

ס פ ר

מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת

ס פ ר

מצלות המדות

הוא מורה-דרך להשגת מצלות ומדות טובות וסגל להנצל
מהפסד. בנוי על יסוד מקראות מאמרי חז"ל ואמרות החכם

חבר על ידי חר מנאוני קרמאי

רבנו יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימן הרופא זצ"ל

לפני שש מאות ושמונים שנה

בשנת ה' אלפים ארבעים ושבע לפ"ג

ויצא לאור בפעם ראשונה:

- (א) על-פי עצם כתב-יד המקור ז"ל הנכתב על קלף
- (ב) בהנחה מדיקת ללא כל חסרונות ושנויים
- (ג) באות גדולה ומנקדת בנקוד מלא
- (ד) בפענום כל מקורי המקראות מדרשי חז"ל ואמרות החכם
- (ה) בהוספת שיר מוסרי על תכן הספר מאת המקור ז"ל
- (ו) הנזהות על הספר מאת רבנו יעב"ץ ז"ל

בהוצאת ספרים "אשכול" עיר הקדש ירושלים ת"ו

כל הזכויות ובכללן זכות צלום שמורות ל-:

"אשכול" הוצאת ספרים ובית דפוס יעקב וינפלד חברה בע"מ, ירושלים.

COPYRIGHT by "ESHKOL", J. Weinfeld LTD. Jerusalem.

In all countries subscribing to the International Copyright Union.

PRINTED IN ISRAEL

נדפס בדפוס "אשכול" ירושלים

ת.ד. 5202 טל. 285351

שנת ה'תשל"ח לפ"ג

ה ק ד מ ה

על הספר

ספר פלא זה, מעלות המדות* חובר על ידי אחד מן הראשונים: רבנו יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימין הרופא ממשפחת הענוים זצ"ל, לפני שש מאות ושמונים שנה.

הספר נחלק לעשרים וארבע מעלות, מדות טובות והפכן. כל מדה ומדה והפכה בנויה ומיוסדת כולה על פסוקי מקראות ומאמרי חז"ל מבבלי, ירושלמי, מדרשי רבא, ותנחומא, פסיקתא דרב כהנא. פסיקתא רבתי, ילקוט שמעוני, מדרשי שמואל, תהלים, ומשלי, תנא דבי אליהו, פרקי דרבי אליעזר, מסכתות קטנות, ומשאר מדרשי חז"ל, וגם ממדרשים שאבדו לנו. כל העשרים וארבע המעלות מקפלות בתוכן כשלוש אלפים מקראות ומדרשי חז"ל.

בביאות נפלאה ובלשון צחה וקלה המושכת את לב הקורא, כתב רבנו יחיאל ב"ר יקותיאל זצ"ל את ספרו ויעדו להמוני העם כמו שכותב בהקדמתו, וזוהי לשונו: „בעבור ראיתי הדור פרוץ מרובה על העומד וגדר חכמיו נהרסה... וכאשר מצאה ידי הבאתי מדברי רז"ל בדרך קצרה ולשון קלה למען ירוץ קורא בו, כמו שאמרו חכמינו ז"ל לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה". עכ"ל.

גם הרצאת דבריו משולבת בקטעי מקראות ומטבע לשון חז"ל, באופן שכל הספר כולו נקרא כמו מדרש.

בסוף כל מעלה ומעלה הוא מביא גם את „מאמרי החכם", ובעיקר מספרי „מבחר הפנינים", מוסרי הפילוסופים*, „תיקון מדות הנפש" לרשב"ג ז"ל. המחבר הוסיף את המאמרים הללו כפי שכותב בהקדמתו: „כדי להמשיך לבות הבחורים בדרכי החכמה והמוסר... עיקר כוונתי בחיבור זה לצורך התלמידים והבחורים ללמדם יראת-שמים ודרך-אריך". עכ"ל. ובענוותנותו הגדולה הוא ממשיך בהקדמתו, וזוהי לשונו: „כל מה שפעלתי בחיבורי זה, לא בכח ידי עשיתי... כי אם כמו שקבלתי מפי סופרים ומפי ספרים אשר חברו המחברים אשר היו לפני וממי-בארם דליתי וממקוה מימיהם שתייתי... ואם ימצא בו דבר מתוקן ומכוון, ידע כי לא מלבי בראתיו, ולא מעצמי חברתיו, כי אם משדי אנשי-התבונות לקטתיו, וכעמיר גורנה קבצתיו, ועל ספר כתבתיו". עכ"ל.

* הסבר המתיר להביא אנרי חכמה ומוסר מן ספר „מוסרי הפילוסופים", ראה בספר „מגדל עוז" להריעב"ץ זצ"ל, בחלק עליית החכמה, פרק כד.

ואמנם נתחבב ונתקבל הספר הזה בכל תפוצות בית-ישראל, וזכה למהדורות רבות. וכן נתרגם לשפת לאדינו, ונדפס בשפה זו פעמים. גם גאוני ישראל העריכו מאד את הספר הזה. רבנו יעקב עמדין זצ"ל מעתיק בספרו „מגדל עוז“ פרקים שלמים מתוך ספרנו זה, וב„חלק עליית האהבה“ פ"ח כותב רבינו יעב"ץ, וזוהי לשונו: „והשער הזה לא יסגר בטרם נרוה דודים נתעלסה באהבים ונשתעשע בדברי חשק ולשון של חבה שנשתמשו בו מלאכי השרת הם רבותינו ז"ל, וכמו שנקבצו ובאו בספר, מעלות המדות“ החשוב. עכ"ל. וכאן הולך ומעתיק קטעים גדולים מספרנו. וכן מעתיק רבינו יעב"ץ ז"ל בשאר חלקי ספרו „מגדל עוז“ קטעים שלמים מתוך ספרנו זה. ואלו הם: בעליית דרך-ארץ, בעליית הזריות, בעליית החכמה, בעליית יצר-טוב, בעליית היראה.

ביומנו של החד"א ז"ל אשר שם כתב את הליכותיו והנהגותיו, בשנת תקכ"ח כתוב, שסיים ללמוד ספר „מעלות המדות“ ובפעם אחרת ר"ב. (היומן פורסם בספר החד"א, ירושלים, תשי"ט*). וכן שאר גדולי ישראל למדו והושפעו מתוך הספר היקר הזה.

רבנו אליהו הכהן ז"ל בעמ"ס „שבט מוסר“ בספרו „מעיל צדקה“, מביא מאמרים שלקטם מספרנו זה.

כן עשה רבנו יעקב עמדין הערות והגהות על הספר הזה בשולי גליוני ספרו אשר נמצאו כעת בספריית בודליינא אשר באוקספורד, סימן ps 6/16150. הגהות והערות אלו, הוספנו בסוף ספר זה אשר העתקנו על-פי עצם כתב-ידו. וכן הן מובאות בספרו „מגדל עוז“.

ברם כמה שזכה הספר לתפוצה ולפרסום אחרי אמצאת הדפוס, זכה הרבה יותר לפני כן. כארבעים כתבי-יד נשתמרו מספרני זה בספריות העולם. דבר זה בלבד, דיו להעיד מה גדולה היתה מדת תפוצתו של הספר בדורות הקודמים לפני אמצאת הדפוס. כי מציאת סכום גדול כזה של כתבי-יד מספר אחד הוא דבר נדיר מאוד, כי הרי משארי ספרים אפילו מן המפורסמים ביותר, לא נשאר לנו מהם אלא כתבי-יד בודדים בלבד. הסיבה לתופעה הפוכה זו, שלאחר הופעת הספר בדפוס, החלשה במדת-מה תפוצתו לעומת היותו בכתב-יד — אפשר שכמה גורמים לה:

(א) הדפוס הראשון של ספרנו זה, לקה בחסר ובחילוף. חסרה בו לגמרי הקדמת המחבר, ובפרק מעלת השלום חסר היפוכה של המדה והיא מדת המחלוקת. וכן רבים השינויים בכל עמוד ועמוד. אפילו שם הספר נקרא בשינוי „בית-מדות“. ואין שום זכר לשם המחבר. (לפני המדפיס הראשון היה כנראה כתב-יד לקוי, אולי זה הנמצא כיום בספריית פאראה

* מזה אנו למדים, שלא מש הספר הזה מאת שולחנו של רבנו החד"א זצ"ל, וכנראה רצה בזה לקיים משאלתו של רבנו המחבר זצ"ל בהקדמתו לפני מעלת דרך ארץ אשר כתב, וזוהי לשונו: והספר הזה כולו תחזור עליו פעם ופעמים בשנה, ויועיל לכם בעזרת האל. עכ"ל.

ת"ת מספר 47. וכן אין בו "שער" כנהוג בכל הספרים רק כתוב על דף ריק בתחלת הספר שתי מלים בלבד: "בית מדות". (נדפס בשנת רע"ב, 72 דף, אותיות רש"י, שני טורים בעמוד).

(ב) אמנם המדפיס השני (קרימונה שי"ן) ההדיר כבר את הספר מכתב-יד יותר טוב ויותר מושלם, אבל גם בכתב-יד זה שהיה לפניו, רבו בו השיבושים וההשמטות.

(ג) יתר על כן, אחר-כך הוסיפו המדפיסים האחרונים לחבל בספר הזה בהשמיטם מפחד הצנזורה כארבעים קטעים גדולים ומהם קטעים המכילים כמה דפים. וכן הדפיסוהו בכל פעם באות יותר ועירה, וללא כל הגהה

(ד) למרות המהדורות הרבות שלהן זכה הספר, לא נעשו עד כה לספר כל ציונים ומראי מקומות, ובפרט לאוצר בלום זה השופע עושר של אלפי מקראות, מאמרי חז"ל ואמרות החכם.

כל הגורמים האלו, הורידו בתקופה האחרונה את ערך הספר לקרן זוית עד אשר כיום רק יחידים מבין צבור יודעי ספר ואפילו מבין לומדי מוסר יודעים על קיומו של הספר היקר הזה או מחברו.

המקור למהדורתנו החדשה

עלה בידי בעה"ש להשיג צילום מכתב-יד על קלף של ספרנו "מעלות המדות" הנמצא בספריית המוזיאון הבריטי בלונדון (מספר 828. 974, 26 ... קטלוג מרגליות). וצילום מכתב-יד זה, נמצא במכון לתצלומי כתב-יד העברים בבית-הספרים הלאומי בירושלים, ואשר התברר כי הוא עצם כתב-יד קדשו של מחברנו זצ"ל, ואשר כתבו והקדישו בשביל בעל-ביתו ר' שלמה ב"ר משה ב"ר יוסף (ראה עמודים לדוגמא מתוך כתב-יד בראש ספרנו זה). בהסתכלנו בו אנו רואים שהספר נכתב בהידור ובכתיבה תמה, דבר ההולם למחברנו אשר מקצועו היה סופר והתפרנס מהעתקת ספרים. והעתקות שונות מספרים שונים מפרי-עטו נמצאים עד היום בספריות שונות בעולם, ואלו הן:

(א) מפורסמת במיוחד העתקתו של הירושלמי שהיא כיום הכתב-יד היחיד שנשאר שלם. כתב-יד נמצא בספריית ליידן בהולנד, ועל פיו נדפס הירושלמי בפעם הראשונה בדפוס ויניציאה בשנת רס"ג—רס"ד בערך, ואשר בסופן כתוב: "אני יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימן הרופא נב"א כתבתי זה הספר... לר' מנחם ב"ר בנימן ב"ר מנחם, ונשלם בכ"ה ימים לחודש אדר הראשון של שנת חמשת אלפים ותשעה וארבעים לבריאת העולם".

(ב) פירוש תילים לרבנו שלמה מאור הגולה, פירוש ספר איוב לרבנו יוסף קרא, פירוש משלי בן דוד, פירוש דניאל ועזרא לרבנו סעדיה גאון. ובסופו כתוב: אני יחיאל ב"ר יקותיאל ב"ר בנימן הרופא ממשפחת הענוים, כתבתי זה הפירוש של תילים, ואיוב, ומשלי, ודניאל.

ועזרא, לר' יואב פוסקו בי"ר בנימן בי"ר יואב נ"ע, והשלמתיו ביום ב' בד' ימים לחודש כסלו, שנת ה' אלפים ומ"ה לבריאת עולם. (כתב-היד נמצא כיום בספריית מילאנו באיטליה).

ג) פירושם למסכתות. מכתב-יד זה, נתפרסמו כבר פירוש מסכת משקין לרבנו שלמה בן היתום (ברלין חר"ע), וכן פירוש שני למסכת משקין (ירושלים חר"ט). כתב-היד מכיל עוד: פירוש רש"י למסכתות ביצה, ראש-השנה, מגילה, וחגיגה. ופירוש למסכת תענית (כך הוא כותב) לא נודע מפרשו, אבל מצאתי שפירשו אותו תלמידי ר' שלמה זצ"ל. (כתב-היד נמצא כיום בספריית בית-המדרש לרבנים בני-ירוק באוסף אילר).

ד) קיצור חובות הלבבות. כתב-יד זה, כולל עוד, פירוש המשניות להרמב"ם זצ"ל לפרק חלק, ובסופו כתוב: נשלמו על-ידי יחיאל ב"ר יקותיאל נבתי"א ממשפחת העננים (כתב-היד נמצא היום בספריית הלאומית בפריס). כל כתב-היד האלה זהים עם כתב-יד של ספר מעלות המדות שבידינו. עוד ראיה נוספת שמהדורתנו זו היא עצם כתב-ידו של המחבר זצ"ל. וזאת ללא כל ספק: כי הרי בעל-בריתו הנ"ל אשר בשבילו נכתב הספר, מוסיף וכותב ומאחל לעצמו, וזהו לשונו: „ואני בדעתי באהבה הייתי רוצה לידע ולפעול באלו המעלות המדות, כי אין אדם בעולם שיהיה חכם באלו המדות הטובות, הוא ממש קדוש, מי יתן והיה לי, ולשום אדם לא הייתי מקנא. הבורא יסכים בידינו לעשות כל טוב אמן.“ (עיין עמודים לדוגמא בריש ספרנו). המלים האלו נכתבו בכתב-יד אחר ובצבע דיו אחר (ואת מעיד על כתב-יד זה קטלוג מרגליות הנ"ל).

פנים חדשות

חמדה גנוזה זו שבאה לידי בעזה"ת הוציאה את הספר מתוך מ"ט שערי שגיאות, חסרונות, והשמטות, שנגרמו עקב ריבוי כתב-יד בלתי מוסמכים ואשר מהם העתיקו המדפיסים והמהדירים והוסיפו עליהם כהנה וכהנה שגיאות בכל עמוד ועמוד, כך שבכל דף ודף תיקנו כעשרים שגיאות ושינויים וחסרים, ולכן מקבלת מהדורתנו פנים חדשות גם מבחינת התוכן, ואולם כמו כן מבחינת הצורה, והיינו: האות הגדולה והמנוקדת החשובה מאוד, לרגל השפע הגדול במקראות והפתגמים. וכן הוספנו על-פי כתב-יד שבידינו בסוף הספר שיר מוסרי הכולל בקרבו בקצרה את כל תוכן הספר, על העשרים וארבע מעלותיו והפכך. (השיר מנוקד בכתב-היד בידי המחבר).

מענות מאמרי חז"ל ומקראות ומאמרי החכם

לפענח מקורות מאמרי חז"ל בספר „מעלות המדות“ קשה שבעתים, כי הרי המחבר כתב את המאמרים על פירוב בשינוי לשון של המקורות כיד הפיוטית והדרש הטובה עליו. וככה כותב בהקדמתו: „הבאתי מדברי חז"ל בדרך קצרה ולשון קל למען ירוץ קורא בו“. אולם במשך העבודה, התגברתי על

הקשיים האלה. ברם זאת לדעת, כי מובאים בספר זה מדרשי חז"ל אשר אבדו מאתנו, וכן אמרות החכם אשר נשתמרו אך רק בין קיפולי ספר זה בלבד. בציני את המקורות בדקתי כל ציון וציון במקורו, ולא הסתמכתי על הציונים שבספרי-עזר.

ואלה הספרים אשר לפיהם ציינתי מקורות הספר: ש"ס בבלי, הוצאת וילנא עם כל ההוספות ומסכתות קטנות והתוספתא. ירושלמי, צוין הפרק וההלכה וכן הדף והעמוד לפי הוצאת ברלין תרפ"ט (חורב). ספרא, ספרי, מכילתא, הנדפסים בחומש מלבי"ם. מדרש רבה, מהדורת ירושלים, תשי"ב. מדרשי שמואל תהלים ומשלי, על-פי מהדורת הר"ש בובר. פסיקתא דרב כהנא, מהדורת בובר, צוין גם העמוד. פסיקתא רבתי, מהדורת איש שלום, צוין גם העמוד. תנא דבי אליהו, מהדורת איש שלום, צוין מלבד הפרק, מספר העמוד. (את ספר תנא דבי אליהו, מביא מחברנו בשמו, ומשתמש בו הרבה, ולפניו היה כתב-יד שזהו עם מהדורת איש שלום זו). ילקוט שמעוני, מהדורת ירושלים תש"ך. ילקוט המכירי, ירושלים תשכ"ד. אבות דר' נתן, גם על-פי מהדורת שכטר צוין גם העמוד. מבוחר הפנינים, מהדורת הברמן, ירושלים 1947. מוסרי הפילוסופים, מהדורת לעוולנל פרנקפורט דמיין תרנ"ו. תיקון מידות הנפש לרשב"ג, מהדורת ליק תרי"ט. ובמקום שלא מצאתי את מקורו, ציינתי "למ"מ" *.

שאר ספרי מחברנו זצ"ל

מיחסים למחברנו את ספר, תניא", ששימש בתקופה ההיא כעין ספר, קיצור שלחן-ערוך, והפוסקים מרבים להביאו.

פסקי הלכות שחיטה, הספר נמצא בספריית הקתדרלה בטולידו אשר בספרד לפי סימן 255-86z, ובסופו כתוב: נשלמו פסקי שחיטה הלילה בי"א ימים לחודש שבט שנת חמשת אלפים ושלשים וחמשה לבריאת העולם שהם שנת אלף וששה ומאתים לחרבן הבית הגדול והקדוש שיבנה ויכונן במהרה בימינו. ויהי רצון מלפני בורא שמים וארץ וכל צבאם שישים חלקנו עם מצדיקי הרבים. ככתוב, ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. (כתב-היד הוא על קלף **).

פיוטים

בספר זה, אנו מפרסמים שני פיוטים: (א) הפתיחה לספר, בשפת עת אגידה חידות, אביעה מלות נכבדות". (ב) שיר החתימה

* האות הראשונה אחרי שם הספר, מסמנת את הפרק, והאות שאחריה את ההלכה או האות המחלקת את הפרק.

** על-פי כתב-יד זה, אפשר להביא ראיות לגבי זהו מחבר ספר, תניא" והמקורות שמהם שאב, אולם אין כאן המקום להאריך בזה.

לספר, „אני הגבר בסיבות הזמנים, שבע רוגז בוז עם קלונים”.
בירושלמי בכתב-יד הנ”ל כתב-יד לידן בסוף סדר מועד נמצא
השיר „יחידתי תני תודה ליוצרך, אשר ידי עבדו מסעד”.

מיחסים לו עוד, קינה על שריפת בית-הכנסת ועשרים ואחת ספרי
תורה בטרנסטיוירי שברומא ביום י”ז אלול ה’ כ”ח נדפסה ב”קובץ על יד”
תרמ”ח. הקינה מתחילה „במר נפש אהגה ואקונן ואהים”. בראשי הפרקים
נמצא רשום, יחיאל חזק.

כן מיחסים לו עוד שני פיוטים: „יעקב אתה היית גאה וגבוה
ונשא”, וכן „ישראל אריות הדיחווה וצבי תפארתו לארץ הושלך” (אוצר
השירה והפיוט את י’ 3256 9211).

תשואות חן חן ישא ה”ר בנימין ריצלר הי”ו, שעזר לי הרבה,
והדריכני בעבודתי בכתב-היד השונים.

ולבסוף עלי להוסיף: מחברנו כותב בהקדמתו, וזוהי לשונו: „וכל
מי שיעיין בספר הזה, ידינני לזכות. ואם ימצא בו שגיאה ודבר בלתי
מתוקן, יתלה שגיאתי בעצמי ולא באחרים, ויגיה השגיאה ויתקן המעוות
ויקבל שכר וגמול טוב מאת המקום ברוך הוא. ילדעתי, שברכתי של המחבר תחול עוד יותר על המגיהים שלנו שתיקנו
את מאות השגיאות שנפלו על-ידי המדפיסים בדפוסים הקודמים והחזירו
את הספר למקורו הראשון לפי כתב-יד המחבר המדויק שעליו חשש
המחבר שיש בו שגיאות. לכן יתברכו מן השמים חבר המגיהים שהגיהו
את הספר הזה ואשר טרחו ועמלו להוציא אותו בהגהה מדויקת.

ובזה החזרנו את הספר לצורתו הישנה, תרתי משמע, גם לצורתו
הנאה שהיתה לספר בעת שנכתב בכתיבת יד על-ידי מחברנו זצ”ל בעל
כשרון כתיבה תמה, וכן לצורתו לשלמותו בלי חסרון חסר ויתר וסילוף.
ואשא תפלה לאל שיעזור לנו להוציא לאור עוד ספרים יקרים
וחשובים בצורה נאה. ויקיים בנו מאמר חז”ל, זה אלי ואנוהו, התנאה
לפניו במצות, בספר-תורה נאה.

יוסף שלום

בלאמ”ו יעקב שאול הלוי וינפלד

* ספר מצלות המדות

חלקתיו לארבע וצפירים מצלות

מסור	מסלה	מסור	מסלה
קצג	טו	ה	הקדמת המקבר
מַצְלַת שֵׁם טוֹב	מַצְלַת יְדִיעַת הָאֵל יתְּכַבֵּד ז	א	מַצְלַת יְדִיעַת הָאֵל יתְּכַבֵּד ז
ובקללה גנות שֵׁם טוֹב	ובקללה גנות חלול־השֵׁם	ב	מַצְלַת אֱהָבַת הָאֵל יתְּכַבֵּד לז
בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם וכו'	ובקללה אֱהָבַת הָרַע	ג	מַצְלַת יְרֵאת־שָׁמַיִם
מַצְלַת יִצְרָ טוֹב	ובקללה מוֹרָא וְכַבִּיד אֵב נָאִם	ד	מַצְלַת הַתּוֹרָה וְקִיּוּם הַמִּצְוֹת סב
ובקללה גנות יִצְרָ־הָרַע	מַצְלַת גְּמִילוּת חֲסִידִים עו	ה	מַצְלַת הַצִּדְקָה
מַצְלַת הַתְּשׁוּבָה	מַצְלַת הַתְּפִלָּה	ו	מַצְלַת הַתְּפִלָּה
מַצְלַת הַחֲכָמָה	מַצְלַת הַעֲנָנָה	ז	מַצְלַת הַעֲנָנָה
ובקללה גנות הַסִּכְלוֹת	ובקללה גנות הַנְּאֻנָּה וְנִסְתוֹת־הָרוּחַ	ח	מַצְלַת הַנְּעִינְיוֹת
מַצְלַת הָעֶשֶׂר	מַצְלַת הַנְּדִיבוֹת	ט	מַצְלַת הַנְּעִינְיוֹת
מַצְלַת הַזְּרִיזוֹת	ובקללה גנות הַנְּדִיבוֹת	י	מַצְלַת הַנְּעִינְיוֹת
ובקללה גנות הַעֲצָלוֹת	מַצְלַת דָּרֶךְ־אֶרֶץ	יא	מַצְלַת הַנְּעִינְיוֹת
מַצְלַת הַהִסְתַּפְּקוֹת	בְּמַעֲלֵה זֶה הוֹסִיף הַמַּקְבֵּר וְעָשָׂה	יב	מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
ובקללה גנות זֶלֶל וְסוֹבָא	”קצור ספר מצלות המדות”	יג	מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
מַצְלַת הַנְּדִיבוֹת	מַצְלַת הַשְּׁלוֹם	יד	מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
ובקללה גנות הַנְּדִיבוֹת	ובקללה גנות הַשְּׁלוֹם	קטט	מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
מַצְלַת דָּרֶךְ־אֶרֶץ	וְנָם גָּנוֹת לְשׁוֹן־הָרַע וְיִכְלִיּוֹת	קפו	מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
בְּמַעֲלֵה זֶה הוֹסִיף הַמַּקְבֵּר וְעָשָׂה	שִׁיר חֲתִימָה		מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
”קצור ספר מצלות המדות”	הַגְּהוֹת רַבְּנוּ יִצְחָק עַמְדִּין		מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
מַצְלַת הַשְּׁלוֹם	זצ”ל בְּסוֹף		מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
ובקללה גנות הַשְּׁלוֹם			מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
וְנָם גָּנוֹת לְשׁוֹן־הָרַע וְיִכְלִיּוֹת			מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
שִׁיר חֲתִימָה			מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
הַגְּהוֹת רַבְּנוּ יִצְחָק עַמְדִּין			מַצְלַת הַתְּמִימוֹת
זצ”ל בְּסוֹף			מַצְלַת הַתְּמִימוֹת

* הערה: גם העמוד הזה של תוכן הספר, מעשה ידי המחבר ז"ל היא, והעתקנוהו מכתב־ידו. בהוספת דברים בהתאם למהדורות.

ישיבת נשואה שלמה לפניו למען חסדיו הרבים

המעלה השמונה ישרה מעלת החכמה

כפי צונו ואלמדכם מעלת החכמה דע כפי כי מעלת
החכמה מעלה יקרה אשרי מי שזכה לעלות במעלתה מפני
שהיא מתנה יתונה לאדם מאת הקנה כענין ש"כ כי יתן
חכמה מפני דעת ותרבות וכן הוא יז אשרי אדם מצא
חכמה ואדם יתן תבונה וכן מציע בתורה יתבד לעצ
שגרא אתה שלים בחכמה כענין ש"כ בחכמה יסד ארץ
בין שמים תבונה וכן שלמה המלך ע"ה לא שאל מאת
הקנה לא עשר ולא כסף ולא אריות ימים ואף לא שאל
שיתן הקנה את חוכמו כדיו לא שאל ממנו חכמה בלבד
כענין ש"כ חכמה ומדעת ל ואצאה לפני העם הזה ואבואה
והקנה נטה לו כמנהג כענין ש"כ החכמה והמדעת ענין לך
ועשר ונבנים וגו' וכן הוא יז הגם עשית כדברך הנד
יתן לך לב חכם ונבון אשר כמור לא היה לפניך ואחר כך
לא יקום כמור וזו נה עין חכמה לשלמה כאשר דס לו וגו'
ולא שתרבה שלמה המלך ע"ה לא כעשר וכבוד ולא כשום
מעלה אחרת כשם שגשרבה בחכמה כענין ש"כ ויחכם מכל
האדם וגו' וכן הוא יז ויבואו מכל העמים לשמוע את
הנבואה שלמה מכל מלכי הארץ אשר שמעו את חכמות וזו
יכל מלכי הארץ וכתבים את פני שלמה לשמוע את חכמות
אשר נתן לו ה' להקים בלבו וכן מלכת שבתא טאה כד
לשמוע חכמות ולבסוף חמדה והנה לא הוגר לי חכ מרבות
חכמתך וגו' גדולה היא החכמה מביאה את האדם
לדי דאית שמים כענין ש"כ חכמה יראת וגו'
וכן הוא יז חכם ירא וסר מרע ואמר חכם זל אס אין
חכמה אין ירא ואמר החכמים בחכמה משלים נגד
הכרם ומנע האדם לעבודת להיו כחיו ולשם טוב אשר
ינצל כפי צונו ודאן כמה גדולה מעלת החכמה שהיא

עמוד אחד מצילם כתב יד קדשו של המחבר זצ"ל שבידינו אשר נכתב על קלף.
בין כל מעלה ומעלה צייר המחבר זצ"ל קישוטי ציצים ופרחים.

לחי ער קחו זוכים ונתתם
 למען תם תמדותם שמונים
 נח וברכה יענה נבלה במעשים
 ית רצ והיא דרך - סקנים
 לעצמכם ואל פת מחזיקים
 חנו למחזיקים בם וחיים
 הם לילות וחיים ושנים
 וכחום תעשו על ימים
 ועדוהו על כל חגובים
 ותעלה קטרת קטן ותקנים
 נען טרל על מים עינים
 את אקרא ואכל פחמים
 תמא פרים וריח קמחים
 יקמחו כנעני נעמים
 נעם ל טרל שטחים
 כלכס נ וקמל פחמים
 בעד חיי חדה לי טחנים
 ינחית בצד חבון וינים
 ונכבי מסכת חזמים

ואם תמנהו טייעו קפדנה
 ואל חיי נבר שולם וסוכים
 ותעריב חנה יעני נכות
 וזו חיה לכו נח כי חיה
 ותקלום לט כחש וירט
 ותחלקת ויכ אל תעט כי
 כבנ בני נסירי יח פחמח
 ותמנהו עי יוח לנכס
 לעם יחיה על טחנים
 ותעלה כל מעשה ומעל
 ותמנהו ותקומו עדיע
 לעשה טחנים כחיותיו
 היות עניו עריכים חיותיו
 נשיב את נדודי מעדו
 לקיים דר ומצות וחמים
 וזרע יחיה נכון לפני
 ולי עכר יחם את לכי
 ואכל את חוה טען
 ותעלה לחי ומעלות

שאלו

את חיל כד יחולל כח נאמן חומה נבליא כנכס זה הספר
 בעל כריית ר שלמה כד משה כד יוסף נע חרמון וכתן לחנה
 זה הוא וזרע וזרע יען עד כוף כל הדורות ויזכוריים כל
 ושלם כח טלמח מן לפרט

יאם טענה טאטה חייט דעה ערע ולפעל באיל
 חיה רמדות כ זון אדם ששל בעל טיהר חכם
 באיל חדות חיה מלי קחט י יח ניה ל ולום
 יום לא חיות דר טיהר וסיר חיון אשה כל עור חן

צלום עמוד אחרון מכתיביר המחבר המכיל : סוף השיר המיוסר על תוכן כל המעלות,
 חתימת המחבר וההקדשה ל"בעל-בריתו", ושנת השלמת כתיבתו, כל אלו נחונים בחוץ
 מסגרת מצוירת פרחים מסביב. אחרי המסגרת המצויירת הזאת, רשם "בעל-בריתו"
 של המחבר ויל ארבע שורות, ובחן מאחל לעצמו "לידע ולפעול באלה המדות". הכתב
 הזה שונה מן שאר כתב-היד. בעיקר ניכר הדבר בלם"דים הכמופות כאגמון ראשן שמאלה.

הקדמת המחבר

בשפת צט אנידה חידות	אביצה מלות נכבדות
משלי חכמות עליו אבנה	במליצות שכל מוסדות
מאמרי מפז נחמדים	ויקרים מאבני פסדות
ומתוקים מנפת צופים	ונצרכים ממור עם קדות
בם יחכמו כל משפילים	ישפילו תורות ותעודות
ונצרכים יכתירו דעת	ופתאים יבינו סודות
אשרי אדם יהנה תמיד	אלה החקים העדות
החרותים על ספר נקרא	בשמו ספר מצלות מדות

חסדי יי אזכיר תהלות יי פעל כל אשר גמלנו. לא מטובה קדמנוהו—הטיבנו. ומאין ליש המציאנו. עור ובשר הלבישנו. ובעצמות וגידים ספכנו. ובקומה זקופה הקימנו. וגוף שלם בתכלית השלמות יצרנו. וכל כליו אשר ישרתו אותו בהם הכיננו. ובצלמו בראנו, ונפש משפלת השפילנו. אשר בה הזרנו להפיר ולידע את קוננו, ולמאוס ברע ולבחור בטוב הביננו. וגדלנו ונשאנו ועל כל בריותיו רוממנו. עלנו וכבדנו בהרפכה נכבדת ומג ישר ומכון, ומעלות עליונות העלנו, אשר בם משאר בעלי-החיים הפרישנו. ורב-טוב כהמון רחמי וחסדי השביענו. וזננו ופרנסנו ועד הנה עזרנו ונתננו. כן יתנו ויברכנו, אל יעזבונו ואל יטשנו, עד יביאנו אל המנוחה ואל הנחלה. יאר פניו אתנו סלה.

על כן, אברך את יי אשר יעצני, אף לילות יסרוני, כליותי יורוני, וסעפי ישיבוני, ויאמרו לי, בן-אדם מה-לך

נרדם, קום להתחנן ולהתפלל, להודות ולהלל, לשבח לפאר ולמלל, לנצח לרן ולזמר יום ולילה, לבורא הכל אשר יצר את האדם בחכמה, ובכראו בעצמה, בצלם ודמות וקומה, ועשהו ויכוננהו ממאומה. ויפח באפיו נשמת-חיים היא נשמה העליונה החכמה, השואפת דעה בינה והשכל מזיו עוטה אור כשלהמה, אשר בעבורה לאדם מעלה ויתרון מן הבהמה. וחלק אבריו מהם נעים ומהם נחים, מהם סתומים ומהם פתוחים. ואם ינוח הנע ויתנועע הנח, לא ימצא מנוח, וכרגע יאנק ויאגח. ואם יסתם הפתוח, או הפתוח יפתח, יסגר ואין פותח. לכן רב תהלות לאלהינו, וברכות והודאות לשמו הגדול שבראנו לכבודו, וגמלנו כל טוב ברחמי וחסדיו הרבים.

אמנם אחרי שבח-האל ותהלותיו, נאמר, בעבור אשר ראיתי הדור פרוץ מרבה על העומד, וגדר חקמיו נהרסה, והנה קמנו מחת אבותינו תרבות אנשים חטאים, דור מה רמו עיניו, ועפעפיו ינשאו. דור טהור בעיניו, ומצואתו לא רחץ. דור תרבות שגיו ומאכלות מתלעותיו, להברית עניים מארץ ואביונים מאדם. דור תהפוכות, דור סורר ומורה, דור לא הכין לבו ולא נאמנה את אל רוחו. ורבים הולכים אחרי שרירות לבם, ואינם חוששין למקן נפשותם, ולכון דעותם בדרך החכמה והמוסר, ולישר מעגלותם, ולהקשיר גופותם בהנהגות נכבדות, להתנהג במעלות מדות הטובות, אשר ראוי אל כל משכיל להתנהג בהם, למען ייטב להם בעולם הזה ולעולם הבא.

בינתי אני יחיא אל ב'ר' יקותיאל ב'ר' בנימן הרופא וזכר צדיק לברכה בכתבי-הקדש ובספרי ובדברי רבותינו וזכרונם לברכה, ועינתי גם בדברי הפילוסופים והחכמים ובמשליהם ובמוסרם. וראיתי לחבר

חבור בהנהגת האדם כל ימי חיי הבלו למען ייטב לו בעולם הזה ולעולם הבא. ופתחתי בו תחלה בדברים עקרים המועילים באמונתנו ומחזיקים את דתנו, והם-הם שרשי-הדת ויסודות האמונה, נעליהם נכונים כל פנות-התורה. ואחרי-כן כתבתי בו דברים טובים דברים נחומים המתקבלים ומתישבים בלבות הבחורים והתלמידים, התאבים וחושקים לילך בדרכי החקמה והמוסר, החרדים לתקן נפשותם, ולהכשיר גופותם בהנהגות נכבדות אשר ראוי לאדם להתנהג בהם בעולם קטוב לו, ואת אשר ראוי להתרחק מהם, כדי למנוע ממנו הנזק. וכאשר מצאה ידי הבאתי על כל מעלה ומעלה ראיות מן המקרא ומדברי רבותינו זכרונם לברכה בדרך קצרה ולשון קל, למען ירוץ הקורא בו, כמו שאמרו חכמים זכרונם לברכה, 'לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה. ועם כל זה, לא נמנעתי מלהזכיר בהם דברי הפילוסופים ומשליהם ומוסרם, כדי להמשיך לבות הבחורים בדרכי החקמה והמוסר ולשאך מעלות המדות הכתובות בספר הזה. ואף-על-פי שיודע אני בעצמי שאיני לא חכם ולא נבון ולא משפיל ולא בעל תורה ומעשים טובים, ואף לא בעל דרך-ארץ לחבר חבור כזה, ושלא מקצת מן האנשים ידברו אחרי לאמר, מה יועילנו זה, הסכל השוטה הדל והנבזה, אשר הפליג לדבר, ומלין לחבר, אף-על-פי-כן לא נמנעתי מלחברו, כי האלהים היודע מחשבות, ולפניו גלוים כל סתרי הפליות והעלבויות, הוא היודע כי עקר פונתי בחבור זה לצורך התלמידים והבחורים, כדי ללמדם יראת-שמים ודרך-ארץ, ובו ירשו חיי העולם הזה וינחלו חיי העולם הבא, וימצאו חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם. ואמרתי בלבי, אכתוב להם חבור בהנהגת האדם, כדי שיעינו בו תמיד, ויסיעם ללכת בדרכי החקמה והמוסר ולשאך מעלות המדות, כמה שנאמר ² 'ישמע חכם ויוסף לקח ונבון תחבלות יקנה.

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, יָבֵא לְטַהֵר מִסִּיעִין
 אוֹתוֹ. וְבוֹ יִתְקַנּוּ מַעֲלֹת מַדּוּתֵיהֶם בְּעֶזְרַת שְׂדֵי. וְלֹא חֲבָרְתִּיו
 לְצַרֵּךְ הַגְּדוּלִים מִמֶּנִּי בְּחֻקָּהּ וּבְמוֹסָר וּבְדִרְךָ-אֶרֶץ וּבִשְׂאֵר
 מַעֲלֹת הַמַּדּוּת, אֵף לֹא לְצַרֵּךְ הַסִּכָּלִים חֲסֵרֵי-הַמֶּלֶח וְעִנְיֵי-
 הַדַּעַת הַבּוֹעֲטִים בְּמוֹרֵיהֶם וּמַתְעַתְעִים וּמַלְעִיבִים בְּמַלְמִדֵיהֶם,
 כְּמוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד, אֵל תִּשְׁלִיכוּ הַפְּנִינִים לְפָנֵי הַחֲזִירִים
 כִּי אֵינָם יוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מְאוּמָּה, וְאֵל תִּמְסְרוּ הַחֻקָּה
 לְפָנֵי מִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ מַעֲלָתָהּ, כִּי הַחֻקָּה יִקְרָה מִפְּנִינִים. וּמִי
 שֶׁאֵינוֹ דּוֹרֵשׁ אוֹתָהּ, רַע מֵהַחֲזִיר. אֵף לֹא חֲבָרְתִּיו כְּדִי לְהַתְּפָאֵר
 בוֹ, וְלֹא כְּדִי לְטוֹלַע עָלָיו עֲטָרָה לְעֶצְמִי, כִּי כָּל מֶה שֶׁפִּעַלְתִּי
 בְּחִבּוּר זֶה, לֹא בִלְחַם יָדִי עָשִׂיתִי וּבְחֻקְמָתִי כִּי נִבּוֹנָתִי, כִּי אִם
 כְּמוֹ שֶׁקִּבַּלְתִּי מִפִּי סוֹפְרִים וּמִפִּי סִפְרִים אֲשֶׁר חֲבָרוּ הַמַּחֲבְרִים
 אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנַי. וּמִמֵּי-בְּאֵרֵיהֶם דִּלִּיתִי, וּמִמְקוֹה־מִימֵיהֶם
 שָׁתִיתִי, וּמִרֶם אֲרִיתִי, וְיַעֲרֶם עִם דְּבָשָׁם אֲכַלְתִּי, וּפְרִיֵיהֶם מִתְּקוֹ
 לְחֹכִי, כִּי דְּבָרֵיהֶם וַחֲדוּתָם מְשַׁמְחִים הַלֵּבָבוֹת, וּמְשַׁעֲשְׁעִים
 הַגּוּיוֹת הַעֲלֻבוֹת, וּמְנַחֲמִים הַנִּשְׁמוֹת הַנִּכְאָבוֹת. וְקִבַּצְתִּי
 דְּבָרֵיהֶם בְּכָל אֲשֶׁר מֵצָאתִי, וְחֲבָרְתִּי מֵהֶם סֵפֶר זֶה בְּחֻמְלָתִי
 עַל הַתְּלַמִּידִים וְהַבְּחוּרִים הַתּוֹאֲבִים לְשִׁמוּעַ בְּקוֹל מוֹרֵיהֶם,
 וְחֹרְדִים לְהַטּוֹת אָזְנוֹם אֵל מַלְמִדֵיהֶם, כְּדִי לְתַקֵּן נַפְשוֹתָם
 וּלְהַכְשִׁיר גּוּפּוֹתָם בְּמַעֲלֹת מַדּוּת טוֹבוֹת וְהַנְּהֻגוֹת מִיָּחָסִים.
 וְקִרְאתִי שֵׁם הַסֵּפֶר הַזֶּה מַעֲלֹת הַמַּדּוּת, בְּעִבּוּר אֲשֶׁר
 נִכְלְלוּ בוֹ מִקְצַת מַעֲלֹת מַדּוּת הַחֲשׁוּבוֹת וְהַמִּיֻחָסוֹת אֲשֶׁר
 רָאוּי לְאָדָם לְהַתְּנַהֵג בָּהֶם כָּל יְמֵי חַיֵּי הַבָּלּוֹ לְטוֹב לוֹ וּלְתַקּוֹן
 נַפְשׁוֹ וְהַכְּשֵׁר מַדּוּתִיו וְחַיֵּי גּוּפוֹ, וְלְהַתְּרַחֵק מֵהַפְּסָם, וְחֻלְקָתִיו
 לְאַרְבַּע וְעֶשְׂרִים מַעֲלֹת, לְמַעַן יְרוּץ קוֹרֵא בוֹ. וְכָל מִי שֶׁיִּעֲזֹן
 בְּסֵפֶר הַזֶּה, יִדְּגֵנִי לְזִכּוֹת. וְאִם יִמָּצָא בוֹ שְׂגִיאַת וְדָבָר בְּלִי
 מִתְּקוֹן, יִתְּלֶה שְׂגִיאתִי בְּעֶצְמִי וְלֹא בְּאַחֲרִים. וְיִגִּיהַ הַשְּׂגִיאַת
 וְיִתְּקֵן הַמַּעֲנוֹת וְיִקְבַּל שְׂכָר וּגְמוּלָה טוֹב מֵאֵת הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא.

ואם ימצא בו דבר מתקן ומכון, ידע כי לא מלבי בדיתי
 ולא מעצמי חברתי, כי משדי אנשי התבונות לקטתי,
 וכעמיר גרנה קבצתי, ועל ספר כתבתי. ואם ימצא בו דבר
 המשמח הלב ומשעשע הנפש ומוצא בו הנאה וקורת-רוח,
 יברכני בחסדו ויזכירני לטובה. ונשתדלתי לכתוב הספר
 הזה ולהביאו אל הפעל בעזרת שדי, כי יראתי מתפוכות
 הזמן, וטרדת הבלי העולם, ושבוש הענינים, וימי הזקנה
 והשכחה, ושמא לא היה עולה לידי, לפיכך נשתדלתי
 עליו. ואולם קויתי לאל כי יש שכתב לנפשי בעולם הזה
 ולעולם הבא בכתבי את הדברים אשר אני עתיד לכתוב
 על ספר, כדי שילמדו בו הפתורים והתלמידים. ובאלהים
 אבטח ובו אשען וממנו אבקש סמך ועזר לעזרני במלאכתי,
 כי היא מלאכת-שמים, ויצליחני ויזריכני בארח מישור,
 וישים בפי דברים טובים, נכוחים וערכים, המשמחים הלקבות
 מאנחותם, ומנחמים הגויות מיגונם. ויצילני משגיאות
 ומנסתרות ינקני, כמו שאמר משיחו, ¹שגיאות מי-יבין,
 מנסתרות נקני. והאלהים יורנו דרך הטובה, ויזריכנו
 בנתיב ההצלחה למען רחמי וחסדיו הרבים.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the
the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the
the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the
the thirty-first is the fact that the
the thirty-second is the fact that the
the thirty-third is the fact that the
the thirty-fourth is the fact that the
the thirty-fifth is the fact that the
the thirty-sixth is the fact that the
the thirty-seventh is the fact that the
the thirty-eighth is the fact that the
the thirty-ninth is the fact that the
the fortieth is the fact that the
the forty-first is the fact that the
the forty-second is the fact that the
the forty-third is the fact that the
the forty-fourth is the fact that the
the forty-fifth is the fact that the
the forty-sixth is the fact that the
the forty-seventh is the fact that the
the forty-eighth is the fact that the
the forty-ninth is the fact that the
the fiftieth is the fact that the
the fifty-first is the fact that the
the fifty-second is the fact that the
the fifty-third is the fact that the
the fifty-fourth is the fact that the
the fifty-fifth is the fact that the
the fifty-sixth is the fact that the
the fifty-seventh is the fact that the
the fifty-eighth is the fact that the
the fifty-ninth is the fact that the
the sixtieth is the fact that the
the sixty-first is the fact that the
the sixty-second is the fact that the
the sixty-third is the fact that the
the sixty-fourth is the fact that the
the sixty-fifth is the fact that the
the sixty-sixth is the fact that the
the sixty-seventh is the fact that the
the sixty-eighth is the fact that the
the sixty-ninth is the fact that the
the seventieth is the fact that the
the seventy-first is the fact that the
the seventy-second is the fact that the
the seventy-third is the fact that the
the seventy-fourth is the fact that the
the seventy-fifth is the fact that the
the seventy-sixth is the fact that the
the seventy-seventh is the fact that the
the seventy-eighth is the fact that the
the seventy-ninth is the fact that the
the eightieth is the fact that the
the eighty-first is the fact that the
the eighty-second is the fact that the
the eighty-third is the fact that the
the eighty-fourth is the fact that the
the eighty-fifth is the fact that the
the eighty-sixth is the fact that the
the eighty-seventh is the fact that the
the eighty-eighth is the fact that the
the eighty-ninth is the fact that the
the ninetieth is the fact that the
the ninety-first is the fact that the
the ninety-second is the fact that the
the ninety-third is the fact that the
the ninety-fourth is the fact that the
the ninety-fifth is the fact that the
the ninety-sixth is the fact that the
the ninety-seventh is the fact that the
the ninety-eighth is the fact that the
the ninety-ninth is the fact that the
the hundredth is the fact that the

מצלת ידיעת האל יתברך

בעבור שמצלת המדה הזאת היא מבחר כל המצלות, וכל מי שהגיע אל מצלת המדה הזאת נקל להגיע אחרי כן אל כל שאר מצלות המדות הרוחניות והגופניות מצלה אחר מצלה, לפיכך הקדמתי אותה אל כל שאר המצלות הכלולות בספר הזה. וכללתי עם מצלת המדה הזאת דברים שהם עקרים גדולים מיסודות הדת ושרשי האמונה ועליהם פנות התורה עומדות, מפני שגם הם מביאים את האדם לידע ולהפיר את בוראו.

בני, בואו ואלמדכם מצלת ידיעת האל יתברך. דעו בני, כי תחלה אנו צריכין להאמין ולידע ידיעה ברורה בלי שום ספק וגמגום, שיש אלוה בעולם, והוא ברוך הוא בורא הכל. והוא ברא את השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם. והוא מחיה את כלם ברב רחמיו וחסדיו, ולא מטובה קדמו לו בריותיו, כי אם בטובו וחסדו עליהם, כענין שנאמר, ¹טוב-י לכל ורחמיו על-כל-מעשיו. ואומר, ²זכר רחמיה יי וחסדיה כי מעולם הנה. וכן הוא אומר, ³מי הקדימני ואשלים תחת כל-השמים די-הוא. ואמרו חכמינו באגדה, זה לשונה, ⁴עתידה בת-קול להיות מופצצת על ראשי ההרים ואומרת מה פעל אל. כל מי שפעל עם אל יבוא ויטול שכרו. ורוח-הקדש אומרת, מי הקדימני ואשלים. מי קלם לפני עד שלא נתתי בו נשמה. מי קל לפני עד שלא נתתי לו בן זכר. מי עשה לפני ציצית עד שלא נתתי לו טלית. מי עשה לפני מזוזה

1 תהלים קמה ט 2 תהלים כה ו 8 איוב מא ג
4 ויקרא רבה כו ב. ועוד בכמה מקומות בשינוי לשון

עד שלא נתתי לו בית. מי עשה לפני מעקה עד שלא נתתי לו גג. מי עשה לפני סכה עד שלא נתתי לו חצר. מי הניח לקט שכחה ופאה עד שלא נתתי לו שדה. מי הפריש לפני תרומה ומעשר עד שלא נתתי לו גרן. מי הפריש לפני קרבן עד שלא נתתי לו בהמה. עלי לשלם שכרו. למה, תחת כל השמים לי הוא, שהכל שלי ומשלי נותן לי. ומכל מקום ואשלם, עלי לשלם שכרו. ואמרו עור, 'מאי דכתיב² ואלהים מלכי מקדם פעל ישועות בקרב הארץ, שהקדים לי שכר פעלתי עד שלא נבראתי. כיצד, גן-עדן נברא בשלישי ואדם בששי, הוי אומר, שהקדים לי שכר פעלתי עד שלא נבראתי. ומי לחשה שבגן-עדן הוא עסוק, שנאמר, 'ויוטע³ יי אלהים גן-בעדן מקדם. מהו מקדם? שמא אמה סבור קדם לבריתו של עולם, אינו כן אלא קדם לבריתו של אדם הראשון, שהקדים שכרו עד שלא נברא. וכן הוא אומר, 'הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו. כלומר, שהקדים שכרו של אדם עד שלא תעשה הפעלה. הואיל והקדוש-ברוך-הוא ברא את-השמים וכל-צבאם הארץ וכל-אשר עליה הימים וכל-אשר בהם, כענין שנאמר, 'בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, אם כן צריכין אני להאמין שהוא לבדו ברא העולם, והוא ברוך הוא מנהיג את העולם בחכמתו וברצונו, ומחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כענין שנאמר, 'אמה-הוא יי לבדה אמה עשית את-השמים שמי השמים וכל-צבאם הארץ וכל-אשר עליה הימים וכל-אשר בהם ואמה מחיה את-כלם וצבא השמים לה משתחוים. ואין אלוה אחר זולתו, כענין שנאמר, 'אתם עדי נאם-יי ועבדי אשר בקרתי למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי-אני הוא לפני לא-נוצר אל ואחרי לא-יהיה. ואומר, 'למען

1 ילקוט ש. עוני ח"ב חתי, בראשית רבה טו ד 2 מהלים ער יב 3 בראשית ב ח
4 י עיה מי 5 בראשית א א 6 נחמיה ט ו 7 יכ עיה מג י 8 יכ עיה מה ו

ידעו ממזרח-שמש וממערבה כי-אפס בלעדי אני יי ואין עוד, יוצר אור ובורא חשך עושה שלום ובורא רע, אני יי עשה כל-אלה. וכן הוא אומר, 'פה אמר יי גאלה ויצרך מבטן אנכי יי עשה כל נטה שמים לבדי רקע הארץ מי אתי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, זה לשונה, מי אתי כתיב. שלא תאמר, מיכאל מותח מפאן וגבריאל מכאן, שעדין לא נבראו המלאכים, לפיכך כתיב מי אתי, כלומר, מי היה שתף עמי במעשה בראשית, והלא לא נבראו המלאכים עדין. וכל מי שאינו מודה בדבר זה ואומר שיש אלה וזאתו, הרי זה כופר בעקר וכופר בכל התורה. הרי זה כופר בעקר, שנאמר, ³ לא יהיה לה אלהים אחרים על-פני וגו'. וכופר בכל התורה כלה, שנאמר, ⁴ וכי תשגו ולא תעשו את כל-המצות האלה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ שבעבודה-זרה הכתוב מדבר, ששקולה כנגד כל המצות כלו, דאמר מר, חמורה עבודה-זרה שכל המודה בה, כאלו כופר בכל התורה כלה. וכל הכופר בה, כאלו מודה בכל התורה כלה.

ואמרו עוד, ⁶ מחשבה טובה הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה, שנאמר, ⁷ אז נדברו יראי יי איש אל-רעהו ויקשב יי וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יי ולחשבי שמו. מאי ולחשבי שמו? שאפלו חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה. אבל מחשבה רעה, אין הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה, שנאב, ⁸ און אם-ראיתי בלבי לא ישמע אדני. ⁹ ודוקא בישראל. אבל באמות העולם, חלוף שמחשבה טובה שלהן, אין הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה, ומחשבה רעה שלהן מצרפה למעשה. וזאתי ישראל שהרהר לעבוד עבודה-זרה, שהקדוש-ברוך-הוא

1 ישעיה מד כד 2 בראשית רבא ג יא 3 שמות כ ג 4 במדבר טו כב 5 ספרי שם קידושין מ א
6 קידושין מ א 7 מלאכי ג טו 8 תהלים טו יח 9 ומפרש בירושלמי פאה א א

מִצָּרְפָּה לַמַּעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ, יִלְמְצֵן תַּפְשׁ אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּלָבָם. וְכֹל-כֹּךְ לָמָּה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כָּל-כֹּךְ חֲמוּרָה שֶׁשְּׁקוּלָהּ כִּנְגֹד כָּל מִצּוֹת הַתּוֹרָה.

הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, כַּמָּה חֲמוּרָה עֲבוּדָה-זָרָה, שֶׁאִפְלוּ אִם הָיָה הָאָדָם מִסְכֵּן וְנוֹטָה לָמוּת, אֲסוּר לְהִתְרַפְּאוֹת בַּעֲבוּדָה-זָרָה, שֶׁכֹּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ,² בְּכָל אֲסוּרִין שֶׁבַּתּוֹרָה מִתְרַפְּאִין בַּמָּקוֹם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ סִכָּנָה, חוּץ מִעֲבוּדָה-זָרָה, וּגְלוּי-עֲרִיּוֹת, וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים. עֲבוּדָה-זָרָה מִנְּקָן, דְּכַתִּיב, וְאֶהְבֵּת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדֶךָ.³ בְּכָל-נַפְשְׁךָ, אִפְלוּ נוֹטֵל אֶת נַפְשְׁךָ וְכוּ'. וְכֵן צָרִיכִין אָנוּ לְהֶאֱמִין וּלְעֲמוּד עַל הַנּוֹדָאי, כִּי אֵלֹהִים זֶה אֲשֶׁר בָּרָא הַכֹּל, הוּא אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,⁴ שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד.⁵ וְהַשְׁמִיעָה הַזֹּאת הִיא לְשׁוֹן קִבְּלַת הַלֵּב, שֶׁנִּכְוֵן לְבָנוּ וְנִקְבַּל בְּשִׁכְלָנוּ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא תָמִיד, כְּלוּמַר, הָיָה וְהָיָה וְיִהְיֶה. הָיָה קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְהָיָה תָמִיד בְּעוֹד שֶׁהָעוֹלָם מְתַקֵּים, וְיִהְיֶה אַחֵר שֶׁיֵּשׁוּב הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְלֵהוּ. וְכַתֵּב אֱלֹהֵינוּ, לְדוֹמֵר שֶׁצָּרִיכִים אָנוּ לְקַבֵּל עֲלֵינוּ אֱלֹהוּתוֹ. וְאַחֵר כֹּךְ כָּתֹב אֶחָד, לְדוֹמֵר שֶׁצָּרִיכִין אָנוּ לְהֶאֱמִין שֶׁהוּא אֶחָד וּמִיָּחָד בְּכָל מִין יָחִיד בְּלֹא שֶׁתָּף וּלֹא דְמִיּוֹן. וְלֹא יִצְטָרֵף אַחֵר עִמּוֹ לְמִנְיָן. וְגַם הוּא אֶחָד בְּלִי הִרְכָּבָה וְשְׁנוּי מַעֲשֶׂה וּבְלִי שְׁנוּי גְּזִירָה, כִּי כָל גְּזִירוֹתָיו נִגְזְרוֹת וַיִּדְּעוֹת וּגְלוּיּוֹת לְפָנָיו וְאִין נִמְצָא בָּעוֹלָם כְּאַחַדּוּתוֹ. וְכֵן הִזְהִירָנוּ הַמָּקוֹם בַּתּוֹרָתוֹ הַקְדוּשָׁה לַיָּדַע וּלְקַבֹּחַ בְּשִׁכְלָנוּ אֶת יָחִיד הַשֵּׁם, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,⁶ וַיִּדְּעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל-לִבְּךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד. וְכֵן הוּא אוֹמֵר,⁷ אַתָּה הָרֹאֶת לְדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדּוֹ. וְהוּא בְּרוּךְ הוּא רֹאשׁוֹן בְּלִי רֵאשִׁית וְקִדְמוֹן, לֹא קִדְמוֹ אַחֵר, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,⁸ מִעֲנָה אֱלֹהֵי קֹדֶם.

1 יחזקאל יד ה 2 ספחים כה א— 3 דברים ו ה 4 ברכות נד א 5 דברים ו ד
6 חסד חובת הלבבות ריש שער היחוד 7 דברים ד לט 8 דברים ד לה 9 דברים לג כז

והוא ברוך הוא אחרון בלי אחרית וסוף, שנאמר, 'אני
 יי ראשון ואת-אחרנים אני-הוא. ואומר, ²אני ראשון ואני
 אחרון ומבדל עדי אין אליהם. והוא חי וקים לעולמים ונצח
 נצחים ואין חקר ומספר לשנותיו, כענין שנאמר, ³הן-אל
 שגיא ולא נדע, מספר שניו ולא-חקר. ואומר, 'ונאמה-הוא
 ושנותיה לא יתמו.

ועוד צריכין אנו להאמין ולידע שאין לבורא יתברך,
 לא גוף ולא גשם ולא תמונה ולא שום דמות, כענין
 שנאמר, ⁴קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים
 וזלתי קול. ואומר, ⁵ואל-מי תדמיון אל ומה-דמות תערכו-
 לו. וכן הוא אומר, ⁶ואל-מי תדמיוני ואשנה יאמר קדוש.
 ואף-על-פי שמצינו במקרא מקראות רבים כתובים בהם
 מלות גשמיות אצל הבורא יתברך, כענין שנאמר, ⁷בכל-
 מקום עיני יי. ⁸ואף-ידי יסדה ארץ. ⁹ותחת רגליו כמעשה
 לבנת הספיר. ¹⁰כתובים באצבע אליהם. ומקראות רבים פיוצא
 באלו, לא נכתבו כי אם להבין לבני-אדם במה שיוכלו
 להבין. ועל פיוצא בזה אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹דברה
 תורה כלשון בני-אדם. והפל כנויים ומשלים אצל הבורא.
 ועקר האמת, שהוא בלי גוף ותמונה גשמית. והרבה הזהירנו
 בתורה להרחיק ממנו הגשמיות, כענין שנאמר, ¹²רק השמר
 לך ושמר נפשך מאד כי לא ראיתם כל-תמונה וגו'. ואומר,
¹³ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל-תמונה וגו'.
 ועוד צריכין אנו להאמין בלי ספק, כי העולם וכל
 אשר בו חדשו הבורא ובקראו בחקמתו וייעד לו עת וזמן
 קבוצ וידוע לקיומו, ואחרי כן יחזירוהו לקדמותו ויהיו
 ובהו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁴שתיא אלפי
 שני הדי עלמא וחד קרוב וכו'.

1 ישעיה מא ד	2 ישעיה כד ו	3 איוב לו כו	4 תהלים קב כח	5 דברים ד יב
6 ישעיה מ יח	7 ישעיה מ כה	8 משלי טו ג	9 ישעיה מח יג	10 שמות כד י
11 דברים טו י	12 ברכות לא ב	13 דברים ד ט	14 דברים ד טו	15 ר"ה לא א

וְאֵל יִשְׂאָכֶם לְבָבְכֶם, שִׁיְהִיָּה הָעוֹלָם קַדְמוֹן לֹא מִחֲדָשׁ
כַּאֲשֶׁר יִחְשְׁבוּ הַסִּכְלִים וְהַפְתָּאִים וְהַמִּינִים הַכּוֹפְרִים בְּתוֹרַת
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם. הוּאֵל וְהַדְּבָר כֵּן שֵׁי הוּא הָאֱלֹהִים
בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד מִלְּבָדּוֹ וְהוּא
אַחַד וּשְׁמוֹ אֶחָד, אִם כֵּן, חֲבִיבִין לְהַשְׁמִיד לְהַכִּירוֹ וּלְיַדַּע
אִתּוֹ בְּמָה שְׁנוּכָל לְהַשִּׁיגוֹ בְּדַעַתְנוּ מִצַּד פְּעֻלוֹתָיו וְלֹא מִצַּד
עַצְמוֹ. כִּי מִצַּד עַצְמוֹ, אֵין כֹּל בְּרִיָּה יְכוּלָּה לְהַכִּירוֹ וּלְיַדַּע
אוֹתוֹ, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ¹כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְחִי. וְאִיךָ יוּכַל
אָדָם לְהַכִּיר וּלְיַדַּע מַה שֶּׁלֹּא רָאָה לְעוֹלָם לֹא דְמוּת וְלֹא
תְמוּנָה. שְׁאֵלּוֹ רָאָה הָאָדָם אָדָם-אַחֵר אוֹ דְבָר-אַחֵר, מִקַּבֵּל
הַצּוּרָה הַהִיא בְּשִׁכְלוֹ. וְכַשּׁזוֹכְרוֹ, נִרְאָה בְּעֵינָיו כְּאֵלּוֹ רוֹאֶה
אוֹתוֹ לְפָנָיו. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²הַחֲקֵר אֱלֹהִים תִּמְצָא אִם עַד-
תִּכְלִית שְׂדֵי תִמְצָא. וְכֵן צִנְנוּ בְּתוֹרָתוֹ לְהַכִּירוֹ וּלְיַדַּע אֶמְתָּתוֹ,
כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ³אֲנֹכִי יי אֵלֶּיָּהּ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
מִבֵּית עַבְדִּים, כְּלוֹמֵר, דַּעוּ אוֹתִי אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים. וְאִם יֹאמֵר אָדָם, הֵיאֵךְ יִכִּיר וְיַדַּע
הָאָדָם אֶת הַבּוֹרָא וְהוּא נִעְלָם מֵעֵינָי כֹּל חֵי? הִנֵּה לָכֶם עֶקֶר
יְדִיעַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ! תַּחֲלָה צָרִיךְ לָכֶם בְּנֵי לְהַשְׁמִיד לְהַכִּיר
כַּח הַבּוֹרָא, וְתִשְׁכַּלּוּ אִיךָ מִנְּהִיג הָעוֹלָם בְּחֻכְמָתוֹ, וְתִחְשְׁבוּ
בְּנִפְלְאוֹתָיו, וְתִתְבּוֹנְנוּ בְּפְעֻלוֹתָיו אֲשֶׁר פָּעַל וַעֲשָׂה וּמִחֲדָשׁ
תָּמִיד בְּכָל יוֹם. אַחֲרֵי כֵן צָרִיךְ לָכֶם בְּנֵי לְקַבֵּל עֲלֵיכֶם לְאֱלֹהִים
וּלְאָדוֹן, וּלְקַבֵּל עֲלֵיכֶם גְּזֻרוֹתָיו וְחֻקּוֹתָיו, וְלַעֲשׂוֹת מִצְוֹתָיו,
וּלְלַקֵּחַ בְּדַרְכָּיו. וְזֹאת הִיא עֶקֶר יְדִיעַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, כְּעִנְיָן
שְׁנֵאֲמַר, ⁴אַחֲרֵי יי אֵלֶּיָּהֶם תֵּלְכוּ וְאִתּוֹ תִּירָאוּ וְאֶת-מִצְוֹתָיו
תִּשְׁמְרוּ וּבִקְלוֹ תִשְׁמְעוּ וְאִתּוֹ תַעֲבֹדוּ וְבוֹ תִדְבָּקוּן. וְאָמְרוּ
חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ⁵וְכִי אֶפְשָׁר לוֹ לְאָדָם לְדַבֵּק בְּשִׁכְנָהּ,
וְהֵלֵךְ נֹאמֵר ⁶כִּי יי אֵלֶּיָּהּ אֵשׁ אִכְלָה הוּא אֵל קָנָא. אֵלֵּא,

1 שמות לב כ 2 איוב יא ז 3 שְׁמִית כ ב 4 דברים יג א
5 מִיָּה יד א. וְעֵינִן כְּתוּבוֹת קִיא ב 6 דברים ט ג

הדבק בדרךיו. מה הוא גומל חסדים, אף אמה גמול חסדים. מה הוא קובר מתים, אף אמה קבור מתים. מה הוא בקר חולים, אף אמה בקר חולים. וכן צריך לו לאדם להדבק אחר השכינה בשאר כל המצות. וכן מצינו במשה רבנו עליו השלום, שבקש מאת הקדוש-ברוך-הוא שיודיעהו דרכי מצותיו ואז ידעהו וישיג אמתתו, כענין שנאמר, ¹הודיעני נא את-דרכיך ואדעה. כלומר, כשאדע דרכי מצותיך, אז אדעה ואשיג אמתתך. וכן מצינו שהודיעו הקדוש-ברוך-הוא דרכי מצותיו, כענין שנאמר, ²יודיע דרכיו למשה לבני ישראל עלילותיו.

ואין לו לאדם להתפאר ולהתהלל לא בחכמה ולא בגבורה ולא בעשר ולא בנכסים אשר קנה בעולם, ³כי לא לחכמים לחם ולא לגבורים המלחמה ולא לגבנים עשר. אף בידיעת האל ללכת בדרךיו ולקיים מצותיו, יתפאר ויתהלל וזה נאה לו, כענין שנאמר, ⁴אל-יתהלל חכם בחכמתו ואל-יתהלל הגבור בגבורתו אל-יתהלל עשיר בעשרו, כי אם-בזאת יתהלל המתהלל השכל וידע אותי. וכן צוה דוד עליו השלום לשלמה בנו על דרך תוכחה ומוסר לידע ולהפיר את בוראו, כענין שנאמר, ⁵ואמה שלמה-בני דע את-אלהי אביך ועבדהו בלב שלם ובנפש חפצה כי כל-לכות דורש יי וכל-יצר מחשבות מבין. וכך אמר שלמה בחכמתו, ⁶בכל-דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיך. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷אי זו היא פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה? ⁸בכל-דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיך. ואמרו, ⁹בכל-דרכיך דעהו, אפילו לדבר עברה. כלומר, אפילו אם כשירצה האדם לעבור עברה, זוכר את בוראו ויודעו, מיד נותן אל לבו שהקדוש-ברוך-הוא רואה אותו, ופורש מן העברה. ¹⁰מתלא

1 שמות לג יג

2 תהלים קג ז

3 קהלת ט יא

4 ירמיה ט כב

5 דה"א כח ט

6 משלי ג י

7 ברכות סג א

8 משלי ג י

9 ברכות סג א

10 שם בעין יעקב

מתלין, גנבא במחפרתא, בחמנא קרי. וזאת היא עקר ידיעת
הבורא יתברך. ואמר חכם אחד, ¹לכל מעשה, השלמה. והשלמת
העולם, להזהר מן העברות. וידיעת הבורא רם ונשא,
ולהאמין בו. לפיכך, צריכין אנו להיות זהירין וזריזין
על קדוש השם הנקבד והנזרא הנה, שאם יאמר גוי לישראל
בפני עשרה מישראל אפילו שלא בשעת השמד לעבור על
מצוה אחת מכל מצות האמורות בתורה ואפילו על קלה
שבקלות או אפילו לשנות מנהג ידוע ממנהגות היהודים,
ואם לאו יתרגנו, והגוי מתכונן להעבירו על הדת ואינו
מתכונן להנאת עצמו, יתרג ואל יעבור. אבל אם נתכונן הגוי
להנאת עצמו ואינו מתכונן להעבירו על הדת, יעבור ואל
יתרג, שנאמר במצות התורה, ²אשר יעשה אתם האדם וחי
בהם. ופרשו חכמינו זכרונם לברכה, ³וחי בהם ולא שימות
בהם. אבל בשעת השמד, יתרג ואל יעבור. אבל אם אמר
הגוי לישראל אפילו בינו לבינו בין בשעת השמד בין שלא
בשעת השמד לעבוד עבודה זרה או לבוא על אשת-איש
או להרוג אדם אחד ואם לאו יתרגנו, בכל אלו יתרג ואל
יעבור. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴כל עברות
שבתורה אם אומרים לו לאדם עבור ואל תתרג, יעבור ואל
יתרג, חוץ מעבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים. ואם
יתרג ולא עבר, הרי זה קדש את השם, ונקרא עבד-האל
וחסיד, כענין שנאמר, ⁵נתנו את-נבלת עבדיך מאכל לעוף
השמים בשר חסידך לחיתו-ארץ. וכן הוא אומר, ⁶אספו
לי חסידים בורתי ברייתי עלי זבח. ואמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ⁷לעתיד לבוא אומר הקדוש ברוך הוא,
אספו לי דורו של שמד. היאך היו עושין? מעמידין ישראל
לפני הדין ואומר לו, כפור באלהיה. ואומר, איני כופר

1 מוסה"פ א יד 9 2 ויקרא יח ה 3 סנהדרין עד א 4 שם 5 תהלים עט ב
6 תהלים נ ה 7 השות, מדרש תהלים טו ד

לעולם. מִיד מַרְבִּין עָלָיו עֲצָרִים, שְׁנֹאמֶר, יִרְבּוּ עֲצוּתָם.
 וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ, וּמַמְהִרִין עוֹד לְהוֹסִיף אַחֵר,
 שְׁנֹאמֶר, יֵאָחֵר מִהֵרָו. אָמַר לוֹ, נִסָּךְ לְטָעוּת. וְהוּא אֹמֵר,
 יִבְל־אֲסִיךְ נִסְפִיהֶם מִדָּם. אָמַר לוֹ, הִשָּׁבַע לְעָלְמָם וְאַתָּה נִפְנָה.
 וְהוּא אֹמֵר, יוֹבֵל-אֲשָׂא אֶת-שְׁמוֹתָם עַל-שִׁפְתָּי. וְכֵל מִי
 שֶׁמְקַדֵּשׁ שֵׁם-שָׁמַיִם בְּסֹתֵר, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן לוֹ שְׁכָרוֹ
 וּמִפְרָסְמוֹ בְּגִלּוֹי. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, "יוֹסֵף
 שֶׁקִּדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם בְּסֹתֵר, זָכָה וְהוֹסִיפוּ לוֹ אוֹת אַחַת מִשְׁמוֹ
 שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁנֹאמֶר, ³עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ בְּצִאֲתוֹ
 עַל-אַרְץ מִצְרַיִם. יְהוּדָה שֶׁקִּדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם בְּפָרְהֶסְיָא, זָכָה
 וּנְקָרָא כֵּלָו עַל שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, גָּדוֹל קְדוּשַׁת-הַשֵּׁם מִחֲלוּל-הַשֵּׁם, בְּחֲלוּל-הַשֵּׁם
 כְּתִיב, ⁶לֹא-תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל-הָעֵץ. וּבְקְדוּשַׁת-הַשֵּׁם כְּתִיב,
⁶מִתְחַלֵּת הַקָּצִיר עַד נִתְּן-מַיִם עֲלֵיהֶם, מִלֵּמַד שֶׁהָיוּ תְלוּיִין
 מִשְׁשֶׁה-עֶשֶׂר בְּנִיסָן עַד שִׁבְעָה-עֶשֶׂר בְּמֶרְחֶשֶׁן, וְהָיוּ אֲמוֹת
 הָעוֹלָם רֹאִים וְאֹמְרִים, תּוֹרְתֵן שֶׁל אֱלֹו פִּלְסֹתֵר הִיא, כְּתוּב
 בְּתוֹרָתָם, ⁷לֹא-תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל-הָעֵץ וְגו', וְאֱלֹו תְלוּיִין שִׁבְעָה
 חֲדָשִׁים. כְּתוּב בְּתוֹרָתָם, ⁸שָׁאִין דָּנִים שְׁנַיִם בְּיוֹם אֶחָד, וְאֱלֹו,
 נִפְלֹו שִׁבְעָתָם יָחַד. כְּתוּב בְּתוֹרָתָם, ⁹לֹא-יּוֹמְתוּ אָבוֹת עַל-
 בָּנִים וּבָנִים לֹא-יּוֹמְתוּ עַל-אָבוֹת, וְאֱלֹו מֵתִים בְּעוֹן אָבוֹתָם.
 אָמְרוּ לָהֶן יִשְׂרָאֵל, אָבוֹתֵיהֶן שֶׁל אֱלֹו הִמִּיתוּ אֶת אֱלֹו. אָמְרוּ
 לָהֶן, וְכִי מָה טִיבָן שֶׁל אֱלֹו. אָמְרוּ לָהֶן, אֱלֹו הַגָּרִים שֶׁנִּתְגַּדְּרוּ
 בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ. אָמְרוּ לָהֶן, וְכִי בִשְׁבִיל הַגָּרִים הָאֲרוּרִים הִלְדוּ
 עֲשֶׂה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לַעֲמוֹ כֶּכָּה. וְדָאִי אֵין אֱלֹוֹה בְּאֵלֵהֶיכֶם,
 וְאֵין אִמָּה כְּאִמָּה זֶה, אֵין לָנוּ לְהַדְבִּק אֱלֹא בְּאִמָּה זֶה שֶׁאֵלֶּהִיָּה
 גָּדוֹל מִכָּל הָאֱלֹוִהִים, שְׁנֹאמֶר, ¹⁰עֲתָה יִדְעָתִי כִּי-גָדוֹל יְיָ מִכָּל-
 הָאֱלֹוִהִים וְגו'. מִיד נִתְגַּדְּרוּ מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם מֵאָה וְחֲמִשִּׁים

1 תהלים טו ד 2 טוטה י ב 3 תהלים פא ו 4 במד"ר ח ד 5 דברים כא כג 6 ש"ב כא י
 7 דברים כא כג 8 סנהדר" פ"ו מ"ד, ובגמ' לה א מו א 9 דברים כד טז 10 שמות יח יא

אלף, שנאמר, וינספר שלמה כל-האנשים הגירים אשר בארץ ישראל אחרי הספר אשר ספרם דויד אביו וימצאו מאה וחמשים אלף ושלשת אלפים ושב מאות. וכל-כך למה? להודיע שבחו של הקדוש-ברוך-הוא שהוא מקרב את הרחוקים, כדי שיתקדש שמו בעולם.

בני, צאו וראו כמה גדול קדוש-השם, מצפודעים. ומה צפודעים שלא נצטוו על קדוש-השם, כתוב בהן, וכתנוריה ובמשארותיה. אנו שנצטוינו על קדוש-השם, על אחת כמה וכמה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, קל-וחמר זה דנו בעצמם חנניה מישאל ועזריה, שלא הטמינו עצמם כששמעו הפקדון ששלח נבוכדנצר שישתחוו לעלם. וכל מי שמקדש שמו של הקדוש-ברוך-הוא, לא בישאל בלבד הוא מקדש שמו, אלא אפילו בפני אמות-העולם שמו מתקדש, שכן מצינו בחנניה מישאל ועזריה, שלא השתחוו לעלם שהעמיד נבוכדנצר, שנתקדש שמו של הקדוש-ברוך-הוא על ידיהם אפילו בפני האמות, שכן כתיב בענין, נבוכדנצר מלכא לכל-עממא אמיא ולשניא די-דירין בכל-ארעא שקמכון ישגא. ושמני שים טעם די כל-עם אמה ולשון די-יאמר שלו על-אלההון די-שדרך מישך ועבד נגוא הדמין יתעבד וגו'. וכן מצינו בדניאל שמסר עצמו בקדוש השם בגוב אריות, מה כתיב בענין, דריוש מלכא כתב לכל-עממא אמיא ולשניא וגו'. וכן מצינו במרדכי הצדיק שמסר עצמו על קדשת-השם, שלא השתחוה להמן, מפני שחקק לו עבודה-זרה על לבו. מה עלתה בו, ורבים מעמי הארץ מתייחדים. וכך נחשלו בפני האמות. בחנניה מישאל ועזריה כתיב, באדין מלכא הצלח לשדרך מישך ועבד נגו. ובדניאל כתיב, ודניאל דנה הצלח במלכות דריוש וגו'.

וּבְמִרְדְּכִי כְּתִיב, ¹כִּי־גָדוֹל מִרְדְּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ. וְלֹא עוֹד
 אֵלָּא אֶפְלֹא אֲמוֹת־הָעוֹלָם כְּשֶׁהֵם מְקַדְּשִׁים שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא, מִשְׁלֵם לָהֶם שְׂכָרָן, שָׁפָן מְצִינֹו כְּנֹבִיכְדָנָצַר,
²שֶׁבִשְׂכָר אַרְבַּע פְּסִיעוֹת שֶׁפָּסַע בְּכְבוֹדוֹ שֶׁל מְקוֹם, זָכָה לְכָל
 אוֹתָהּ הַגְּדֻלָּה. ³וְכֵן מְצִינֹו בַּעֲגֻלּוֹן מֶלֶךְ מוֹאֵב, שֶׁבִשְׂכָר
 שְׁעָמֵד מִכְסָּאוֹ בְּכְבוֹדוֹ שֶׁל מְקוֹם, זָכָה וַיֵּצֵא מִמֶּנּוּ שְׂדֵמָה,
 דְּכְתִיב בָּהּ, ⁴וַיֵּשֶׁב שְׂדֵמָה עַל־כֶּסֶּא יי. אֲשֶׁרִיהֵן בְּנֵי־אָדָם
 שְׁמוֹסְרִים עֲצָמָן עַל קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם, שֶׁכֵּל מִי שְׁמוֹסֵר עֲצָמוֹ עַל
 קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם, זֹכָה לוֹ וְלִדְוִרֹותָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְזֹכָה
 לֵישֵׁב בְּמַחֲצֶתֶן שֶׁל עֲשָׂרָה הֶרֶוּגִי מְלוּכָה, וְעַל־יָהֶם נֹאמֵר,
⁵מִמֵּתִים יָדָה יי מִמֵּתִים מִחֲלָד חֲלָקִים בְּחַיִּים וְגו'. וְכֵל הַפּוֹרֵשׁ
 עֲצָמוֹ מֵעֲבָרָה מִכָּל הָעֲבָרוֹת שֶׁבַתּוֹרָה עֲבוּר אֶהְבֵּת הַבּוֹרָא,
 אוֹ עוֹשֶׂה מִצְוָה מִכָּל הַמִּצְוֹת כְּדִי לָקִים מִצְוֹת הַבּוֹרָא
 וְחֻקוֹתָיו, הֵרִי זֶה כְּמוֹ־כֵן קִדַּשׁ אֶת הַשֵּׁם. וְכֵל הָעוֹבֵר עַל
 מִצְוָה מִכָּל מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּתּוֹרָה מִדַּעְתּוֹ בְּלִי שְׂגָגָה וְשׁוּם
 אֲנֵם, אֵלָּא שְׁעוֹבֵר בֵּינָד רָמָה בְּמִזִּיד, הֵרִי זֶה חֲלָל אֶת הַשֵּׁם.
 וְעַל זֶה הִזְהִירָה הַתּוֹרָה, כַּעֲנִינְ שְׁנֹאמֵר, ⁶וְלֹא תַחֲלִלּוּ אֶת־שֵׁם
 קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֻרֹנָם
 לְבִרְכָּהּ, ⁷מִמַּשְׁמַע שְׁנֹאמֵר וְלֹא תַחֲלִלּוּ, הֵרִי קְדוּשַׁת הַשֵּׁם
 אָמֹר. כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר וְנִקְדַּשְׁתִּי בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרָה
 תּוֹרָה, מְסוּר אֶת עֲצָמָה וְקִדַּשׁ אֶת שְׁמִי. יְכוֹל בִּיחִידִי, תִּלְמוּד
 לוֹמֵר, בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּמִרְבִּין. אֲנִי יי מְקַדְּשְׁכֶם, מוֹסִיף
 אֲנִי עַל קְדַשְׁתְּכֶם.

קִשָּׁה הוּא חֲלוּל־הַשֵּׁם לִפְנֵי הַמְּקוֹם, שֶׁאֶפְלֹו לְמִשָּׁה רַבִּנּוּ
 עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא חֶסֶד הַכְּתוּב, כַּעֲנִינְ שְׁנֹאמֵר, ⁸יַעַן לֹא־
 הָאֲמִנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישְׁנִי לְעִינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. גָּלָה הַכְּתוּב
 שֶׁאִלְמָלָא חָטָא זֶה בְּלִבָּד, הָיִו ⁹נִכְנָסִים לְאַרְץ. וְכֵל כֶּף לְמָה?

1 אסתר ט ד 2 סנהדרין צו א 3 רות רבא ב ט 4 דברי הימים א כט כג
 5 חזקוני יז יד 6 ויקרא כב לב 7 ספרא ויקרא טז 8 כדבר כ יב 9 משה ואהרן

מפני שהיה במעמד כל ישראל. ולא עוד אלא, ¹שמצינו
שומר הקדוש-ברוך הוא על עבודה-זרה ולא ותר על
חילול-השם, כענין שנאמר, ²ואתם בית-ישראל כה-אמר
אדני אלהים איש גלדיו לכו עבדו ואחר אם-אינכם שמעים
אלי ואת-שם קדשי לא תחללו עוד במתנותיכם ובגלדליכם.
בני, צאו וראו כמה קשה חילול-השם, שפך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה באגדה, ³כפיכול הקדוש-ברוך הוא לא
הזכיר שמו עד שאמר שתי תבות, שנאמר, ⁴בראשית ברא
אלהים את השמים ואת הארץ. וכן ⁵משה רבנו עליו
השלום לא הזכיר את השם עד שאמר עשרים ואחת תבות,
שנאמר, ⁶האזינו השמים ואדברה, עד כי שם יי אקרא.
ואפילו להזכיר שם-שמים לבטלה, אסור. שפך אמרו
חכמינו זכרונם לברכה, ⁷השומע אופרה מפי חברו,
צריך לנדותו. ואם לא נדהו, הוא עצמו יהא בנדוי, שכל
מקום שהזכרת-השם מצויה, שם עניות מצויה. ובכל מקום
שאינ הזכרת-השם מצויה ⁸לבטלה, זוכה להתענד מזיו שכינה
לעולם הבא, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹מאי דכתיב,
¹⁰וירחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה, אלו
בני-אדם היראין להזכיר שם-שמים לבטלה, שהקדוש-ברוך-
הוא מזרים להם שמש צדקה לעולם הבא. ולא עוד אלא
שמתענגין בה, שנאמר, ¹¹ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק.
ירשעים נדונין בה, שנאמר, ¹²הנה היום בא בער כתנור.
ואפילו כשאדם מתכונן לברך שמו של הקדוש-ברוך-
הוא, צריך לו להזהר שלא יוציא מפיו ברכה שאינה צריכה,
שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³כל המברך ברכה שאינה
צריכה, עובר משום לא תשא. ואפילו כשהוא צריך להזכיר
שם-שמים על דבר של מצוה, לא יהא פותח בשם תחלה,

1 ויק"ר כב ג 2 יחזקאל כ לט 3 תנחומא וירא א 4 בראשית א א 5 דברים לב א
6 נדרים ז ב 7 לבסלה 8 נדרים ח ב 9 מלאכי ג כ 10 שם שם יט 11 ברכני: לג א

שָׁמָּה לֹא יַעֲלֶה בְּפִיו לְגַמּוֹר דְּבוּרוֹ עַד שֶׁבֹא לְדַבָּרִים אֲחֵרִים
וְנִמְצָא מוֹצִיא שֵׁם־שָׁמַיִם לְבִטְלָה, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם
לְבִרְכָּה, ¹ מִנֵּין שֶׁלֹּא יֹאמַר אָדָם, לֵינִי עוֹלָה, לֵינִי שְׁלָמִים, לֵינִי
מִנְחָה, לֵינִי תוֹדָה, תְּלָמוּד לְיוֹמֵר, ² קָרְבֵּן לֵינִי.

בְּנֵי, צֵאוּ וּרְאוּ כַּמָּה קָשָׁה חֲלוּל־הַשֵּׁם, שֶׁאַפְּלוּ בְּדַבָּר
שֶׁהִתִּירוּ חֲכָמִים לַעֲשׂוֹתוֹ, אָסְרוּ אוֹתוֹ בְּמָקוֹם שִׁישׁ חֲלוּל־
הַשֵּׁם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ³ גִּזְלָה גוֹי אֲסוּר,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴ וְאֶכְלֶתְ אֶת־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ,
בְּזֶמֶן שֶׁמִּסּוּרִין בִּידֶךָ, וְלֹא בְזֶמֶן שֶׁאֵין מִסּוּרִין בִּידֶךָ. אֲבָדְתוּ
מִתְּרַת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל־אֲבֹדֹת אַחִיךָ, אֲבֹדֹת אַחִיךָ
אַתָּה מַחְזִיר וְאֵין אַתָּה מַחְזִיר אֲבֹדֹת גוֹי. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן
אָמְרוּ, וּבְמָקוֹם שִׁישׁ חֲלוּל־הַשֵּׁם, אֵף אֲבָדְתוֹ אֲסוּרָה.

אוֹי לוֹ לְמִי שֶׁמַּחֲלֵל שֵׁם־שָׁמַיִם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ⁶ כֹּל מִי שִׁישׁ בִּידוֹ חֲלוּל הַשֵּׁם, אֵין כַּח לֹא
בְּתֻשָּׁבָה לְתַלּוּת, וְלֹא בְיוֹם־הַכְּפוּרִים לְכַפֵּר, וְלֹא בִּיסּוּרִין
לְמַרְק, אֲלָא כִּלְיָן תּוֹלִין וּמִיתָה מִמָּרְקַת הַכְּפָרָה, שֶׁנֶּאֱמַר,
⁷ וְנִגְלָה בְּאָזְנִי יְיָ צְבָאוֹת אִם־יִכָּפֵר הָעוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד־תִּתְמַתּוּן.
וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ⁸ אֵין מְקִיפִין לְחֲלוּל־
הַשֵּׁם, אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד. וּפְרוּשׁוֹ, שֶׁאֵין עוֹשִׂין לוֹ כְּחֻנּוּגֵי
הַמְּקִיפּוֹ, כְּלוּמֹר, שֶׁאֵין מִמַּתִּינִין לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם לְפָרוֹעַ מִמֶּנּוּ,
אֲלָא שֶׁנִּפְרָעִין מִמֶּנּוּ מִזֵּד. אִי נָמִי, שֶׁאִם הִיָּה מַחֲצָה וּפְאִי
וּמַחֲצָה חֵיב וְנִמְצָא בֵּין הָעוֹנוֹת שֶׁלּוֹ חֲלוּל־הַשֵּׁם, אוֹתוֹ
הָעוֹן מְכַרֵּעַ כִּף הַחֻבּוֹת וּמַתְחִיב בְּדִין.

וְעוֹד אָמְרוּ, ⁹ כֹּל הַמַּחֲלֵל שֵׁם־שָׁמַיִם בְּסִתְרָה, נִפְרָעִין מִמֶּנּוּ
בְּגִלּוֹי, אֶחָד שׁוֹגֵג וְאֶחָד מְזִיד בְּחֲלוּל־הַשֵּׁם. אֲבָל עַל שְׁאָר
עֲבֻרוֹת שֶׁבִּתְרוּרָה, אֵין נִפְרָעִין עַל הַשׁוֹגֵג כַּמְזִיד. תִּדַּע, שֶׁבְּכָל
הַחֲטָאוֹת כְּתִיב ¹⁰ נֶפֶשׁ כִּי־תַחֲטָא בַשְּׁגָגָה, ¹¹ נֶפֶשׁ כִּי־תַמְעַל

1 נזרים י א ב 2 ויקרא א ב 3 ב"ק קיג ב 4 דברים ז טו 5 שם כב ב 6 יומא פא א
7 ישעיה כב יד 8 קידושין מ א 9 אבות ד ד 10 ויקרא ה א 11 שם ה טו

מעל וחטאה בשגגה מקדשי יי, ואע"פ גבי שמיעת קול אלה ושבועה, וגזלות, בכל הפרשה כלה לא נאמר שם שגגה, לפי שגפרעין ממנו בין בשוגג בין במזיד.

ומהו חלול-השם? אדם גדול בתורה ובמצות וידוע ביראת-שמים ופרישות שעושה דבר שלא כהלך ושאר האנשים לומדין ממנו, ונמצא שם-שמים מתחלל על ידו. וכן אם יאמרו על אדם גדול בתורה, הבורא ימחול לו לפלוני שפך וכך עשה. וכן תלמיד-חכם שאין משאו ומתנו בנחת עם הבריות, והוא בעל ריב וקטטה, והולך בקומה זקופה, ומרבה סעודתו אצל עמי-הארץ, הרי אע"פ כ"ן בכלל חלול-השם. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ כל תלמיד חכם המרבה סעודתו בכל מקום, סוף מחריב את ביתו, ומאכלמן את אשתו, ומיתם את גוזליו, ותלמודו משתכח ממנו, ומחלקות רבות באות עליו, ודבריו אינם נשמעים, ומחלל שם שמים ושם רבו ושם אביו, וגורם שם רע לו ולבניו ולבני-בניו עד סוף כל הדורות. ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ² כל תלמיד-חכם שנתחלל בו שם-שמים, אין מספיקין בידו פתח לשוב, שנאמר, ³ אח נפשע מקרית-עז ומדינים כברים ארמון. ומה תלמוד לומר, ומדינים כברים ארמון, אלא שהמדינים באין וסוגרין עליו כברים ארמון. וכן הוא אומר, ⁴ מעות לא-יוכל לתקן וחסרון לא-יוכל להמנות. ⁵ אין קורין מעות, אלא למי שהיה מתקן מתחלה ונתענות. ואיזה, זה תלמיד חכם שפרש מן התורה. וכל תלמיד-חכם שפרש מן התורה, עליו הכתוב אומר, ⁶ כצפור נודדת מן-קנה כן איש נודד ממקומו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ כל העובר עברה בסתר, כאלו דוחק רגלי שכינה, שנאמר, ⁸ פה אמר יי השמים

1 פסחים מט א 2 אבות דרבי נתן נוסחא ב, לו א 3 משלי יח יט 4 קהלת א טו
5 חגיגה ט א במשנה, וגם ט ב 6 משלי כו ח 7 חגיגה טו א 8 ישעיה סו א

כסאי והארץ הדם רגלי וגו'. אבל אם אינו יכול לכוף את יצרו, טוב שיעבור בסתר ואל יחלל שם-שמים בפרהסיא. אוי לו קמי שמקלקל את דרכיו ומעקש את ארחותיו ומגנה את מעשיו, מפני שמחלל שם-שמים בפני הבריות. אוי לו קמי שפוסל את זרעו ופוגם את משפחתו וגורם גנאי לו וקדושותיו עד סוף כל הדורות. ולא לדורות הבאים אחריו בלבד גורם גנאי, אלא אפילו לדורות שלפניו, שנאמר, 'נוצר תורה בן מבין ורעה זוללים יכלים אביו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה',² 'האי מאן דסגני שומענה שרי לבזויה בגימל ושין.

ואמרו עוד, 'כמאן קרינן לרשיעא בן צדיקא, רשיעא בר רשיעא, כמאן, כי האי תנא. לפיכך, צריך לו לאדם לקדש את עצמו במעשיו הנאים ובמפעליו ההגונים ולכונן את כל מעשיו לשם-שמים, כדי שיתקדש שם-שמים ותורתו על ידו, וימצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם. שאם היה תלמיד-חכם ונוהג שלא בשורה, הרי זה מחלל את השם ומבזה את תורתו. 'ומה הבריות אומרות עליו, ראו פלוני שקמד תורה כמה מגנים מעשיו וכמה מקלקלים דרכיו, נוח לו שלא למד תורה. אבל בזמן שתלמיד-חכם נוהג בשורה, הרי זה מקדש את שם-שמים ומכבד את התורה. מה הבריות אומרות עליו, אשרי פלוני שקמד תורה, ראו כמה הגונים מעשיו וכמה מתקנים דרכיו. ואף הקדוש-ברוך-הוא מתפאר בו, שנאמר, 'ויאמר לי עבדי-אתה ישראל אשר-בה אתפאר. לכן בני הזהירו בכם שלא יתחלל שם שמים על ידיכם, בין במשא-ומתן, בין בדברים, בין עם ישראל, בין עם האמות, במקום שיוכל להיות שום צד חלול-השם, שאף עם הגוי אסרו חכמינו זכרונם לברכה

2 מגילה כה ב, ועיין בסירוש רש"י שם

5 ישעיה מט א

4 יומא פו א

1 משלי כח ז

8 סנהדרין נב א

יָבֹוא עָלָיו בְּעִקְפֵּינוּ, מִפְּנֵי חֲלוּל־הַשֵּׁם.

וְצָרִיכִין אָנוּ לַיָּדַע עַל הָאֱמֶת וְהַנִּכּוֹן, כִּי תוֹרַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלֹום הִיא אֱמֶת, וּמִצְוֹתֶיהָ אֱמֶת, וְכָלָה הִיא מִפִּי הַגְּבוּרָה בְּלִי תוֹסֶפֶת וּמִגֶּרֶעַת, וְלֹא אֲמָרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ מַדְעֵתוֹ. הִיא אֱמֶת, כִּמָּה שֶׁנֶּאֱמַר, ² צִדְקָתָהּ צִדֵּק לְעוֹלָם וְתוֹרָתָהּ אֱמֶת. וְאוֹמֵר, ³ תוֹרַת יי תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוּת יי נֶאֱמָנָה מִחֲפִימַת פְּתִי. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴ כָּל־אֲמֶרֶת אֱלֹהִים צְרוּפָה וְגוֹי. וּמִצְוֹתֶיהָ אֱמֶת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ מִשְׁפָּטִי יי אֱמֶת צִדְקוֹ יַחְדּוֹ. וְאוֹמֵר, ⁶ מַעֲשֵׂי יָדָיו אֱמֶת וּמִשְׁפָּט נֶאֱמָנִים כָּל־פְּקוּדָיו. וְכָלָה הִיא מִפִּי הַגְּבוּרָה וְלֹא אֲמָרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ מַדְעֵתוֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ רְאֵה לְמַדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים כַּאֲשֶׁר צִוֵּנִי יי אֱלֹהֵי וְגוֹי. וְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא בַּעֲצָמוֹ הַעִיד עָלָיו עַל יָדֵי נְבִיאָו (כְּמוֹ) שֶׁהַתּוֹרָה הִיְתָה מִפִּיו, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ זָכְרוּ תוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בְּחֶרֶב עַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים וְגוֹי.

וְכָל הָאוֹמֵר אֵין תּוֹרָה מִן הַשָּׁמַיִם אֵלָּא שֶׁאֲמָרָה מֹשֶׁה רַבְּנוּ מִפִּי עֲצָמוֹ, עָלָיו הַפֶּתוּב אוֹמֵר, ⁹ כִּי דָבָר יי בָּזָה וְאֶת־מִצְוֹתוֹ הִפֵּר. וְאוֹמְרוֹ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָהּ, ¹⁰ שֶׁאֲפֵלֹי אֲמַר כָּל הַתּוֹרָה כָּלָה מִן הַשָּׁמַיִם, חוּץ מִפְּסוּק זֶה, מִדִּקְדוּק זֶה, מִקַּל־וְחָמֵר זֶה, מִגְּזֵרָה־שְׁנֵה זֶה, הֲרִי הוּא בִּכְלָל כִּי דָבָר־יי בָּזָה. וְכֵן מִי שֶׁאֵינוֹ מֵאֲמִין בְּתוֹרָה שְׁבַע־עֶלְפָּה וְהוּא הַתְּלֻמוֹד שֶׁהוּא פְּרוּשׁ כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁבַתּוֹרָה, וְאוֹמֵר שֶׁלֹּא נֶאֱמָרָה לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ מִפִּי הַגְּבוּרָה, הֲרִי הוּא בִּכְלָל כִּי דָבָר־יי בָּזָה וְהוּא הַנִּקְרָא מִין וְאַפִּיקוֹרוֹס.

וְהַתּוֹרָה הַזֹּאת הַקְדוּשָׁה עוֹמֶדֶת לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹ תּוֹרָה צִוְּה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרֶשֶׁה קֹהֲלֵת יִצְחָק. וְאוֹמֵר, ¹² הַנִּסְתָּרֹת לִי אֵלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וְלִבְנֵינוּ עַד־עוֹלָם

1 גבא קמא ק"ג א	2 תהלים קיט קמב	3 שם יט ח	4 משלי ד ה
5 תהלים יט י	6 שם קיא ו	7 דברים ד ח	8 מלאכי ב כב
9 במדבר טו לא	10 סנהדרין צט א	11 דברים לג ד	12 שם כט כז

לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאָמַר, ¹חֲקַת עוֹלָם
 לְדַרְמִיכָם. וְכֵן הוּא אָמַר, ²סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בְּאֵמֶת
 וַיֵּשֶׁר. וְכָל מִי שֶׁאָמַר, שֶׁכָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה אֵינָן נוֹהֲגִין לְעוֹלָם
 וּלְדוֹרֵי-דוֹרוֹת, הֲרִי זֶה נִקְרָא כּוֹפֵר בַּתּוֹרָה.

וְכֵן צָרִיכִין אָנוּ לַיָּדַע יָדִיעָה גְּמוּרָה, שֶׁאֵין לְהוֹסִיף עַל
 הַתּוֹרָה וְאֵין לְגָרוֹעַ מִמֶּנָּה אֶפְלֹי אוֹת אַחַת, כְּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,
³אֵת כָּל-הַדְּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם אֹתוֹ תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת
 דַּאֲתִסֶּף עָלֶיךָ וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם
 לְבָרְכָהּ, ⁴אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרֹת וְגו', שֶׁאֵין נִבְיָא
 רִשְׁאִי לְחַדֵּשׁ בָּהֶם דְּבָר מֵעַתָּה. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁵אֲרַבְעִים וּשְׁמוֹנֶה
 נְבִיאִים וְשֶׁבַע נְבִיאוֹת שֶׁנִּתְנַבְּאוּ לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל, דַּא פְּחָתוּ וְדַא
 הוֹתִירוּ עַל מָה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה אֶפְלֹי אוֹת אַחַת, חוּץ מִמִּקְרָא
 מִגְּזָה, כְּלוּמַר, שֶׁחֻכְמִים שֶׁבָּאוּתוֹ הַדּוֹר חִיבוּ וְהִתְקִינוּ לְקִרְוָתָהּ
 בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה כְּשֶׁאָר הַתּוֹרָה, שֶׁכָּתוּב בָּהֶם, ⁶וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה.
 וְחִיבִין אָנוּ לְהִגּוֹת וּלְקַמּוֹד בַּתּוֹרָה הָאֵל יוֹמָם וּלְיָלָה,
 בֵּין בַּתּוֹרָה-שֶׁבִּכְתָּב בֵּין בַּתּוֹרָה שֶׁבַּעַל-פֶּה, כִּי מִמֶּנָּה תּוֹצְאוֹת
 חַיִּים, וּבִידִיעָתָה וַעֲשִׂית מִצְוֹתֶיהָ נִדְּע וְנִכִּיר אֶת בּוֹרְאָנוּ
 וְנִצְלִיחַ בְּכָל עֲנִינֵינוּ וְנִירֶשׁ שְׁנֵי מְשִׁיחַ וְנִזְכֶּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם
 הַבָּא, כְּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וַיִּצְוֵנוּ יי לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה
 לְיִרְאָה אֶת-יי אֱלֹהֵינוּ לְטוֹב לָנוּ כָּל-הַיָּמִים לְחִיטָנוּ כִּהְיוֹם
 הַזֶּה. וְאָמַר, ⁸וּצִדְקָה תִּהְיֶה-לָנוּ כִּי נִשְׁמַר לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-
 הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יי אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ. וְכֵן הוּא אָמַר,
⁹דַּא-יִמּוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וּלְיָלָה
 לְמַעַן תִּשְׁמַר לַעֲשׂוֹת כָּכָל-הַכָּתוּב בּוֹ כִּי-אֲזַ תִּצְלִיחַ אֶת-
 דְּרָכְךָ וְאֲזַ תִּשְׁכִּיל.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ, ¹⁰שֶׁלֹּשָׁה כְּתָרִים הֵם, כְּתָר
 תּוֹרָה וְכְתָר כֶּהֱנָה וְכְתָר מַלְכוּת, וְכְתָר שֵׁם טוֹב עוֹלָה עַל גְּבִיּוֹתָהּ.

1 ויקרא י ט	2 תהלים קיא ח	3 דברים יג א	4 שבת קד א. ויקרא כו מו
5 מגילה יד א	6 יהושע א ח	7 דברים ו כד	8 שם שם כח
9 יהושע א ח	10 אבות ד יב.	אבות דר' נתן מא א	

כְּתֹר כִּהְנֶה זָכָה בּוֹ אַהֲרֹן, שֶׁנֶּאֱמַר, יִהְיֶה לָּו וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו
בְּרִית כִּהְנֶה עִוְלָם. כְּתֹר מִלְכוּת זָכָה בּוֹ דָּוִד, שֶׁנֶּאֱמַר, ²זָרְעוֹ
לְעוֹלָם יִהְיֶה וְכִסְאוֹ כְּשֶׁמֶשׁ נִגְדִי. כְּתֹר תּוֹרָה הָרִי מִנַּח וְעוֹמֵד
וּמוֹכֵן, כֹּל מִי שִׁירָצָה יָבוֹא וְיִטּוֹל, שֶׁנֶּאֱמַר, ³תּוֹרָה צִוְּה-לָנוּ
מֹשֶׁה מוֹרְשָׁה קֹהֶלֶת יַעֲקֹב. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁴גְּדוּלָּה תּוֹרָה מִן
הַכִּהְנֶה וּמִן הַמִּלְכוּת. וְאָמְרוּ, ⁵מִמָּוֶר תִּלְמִיד-חֶכֶם קוֹדֵם לְכֹהֵן
גָּדוֹל עַם-הָאָרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶יִקְרָה הָיָא מִפְּנִינִים, יִקְרָה הָיָא
מִכֹּהֵן-גָּדוֹל שֶׁנֶּכְנֵס לְפָנָי וּלְפָנִים.

בְּנִי, בּוֹא וּרְאוּ כִּמָּה גָּדוֹל תִּלְמוּד-תּוֹרָה, שֶׁכֹּף אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ⁷גָּדוֹל תִּלְמוּד-תּוֹרָה, שֶׁהַתִּלְמוּד קוֹדֵם
לְמַעֲשֶׂה, מִפְּנֵי שֶׁהַתִּלְמוּד מְבִיא לִידֵי מַעֲשֶׂה. וְעוֹד אָמְרוּ,
⁸אֵין תַּחֲלַת דִּינוֹ שֶׁל אָדָם נִדּוֹן לְעֵתִיד-לָבוֹא אֲלֵא עַל בְּטוּל
תּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹פוֹטֵר מִים רֵאשִׁית מְדוּן. כִּלּוֹמַר, מִי שְׁפוֹטֵר
עַצְמוֹ מִדְּבָרֵי-תּוֹרָה שֶׁנִּמְשָׁלֶת לַמִּים כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר ¹⁰הוּא
כֹּל-צֶמָא לְכוּ לַמִּים, וְאֵינוֹ עוֹסֵק בָּהּ, הוּא תַּחֲלַת דִּינוֹ לְעֵתִיד
לָבוֹא, שֶׁתַּחֲלָה אוֹמְרִין לוֹ, לָמָּה לֹא עָסַקְתָּ בַּתּוֹרָה. וְכַשֵּׁם
שֶׁדִּינוֹ קוֹדֵם לְמַעֲשֶׂה, כֹּף שֶׁכָּרוֹ קוֹדֵם לְמַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר,
¹¹וַיִּתֵּן לָהֶם אַרְצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ, בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרוֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ.

וְעוֹד יֵשׁ לָנוּ לְהֶאֱמִין אַמוּנָה בְּרוּרָה, שֶׁמֹּשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם הָיָה נָבִיא אֱמֶת לְשֵׁם. וְכֹל נְבוֹאוֹתָיו וּדְבָרָיו שֶׁאָמַר,
בָּאוּ לוֹ מֵאֵת הַבּוֹרָא. וְהוּא הָיָה רַבֵּן שֶׁל נְבִיאִים אֲשֶׁר קָדְמוֹ
לְפָנָיו וְאֲשֶׁר קָמוּ אַחֲרָיו, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²הִנֵּה אֲנִכִּי בֹא אֵלֶיךָ
בַּעֲבֹ הָעָנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעָם בְּדְבָרֵי עֲמָךְ וְגַם בָּךְ יֵאֱמִינוּ
לְעוֹלָם. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בַּעֲצָמוֹ הַעִיד עָלָיו, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר,
¹³וְלֹא-קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ יְיָ פָּנִים
אֶל-פָּנִים.

1 במדבר כח יג	2 תהלים פט לו	3 דברים לג ד	4 אבות ו ה	5 תורות יג א
6 משלי ג טו	7 קידושין מ ב	8 סנהדרין ז א, ורש"י שם	9 משלי יז יד	
10 ישעיה נה א	11 תהלים קה מה	12 שמות יט ט	13 דברים לד י	

וְכֵן כָּל הַנְּבִיאִים שֶׁנִּתְּנָבְאוּ אַחֲרָיו, הֵם אָמְתוּ וּנְבוֹאָתָם אָמְתָּ וּבָאוּ לָהֶם מֵאֵת הַבּוֹרָא, וְעִדּוּתָם יָדוּעַ בַּתּוֹרָה וּבְנְבִיאִים וּבְפִתּוּבִים. וְכָל מִי שֶׁאִינוֹ מוֹדֶה בְּדָבָר זֶה, הֵרִי זֶה כּוֹפֵר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָהּ בִּכְתָב וְעַל-פִּיהָ.

וַיְדַעוּ בְּנֵי כִי הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ וְרוֹאֶה כָּל מַעֲשֵׂה בְנֵי-אָדָם נִסְתָּרֵיהֶם וְנִגְלֵיהֶם, וּמִבֵּין אֵת כָּל מַחֲשַׁבוֹתָם אִם טוֹב וְאִם רָע, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר ¹ יְיָ מִשְׁמַיִם הִשְׁקִיף עַל-בְּנֵי-אָדָם לִרְאוֹת הַיֵּשׁ מִשְׁכִּיל דָּרַשׁ אֶת-אֱלֹהִים. וְאוֹמֵר, ² הַיֵּצֵר יַחַד לָבָם הַמִּבֵּין אֶל-כָּל-מַעֲשֵׂיהֶם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³ בְּכָל-מָקוֹם עֵינַי יְיָ צוֹפוֹת רָעִים וְטוֹבִים. לְפִיכָךְ, צָרִיכִים אָנוּ לְהוֹדוֹת עַל-כָּל-פָּנִים, שֶׁכָּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ-הַשֵּׁם וּמִקְדָּשׁ מִצּוֹת הַתּוֹרָה, יִקְבֹּל שָׂכָר וּגְמוּל טוֹב מֵאֵת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, וְלִפְעָמִים אוֹכֵל הַפְּרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרונָם לְבָרְכָהּ, ⁴ וְזִכּוֹת, יֵשׁ לָהּ קֶרֶן וַיֵּשׁ לָהּ פְּרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ אָמְרוּ צָדִיק כִּי-טוֹב כִּי-פָרִי מַעֲלֵיהֶם יֹאכִלוּ. עֲבָרָה, יֵשׁ לָהּ קֶרֶן וְאֵין לָהּ פְּרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ אוֹי לְרָשָׁע רָע כִּי-גְמוּל יָדָיו יַעֲשֶׂה לוֹ. וְעַקֵּר הַקֶּרֶן וְהַגְּמוּל הַטּוֹב, שֶׁמֹּר לוֹ לְעוֹלָם הֵבֵא, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר בְּשָׁלוֹם הֵקֵן שֶׁהִיא מִמִּצּוֹת קְלוֹת שֶׁבַתּוֹרָה, ⁷ שֶׁלֹּחַ תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם וְאֶת-הַבְּנִים תִּקַּח-לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרונָם לְבָרְכָהּ, ⁸ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ, לְעוֹלָם שֶׁכָּלוּ טוֹב. וְהֶאֱרַכְתָּ יָמִים, לְעוֹלָם שֶׁכָּלוּ אָרֶךְ. וְהוּא חַיִּי הַעוֹלָם הֵבֵא. וְכֵן מְצִינוּ שֶׁאוֹכֵל הַפְּרוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ וְהָיָה אִם-שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְהִיָּשֵׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה, וְהֶאֱזִנָּה לְמִצּוֹתָיו, וְשִׁמְרָתָ כָּל-חֻקָּיו, כָּל-הַמִּחְלָה אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לִא-אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אָנִי יְיָ רַפָּאֵה. וְאוֹמֵר, ¹⁰ אִם-בְּחֻקָּתַי תֵּלְכוּ וְאֶת-מִצּוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְנִתְּתִי גִשְׁמֵכֶם בְּעֵתָם, וְנִתְּנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ, וְעַץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיָּו,

1 תהלים יד ב 2 שם לג טו 3 משלי טו ג 4 קידושין מ א 5 ישעיה י יב
6 שם ג יא 7 דברים כב ז 8 קדושין לט כ 9 שמות טו כו 10 ויקרא כג א—

והשיג לָכֶם דִּיש אֶת-בְּצִיר. וְכֵן הִרְבֵּה בַּתּוֹרָה.
 וְכֵל מִי שְׁאִינוּ הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ-הַשֵּׁם וּמִבְטֵל מִצְוֹת-הַתּוֹרָה
 בְּיָד רָמָה בְּמִזִּיד וְעוֹבֵר עָלֶיהֶן, בְּיָדוֹעַ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 נִפְרָע מִמֶּנּוּ לַפַּעַמִּים בְּחַיּוֹ כְּפִי הַעֲבָרוֹת שֶׁעָשָׂה, וְעָנְשׁוֹ
 בְּמִינֵי חֲלָאִים וּבִנְגָעִים מְשֻׁנִּים, וּבַחֲרֵב וּבִרְעָב וּבַדָּבָר, וּבְכָל
 מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת לָבוֹא לְעוֹלָם, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר,
 'וְאִם-לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת כָּל-הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה, וְאִם-
 בַּחֲקָתִי תִמָּאֲסוּ וְאִם אֶת-מִשְׁפָּטִי תִגְעַל נַפְשְׁכֶם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת
 אֶת-כָּל-מִצְוֹתִי לְהִפָּרֶכֶם אֶת-בְּרִיתִי, אֲף-אֲנִי אַעֲשֶׂה-זֹאת
 לָכֶם וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה אֶת-הַשְׁחָפֶת וְאֶת-הַקְדַּחַת וְגו'.
 וְעַקֵּר עָנְשׁוֹ, אַחֲרֵי מוֹתוֹ, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַאֲבֵד וּמַכְרִית
 אֶת נַפְשׁוֹ מִן הָעוֹלָם הַבָּא, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר בְּעוֹבֵר עַל הַמִּצְוֹת,
²הַפֶּרֶת תִּפְרַת הַנֶּפֶשׁ הַהִיא עוֹנָה בָּהּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם
 לְבִרְכָּהּ ³הַפֶּרֶת, בְּעוֹלָם הַזֶּה. תִּפְרַת, לְעוֹלָם הַבָּא. וְאָמְרוּ,
⁴הַנֶּפֶשׁ הַחוּטָאִית הִיא תְּמוּתָה. הַשֵּׁם יוֹכֵנוּ לְהִיּוֹת מִן הַנִּכְתָּבִים
 לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

וְעוֹד יֵשׁ לָנוּ לְהַאֲמִין בְּלִי שׁוּם סִפֵּק, כִּי עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְשַׁלּוֹחַ גּוֹאֵל לְגֵאֲלָנוּ וּלְקַבֵּצָנוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר נִפְצְנוּ
 שָׁם, וּלְהוֹשִׁיבָנוּ עַל אֲדָמָתָנוּ וְהִיא הַנִּקְרָאֶת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וְיִבּוֹא
 בְּזֶמֶן שֶׁיַּעֲד לוֹ הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ, וְהוּא הַיּוֹדֵעַ, וְאִין אִתָּנוּ יוֹדֵעַ
 עַד-מָה. וְאִין לָנוּ לְסַמֵּךְ עַל שׁוּם חֲשָׁבוֹן שְׁבוּדִים בְּנִי-אָדָם
 מִלִּבָּם, שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּהּ ⁵תִּפְּחַ רִוְחָם שֶׁל
 מַחֲשַׁבֵּי קִצִּים. אֲלֵא, נִבְטַח בְּרַחֲמֵי-הַשֵּׁם, וְנִשְׁעַן עָלָיו וְעַל
 דְּבָרֵי נְבִיאָיו, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶אִם-יִתְמַהֲמָה חֲכֵה-לּוֹ כִּי-בֹא
 יָבֹא לֹא יֵאָחֵר.

וְהַגּוֹאֵל הַזֶּה הוּא הַנִּקְרָא מֶלֶךְ-הַמַּשִּׁיחַ, שֶׁכֵּן כְּתוּב
 בַּתּוֹרָה, ⁷וְשָׁב יִי אֱלֹהֶיהָ אֶת-שְׁבוּתָהּ וְרַחֲמָהּ וְשָׁב וְקִבְּצָהּ מִכָּל-

1 ויקרא כו יד 2 במדבר טו לא 3 סנהדרין סד ב 4 יחזקאל יח ד
 5 סנהדרין צו ב. ועיין בילקוט שמעוני חבקוק, חסב 6 חבקוק ב 7 דברים לב

העמים אשר הפיצה יי אלהיה שמה. ואומר, 'אם-יהיה נדחה בקצה השמים משם יקבצה יי אלהיה ומשם יקחה. והקבוצה הזו הוא צריך להיות על-ידי מאסף ומקבץ והוא המלך המשיח, כענין שנאמר, ² והביאו את-כל-אחיכם מכל-הגוים מנחה ליי וגו'. ואומר, ³ וישבו על-הארץ אשר נתתי לעבדי לעיטב אשר ישבו-בה אבותיכם וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד-עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם. ומלך-המשיח הזה, יהיה בן-אדם מזרע דוד ולא יהיה אלוה, כענין שנאמר, 'ויצא חטר מגזע ישי ונצר משרשי יפרה. ואומר, ⁴ ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובניה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. וכן הוא אומר, ⁵ ונאני יי אהיה להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם אני יי דברתי. ומקראות רבים במקרא יעידו על זה.

והמלך-המשיח הזה, ימלוך על כל-העולם-כלו, ומלכותו תכון לעולם הוא וזרעו וזרע-זרעו עד סוף-כל-הדורות, כענין שנאמר, ⁶ והיה ביום ההוא שרש ישי אשר עמד לגס עמים אצלו גוים ידרשו והיתה מנחתו כבוד. ואומר, ⁷ הנה ימים באים נאם-יי והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ. וכן הוא אומר בדניאל, ⁸ ויהי יהב שקטן ויקר ומלכו וכל עממיא אמיא ולשניא לה יפלחון לשקטנה שקטן עלם די-לא יעדה ומלכותה די-לא תתחבל. ואומר, ⁹ וביומיהון די מלכיא אנון יקים אלה שמיא מלכו די לעלמין לא תתחבל ומלכותה לעם אחרן לא תשתבק תדיק ותסף כל-אלין מלכותא והיא תקום לעלמיא. כלומר, ש'ימלוך הוא וזרעו וזרע-זרעו עד סוף-כל-הדורות.

ובביאת מלך-המשיח הזה, ינקום האל נקמת עמו ישראל מכל העמים אשר שעבדו בהן, כענין שנאמר, ¹⁰ ונאספתי

1 דברים 7 ד	2 ישעיה 60 כ	3 יחזקאל לו כה	4 ישעיה יא א	5 שם שם ב
6 יחזקאל לד כד	7 ישעיה יא י	8 ירמיה כג ה	9 דניאל ז יד	10 שם ב מד
11 זכריה יד ב				

את כל־הגוים אל־ירושלים למִלְחָמָה וגו'. ונֹאמַר, וְזֹאת תְּהִיָּה הַמַּגָּפָה אֲשֶׁר יִגַּף יְיָ אֶת־כָּל־הָעַמִּים וגו'. ואומר, וְקִצְף גָּדוֹל אֲנִי קִצְף עַל־הַגּוֹיִם הַשְּׂאֲנָנִים אֲשֶׁר אֲנִי קֹצֵפְתִּי מֵעַט וְהִמָּה עֲזָרוּ לְרַעָה. וכן הוא אומר, ³קִדַּשׁ יִשְׂרָאֵל לִי רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ כָּל־אֲכָלֶיךָ וְאֲשֶׁמוּ רָעָה תָּבֵא אֲלֵיהֶם נָא־יְיָ.

ובביאת מֶלֶךְ־הַמָּשִׁיחַ הַזֶּה, תֵּשֵׁב יְרוּשָׁלַיִם, כַּעֲנִיִן שֶׁנֹּאמַר, 'עוֹרֵי עוֹרֵי לְבָשִׁי עֹדֵף צִיּוֹן לְבָשִׁי בְּגָדֵי תִפְאָרְתֶּךָ יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף לְבֹא־כָךְ עוֹד עַרְל וְטָמֵא. ואומר, וְהִיְתָה יְרוּשָׁלַיִם קֹדֶשׁ וְנָרִים לֹא־יַעֲבְרוּ־בָהּ עוֹד. ואומר, וְהִיְהוּדָה לְעוֹלָם תֵּשֵׁב וִירוּשָׁלַיִם לְדוֹר וָדוֹר. וְכָךְ אָמַר דָּוִד עָלָיו הַשְּׁלֹמֹם, ⁷כִּפְאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ כֵּן רֵאִינוּ בְּעִיר יְיָ־צִבְאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנָה עַד־עוֹלָם סֶלָה.

ובימי מֶלֶךְ־הַמָּשִׁיחַ הַזֶּה, יִהְיֶה שְׁלֹמֹם בְּכָל־הָעוֹלָם כִּלְדוֹ אַחֵר מִלְחָמָת גּוֹג־וּמָגּוֹג. וְלֹא יִצְטָרְכוּ בְּגִי־אָדָם לְכָל־יָוֵן, כַּעֲנִיִן שֶׁנֹּאמַר, ⁸וְכִתְּתוּ חֲרֻבוֹתֶם לְאַתִּים וְחִנִּיתוּתֵיהֶם לְמִזְמֵרוֹת לֹא־יִשָּׂא גּוֹי אֶל־גּוֹי חֶרֶב וְלֹא־יִלָּמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה. וְאִף הַחַיּוֹת וְהַבְּהֵמוֹת כִּמוֹ כֵּן יִהְיוּ בְּשִׁלּוֹם זֶה עִם זֶה וְלֹא יִזְיקוּ זֶה לָזֶה. וְאִף לְאֲנָשִׁים לֹא יִזְיקוּ כֵּן, כַּעֲנִיִן שֶׁנֹּאמַר, ⁹וְכִרְתִּי לָהֶם בְּרִית בְּיוֹם הַהוּא עִם־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְעִם־עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרִמָּשׁ הָאֲדָמָה וְקִשְׁת וְחֶרֶב וּמִלְחָמָה אֲשֶׁבוֹר מִן־הָאָרֶץ וְהַשְּׂכָבֵתִים לְבִטָּח. ואומר ¹⁰וְשִׁעֲשַׁע יוֹנָק עַל־חֶרֶת פֶּתֶן וְעַל מְאוֹרֵת צִפְעוֹנִי גְמוּלָה יְדוּ הִדָּה. וכן הוא אומר, ¹¹לֹא־יָרְעוּ וְלֹא־יִשְׁחִיתוּ בְּכָל־הָהָר קֹדֶשִׁי כִּי־מִלָּאָה הָאָרֶץ דָּעָה אֶת־יְיָ בַּמִּים לַיָּם מְכַסִּים.

ובימי מֶלֶךְ־הַמָּשִׁיחַ הַזֶּה, תְּהִיָּה אֲמִנָּה אַחַת בְּעוֹלָם לְהֶאֱמִין בְּאֱלֹהִים וְהִיא אֲמוֹנַת יִשְׂרָאֵל, כַּעֲנִיִן שֶׁנֹּאמַר, ¹²כִּי־אֲזִ אֶהַפֹּךְ אֶל־הָעַמִּים שָׁלָה בְּרוּרָה לְקֹרֵא כָלָם בְּשֵׁם יְיָ לְעַבְדוֹ שְׁכֵם אַחֵד. ואומר, ¹³וְנָלְלוּ גוֹיִם רַבִּים אֶל־יְיָ בְּיוֹם הַהוּא וְהָיוּ לִי

1 זכריה יד יב	2 שם א טו	3 ירמיה ב ג	4 ישעיה נב א	5 יואל ד יז
6 שם שם כ	7 תהלים מח ט	8 ישעיה ב ד	9 הושע ב כ	10 ישעיה יא ח
11 שם שם ט	12 צפניה ג ט	13 זכריה ב טו		

לַעֲם וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכָהּ וגו'. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, וְיִהְיֶה יְיָ לְמִלֶּךְ
עַל-כָּל-הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד.

וְעוֹד צָרִיכִין אָנוּ לְהַאֲמִין בְּאַמֶּת שִׁיחִיו הַמֵּתִים בְּזֶמַן
שֶׁיַּעֲד הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ לְהַחְיוֹתָם, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר עַל יְדֵי יְחֻזְקָא,¹
הִיָּתָה עָלֵי יַד-יְיָ וַיּוֹצֵאֲנִי בְרוּחַ יְיָ וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ הַבִּקְעָה
וְהִיא מְלָאָה עֲצָמוֹת, וְכָל אוֹתָהּ הִפְרָשָׁה. וְאוֹמֵר,² יִחִיו מֵתֵיהָ
נִבְלָתִי יְקוּמוּן הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שְׁכֵנֵי עֶפְרַיִם כִּי טַל אִוֵּרְתָּ טַלָּה
וְאָרֶץ רְפָאִים תִּפְיֶל. וְאוֹמֵר,³ אֵל-תִּירָאִי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מֵתִי
יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נֶאֱמַר-יְיָ וּגְאֻלְךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר,⁴ וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת-עֶפְרַיִם יִקִּיצוּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ,⁵ מִזֵּינִן לְתַחֲיַת-הַמֵּתִים מִן הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר,
וְיִנְתָּתֶם מִמֶּנּוּ אֶת-תְּרוּמַת יְיָ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן. וְכִי אַהֲרֹן הִכֵּהוּ
קַיִם שְׁנוֹתָיִן לוֹ תְּרוּמָה, וְהָא לֹא נִתְחַיְבוּ בְּתְרוּמָה וּמַעֲשֵׂר
אֲלֹא לְאַחֵר כְּנִיסָתָם לְאָרֶץ. אֲלֹא, מִכָּאן לְתַחֲיַת-הַמֵּתִים מִן
הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר,⁶ וְגַם הַקִּמְתִּי אֶת-בְּרִיתִי אִתָּם לְתַת
לָהֶם אֶת-אָרֶץ כְּנָעַן אֶת אֶרֶץ מִגְרֵיהֶם אֲשֶׁר-גָּרוּ בָּהּ. לָכֵם
לֹא נֶאֱמַר, אֲלֹא לָהֶם. מִכָּאן לְתַחֲיַת-הַמֵּתִים מִן הַתּוֹרָה. וְכֵן
הוּא אוֹמֵר,⁷ אֲזִי יִשִּׁיר-מִשָּׁה. אֲזִי שָׁר לֹא נֶאֱמַר, אֲלֹא אֲזִי יִשִּׁיר,
לְעֵתִיד-לָבוֹא. מִכָּאן לְתַחֲיַת-הַמֵּתִים מִן הַתּוֹרָה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר,⁸ אֲשֶׁרִי יוֹשְׁבֵי בֵיתְךָ עוֹד יִהְיֶה לָּךְ סֵלָה. הִלָּלוּךָ לֹא
נֶאֱמַר, אֲלֹא יִהְיֶה לָּךְ, לְעֵתִיד-לָבוֹא. מִכָּאן לְתַחֲיַת-הַמֵּתִים מִן
הַתּוֹרָה.

וְכָל מִי שֶׁאִינוּ מוֹדֶה בְּדַבָּר זֶה, כְּאֵלּוּ פּוֹפֵר בְּכָל הַתּוֹרָה
כְּלָה וְאִין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. שֶׁכָּל מְדוּתָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא מְדָה כְּנֻגַּד מְדָה. הוּא כֹפֵר בְּתַחֲיַת-הַמֵּתִים, לְפִיכָךְ
לֹא יִהְיֶה לוֹ חֵלֶק בְּתַחֲיַת-הַמֵּתִים. וְכָל שְׂאֵר יִשְׂרָאֵל שְׂמוּדִים
בְּתַחֲיַת-הַמֵּתִים, יִזְכוּ וְיִחִיו, וַיֵּשׁ לָהֶן חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, כְּעֵנֶן

1 זכריה יד ט 2 יחזקאל לו א 3 ישעיה כו יט 4 שם מא יו 5 דניאל יב ב
6 סנהדרין צ ב 7 במדבר יח כח 8 שמות ו ד 9 שם טו א 10 תהלים סד ה

שנאמר, וְעַמְּךָ כָּלֶם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ וְגו'.
 לָכֵן בְּנֵי, שִׁימוּ לְבַבְכֶּם וּנְפֹשְׁכֶם לִידִיעַת הַבּוֹרָא, וְתוֹדוֹ
 וְחַמְּדוֹ בְּכָל אֵלֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר פְּתַחְתִּי בְּמַעֲלַת הַמִּדָּה
 הַזֹּאת, מִפְּנֵי שֶׁכֶּלֶם גּוֹפֵי-תוֹרָה וְשֶׁרְשֵׁי-הָאֱמוּנָה, וְכֵן מְבִיאִין
 אֶת הָאָדָם לִידַע וְלִהְיוֹת אֶת בּוֹרְאוֹ יְתִבְרָךְ. וְהָאֱלֹהִים יַפְתַּח
 לָנוּ דֶרֶךְ יְדִיעָתוֹ, וְיִרְנּוּ מִדְּרָכָיו וְנִלְכֶה בְּאַרְחֵיתָיו, לְמַעַן
 רַחֲמֵינוּ הַרְבִּים.

המצלה השנית

מעלת אהבת האל יתברך

ובקללה אהבת הרע

בְּנֵי, בּוֹאוּ וְאַלְמַדְכֶּם מַעֲלַת אַהֲבַת הַבּוֹרָא. דַּעוּ בְּנֵי, כִּי
 מַעֲלַת אַהֲבַת הַבּוֹרָא יְתִבְרָךְ, הִיא מַעֲלָה גְדוֹלָה וְנִכְבְּדַת עַד
 מְאֹד. שֶׁכָּל הָעוֹבֵד לַבּוֹרָא מֵאַהֲבָה, נִקְרָא אוֹהֵבוֹ. שֶׁכֵּן מְצִינוּ
 בְּאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שֶׁמִּתּוֹךְ שֶׁעָבַד לַבּוֹרָא מֵאַהֲבָה,
 נִקְרָא אוֹהֵבוֹ, שֵׁנָאֵמַר, ¹זָרַע אַבְרָהָם אֱהִי. וּמִנֵּין שֶׁעָבַד
 אַבְרָהָם אָבִינוּ לַבּוֹרָא מֵאַהֲבָה, שֵׁנָאֵמַר ²וַיֵּשְׁבֶם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר
 וַיַּחֲבֹשׁ אֶת-חֲמָרֹו וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, מִפְּנֵי
³שֶׁאַהֲבָה מְקַלְקֶלֶת אֶת הַשּׁוֹרָה. שֶׁמִּתּוֹךְ שֶׁרָצָה לַעֲבֹד לְקוֹנוֹ
 מֵאַהֲבָה, תָּקַן הוּא כְּעֶצְמוֹ אֶת הַחֲמוֹר וְלֹא צָוָה לְאַחַד מִבְּנֵי
 בֵּיתוֹ לְתַקְּנוֹ.

וּמַעֲלַת הַמִּדָּה הַזֹּאת נִמְצְאָת בַּצַּדִּיקִים הַמְּפָרְסָמִים
 וְהַיְדוּעִים בַּחֲסִידוֹת וּבַפְּרִישוֹת שְׁעוֹבָדִים לְקוֹנָם מֵאַהֲבָה לֹא
 עַל-מְנַת לְקַבֵּל שָׂכָר וְגִמּוּל טוֹב מִמֶּנּוּ. וְגַם אֵינָם פּוֹרְשִׁים
 עֲצָמָם מִן הָעֲבֻרוֹת מִירֵאת עֹנֶשׁ וּפְרָעָנוּת, אֲלָא הִכָּל מֵאַהֲבַת
 הַבּוֹרָא וְכַדִּי לָקִים מִצּוֹתָיו כְּעָבַד שֶׁמְקַבֵּל עָלָיו גְּזֵרַת רַבּוֹ,
 כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴אֵל תִּהְיֶה כְּעָבָדִים

1 בראשית כב ג

2 שם מא ח

3 שם ב ג

4 ישעיה ס כא

5 אבות א ג

6 בראשית רבא נה יא

המשמשין את הרב על-מנת לקבל פרס, אלא הו' בעבדים
המשמשין את הרב על-מנת שלא לקבל פרס. לפי שאינו
דומה העושה אצל רבו מאהבה לעושה מיראה. שהעושה
אצל רבו מיראה, כשהוא מטרים עליו, מניחו והולך לו. אבל
העושה מאהבה אינו כן, שאין לה אהבה במקום יראה ויראה
במקום אהבה אלא במדת המקום בלבד. שכך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ¹עשה מאהבה ועשה מיראה. עשה מאהבה,
שאם באת לשנא, אין אוהב שונא. ועשה מיראה, שאם באת
לבעוט, אין ירא מבצט. וכן משה עליו השלום מזהיר את
ישראל, ²ואהבת את יי אלהיה בכל-לבבך ובכל-נפשך ובכל
מאדך. שכל העושה מאהבה, אין שכרו מקפת, כענין שנאמר,
³ועשה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ⁴ואהבת את יי אלהיה בכל-לבבך, בשני
יצריה, ביצר-טוב וביצר-רע. בכל-לבבך, שלא יהא לבך
חלוק עליה אם לעבוד לבורא אם לאו. בכל-נפשך, אפילו
נוטל את נפשך, כענין שנאמר, ⁵כי-עליה הרגנו כל-היום.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶וכי היאך אפשר לו לאדם
להרג בכל יום, אלא אהבהו עד מצוי-נפש. שכן מצינו
ברבי עקיבא, ⁷שהיו מסרקין את בשרו במסרק של ברזל,
והיו שוקלין את בשרו במקולין, ואותה-שעה, זמן קריאת-
שמע היתה, והיה מקבל עליו מלכות-שמים, כדי לקיים ⁸ואהבת
את יי אלהיה בכל-לבבך ובכל-נפשך, אפילו נוטל את נפשך.
ויצתה נשמתו באחד. ועוד אמרו, ⁹בכל-נפשך, בכל נפש
ונפש שברא בך, שעל כל נשימה ונשימה שאדם מעלה, חייב
לקיים ליוצרו, כענין שנאמר, ¹⁰כל הנשמה תהלל יה, על
כל נשימה ונשימה. בכל מאדך, בכל ממונה. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ¹¹אם נאמר בכל-נפשך למה נאמר בכל-

1 ירושלמי סוטה ה ה, דף כה: 2 דברים ו ה 3 שמות כו 4 תוספתא ברכות פ"ו יא
5 תהלים מד כג 6 ילקוט שמעוני ח"א תהלים, ספרי ואחזקו ו ה 7 ברכות סא ב
8 דברים רבא ב כו 9 תהלים קנ ו 10 ברכות סא ב

מאדה, ואם נאמר בכל-מאדה למה נאמר בכל-נפש. אלא, יש לה אדם שגופו חביב עליו מממונו, לכה נאמר בכל-נפש. ויש לה אדם שממונו חביב עליו מגופו, לכה נאמר בכל-מאדה. משל לאהבו של מלה שכבד את המלה בדורו, כל זמן שהוא מכבדו במה שהוא חביב עליו, הוא ערב לו ביותר. אבל אם מכבדו במה שאינו חביב עליו, כלום הוא ערב לו? דבר אחר, בכל-מאדה, בכל מדה ומדה שהוא מודד לה בין במדה טובה בין במדת פרעניות, בכל הני מודה לו ומברך לו מאד מאד, כענין שאמר דוד עליו השלום,² כוס-ישועות אשא, ובשם יי אקרא. ³ צרה ויגון אמצא, ובשם-יי אקרא. וכן הוא אומר, ⁴ חסד-ומשפט אשירה. כלומר, אם גמילות-חסד עושה המקום עמי, אשירה ואברך אותו. ואם חליה משפט עושה עמי, כמו כן אשירה ואברך אותו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ חביב אדם לברך על הרעה ברוך בין האמת, כשם שמברך על הטובה ברוך הטוב והמטיב. והכל יקבל מאת הקדוש-ברוך-הוא באהבה ובשמחה ובטוב לבב, כענין שנאמר, ⁶ ואהבת את יי אל-היה בכל-לבה ובכל-נפש ובכל-מאדה. ואומר, ⁷ ואתה מרום לעלם יי. לעולם ידה על העליונה, כענין שנאמר, ⁸ יי נמן ויי לקח יהי שם יי מברך. בין נמן בין לקח, יהי שם יי מברך.

בני, הוו זהירין באהבת הבורא יתברך, שכל מי שאוהב את האל בכל לבו ותכלה נפשו אליו ותכסוף לאהבתו תמיד, הוא המכירו והדבק בדרכיו, כענין שנאמר, ⁹ ואהבת את יי אל-היה וגו'. וסמך לה, והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על-לבה. כלומר, מתוך שאדם אדוק וקשור באהבת הבורא, יהיו מצותיו חקוקים על לבו תמיד. וראוי להם בני לידע במה יגיע האדם לאהוב את

1 ברכות נד א במשנה 2 תהלים קטו יג 3 שם שם ג-ד 4 שם קא א
5 ברכות נד א במשנה 6 דברים ו ה 7 תהלים צב ט 8 איוב א כא 9 דברים ו ח

בוראו? תחלה צריך לכם לחשוב על רב הטובות שגמלקם הבורא וגומל לכם תמיד בכל שעה ובכל רגע. שאם יגמלקם אדם כיוצא בכם אחד מניאלף ממה שגמלקם הבורא, הייתם מכרחים להקשר באהבתו ולאהוב אותו אהבה עזה, כל-שכן למלך מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא.

ועוד צריך לכם בני, למאוס העולם-הזה ולעזוב ההנאות הגופניות עבור אהבת הבורא, ולמאס כל מה שימאס ולאהב כל מה שיאהב, כדי שלא תבוא עליכם שום סבה להפר אהבת המקום מכם. ויהיו פיותיכם ולבבכם שוין באהבתו. וכך מעשיכם במפעל ובמבטא ובשבתכם בנתיבים ובדרכיכם בדרכי וכל ענייניכם במשא ובמתן, בכלם תהיה כוננתכם בהם לזכר אהבתו. ובענין זה, תקבע אהבת-המקום בלבבכם ותאהבוהו אהבה עזה בל תסור מכם לעולם. לכן צריך לכם בני, לתקן כל דעותיכם ודגישור כל מדותיכם ולפקוד כל ענייניכם, שיהיו כלם עבור אהבת הבורא, לא כדי להראות לאנשים כדי שיחזיקו אתכם חסידים ויראי-שמים, ולא כדי שיכבדו אתכם בני-אדם, ולא כדי שיעלו אתכם לשום מעלה בעולם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹שלא תאמר, הריני לומד תורה בשביל שאהיה עשיר, בשביל שאקרא רבי, בשביל שאקבל שכר לעולם-הבא, תלמוד לומר, לאהבה את-י, כל מה שאתם עושים, לא תעשו אלא מאהבה. ועוד אמרו², ³אשרי-איש ירא את-י במצותיו חפץ מאד. במצותיו, ולא בשכר מצותיו. ואמרו, ⁴עשה דברים לשם פעלם ודבר בהם לשמם, ואל תעשם עטרה להתגדל בהם, ולא קרדם להיות עודר בו.

בני, בואו וראו כמה שגורו של אוהב את המקום גדול, שכן זכותו עומדת לו עד אלפים דורות, כענין שנאמר, ⁵ועשה

חסד לאֲפִים לאֲהָבִי וְלִשְׁמִרִי מִצֹּתִי. 'אִי לְאֲפִים, שׁוֹמֵעַ אֲנִי
מֵעוֹט אֲפִים שְׁנִים. תִּלְמֹד לֹמֵר, *לְאֲלֹף דֹּר, דּוֹרֵי-דֹרִים לְאִין
חֶקֶר וְאִין מִסְפָּר. לֹאֲהָבִי וְלִשְׁמִרִי מִצֹּתִי, אֵלֶּי שְׁנוֹתָנִים נִפְשָׁם
עַל הַמִּצֹּת. מֵה לָּךְ יוֹצֵא לְהַרְג, עַל שְׁמִלְתִּי אֶת בְּנִי. מֵה
לָּךְ יוֹצֵא לְצֹלֵב, עַל שְׁאֲכַלְתִּי אֶת הַמִּצֵּה. מֵה לָּךְ לִוְקָה מֵאָה
רְצוּעוֹת, עַל שְׁנִטְלִיתִי אֶת הַלְוִלָּב. מֵה לָּךְ אֶתְהָ נִסְקָל, עַל שְׁאֲהִבְתִּי
לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²וְאָמַר אֵלָיו מֵה הַמִּכּוֹת
הָאֵלֶּה בֵּין יְדִידָה וְאָמַר אֲשֶׁר הִכִּיתִי בֵּית מִצְהָרִי. הַמִּכּוֹת
הַדָּלִי גָרְמוּ לִי לְאֹהֹב לְאָבִי שְׁבַשְׁמִים. וְתָנָא דְבִי-אֲלֵיהּ,
³אֲנִי כִפְרָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹמוֹת מוֹשְׁבוֹתֵיהֶם, שְׁאִין
מִלִּין וְאִין קוֹרִין וְאִין שׁוֹנִין וְאִין נִכְנָסִין לְבְרִית אֵלָּא
בְּאֵהֱבָת אֲבִיהֶם שְׁבַשְׁמִים. לְפִיכָךְ, אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
אֶפְלֹ יַעֲמְדוּ כָּל אֲמוֹת-הָעוֹלָם וְיִתְּנוּ כִסְפָּם וְזָהָבָם וְכָל
מַחֲמִדֵּיהֶם הַטּוֹבִים, וְיֹאמְרוּ תָן לָנוּ כְּתֵר בֵּית-אֶהֱרֹן, כְּתֵר
בֵּית-דָּוִד, אֵינִי נוֹתֵן לָהֶם אֶפְלֹ דְּבָר אֶחָד מִבְּזוּתָהּ שֶׁל תּוֹרָה,
שְׁנֵאֲמַר, 'מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת-הָאֱהָבָה וְגוֹי.
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶפְלֹ יַעֲמְדוּ אֲמוֹת
הָעוֹלָם וְיִכְנּוּ לִי בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ יוֹתֵר מִכֶּסֶם, וְיֹאמְרוּ לִי, תָן לָנוּ
כְּתֵר בֵּית-אֶהֱרֹן, כְּתֵר בֵּית-דָּוִד, אֵינִי נוֹתֵן לָהֶם אֶפְלֹ דְּבָר אֶחָד
מִבְּזוּתָהּ שֶׁל תּוֹרָה, שְׁנֵאֲמַר, 'מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת-
הָאֱהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם-יִתֵּן אִישׁ אֶת-כָּל-הוֹן בֵּיתוֹ
בְּאֱהָבָה בּוֹז יְבוֹזוּ לוֹ. וְשְׁנֵי חֲכָמִים בְּמִשְׁנָה, ⁶כָּל אֱהָבָה שֶׁהִיא
תְּלוּיָה בְּדָבָר, בְּטֵל דְּבָר, בְּטֵלָה אֱהָבָה. וְשֵׁאִינָה תְּלוּיָה בְּדָבָר,
אֵינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם. וְאִי זֶה הִיא אֱהָבָה שֶׁהִיא תְּלוּיָה בְּדָבָר? כְּגוֹן
אֱהָבָת בְּלֶעָם בֶּן-בְּעוֹר וּבְלֶק בֶּן-צִפּוֹר מִלֶּךְ מוֹאָב. וְשֵׁאִינָה
תְּלוּיָה בְּדָבָר, אֵינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם, כְּגוֹן אֲבָרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
לָהֶם וּלְבָנֵיהֶם וּלְבָנֵי-בְנֵיהֶם עַד סוֹף-כָּל-הַדּוֹרוֹת.

1 ילקוט שמעוני, ח"א, רצב 2 זכריה יג ו 3 תנא דבי אליהו כח, עמ"ד 181
4 שיר-השירים ח ז 5 אבות ה טז 6 דברים ז ט

ומה היא האהבה? שיאהב אדם את המקום וישמע בקולו וידבק באהבתו דבוק יתר, כענין שנאמר, וישמע בקולו וידבקה בו. לכן בני, הווי זהירין מאד באהבת-המקום כמו שאתם נוהרים בחייכם, לפי שהאדם נקרא עולם קטן. וכל מי שאינו אוהב את בוראו אהבה שלמה, מאבד את נפשו, וקאלו מאבד את כל העולם כלו. וכשם שחייב אדם לאהוב את בוראו, כך חייב אדם לאהוב איש את חברו. שהרי ישראל הן חביבין לפני הקדוש-ברוך-הוא יותר מכל שאר האמות. ומתוך חבתן קראו בניו, כענין שנאמר, ²בנים אתם ליי אלהיכם. ואומר, ³בני בכרי ישראל. ולא עוד אלא שמתוך חבתן יחד שמו עליהן מה שלא עשה לאחת משאר האמות אלא לישראל בלבד, כענין שנאמר, ⁴כח-אמר יי מלך-ישראל וגאלו יי צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבצעדי אין אלהים. ואומר, ⁵וראו כל-עמי הארץ כי שם יי נקרא עליה ויראו ממה. ולא עוד אלא, שקנה אותם לחלקו, כענין שנאמר, ⁶כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו. ואומר, ⁷הלא-הוא אביה קנה הוא עשה ויכנה.

ומתוך חבתן קראו מלכים וקדושים, כענין שנאמר, ⁸ואתם תהיו-לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וגוי. ואומר, ⁹והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני. ומשלו חכמים באגדה, ¹⁰משל לבני-מדינה שעשו שלש עטרות למלך. מה עשה המלך, נתן בראשו אחת, ושמים בראשו בניו. כך בכל יום מכתירים העליונים לפני הקדוש-ברוך-הוא, שלש קדשות, ואומרים, ¹¹קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל-הארץ כבודו. מה הקדוש-ברוך-הוא עושה? נותן בראשו אחת, ושמים בראשו של ישראל, שנאמר, ¹²והתקדשתם

1 דברים ל ב 2 שם יד א 3 שמות ד כב 4 יסעיה מד ו 5 דברים כח י
6 שם לב ט 7 שם שם ו 8 שמות יט ו 9 ויקרא יא מד 10 ויקרא רבא כד ז
11 יסעיה ו ג 12 ויקרא יא מד

והייתם קדושים כי קדוש אני. הרי שתי קדושות לישראל, ולקדוש-ברוך-הוא קדושה אחת.

ומתוך חבתו, נמן להן את התורה שהיא סם-חיים. וכך זמן שעוסקין בה, אין כל אמה ולשון שולטת בהן. משלו חכמים באגדה, ¹ למה הדבר דומה, למלך שהיה לו בן יחידי מאשתו, והיו לו בני-פילגשים. הרגיש המלך בבני-הפילגשים שהם מתקנאין על בנו ומבקשין להזיקו. אמר המלך בלבבו, אם חס-ישראל יעלה בידם לעשות מה שהן חושבין על בני, על מי תתקים מלכותי. מה עשה המלך, צמד ודבק את בנו אצלו ותלה לו קמיע בצוארו, שאפלו נפל בידם אינם יכולים להזיקו. ופטם מאכלו ומשקהו ומלבושו וכך כלי תשמישו ומרפבתו ² בתיריקי, שלא יהא סם-המות מזיקו. כך כל זמן שישראל עוסקין בתורה שהיא סם-חיים, אין כל אמה ולשון שולטת בהן.

בני, בואו וראו כמה חבתו של ישראל לפני המקום, שקראן בשמות הרבה של חבה. שבתחלה קראן בנו בכורו, פענן שנאמר, ³ בני בכרי ישראל, בכור לירשה. שפשם שהבכור נוטל פי שנים בירשת אביו, כך ישראל יורשין העולם-הזה ונוחלין העולם-הבא. וקראן בן יקיר לאהבה, פענן שנאמר, ⁴ הכן יקיר לי אפרים. כאדם שיש לו בן יחידי ואוהבו אהבה עזה. וקראן ילד שעשועים לשדור, פענן שנאמר, ⁵ אם ילד שעשועים, כאדם שמשתעשע ומשחק עם בנו הקטן. וקראן נער לענשין, פענן שנאמר, ⁶ כי נער ישראל ואהבהו. שפשם שהנער אינו ראוי לענשין, כך ישראל אינו נענשין לדון בכליה, פענן שנאמר, ⁷ כי אעשה כלה בכל-הגוים אשר הפצותיה שם אך אתה לא-אעשה כלה. גדולה היא החבה שחבב הקדוש-ברוך-הוא את ישראל,

1 למ"מ. 2 תרופה 3 שמות ד כב 4 ירמיה לא יט 5 שם 6 הושע יא א 7 ירמיה ל יא

שֶׁאֵף בְּתוֹךְ גְּלוּתָם אֵינוֹ עוֹזְבֵם בְּיַד הָאֲמוֹת, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, 'וְאֵף גַּם-זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֲבִיהֶם לֹא-מֵאֲסָתִים וְלֹא-גַעְלָתִים לְכַלְתָּם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹשֵׁךְ חוּט שֶׁל חֶסֶד עֲלֵיהֶן בְּפָנֵי הָאֲמוֹת, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ²וַיִּתֵּן אוֹתָם לְרַחֲמִים לְפָנֵי כָל-שׁוֹבֵיהֶם. הֲלֹא תֵרְאוּ מֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּיוֹסֵף הַצַּדִּיק, ³וַיְהִי יְיָ אֶת-יוֹסֵף נִיט אֲדָיו חֶסֶד וְגו'. בְּמִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם כְּתִיב, ⁴גַּם הָאִישׁ מִשָּׁה גָדוֹל מְאֹד וְגו' בְּעִנְיָ עֲבָדֵי-פָרַעַה וּבְעִנְיָ הָעָם. בְּמֶרְדֵּכִי וְאַסְתֵּר כְּתִיב, ⁵וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת-אַסְתֵּר מִכָּל-הַנָּשִׁים וַתִּשָּׂא-חַן וַחֲסֵד לְפָנָיו וְגו'. וְאֹמֵר, ⁶כִּי-גָדוֹל מֶרְדֵּכִי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ. בְּדַנְיָאֵל כְּתִיב, ⁷וַדְּנִיאֵל בְּתַרְע מֶלֶכָּא. בַּחֲנַנְיָה מִיִּשְׂאֵל וְעֲזַרְיָה כְּתִיב, ⁸בְּאֲדִין מֶלֶכָּא הִצִּלַּח לְשֹׁדְרֵךְ מִיִּשְׂךְ וַעֲבַד נְגוּ בַּמְדִּינָת בָּבֶל. וְאֹמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ, ⁹בַּחֲמִשָּׁה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֲפָה חֲבַב הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל: בְּדַבִּיקָה, בַּחֲשִׁיקָה, וּבַחֲפִיצָה, בְּאַהֲבָה, בְּדַבּוּר. בְּדַבִּיקָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלָכֶם הַיּוֹם. בַּחֲשִׁיקָה, דְּכְתִיב, ¹¹לֹא מֶרְבָּכֶם מִכָּל-הָעַמִּים חֶשֶׁק יְיָ בָּכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם כִּי-אַתֶּם הַמַּעֲט מִכָּל-הָעַמִּים. בַּחֲפִיצָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²וְאֲשֶׁרוּ אֶתְכֶם כָּל-הַגּוֹיִם כִּי-תִהְיוּ אִתָּם אֶרֶץ חֶפֶץ אָמַר יְיָ צְבָאוֹת. בְּאַהֲבָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹³אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר יְיָ. בְּדַבּוּר, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁴דַּבְּרוּ עַל-לֵב יְרוּשָׁלַיִם. וְכֵן אָנוּ לְמַדִּין מִפֶּרְשָׁתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ-רָשָׁע, וְהוּא שָׂכָם בֶּן-חֲמֹר. בְּדַבִּיקָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁵וַתִּדְּבַק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה. בַּחֲשִׁיקָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁶שָׂכָם בְּנֵי חֲשִׁקָה נַפְשׁוֹ בְּבִתְכֶם. בַּחֲפִיצָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁷כִּי-חֶפֶץ בְּבִת-יַעֲקֹב. בְּאַהֲבָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁸וַיֵּאָהֵב אֶת-הַנְּעָרָה. בְּדַבּוּר, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁹וַיִּדְּבַר עַל-לֵב הַנְּעָרָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁמִּתּוֹךְ חֲבָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל

1 ויקרא כו מד	2 תהלים קו מו	3 בראשית לט כא	4 שמות יא ג	5 אסתר ב יו
6 שם טו ד	7 דניאל ב מט	8 שם ג ל	9 בראשית רבא פו	10 דברים ד ד
11 שם יז ז	12 מלאכי ג יב	13 שם א ב	14 ישעיה מ ב	15 בראשית לד ג
16 שם כח ח	17 שם י"ח יט	18 שם שם ג	19 שם	

לפני המקום, ¹אפלו המלאכים אינן רשאים לומר שירה עד שיאמרו ישראל תחלה, כענין שנאמר, ²וקרא זה אל-זה ואמר קדוש קדוש קדוש יי צבאות מלא כל-הארץ כבודו. מלא כל-העולם לא נאמר, אלא מלא כל-הארץ, זה שירן של ישראל שעולה מן הארץ.

וכיון שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את ישראל ביותר, אם כן יש להן לכל אחד ואחד מישראל לאהוב איש את חברו כגופו. וכן משה מזהיר את ישראל, ³ואהבת לרעהו כמוהו. מכאן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴זהו כלל גדול בתורה, דעך סני, לחכך לא תעביד.

ותנא דבי אליהו, ⁵כשם שהקדוש-ברוך-הוא יהי שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי-עולמים אוהב את ישראל בכל מקומות מושבותיהם ואוהב את תלמידי-חכמים ביותר, שנאמר ⁶אהבתי אתכם אמר יי וגו', ואומר ⁷ואת-עשו שנאתי וגו', כך יהא אדם אוהב את ישראל בכל מקומות מושבותיהם ואוהב את תלמידי-חכמים ביותר. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה. שכל זמן שהבריות אוהבין זה את זה, מקרבין זה את זה לתורה ולמצות. ושםא יאמר אדם, הריני אוהב את חברי ביותר אבל אם סרח עלי איני מוחל לו, תלמוד לומר, ⁹ואהבת לרעהו כמוהו. שכשם שאם סרכת על חברך תרצה שימחול לך על עלבונך, כך אם סרח עליך תמחול לו על עלבונה. ¹⁰יכול אפלו בזמן שאינו נוהג בשורה, תלמוד לומר, כמוהו, לא אמרתי אלא בזמן שהוא נוהג בשורה.

ושםא יאמר אדם, הריני אוהב את המקום ואוהב את התורה ואת חכמי-התורה וכל אדם שנוהג בשורה ואוהב כל אדם שעוסק במצות ובמעשים-טובים, אבל מתר לי

1 הולין צא ב 2 ישעיה ו ב 3 ויקרא יט יח 4 שבת לא א
5 תנא דבי אליהו רבא, פרק כה, עמוד 140—139 6 מלאכי א ב 7 שם כס ב
8 אבות א יב 9 ויקרא יט יח 10 אבית דרבי נחן, פרק טו ה

להחניף את הרשעים ולהתערב עמהן, תלמוד לומר, 'ואהבי
 יי שנאו רע וגו'. ולא עוד אלא שמצוה לשנא את הרשעים
 ולהתקוטט עמהן בשעה שרואה אותן שאין נוהגין בשורה,
 כענין שנאמר, 'הלא-משנאיה יי, אשנא ובתקוממיה אתקוטט.
 ושמא יאמר אדם, הרי כבר נאמר, 'לא-תשנא את-
 אחיה בלבבך, הוכח תוכים את-עמיתך ולא-תשא עליו חטא.
 לא דבר הכתוב אלא במי שרואה נוהג שלא בשורה
 שאסור לשנאתו עד שלא יוכיחנו, שאם יוכיחנו שמא יחזור
 בו. ועל זה אמר הכתוב, 'הוכח תוכים את-עמיתך ולא-
 תשא עליו חטא, מי שאתה נושא חטא על שנאתו, שאם
 אתה מוכיחו חוזר בו. יצא מי שאתה מוכיחו וחוזר ומוכיחו
 ואינו מקבל תוכחה ואינו חוזר בו, שמצוה לשנאתו. שכל
 האהב את הרשעים, סופו להיות לוקה עמהם, שכן אמר
 במשל, 'בהדי הוצא, לקי ברפא'. וכן מצינו ביהושפט מלך
 יהודה שהלך למלחמה עם אחאב כדי לעורו, שנקנסה עליו
 מיתה, שנאמר, 'ויהי כראות שרי הרכב את-יהושפט והמה
 אמרו מלך-ישראל הוא ניסבו עליו להלחם ויזעק יהושפט
 ויי עורו ויסיתם אלהים ממנו. ומנין שנקנסה עליו מיתה,
 שנאמר, 'ויצא אל-פניו יהוא בן-חנני טחול ויאמר אל-
 המלך יהושפט הדרשע לעור ולשנאי יי תאהב ובזאת עליך
 קצף מלפני יי. מה כתיב שם, 'אכל דברים טובים נמצאו
 עמך כי-בערת האשרות מן-הארץ והכינות לבבך לדרוש
 האלהים. מלמד, שנקנסה עליו מיתה אקמלא שנמצא לו זכות.
 וכן צריך לו לאדם לאהוב את הגרים, כענין שנאמר,
 'ואהבתם את-הגר כי-גרים הייתם בארץ מצרים. ואמרו
 חכמינו זכרונם לברכה, 'אתה מוצא ארבעים ושמונה פעמים
 הזהיר הקדוש ברוך הוא על הגרים, ובנגידן הזהיר הקדוש ברוך

1 תהלים צו י 2 שם קלט כא 3 ויקרא יט יו 4 שם 5 בבא קמא צב א
 6 דברי הימים ב יח לא 7 שם יט ב 8 שם ג 9 דברים י יט 10 תנחומא ויקרא ב
 * פירוש, בעקירת הקוצ נעקר הכרוב עמו.

הוא על עבודה-זרה. אָמר הקדוש-ברוך-הוא, דִּיו שֶׁהֵנִיחַ
עבודה-זרה שָׁלוּ וּבָא אֲצֵלִי. לְפִיכָּה, אֲנִי מִזְהִירָה עֲלֵיו שֶׁלֹּא
תֹונֶהוּ, שְׂאֲנִי אוֹהֵבוּ, שְׁנֹאֲמַר, וְאוֹהֵב גַּר לְתֵת לוֹ לֶחֶם וְשִׁמְלָה.
וּבִמָּה יִגִיעַ הָאָדָם לְאוֹהֵב אֶת חֲבֵרוֹ אֶהְכֶּה שְׁלֵמָה ?
שְׁיוֹפְרֵהוּ תָמִיד לְטוֹבָה בְּכָל-עֵת וּבְכָל-שָׁעָה, וְיִרְאֶה אוֹתוֹ
תָמִיד לְפָנָיו בְּכַבֹּדוֹ, וּמִסְפַּר בְּטוֹכָתוֹ, וּמַעֲלִים עֵינָיו מִגִּנוּתוֹ,
וּמִכֶּסֶה פְשָׁעָיו, וּמוֹכִיחוֹ בֵּינוֹ לְבֵינוֹ כְּשֶׁרוֹאֵהוּ שְׂאֲנִינוּ נוֹהֵג
בְּשׁוֹרָה, וְשִׁמְח בְּזִכְרֹתוֹ, וְעֹרְבִים עֲלָיו דְּבָרָיו, וְאִינָם עֲלָיו
לְמַשָּׂא, וְיִרְא מֵאַהֲבָתוֹ שֶׁלֹּא תִבּוֹא עֲלָיו שׁוּם סָבָה לְהַפְרִידוֹ
מִמֶּנָּה, וּמִתּוֹךְ אֶהְכֶּתוּ מִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְפָנָיו וּמִכְנִיעַ אֶת לְבוֹ
לְעַבְדּוֹ, וּמִחֲזֹר לְהִתְרַצוֹת אֵלָיו בְּמַעֲשָׂיו, וְאוֹהֵב אֶת אוֹהֲבָיו,
וְשׁוֹנֵא אֶת שׁוֹנְאָיו, וּמְדַרְיֵכוֹ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת. וְכֵל
מִי שֶׁנוֹהֵג הַמִּנְהֵג הַזֶּה, בְּיָדוּעַ שְׂאוֹהֵב אֶת חֲבֵרוֹ אֶהְכֶּה שְׁלֵמָה.
בְּנִי,* אֶהְבּוּ אֶת נְשׁוֹתֵיכֶם כְּגּוֹפְכֶם, וְתַכְכְּדוּ אוֹתָן בְּמַלְבוּשִׁים
וּבְתַכְשִׁיטִין יוֹתֵר מִגּוֹפְכֶם, כְּמוֹ שֶׁתַּרְצוּ שֶׁתֵּאֱהַבְנָה גַם הֵן
אִתְּכֶם, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר,² אֵילָת אֶהְבִּים וַיַּעַלְתֵּחֹן יְדִידָהּ יִרְוֶה
בְּכָל-עֵת בְּאַהֲבָתָהּ תִּשְׁגָּה תָמִיד. וְתֵאֱהְבּוּ גַם אֶת רַעֲיָכֶם
וְשִׁכְנֵיכֶם הַטּוֹבִים, כִּי לְפַעֲמִים יוֹעִילוּ לָכֶם יוֹתֵר מִקְרוֹבֵיכֶם,
כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר,³ בְּכָל-עֵת אֶהֱבֶה הָרַע וְאֶח לְצָרָה יִנָּלֵד. וְאוֹמַר,
טוֹב שָׁכֵן קָרוֹב מֵאֵח רַחוּק.

בְּנִי, הַתִּנְהֵגוּ עִם כָּל הָאָדָם בְּמוֹסֵר הַטּוֹב, כִּי בְדָבָר הַזֶּה
תִּרְבֶּה עֲלֵיכֶם אֶהְבַּת בְּנֵי-אָדָם. כְּמוֹ שְׂאֲמַר חֲכָם אֶחָד,⁵ מִי שֶׁרוֹצֶה
לְהִיֹּת אוֹהֵב לְבְנֵי-אָדָם, יִתְנַהֵג עִמָּם בְּמוֹסֵר הַטּוֹב. שְׁכַשֵּׁם שֶׁהֵנִיחַ
מִבִּיא אֶת הָאָדָם לְיָדִי שְׁנֹאֲה, כִּךְ הִתְנַאֵה מִבִּיאָה לְיָדִי אֶהְכֶּה.
וְתֵאֱהְבּוּ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר,⁶ מֵה-אֶהְכֶּתִּי
תּוֹרָתְךָ כָּל-הַיּוֹם הַיּוֹם שִׁיחֲתִי. וְתֵאֱהְבּוּ גַם אֶת הָעוֹסְקִים
בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת בְּיוֹתֵר, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמַר,⁷ אֲנִי אוֹהֵב אוֹהֵב

1 דברים י יח 2 משלי ה יט 3 שם יו יו 4 שם כו י 5 תיקון מדות הנפש כב
6 תהלים קיט צו 7 משלי ח יו. ועיין ברש"י שם
* על-פי סנהדרין עו ב, האהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו

ומשחרי ימצאנו. אוהביה פתיב, ויש אם למסרת, כלומר, אוהבי התורה והמצוות. ואומר, כל מי שמערב עם הבריות ונושא ונותן עמהן באמונה ובישר ובאהבה ובשלום, זורע האהבה בלבות בני-אדם ומפיק מהם כל רצונו. ונאמר, כי אדם אחד שאל את חברו שהיה אוהב אותו ביותר, ואמר לו, מדוע תאהבני ואני איני קרובך ולא שכנה. והשיב לו, בראותי אותך מערב עם כל אדם ואינה מבזה הקטנים ממך במעלה ובשנים. וראיתך גוהג בדרך כי הענוה והמוסר הטוב, אז נקשרה אהבתך בלבי ואהבתך אהבה שלמה. ואומר, אין דבר שישב האויב אוהב, כענוה והמוסר הטוב.

לכן בני, הוי והירין באהבת הבורא ובאהבת כל הבריות, להתרצות לכל אדם בדברים הנעימים והערכים ובמעשים הטובים, כדי שיאהבו אתכם בני-אדם ולא ישנאו אתכם, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, למעשה יקרבוה ומעשה ירחיקוה. ואם בני-אדם ישנאו אתכם, בידוע שתשנאו* אותם. ועל הדבר הזה הזהירה התורה ואמרה, ² לא-תשנא את-אחיה בלבבך. ואמר חכם אחד, ³ מי שזרע השנאה יקצור התרטה. ואמר חכם אחד, ⁴ אין ברעות כשנאת בני-אדם, בין שנאת אנשים נכבדים, בין שנאת אנשים נקלים, כי פעמים שיחנק האדם-הגדול בזבוב. ואם יש לך שונאים ובקשתם להנכם מהם, השתדלו להוסיף מעלות טובות על מדותיכם הטובים, כמו שהשיב חכם אחד, כששאלו אותו במה יתנכם אדם משונאו? והשיב, שיוסיף מעלה יתרה בעצמו. וצוה אריסטוטלס לאלקסנדר המלך ואמר, היותר שאני מצוה אותך ואזהירך עליו, שלא תשניא עצמך לשום אדם בעולם שברא האל, כי ראש-השכל, אשר אמנת-האל הוא אהבת כל ההמון טוב ורע.

* שם שם ד ג ב

8 מבהר-הפנינים נג, א

2 ויקרא יט יז

1 עדיות ה ז

* שאתם שונאים

והאלהים יצליחנו באתגרתו, כדי שנזכה ונירש שני
המשיח וחי העולם-הבא, כענין שנאמר, ¹ וְהַנְחִיל אֱהִי
יֵשׁ וְאַצְרֵתִיהֶם אִמְלָא.

המצלה השלישית

מַעֲלַת יִרְאַת-שָׁמַיִם

ובכלקה מורא וכבוד אב ואם

בני, בואו ואלמדכם מעלת יראת-שמים. דעו בני, כי
מעלת יראת-שמים מעלה גבוהה, ומעלה האדם אל כל שאר
מעלות המדות החשובות. ומפני חשיבותה, נתנה הקדוש-
ברוך-הוא ברשות האדם והשליטו עליה. שפך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ² הכל בידי שמים חוץ מיראת-שמים,
שנאמר, ³ וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה יי אֱלֹהֶיךָ שֶׁאֵל מַעֲמָךְ כִּי אִם-
לִירְאָה אֶת-יי אֱלֹהֶיךָ לִלְכָת בְּכָל-דַּרְכֶּיךָ וּלְצַהֲבָה אֹתוֹ וּלְעַבֵּד
אֶת-יי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לְבָבְךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ.

חביבה היא יראת-שמים לפני המקום, שהיא שקורה
כנגד כל מצות התורה. שכל העוסק בתורה ובמצות לשם
שמים, מביאין אותו לחיי העולם-הבא, כענין שנאמר, ⁴ וְיִרְאַת
יי מְקוֹר חַיִּים לְסוֹר מִמּוֹקְשֵׁי מוֹת. ואומר, ⁵ סוּף דָּבָר הַכֹּל
נִשְׁמָע אֶת-הָאֱלֹהִים יֵרָא וְאֶת-מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי-זֶה כָּל-
הָאָדָם. כלומר, שמור ועשה את המצות ביראת-שמים.

ואם יעשה אדם כל המצות כעין שלא לשמן ושא
ביראת-שמים, לא די שאינן עולין לו לזכות, אלא שעולין
לו לחובה, כענין שנאמר, ⁶ וְלִרְשָׁע אָמַר אֱלֹהִים מַה-לָּךְ
לְסַפֵּר חֻקִּי וּתְשֹׂא בְרִיתִי עַל־פִּיךָ, וְאַתָּה שְׂנֵאת מוֹסֵר וּתְשַׁלֵּךְ
דְּבָרִי אַחֲרֶיךָ. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ כל שייראת
חטאו קודמת לחקמתו, חקמתו מתקיימת. וכל שחקמתו

1 משלי ח כא 2 ברכות לג ב 3 דברים י יב 4 משלי יד כו 5 קהלת יב יג
6 תהלים נ טו-טז 7 אבות ג ט

קודמת ליראת-חטא, אין חכמתו מתקיימת. ואיזו היא חכמה שתחלתה היתה לשם-שמים, כגון חכמתו של רבי עקיבא, דאמר רבי עקיבא, ¹זו היתה תחלת תשמישי לפני חכמים, מצאתי הרוג אחד ונטפתי בו כשלשה תחומי שבת עד שהבאתיו למקום קבורה. וכשבאתי והרצתי הדברים לפני חכמים, אמרו לי, על כל פסיעה ופסיעה שפסעת, מעלין עליה כאלו אתה שופך דמים. דנתי על עצמי קל-יחמר, ומה אם בשעה שנתכוננתי לזכות, חטאתי. לרבות, מעטתי. אלו נתכוננתי למעט, על אחת כמה וכמה. וכשהיו אומרים דבר זה לפני רבי עקיבא, היה אומר, זו היתה תחלת זכותי. וכיון שהיתה תחלת תורתו לשם-שמים, לפיכך זכה ועלתה בידו. הרי כבר למדנו, כל שיראת-חטא קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת, כגון רבי עקיבא שהיתה תחלת תורתו ביראת-שמים. וכל שאין יראת-חטא קודמת לחכמתו, אין חכמתו מתקיימת. שאם אין תחלת תלמודו של אדם ביראת-שמים, אין תלמודו מתקיים בידו. כגון תלמודו של אלישע בן-אבויה שלא היתה תחלת תלמודו לשם-שמים, אלא על שראה אביו מעלת-התורה למד לבנו תורה.

אמרו עליו ²על אבויה, שהיה מחשובי ירושלמים. ובשעה שנולד לו אלישע, זמן אבויה אביו את כל זקני ירושלמים שיסעדו אצלו, וזמן ביניהן רבי אליעזר ורבי יהושע. כיון שאכלו ושתו, מהן מרקדין ומהן מזמרינן. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע, כל אלו עוסקין במלאכתן, אף אנו נעסוק במלאכתנו. ישבו ונתעסקו בדברי-תורה, וירדה האש והקיפה אותם. אמר להם אבויה, באתם לשרוף את ביתי. אמרו לו, לאו, אלא בתורה אנו עוסקין ועקר נתינתה לא באש נתנה? שנאמר, ³והקר בער באש עד-לב השמים. אמר,

הואיל וכך היא כבודת של תורה, אף אני איני מלמדו
לתינוק זה אלא תורה. ועל ידי שעל היתה לשם-שמים,
לא עקתה בידו ונטרד מן העולם. וכן הוא אומר, 'ראשית
חכמה יראת יי'. שכל חכמה שאין יראת-שמים קודמת לפניה,
אינה חכמה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² כל אדם שיש
בו תורה ואין בו יראת-שמים, דומה לגזפר שמסרו לו
מפתחות הפנימיות, והחיצונות לא מסרו לו, שאין לו דרך
לפנס בפנים. שאילו את רבן יוחנן בן זכאי, ³ חכם וירא
חטא מהו? אמר להן, זה אמן וכלי-אמנותו בידו. חכם ואין
ירא-חטא מהו? אמר להן, הרי זה אמן ואין כלי-אמנותו בידו.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ גדולה היא היראה,
ששני ספרים אמר שלמה ולא חתם בהם אלא ביראה. שכן
חתם בקהלת, סוף דבר הכל נשמע את-האלהים ירא ואת-
מצותיו שמור כי-זה כל-האדם. וחתם במשלי, שקר החן
והכל היפי אשה יראת-יי היא תתהדר.

וכל מי שיש בו תורה ויראת-שמים, הקדוש-ברוך-
הוא והבריות מתהדרין בו, כענין שנאמר, ⁵ ראשית חכמה
יראת יי, שכל טוב לכל-עשיהם, תהלתו עמדת לעד. ולא
עוד אלא שהבריות מכבדין אותו, כענין שנאמר, ⁶ קרנו
תרום בכבוד.

בני, בואו וראו כמה גדולה מעלת יראת-שמים, שהרי כל
העולם כלו לא נברא אלא בשביל יראת-שמים, כענין שנאמר,
'יַדְעֵתִי כִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלָיו
אֵין לְהוֹסִיף וּמִמֶּנּוּ אֵין לְגָרֵעַ, וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שִׁירָאוֹ מִלִּפְנֵי.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ גדולה היא היראה, שהעליונים
והחתונים לא נבראו אלא בשביל היראה, שנאמר, ⁷ והאלהים
עשה שיראו מלפניו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ אין

1 תהלים קיא י 2 שבת לא א—ב 3 אבות דרבי נתן כב א 4 קהלת רבא ג יז
5 תהלים קיא י 6 שם קיב ט 7 קהלת ג יד 8 קהלת רבא ג יז 9 שבת לא ב

לו ¹הקדוש-ברוך-הוא בעולמו, אלא יראת-שמים בלבד, שנאמר, 'ויאמר לאדם הן יראת אדני היא חכמה וסור מרע בינה. שכן בלשון ינני קורין לאחת, הן. ולא נברא האדם אלא כדי לעבוד בוראו ולילא מפניו, כענין שנאמר, ²סוף דבר הפל נשמע את-האלהים ירא ואת-מצותיו שמור כי-זה פל-האדם. כלומר, בעבור זה נברא האדם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³כל מי שיש בו יראת-שמים, שקול כנגד כל העולם בלוי, שנאמר, ⁴כי-זה פל-האדם. כלומר, כי זה האיש שקול כנגד כל בני-אדם.

חביבה היא היראה, שהיא מביאה את האדם לעבודת המקום ולידי קיום המצות, כענין שנאמר, ⁵אחרי יי אל-היכם תלכו ואתו תיראו ואת-מצותיו תשמרו ובקלו תשמעו ואתו תעבדו ובו תדבקון. ולא עוד אלא, שכל מי שהוא ירא-שמים, הקדוש-ברוך-הוא משפיעו לעולם-הבא משוב הצפון בבית גנזיו, כענין שנאמר, ⁶מה רב-טובה אשר-צפנת ליראיה פעלת לחוסים כך נגד בני אדם. ולא עוד אלא, שהבריות מתיראין ממנו, כענין שנאמר, ⁷וראו כל-עמי הארץ כי שם יי נקרא עליה ויראו ממך. לשכשם שהוא ירא מן המקום, כך הקדוש-ברוך-הוא מטיל אימתו על הבריות ויראין מפניו. גדולה היא יראת-שמים שהיא עומדת לו לאדם בעולם-הזה ולעולם-הבא, כענין שנאמר, ⁸יראת יי טהורה עומדת לעד.

בני, בואו וראו חבתה של יראת-שמים, כענין שנאמר, ⁹אשר-איש ירא את-יי במצותיו חפץ מאד. שכל מי שכתוב בו אשרי, מבטח לו שהוא בן העולם-הבא, שנאמר, ¹⁰יגיע בפיך כי תאכל, אשריך וטוב לך. ¹¹אשריך בעולם-הזה, וטוב לך לעולם-הבא. ולפיכך חתם משה רבנו עליו השלום

1 איוב כח כח	2 קהלת יב ג	3 ברכות ו ב	4 דברים יג ה	5 תהלים לא כ
6 דברים כח י	7 תהלים יט י	8 שם קיב א	9 שם קכב ב	10 ברכות ח א

בברכותיהן של ישראל באשרי, כענין שנאמר, ¹אשריה ישראל מי כמוה עם נושע ביי מגן עזרה ואשר-חרב גאותה ויפחשו איביה לך ואמה על-במותימו תדרך. ²נתקבצו כל ישראל אצל משה רבנו עליו השלום ואמרו לו, רבנו משה, אמור לנו, מה עתיד הקדוש-ברוך-הוא לתן לנו לעתיד לבוא. אמר להם, איני יודע מה אמר לכם, אשריכם ישראל, מה מתקן לכם. משלו חכמים באגדה, ³למה הדבר דומה למלך בשר-ודם שמסר את בנו לפדגוג*, והיה מחזרו ומראה אותו ואומר לו, כל האיגנות הללו, שקה הן. כל המדינות הללו, שקה הן. כל הארצות הללו, שקה הן. משיגע הרבה, אמר, איני יודע מה אמר לך. אשריה, מה מתקן לך. כך ימה רב-טובה אשר צפנת ליראיה פעלת לחוסים בך.

גדולה יראת-שמים, שלא די שהוא בעצמו עומד לבטח כאלו עומד במגדל עז ואינו ירא מכל בריה, אלא שהוא מחסה אפלו לבניו, כענין שנאמר, ⁵ביראת יי מבטח-עז ולבניו יהיה מחסה. ולא עוד אלא, שהוא זוכה ליוצאין ממנו בנים מהגנים, גבורים בתורה ובמצות, כענין שנאמר, ⁶אשרי-איש ירא את-יי במצותיו חפץ מאד. וכתוב בתורה, גבור בארץ יהיה ורעו דור ישרים יברך.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷עד שלא יחטא אדם, אין נותנין לו אימה ויראה. משהוא חטא, נותנין עליו אימה ויראה. עד שלא חטא אדם הראשון, היה שומע קול הדבור ועומד על רגליו ויכול לעמוד בו. ומשחטא, היה שומע את הקול ומתחבא, שנאמר, ⁸ויתחבא האדם ואשתו מפני יי אלהים. עד שלא חטאו ישראל, ⁹ומראה כבוד יי כאש אכלת ברעש הקר לעיני בני ישראל. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷שבע מחיצות של אש היו בוססות זו בזו, והיו ישראל

1 דברים לג כט 2 ספרי ברכה לג כט 3 שם בספרי 4 תהלים לא כ 5 משלי יד כו
6 תהלים קיב א 7 במדבר רבא, יא ה 8 בראשית ג ח 9 שמות כד יז * מורה.

רואין ולא מתיראין ולא מתפחדין. וכיון שחטאו, אפילו פני הסרסור לא היו יכולין להסתכל, שנאמר, ¹ וייראו מגשת אליו. עד שלא חטא שלמה, היה רודה בשדים ובשדות, דכתיב, ² עשיתי לי שרים ושרות ותענגות בני האדם שדה ושרות. עשיתי לי שרים ושרות, משוררים זכרים ומשוררות נקבות. ותענגות בני האדם, ³ פרוביטה. שדה ושרות, שדה ושרות. וכיון שחטא הביא ששים גבורים שיהו משמרין את מטתו, שנאמר, ⁴ והנה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה מגברי ישראל וגו'. שהיה מתפחד מן הרוחות, לקך נאמר, ⁵ ביראת יי מבטח-עז. שכל מי שיש בו יראת-שמים, אין עליו יראה אחרת, אלא יש לו אימה, ויראתו מטלת על הבריות. ואפילו על המזיקין, כענין שנאמר, ⁶ ומוראכם וחתכם יהיה על כל-חית הארץ, לרבות את המזיקין.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ אין בית-רבע* בחללו של עולם שאין בו תשעה קבין של מזיקין. והאדם הולך ופושט אצבעו לתוך עינו של מזיק, והאלהים משמרו. ובשעה שהאדם יוצא לילך לשוק, קהל של מלאכים לפניו והן מכריזין ואומרים, תנו מקום לאיקונין** של אלהים. כמין פורמא יש בפני המזיקין (כגון החמורים הללו של ***טוחנין). וכשעונותיו של אדם גורמין, הכסוי שבפניהם הוא מתגלה והוא מביט באדם ופניו משתנות, שנאמר, ⁸ משנה פניו ותשליחהו. והוא נשטה. לפיכך נמסרו לו המלאכים לשמרו. כלום יש מגדל על גדול מזה.

וכל התולה בטחונו בהקדוש-ברוך-הוא מתוך יראה, הקדוש-ברוך-הוא מגין עליו בעולם-הזה ולעולם-הבא. כענין שנאמר, ⁹ יראי יי בטחו בי, עזרם ומגנם הוא. עזרם בעולם-הזה, ומגנם לעולם-הבא, שהוא מגין עליהם מפני

1 שמות לז ל 2 קהלת ב ח 3 פירוש מרחצאות 4 שיר-השירים ג ז
5 משלי יד כו 6 בראשית ט ב 7 דברים רבא ד ד 8 איוב יד כ 9 תהלים קטו ט
* שטח שאפשר לזרוע בו רבע הקב ** דעות *** ששמים בפניהם פורמא = כיסוי

מדת הדין. ורא עוד אלא, שמוסיף ימים, כענין שנאמר, יראה יי תוסף ימים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²אמר דוד לפני הקדוש-ברוך-הוא, רבוננו של עולם, תודיעני אורח חיים. אמר לו הקדוש-ברוך-הוא, אם חיים את בעי צפה ליראה, שנאמר, יראה יי תוסף ימים. תדע, שכל מקום שיש בו יראה-שמים, שם חיים מצויין, כענין שנאמר, ³יראת יי חיים ושבע ילין בל-יפקד רע.

ומה היא היראה? שיהיה האדם רואה את המקום כנגדו תמיד בכל שעה ובכל רגע. ויהיה נכנע לפניו בכל מדות הכניעה והעבדות, כעבד העומד לפני רבו וירא וחרד מפניו שמא ישגה בעבודתו או שמא לא יתבצעה רבו אליו, ומתוך כך נותן אל לבו להתברצות לפניו במעשיו ובכל עניניו. וכך מה שהוא עושה, הוא עושה בתורת הלב, כדי שלא ימצא אחריו משגה או דבר מלצר. כך צריך לו לאדם למן יראתו של הקדוש-ברוך-הוא על פניו תמיד. וכשהוא עוסק בתורה ובמצות, יעשה אותן באהבת הלב. ויהיה חרד בעשייתן, שמא יגלד לו בהן דבר ממפסדי המצוה, כגון הגאווה, והעוונות, והתפארות [בפני] בני-אדם, והסח-הדעת, ודומיהן, לפי שאינו ירא מן המצות, אלא ממי שצוה עליהן.

ומאותות היראה, שיהיה האדם חכם ונבון ומשכיל, כענין שנאמר, ⁴חכם ירא וסר מרע וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵אם אין חכמה אין יראה, אם אין יראה אין חכמה. ושהיה עניו ושפל-ברך, כענין שנאמר, ⁶עקב ענוה יראת יי. כלומר, בשביל הענוה שיש בו, מביאתו לידי יראת-השם. ושהיה חנו נטוי על הבריות, שכתב אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷כל אדם שיש לו חן, בידוע שיירא-שמים הוא, שנאמר, ⁸וחסד יי מעולם ועד-עולם על-יראיו. ⁹ושהיה

4 שם יד טו

8 משלי יט כב

2 מדרש תהלים טו יב

1 משלי י כז

9 ברכות ו ב

8 תהלים קג יו

7 סוכה מט ב

8 משלי כב ד

5 אבות ג יז

דבריו נשמעים, כענין שנאמר, ¹סוף דבר הפל נשמע את-
האלהים ירא ואת-מצותיו שמור כי-זה כל-האדם. ושישנא
את הרע, ואינו מתנאה בעצמו, ופיו ולבו שוין, כענין שנאמר,
²יראת יי שנאת רע גאה וגאון ודרך רע ופי תהפכות שנאתי.
הלוא תראו בני, כמה פעמים הזהיר הקדוש-ברוך-הוא
בתורה על היראה מתוך חשיבותה ומעלתה, כענין שנאמר,
³את-י אלהיה תירא. ⁴ויראת מאד יהיה. ⁵ויראה את-השם
הנכבד והנורא הזה את יי אל יהיה.

וראוי לכל ירא-שמים שלא יירא מן האנשים להוכיחם
אם יראה אותם שנוהגים שלא בשורה. כי דבר זה נגד
יראת-שמים, כמו שאמר חכם אחד, ⁶ראוי למחזיק בחכמה
ובצדק שלא יירא מבני אדם. ואמר חכם אחר, ⁷הצדיקים
אינם יראים כי אם האלהים לבדו. אך לירא מפני חכמים
ומלמדיהם מפני מעלת התורה, דבר זה ראוי והגון וחיב
אדם לכבדם ולירא מפניהם, שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה ⁸ את-י אל יהיה תירא, לרבות תלמידי-חכמים.

אשריהן יראי-שמים ההולכים בדרך-האל ונהנין
מיגיעם, אשריהן בעולם-הזה וטוב להם לעולם-הבא, כענין
שנאמר, ⁹אשרי כל-ירא יי ההלך בדרךיו, יגיע בפייה כי
תאכל אשריה וטוב לה. לכן בני, הוי זהירין במעלת המדה
הזאת, כדי שתזכו לעשר ולכבוד ולחיים בעולם-הזה ולעולם-
הבא, כענין שנאמר, ¹⁰עקב ענוה יראת יי עשר וכבוד וחיים.
ואלהינו ברחמיו יתן יראתו על פנינו לבדלי נחטא.

וכשם שחיב אדם לירא ולכבד את המקום ברוך הוא,
כך חיב אדם לירא ולכבד את אביו ואת אמו, כענין שנאמר,
¹¹כבד את-אביה ואת-אמה למען יארכיו ימיה על האדמה

1 קהלת יב יג 2 משלי ח יג 3 דברים ו יג 4 ויקרא יט יח 5 דברים כח נח

6 מבחרי-הפנינים א ה 7 שם א ו 8 פסחים כב ב 9 תהלים קכח א-ב

10 משלי כב ד 11 שמות כ יב

אשר-¹ אל־היה נתן לָהּ. ואומר, יאיש אמו ואביו תיראו. וכל מי שמכבד את אביו ואת אמו וירא מפניהם, מעלין לו כאלו ירא ומכבד להקדוש-ברוך-הוא. מדע לָהּ שכן הוא, שהרי שלשתם שתפין בו, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² שלשה שתפין יש בו באדם, הקדוש-ברוך-הוא ואביו ואמו. אביו מזריע לבן, שממנו עצמות וגידים וצפרנים ולבן שבִּעֲיָנִים ומח. אמו מזרעת אדם, שממנו עור ובשר ודם ושער, ושחור שבִּעֲיָן. והקדוש-ברוך-הוא נותן בו רוח ונשמה וקלסתר-פנים וראית-הַעֵיִן ושמיצת-הָאֵזֶן ודבור-שפתים והליוך-רגלים, ודעה וכינה והשכל, הלכך שלשתן שתפין בו. ואי-אפשר לו לָאֵדָם לירא ולכבד אביו ואמו שֶׁלֹא יֵהָא ירא ומכבד חֲלָקוֹ שֶׁל מָקוֹם.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ אי זהו מורא ואי זהו כבוד? מורא, לא עומד במקומו, ולא יושב במקומו, ולא סותר את דבריו, ולא מכריעו. ואי זהו כבוד? מאכיל ומשקה, מרחיץ וסך, מלביש ומנעיל, מכניס ומוציא. ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ גדול כבוד אם נאם, שהעדיפן הקדוש-ברוך-הוא יותר מכבודו. דאלו בכבודו כתיב, ⁵ כבוד את-⁶ מהונך ומראשית כל-תבואתה. כיצד אתה מכבדו? מפריש לקט שכחה ופאה, מעשר ראשון ומעשר שני ומעשר עני, חלת עסה, מאכיל רעבים ומשקה צמאים. ואם יש לָהּ הון, אתה חֵיֵב בכָּלָם. ואם אין לָהּ הון, אין אתה חֵיֵב בְּכָלָן. אכל כשאתה בא אצל כבוד אב ואם, מה הכתוב אומר, ⁶ כבוד את-אביו ואת-אמו, אפלו הוא מחזר על הפתחים. ⁷ ואחד האיש ואחד האשה מצוין בכך. אלא, שהאיש ספק בידו לעשות. והאשה אין ספק בידה לעשות, מפני שרשות בעלה עליה. הלכך, נתאלמנה או נתגרשה, הרי ספק בידה לעשות וחיבת.

1 ויקרא יט ג 2 נדה לא א 3 קידושין לא א 4 ירושלמי פאה א א, ג ב

5 משלי ג ט 6 שמות כ יב 7 ירושלמי פאה א א, ג ב

וְשָׁמַע יֹאמַר אָדָם, מִכִּיּוֹן שְׁאֲנִי חַיֵּב לְהֹאכִיל וּלְהַשְׁקוֹת
וּלְהַלְבִּישׁ וּלְהַנְעִיל אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי, מִתֵּר לִי לֵילֶךְ לְגִנוּב
וּלְגִזּוּל כְּדֵי לָתֵן לְתוֹךְ פִּיהֶם שֶׁל אָבִי וְשֶׁל אִמִּי וּלְהַלְבִּישָׁן
וּלְהַנְעִילָן, כְּדֵי לָקִים מִצְוַת כְּבוֹד אָב וָאֵם. כִּךְ אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ
זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, יֵשׁ מֵאֲכִיל לְאָבִיו פְּטוּמוֹת וּפְסִיּוּנֵי יוֹרֵשׁ
גִּיהֶנָּם, וְיֵשׁ מִשְׁעָבְדוֹ בְּרַחֲמִים וְיוֹרֵשׁ גֶּן־עֵדֶן. כִּיצַד מֵאֲכִילוֹ
פְּטוּמוֹת וּפְסִיּוּנֵי יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם? אָמְרוּ, שְׂאָדָם אֶחָד הָיָה
רָגִיל לְהֹאכִיל לְאָבִיו תְּרִנְגוּלוֹת פְּטוּמוֹת וּפְסִיּוּנֵי. אָמַר לוֹ
אָבִיו, בְּנִי, מֵאִין לָךְ אֵלֹו הָעֲנֻנִים? וְהָשִׁיב לוֹ בְּנוֹ, אֵי זָקֵן,
אֲכוֹל וּלְעוֹס כְּדֶרֶךְ עַל הַכְּלָבִים אוֹכְלִין וְלֹעֲסִין. כְּלוּמַר, מִדּוּעַ
אָתָּה שׂוֹאֵל אוֹתִי מֵאִין לִי הָעֲנֻנִים. לֹא דִי לָךְ מֶה שְׂאָתָּה
אוֹכֵל, אֲלֹא שְׂאָתָּה שׂוֹאֵל מֵאִין לִי. הֲרִי זֶה יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם, עַל
מֶה שֶׁהִתְרִיס כְּנָגַד אָבִיו וְהָשִׁיב לוֹ דֶּרֶךְ בְּזִיווֹן.

וְיֵשׁ מִשְׁעָבְדוֹ בְּרַחֲמִים וְיוֹרֵשׁ גֶּן־עֵדֶן. כִּיצַד? אָמְרוּ,
שְׂאָדָם אֶחָד הָיָה טוֹחֵן בְּרַחֲמִים. פַּעַם אַחַת בָּא מִצְוַת הַמֶּלֶךְ
עַל הַטּוֹחֲנִין. אָמַר לוֹ בְּנוֹ לְאָבִיו, אָבֹא, תַעֲמֹד וְתַטְחֹן
בְּמִקְוֵי נֹאגִי אֵלַי תַּחֲתִיָּה בְּמִצְוַת הַמֶּלֶךְ. שְׂאֵלֹו הִיִּית הוֹלֵךְ
לָשֵׁם וְהִיִּית חוֹזֵר מְכָה וְלֹקָה, לֹא הָיָה טוֹב. מוֹטֵב שְׂאֲחֹזֵר
מְכָה וְלֹקָה אֲנִי וְלֹא אָתָּה. וְאֵם חֹסֶה־וְשֹׁלֹם הִיִּית מְקַבֵּל בְּזִיווֹן,
טוֹב שְׂאֲתַבְּזָה אֲנִי וְלֹא אָתָּה. נִמְצָא, מִשְׁעָבְדוֹ בְּרַחֲמִים וְיוֹרֵשׁ
גֶּן־עֵדֶן, מִפְּנֵי שֶׁחָשַׁשׁ לְכְבוֹד אָבִיו.

² וּמִפְּנֵי מֶה בְּכְבוֹד הַקָּדִים כְּבוֹד אָב לְכְבוֹד אֵם כְּעֲנִין
שְׂנֹאֲמַר ³ כְּבֹד אֶת אָבִיָּה וְאֶת אִמָּהּ, וּבְמוֹרָא הַקָּדִים מוֹרָאֵת אֵם
לְמוֹרָאֵת אָב כְּעֲנִין שְׂנֹאֲמַר 'אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ? לְפִי
שְׂגָלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֵי מִי שְׂאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם, שֶׁהֵבֵן מְכַבֵּד אֶת
אִמּוֹ יוֹתֵר מֵאָבִיו, מִפְּנֵי שֶׁמִּשְׁדַּלְתּוֹ בְּדַבָּרִים, לְפִיכֶךְ הַקָּדִים
הַכְּתוּב כְּבוֹד אָב לְכְבוֹד אֵם. וְגָלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֵינוּ, שֶׁהֵבֵן מִתִּירָא

1 ירושלמי פאה א א ג ב

2 קידושין ל ב

3 שמות כ יב

4 ויקרא יט ג

מאביו יותר מאמו, מפני שמלמדו תורה, לפיכך הקדים הכתוב מוראת אם למוראת אב. אמור מעתה, שניהם שקולים כאחד. ואם אמר אב לבנו השקני מים ואמו אמרה לו השקני מים, יעשה כבוד אביו תחלה, שהוא ואמו חביבין כבוד אביו.

בני, בואו וראו, כמה גדול כבוד אב ואם, שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, זוכה ונוחל חיי העולם הזה וחי העולם הבא, כענין שנאמר, ²כבד את-אביה ואת-אמה כאשר צוה יי אלהיה למען יארכו ימיה וימצען ייטב לך על האדמה אשר- יי אלהיה נתן לך. ולא עוד אלא, שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אין חטא בא על ידו, ותנא דבי אליהו³, יזכור את-יום השבת לקדשו, ⁵כבד את-אביה ואת-אמה. וכי מה ענין זה אצל זה, אלא ללמדך, שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אין חטא בא על ידו, שנאמר, ⁶אשרי אנוש יעשה זאת וכן- אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחולל לו.

ואם אין אדם מכבד את אביו ואת אמו, גזרות קשות באות עליו, כענין שנאמר, ⁷ויאמר אדני יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחוק ממני ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמדה, לכן הנני יוסף להפליא את-העם הזה הפלא ופלא ואבדה חכמת חכמיו ובינת גביו תסתמר. ותנא דבי אליהו, ⁸כבד ולא תרצת, מה ענין זה אצל זה? אלא ללמדך, שאם יש לו לאדם מזונות הרבה בתוך ביתו ואינו מהנה אביו ואמו- לעת זקנתו, כאלו היה רוצח כל ימיו לפני המקום, לכה נאמר, כבד את-אביה ואת-אמה, לא תרצת. כבד ולא תנאף, מה ענין זה אצל זה?

1 קידושין לא א 2 דברים ה טו 3 תנא דבי אליהו רבא כו, 134 4 שמות כ ח
5 שמות כ יב 6 ישעיה נו ב 7 שם כט יג-יד 8 תנא דבי אליהו רבא כו, 134-135

לְמַדָּה, שֶׁאִם נָשָׂא אָדָם אִשָּׁה וְהָרִי הִיא אֵינָה מְכַבֶּדֶת אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לַעֲת וּזְקֵנָתוֹ, כְּאֵלֹו הוּא נֹאֲף כָּל יָמָיו, לְכָךְ נֹאמֵר, כִּבְד וְלֹא תִנְאָף. כִּבְד וְלֹא תִגְנוֹב, מֵה עֲנִין זֶה אֲצִלָּה זֶה? לְמַדָּה, שֶׁאִם יֵשׁ לָאָדָם בָּנִים וּבָנוֹת בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְאִין מְכַבְּדִין אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לַעֲת וּזְקֵנָתוֹ, כְּאֵלֹו גּוֹנֵב נִפְשׁוֹת כָּל יָמָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם. לְכָךְ נֹאמֵר, כִּבְד וְלֹא תִגְנוֹב.

כִּבְד וְלֹא תַעֲנֶה, מֵה עֲנִין זֶה אֲצִלָּה זֶה? אֲלֹא לְמַדָּה, שֶׁאִם יֵשׁ לוֹ לָאָדָם נְכֹסִים הֶרְבֵּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְאִינוֹ מְהַנֶּה מֵהֵן אָבִיו וְאִמּוֹ לַעֲת וּזְקֵנָתוֹ, כְּאֵלֹו מַעִיד עֲדוֹת שֶׁקֶר כָּל יָמָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם. לְכָךְ נֹאמֵר, כִּבְד וְלֹא תִרְצֹחַ, וְלֹא תִנְאָף וְלֹא תִגְנוֹב, וְלֹא-תַעֲנֶה בְּרַעַף עַד שֶׁקֶר.

וּבזִמָּן שֶׁאָדָם מְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לַעֲת וּזְקֵנָתוֹ, לָמָּה הוּא דוֹמָה? לְמַלְךְ שֶׁבָּא בֶן אוֹהֲבֹו וְאוֹמֵר לוֹ, מֵאִין אַתָּה בָּא? וְאוֹמֵר לוֹ, מִבֵּית אָבִי וְאִמִּי. אָמַר לוֹ, אָבִיךָ וְאִמֶּךָ לָמָּה הֵן דוֹמִין? אָמַר לוֹ, הֵן נִפְטְרוּ בִשְׁלוֹם לְבֵית עוֹלָמָן. אָמַר לוֹ, בְּנֵי בְרוּךְ תִּהְיֶה, תֵּהֵא לָךְ קוֹרֶת רוּחַ בְּעוֹלָם, שְׁנַתָּת מְנוּחָה לְאָבִיךָ וּלְאִמֶּךָ לְבֵית עוֹלָמָן. עֲכָשִׁיו בָּא וּרְאָה גְּנֹזִים טוֹבִים שְׁגָנְזוּ לָךְ אֲצִלָּה, שְׁנֹאמֵר, 'וְהָיָה אִם-שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ וְגו',¹ וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכֵי וְגו', בְּדַרְכֵי שְׁמַיִם. מֵה דַרְכֵי שְׁמַיִם רְחוּם וְחֲנוּן עַל הַרְשָׁעִים וּמְכַבְּלָן בְּתִשׁוּבָה, כִּךְ אַתָּם תִּהְיוּ רַחֲמָנִים זֶה עַל זֶה. וּבזִמָּן שֶׁאָדָם מְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ לַעֲת וּזְקֵנָתוֹ, כִּךְ הוּא מְפָרֵשׁ בַּקְבֵּלָה עַל יָדֵי יִשְׁעִיהָ בֶן אֲמוּץ הַנְּבִיא, 'הֲלוֹא פָּרַס לָרַעַב לַחֲמָה וְעֲנִיִּים מְרוּדִים תָּבִיא בֵּית וְגו'. כִּיצַד? יֵשׁ לוֹ לָאָדָם מְזוֹנוֹת הֶרְבֵּה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וּבִקְשׁ לַעֲשׂוֹת מֵהֵן צִדְקָה כְּדִי שִׁיפְרֹגֵם אֶת אֲחֵרִים. כִּיצַד יַעֲשֶׂה? יִפְרֹגֵם אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ תַּחֲלָה. וְאִם הוֹתִיר, יִפְרֹגֵם אֶת אָחִיו וְאֶת אֲחוֹתוֹ. וְאִם הוֹתִיר, יִפְרֹגֵם אֶת בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ. וְאִם הוֹתִיר,

יִפְרֹנֶס אֶת בְּנֵי שְׁכוּנָתוֹ. וְאִם הוֹתִיר, יִפְרֹנֶס אֶת בְּנֵי מְבוֹי שְׁלוֹ. מִכָּאן וְאֵילָךְ יִרְבֶּה צְדָקָה בְּיִשְׂרָאֵל. וְנַעֲנִיִּים מְרוּדִים תְּבִיא בֵּית. הֲאֵל כִּי צַד יַעֲשֶׂה? בְּזִמָּן שְׁאֵדָם אוֹכֵל מִשְׁלוֹ, לְבוֹ מִתִּישֵׁב עָלָיו. מִשְׁלֵ אַחֲרִים, לְבוֹ מִתְמַרְמֵר עָלָיו. וְאִפְּלוֹ אִם הוּא אוֹכֵל מִשְׁלֵ בְּנוֹ אוֹ מִשְׁלֵ בֵּיתוֹ, לְבוֹ מִתְמַרְמֵר עָלָיו. וְאִין צָרִיךְ לִזְמֵר, מִשְׁלֵ אַחֲרִים. אֲשֶׁרִי אָדָם שֵׁשׁ לוֹ מְזוֹנוֹת הִרְבֶּה וּבָאִין עֲבָדָיו וּבְנֵי בֵּיתוֹ וְנִהְיִים מִמֶּנּוּ עַל שְׁלֹחֲנוֹ, עָלָיו הַפְּתוּב אֹמֵר, יִגִּיעַ כִּפְיָה כִּי תֹאכֵל אֲשֶׁרִיָּה וְטוֹב לָךְ. ² כִּי־תִרְאֶה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ. ³ כָּשֶׁם שֶׁהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא יְהִי שְׁמוֹ הַגָּדוֹל מְבוֹרָךְ לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי־עוֹלָמִים, רָאָה אֶת אָדָם הָרָאוּשׁוֹן עָרוֹם וְלֹא הִמָּתִין לוֹ שַׁעַה אַחַת עַד שֶׁהִלְבִּישׁוּ מִיָּד, שֶׁנֶּאֱמַר, יִיַּעַשׂ יי אֱלֹהִים לְאָדָם וְלֹאֲשֶׁתּוֹ כְּתָנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם. כִּךְ לֹא יִרְאֶה אָדָם אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ בְּבִגְדִים בְּלוּיִים וַיַּחְזִיר פָּנָיו, אֲלֹא יִלְבִּישׁ אוֹתָם בְּבִגְדִים נָאִים. לִוְבֹשׁ אָדָם בְּחִמְשָׁה מְנָה, יִלְבִּישׁ אָבִיו וְאִמּוֹ בַּעֲשָׂרָה מְנָה. לִוְבֹשׁ אָדָם בַּעֲשָׂרָה מְנָה, יִלְבִּישׁ אָבִיו וְאִמּוֹ בְּחִמְשָׁה־עֶשְׂרֵ מְנָה.

גְּדוּלָּה מְצוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם, שְׁמַאֲרִיכִין יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו שֶׁל אָדָם וּמְטִיבִין לוֹ וְנוֹחֵל חַיֵּי הָעוֹלָם־הַזֶּה וְחַיֵּי הָעוֹלָם־הַבָּא. וְכָשֶׁם שֶׁמִּתֵּן־שִׁכְרָה מְרִבָּה, כִּךְ עֲנִשָּׁה מְרִבָּה, שֶׁכֶּף אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁶ מֵאִי דְכְּתִיב, ⁶ עֵין תִּלְעַג לָאב וְתִבְזוּ לִיקָה־תֶּאֱם יִקְרוּהָ עַרְבִי־נַחַל וַיֹּאכְלוּהָ בְּנֵי־נֶשֶׁר. עֵין שֶׁהִלְעִיגָה לְכַבּוֹד אָב וְאִם וְתִבְזוּ לִיקָה־תֶּאֱם, קָרִי לְקַחַת בְּחִי"ת. כְּלוֹמֵר, שְׁנִבְזוּת בְּעֵינָיו מְצוֹת לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַבָּנִים, יִקְרוּהָ עַרְבִי־נַחַל וַיֹּאכְלוּהָ בְּנֵי־נֶשֶׁר. דִּין נִקְרִי וְדִין אָכִיל? אָמַר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, יָבוֹא עוֹרֵב שֶׁהוּא אֲכֹרִי עַל בְּנָיו וַיִּנָּקֵר אוֹתָה־הָעֵין וְאֵל יִהְיֶה מִמֶּנָּה. וַיָּבוֹא נֶשֶׁר שֶׁהוּא רַחֲמָנִי וַיֹּאכְלָנָה וַיִּהְיֶה מִמֶּנָּה.

3 תנא דבי אליהו רבא כז א 135—136

2 יסעיה נח ז

1 תהלים קכח ב

4 בראשית ג כא 5 ירושלמי פ"א ה"א, דף ג א (ועיין בסני משה שם) 6 משלי ל ז

¹בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֹאוּ כִּמָּה גְדוֹלָה מִצְוַת כְּבוֹד אָב וָאֵם לְפָנַי
הַמָּקוֹם, שֶׁשָּׁקַל כְּבוֹדָם לְכַבְּדוֹ וּמוֹרָאָן לְמוֹרָאוֹ וּקְלָלָתוֹ
לְקָלָלָתוֹ. נֹאמַר כָּאן ²כְּבֹד אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמֶּךָ, וּבִהְקִדּוֹשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא כְּתִיב ³כְּבֹד אֶת־יְיָ מְהִינָה, הַקִּישׁ כְּבוֹדוֹן לְכַבְּדוֹ
שֶׁל מָקוֹם. נֹאמַר כָּאן ⁴אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָא, וְנֹאמַר
בִּהְקִדּוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא ⁵אֶת־יְיָ אֱלֹהֶיךָ תִירָא, הַקִּישׁ מוֹרָאָן
לְמוֹרָאוֹ שֶׁל מָקוֹם. נֹאמַר כָּאן ⁶וּמִקְלָל אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוֹמָת,
וְנֹאמַר בִּהְקִדּוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא ⁷אִישׁ אִישׁ כִּי־יִקְלָל אֱלֹהֵיו וְנָשָׂא
חֲטָאוֹ, הַקִּישׁ קְלָלָתוֹ לְקָלָלָתוֹ. אָבִל כִּנְגֵד הַקִּדּוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
לֹא נֹאמַר וּמִכָּה, לְפִי שְׂאִי־אֶפְשָׁר לִזְמַר הַכָּאָה כְּלָפִי מַעֲלָה
בְּדֶרֶךְ שְׂאֵמֶר ⁸וּמִכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ.

⁹וּבְזִמְנֵן שְׂאֵדָם מִכָּה אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ, מָה הַקִּדּוֹשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא אוֹמֵר כְּכִיכּוֹל, יָפָה עָשִׂיתִי שֶׁלֹּא דִרְתִּי בִּיגִיּהוֹן.
שְׂאֵלוֹ דִּרְתִּי בִּיגִיּהוֹן, צָעֲרוֹנִי עִמָּהֶן וְלֹא הָיוּ חוֹשְׁשִׁין בִּי
יֹתֵר מֵהֶם.

צָאוּ וְרֹאוּ כִּמָּה חֲבִיבָה מִצְוַת כְּבוֹד אָב וָאֵם לְפָנַי הַמָּקוֹם,
שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרונָם לְבִרְכָּה, ¹⁰אָבָא אָמַר, הַשְׁקֵנִי מִיָּם
וְיֵשׁ מִצְוַת אַחֲרוֹת לַעֲשׂוֹת וְאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת אוֹתָן הַמִּצְוֹת עַל
יְדֵי אַחֲרִים, יַעֲשׂוּ אוֹתָן הַמִּצְוֹת עַל־יְדֵי אַחֲרִים וְהוּא יִתְעַסֵּק
בְּכַבּוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ. וְכֵן תִּנָּא דְּבִי אֵלֵיהּ ¹¹אַל יֹאמֶר אָדָם
בְּעֲצָמוֹ הוֹאִילִי וְאָבִי שְׁבַשְׁמִים הַקְדִּימֵנִי בַתְּחִלָּה, אֵלֶיךָ וְאֶעֱשֶׂה
רְצוֹן אָבִי שְׁבַשְׁמִים וְאֶנִּיחַ רְצוֹן אָבִי וְאִמִּי, לְכָךְ נֹאמַר ¹²כְּבֹד
אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמֶּךָ, ¹³כְּבֹד אֶת־יְיָ מְהִינָה. שְׁכִינּוֹן שְׂאֶפְשָׁר
לַעֲשׂוֹתָהּ עַל־יְדֵי אַחֲרִים, תַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי אַחֲרִים וְהוּא יַעֲסוֹק
בְּכַבּוֹד אָבִיו וְאִמּוֹ. ¹⁴יָכַל אֶפְלֹי אָמְרוּ לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ לַעֲבוֹר עַל
אַחַת מִקְּלֵ מִצְוֹת הָאֲמוּרוֹת בַּתּוֹרָה יִהְיֶה שׁוֹמֵעַ לָהֶן, תִּלְמִיד

1 קידושין ל ב	2 שמות כ יב	3 משלי ג ט	4 ויקרא יט ג	5 דברים ו יג
6 שמות כא יז	7 ויקרא כד טו	8 שמות כא טו	9 קידושין לא א	
10 שם לב א	11 תנא דבי אליהו רבא כו, 184	12 משלי ג ט	13 יבמות ה ב	

לומר, 'איש אמו ואביו תיראו ואת-שבתתי תשמרו' אני יי
אלהיכם, אתה והם חביבין בכבודי.

²שאלו תלמידיו את רבי אליעזר הגדול, עד היכן כבוד
אב ואם? אמר להם, צאו וראו מדמה בן-גתינה, שהיתה
אמו חסרת-דעת, והיתה סוטרתו בין חבירו ולא אמר לה
כלום אלא דרך אמי.

³אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא כבדה בריה את
אבותיו יותר ממני, ומצאתי שכבד עשו לאביו יותר ממני.
כיצד? אני [הייתי משמש את אבי] בכלים כעורים. וכשיצאתי
לשוק, בכלים נאים. ועשו הרשע, משמש את אביו בבגדי
מלכות, שנאמר, ⁴ותקח רבקה את-בגדי עשו בנה הגדל
החמדת אשר אתה בבית. ואין תמודות אלא בגדי מלכות.
וכשיוצא לשוק, בכלים מכערים. ואמרו חכמינו זכרונם
לברכה, ⁵אף כשנאו בני-עשו לעשות מלחמה עם בני-ישראל,
אמר לו הקדוש-ברוך-הוא למשה, אמור להן? ישראל, אין
אתם יכולים להודג להן, עד עכשיו מתבקש להן שכר-
הכבוד שכבד אביהם לאלו הקבורים בהר, שנאמר, 'רב-
לכם סב את-ההר הזה. ועוד אמרו, ⁶מי אחר כבודו של
יעקב אבינו בעולם הזה? כבוד גדול שכבד עשו את אביו.
צאו וראו כמה גדול כח כבוד אב ואם, שאין לה קשה בכל
המלכיות כמלכות אדום והאריכה שנים על כל המלכיות
כלן. ומי גרם לה שהאריכה שנים בעולם? כבוד שכבד עשו
את אביו להאכילו ולהשקותו. ומה עשו הרשע שלא היתה
לו זכות אחרת אלא של כבוד אב ואם, נתן לו ארפא כמה
זמן. ישראל שיש בהן כמה מצות וכבוד אב ואם בכלל,
על אחת כמה וכמה שנותנין להן ארפא בעולם הזה וזוהין
לחיי העולם הבא.

1 ויקרא יט ב 2 דברים רבא א יד 3 בראשית כו טו 4 דברים ב ג
5 ילקוט שמעוני תהלים תת"ח, פסיקת' רבתי ספכ"ד, וכן מובאים שם המאמרים דלעיל בשינוי לשון וע"ש

גְּדוּלָּה מִצֹּנֹת כְּבוֹד אָב וָאֵם, שֶׁהוּא אוֹכֵל הַפְּרוֹת בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וְהִקְרִין קִימַת לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם
 לְבָרְכָהּ, יֵאלֹו דְּבָרִים שְׁאֵדָם אוֹכֵל פְּרוּמִיהֶן בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וְהִקְרִין קִימַת לוֹ לְעוֹלָם הַבָּא, כְּבוֹד אָב וָאֵם, וּגְמִילוּת חֲסִדִּים,
 וְהִבָּאֵת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ, וְתִלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד בָּלָם.
 בְּנִי, בּוֹאוּ וּרְאוּ כַּמָּה חֲבִיבָה מִצֹּנֹת כְּבוֹד אָב וָאֵם לְפָנֵי
 הַמָּקוֹם, שֶׁכֵּן צָוָה עָלֶיהָ קֹדֶם מִתֵּן-תּוֹרָה, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר,
² כִּבְד אֶת-אֲבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יי אֱלֹהֶיךָ. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ, ³ כַּאֲשֶׁר צִוָּה, בְּמִתָּה. יי, זֶה מִדַּת
 רַחֲמִים. אֱלֹהֶיךָ, זֶה מִדַּת הַדִּין. שְׁאֵם אֶתָּה מֵרַחֵם עַל אֲבִיךָ
 וְעַל אִמְךָ לָעֵת וּלְקִנְתָּן, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְמַלֵּא עָלֶיךָ
 רַחֲמִים. וְאֵם אֵין אֶתָּה מֵרַחֵם עָלֶיְהֶם, הִרִי הוּא מִדְּקָדֵק עִמָּךְ
 בְּמִדַּת הַדִּין. וְכֵל מִי שֶׁמִּכָּה אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ, חַיִּב מִיתָה,
 כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, יִמְכָּה אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת. וְכֵן הִמְקַלֵּם
 חַיִּב מִיתָה, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁵ וּמִקֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת.
 וְכֵן הִמְקַלֵּן לְאַחֵר מִיתָתוֹ, חַיִּב מִיתָה. שֶׁהִרִי שָׁנָה עָלָיו
 הַכְּתוּב, שְׁנֹאֲמַר, ⁶ כִּי-אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יִקְלֵל אֶת-אָבִיו וְאֶת-
 אִמּוֹ מוֹת יוּמָת. ⁷ אֵין לִי אֵלָּא בְּחַיִּים, לְאַחֵר מִיתָה מִבֵּין?
 תִּלְמוּד לֹאֲמַר, ⁸ אָבִיו וְאִמּוֹ קֵלֵל דָּמִיו בּוֹ, לְרַבּוֹת לְאַחֵר מִיתָה.
 וּמִן הַכְּבוֹד, שֶׁיֵּהָא אָדָם נוֹהֵג כְּשׁוֹרָה בְּכֹל דְּרָכָיו וּבְכֹל
 עֲנִינָיו וַיִּשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וְנָאִים, כְּדִי שֶׁיֵּהָא
 מְרֻצָּה לְשָׁמַיִם וּלְבָרִיּוֹת, כְּדִי שֶׁיֵּהִיָּה שְׂמוֹ שֶׁל אָבִיו נִזְכָּר עָלָיו
 לְטוֹבָה וּלְבָרְכָהּ, שֶׁיֵּהִי הַבְּרִיּוֹת אוֹמְרוֹת עָלָיו, אֲשֶׁרִּיהֶן אָבִיו
 וְאִמּוֹ שֶׁל פִּלּוּנִי שֶׁכָּךְ גִּדְּלוּ גְדוּלָּתָם טוֹבִים. בְּרוּךְ שָׁנָה יֵלֵד,
 בְּרוּךְ שָׁנָה גִּדֵּל. בְּרוּךְ רַבּוֹ שֶׁלְמִדּוֹ תּוֹרָה. וְעָלָיו הַכְּתוּב
 אוֹמַר, ⁹ וְזָכַר צְדִיק לְבָרְכָהּ.

וּכְשֶׁם שֶׁחַיִּב אָדָם לְכִבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ בְּחַיָּיהֶן, כִּךְ

1 פאה ריש פרק א 2 דברים ה טו 3 סנהדרין נו ב 4 שמות כא טו
 5 לם שם יו 6 ויקרא כ ט 7 סנהדרין סח ב 8 ויקרא כ ט 9 משלי י ז

חַיִּב לְכַבֵּד אַחֲרֵי מִיתָתוֹ, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ,
 1 מְכַבְּדוֹ בְּחַיּוֹ וּמְכַבְּדוֹ בְּמוֹתוֹ. בְּחַיּוֹ כִּיצַד? הַנִּשְׁמַע בְּדִבַּר
 אָבִיו לְמָקוֹם*, אֵל יֹאמֶר שְׁלַחוּנִי בְּשָׂבִיל עֲצָמִי, פִּטְרוֹנִי בְּשָׂבִיל
 עֲצָמִי, מִהְרֹנִי בְּשָׂבִיל עֲצָמִי. אֵלָּא, שְׁלַחוּנִי בְּשָׂבִיל אָבִא,
 פִּטְרוֹנִי בְּשָׂבִיל אָבִא, מִהְרֹנִי בְּשָׂבִיל אָבִא. וְעוֹד אָמְרוּ, 2 הֲרִי
 שְׁהִיָּה אָבִיו עוֹבֵר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, לֹא יֹאמֶר לוֹ, אָבִא,
 עֲבֹרָת עַל דְּבָרֵי תוֹרָה, אֵלָּא אוֹמֵר לוֹ, אָבִא, מִקְרָא כְּתוּב
 בַּתּוֹרָה כֹּךְ הוּא.

3 בְּמוֹתוֹ כִּיצַד? הִיָּה אוֹמֵר דְּבַר שְׁמוּעָה מִפִּיו, אֵל יֹאמֶר,
 כֹּךְ אָמַר אָבִא. אֵלָּא, כֹּךְ אָמַר אָבִא מְרִי, הֲרִינִי כִּפְרַת מִשְׁכְּבוֹ.
 וְהִנֵּי מְלִי, בְּתוֹךְ שְׁנַיִם-עָשָׂר חֹדֶשׁ אוֹמֵר, הֲרִינִי כִּפְרַת מִשְׁכְּבוֹ.
 אֲבָל לְאַחֵר שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ אוֹמֵר, זְכוּרָנוּ לְבִרְכָּהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם
 הַבָּא. וְאָמְרוּ עוֹד, 4 הַמְּכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ בְּמִיתָתוֹ, שִׁכְרוּ
 יוֹתֵר מֵאֵלֹו כְּבֹדָן בְּחַיָּיתוֹ. שֶׁהַמְּכַבֵּד בְּחַיָּיתוֹ, אֵינוֹ מְכַבֵּדָן
 אֵלָּא מִיָּרָאָה. וְהַמְּכַבֵּד בְּמִיתָתוֹ, אֵינוֹ מְכַבֵּדָן אֵלָּא לְשֵׁם-שָׁמַיִם.
 לָכֵן בְּנֵי, הָיוּ וְהִירִין בְּמַעֲלַת הַמָּדָה הַזֹּאת, כְּדֵי שֶׁתִּירָשׁוּ
 חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְתִנְחַלּוּ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. הָאֵל יִצְחָקוֹנוּ
 בָּהּ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּיּים.

הַמַּעֲלָה הַרְבִּיעִית

מַעֲלַת הַתּוֹרָה וְקִיּוֹם הַמַּצּוֹת

בְּנֵי, בּוֹאוּ וְנֹאמְדְכֶם מַעֲלַת הַתּוֹרָה וְקִיּוֹם הַמַּצּוֹת. דַּעוּ
 בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת הַתּוֹרָה מַעֲלָה גְדוֹלָה וְחֹשֶׁבֶת עַד מָאֵד. וּמִתּוֹךְ
 חֲשִׁיבוּתָהּ וּמַעֲלָתָהּ 5 קִדְּמָה הַקְדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְעוֹלָם אֲלָפִים
 שָׁנָה, כְּעֵנֶן אֲצִלּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, 6 וְנֹאֲהִיָּה אֲצִלּוֹ אֲמוֹן וְנֹאֲהִיָּה שֶׁעֲשׂוּעִים
 יוֹם יוֹם וְגו'. וְיוֹמוֹ שֶׁל הַקְדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלֶּף שָׁנָה, כְּעֵנֶן
 שֶׁנֶּאֱמַר, 7 כִּי אֵלֶּף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר וְגו'.

1 קִדּוּשִׁין לֹא ב 2 שֶׁם לֹב א 3 שֶׁם לֹא ב 4 מַעֲיִן זֶה בְּשִׁמְחוֹת טוֹף מִרְק ט
 5 בְּרֹאשִׁית רַבָּא ח ב 6 מִשְׁלִי ח ל 7 חֲתָלִים צ ד * אִם אֲנִשִּׁי הַמָּקוֹם חוֹלְקִים כְּבוֹד לֹאֲבִיּוֹ

יִבְתּוֹרָה נְתִיעֵץ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּבִרְיָאת הָעוֹלָם, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וַיִּבְרָכְהָ יְסֹד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתִבּוּנָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ, ²חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁנִתֵּן לָהֶם כָּלִי חֲמֻדָּה שֶׁבֶן נִבְרָא הָעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ³כִּי לָקַח טוֹב נִתְּתִי לָכֶם תּוֹרָתִי אֶל-תַּעֲבוֹב.

חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַמָּקוֹם, שְׁנִתֵּן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא סֵם חַיִּים וּרְפוּאָה לָהֶם, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴כִּי-חַיִּים הֵם לְמַצְאֵיהֶם וְלִכְלֵ-בָשָׂרוֹ מֵרָפָא. וְאָמַר, ⁵רַפְאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוֹי לְעַצְמוֹתֶיהָ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁהִיא יָקָרָה וְחֲשׂוּבָה מִכָּל כֶּסֶף וְזָהָב שֶׁבָּעוֹלָם, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶יָקָרָה הִיא מִפְּנִינִיט וְכָל-חֲפָצֶיהָ לֹא יִשׁוּ-בָּהּ. גְּדוּלָּהּ מַעֲלַת הַתּוֹרָה וְקִיּוֹם הַמִּצְוֹת, שֶׁהָאָדָם קוֹנֶה בָּהֶם חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷מִכָּל-מִשְׁמֶר נִצָּר לָבֹד כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצְאוֹת חַיִּים. ⁸שִׁיֵּהָ אָדָם מִתְכַּנֵּן לַעֲשׂוֹת כָּל מִצְוָה הַבָּאָה לְיָדוֹ, בֵּין קֵלָה בֵּין חֲמוּרָה. וְאֵל יְבִיָּהּ בְּעִינָיו הַמִּצְוָה הַקֵּלָה, לִפִּי שְׂאִינוֹ יוֹדֵעַ מִמֶּנּוּ שֶׁכָּרֵן שֶׁל מִצְוֹת, שֶׁעַל כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה קוֹנֶה לוֹ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ, ⁹הָיָה רֵץ לְמִצְוָה קֵלָה וּבִזְרָח מִן הָעֲבָרָה, שֶׁמִּצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה וְעֲבָרָה גּוֹרֶרֶת עֲבָרָה, שֶׁשֹּׁכֵר מִצְוָה מִצְוָה וְשֹׁכֵר עֲבָרָה עֲבָרָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹⁰אֲרַח חַיִּים פֶּן-תִּפְּלֹס נָעוּ מַעֲגָלוֹתֶיהָ לֹא תִדָּע. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּהּ, ¹¹מִהוּ אֲרַח חַיִּים פֶּן-תִּפְּלֹס? אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא, לֹא תֵהָא יוֹשֵׁב וּמִשְׁקַל מִצְוֹתֶיהָ שֶׁל תּוֹרָה. שֶׁלֹּא תֵהָא אוֹמֵר, מִצְוָה זֹאת שֶׁכָּרָה מְרָבָה, אֲנִי מְקַיְּמָהּ. מִצְוָה זֹאת שֶׁכָּרָה מְמוּעָט, אֲנִי מְקַיְּמָהּ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא קֵלָה. לִפִּיכָּךְ לֹא גָלָה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמֶּנּוּ שֶׁכָּרֵן שֶׁל מִצְוֹת, כְּדִי שֶׁיַּעֲשׂוּ כָּל הַמִּצְוֹת בְּשׂוֹנָה. ¹²נָעוּ מַעֲגָלוֹתֶיהָ לֹא תִדָּע. ¹³מִטְּלָטְלִין הֵן

1 תַּחֲנוּמָא בְּרֵאשִׁית א 2 מִשְׁלִי ג יט 3 אֲבוֹת דְּרַבִּי נָתַן לֹט א 4 מִשְׁלִי ד ב
5 שֶׁס שֶׁס כֵּב 6 שֶׁס ג ח 7 שֶׁס שֶׁס טו 8 שֶׁס ד כג 9 יְרוּשְׁלָמִי קִידוּשִׁין פ"א ז' י"ב
10 אֲבוֹת ד ב 11 מִשְׁלִי ה ו 12 (עֵינִי יְרוּשְׁלָמִי שֶׁס) 13 מִשְׁלִי ה ו
14 עֵינִי בִּפְסִיקְתָא רַבְתִּי כג כד, דָּף קכא ב, גַּם עַל הַמַּאמְרִים הַקְדִּמִּים, תַּחֲנוּמָא עֲקֵב ב

אסטרטותיה* של תורה ולא תדע, אתה אינך יודע מתן שכרן של מצות, אבל הקדוש-ברוך-הוא יודע וגלוי לפניו ונאמן לשלם שכרן. וכן הוא אומר, 'פלס ומאנני משפט לי מעשהו כל-אבני-כיס. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, לא דבר הכתוב אלא כנגד יום הדין, שהקדוש-ברוך-הוא יושב ומשקל מעשיהן של בריות, הכל באמת, הכל במשפט, הכל בצדק.

משלו משל למה הדבר דומה? למלך שהיה לו פרדס ובה בתוכו מגדל גבוה ועשה בתוכו גנה והשכיר פועלים והכניסן לתוכו ופקדן שיהו עוסקין במלאכתו. ענה המלך לראש המגדל והוא היה רואה אותן והן לא היו רואין אותו, שנאמר, ¹ויני בהיכל קדשו הם מפניו כל-הארץ. לפנות היום בא המלך וישב עליהן בדין. אמר המלך, יבאו המעדרין ויטלו שכרן, המבסחין ויטלו שכרן, מלקטי צרורות ויטלו שכרן. נשתירו בהן אנשים שלא נתעסקו במלאכת הפרדס. אמר המלך, אלו שעסקו במלאכתו, יבאו ויטלו שכרן. ואלו שלא היו עושין במלאכתו מה היו עושין? אמרו לו, היו מפנין בתים מלאים לתוף רקנין. אמר להם המלך, אלו שלא עסקו במלאכתו יצאו להריגה על שמרדו בדברי מלכותי. כך הקדוש-ברוך-הוא, ברא את עולמו והוא הפרדס, ונתן בתוכו בני-אדם, ופקדן שיהו עוסקין בתורה ובמצות ובמעשים טובים, והשרה שכינתו בשמים והוא יושב עליהן למעלה, והוא רואה אותן והן אינן רואין אותו. לעתיד לבוא, הוא יושב עליהן בדין ואומר, כל מי שעסק בזה, יבוא ויטול שכרו, שנאמר, ²איה ספר איה שקל איה ספר את-המגדלים. ³איה ספר, אלו מלמדי-תינוקות יבואו ויטלו שכרן. איה שקל, אלו ששוקלין קלות ונחמורות בשנה, שנוהרין בקלות כמו שנוהרין בנחמורות, יבואו ויטלו

* פירוש שביליה 1 משלי טו יא 2 מדרש משלי טו יא, וגם במשל המלך והפרדס שם
8 חבוק ב ב 4 ישעיה לג יח 5 חגיגה טו ב

שָׁכֵרְךָ. אֵיךְ סֵפֶר אֶת-הַמִּגְדָּלִים, אֵלֶּיךָ סוֹפְרֵי הַקְּכוֹת וְאִגְדוֹת יָבוֹאוּ וַיִּטְלוּ שָׁכֵרְךָ.

לְפִיכָךְ צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהִזָּהֵר בְּכָל הַמִּצְוֹת בֵּין קְלוֹת בֵּין חֲמורוֹת לַעֲשׂוֹת כָּל מִצְוָה הַפְּאֵה לִידּוֹ רֵאשׁוֹנָה בֵּין קְלָה בֵּין חֲמורָה. וְאֵל יֹאמֶר, אִמְתִּין וְאֶעֱשֶׂה הַחֲמורָה, שְׁמָא לֹא תַעֲלֶה לִידּוֹ.

וְלָמָּה לֹא נִתְפָּרַשׁ מִתּוֹן שָׁכֵרְךָ שֶׁל מִצְוֹת? שֶׁלֹּא יֹאמֶר אָדָם, כָּל הַעוֹסֵק בַּמִּצְוָה זֶה, זוֹכֶה לְהִתְעַשֵּׂר, אֵלָּךְ וְאֶתְעַסֵּק בָּהּ וְאֶתְעַשֵּׂר. וְכֵן אִם מְבַקֵּשׁ בָּנִים וְשָׁכְרָה שֶׁל מִצְוָה זֶה בָּנִים, אֵלָּךְ וְאֶתְעַסֵּק בָּהּ וְאֶזְכֶּה לְבָנִים. וְכֵן בְּשָׂאֵר כָּל הַמִּצְוֹת. וְנִמְצָאוּ עוֹשִׂין אֶת הַמִּצְוֹת שֶׁלֹּא לְשֵׁם-שָׁמַיִם.

וְעוֹד, לָמָּה לֹא גִלָּה מִתּוֹן שָׁכֵרְךָ שֶׁל מִצְוֹת? שֶׁלֹּא יִהְיֶה אָדָם הוֹלֵךְ וְעוֹשֶׂה הַמִּצְוֹת שֶׁמִּתּוֹן שָׁכֵרְךָ מְרַבֶּה וַיִּנִּיחַ הַשָּׂאֵר, וְנִמְצָאוּ מְקַצֵּת הַמִּצְוֹת בְּטָלוֹת. 'תִּדְעַ שְׁכֹן, שֶׁבַּמִּצְוָה חֲמורָה מִן הַחֲמורוֹת שֶׁבַתוֹרָה וְהִיא מִצְוַת כְּבוֹד אָב וְאִם כְּתִיב, 'כְּבֹד אֶת-אָבִיךָ וְאֶת-אִמְךָ וְגו', לְמַעַן יֵאָרְכוּךָ יְמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לָךְ וְגו'. וְנִקְרָאת חֲמורָה מִן הַחֲמורוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהוֹקֵשׁ כְּבוֹדוֹ לְכְבוֹדוֹ שֶׁל מְקוֹם. וּבַקֻּלָּה שֶׁבַּקְלוֹת כְּתִיב, 'שְׁלַח תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם וְאֶת-הַבָּנִים תִּקַּח-לָךְ לְמַעַן יֵיטֵב לָךְ וְהִאֲרַכְתָּ יָמִים. וְלָמָּה קוֹרָא אוֹתָהּ קְלָה שֶׁבַּקְלוֹת? שֶׁאִפְלוּ חֲסֵרוֹן-כִּסֵּי אֵין בָּהּ. הֲרִי כְּבֹר לְמַדָּת שָׁכֵרְךָ שֶׁל מִצְוֹת שֶׁהוֹקֵשׁוּ כָלָן כְּאַחַת. לְפִיכָךְ יִזָּהֵר אָדָם בְּכָל הַמִּצְוֹת בֵּין קְלוֹת בֵּין חֲמורוֹת, שֶׁכָּל אַחַת וְאַחַת מְבִיאָתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבֹּא, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, 'כָּל-הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוָה הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תַּחְיִין וְרַבִּיתֶם וּבָאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִשְׁבַּע יי לְאַבְרָהָם. מִהוּ כָּל הַמִּצְוָה, שֶׁהִיוּ כָּל מִצְוֹתֶיהָ שֶׁל תּוֹרָה חֲשׁוּבִין בְּעֵינֶיהָ כְּמִצְוָה אַחַת שְׁקוּלוֹת זֶה כְּזֶה, שֶׁתִּהְיֶה זָרִיז לַעֲשׂוֹת מִצְוָה קְלָה

כמצנה חמורה. תשמרון לעשות, שיהא אדם לומד על מנת לעשות. למען תחיון, לעולם שכלו חיים.

אשריהן צמלי תורה ומקמי המצות. שאפלו המצות שנתן הקדוש-ברוך-הוא להנאתן של בריות, מקבלין עליהן שכל גדול. צא ולמד ממה שכתוב, ¹בנים אתם ליי אלהיכם לא תתגדדו ולא-תשימו קרחה בין עיניכם למת.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ²מבקש אתה לידע מה בין גימוסות* אליהנו לבין גימוסות* האמות. המלכות מוציאה גזרות אפלו רעות ואין אדם יכול לעמוד עליהן, ואפילו כן – העושה אותן אינו מקבל שכל, והעובר עליהן הוא נהרג. אבל הקדוש-ברוך-הוא מוציא דיגמטאות** להנאתן של ישראל. ואם ישמרו אותן, הוא נותן להן שכל. וכן הוא אומר, ³ושרט קנפש לא תתנו בבשרכם. ואמות העולם מסרטין על מתיהן ומצטערין, כענין שנאמר, ⁴ויתגדדו כמשפטם בחרבות וגו'. ומהו אומר להן הקדוש-ברוך-הוא לישראל? אני יי, נאמן לשלם לכם שכל. אמר להן הקדוש-ברוך-הוא, אל תצערו עצמכם, ואני נותן לכם שכל. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵מ"אני" של בשר ודם אנו יודעין מהו "אני" של הקדוש-ברוך-הוא. יוסף, בשעה שמת על המצרים, היה מתירא מהם. אמר לו פרעה, מפני מה אתה מתירא, אני פרעה, אני הוא שהמלכותי, מי שיש לו ראש ידבר כנגדה, שנאמר, ⁶ויאמר פרעה אל-יוסף אני פרעה. ומה עשה לו אותו-⁷"אני" ליוסף, שמת על שמונים שנה. כשיבא הקדוש-ברוך-הוא לתן שכל של כל מצוה ומצוה שכתוב בה אני יי, על אחת כמה וכמה.

גדול קיום המצות, שכל המקיים את המצות, קונה לו חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, כענין שנאמר, ⁷ושמרתם

1 דברים יד א
2 למ"מ
3 ויקרא יט כח
4 מלכים א יח כח
5 ויקרא רבא כד ט
6 בראשית מא מד
7 ויקרא יח ה
* מנהגים
** כחבדית

אֶת־חֻקְתִּי וְאֶת־מִשְׁפָּטִי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אַתֶּם הָאָדָם וְחִי בָהֶם
 אֲנִי יְיָ. וְחִי בָהֶם, בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֲנִי יְיָ, נֶאֱמָן לְשֵׁלֶם שְׂכָר
 טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא. כְּבִיכּוֹל אֲנִי עָרֵב בַּדָּבָר, שְׂאֵתֶם זֹכִין בָּהֶן
 לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

בְּנִי, אִם הֵתַחֲלַתֶּם בַּמִּצְוָה הַשְּׁתַּדְּלִי לְגִמְרָהּ וְאַל תִּתְּרֵשְׁלוּ
 עָלֶיהָ. ¹שְׂכָר הַמִּתְחִיל בַּמִּצְוָה וְאִינוּ גּוֹמְרֶהּ, אֵינָה נִקְרָאת עַל
 שְׁמוֹ, אֶלָּא עַל שְׁמוֹ שֶׁל גּוֹמְרָהּ, כַּעֲנָן שְׁנֶאֱמַר, ²וְאֶת־עַצְמוֹת
 יוֹסֵף אֲשֶׁר־הֶעֱלִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְשָׂכֶם. וְכִי
 יִשְׂרָאֵל הֶעֱלִים, וְהִלָּא מֹשֶׁה רִבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הֵעֲלָה עַצְמוֹתָיו
 שֶׁל יוֹסֵף, שְׁנֶאֱמַר, ³וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ? אֶלָּא
 מִכִּינּוֹן שְׁנִגְזַר עָלָיו שֶׁלֹּא לִכְנֹס לָאָרֶץ וְאֵלּוֹ נִטְפְּלוּ בָהֶן,
 נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ⁴כֹּל מִי
 שֶׁהוּא מִתְחִיל בַּמִּצְוָה וְאִינוּ גּוֹמְרֶהּ, סוֹף שֶׁהוּא קוֹבֵר אֶת
 אֲשֶׁתּוֹ וּבְנָיו. מִמֵּי אֶתָּה לָמַד, מִיְּהוּדָה, שְׁנֶאֱמַר, ⁵וַיֹּאמֶר יְהוּדָה
 אֶל־אָחִיו מֶה־בָּצַע כִּי נִהְרַג אֶת־אָחִינוּ וְכִסִּינוּ אֶת־דָּמוֹ. הִיא
 לוֹ לְהוֹלִיכּוֹ בְּכַתְּפוֹ אֶצֶל אָבִיו. וְמֶה גָרַם לוֹ? שְׁגָרָם מִיתָה
 לְאֲשֶׁתּוֹ וּלְבָנָיו, שְׁנֶאֱמַר, ⁶וַתָּמָת בַּת־שׁוֹעַ אֲשֶׁת־יְהוּדָה וְגו'.
 וְכֹל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת לְשִׁמּוֹן, אֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ, כַּעֲנָן
 שְׁנֶאֱמַר, ⁷שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יֵדַע דָּבָר רָע. וְיִמְעָשֶׂה בְּאָדָם אֶחָד
 שֶׁהִיא זֶהִיר בַּמִּצְוֹת צִיצִית, שָׁמַע שֵׁישׁ זֹנָה בְּכִרְפִי הַיָּם
 וְנוֹטְלָת אַרְבַּע מֵאוֹת זָוָה בְּשִׁכְרָה. שָׁגַר לָהּ אַרְבַּע מֵאוֹת זָוָה,
 וְקִבְּעָהּ לוֹ זָמָן. כִּינּוֹן שֶׁהִגִּיעַ לוֹ זָמָן, בָּא וַיָּשָׁב לוֹ עַל פֶּתַח
 בֵּיתָהּ. נִכְנָסָה שִׁפְחָתָה וְאָמְרָה לָהּ, אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁקִּבְּעָתָה לוֹ
 זָמָן, הָרִי הוּא יוֹשֵׁב עַל פֶּתַח הַבַּיִת. אָמְרָה לָהּ, יִכְנָס. כִּינּוֹן
 שְׁנִכְנָס, הִצִּיעָה לוֹ שִׁבְעַ מִטּוֹת שֶׁל כֶּסֶף וְעֵלְיוֹנָה שֶׁל זָהָב.
 כִּינּוֹן שֶׁהִגִּיעוּ לְאוֹתוֹ־מַעֲשֶׂה וּבָא לְפָשׁוּט אֶת בְּגָדָיו, בָּאוּ אַרְבַּע
 צִיצִיּוֹת וְטָפְחוּ לוֹ עַל פָּנָיו, וְנִדְּמוּ לוֹ כְּאַרְבָּעָה כְּתִיב־עֲדִים.

1 בראשית רבא פה ד 2 יהושע כד לב 3 שמות יג יט 4 בראשית לו כ
 5 שם לח יב 6 קהלת ח ה 7 מנחות דף מד א

מִיד נִשְׁמַט וְיָשֵׁב לוֹ עַל גְּבִי קֶרֶקַע. אָף הִיא נִשְׁמַטָּה וְיָשֻׁבָה
 לָהּ עַל גְּבִי קֶרֶקַע. אָמְרָה לוֹ, גִּפְּהָ שֶׁל רוּמִי, אֵינִי מְנִיחָתָךְ
 עַד שֶׁתֹּאמַר לִי מוֹם שֶׁרָאִיתָ בִּי. אָמַר לָהּ, הָעֲבוּדָה**, דָּא
 רָאִיתִי בְךָ מוֹם, אֲלֹא שָׂאִין כִּיפִיךָ בְּכָל הָעוֹלָם כָּלוּ. אֲלֹא
 מִצְוָה קִלָּה צָנָנוּ הַשֵּׁם אֱלֹהֵינוּ, וְכָתוּב בָּהּ שְׁתִּי פְעָמִים יֹאנִי
 יי אֱלֹהֵיכֶם. אֲנִי יי, נֶאֱמָן לְפָרַע. וְאֲנִי [וי], נֶאֱמָן לְשָׁלֹם שְׁכָר.
 אָמְרָה לוֹ, הָעֲבוּדָה**, אֵינִי מְנִיחָתָךְ, עַד שֶׁתִּכְתּוֹב לִי שְׁמֶךָ, וְשֵׁם
 רַבָּה, וְשֵׁם עִירָה, וְשֵׁם מִדְרָשָׁה שֶׁאַתָּה לְמַדְתָּ תוֹרָה. עֲמָדָה
 וּבִזְנוּתָ אֶת כָּל מְמוֹנָה: שְׁלִישׁ לְמַלְכוּת, וְשְׁלִישׁ לְעֲנִיִּים, וְשְׁלִישׁ
 נְטִלָה בְּיָדָהּ וּבְאַתָּה וְעֲמָדָה לְפָנַי מִדְרָשׁוֹ שֶׁל רַבִּי חִזְיָא. אָמְרָה
 לוֹ, רַבִּי, גִּירָנִי. אָמַר לָהּ, שְׁמָא עֵינֶיךָ נִתְּתָ בְּאַחַד מִן
 הַתַּלְמִידִין. הוֹצִיאָה לוֹ הַכֶּתֶב שֶׁבְּיָדָהּ. אָמַר לוֹ, עֲמוּד זָכָה
 בְּמִקְחָהּ. אָמְרוּ, אוֹתָן מַצְעוֹת שֶׁהָצִיעָה לוֹ בְּאֶסּוּר, הָצִיעָה לוֹ
 בְּהֵתֵר. וְהוּא מִתֵּן שְׁכָרוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲבָל לְעוֹלָם הַבָּא אֵינִי
 יוֹדֵעַ כִּמְהָ. ² עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זולָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲפָה-לוֹ.
 הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, שִׁמְצוֹת צִיצִית הִיא מִמְצוֹת קִלּוֹת
 שֶׁבַתוֹרָה, שָׂאִין בָּהּ מִיתָה וְלֹא כָרַת וְלֹא מַלְקוֹת, אֲלֹא מִצְוֹת
 עֲשֵׂה בְּלֶבֶד הִיא. וּמִפְּנֵי שֶׁהִיא זֹהִיר בָּהּ, הָצִילָה אוֹתוֹ מֵעֲבָרָה
 חֲמוּרָה. וְלֹא עוֹד אֲלֹא, שֶׁהִבִּיאָתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. הַזֹּהִיר
 וְזָרִיו בְּשָׂאֵר מִצְוֹת חֲמוּרוֹת שֶׁבַתוֹרָה, עַל אַחַת כִּמְהָ וְכִמְהָ
 שֶׁמְטִיבִין לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמַצִּילִין אוֹתוֹ מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֶנֶם.
 וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנֵם לְבָרְכָהּ, ³ כָּל הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת
 כִּמְאַמְרָה, אֵין מְבַשְּׂרִין אוֹתוֹ בְּשׁוּרוֹת רַעוּת. וּמֵה טַעַם, ⁴ שׁוֹמֵר
 מִצְוָה לֹא יָדַע דְּבָר רָע. וְלֹא עוֹד אֲלֹא, אֲפִלּוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 גִּזְרָה גְּזָרָה, מִבְּטָלָהּ בְּעִבּוּרוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ בְּאֶשֶׁר דָּבַר-מֶלֶךְ שֶׁלְטוֹן
 וּמִי יֹאמַר-לוֹ מֵה-תַּעֲשֶׂה. וְכָתִיב בַּתְּרָה, ⁶ שׁוֹמֵר מִצְוָה וְגוֹי.
 בְּנֵי, הֵיוּ זֵהִירִין מְאֹד בַּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים, לְפִי

1 במדבר טו מא 2 יעציה טד ג 3 שבת טג א 4 קהלת ח ה 5 כס טס ד
 6 שם טס ה * שרה של רומי, לשון שבועה בחיי המלך ** לשון שבועה

שְׂבִשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם, אֵין מִלּוּין אוֹתוֹ אֲלָא תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּלִבָּד. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ¹שְׁלֹשָׁה אוֹהֲבִים יֵשׁ לוֹ לְאָדָם בְּחַיּוֹ, וְאֵלּוּ הֵן: בְּנִי וּבְנֵי-בֵיתוֹ, וּמִמּוֹנוֹ, וּמַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים. בְּשִׁעַת פְּטִירָתוֹ מִן הָעוֹלָם, מִכֵּנֶס אָדָם בְּנִי וּבְנֵי-בֵיתוֹ, וְאוֹמֵר לָהֶם, בְּבִקְשָׁה מִכֵּם. הוֹצִיאֹנִי מִדִּין הַמָּוֶת הָרַע הַזֶּה. וְהֵן אוֹמְרִים לוֹ, לֹא שְׁמַעְתָּ שְׂאִין שֶׁלְטוֹן בְּיוֹם הַמָּוֶת? לֹא כִךָ כְּתוּב, "אֵח לֹא-פָדָה יִפְדֶּה אִישׁ לֹא-יִתֵּן לְאֹהֲבָיִם כִּפְרוֹ? וְהוּא מִכֵּנֶס אֶת מִמּוֹנוֹ, וְאוֹמֵר לוֹ, בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, הוֹצִיאֵנִי מִדִּין הַמָּוֶת הָרַע הַזֶּה. וְהוּא אוֹמֵר לוֹ, לֹא שְׁמַעְתָּ, ³לֹא-יוֹעִיל הוּן בְּיוֹם עֲבָרָה. וְהוּא מִכֵּנֶס מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, וְאוֹמֵר לָהֶם, בְּבִקְשָׁה מִכֵּם, בָּאוּ וְהַצִּילוּנִי מִדִּין הַמָּוֶת הָרַע הַזֶּה. וְהֵן אוֹמְרִים לוֹ, עַד שֶׁלֹּא תֵלֶךְ, הֲרִי אֲנִי מִקְדִּימִין, שְׁנֹאֲמַר, ⁴וְהִלֵּךְ לִפְנֵיהֶּ צִדְקָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁵מֵאִי דְכַתִּיב, ⁶כִּי לִוְיַת-חַן הֵם לְרֹאשָׁה? כֹּל מְקוֹם שֶׁתֵּלֶךְ, מִצּוֹת מִלּוּוֹת אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ⁷כִּי תִבְנֶה בֵּית חֲדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגִגָּה. עָשִׂיתָ לוֹ דָּלֶת, מִצָּנָה מִלְּנָה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ⁸וְכַתְּבָתָם עַל-מִזְוֹת בֵּיתָהּ. אִם לְבִשְׁתָּ כְּלִים חֲדָשִׁים, מִצָּנָה מִלְּנָה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ⁹לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִי. וְאִם תֵּלְכָתָּ לְגִלְתָּ, מִצָּנָה מִלְּנָה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ¹⁰לֹא תִקִּיפוּ פֶּאת רֹאשְׁכֶם. וְכֵן בְּחִרְיָשָׁה, וְכֵן בְּזִרְיָעָה, וְכֵן בְּקִצְרָה, וְכֵן בְּכֹל דְּבָר וְדְבָר. אֲמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲפִלּוֹ לֹא הָיִיתָ עוֹסֵק בְּדְבָר, אֲלָא מִהֵלָךְ בְּדֶרֶךְ, מִצָּנָה מִלְּנָה אוֹתָהּ, שְׁנֹאֲמַר, ¹¹כִּי יִקְרָא קֵן-צִפּוֹר לִפְנֵיהֶּ בְּדֶרֶךְ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹²כִּי חַיִּים הֵם לְמַצְאֵיהֶם וְגו', בְּכֹל דְּבָר שְׁחִי הָאָדָם תְּלוּיִין, אִתָּהּ מוֹצֵא בְּהֵן מִצּוֹת קְבוּעוֹת. ¹³וְיִקְלֵ-בִשְׂרוֹ מִרְפָּא, שֶׁכֶּל אֲבָרָיו שֶׁל אָדָם, מִצּוֹת קְבוּעוֹת בְּהֵן. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ¹⁴מֵאֲתִים וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה מִצּוֹת עֲשֵׂה יֵשׁ בְּתוֹרָה, כִּנְגֵד מֵאֲתִים וְאַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה אֲבָרִים

1 סוֹקִי דְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר לֹד	2 תַּהֲלִים מִס ח	3 מִשְׁלֵי יֵא ד	4 יִשְׁעִיה נַח ח
5 דְּבָרִים רַבָּא ו ג	6 מִשְׁלֵי א ט	7 דְּבָרִים כֹּח ח	8 שֶׁם ו ס
10 וִיקְרָא יֵס כז	11 דְּבָרִים כֹּב ו	12 מִשְׁלֵי ד כֹּב	13 חֲנוּמָא חֲצֵא ב

שְׂבָאָדָם, שְׂבָכָל יוֹם אֲכָרְיוֹ צוֹחִין עַל הָאָדָם, עֲשֵׂה
הַמִּצְוֹת הַלָּלוּ, כְּדִי שֶׁתֵּהא חַיִּים וְאַרְכָּא לְאַבְרָהָ. וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת
וּשְׁשִׁים וְחֲמֵשׁ מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה כְּנֶגֶד יְמוֹת הַחַמָּה, שְׂבָכָל
יוֹם יוֹם מַשְׁעָה שֶׁהַחַמָּה זוֹרַחַת עַד שֶׁהִיא שׁוֹקֶעֶת, צוֹחֶת
וְאוֹמֶרֶת לְאָדָם, גּוֹזֵר אָנִי עָלֶיךָ בְּמִי שֶׁהִגִּיעַ יָמֶיךָ לַיוֹם הַזֶּה,
אַל תַּעֲבֹר בִּי עֲבָרָה זֹאת, וְאַל תִּכְרִיעַ אוֹתִי וְאֵת כָּל הָעוֹלָם
כִּלּוֹ לְכָף חוֹבָה!

בְּנִי, אִם בָּאת מִצְוָה לְיָדְכֶם אֶל תַּחֲמִיצוּהָ, אֲלֹא עָשׂוּ
אוֹתָהּ מִיָּד וּבִהַשְׁתַּדְּלוֹת בְּלִי רְשׁוֹל, כַּעֲנִן שְׁנֵאֲמָר, 'וּשְׁמַרְתֶּם
אֶת-הַמִּצְוֹת, ² אֶל תִּקְרִי הַמִּצְוֹת אֲלֹא הַמִּצְוֹת. שְׂכֶשֶׁם שְׂאִין
מִחֲמִיצִין אֶת הַמִּצְוָה, כִּךְ אֵין מִחֲמִיצִין אֶת הַמִּצְוָה, אֲלֹא אִם
בָּאת מִצְוָה לְיָדְךָ עֲשֵׂה אוֹתָהּ מִיָּד. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם
לְבִרְכָּה, ³ לְעוֹלָם יָקִידִים אָדָם לְדַבֵּר מִצְוָה, שֶׁמִּתּוֹךְ שֶׁקִּדְמָה
בְּכִירָה לְצַעֲרֶיהָ לִיָּה אַחַת, קִדְמָתָה אַרְבָּעָה דוֹרוֹת בִּישְׂרָאֵל,
שֶׁקִּדְמָה רוֹת הַמּוֹאֲכִיָּה לְנַעֲמָה הַעֲמוּנִית אַרְבָּעָה דוֹרוֹת.

בְּנִי, הִיוּ זֵהִירִין וְזִרְזִין בַּמִּצְוֹת, ⁴ שֶׁמִּצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה.
צָאוּ וּרְאוּ מַה שֶׁכָּתוּב בְּשִׁלּוֹם הַקֵּן, דְּכָתִיב, ⁵ כִּי יִקְרָא קוֹל-
צִפּוֹר לְפָנֶיהָ בַּדֶּרֶךְ וְגו'. שִׁלּוֹם תִּשְׁלַח אֶת-הָאֵם וְגו'. מַה כָּתִיב
בַּתְּרָה, ⁶ כִּי תִבְנֶה בֵּית חֹדֶשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקָה לְגִגֶּה וְגו', תִּזְכֶּה
לְבָנוֹת בֵּית וְלַעֲשׂוֹת מַעֲקָה. עֲשֵׂה אָדָם מַעֲקָה לְבֵיתוֹ, מַה
כָּתִיב בַּתְּרָה, ⁷ לֹא-תִזְרַע כְּרָמָךְ כְּלָאִים, שְׂזוּכָה לְשָׂדֶה וְכָרֶם.
קַיִם מִצְוֹת כְּלָאִים, מַה כָּתִיב בַּתְּרָה, ⁸ לֹא-תַחְרֹשׁ בְּשׁוֹר-וּבַחֲמֹר
יַחְדּוֹ. קַיִם לֹא-תַחְרֹשׁ, מַה כָּתִיב בַּתְּרָה, ⁹ לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעֲטָנִי,
שְׂזוּכָה לְבָגְדִים נָאִים. קַיִם כְּלָאִי בָגְדִים, מַה כָּתִיב בַּתְּרָה,
¹⁰ גְּדָלִים תַּעֲשֶׂה-לָּךְ, שְׂזוּכָה לְמִצְוֹת צִיצִית. קַיִם מִצְוֹת צִיצִית,
מַה כָּתִיב בַּתְּרָה, ¹¹ כִּי-יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, שְׂזוּכָה לְאִשָּׁה וּבָנִים.

1 שמות יב יז

2 מכילתא בא יב יז

3 בבא קמא לח ב

4 אבות ד ב

5 דברים כב ו-ז

6 רש"י שם פסוק ח

7 דברים כב ט

8 שם שם י

10 שם שם יא

11 שם שם יג

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹הוי נרמץ מחטא הקל, כדי שתתמע מחטא חמור. הוי מקדים לדבר מצוה, כדי שלא יקדמוה הפרעניות. אם באת מצוה לידה, אל תשמח לאותה מצוה, אלא לאותה הבאה אחריה. ואם באת עברה לידה, אל תדאג לאותה עברה, אלא מן הבאה אחריה, שמצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. ²ששכר-מצוה מצוה, ושכר-עברה עברה. וכן הוא אומר, ³והיה אם-שמע תשמעו וגו', אם שמע אדם מצוה אחת, סופו לשמוע מצות הרבה. ⁴אם שמעת בישן, תשמע בחדש. ואם יפנה לבבה, שוב לא תשמע.

אשריהם עמלי תורה ומקמי המצות, שמאירות לפניהן כנר הזה וכאור היום, כענין שנאמר, ⁵כי נר מצוה ותורה אור. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶עשה לה נר שתלך לאורו. מה הנר הזה מצייל את האדם מן המכשולות, כך כל העושה דבר מצוה, מאירה לפניו ומצללת את האדם מכל דבר רע, שנאמר, ⁷נר-לרגלי דברך ואור לנתיבותי. מה הנר הזה נר אחד מספיק לכמה בני-אדם, כך אדם אחד שהוא תדיר במצות, זכותו מגנת לכמה בני-אדם. מה הנר הזה מדליקין ממנו ואין אורו חסר כלום, כך העושה מצוה בגופו או בממונו, אינו חסר כלום, כענין שנאמר, ⁸נותן דרש אין מחסור וגו'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹תלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור, לומר לה, מה נר זה אינה מאירה אלא לפי שעה, אף מצוה אינה מגינה בעוכם הזה על האדם אלא לפי שעה. ואת התורה תלה באור, לומר לה, מה האור מאיר לעולם, אף התורה מאירה לעולם. וכן הוא אומר, ¹⁰בהתהלךך תנחה אתך בשכבה תשמר עליה ובהקיצות היא

1 אבות דרבי נתן פרק לג, ג' ס"ח א ב 2 דברים יא יג 3 משלי כו 4 משלי ו כב 5 סוטה כא א 6 מדרש משלי ו כב 7 משלי כו 8 סוטה כא א 9 משלי ו כב 10 מדרש משלי ו כב 6 תהלים קים קה

תשיחה. בהתהלךך תנחה אתך, בעולם הזה. בשכבה תשמר
עליה, זה יום המיתה. והקיצות היא תשיחה, לעמיד לבוא.
בני, אם באת מצנה לידכם, עשו אותה מן המבחר, שכל
אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹אני אמרתי לה, שתוציא
מעשר מן המבחר. הא כיצד? בא בן לוי אצלך, אם אתה
נותן לו מן המבחר, אף אני יש לי למן לה מן המבחר,
שנאמר, ²יפתח יי לה את-אוצרו הטוב. ואם נתת לו מן
*החפוריות ומן הקטניות, אף אני יש לי למן לה מן החפוריות
ומן הקטניות, שנאמר, ³ימן יי את-מטר ארצה אבק ועפר.
וכן מצינו בקרבנות נדבה, שנאמר, ⁴אדם כי-יקריב
מכם קרבן ליי מן-הבהמה מן-הבקר ומן הצאן וגו', ואחר כך
⁵ואם עז קרבנו, ואחר כך ⁶ואם מן העוף עזה קרבנו, ואחר כך
⁷ונפש כי-תקריב קרבן מנחה וגו'. וכן מצינו בנדבת המשכן
שחביב חביב קודם, שנאמר, ⁸וזאת התרומה אשר תקחו
מאתם זהב וכסף ונחשת.

בני, התנאו לפני קונכם במצות נאות והדורות, כענין
שנאמר ⁹זה אלי ואניוהו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁰וכי
אפשר לו לאדם להננות לקונו? אלא, אנה לו במצות, אעשה
לפניו לולב נאה, סכה נאה, ציצית נאה, שופר נאה, ואכתוב
לו ספר-תורה נאה, בדיו נאה, בקלמוס נאה, בלבלר נאה,
ואכרוך אותו בשיראין נאים. ואמרו, ¹¹וזההדור מצנה, יוסיף
משלו עד שליש במצנה. כלומר, יתן בו שליש יותר ממה
ששנה, עד שליש משלו. מכאן ואילך, אם יוסיף מעות יותר
משלש, משל הקדוש-ברוך-הוא. כלומר, הקדוש-ברוך-הוא
יזמן לו רוח בקלל מה שהיה מרויח ועליו לשלם שכרו.
ואם עבר אדם עברות הרבה, יתיעץ עם שכלו, וישתדל
לשוב עליהן בתשובה, ויעשה מצות הרבה, כדי שישלים

1 תנחומא ראה יח 2 דברים כח יב 3 שם שם כד 4 ויקרא א ב 5 ים ג יב
6 שם א יד 7 שם ב א 8 שמות כה ג 9 שם טו ב 10 שבת קלג ב 11 בבא קמא ט ב
* מן הגרוע שבתבואה

עצמו עם בוראו, ויתכפרו לו עונותיו, ויושע מהן, כענין שנאמר 'כי בתחבולות תעשה' ק"ה מלחמה, ותשועה ברב יועץ. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,² אם עשית חבילות חבילות של עברות, עשה כנגדן חבילות חבילות של מצות. כיצד, עינים רמות, והיו לטטפת בין עיניה. ³ לשון שקר, ולמדתם אתם. ⁴ ויגידים שפכות דם-נקי, וקשרתם לאות על-יגדה. ⁵ לב חרש מחשבות און, והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על-לבי. ⁶ רגלים ממהרות לרוץ לרעה, לעולם הוי רץ למילה שנתנה בין ברקים. ⁷ יפים כזבים עד שקר, ⁸ אתם עדי נאם-י. ⁹ ומשלם מדנים בין אחים, ¹⁰ אמר לחכמה אחתי את. ואמרו עוד, ¹¹ לעולם יעשה אדם עצמו קברניט לדבר מצוה. פרוש, רב-החובל. ואם אין בידו ממה לעשות המצוה, יהא ממשכן עצמו עד שיעשנה, שנאמר, ¹² אם-חבל תחבל שרמת רעה.

גדול כח התורה וקיום המצות, שכן מצילין את האדם מיצר-הרע, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³ אם פגע בה מגול¹⁴ זה, משכהו לבית-המדרש. אם אבן הוא, נמות. אם ברזל הוא, מתפוצץ. אם אבן הוא נמות, שנאמר, ¹⁵ אבנים שחקו מים. ואם ברזל הוא מתפוצץ, שנאמר, ¹⁶ הלא כה דברי פאש נאם-י. וכפטיש יפצץ סלע. וכן הוא אומר, ¹⁷ אתה צויתך פקדיה לשמר מאד, שלא נתנה תורה לישראל אלא לשמרם מיצר-הרע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁸ גרי בידה ונרה בידה. גרי בידה, כענין שנאמר, ¹⁹ כי גר מצוה ותורה אור. ונרה בידה, כמה שנאמר, ²⁰ גר יי נשמת אדם וגו'. שמור את גרי, ואשמור את גרך. וכן הוא אומר, ²¹ שמר מצוה שמר נפשו, בזה דרכיו ימות.

1 משלי כד ו	2 ויקרא רבא כא ד	3 משלי ו יז	4 דברים ו ח	5 שם יא יט
6 משלי ו יח	7 דברים ו ו	8 משלי ו יט	9 ישעיה מב י	10 משלי ו ד
11 שמות כב כה	12 סוכה נב ב	13 כנוי ליצירה	14 איוב יד יט	15 ירמיה כג כט
16 תהלים קיט ד	17 מדרש תהלים י	18 משלי ו כג	19 שם כ כז	20 שם ט טז

גדול תלמוד-תורה, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, יכל הנביאים כלם לא נתנבאו אלא למי שמגדל את בנו לתלמוד-תורה, ולמי שהוא משיא את בתו לתלמיד-חכם, ולמי שמשכים לתלמיד-חכם בעסקו. אבל תלמידי-חכמים עצמן,² עין לא ראתה אלהים וזלתה יעשה למחפה-לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,³ אם נפשך לידע ממן שכתן של צדיקים לעתיד לבוא, צא ולמד מאדם הקדמוני, שלא נצטנה אלא מצוה אחת בלא-תעשה ועבר עליה. ראה כמה מיתות נקנסו עליו לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. וכי אי זו מדה מרבה, מדה טובה או מדת פרענות, הוי אומר מדה טובה מרבה. היושב לו מן הפגולין ומן הנוטרים והמתענה ביום-הכפורים והפורש מן הגזל ומן העריות ומשאך כל אסורין שבתורה, על אחת כמה וכמה שזוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. בני יהוה מחשבין הפסד-מצוה כנגד שכרה ושכר-עברה כנגד הפסדה. שאם אתם מחשבין בזה, לעולם לא תתבטלו מן המצות ולא תבואו לידי עברה.

בני, צאו וראו כמה גדול ממן שכתן של עושי-המצות, שהן *מתחטטין לפני המקום ועושה להן רצונם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,⁴ בא וראה, כמה מתחטטין עושי-מצות ויש להם פה לפני המקום. אדם שיש לו עסק אצל המלכות, פעמים שהוא נותן כמה ממון עד שמגיעין אותו אצל המלך. כיון שהגיע אצל המלך, ספק עושה שאלתו ספק אינו עושה שאלתו. אבל הקדוש-ברוך-הוא, אינו כן. אדם יורד לתוך שדהו, ראה אשכול שבכר, רמון שבכר, תאנה שבכרה [וכו'], מניחו בסל ובא ועומד באמצע העזרה ומבקש רחמים על עצמו ועל ישראל ועל ארץ-ישראל, שנאמר,

1 ברכות לר ב 2 ישעיה סד ג 3 תורת כהנים ויקרא ה יו, ילקוט שמעוני חלק א' ריש תעט
4 אבות ריש פרק ב' 5 תנחומא תבוא א * מתחננים ומתפרכים

¹השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את-עמך את-
ישראל ואת האדמה אשר נתתה לנו, ולא עוד אלא שהיה
אומר, איני זו מכאן עד שתעשה צרכי היום הזה, שכן כתוב
אחריו, ²היום הזה יי אל־היה מצוה לעשות וגו'. יצתה בת-קול
ואמרה, תשנה לשנה הפאה ותביא פהיום הזה.

וצריך לו לאדם לעשות סיג וגדר למצות כדי להתרחק
מן האסורין, שכן צו חכמינו זכרונם לברכה, ³היו מתונים
בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ונעשו סיג לתורה.

גדולה היא מעלת התורה ויקרה יותר מכל כסף וזהב
ואבנים טובות ומרגליות שבעולם. ודבר קל הוא לאבדה
ולשכחה, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴בתחלה, דמה
התורה לכסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות, שנאמר, ⁵יקרה
היא מפנינים וכל-חפציה לא ישוּבָהּ. ואחר כך דמה אותה
לכלי זכוכית, שנאמר, ⁶לא-יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה
כלי-פז, אלו דברי-תורה שקשין לקנותן בכלי זהב ונוחין
לאבדן בכלי זכוכית שאין דמיהן יקרים כל-כך, ולא עוד אלא
שנופלין בקרקע ומשפירין. וכן הוא אומר, ⁷התעייף עיניך בו
ואיננו וגו'. לפיכך, הזהירו בשמירתה כדי שלא תשתכח מכם.
וכל זמן שאדם עסוק בדברי-תורה, הן מתוקין וערבין
בפיו בלבד, בענין שנאמר, ⁸ומתוקים מדבש ונפת צופים.
ומצינו באגדה, ⁹כי פילוסוף אחד שאל את רבן גמליאל ואמר
לו, אפשר שדברי-תורה מתוקין בדבש? אמר לו, הן. התחיל
אומר לפניו דברי-תורה ואומר לפניו דברים המשיבין את
הנפש, והודה לו אותו-פילוסוף ואמר לו, נדאי מתוקים
בדבש. וכאיוה דבש? בדבש הבא בצפיחיות.

לכן בני, הווי זהירין וזריזין בתורה ובמצות, כדי שתזכו
לחיי העולם הזה ולחיי העולם הבא, שכן אמרו חכמינו

1 דברים כו טו 2 שם שם טו 3 אבות ריש פרק א 4 חגיגה טו א
5 משלי ג טו 6 איוב כח יז 7 משלי כב ה 8 תהלים יט יא 9 למ"מ

זכרונם לברכה, ירצה הקדוש-ברוך-הוא לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר, ² יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר. ואלהינו יפתח לבנו לתורתו ויחכמנו במצותיו ברחמי הרבים.

המצלה החמישית

מצלת גמילות-חסדים

בני, באו ואלמדכם מצלת גמילות-חסדים. דעו בני, כי מצלת גמילות-חסדים מצלה חביבה לפני המקום, ובעבורה יזכה האדם לקנות חיי העולם הזה וחיי העולם הבא. ולא עוד אלא שכל מי שהוא עושה חסד עם הבריות, הרי העולם מתישב בשבילו, כענין שנאמר, ³ יושב עולם לפני אלהים חסד ואמת מן ינצרהו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ על שלשה דברים העולם עומד, על התורה, ועל העבודה, ועל גמילות-חסדים.

גדולה מצלת גמילות-חסדים, שהיא אחת משלש-עשרה מדות שנתחסס בהן הבורא, כענין שנאמר, ⁵ יי, יי וגו' ארך אפים ורב-חסד וגו'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ ורב-חסד, מטה כלפי חסד. כלומר, שאם האדם מחצה זכאי ומחצה חייב, מכריע כף של זכיות על כף של חובות ומזכה אותו בדין. וזהו חסד גדול שהקדוש-ברוך-הוא עושה עם בריותיו שמזכה אותן כדי להביאן לחיי העולם הבא. ועל זה אמר דוד, ⁷ ידלתי ולי יהושיע. ומצינו שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו נתעסק בגמילות חסדים, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ תורה תחלתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים. תחלתה גמילות חסדים, דכתיב, ⁹ וינעש יי אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם.

1 מכות כג ב במשנה 2 ישעיה מב כא 3 תהלים סא ח 4 אבות א ב
5 שמות לז ו 6 ר"ה יז א 7 תהלים קטז ו 8 סוטה יד א 9 בראשית ג כא

וסופה גמילות-חסדים, דכתיב, 'ויקבר אתו בגיא. ורא עוד
אֵלָא שְׁכַל הָעוֹלָם כְּלוּ נִבְנָה בְּחֶסֶד, כְּעִנְיָן שְׁנֹאֲמַר, ² כִּי־אֲמַרְתִּי
עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ³ זִכֹּר רַחֲמֶיךָ יְיָ וְחֶסְדֶּיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הָמָּה.

גְּדוּלָּה גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים יוֹתֵר מִן הַקְּרִבְנוֹת, שְׁנֹאֲמַר, ⁴ כִּי
חֶסֶד חֲפָצָתִי וְלֹא־זִבַּחַת.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ⁵ עוֹבְרֵי־הַיָּם
פָּרְשׁוּ אוֹתוֹ, ⁶ נִחִיתָ בְּחֶסְדֶּךָ, זֶה גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים. ⁷ נִהַלְתָּ בְּעֹזְךָ,
זֶה תוֹרָה, כָּמָה דְּתִימָא, ⁸ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. וְעִדִּין הָיָה הָעוֹלָם
מִתְמוּטָּט. אִימַתִּי נִתְבַּסֵּס הָעוֹלָם, ⁹ אֶל־נֹוֹה קִדְשָׁךָ, זֶה בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ. עַד שְׁלֹא (נִבְרָא) בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה הָעוֹלָם עוֹמֵד
עַל טְרִיפֵיס* שֶׁל שְׁתֵּי רִגְלָיִם. כִּיֵּן שֶׁנִּבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, נִתְבַּסֵּס
הָעוֹלָם. וְעַכְשָׁיו שְׁאִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם, גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים
מְכַפֶּרֶת בְּמִקּוֹמוֹ, שְׁנֹאֲמַר, ¹⁰ כִּי חֶסֶד חֲפָצָתִי וְלֹא־זִבַּחַת. וְלֹא
עוֹד אֵלָּא כָּל מִי שֶׁהוּא עוֹסֵק בְּגְמִילוֹת־חֶסֶדִים, זֹכֶה לְחִסּוֹת
בְּצִלוֹ שֶׁל מְקוֹם, שְׁנֹאֲמַר, ¹¹ וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶלְ יָדִי
כְּסִיתֶיךָ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ¹² וְאֲשִׁים
דְּבָרִי בְּפִיךָ, זֶה תוֹרָה. וּבְצֶלְ יָדִי כְּסִיתֶיךָ, זֶה גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים,
כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר, ¹³ מִה־יִּקָּר חֶסְדֶּךָ אֱלֹהִים וּבְגִי אָדָם בְּצֶל כְּנָפֶיךָ
יִחְסִיוֹן.

גְּדוּלָּה גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים מִן הַתּוֹרָה וּמִן הַקְּרִבְנוֹת, שְׁנֹאֲמַר,
¹⁴ פִּיךָ פִּתְחָה בְּחֻמָּה וְתוֹרַת־חֶסֶד עַל־לְשׁוֹנָה. וְתוֹרָה וְחֶסֶד
לֹא נֹאֲמַר, אֵלָּא וְתוֹרַת־חֶסֶד. מִי נִתְלָה בְּמִי? הִנֵּי אוֹמַר, קִטָּן
נִתְלָה בְּגְדוּלָּה. תִּדַּע דָּךְ שָׁכֵן, שְׁהָרִי מְבַטְלִין תַּלְמוּד־תּוֹרָה
לְהוֹצֵאת הַמֵּת וּלְהַכְנִסַת הַכֹּהֵן, מִפְּנֵי שֶׁהֵן גְּמִילוֹת־חֶסֶדִים.
לְפִיכָךְ, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם שֶׁיֵּהָא מְחֻזָּר וְרוֹדֵף כְּדֵי לַעֲשׂוֹת

1 דברים לו ו 2 תהלים פט ג 3 שם כח ו 4 הושע ו ו
5 פסיקתא דרב כהנא קמ ב 6 שמות טו יג 7 תהלים כט יא 8 ישעיה נא טז
9 ירושלמי תענית פ"ד ה"ב, יח ב 10 תהלים לו ח 11 משלי לא כג
* גירסת הערוך, טרפיו, (= שולחן, בלשון יונית)

גמילות-חסדים, שכן שלמה בחקמתו מזהיר ואומר, 'רדף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד.'² שכל המחזר ורודף אחר גמילות-חסדים, הקדוש-ברוך-הוא ממציא לו מעות לעשות מהן צדקה לבני-אדם המהגנים.

בני, באו וראו כמה גדולה מעלת גמילות-חסדים לפני המקום, שהיא אחת משלש מדות שהקדוש-ברוך-הוא מבקש מישראל, כענין שנאמר, 'הגיד לך אדם מה-טוב ומה יי דורש ממך כי אם-עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'עשות משפט, זה הדין. ואהבת חסד, זו גמילות-חסדים. והצנע לכת, זו הוצאת-המת והכנסת-כלה.³ כלומר, שאם הם עניים ויצטרכו לגבות מעות לצורך קבורת המת או לצורך תכשיטי הכלה, שיעשו הדבר בצנעה, כדי שלא יבישם. ואמרו עוד, 'גדולה גמילות-חסדים יותר מן הצדקה, שנאמר, 'זרעו לכם לצדקה קצרו לפי-חסד. אדם זורע, ספק אוכל ספק אינו אוכל, שמא תלקה התבואה בשדפון או בירקון, וכיוצא באלו הדברים. קוצר, ודאי אוכל.

ואמרו, 'אין הצדקה משתלמת אלא לפי גמילות-חסד שבה. כלומר, לפי הטרח שיטרח אדם לעשות צדקה, ישלם לו הקדוש-ברוך-הוא שכרו. והטרח שטורח בה, הוא הנקרא גמילות-חסדים.

ואמרו, 'בשלשה דברים גדולה גמילות-חסדים יותר מן הצדקה. צדקה, במקומו. גמילות-חסדים, בין בגופו בין במקומו. צדקה, לעניים. גמילות-חסדים, בין לעניים בין לעשירים. כלומר, שאם יתאכסן אפילו העשיר בביתו ומאכילו ומשקהו ומקבילו בסבר פנים יפות, הרי זה נקרא גמילות חסדים. כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'מלך באכסניא,

1 משלי כא כא 2 בבא בתרא ס ב 3 מיכה ו ח 4 סוכה מט ב 5 רש"י שם 6 סוכה מט ב ורש"י שם 7 הושע י ב 8 סוכה מט ב ורש"י שם 9 שם בגמרא 10 בראשית רבא הוצאת תיאודור-אלבק, עמוד 1239

צריך פרנסה. ¹צדקה, לחיים. גמילות-חסדים, בין לחיים בין למתים. כלומר, שמספידו ונושא ונתעסק בקבורתו, זו היא גמילות-חסדים גמורה, כמו שאמר יעקב אבינו ע"ו השלום ליוסף בנו, ²ועשית עמדי חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³איזהו חסד שהוא של אמת? אותו שעושין עם המתים, מפני שאינו מצפה לקבל מהם שום גמול כי אם מאת הקדוש-ברוך-הוא.

גדולה גמילות-חסדים, שאדם אוכל הפרות בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴אלו דברים שאין להם שעור: הפאה, והגבורים, והראיון, וגמילות-חסדים, והנבאת-שלום בין אדם לחברו, ותלמוד-תורה כנגד כלן. ולא עוד אלא בשכיל גמילות-חסדים שאדם עושה ממנו, הקדוש-ברוך-הוא משמר לו יתר המון שנשאר לו, כענין שנאמר, ⁵ישב עולם לפני אליהם חסד ואמת מן ינצרהו. ⁶כלומר, למה ישב העשיר בעשרו לפני אליהם? בעבור חסד ואמת שהכין ועשה לעניים, ינצרוהו דאיתו ממון שנשאר לו. ⁷והינו דאמרי אנשי-מלח ממון חסד. ואמרי לה, מלח ממון חסד. וכך אמר שלמה בחקמתו, ⁸יש מפזר ונוסף עוד וגו'.

צא ולמד, כמה גדולה מעלת גמילות-חסדים, שכן מקדמתו והולכת לפניו ליום-הדין כדי ללמד ע"ו סגוריא, כענין שנאמר, ⁹צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁹מלאך הממנה על הצדקה והחסד, רגליו קלות. ועד שמלאכי-קטגוריא עולין לקטרג, המלאך הממנה על הצדקה והחסד, מקדים ועולה, שנאמר, ¹⁰חסד ואמת יקדמו פניה.

1 סוכה מט ב 2 בראשית מז כט 3 רש"י שם 4 פאה ריש פרק א 5 תהלים סא ח
6 על פי עירובין פו א 7 כתובות סו ב 8 משלי יא כד 9 תהלים פט טו
10 השווה ילקוט המבייר תהלים פט כה * פירוש, הרוצה למלוח ממנו, כלומר לגרום לו שיתקיים, יחסינו לצדקה תמיד, וחסרנו זהו קיומו; ואמרי לה חסד, יעשה ממנו חסד (רש"י).

גְּדוּלָה גְּמִילוֹת־חֲסָדִים, שְׂכָשְׁבִיל גְּמִילוֹת־חֲסָדִים שְׁעוֹשִׁין
הַבְּרִיּוֹת זֶה עִם זֶה, הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם
לְבִרְכָה, ¹ כָּל הָעוֹשֶׂה חֶסֶד עִם חֲבֵרוֹ, מַעֲלֶה עָלָיו הַכְּתוּב
כֹּאֲלוֹ בָּנָאוֹ לְעוֹלָם, שְׁנֹאֲמַר, ² כִּי־אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה.
וְכָל מִי שְׁאִינוֹ עוֹשֶׂה חֶסֶד עִם חֲבֵרוֹ, כֹּאֲלוֹ כּוֹפֵר בַּעֲקָר,
שְׁנֹאֲמַר, ³ וְלֹא זָכְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיהֶם הַמַּצִּיל אוֹתָם
מִיַּד כָּל־אֹיְבֵיהֶם מִסָּבִיב. וּבְמָה לֹא זָכְרוּ? שֶׁלֹּא עָשׂוּ חֶסֶד,
כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ⁴ וְלֹא־עָשׂוּ חֶסֶד עִם־בֵּית יִרְבֻּעַל גְּדֻעוֹן.
וּמִנֵּין שְׂבִשְׁכַר גְּמִילוֹת־חֲסָדִים הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם? שְׂכָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה, ⁵ עֲשֶׂה דוֹרוֹת מֵאֲדָם וְעַד
נֹחַ, לְהוֹדִיעַ בְּמָה אַרְךְ אֲפִים לְפָנָיו. שְׂכָל הַדּוֹרוֹת הָיוּ
מִכְעִיסִין וּבָאִין, עַד שֶׁהֵבִיא עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַמַּבּוּל. לָפִי שֶׁלֹּא
מָצִינוּ בָּנֵחַ שֶׁהָיָה בַּעַל חֲסָדִים, לְפִיכָךְ לֹא הָיָה כְּדִי בְּזִכּוֹתוֹ
לְהִגֵּן עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ.

⁶ עֲשֶׂה דוֹרוֹת מִנֹּחַ וְעַד אַבְרָהָם, לְהוֹדִיעַ בְּמָה אַרְךְ
אֲפִים לְפָנָיו, עַד שֶׁבָּא אַבְרָהָם אָבִינוּ וְקִבֵּל עָלָיו שִׁכְר כָּלָם.
שָׁכַן מָצִינוּ בְּאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשְׁלֹם, שֶׁהָיָה בַּעַל חֲסָדִים,
לְפִיכָךְ הָיָה כְּדִי בְּזִכּוֹתוֹ לְהִגֵּן עַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ. וּמִנֵּין
שֶׁהָיָה בַּעַל חֲסָדִים? שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה
בְּאַגְדָה, ⁷ מֵאִי דְכָתִיב, ⁸ מִי הָעִיר מִמּוֹרֶחַ צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרִגְלוֹ
וְגו'. יִשְׁנִים הָיוּ אֲמוֹת־הָעוֹלָם מִלְּבֹא תַחַת בְּנָפִי הַשְׂכִּינָה.
וּמִי הָעִירָן לְבֹא וּלְחַסּוֹת תַּחַת בְּנָפִי הַשְׂכִּינָה? אַבְרָהָם. וְלֹא
תֹאמַר, אֲמוֹת־הָעוֹלָם בְּלִבְד הָעִיר, אֲלֵא אַף הַצִּדָקָה הָיְתָה
יְשֻׁנָּה וְהָעִירָה אַבְרָהָם, שְׁנֹאֲמַר, ⁹ צֶדֶק יִקְרָאֶהוּ לְרִגְלוֹ. ⁷ שֶׁהָיָה
אַבְרָהָם פּוֹתֵחַ פְּנֵי צֶדֶק וּמִקְבֵּל עוֹבְרִים וְשָׁבִים, שְׁנֹאֲמַר, ¹⁰ וַיִּטֵּעַ
אֵשֶׁל בְּבֶאֱר יִשְׁבַע וַיִּקְרָא־שֵׁם בְּשֵׁם יְיָ אֵל עוֹלָם. שֶׁעַל יְדֵי
אוֹתוֹ הָאֵשֶׁל, הוֹדִיעַ שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וּגְבוּרָתוֹ

1 למ"ב 2 תהלים פט ג 3 שופטים ח לד 4 שם שם לה 5 אבות ה ב
6 שם שם ג 7 שוחר טוב תהלים קי א 8 ישעיה מא ב 9 בראשית כא לא

בְּעוֹלָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, יִתֵּן אִמָּת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם.
 מִי מִבְּקֵשׁ לְהַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂעֵשֶׂה עִמּוֹ חֶסֶד? הֲוֵי אוֹמֵר,
 מִי שֶׁהוּא גּוֹמֵל חֲסִדִּים. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שְׂבֻכּוֹת גְּמִילוֹת-
 חֲסִדִּים אֲסֵר הַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עֲצֻמוֹ בְּשִׁבּוּעָה, שֶׁנֶּאֱמַר,
 וְאֶשְׁרֶ-נִּשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתִּינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם
 לְבָרְכָה, ² אִם רָאִיתָ זְכוּת אָבוֹת וְזְכוּת אֲמָהוֹת שֶׁנִּתְמַוְּטָה,
 הַדְּבֵק בְּגִמְלוֹת-חֲסִדִּים, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ כִּי הֵהָרִים יְמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת
 תִּמְוִטֶינָה וְחֲסִדֵי מֵאֲתֶךָ לֹא-יְמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמּוּט
 אִמֵּר מִרְחֻמֶּךָ יי. כִּי הֵהָרִים יְמוּשׁוּ, אֲלֹ הָאָבוֹת. וְהַגְּבָעוֹת
 תִּמְוִטֶינָה, אֲלֹ הָאֲמָהוֹת. וְחֲסִדֵי מֵאֲתֶךָ לֹא-יְמוּשׁ, זֶה גְּמִילוֹת
 חֲסִדִּים. וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמּוּט, זֶה הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ
 לְאִשְׁתּוֹ וּבֵין אָדָם לְחֶבְרוֹ, שֶׁגַּם זֶה גְּמִילוֹת-חֲסִדִּים הִיא. אִמֵּר
 מִרְחֻמֶּךָ יי, שֶׁהַקְדֹּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְמַלֵּא רַחֲמִים עַל עוֹלָמוֹ,
 כִּבְכוֹל לְמַד מִבְּרִיּוֹתָיו. וְמָה אֲלֹ שֶׁהוּא צָרִיכִין חֶסֶד, גּוֹמֵלִין
 חֶסֶד זֶה עִם זֶה. אֲנִי, שֶׁאֲנִי מֵלֹא חֶסֶד וְרַחֲמִים, עַל אַחַת כַּמָּה
 וְכַמָּה שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְגַמּוֹל חֶסֶד עִם בְּרִיּוֹתֵי? ⁴ וּמַעֲשֵׂה בְּמִנְבְּזוֹ
 הַמֶּלֶךְ שֶׁעָמַד וּבִזְבוֹ כָּל אוֹצְרוֹתָיו לְעֲנִיִּים בְּשָׁנִי-בִצְרָתוֹ. חֲבָרוֹ
 עָלָיו אָחִיו וּבֵית-אָבִיו, אָמְרוּ לוֹ, אָבוֹתֶיךָ גָּנוּזוּ אוֹצְרוֹת וְהוֹסִיפוּ
 עַל שֵׁל אָבוֹתָם, וְאַתָּה עָמַדְתָּ וּבִזְבוֹתָ שִׁלָּה וְשֵׁל אָבוֹתֶיךָ?
 אִמֵּר לָהֶן, אָבוֹתֵי גָנוּזוּ אוֹצְרוֹת לְמָטָה, וְאֲנִי גָנוּזִי לְמַעְלָה,
 שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ אִמָּת מֵאֲרֶץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשְׁמַיִם נִשְׁקֶף. אָבוֹתֵי
 גָנוּזוּ אוֹצְרוֹת בְּמָקוֹם שֶׁהִיד שׁוֹלֶטֶת בָּהֶן, וְאֲנִי גָנוּזִי בְּמָקוֹם
 שֶׁאֵין הִיד שׁוֹלֶטֶת בָּהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ צִדֵּק וּמִשְׁפָּט מְכֹון כִּסְאֶךָ
 חֶסֶד וְאִמָּת יִקְדָּמוּ פָּנֶיךָ. אָבוֹתֵי גָנוּזוּ אוֹצְרוֹת שֶׁאֵין עוֹשִׂין
 פְּרוּת, וְאֲנִי גָנוּזִי אוֹצְרוֹת שֶׁעוֹשִׂין פְּרוּת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ אָמְרוּ
 צִדִּיק כִּי-טוֹב כִּי-פָרִי מַעֲלֵיהֶם יֹאכְלוּ. אָבוֹתֵי גָנוּזוּ אוֹצְרוֹת
 מָמוֹן, וְאֲנִי גָנוּזִי אוֹצְרוֹת נִפְשׁוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ פָּרִי צִדִּיק עֵץ

1 מיכה ז כ 2 ירושלמי סנהדרין טרק י הלכה א, לו א 3 ישעיה נד י
 4 בבא בתרא יא א 5 תהלים פה יב 6 שם פס טו 7 ישעיה ג י 8 משלי יא ז

חיים ולקח נפשות חכם. אבותי גנזו אוצרות בעולם הזה, ואני גנזתי לעולם הבא, שנאמר, ¹והלך לפניך צדקה כבוד יי' ואספה.

בני, באו וראו כמה גדול כח גמילות-חסדים. שכל מקום שיש גמילות-חסדים וצדקה, שם יש שלום. וכל מקום שיש שלום, יש צדקה, כענין שנאמר, ²חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. שכל זמן שהבריות נוהגין בשלום זה עם זה, עושין צדקה וגמילות-חסדים זה עם זה. ובכל מקום שיש שם צדקה, שם השלום מצוי. ולא תאמר בפתחתונים בלבד עושה שלום, אלא אף בעליונים. שכל אהרן חקמינו זכרונם לברכה באגדה, ³העני הזה יושב ומתרגע, מה פלוני בן-פלוני יושב בתוך ביתו – והוא נד ומטלטל. פלוני ישן על-גבי מטתו – והוא ישן על-גבי קרקע. ועמידת אפה ונתת לו, אמר הקדוש-ברוך-הוא, מעלה אני עליה כאלו נתת שלום ביני לבינו, שנאמר, ⁴משובב נתיבות לשבת, ואומר, ⁵או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה-לי. ⁶שכל הגומל חסד עם הבריות ומרחם עליהם, משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה, שנאמר, ⁷או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה-לי. שלום בעליונים, שלום בפתחתונים. שלום לו, שלום לעני. שלום בעולם הזה שלום לעולם הבא. ועוד אמרו, ⁸מנין שצדקה וגמילות-חסדים פרקליט גדול ושלום גדול בין ישראל למקום, שנאמר, ⁹כי-כה אמר יי' אל-תבוא בית מרוח ואל-תלך לספוד ואל-תנד להם כי-אספתי את-שלומי מאת העם הזה נאם-יי' את-החסד ואת-הרחמים. את-החסד, זו גמילות-חסדים. ואת-הרחמים, זו צדקה. לומר לה, שהצדקה וגמילות-חסדים פרקליט גדול ושלום גדול בין ישראל לאביהן שבשמים.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כִּמָּה כָּחַן שֶׁל בְּעָלֵי-צִדְקָה וּגְמִילוֹת-חֲסִדִּים גְּדוֹלָה, שֶׁהֵן חֲסִין בְּצִלּוֹ שֶׁל מְקוֹם, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, 'מֵה-יָקָר חֲסִדָּה אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בָּצֵל כְּנִפְיָהּ יַחֲסִיוֹן. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁגְּמִילוֹת-חֲסִדִּים מְכַפֶּרֶת אֶפִּילוֹ בְּדָבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ שְׁבוּעָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ² וְלָכֵן נִשְׁפָּעֵתִי לְבֵית עַלִּי אִם-יִתְכַפֵּר עוֹן בֵּית-עַלִּי בְּזִבְחַת וּבִמְנַחָה עַד-עוֹלָם, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ, ³ בְּזִבְחַת וּבִמְנַחָה אֵינוֹ מִתְכַּפֵּר, אֲבָל מִתְכַּפֵּר הוּא בַּתּוֹרָה וּבִגְמִילוֹת-חֲסִדִּים, כִּי הֵא דָּרְבָא וְאַבְיִי תַרְנִיחוּ מִדְּבִית-עַלִּי קִאֲתוּ. רַבָּא דְעַסְק בַּתּוֹרָה, חָיָה אַרְבָּעִין. אַבְיִי דְעַסְק בַּתּוֹרָה וּגְמִילוֹת-חֲסִדִּים חָיָה שְׁתֵּין.

בְּנִי, הֵיוּ זֵהִירִין בְּמִדַּת גְּמִילוֹת-חֲסִדִּים, מִפְּנֵי שְׁזִכּוּתָהּ עוֹמֶדֶת לוֹ לְאָדָם לוֹ וּלְבָנָיו וּלְבְנֵי-בָנָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ, 'הַחֲסִד עוֹמֶדֶת לוֹ לְאָדָם לְעוֹלָם עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וְיִחְסֵד יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד-עוֹלָם עַל-יִרְאָיו. אֲבָל הַצִּדְקָה, עוֹמֶדֶת לוֹ לְאָדָם עַד שְׁלֹשָׁה דּוֹרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ וְיִצְדַּקְתוּ לְבְנֵי בָנִים.

⁶ וְאִם חָשַׁב אָדָם לַעֲשׂוֹת גְּמִילוֹת-חֲסִדִּים וְצִדְקָה אוֹ שׁוֹם דְּבַר-מִצְוָה וְנֶאֱנַס וְלֹא עָשָׂאָהּ, מַעֲלִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם כְּאִלּוֹ עָשָׂאָהּ וּמִקְבֵּל עָלֶיהָ שָׂכָר. ⁷ וּמִי כוֹתְבָהּ? אֱלֹהֵיוּ זְכוֹר לְטוֹב. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָהּ בְּאַגָּדָה, ⁸ הוּא פִּינְחָס, הוּא אֱלֹהֵיוּ זְכוֹר לְטוֹב, שֶׁאֵלְמָלָא הוּא, לֹא הָיִינוּ חַיִּים בְּאָדָם הַרְשָׁעָה. שְׁמִיּוֹם שֶׁחֲרַב בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, הוּא מִקְרִיב שְׁנֵי תַמִּידִין בְּכָל יוֹם וְכוֹתֵב בְּעוֹרוֹתֵיהֶן מִצּוֹת וְצִדְקוֹת שִׁישְׁרָאֵל עוֹשִׂין בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. וְמָה אִם בִּסְפָרוֹ שֶׁל בֶּשֶׁר-נָדָם, נִתֵּן חֲסִד לְאִמָּה שְׁלָמָה, כְּדֹכְתִּיב, ⁹ וַיִּכְתֹּב בִּסְפָר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. לְכַשִּׁיבּוֹא סִפְרוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ ¹⁰ אֲזַנְדְּכֶרּוּ

1 תהלים לו ח 2 שמואל א ג יד 3 ראשי-השנה יח א 4 ירושלמי פאה פ"א ה"א, ב ב
5 תהלים קנ יז 6 ברכות ו א 7 עיין ויקרא רבא לד ט
8 ע ין מדרג קדמות להרח"ד "א מנר"ח א' אות כ"ט בשם הרה"ג הרמ"ע במאמר אסכל חי חלק ג' סימן כג
9 אסתר ב כג 10 כלאכי ג טז

יִרְאִי יְיָ אִישׁ אֶל־רָעָהוּ וַיִּקְשֹׁב יְיָ וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זַכָּרוֹן
לִפְנֵי לִירְאִי יְיָ וַלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ — עַל אַחַת בָּמָה וּבָמָה.

אֲשֶׁרִיהֶן גּוֹמְלֵי חֲסָדִים, מֶה צָפוֹן לָהֶם לַעֲתִיד לָבוֹא,
שֶׁכֶּל זֶמֶן שֶׁהֵם יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת חֶסֶד בְּמִמוֹנָן, עוֹשִׁין. וְאִם
אֵינָן יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת חֶסֶד בְּמִמוֹנָן, עוֹשִׁין גְּמִילוֹת־חֲסָדִים
בְּדַבְרֵיהֶן וּמִנְחָמִין אֶת הָעֲנִיִּים וּמִסְבִּירִין לָהֶן פָּנִים, וְעוֹלָה
לָהֶן לְחֹשְׁבוֹן גָּדוֹל, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וְתַפֵּק לָרָעֵב בַּפֶּשֶׁה. לְחֹמֶה אֵין
כְּתִיב כָּאֵן, אֲלָא בַּפֶּשֶׁה. מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה,
²אִם אֵין לָהּ מֶה לָּתֵן לוֹ. תְּנַחֲמָהוּ בְּדִבְרִים, תִּצַּא נַפְשִׁי עֲלֶיהָ
שָׂאִין לִי מֶה לָּתֵן לָהּ. וְאִם יֵשׁ יְכָלֶת בִּידָה, ¹וְנִפְשׁ נִעְנָה
מִשְׁבִּיעַ. וְעַל שְׁנֵיהֶן הוּא אומר, ¹וְנִרְחַב בַּחֲשָׁךְ אוֹרָה. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה בְּאֶגְדָּה, ³הָעֲנִי הִזֵּה עוֹמֵד עַל פֶּתַחָה,
וְהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹כִּי־יֵצֵא
לִימִן אֲבִיוֹן. דַּע, שָׂאֲנִי עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ וְעֵתִיד לְשַׁלֵּם שְׁכָרָה.
וְאִם אֵין אֵתָהּ נוֹתֵן לוֹ, דַּע, שֶׁשְּׁמִי עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ וְהוּא
עֵתִיד לִפְרַע מֵאוֹתוֹ הָאִישׁ, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹לְהוֹשִׁיעַ מִשְׁפָּטִי בַּפֶּשֶׁה.
וְכָל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה שֶׁאֲדָם נוֹתֵן לַצִּדְקָה, וְאִפְּלִי דְבוּר
שֶׁל חֶסֶד שָׂאִין בּוֹ מַעֲשֶׂה, הַכֹּל נִכְתָּבִין לִפְנֵי הַמָּקוֹם, וְעוֹלִין
לוֹ לְחֹשְׁבוֹן מִצְוָה כְּאֵלּוֹ עֲשָׂאָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זַכָּרוֹן
לִפְנֵי לִירְאִי יְיָ וַלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ.

בְּנִי, אִם בִּקְשַׁתֶּם לִידַע כַּח גְּמִילוֹת־חֲסָדִים, צֵאוּ וּלְמַדוּ
מִבְּעוֹ הַצִּדִּיק. שֶׁבִּשְׂכָר גְּמִילוֹת־חֲסָדִים שְׁעֵשָׂה בְּעוֹ עִם רוֹת,
זָכָה וְיָצָא מִמֶּנּוּ דוֹד. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּה
בְּאֶגְדָּה, ⁶הַמַּגְלָה הַזֹּאת הִיא מַגְלַת־רוֹת, אֵין בָּהּ לֹא טְמֵאָה
וְלֹא טָהֳרָה. וְלָמָּה נִכְתְּבָה? לְלַמֶּדֶךָ כַּח גְּמִילוֹת־חֲסָדִים.

וּמַה גְּמִילוֹת־חֲסָדִים? שִׁיְהִיָּה הָאָדָם רַחֲמָן מִרַחֲם עַל
הַבְּרִיּוֹת כְּדֶרֶךְ שֶׁתְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ הוּא רַחֲמָן וּמַלְא רַחֲמִים,

4 תהלים קט לא

8 שם שם י

2 ויקרא רבא ב' 10

6 רות רבא פרק ב' 10

1 ישעיה נח י

5 מלאכי ג' 10

כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, יִי, יי אֵל רַחוּם וְחַנוּן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, וְרַחֲמֵי עַל-כָּל-מַעֲשָׂיו. וּבְמַעֲלַת הַמָּדָה הַזֹּאת נִתְיַחֲסוּ בָּהּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, כָּל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא מוֹרְעוֹ שֶׁל אֲבָרָהֶם אֲבִינוּ. וְשִׁיחָא גּוֹמֵל חֶסֶד עִם כָּל אָדָם, לְעַשְׂרִים וּלְעֶנְיִים, לְחַיִּים וּלְמֵתִים. וְשִׁיחָא מְקַרֵּב אֶת הַרְחוּקִים, וְכָל-שֹׁכֵן הַקְּרוֹבִים. הֵיוּ צָרִיכִין לְפָרְנֶסָה, מִפְּרִנְסוֹן. לְכַסּוֹת, מִלְּבִישׁוֹן. לְאַכְסֵנְיָא, מְכַנִּיסֵן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. לְדָוֹת, מִדָּוָה לָהֶן. לְשֹׁאֵר, מִשְׁאֵילָן. לְלִמּוּד תּוֹרָה, מִלְּמָדָן. לְהוֹכִיחַ, מוֹכִיחָן. מְדַבֵּר בְּטוֹבָתָן, וּמַעֲלִים עֵינָיו מִמוּמִיָּהֶן. בּוֹזֵמן שֶׁהֵן שִׁמְחִין, שִׂמַּח עִמָּהֶן. וּבּוֹזֵמן שֶׁהֵן עֲצֹבִין, מְשַׁדְּלָן בְּדַבָּרִים. רָאָה אוֹתוֹ מִפְּקִיר נִכְסָיו וּמַגְנָה אֶת עֲצָמוֹ, מְקַרְבּוֹ אֲצִלּוֹ וּמְזַהֲרֵהוּ. וְכֵן בְּכָל דָּבָר וְדָבָר שֶׁהוּא רוֹאֶה בַּחֲבֵרוֹ, יְהִי דָן בְּעֲצָמוֹ כְּאִלּוֹ הַגִּיעַ לְמִקְוָמוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, וְאֵהְיֶה לְרַעְיָה כְּמוֹהָ. וַיַּעֲשֶׂה חֶסֶד עִם כָּל אָדָם, עִם מִי שֶׁרָאוי לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ חֶסֶד וְעִם מִי שֶׁאֵינוֹ רָאוי לַעֲשׂוֹת עִמּוֹ חֶסֶד. כְּמוֹ שֶׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, עָשָׂה חֶסֶד עִם מִי שֶׁרָאוי לוֹ וְעִם מִי שֶׁאֵינוֹ רָאוי לוֹ. כִּי אִם יִהְיֶה רָאוי, תְּשִׁימֵנוּ בְּמִקְוָמוֹ. וְאִם הוּא לֹא יִהְיֶה רָאוי לוֹ, אֲתָה רָאוי לוֹ, כִּי הַבּוֹרָא צוּק לַעֲשׂוֹת הַטוֹב וְהַחֶסֶד. וְאָמַר אַחֵר, מִיטֵב חֶסְדִּיךָ מֵהַ שִׁתְּקָדִים בְּלֹא שְׂאִיָּה. וְכֵן יִרְגִּיל אָדָם עֲצָמוֹ לְשֵׁלֶם טוֹבָה לְמִי שֶׁגָּמַל עִמּוֹ טוֹבָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְכַפּוּיִי הַטוֹבָה. שֶׁכֶּשֶׁם שֶׁנּוֹחַ לוֹ לְאָדָם שִׁיחָא כָּל הַבְּרִיּוֹת גּוֹמְלִין עִמּוֹ חֶסֶד בְּשַׁעָה שֶׁהוּא צָרִיךְ לָהֶם, כֹּךָ הוּא רָאוי לְגּוֹמֵל חֶסֶד לְכָל אָדָם בְּשַׁעָה שֶׁהֵן צָרִיכִין לוֹ. לְכֵן בְּנֵי הָיוּ זְהִירִין וְזִרְזִין בְּמַעֲלַת הַמָּדָה הַחֲשׂוּבָה הַזֹּאת, כְּדִי שֶׁתּוֹכּוּ לְהַקְבִּיל פָּנֵי שְׂכִינָה וּלְהַנּוֹת מְזִינָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, אֲנִי בְּצֹדֵק אֶחְיֶה פָּנֶיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוּנָתְךָ. הָאֵל יַצְלִיחֵנוּ בָּהּ בְּרַחֲמֵי הַרְבִּים.

מצלת הצדקה

בני, בואו ואלמדכם מצלת הצדקה. דעו בני, כי מצלת הצדקה היא מצלה גדולה ומגעת עד כסא הכבוד. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹שאלו את שלמה, עד היכן כחה של צדקה? אמר להן, צאי וראו מה פרש דוד אבא, ²פור נתן לאביונים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. שעולה ומתרוממת עד כסא הכבוד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹אמר משה לפני הקדוש-ברוך-הוא, רבוננו-של-עולם, במה תרום קרנן של ישראל? אמר לו, בכי תשא, שנאמר, ²כי תשא את-ראש בני-ישראל לפקדיהם. במה היא נשיאות-ראש שלהן? בצדקה. ³ונתנו איש כפר נפשו ליי וגו', כמה שנאמר, ⁴כפר נפש-איש עשרו.

חביבה היא הצדקה לפני המקום. שכל העושה צדקה עם חברו, מעלין עציו כאלו החיה את נפשו. ולא עוד אלא, שכל הרגיל בצדקה, זוכה וקונה לו חיי העולם-הזה וחיי העולם-הבא, כענין שנאמר, ⁵בארח צדקה חיים ודרך נתיבה אל-מות. שבזמן שאדם רואה את העני שאין לו מה יאכל ונותן לו פרוטה ולקח ממנה פת ואוכל ונפשו שבה עציו, נמצא שזה החיה אותו. שאלמלא זה, שמא היה מת ברעב. הוי, בארח צדקה חיים. שכל העושה צדקה עם חברו, מעלין עציו כאלו החיה אותו. ודרך נתיבה אל-מות, שכל הרגיל בצדקה, כופה מעציו מלאך-המות, שאינו יכול לשלוט בו, ואפילו אם נקנסה עציו מיתה. וכן הוא אומר,

י' לא-יועילו אוצרות רשע וצדקה תציל ממות. ולא עוד
אָלָא, שעומדת לו לעולם-הבא, שאין בו מות, שנאמר,
וְדַרְךָ נְתִיבָה אֶל-מוֹת.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ב'כח הצדקה המתים
עתידין לחיות. שכן מצינו באלהו התשבי, שהיה הולך
מהר אל הר וממעה אל מערה, והלך לו לצרפית, אשה
אלמנה, וקבלתו בכבוד גדול, מיינה ומפתה ומשמנה היו
אובלין ושותין הוא והיא ובנה. לאחר ימים, חלה בן האשה
ומת, והחיה אותו אליהו בתפלתו.

וכן השונמית כבדה את אלישע, כענין שנאמר, וַנַּעֲשֶׂה-
בָּא עֲלִית-קִיר קִטְנָה וְנָשִׁים לֹו שֵׁם מָטָה וּשְׁלֹחַן וְכֶסֶף
וּמְנוּחָה. וכל פעם שהיה עובר אלישע דרך שם, יסור שמה.
ובשרה שתלד בן. והרת וילדה, ומת והחיה אותו.

גדולה היא הצדקה שנמשלה לזרע, כענין שנאמר,
בַּבֶּקֶר זָרַע אֶת-זֶרְעֶךָ וּלְעֶרֶב אֶל-תַּנַּח יָדֶךָ כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ
אִי זֶה יִכְשַׁר הַזֶּה אוֹ-זֶה וְאִם-שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים. ואמרו
חכמינו זכרונם לברכה, בַּבֶּקֶר זָרַע אֶת-זֶרְעֶךָ, שאם בא
עני אצלך שחרית, תן לו. ולערב אל-תנח ידך, שאם בא
עני אצלך ערבית, אל תאמר, כבר נתתי בשחרית, אלא חזור
ותן לו, כי אינך יודע איזה יכשר הזה או זה, שאין אתה יודע
איזו מצוה עומדת לך. ואם עומדות לה שתיהן, הרי יותר
טוב. ולמה נמשלה הצדקה לזרע? מה הזרע הזה אדם
זורע סאה אחת וכונס ממנה כמה סאין, כך כל מה שאדם
נומן לצדקה, מתרבה לו בזרע הזה. וכן הוא אומר, וַיִּזְרַע
יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַחַיָּא וְגו', ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,
זָרַע צְדָקָה לַעֲנִיִּים, כמה דתימא, זָרַעוּ לָכֶם לַצְדָקָה קִצְרוּ
לְפִי-חֶסֶד.

1 משלי י ב 2 שם יב כח 3 פרקי דרבי אליעזר לג א 4 מלכים ב ד י
5 קהלת יא ו 6 אבות דרבי נתן פרק ג ז 7 בראשית כו יב 8 ילקוט שמעוני חלק א' קיא, פרקי דרבי אליעזר ריש פרק לג א
9 הושע י יב

וכל הנותן צדקה, צריך שיתננה בסתר, כדי שלא יתביש העני כשנודנה לו, כענין שנאמר, ¹כי־פתח תפתח את־יָדךָ לו, הוי פתח את ידך בינה לבניו עד שלא תהא ידך האחרת מרגשת, כדי שלא יתביש העני.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל העושה צדקה בסתר, הקדוש־ברוך־הוא כופה ממנו ומאנשי־ביתו מלאך־המות שנקרא אף, שנאמר, ³מתן בסתר יכפה־אף. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴גדול העושה צדקה בסתר יותר ממשה רבנו. שא"ל במשה רבנו כתיב, ⁴כי יגדתי מפני האף והחמה. וא"ל בעושה צדקה בסתר כתיב, ⁵מתן בסתר יכפה־אף. ואמרו ⁶חכמינו זכרונם לברכה, ⁶נתון תתן לו: נתון תתן, אפילו מאה פעמים. לו, בינה לבניו. מכאן אמרו, ⁷לשבת חשאינית היתה בירושלים, יראי חטא נותנין לתוכה בחשאי ונעניים בני טובים מתפרנסין מתוכה בחשאי.

ונמצא באגדה, *שפתמידי חכמים היו מהלכין לחלק צדקה בליזה, ופגעו בהן רוחות ושידין ומזיקין. אמרו להן, לא כן פתוב בתורה, ⁸לא תשיג גבול רעה. וכתיב, ⁹בֹּרַחַם תִּרְמַשׁ כָּל־חֵיתוֹ־יָעַר. כלומר, הלא אתם יודעים שהתחום והגבול שלנו לילך בליזה, כלשם שאין אנו באין בתחומכם ביום, כך לא היה לכם לילך בתחומנו שהוא הליזה. אמרו להם, שוטים אתם, אלו היינו הולכים לצורך עצמנו, יפה אתם אומרים. עכשיו לא יצאנו אלא לעשות רצון המקום, שגדל אור מפני חשך וחשך מפני אור. [ועוד] אמרו להן, לא כך כתיב, ³מתן בסתר יכפה־אף. מיד, ברחו והלכו להן. בני, בואו וראו כמה גדולה מעלת הצדקה. שכל מה שמחסר אדם מממונו לצדקה, הוא נוסף לו עוד יותר. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁰אם ראית אדם שמפזר מעותיו

1 דברים טו ח 2 בבא בתרא טב 3 משלי כא יד 4 דברים טו יט 5 ספרי ראה טו י
6 דברים טו י 7 שקלים פרק ה משנה ו 8 שם יט יד 9 תהלים קד כ
10 מדרש משלי יא כד * על פי ירושלמי שקלים ה ד, כא א, ומרחיב את המעשה

לצדקה, הוי יודע שנוסף לו, שנאמר, ¹יש מפור ונוסף עוד. ואם ראית אדם שמוגע עצמו מן הצדקה, הוי יודע שהוא מתחסר, שנאמר, ²והשך מישר אך-למחסור. צאו וראו מגופו של אדם. כל מקום שהוא מסתפר, הוא מחליף. וכל מקום שאינו מסתפר, אינו מחליף. שער הזקן והראש, לפי שהן מסתפרין, הן מתחלפין. הגבינים, לא מסתפרין ולא מחליפין. הרחלה הזאת לפי שהיא נגזזת, היא מתחלפת. החזיר הזה, אינו נגזז ואינו מחליף.

גדולה היא הצדקה, שהוא אוכל הפרות בעולם-הזה והקרן קימת לו לעולם-הבא, שנאמר, ³צדקתו עמדת לעד. ולא עוד אלא, כל הצדקות שעושין ישראל זה עם זה, הקדוש-ברוך-הוא מחשב להן כאילו לפניו הן עושין, כענין שנאמר, ⁴אך בני די אמר צדקות ועו עדין יבוא וגו'. בני, צאו וראו כמה גדולה כחה של צדקה, ⁵אדם מביא עולה, שבר עולה בידו. מנחה, שבר מנחה בידו. שלמים, שבר שלמים בידו. אדם עושה צדקה, שבר כל הקרבנות בידו, שנאמר, ⁶ובחו ובחי-צדק ובטחו אל-י. וכן לא נאמר אלא ובחי, מלמד, שהיא חביבה מכל הקרבנות כלן. וכן הוא אומר, ⁷המזבח עץ שלוש אמות וגו' וידבר אלי זה השלחן אשר לפני י. ⁸פתח במזבח וסים בשלחן? אלא לומר לה, כל זמן שבית-המקדש קים, הנה המזבח מכפר. משחבר בית-המקדש, נעשה שלחנו של אדם מזבח בפירתו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹בזמן שבית-המקדש קים, אדם שוקל שקלו ומתכפר לו. ועכשיו שאין בית-המקדש קים, אם עושין צדקה, מוטב. ואם לאו, באין אמות העולם ונוטלין אותן בזרוע. וכן הוא אומר, ¹⁰הלוא פרס לרעב לחמה וגו'. וזה, הלוא פרס לרעב לחמה. לא זכה, ¹¹ועניי

1 משלי יא כד 2 תהלים קיב ט 3 ישעיה מה כד 4 חסות, סוכה מט ב
5 תהלים ד ו 6 יחזקאל מא כב 7 ברכות נה ב 8 בבא בתרא ט א 9 ישעיה נח ז

מרודים תביא בית. ואף-על-פי-כן נחשב לו לצדקה, שנאמר,
¹ ונגשיף צדקה.

לעולם יחלק אדם מממונו לצדקה, לפי שאין אדם נותן
 משלו כלום, שנאמר, ² לי הכסף ולי הזהב נאם יי צבאות.
 ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ תן לו משלו, שאתה ושלך
 שלו. לפיכך אל יהי אדם צר-עין בממונו של מקום,
 ויעשה ממנו צדקה.

חביבה היא הצדקה, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה,
⁴ גדולה הכנסת אורחים יותר מהקפלת פגי שכניה, שנאמר,
⁵ ויאמר אדני אם-נא מצאתי חן בעיניך אל-נא תעבר מעל
 עבדך. ולא עוד אלא שהצדקה כהלואה היא אצל המקום,
 כאדם שמלוה מעות לחברו שחייב להחזירם לו, שנאמר, ⁶ מלוה
 יי חונן דל וגמלו ישלם-לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה
 באגדה, ⁷ יכול, נתן אדם פרוסה לעני, הקדוש-ברוך-הוא
 משלם לו פרוסה? לא כי, אלא אמר הקדוש-ברוך-הוא, נפשו
 של עני היתה מפרקסת* לצאת מפני הרעב, ונתת לו פרוסה
 והחיות אותה. חיה, שאני מחזיר לה גוף תחת גוף. למחר,
 בנה או בתה באין לידי חלי או לידי מיתה, וזוכר אני להם
 המצוה שעשית, ומציל אותם מן המיתה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ אלמלא מקרא כתוב,
 אי-אפשר דאמרו, כביכול ⁹ ועבד ליה לאיש מלוה.

גדולה היא הצדקה שמצלת את האדם ממיתה משנה,
 כענין שנאמר, ¹⁰ וצדקה תציל ממות. ולא עוד אלא שמצילתו
 מדינה של גיהנם. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹ מאי
 דכתיב ¹² אם-שלמים וכן רבים וכן נגוזו ועבר וענתך לא
 אענך עוד? אם-שלמים, אם רואה אדם שמזונותיו מצמצמין,
 יעשה מהם צדקה. וכן רבים, ¹³ כל-שכן כשהן מרבין. וכן

1 ישעיה ס י	2 חגי ב ח	3 אבות ג ז	4 שבת קכז א	5 בראית יח ג
6 משלי יט י	7 מדרש תנחומא משפטים טו	8 בבא בתרא י א	9 משלי כב ז	
10 שם י ב	11 גמין ז א-ב	12 נחום א יב	13 רש"י גיטין שם	* מפרפרת

נגזרו ועבר, כל המגזז נכסיו ועושה מהן צדקה, הרי
נצול מדינה של גיהנום. משל לשתי רחלות שהיו עוברות
בנהר, אחת גזוזה ואחת שאינה גזוזה. גזוזה, עוברת. שאינה
גזוזה, אינה עוברת. וענתך, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה,
חייב לעשות צדקה. לא אענך עוד, שוב אין מראין לו סימני
עניות. ואמרו עוד, ¹ עני שנמן פרוסה לתמחוי ופרוטה לקפה
של צדקה, מקבלין הימנו. ואם לא נתן, אין מחיבין אותו לתן.
בני, צאו וראו כמה גדול כחה של צדקה. שאפילו
אמות-העולם כשעושין צדקה, הקדוש-ברוך-הוא תולה להן
ומקבלין עליה שכר, שהרי עשו הרשע בשביל שעשה צדקה
עם אביו והאכילו והשקהו, וכה לקבל מלכות יותר מכל שאר
האמות ונתן לו ארפא למלכותו. וכן לנבוכדנצר כשפטר
לו דניאל את החלום ואמר לו שגזר-דינו נגזר בשמים ואינו
יכול לעכבו אלא בצדקה, כענין שנאמר, ² להן מלכא מלכי
ישפר עליה וחסאך בצדקה פרק ועניתך במחן עניין וגו',
וקבל ממנו נבוכדנצר, ושלח אגרות בכל מלכותו והכריז
שכל העניים יבואו ויתפרנסו מנכסי המלך, ותלה לו הקדוש-
ברוך-הוא שנים-עשר חדש. ואלמלא שמוע עצמו מן הצדקה,
לא באה עליו הפרענות. לסוף שנה, גבה רוחו וזח לב' עליו.
וכיון שראה חגירן סומין ועניים נכנסין לפלטין שלו, אמר
לעבדיו, מה אלו עושין כאן? הרי פמליא נאה שהבאתם
לי! אמרו לו, הם העניים שאמר לה דניאל לפרנסן כדי
שיתלה לה המקום. אמר להן, ומה יכול לעשות לי, והלא
שרפתי את ביתו באש. ועליו נאמר, ³ לפני שבר גאון. שמתוך
שנתגאה לבו עליו, באה עליו הפרענות. ומנין שנתלה לו
שנה? שנאמר, ⁴ לקצת ירחין תרי-עשר.

לפיכך, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ אין מקבלין צדקה

1 דניאל ד כו

2 משלי טו יח

3 דניאל ד כד

4 חוספתא פאה ד ט

5 השווה, בבא בתרא י ב

מן הגוים. ואם קבלה, נותנה לעניי-גוים. וכל המקבל צדקה
מן הגוים, אין רוח חכמים נוטה הימנו, לפי שהוא גורם
להן זכות ונותן להם ארפא. ועוד, שהוא נותנה לו לשם
עבודה-זרה שלו. מדע לה שכן, שהרי דניאל נענש על שהשיאו
עצה זו לנבוכדנצר. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, מפני
מה נענש דניאל? מפני שהשיא עצה לנבוכדנצר, שנאמר,
'להן מלפא מלכי ישפר עקה וגו'. וכתוב, 'כלא מטא על
נבוכדנצר מלפא'.¹ ומנלן דאענש דניאל? שנאמר, 'ותקרא
אסתר להתה, ואמר מה, התך זה דניאל. ולמה נקרא שמו
התך? שחתכוהו מגדלתו. ואפא דאמרי, שכל דברי מלכות
נחתכין על פיו. ואם תאמר, היכן נענש דניאל? שהשליך
לגב אריות.

ואם עניי ישראל אינן יכולים להתפרנס מישראל, מוטב
שיקבלו מן הגוים ואל ימותו ברעב.

בני! בואו וראו כמה קשה אפילו שגגתה של צדקה.
שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אלמלי הלהו יהונתן
דוד שתי כפרות, לא נחלקה מלכות בית-דוד, ולא נהרגה
נוב עיר הפהנים, ולא נטרד דואג האדומי, ולא נהרג שאול
*ויהונתן בנו.

אשריהן בעלי-צדקה. שכל זמן שאדם עושה צדקה
מממונו, הקדוש-ברוך-הוא פותח לו את דו הרחבה, ומרחיב
לו בעת צרה, ומעכב הימנו את הפרענות, כענין שנאמר,
⁶מתן אדם ירחיב לו. ולא עוד אלא שבשעת פטירתו, משרה
אותו אצל אברהם יצחק ויעקב שנקראו גדולים, שנאמר, 'ולפני
גדולים ינחנו. ומנין אנו יודעין שנקראו גדולים? באברהם כתיב
גדול, כענין שנאמר, 'האדם הגדול בענקים. וביצחק כתיב,
⁸ויגדל האיש. וביעקב כתיב, 'ויגדלו הנערים. וכינון שקלקל

1 בנא בתרא ד א 2 דניאל ד כד 3 שם שם כה 4 אסתר ד ה 5 סנהדרין קד א
* שם ושלכת בניו 6 משלי יח טו 7 יהושע יד טו 8 בראשית כו יג 9 שם כה כז

עשו ומכר את בכורתו ליעקב, נאמר עליו ¹הנה קטן נתתיה בגוים, ונטל ממנו שם הגדלה והבכורה, וחדל על יעקב. פני, אם ראיתם עני בא אצלכם, המלאו עליו רחמים כאלו הוא אחיכם או קרובכם. ואם תראו אותו בישוב, תנו לו לשם הגדלה, כענין שנאמר, ²פי-יהיה בך אביון מאחד אחיה באחד שעריה בארצה אשר-י: אלהיה נתן לך לא תאמץ את-לבבך ולא תקפץ את ידה מאחיה האביון. וסמך לה, ³פי-פתח תפתח את-ידך לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴פתח לו בדברים עד שלא תמן לו. שאם היה בישוב, אמר לו, שמא אתה צריך ללוות. מכאן אמרו, צדקה נתנת כמלנה. ועוד אמרו, ⁵גדול המלנה, יותר מן העושה צדקה. ומטיל לפים, יותר מקלן. וכן הוא אומר, ⁶אשרי משפיל אל-ידו ביום רעה ימלטו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁷אשרי נותן אין פתוב כאן, אלא אשרי משפיל אל-ידו. מסתפל בו, היאך לזכות בו. כיצד? בשעה שהוא רואה עני בן-טובים וכן-גדולים שיבד מנכסיו והוא מתבייש לקח, יהיה הולך אצלו ויאמר לו, שמעתי בשבילך שנפלה לך ירשה במדינה ואתה צריך ללוות, הילך חפץ זה, וכיון שאתה נוטל דמים, אתה נותנם לי. ובשעה שתתנם לו, הנה אומר, במתנה נתונים לך. ולא עוד אלא, כל המסתפל בעני היאך יזכה בו, נצול מדינה של גיהנם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁸עשרים וחמש פעמים פתוב "אשרי", ובקלן אינו מפרש קבול שבר אלא בזה. ומהו קבול שברו? ⁶ביום רעה ימלטו. ואין רעה אלא גיהנם, שנאמר, ⁹וגם-רשע ליום רעה. ועוד אמרו, ¹⁰האומר איני מתפרנס מאחרים, שוקדין ומפרנסין אותו. כיצד? נותנין לו לשם מתנה, וחוזרין ונותנין לו לשם מלנה, או אומר לו לך הבא משכון, כדי להפסיד עצמו.

2 עובדיה א ב 2 דברים טו ז 3 שם שם ח 4 ירושלמי פאה פרק ח הלכה ת, ל א 5 שבת טג א 6 תהלים מא ב 7 ילקוט שמעוני חלק א, תרסח 8 10 תוספתא פאה פרק ד יב 9 משלי טו ד

ועוד אמרו, ישלש מדות בנותני צדקה: הנותן צדקה, הרי זה משבח. המלוה בלא רבית, למעלה הימנו. הנותן* למחצה לשליש ולרביע, למעלה מכאן, מפני שאינו מתבייש בכך כלל. ובזמן שאדם עושה צדקה, יעשה אותה בעין טובה ובשמחת-לב, ולא יעשה אותה בעין רעה ובלב דוה, כענין שנאמר, ² וְלֹא יֵרַע לְבַבְךָ בַּתְּתָהּ לוֹ.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³ למדתך תורה דרך-ארץ, שכשצאדם עושה מצוה, יהא עושה אותה בלב שמח. שאלו היה ראובן יודע שהקדוש-ברוך-הוא כותב עָלָיו ⁴ וַיִּשְׁמַע ראובן וַיִּצְלֶהוּ מִיָּדָם — בכתפו היה טוענו ומוליכו אצל אביו. ואלו היה אהרן יודע שהקדוש-ברוך-הוא כותב עָלָיו ⁵ וְגַם הִנֵּה-הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו — בתפלים ובמחולות היה יוצא לקראתו. ואלו היה יודע בעצו שהקדוש-ברוך-הוא כותב עָלָיו ⁶ וַיִּצְבֹּט-ָהּ קָלִי — עגלות פטומות היה מאכילה. בְּנִי, באו וראו חֲבָתָן שֶׁל בְּעַלֵּי-צִדְקָה לְפָנֵי הַמָּקוֹם. שאף-על-פי שאין נותנין משלָהם כלום אלא משל הקדוש-ברוך-הוא כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר ⁷ לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נָאִם יְיָ צְבָאוֹת וְאֹמַר ⁸ כִּי-מִמֶּה הִכַּל וּמִיָּדָה נִתְּנוּ לָךְ, אף-על-פִּי-כֵן, הקדוש-ברוך-הוא מעלה עליהן כאלו נותנין משלָהן, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ וּבָנוּ מִמֶּה חֲרֻבוֹת עוֹלָם מוֹסְדֵי דוֹר-וָדוֹר תִּקְוָם וְקָרָא לָהּ גִּדְר פֶּרֶץ וְגוֹי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁰ הפרצה הזאת, עָלֶי הֵיטָה לְגִדְרָהּ. ועמדת וגדרת אותה — מעלה אני עליה כאותו שעמד בפרץ, שנאמר, ¹¹ לוֹלֵי מִשָּׁה בְּחִירוֹ עָמַד בַּפֶּרֶץ וְגוֹי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹² גדול פיוס דברים שאדם עושה לעני יותר ממי שנותן לו צדקה. שכל הנותן פרוטה

1 אבות דרבי נתן מא ב 2 דברים טו י 3 ויקרא רבא לר ס 4 בראשית לו כא 5 שמות ד יד
6 רות ב יד 7 חגי ב ח 8 דברי הימים א כט יד 9 ישעיה נח יב 10 ויקרא רבא לו טו
11 תהלים קו כג 12 בבא בתרא ס ב
* כ'אמר, הנותן מעות ומלאי להשכר בהן למחצית שכר או לשליש שכר וכו'.

לַעֲנִי, מִתְּכַרֵּךְ בְּשֵׁשׁ בְּרָכוֹת, דְּכָתִיב, ¹הֲלוֹא פָּרַס לָרָעַב לַחֲמָה, וְכָתִיב, ²אִזּוּ יִבְקַע כַּשְׁחַר אוֹרְךָ וְגו', עַד ³תִּשְׁוַע וַיֹּאמֶר הַנָּנִי. וְהַמְפִּיִּסוּ, מִתְּכַרֵּךְ בְּאַחַת-עֶשְׂרֵה, שְׁנֵאמַר, ⁴וְתַפֵּק לָרָעַב נַפְשָׁךְ וְנִפְשׁ נַעֲנָה תִשְׁבִּיעַ. מַה שְׂכָרְךָ? ⁴וְזָרַח בַּחֲשָׁךְ אוֹרְךָ וְגו', עַד ⁵כִּי פִי יִי דַבֵּר.

וְכַשֵּׁם שֶׁהַמְפִּיִּסוּ מְקַבֵּל שְׂכָר עַל הַדְּבּוּר, כֵּךְ הַמְקַנְטְרוּ נַעֲנֵשׁ עַל הַדְּבּוּר, כַּעֲנִיִּן שְׁנֵאמַר, ⁶הַשְׁמַר-לָךְ פֶּן-יִהְיֶה דְבָר עִם לִבְּךָ בְּלִיעַל וְגו', שֶׁאִפִּילוּ עַל הַדְּבּוּר נִקְרָא בְּלִיעַל. גְּדוּלַּת כֹּחַהּ שֶׁל צִדְקָה. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ⁷שְׂכָר הַצִּדְקָה, כְּשֹׂכֵר הַתּוֹרָה. מַה הַתּוֹרָה נֹאמַר בָּהּ ⁸כִּי-הוּא חַיִּיהָ וְאַרְבֵּי-יָמֶיהָ, שֶׁהוּא זוֹכָה בָּהּ לְעוֹלָם הַבָּא שְׂמִיּוֹ אֲרָכִים, אַף הַצִּדְקָה נֹאמַר בָּהּ ⁹וְנִאֲרַכְתָּה מִהֲרָה תִצְמַח, שֶׁהוּא זוֹכָה בָּהּ לְעוֹלָם שְׂכָלוֹ אֶרֶךְ. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׂכָר הַרְגִּיל לַעֲשׂוֹת צִדְקָה, זוֹכָה וַיִּשָּׁב בְּמַחֲצִיתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כַּעֲנִיִּן שְׁנֵאמַר, ¹⁰וְהִלֵּךְ לִפְנֵיהָ צִדְקָה כְּבוֹד יְיָ יִאֲסֹפָהּ.

בְּנִי, אִם בָּא לִפְנֵיכֶם עָנִי, אַל תַּחְזִירוּהוּ רִיקָם מִלִּפְנֵיכֶם אִם תּוֹכְלוּ, כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְבֹּל עֲלֵיכֶם לִפְנֵי הַמָּקוֹם, כִּי דַמְעָתוֹ קְרוּבָה וְשׁוֹעָתוֹ עוֹזָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ⁹נִקְמָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּיַד עֲנִיָּהּ. וְנִקְמָתָן שֶׁל אָדָם בְּיַד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל. נִקְמָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּיַד עֲנִיָּהּ, שְׁנֵאמַר, ¹⁰וְלֹא יִקְרָא עָלֶיךָ אֶל-יְיָ וְהָיָה בָּךְ חֲטָא. וְנִקְמָתָן שֶׁל אָדָם בְּיַד הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר, ¹¹וְנִתְּתִי אֶת-נִקְמָתִי בְּאָדָם בְּיַד עַמִּי יִשְׂרָאֵל.

⁹לִפְיָכֶךְ, צְרִיכִין אָנוּ לְהַחְזִיק טוֹבָה לְרַמְאִין שְׂבָהָן. שֶׁאֵלְמָלָא הִרְמְאִין שְׂבָהָן, מִכֵּינן שֶׁהָיָה אֶחָד מֵהֶן תּוֹבֵעַ מִיַּד אָדָם וְהוּא מַחְזִירוֹ רִיקָם, מִיַּד הוּא נַעֲנֵשׁ לְמִיתָה, שְׁנֵאמַר, ¹⁰וְהָיָה בָּךְ חֲטָא, וְכָתִיב, ¹²הַנֶּפֶשׁ הַחַטָּאת הִיא תָמוּת.

1 ישעיה נח ז 2 שם שם ח 3 שם שם ט 4 שם שם י 5 שם שם יד 6 דברים טו ט
7 למ"מ 8 דברים ל כ 9 ויקרא רבא לד יא 10 דברים כד טו 11 יחזקאל כה יד
12 שם יח ד

ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ אין פותחין לעני העובר ממקום למקום מכפר בפגדיון, מארבע סאין בסלע. לו, נותנין לו פרנסת דינה, דהינו בר נכסת, כדי לישון עציו. שבת, נותנין לו מזון שלש סעודות. ² ואם היה עני המחזר על הפתחים, אין נזקקין לו למתנה מרבה, אבל נזקקין לו למתנה מעטת.

³ לעולם יבקש אדם רחמים מלפני המקום שלא יביאהו לידי עני. שאם לא בא הוא, בא בנו. אם לא בא בנו, בא בן-בנו, שנאמר, ⁴ כי בגלל הדבר הזה, גלגל הוא העניות שחוזר בעולם.

לעולם ירגיל אדם עצמו להיות ידו פתוחה לכל עני הבא אצלו, בין מפירו בין שאינו מפירו. לכלם יתן בעין יפה כפי אשר תשיג ידו, לא דרך הפקר, כי אם על דרך בינונית, כדי שלא יצטרך הוא לבריות, שכן אמרו חכמינו, ⁵ נמנו באושא, שיהא אדם מפריש חמש מנכסיו למצות. ואמרו עוד, ⁶ המבזבז, אל יבזבז יותר מחמש. והני מלי, מחיים. אבל לאחר מיתה, עד פלגא. אבל כל ממונו, אינו רשאי לבזבז אפילו לאחר מיתה. שפשם שאינו רשאי להטיל עצמו על הצבור, כך אינו רשאי להטיל בנזיו ובנותיו על הצבור. לעולם יעשה אדם צדקה מכל מה שיש לו. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ מאי דכתיב 'פתח תפתח את-ידיך לאחיה לעניו ולעליונה בארצה, למה נאמרו כלם? הראוי לתן לו פת, נותנין לו פת. עסה, נותנין לו עסה. מעה, נותנין לו מעה. להאכילו לתוך פיו, נותנין לו לתוך פיו. ומנין שאם צריך לתן לו סוס לרכוב עציו ועבד לרוץ לפניו שנותנין לו, שנאמר, ⁸ כי-פתח תפתח את-ידיך לו והעבט תעביטנו די מחסרו אשר יחסר לו. מהו אשר יחסר לו?

1 פאה ח ז, טבת קיח א 2 בבא בתרא ט א 3 שבת קנא ב 4 דברים טו י
5 כתובות נ א, סז ב 6 תוספתא פאה פרק ד י, ספרי דברים טו י 7 דברים טו יא 8 שם שם ח

אפילו סוס לרכוב עליו ועבד לרוץ לפניו. ואמרו עליו על
הלל הזקן שלקח לעני בן-טובים סוס לרכוב עליו ועבד
לרוץ לפניו. פעם אחת, לא מצא עבד לרוץ לפניו, ורץ
לפניו ארבעה מילין.

וכן מצינו באברהם אבינו עליו השלום שנתעסק בלוייה,
כענין שנאמר, ² ויקמו משם האנשים וישקפו על-פני סדם
ואברהם הלך עמם לשלחם, ³ שקים עמהן מצות לוייה.

וכן מצינו במשה רבנו עליו השלום שקים מצות לוייה,
כענין שנאמר, ⁴ וישלח משה את-חתנו, שקים עמו מצות לוייה.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ כל מי שאינו מלנה ומתלנה,
כאלו שופך דמים. שאלמלי לווהו אנשי יריחו לאלישע,
לא גרה דבים בתינוקות, שנאמר, ⁶ ויעל משם בית-אל והוא
עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן-העיר ויתקלסו-בו וגו'.

ועוד אמרו, ⁵ כל המלנה את חברו אפילו ארבע אמות
בעיר, אינו נזוק. ועוד אמרו, ⁶ כופין להלנה, ששכר הלנה
אין לו שעיר, שנאמר, ⁷ ויראו השמרים איש יוצא מן-העיר
ויאמרו לו הראנו נא את-מבוא העיר ועשינו עמה חסד.
וכתיב, ⁸ ויראם את-מבוא העיר וגו'. ומה חסד עשו עמו?
שכל אותה העיר הרגו לפי חרב, ואותו האיש ומשפחתו
שלחו. ומה שכר שלם לו המקום? שנאמר, ⁹ ויגד האיש ארץ
החתים ויבן עיר ויקרא שמה לוו הוא שמה עד היום הנה.
היא לוו שצובעין בה תכלת, היא לוו שבא סנחריב ולא
בלבנה, בא נבוכדנצר ולא החריבה, ואף מלך-המנות אין
לו רשות לעבור בתוכה, אלא, זקנים שבה בזמן שדעתן
קצה בהן, מוציאים אותן חוץ לחומה, והן מתים. והלא דברים
קל-יחמר, ומה כנעני זה שלא דבר בפיו ולא הלך ברגליו
אלא שעקם להן את הפה או שהראה להן באצבע — גרם

1 כתובות טו ב, הוספתא פאה פרק ד 2 בראשית יח טו 3 בראשית רבא מח כד 4 שמות יח כו
5 טוטה טו ב 6 מלכים ב כג 7 שופטים א כד 8 שם שם כה 9 שם שם כו

הצָלָה לוֹ וּלְזֶרְעוֹ וּלְזֶרְעֵ-זֶרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. הַמְדַּבֵּר
בָּפִיו וּמִהֶלֶךְ בְּרַגְלָיו — עַל אַחַת כַּמָּה וּכַמָּה.

וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ וּזְכוּנֵם לְבִרְכָּה, ¹הַמְהִלָּךְ בַּדֶּרֶךְ וְאִין
לוֹ לְוִיָּה, יַעֲסוֹק בַּדְּבָרֵי-תוֹרָה, כְּעֹנֵן שְׁנָאֹמֶר, ²כִּי לְוִיָּה חֵן
הֵם לְרֹאשָׁה וְעֹנָקִים לְגִרְגְּרִיתָהּ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה חֲבִיבָה הַצֹּדָקָה לְפָנֵי הַמָּקוֹם. שְׁאִפִּילוֹ
נַעֲשִׂית צִדְקָה מִמָּמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם בְּלֹא מַתְכּוֹן, הָרִי זֶה עוֹלָה
לוֹ לַצִּדְקָה גְּמוּלָהּ. שְׂכָךְ אָמְרוּ חַכְמֵינוּ וּזְכוּנֵם לְבִרְכָּה, ³הָרִי
הוּא אוֹמֵר, ⁴כִּי תִקְצֹר קִצְרִיךָ בְּשִׂדֶּה וְשִׁכַּחְתָּ עֹמֶר בְּשִׂדֶּה
לֹא-תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ וְגו', עַד ⁵לְמַעַן יִבְרַכְךָ יי' אֱלֹהֶיךָ. קִבַּע הַכְּתוּב
בְּרַכָּה לְמִי שֶׁבָּאת לָיֶדּוּ מִצָּה בְּלֹא יוֹדֵעַ. אָמַר מַעֲתָה, הִיָּתָה הַסֵּלַע
צְרוּרָה לוֹ בְּכַנְפּוֹ וְנִפְלָה מִמֶּנּוּ וּמִצָּאָה הָעֲנִי וְהִלָּךְ וְנִתְפָּרַגְס
בָּהּ — הָרִי הַכְּתוּב קוֹבֵעַ לוֹ בְּרַכָּה כְּשׁוֹכַח עֹמֶר בְּתוֹךְ שְׂדֵהוּ.
⁶וּמִצֵּינוּ בְּגִדּוּלֵי הַחַכְמִים, מִי מֵהֶם שֶׁהָיָה מְפֹרֵשׁ מַעוֹת
בְּמָקוֹם שֶׁהָיוּ הָעֲנִיִּים מְצוּיִין שָׁם כְּדִי שִׁיטְלוּ אוֹתָם וְלֹא
יִתְבַּשּׁוּ, וּמִי מֵהֶם שֶׁהָיָה מְפַקֵּיר מִן הַגְּדִישׁ שָׂדֵהוּ, וַיֵּשׁ מֵהֶם
שֶׁהָיָה מְשַׁלֵּךְ מַעוֹת לְבֵית-הָעֲנִי בְּלֹא יְדִיעַתּוֹ כְּדִי שִׁיטְלֻם
וְלֹא יִתְבַּשּׁוּ מִמֶּנּוּ, וַיֵּשׁ מֵהֶם שֶׁהָיָה צוֹרֵר מַעוֹת בְּסִדְּנוֹ
וּמִפְשִׁילּוֹ לְאַחֲזָרָיו וְהַמַּעוֹת נּוֹפְלִין וְהָעֲנִיִּים רוֹאִין וְנוֹטְלִין
אוֹתָן. וְכָל כֵּךְ לָמָּה? לְפִי שֶׁלֹּא הָיָה רוֹצֵה לָיֶדַע מִי הָעֲנִי
שֶׁמְקַבְּלָהּ, כְּדִי שֶׁלֹּא תִזְוַח דַּעְתּוֹ עָלָיו בְּשַׁעַת שְׂרֹאָהוּ.

גְּדוּלָּה הִיא הַצִּדְקָה. שְׂכָל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה שְׂאָדָם נוֹתֵן
מִמָּמוֹנוֹ לַצִּדְקָה, מַצְטַרֶּפֶת וְעוֹלָה לוֹ לְחֶשְׁבוֹן גְּדוּלָּה. שְׂכָךְ
אָמְרוּ חַכְמֵינוּ וּזְכוּנֵם לְבִרְכָּה, ⁷מֵאִי דְכָתִיב וְנִלְכַּשׁ צִדְקָה
כְּשֶׁרָגַל? לֹאִמַר לָהּ, מֵה שֶׁרָגַל זֶה כָּל קִלְפָה וּקִלְפָה מַצְטַרֶּפֶת
לְשֶׁרָגַל גְּדוּלָּה — אֵף הַצִּדְקָה, כָּל פְּרוּטָה וּפְרוּטָה מַצְטַרֶּפֶת
לְחֶשְׁבוֹן גְּדוּלָּה.

4 דברים כד יט

3 תורת כהנים ורש"י ויקרא ה יז

7 ישעיה נט יז

2 משלי א ט

8 בבא בתרא ט ב

1 עירובין נד א

5 כתובות יט ב

לכן בָּנִי, כְּשֶׁתּוֹכְלוּ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה, עֲשׂוּ, הֵן רַב הֵן מְעֻט.
וְאַל תֹּאמְרוּ, מַה יַּעֲשֶׂה עָנִי זֶה מִפְּרוּטָה אַחַת שְׁאֲנוּ נוֹתְנִין
לוֹ. כִּי, יִזְמִין לוֹ הַמָּקוֹם אֲנָשִׁים אֲחֵרִים שְׂיִתְּנוּ לוֹ כְּמוֹ כֵּן
וְאוֹתָהּ הַפְּרוּטָה שֶׁתִּתְּנוּ לוֹ עוֹלָה לָכֶם לְחֻשְׁבוֹן גְּדוּלָּה. שְׂכָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָּהּ, ¹אֶחָד הַמְּרֻבָּה וְאֶחָד הַמִּמְעִיט,
וּבְלֶבֶד שְׂיִכּוֹן אֶת לְבוֹ לַשָּׁמַיִם.

וידעו לָכֶם שֶׁכֵּן הוּא, שֶׁכָּל הַקְּרִבּוּנוֹת כִּלְקֹן גֹּאֲמֵר, ²אָדָם
כִּי־יִקְרִיב, אִישׁ כִּי־יִקְרִיב. וּבַעֲשִׂירִית הָאָפָה שֶׁבָּאָה בְּדִלִי־
זֵלוֹת, כְּתוּב בָּהּ ³וְנִפְשׁ כִּי־תִקְרִיב. ⁴אָמַר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא,
הַרִינִי מַעֲלָה לוֹ כְּאֵלּוֹ נִפְשׁוֹ הַקְּרִיב לְפָנַי.

וּבִזְכוּת הַצְּדָקָה, אָדָם זוֹכֶה לְבָנִים. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָּהּ בְּמַסְכַּת פְּלָה, ⁵מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם וְיִהְיֶה לוֹ בָּנִים?
יַעֲשֶׂה חֲפָצֵי־שָׁמַיִם וְחֲפָצֵי־אֲשֶׁתוֹ. וְאֵלּוֹ הֵן חֲפָצֵי־שָׁמַיִם, יִפְזֹר
מַעוֹתָיו לַעֲנִיִּים, שְׁנֹאֲמֵר, ⁶פֹּזֵר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צְדָקָתוֹ עֲמֵדַת
לְעַד קֶרְנוֹ תָרוּם בְּכָבוֹד. וְאֵלּוֹ הֵן חֲפָצֵי־אֲשֶׁתוֹ, יִפְתָּנָה בְּשַׁעַת
תִּשְׁמִישׁ וּשְׁמִתָּנָה בְּדִבְרֵי־מִצְוָה. כְּלוּמֹר, יִשְׁמַתָּנָה בְּכָל עַת
שֶׁהִיא צְרִיכָה לְאוֹתוֹ־מַעֲשֶׂה.

וְתִנָּא דְבִי־אֱלֹהֵינוּ, ⁷גְּדוּלָּה צְדָקָה. שְׁמִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד
עַכְשָׁיו, כָּל הַנוֹתְנָה, הָרִי הוּא מִשְׁתַּבַּח וְקוֹלֵט אֶת עֲצֻמוֹ מִדִּינָה
שֶׁל גִּיהֶנָּם, שְׁנֹאֲמֵר, ⁸אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֻטְהוּ
יִי. אֵין יוֹם רָעָה אֶלָּא גִיהֶנָּם, שְׁנֹאֲמֵר, ⁹וְהִסֵּר כַּעַס מִלִּבָּךְ
וְהַעֲבֵר רָעָה מִבִּשְׂרָךְ. וְאוֹמֵר, ¹⁰אֲשֶׁרִי שְׁמִרִי מִשְׁפָּט עֲשֵׂה
צְדָקָה בְּכָל־עַת. אֲבוֹתֵינוּ הִרְאִישׁוּנוֹם מִפְּנֵי מָה זָכוּ בָּעוֹלָם
הַזֶּה וְלִימּוֹת הַמָּשִׁיחַ וְלָעוֹלָם הַבָּא? מִפְּנֵי שֶׁנִּהְיֶהגוֹ עֲצָמָן בַּצְּדָקָה,
שְׁנֹאֲמֵר, ¹¹כִּי יִדְעָתִיו לָמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת־בָּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ
אֲחֵרָיו וְשִׁמְרוּ דֶּרֶךְ יִי לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט וְגוֹ'. אַף הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא נִשְׁתַּבַּח בַּצְּדָקָה, שְׁנֹאֲמֵר, ¹²וַיִּגְבֹּה יִי צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט

1 ברכות ה ב	2 ויקרא א ב	3 שם ב א	4 מנחות קד ב	5 בסופה
6 תהלים קיב ט	7 תנא דבי אליהו זוטא פרק א 169	8 תהלים מא ב	9 קהלת יא י	
10 תהלים קיג	11 בראשית יח יט	12 ישעיה ה טו		

והאל הקדוש נקדש בצדקה. ואף כסא-הכבוד משתבח בצדקה, שנאמר, יצדק ומשפט מכון כסאָה.

בני, כשיבוא לפניכם עני, אל תעלימו עיניכם ממנו כאלו אינכם רואין אותו, ² כדי שלא תשלוט מארה במעשה ידיכם, כענין שנאמר, ³ נותן דָּרֶשׁ אין מחסור, ומעלים עיניו רב-מארות.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ כל המעלים עיניו מן הצדקה, כאלו עובד עבודה-זרה. כתיב הָאֵל הַשָּׁמַיִם הָיָה דָּבָר עִם-לְבָבָהּ בְּלִיעַל לֵאמֹר קִרְבָּה שְׁנַת-הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרָעָה עֵינֶיהָ בְּאַחִיהָ הָאֲבִיוֹן. וכתיב הֵתֵם, ⁵ יצאו אנשים בְּנֵי-בְלִיעַל מִקִּרְבָּהּ. מה להלן עבודה-זרה, אף כאן עבודה-זרה.

ואם יש לו לאדם קרובים עניים ואין ידו משגת כדי לתן לקרוביו העניים ולשאר עניי-עירו ולעניי-עולָם, קרוביו קודמין לכל שאר העניים, כענין שנאמר, ⁷ פתח תפתח את-ידך לאחיה לעניך תחלה, ואחר-כך לאביונה בארצה. ואם ידו משגת, יתן לכלם כפי אשר תשיג ידו בעין טובה, כדי שיתברך מפי המקום, כענין שנאמר, ⁸ טוב-עין הוא יברך כִּי-נָתַן מִלְחָמוֹ דָּדָל.

וכשם שבעלי-בתים מצוין לרחם על ענייהם, כך העניים מצוין שלא להטריח על בני-אדם יותר מדי, שלא יהו מטילין עצמן על הצבור אלא מתוך דחק גדול, כדי שלא לנעול דלת בפני עושי צדקה, אלא יהא אדם משתדל ועוסק במלאכה כדי שישתכר בה ויחיה ממנה הוא ובני-ביתו בעולם ולא יבוא לידי [צורך] הנריות. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ לעולם ימכור אדם עצמו לעבודה שהיא זרה אצלו וקשה עליו מחמת שאינו רגיל בה או שקשה עליו מתוך שטרחתה מרבה

1 תהלים פט טו

2 מדרש משלי כח כו

3 כתיבות סח א

4 משלי כב ט

5 ברא כהרא קי א

6 משלי כב ט

7 שם טו יא

8 שם יג יד

9 דברים טו ט

או אפילו שאין המלאכה היא לפי כבודו – ולא יצטרך לבריות. ועוד אמרו, ¹הפיה בנבלתא ולא תהפך במלי. ²פשוט* נבלתא בשוקא ושקול אגרא, ולא תימא גברא רבא אנא כהנא רבא אנא וזיקא בי מלתא.

וכל המטיל עצמו על הצבור בחנם, הרי זה גוזל את העניים, כענין שנאמר, ³אל-תגזל-ך כי דל-הוא. ולא עוד אלא, שגורם לעצמו שפלות וקלון וחרפה. ועליו הכתוב אומר, ⁴ארוך הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו וגו', זה מי שהוא בריא וחזק והיה יכול להתעסק במלאכה ולחיות ממנה הוא ובניו ואשתו, ומסיר בטחונו מאת המקום, ויושב בטל ומטיל עצמו על הצבור. ומזה האיש ראוי למנוע ממנו צדקה ולתקלימו ולבשיו, עד שישוב וישתדל להתעסק במלאכה שיחיה ממנה הוא ובני-ביתו, כדי שלא יתגנה בפני הבריות. וכל הנזירי להתעסק במלאכתו באמונה ותורה בטחונו בהקדוש-ברוך-הוא בכל מה שישתכר הן רב הן מעט ואינו אומר היאך די לי להתפרנס בדבר מעט כזה, עליו הכתוב אומר, ⁵ברוך הגבר אשר יבטח בפי' והיה יי מבטחו וגו'. מכיין שבטח בהקדוש-ברוך-הוא, הקדוש-ברוך-הוא ממציא לו חיו ברות, ואינו ירא משני הפצרת והרעב, כענין שכתוב אחריו, ⁶והיה כעץ שתול על-מים ועל-יובל ישלח שרשיו, עד ⁷ובשנת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי. ואם עשה כן, עליו הכתוב אומר, ⁸יגיע בפיה כי תאכל אשריה וטוב לך. אשריה, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם הבא.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹אין לך אמונות שעברה מן העולם. אלא, אוי לו לאדם שרואה את (בן-חורין) (הוריו) באמונות פגומה. ועוד אמרו, ¹⁰לעולם ישתדל אדם ללמד את בנו אמונות שהיא נקיה וקלה, ויתפלל לפני מי שהעשר שלו,

1 פסחים קיג א 2 משלי כב כב 3 ירמיה יז ה 4 שם שם ז 5 שם שם ח
6 תהלים קכח ב 7 קידושין פב ב * הפסע עורה (רש"י)

שָׁאִין לָךְ אֲמָנוֹת שָׁאִין בָּה עֲנִיּוֹת וְעֲשִׁירוֹת. לְלַמֶּדְהָ, שָׁאִין עֲנִי וְעָשָׂר מִן הָאֲמָנוֹת, אֲלֵא שֶׁלֹּא סִיעוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם. וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגָּדָה, ¹מֵהוּ כִּי לֹא מִמוּצָא וּמִמַּעֲרָב וְלֹא מִמִּדְבָּר הָרִים? לֹא מִמָּה שֶׁאָדָם עָמַל וְיָגַע וְעוֹשֶׂה סְחוּרָה הוּא נַעֲשֶׂה עֲשִׂיר אֲפִלּוּ הוּא יוֹצֵא וְהוֹלֵךְ בְּשִׁנְיָא וְאֲפִלּוּ הוּא פּוֹרֵשׁ כָּל הַמַּעֲרָב וְאֲפִלּוּ הוּא מַחֲזֵר עַל כָּל הַמִּדְבָּרוֹת וְכָל הַהָרִים — הוּא נַעֲשֶׂה עֲשִׂיר, שֶׁנֶּאֱמַר, ²כִּי לֹא מִמוּצָא וּמִמַּעֲרָב וְלֹא מִמִּדְבָּר הָרִים. וְכָל "הָרִים" טוֹרִין, חוּץ מִזֶּה, שֶׁהוּא רוּמָמוֹת. אֵין אָדָם מִתְרוֹמֵם מִדְּבָרִים הַלָּלוּ. מָה הַקְדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה? נוֹטֵל מִזֶּה וְנוֹתֵן לָזֶה, [שֶׁנֶּאֱמַר], ³כִּי-אֱלֹהִים שֹׁפֵט זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים. וְלָמָּה נִקְרָא שָׁמָּם נִכְסִים? שֶׁהֵן נִכְסֵין מִזֶּה וְנִגְלִין לָזֶה. וְכֵן חֲנָה אָמְרָה, ⁴יִי מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם. מֵהוּ מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם? אֲלֵא, בְּאֵף שֶׁהוּא מְבִיא עַל זֶה, מְרוֹמָם אֵת זֶה.

לְפִיכָךְ, צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל לַעֲסוֹק בַּמַּלְאכָה, וַיִּתֵּן בְּטַחוּנוֹ עַל הַמָּקוֹם. שֶׁכֵּךְ זִמֵּן שֶׁאָדָם נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּאֲמוּנָה עִם הַבְּרִיּוֹת וְעָמַל וְטוֹרֵם וְהוֹלֵךְ לְכָאן וּלְכָאן וּמַחֲזֵר אַחֵר מְזוֹנוֹתָיו וְרוֹדֵף לְהַשְׁכִּיר עֲצָמוֹ בְּכָל אֲשֶׁר יִמָּצָא וּמַשִּׁים עֲצָמוֹ אֶל הַסַּפְּנוֹת כְּדִי לְהִשְׁתַּכֵּר מְזוֹנוֹתָיו וּמְזוֹנוֹת אֲנָשֵׁי-בֵיתוֹ וְלֹא עָלָה בְּמִזְלוֹ לְהִצָּלִים — אֵין לוֹ לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּכָךְ וְאֵין מְבִיִּשִׁין אוֹתוֹ עַל כֵּךְ, שֶׁכָּכֵךְ הִתְנַצֵּל לְפָנֵי הַבּוֹרָא וּלְפָנֵי הַבְּרִיּוֹת, שֶׁהֵרִי הָיָה מִשָּׂאוֹ וּמִתְּנוֹ בְּאֲמוּנָה וּבִנְחַת עִם הַבְּרִיּוֹת. וְהָיָה זְרִיז לְחַזֵּר אַחֵר מְזוֹנוֹתָיו, אֲלֵא שֶׁלֹּא סִיעוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ, ⁵חַיִּי בְּנֵי וּמְזוֹנֵי, לָאוּ בְּזִכְוִתָא תִּלְזֵּי מִלְּתָא, אֲלֵא בְּמִזְלָא תִּלְזֵּי מִלְּתָא, דְּכְתִיב, ⁶וַיַּחֲנֵתִי אֶת-אֲשֶׁר אָחוֹן, אֶף-עַל-פִּי שָׁאִינוּ הַגּוֹן.

לכן בני, הווי זהירין במעשה הצדקה, כדי שתעמדו בהשקט ובטח ובשלום בעולם הזה, ותזכו לימות המשיח ולחיי העולם הבא, כענין שנאמר, ¹ והיה מעשה הצדקה שלום ועבדת הצדקה השקט ובטח עד-עולם. האל יצליחנו בה ברחמי הרבים.

המעלה השביעית

מצלת התפלה

בני, באו ואלמדכם מעלת התפלה. דעו בני כי מצלת התפלה, מעלה יקרה בעיני המקום-ברוך-הוא, שהרי התפלות נתקנו במקום הקרבנות, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² תפלות כנגד תמידין תקנום. כיצד, תפלת שחרית כנגד תמיד של שחר. ותפלת המנחה, כנגד תמיד של בין-הערבים. ותפלת הערב, כנגד אברים ופדרים שלא נתעברו מבעוד-יום שקרבין והולכין כל הַיְלָה. וכל יום שיש בו קרבן-מוסף, יש בו תפלת המוספין. וכן הוא אומר, ³ קחו עמכם דברים ושובו אל-י, אמרו אליו כל-תשא עון וקח-טוב ונשאלמה פרים שפתינו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, *מי משלם אותם הפרים שהיינו מקריבים לפניך? שפתינו, בתפלה שאנו מתפללין לפניך. שאם לקרבנות אנו צריכין - ⁴ ולכנון אין די בער וחתו אין די עולה. לפי שחטאתינו מרבין. לפיכך, אין לנו לשלם במקום הקרבנות אלא תפלותינו שאנו מניבין בשפתותינו.

בני, באו וראו כמה גדול כח התפלה. שכל מי שהוא קורא קרית-שמע ומתפלל בכונת הלב, אין תפלתו חוזרת ריקם, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵ רצונה לידע כח התפלה, שאם אינה עושה כלה, עושה חציה, מקין

¹ ישעיה לז יז

² בראשית רבא סח יא

³ הושע יד ג

⁴ ישעיה מ טו

⁵ פסיקתא רבב כהנא דף קסח ב, ילקוט שמעוני הושע חקלג

⁶ דברים רנא ח א

שַׁעֲמַד וְרִצָּח וְנִגְזַר בְּנֶעַ נִגְדַּ, וְכִינּוּן שְׁנֵת־פֶּלֶל וְאָמַר ¹גְּדוֹל
 עֲוֹנֵי מִנְשׂוֹא, אָמַר לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִי לְכָל בְּאִי-הָעוֹלָם
 אַתָּה סוֹבֵל וְלַעֲוֹנֵי אֵין אַתָּה סוֹבֵל? מִיָּד נִתְבַּטְּלָה חֲצִי הַגְּזֵרָה,
 שְׁנֵאמַר, ²וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נֹד וְגו'. וְכֵן מְצִינוּ בְּחֻזְקָהּ מִלֵּךְ יְהוּדָה,
 שְׁאָמַר לוֹ יִשְׁעִיהַ הַנְּבִיא, ³צוֹ לְבִיתָהּ כִּי מֵת אַתָּה וְלֹא תִחְיֶה. וְכִינּוּן
 שְׁנֵת־פֶּלֶל לִפְנֵי הַמָּקוֹם, אָמַר לוֹ יִשְׁעִיהַ, ⁴כֹּה-אָמַר יְיָ וְגו' שְׁמַעְתִּי
 אֶת-תַּפְלָתָהּ וְגו', וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהַתַּפְלָה מְקַרְעַת גְּזֵר-דִּינוֹ
 שֶׁל אָדָם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁵אֲרַבְּעָה דְבָרִים
 מְקַרְעִין גְּזֵר-דִּינוֹ שֶׁל אָדָם. וְאֵלּוּ הֵן, צִדְקָה, צַעֲקָה, וְיֵשׁ
 שְׁנוּי-הַשֵּׁם, וְשְׁנוּי-מַעֲשֵׂה מִרְעָה לְטוֹבָה. וְיֵשׁ
 אוֹמְרִים, אֵף שְׁנוּי-מָקוֹם. צִדְקָה, דְּכַתִּיב, ⁶וְצִדְקָה
 תַּצִּיל מִמּוֹת. וְצַעֲקָה, דְּכַתִּיב, ⁷וַיִּצְעֲקוּ אֶל-יְיָ בְּצָר לָהֶם
 וּמִמַּצְקוֹתֵיהֶם יוֹצִיאֵם. שְׁנוּי-הַשֵּׁם, דְּכַתִּיב, ⁸וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
 וְגו' שְׂרֵי אֲשַׁתָּהּ וְגו', וְכַתִּיב ⁹וּבִרְכַּתִּי אוֹתָהּ. וְשְׁנוּי-מַעֲשֵׂה,
 דְּכַתִּיב, ¹⁰וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת-מַעֲשֵׂיהֶם כִּי-שָׁבוּ מִדֶּרֶךְ הַרְעָה וְגו'.
 וְיֵשׁ אוֹמְרִים, אֵף שְׁנוּי-מָקוֹם, דְּכַתִּיב, ¹¹וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל-אַבְרָם
 לֵךְ-לָךְ מֵאַרְצָהּ וּמִמּוֹלֶדְתָּהּ וְגו', וְכַתִּיב ¹²וְאָעֲשֶׂה לְגוֹי גְּדוֹל.
 גְּדוֹל כַּחַת הַתַּפְלָה. שֶׁכָּל מִי שֶׁזָּהִיר בְּקִרְיַת-שְׁמַע וּבַתַּפְלָה
 שְׁחִירַת וְעֶרְבִית, הָרִי הֵן עוֹמְדִין לוֹ לְיוֹם-הַדִּין, דְּתַנָּא דְּבִי
 אֲלֵיהּ, ¹³עֲתִיד הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לֵישֵׁב בְּבֵית-הַמִּדְרָשׁ שֶׁלֹּ
 וְצַדִּיקֵי-עוֹלָם עוֹמְדִין לִפְנָיו, וְנוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין בְּמִקְרָא בַּמִּשְׁנָה
 בַּמִּדְרָשׁ בַּהֲלָכוֹת וּבְאֲגָדוֹת, וְאוֹמְרִים עַל טָמֵא טָמֵא, וְעַל טָהוֹר
 טָהוֹר. עַל טָמֵא בְּמִקְוֵמוֹ, וְעַל טָהוֹר בְּמִקְוֵמוֹ. וְאַחֲרֵי-כֵן מְבִיאִין
 אֶת הַרְשָׁעִים וְדוֹנִין אוֹתָן בִּפְגִּיָּהֵן. יֵשׁ גְּדוֹנִין שְׁלֹשִׁים יוֹם,
 וְיֵשׁ גְּדוֹנִין שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְיֵשׁ גְּדוֹנִין שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים, וְיֵשׁ גְּדוֹנִין
 שְׁשֵׁה חֳדָשִׁים. כִּלְלוֹ שֶׁל דְּבָר, שָׁנוּ רַבּוֹתֵינוּ בַּמִּשְׁנָה, ¹⁴מִשְׁפָּט

1 בראשית ד יג 2 שם שם טו 3 ישעיה לח א 4 שם שם ה 5 ראשית השנה טו ב
 6 משלי י ב 7 תהלים קו כח 8 בראשית יז טו 9 שם שם טו 10 יונה ג י
 11 בראשית יב א 12 שם שם ב 13 תנא דבי אליהו רבא ג יא-יב, עמוד 15
 14 עדיות פרק ב משנה י

רשעים בגיהנם שנים-עשר חדש. וְאַחַר שְׁנַיִם-עָשָׂר חֹדֶשׁ, עוֹמְדִין צְדִיקִים לִפְנֵי מִי־שֶׁאָמַר וְהָיָה-הָעוֹלָם וְאֹמְרִים לִפְנֵיו, רְבוּנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, כְּשֶׁהָיִינוּ בְּאוֹתוֹ-עוֹלָם, אֵלּוּ בְּנֵי-אָדָם, הִיוּ מִשְׁכִּימִים וּמַעְרִיבִים בְּבֵית-הַכֶּנֶסֶת וְקוֹרִין קְרִית-שְׁמַע וּמִתְפַּלְלִים וְעוֹשִׂין שְׂאָר מִצְוֹת. וְהוּא אוֹמֵר לָהֶן, אִם כֵּךְ עָשׂוּ, לָכוּ וּרְפָאוּ אוֹתָן. מִיָּד הוֹלְכִין הַצְדִּיקִים וְעוֹמְדִין עַל עַפְרֹן שֶׁל רִשְׁעִים וּמִבְקָשִׁין עֲלֵיהֶן רַחֲמִים, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַעֲמִידָן מֵעַפְרֹן וְעוֹמְדִין עַל רִגְלֵיהֶן, שְׁנֹאמַר, ² וְעִסְתֶּם רִשְׁעִים כִּי-יְהִיו אִפֶּר תַּחַת כַּפּוֹת רִגְלֵיכֶם. וּבִזְכוֹת הַתַּפְּלָה, יִשְׂרָאֵל נִצּוֹלִין מִן הַמִּלְכָּיוֹת, שְׁנֹאמַר, ³ הִקְלָ קוֹל יַעֲקֹב. וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבִרְכָּהּ, 'קוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב שׁוֹלֵט בְּבֵת־כְּנָסִיּוֹת, וַיְדִי עָשׂו שׁוֹלֵטוֹת בְּחַמְסִין. כֵּל זֶמֶן שֶׁקוֹלוֹ שֶׁל יַעֲקֹב נִמּוֹךְ, וַיְדִי עָשׂו שׁוֹלֵטוֹת בּוֹ. וְכֵל זֶמֶן שֶׁיַּעֲקֹב מִצְפִּצֵף בְּקוֹלוֹ, אֵין וַיְדִי עָשׂו שׁוֹלֵטוֹת בּוֹ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ בִּינֵיהֶן, וַיּוֹשֶׁב וְשׁוֹמֵעַ תַּפְּלוּתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כַּעֲנָן שְׁנֹאמַר, ⁴ וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תַּהֲלוֹת יִשְׂרָאֵל.

וְאָמְרוּ חַכְמֵינוּ זְכוֹרָנוֹם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ⁵ עַל כֵּל קָדוֹם וְקָדוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחִין לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מַשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ עֲלֵיהֶן. וְמָה טַעַם? וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תַּהֲלוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד אָמְרוּ בְּאַגְדָּה, *מִלָּאךְ הַמְּמָנָה עַל הַתַּפְּלָה, מִמַּתִּין עַד שֶׁתַּתְּפַּלֵּל כְּנֶסֶת אַחֲרוֹנָה שֶׁבִּישְׂרָאֵל, וְנוֹטֵל כֵּל הַתַּפְּלוֹת וְעוֹשֶׂה אוֹתָן עֲטָרָה וְנוֹתֵנָה בְּרָאשׁוֹ שֶׁל מְקוֹם, שְׁנֹאמַר, ⁶ בְּרִכּוֹת לְרֹאשׁ צְדִיק, לְרֹאשׁ צְדִיקוֹ-שֶׁל-עוֹלָם.

בְּנֵי, בָּאוּ וּרְאוּ, כִּמָּה חֲפֵץ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בַּתַּפְּלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁאִין לָהּ אִמָּה בְּעוֹלָם קוֹרְאָה וְנִעְנִית כִּישְׂרָאֵל, כַּעֲנָן שְׁנֹאמַר, ⁷ כִּי מִי-גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר-לוֹ אֱלֹהִים קְרִבִּים אֵלָיו כִּי אֵלֵהֶנּוּ בְּכָל-קָרְאֵנוּ אֵלָיו. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸ יִקְרָאֵנִי

1 המסך תנא דבי אליהו רבא ג יא—יב, עמוד 15 2 מלאכי ג כא 3 בראשית כז כב
4 השנה בראשית רבא סה טז 5 תהלים כב ד 6 פסיקתא רבתי טו דף עב, פסיקתא דרב כהנא מס
7 משלי י ו 8 דברים ד ז 9 תהלים צא טו * שמות רבא כא ד, מדרש תהלים יט ז

ואַעֲנֶהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְּצָרָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ, יְעוֹלָם יְקָדִים אָדָם תַּפְלָה לְצָרָה, שְׁאֵלְמָלָא (לא) הַקָּדִים אֲבָרְהָם אֲבִינוּ תַּפְלָה לְצָרָה בֵּין בֵּית-אֵל וּבֵין הָעַי, לֹא נִשְׁתַּיֵּר מִשׁוֹנְאֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׂרִיד וּפְלִיט. וְאָמְרוּ עוֹד בְּאַגְדָּה, ²לֹא תֵהָא בּוֹסֵר בְּשַׁעַת הָרוּחַ שְׂלֹא לְהִתְפַּלֵּל. אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּשֶּׁם שֶׁאֲנִי זְקוּק לָךְ לְהוֹרִיד לָךְ גְּשָׁמִים וּטְלָלִים לְגִדְלֵ צִמְחִים לְתַחֲיַת הַבְּרִיּוֹת, כֵּךְ תֵּהָא זְקוּק לְהִתְפַּלֵּל לְפָנַי וּלְבָרֶךְ אוֹתִי מֵעֵין מַעֲשֵׂי, וְלֹא תֹאמַר, אֲנִי בְּרוּחַ, מָה אֲנִי מִתְפַּלֵּל, וּכְשֶׁתָּבוֹא לָךְ צָרָה תָּבוֹא וּתִתְפַּלֵּל. אֲלָא, עַד שְׂלֹא תָבוֹא לָךְ צָרָה, הֲיִי מְקָדִים וּמִתְפַּלֵּל. וְכֵן אָמַר בֶּן-סִירָא, ³אוֹקִיר לְאַסְיָא עַד לֹא תִצְטְרִיק לָהּ.

חֲבִיבָה הִיא הַתַּפְלָה לְפָנַי הַמָּקוֹם בְּיוֹתֵר, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ, ⁴גְּדוּלָּה תַּפְלָה יוֹתֵר מִמַּעֲשֵׂים-טוֹבִים, שְׂאִין לָךְ גְּדוּלָּה בְּמַעֲשֵׂים-טוֹבִים יוֹתֵר מִמַּשֶּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלֹם, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא נִעְנֶה אֲלָא בַתַּפְלָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵אֶל-תּוֹסֶף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבָּר הַזֶּה. וּכְתִיב בַּתְּרָה, ⁶עֲלֶה רֹאשׁ הַפִּסְגָּה. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁷כֹּל הַמַּאֲרִיךְ בַּתַּפְלָתוֹ, אֵין תַּפְלָתוֹ חוּזֶרֶת רִיקָם. מִנָּהֵן? מִמַּשֶּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸וְאַתְּנַפֵּל לְפָנַי יי אֶת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת-אַרְבָּעִים הַלַּיְלָה וְגוֹי. וּכְתִיב בַּתְּרָה, ⁹וַיִּשְׁמַע יי אֵלַי גַּם בַּפֶּעַם הַהִיא.

חֲבִיבָה הִיא תַּפְלָתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל לְפָנַי הַמָּקוֹם שֶׁאָדָם מְקַבֵּל בָּהּ פְּנֵי-שְׂכִינָה בְּכָל יוֹם. וְלֹא עוֹד אֲלָא שְׁמֵלָאכִי-הַשֶּׁרֶת מִשְׁפִּימִין לְבֵית-הַכִּנֹּסֶת לְשִׁמוּעַ תַּפְלֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכִינּוּ שֶׁהָאָדָם נִכְנָס לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכִּנֹּסֶת, הֵן אוֹמְרִים לוֹ ¹⁰בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶה. וּמִכֵּינּוּ שֶׁהוּא מִתְפַּלֵּל וְגוֹמֵר תַּפְלָתוֹ וְכֹא לוֹ לְצֹאֲתוֹ, הֵן אוֹמְרִים לָהּ, ¹⁰וּבְרוּךְ אַתָּה בְּצֹאֲתָהּ.

וְלֹא עוֹד אֲלָא שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִגְלָה עָלָיו וּמְבָרְכוֹ.

1 סנהדרין מד ב 2 כלומר, מזולל, למ"מ 3 בן-סירא פרק לח 4 ברכות לב ב
5 דברים כו כו 6 שם שם כז 7 ברכות לב ב 8 דברים ט כה 9 שם י י 10 דברים כח ו

שנאמר, ¹ בכל-המקום אשר אזכיר את-שמי אבוא אליה וברכתיה.

גדול כחה של תפלה. שכל זמן שאדם מתפלל ומכון לבו לאביו שבשמים, הקדוש-ברוך-הוא מקבל תפלתו. ולא עוד אלא שמוחל לו על כל עונותיו, שנאמר, ² כי לא אל חפץ רשע, אתה, לא יגרה רע.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³ אין הקדוש-ברוך-הוא חפץ לחיב כל בריה, אלא מבקש שיתפללו הבריות לפניו ויקבלם. וכן הוא אומר, 'אדני שמעה, אדני סלחה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴ עכשו אין לנו לא נביא ולא כהן ולא מקדש ולא מזבח ולא קרבן, מי מכפר עלינו? אף-על-פי שחרב, לא נשמיר בידינו אלא התפלה הזאת. לפיכך אמר דניאל, ⁵ אדני שמעה, אדני סלחה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, *גדולה תפלה יותר מן הקרבנות, דכתיב, ⁶ להשפחות ולזבח. להשפחות ברישא, והדר לזבח.

וכיון שהתפלה הוקשה לקרבנות, צריך לו לאדם לבנו את לבו לשמים ולעמוד לפניו באימה וביראה ברתת ובזיע. ולא יהא מתפלל ואין לבו על התפלה אלא שפונה לדברי הבטלה. שכשם שהמחשבה מפגלת הקרבן, כך המחשבה מפגלת התפלה ואינה עולה לו לרצון. וכן הוא אומר, ⁶ זבח רשעים תועבת? ותפלת ישרים רצונו.

הואיל והתפלות נתקנו במקום הקרבנות, אם כן צריכין הצבור לברור להן שליח-צבור שיהיה אדם פשוט חסיד וירא-שמים ומנקה מכל דפי דפי הדור, כדי שיתקבלו תפלותיו לרצון. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה גבי תענית, ⁷ עמדו בתפלה, אף-על-פי שיש שם חכם או זקן, אין מעבירין לפני

1 שמות כ כד 2 תהלים ה ה 3 תנחומא וישלח ט 4 דניאל ט יט 5 שמואל א א ב
6 משלי טו ו 7 תענית טז א-ב * מדרש שמואל א ו

התבה אֶלָּא הָרְגִיל וּמִטָּפֵל, וְאִין לֹו, וְיֵשׁ לֹו יִגִּיעָה בַּשָּׂדֶה, וּבֵיתוֹ רִיקָם מִן הָעֵבֶרָה, (וְקֹן). וּפָרְקוּ נָאָה שְׂלָא יָצָא עָלָיו שֵׁם-רָע בְּיָדוֹתוֹ, שְׂפֵל-בְּרַךְ, וּמִרְצָה לָעָם, וְיֵשׁ לֹו נְעִימָה וְקוּלֹו עָרֵב, וְהָגִיל לְקָרוֹת בַּתוֹרָה וּבִנְבִיאִים וּבִכְתוּבִים, וּבְקִי בְּכָל הַבְּרָכוֹת כָּלָן. וְאִם אִין לָהֶם, מַעֲבִירִין כָּל מִי שְׂיָרְצוּ, כְּדִי שְׂלָא יִתְבַּטְּלוּ מִן הַתַּפְּלָה.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה, ¹מֵאִי דְכָתִיב, ²הִיְתָה-לִי נִחְלָתִי כְּאֶרְיָה בִּיעַר נִתְּנָה עָלַי בְּקוֹלָהּ עַל-כֵּן שָׁנֵאתִיהָ ? זֶה שְׁלִיחַ-צְבוּר שְׂיֹוֹרֵד לִפְנֵי הַתְּבָה שְׂאִינוּ הֶגְוֹן. שְׂכַשְׁם שֶׁהִכְהֵן הָעוֹבֵד עֲבוּדָה עַל גִּבִּי הַמְּזֻבָּח צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה מְנַקָּה מִכָּל מוֹם וּמִכָּל דָּפִי כְּדִי שְׂיִתְקַבְּלוּ קָרְבָּנוֹתָיו לְרָצוֹן, כִּי צָרִיךְ לִהְיוֹת שְׁלִיחַ-צְבוּר חֲסִיד וִירֵאָ-שָׁמַיִם וּמְנַקָּה מִכָּל דָּפִי, כְּדִי שְׂיִתְקַבְּלוּ תַּפְלּוֹתָיו לְרָצוֹן. מִשָּׁל לְבִנֵּי-הַמִּדִּינָה שֶׁהִיָּה לָהֶן דְּבַר אֲצֵל הַמֶּלֶךְ, מִי שׁוֹדַחֲתִין אֲצֵלָּו ? לֹא הִגְדוּל וְהַחֲכָם שֶׁבָּהֶן שֶׁהוּא חָבִיב אֲצֵל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהוּא יוֹדֵעַ לְתַבּוּעַ צָרְכֵיהֶן מִלִּפְנֵי ? קֵל-וְחֹמֶר לִפְנֵי מֶלֶךְ-מַלְכֵי-הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂצָרִיךְ לְהַעֲבִיר לִפְנֵי הַתְּבָה אֲדָם כָּשֶׁר וְהֶגְוֹן, שֶׁתִּהְיֶה תַּפְלָתוֹ רְצוּיָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם, וְשִׁיְהִיָּה יוֹדֵעַ לְתַבּוּעַ צָרְכֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ³קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה, ⁴מֵהוּ דְּבָרִים ? בְּעַלֵּי-דְּבָרִים, פְּטוּטִין טְבִין, קְרוּיִין טְבִין, דְּרוּשִׁין טְבִין, כְּגוֹן לֹוי בְּרִי-סִיסִי וְחִבְרִיו. לֹוי בְּרִי-סִיסִי, נִכְנָסוּ הַגִּיסוֹת לְעִירוֹ. נִטֵּל סִפְר־תוֹרָה וְעָלָה לְרֹאשׁ הַגָּג. אָמַר, רַבּוֹן-כָּל-הָעוֹלָמִים, אִם בְּטִילִית חֲדָא מִלָּא מִדִּין סִפְרָא, יַעֲלוֹן לָהוֹן לְסִטְיָא. וְאִם לֹא, יִזְלוֹן לָהוֹן לְסִטְיָא. וְאֲזֵלוּ לָהוֹן.

בְּנִי, אַל תְּהִי הַתַּפְּלָה קִלָּה בְּעֵינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהַתַּפְּלוֹת אָבוֹת-הָעוֹלָם תִּקְנוּם. שְׂכַךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה,

ימאי דכתיב, ²אל-תסג גבול עולם אשר עשו אבותיה. אם
ראית מנהג שעשו אבותיה, אל תשנה אותו. כגון אברהם
שתקן תפלת שחרית, שנאמר, ³וישכם אברהם בבקר אל-
המקום אשר-עמד שם וגו'. ואין צמידה אלא תפלה, שנאמר,
⁴ויצמד פינחס ויפלה. יצחק תקן תפלת המנחה, שנאמר,
⁵ויצא יצחק לשוח בשדה לפני ערב. ואין שיחה אלא
תפלה, שנאמר, ⁶תפלה לעני כי-יעטף ולפני יי יושף שיחו.
יעקב תקן תפלת ערבית, שנאמר, ⁷ויפגע במקום וילן שם
כי-בא השמש. ואין פגיעה אלא תפלה, שנאמר, ⁸יפגעו-נא
ביי צבאות. ולא תאמר, אף אני אסתכן תפלה אחרת, תלמוד
לומר, ²אשר עשו אבותיה. ולא עשאוה להם בקרב, אלא
לכל הדורות עשאוה. וכן מפרש על ידי דוד עליו השלום,
⁹ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי.

בני, כשאתם עומדין בתפלה, הווי יודעין לפני מי אתם
עומדין, כדי שתעמדו באימה וביראה וברתת ובזיע לפני
מי-שאמר-יהיה-עולם, כענין שנאמר, ¹⁰עבדו את-יי ביראה.
ויהא לבכם שם עליכם, שאתם עובדים לאלה שאין פיוצא
בו בעולם, כענין שנאמר, ¹¹עבדו את-יי בשמחה. ואמרו
חכמינו זכרונם לברכה, ¹²המתפלל צריך שיראה את עצמו
כאלו שכיהן שרויה כנגדו, שנאמר, ¹³שויתי יי לנגדי תמיד.
אמרו, ¹⁴כשחלה רבי אליעזר, נכנסו תלמידיו לבקרו.
אמרו לו, רבנו, למדנו ארחות-חיים. אמר להם, בני, הנהרו
בכבוד חבריכם. וכשאתם עומדין להתפלל, דעו לפני-מי
אתם עומדין. ומתוך כך — תזכו לחיי העולם-הבא.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁵המתפלל, צריך שיזן
עיניו למטה, כדי שלא יסתכל לבאן ולכאן ויפנה לבו במקום

1 מדרש משלי כב כח

2 משלי כב כח

3 בראשית יט כז

4 תהלים קו ל

5 בראשית כח יא

6 תהלים קב א

8 ירמיה כז יח

7 בראשית כח יא

8 תהלים קו ל

12 סנהדרין כב א

11 שם ק ב

10 שם ב יא

15 יבמות קה ב

14 ברכות כח ב

אחר, ויכונן לבו למעלה, כדי שיהא מכונן לבו בתפלה. גדולה היא תפלתן של רבים לפני המקום, שהוא עושה צרכיהן אדם שיתפללו עליהן, כענין שנאמר, ¹ והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. לפי שזכותן של רבים גדול לפני המקום. וכן הוא אומר, ² פדה בשלום נפשי מקרב-לי פי-ברבים היו עמדי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ מנין שאין הקדוש-ברוך הוא מואס תפלתן של רבים, שנאמר, ⁴ הן-אל פביר ולא ימאס. ואמרו, ⁵ אין תפלתו של אדם נשמעת אלא עם הצבור, שנאמר, ⁶ ואני תפלת-ך יי עת רצון. אימתי עת רצון? בשעה שהצבור מתפללין. לפיכך, צריך לו לאדם להיות זהיר וזריז להשכים ולהעריב לבית-הכנסת, כדי להתפלל עם הצבור, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ לעולם ישכים אדם להמנות עם עשרה ראשונים שבבית-הכנסת. שאפילו מאה באין אחריו, נוטל שכן כנגד כלן.

⁸ וכל הרגיל לבוא לבית-הכנסת ועבר יום אחד ופשע ולא בא וגו', עזי הכתוב אומר, ⁹ מדוע באתי ואין איש. והרגיל לבוא לבית-הכנסת ובא, עזי הכתוב אומר, ¹⁰ שתולים בבית יי בחצרות אל-הינו יפריחו, וכתוב בתורה ¹¹ עוד ינובון בשיכה וגו'. שכל הרגיל להשכים לבית-הכנסת כדי להתפלל עם הצבור, מאריך ימים. שכן ¹² אמר רבי יהושע בן-לוי לבניו, קדומו עילו לבי-כנשתא וחשוכו פוקו, כי-היכי דתורכו יומי. וצריך לו לאדם לקבוע מקום לתפלתו, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³ כל הקובע מקום לתפלתו, אויביו נופלין תחתיו, שנאמר, ¹⁴ ושמתי מקום לעמי לישראל ונטעתי ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא-יסיפו בני-עולה לענותו כאשר בראשונה וגו'.

1 יציעה טה כו 2 תהלים נה יט 3 ברכות ח א 4 איוב לו ה 5 ברכות ח א
6 תהלים סט יד 7 ברכות מז ב 8 ססו ב 9 ישעיה נב(שם מובא הפסוק הזה על מאמר שאחרי זה)
10 תהלים צב יד 11 שם שם טו 12 ברכות ח א 13 שם ז ב 14 שמואל ב ז י

גְּדוּלָה קִדְשָׁתָן שֶׁל בְּתֵי-כְנָסוֹת שֶׁהֵן חֲשׂוּבִים כְּבֵית-
הַמִּקְדָּשׁ, כַּעֲנִינְ שֹׁנְאָמֶר, ¹ וְנֹאֵהִי לָהֶם לְמִקְדָּשׁ מְעַט בְּאַרְצוֹת
אֲשֶׁר-בָּאוּ שָׁם. וְאָמַר מֶר, ² יֵאלֹו בְּתֵי-כְנָסוֹת שְׁבֻכָּבֵל.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָה, ³ בְּתֵי-כְנָסוֹת אֵין נוֹתֵגִין
בָּהֶן קְלוֹת-רֹאשׁ, אֵין אוֹכְלִין בָּהֶן, וְאֵין שׁוֹתִין בָּהֶן, וְאֵין
גִּאוּתִין בָּהֶן, וְאֵין נִכְנָסִין בָּהֶן לֹא בַחֲמָה מִפְּנֵי הַחֲמָה, וְלֹא
בַּגָּשְׁמִים מִפְּנֵי הַגָּשְׁמִים, וְאֵין מִסְפִּידִין בָּהֶן הַסֶּפֶד שֶׁל יְחִיד.
אֲבָל קוֹרִין בָּהֶן וְשׁוֹנִין בָּהֶן וּמִסְפִּידִין בָּהֶן הַסֶּפֶד שֶׁל רַבִּים.
וְדוֹקָא אֲכִילָה וְשִׁתָּה שֶׁל רְשׁוֹת – אָסוּר לַעֲשׂוֹת בָּהֶן, אֲבָל
סְעוּדַת-מִצְוָה – מִתֵּר, שֶׁכֵּן נִכְנָסִין לָשֵׁם בְּהִבָּרְיוֹת שֶׁל מֵת
וְשֶׁל רֹאשֵׁי-חֲדָשִׁים, וְהוּא-הַדִּין לְכָל סְעוּדַת-מִצְוָה.

גְּדוּלָה קִדְשָׁתָן שֶׁל בְּתֵי-כְנָסוֹת, לְפִי שֶׁהַשְׂכִּינָה מִצְוִיָּה
שָׁם, כַּעֲנִינְ שֹׁנְאָמֶר, ⁴ וְנֹאֵתָה קְדוּשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל. וְכִינֹן
שֶׁהַשְׂכִּינָה שְׂרוּיָה שָׁם, צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לִהְיוֹת זֶהִיר וְזָרִיז
לְהִשָּׁפֵים וּלְהַעֲרִיב לְהִתְפַּלֵּל בָּהֶן וּלְהִתְעַסֵּק בָּהֶן בְּכָל הַמִּצְוֹת.
וְאֵל יֹאמֶר אָדָם, מִפְּנֵי מָה אֲנִי מְטָרִיחַ אֶת עַצְמִי לֵילֵךְ לְהִתְפַּלֵּל
בְּבֵית-הַכְּנָסֶת, אֶתְפַּלֵּל בְּבֵיתִי, שֶׁהִרִי כְבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא נִמְצָא בְּכָל מְקוֹם, כַּעֲנִינְ שֹׁנְאָמֶר, ⁵ מִלֵּא כָל-הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
וְאֹמֶר ⁶ בְּכָל-הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲזָכִיר אֶת-שְׁמִי אֲבֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכָתֶיךָ
– כָּכָר אָמַר [אֵלֶיָּהוּ] בְּחֻכְמָתוֹ, ⁷ כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלָם-לוֹ וְכֹאֲרַח
אִישׁ יִמְצָאנוּ, מִלְּמַד, שֶׁאֵין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַפֵּחַ שְׂכָר
כָּל בְּרִיָּה, וְאִפִּילוֹ שְׂכָר פְּסִיעוֹתֶיהֶן, בֵּין כְּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְדַבֵּר-
מִצְוָה, בֵּין כְּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְדַבֵּר-עֲבָרָה.

⁸ וּמַעֲשֵׂה בְּאַלְמָנָה אַחַת, שֶׁהָיָה לָהּ בֵּית-הַכְּנָסֶת בְּשִׁכּוּנָתָהּ,
וְהִיתָה הוֹלֶכֶת לְבֵית-הַכְּנָסֶת שְׁבִשְׂכוּנָה אַחֲרָתָהּ, כְּדִי לְקַבֵּל
שְׂכָר עַל פְּסִיעוֹתֶיהָ.

בְּנִי, צֹאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גְּדוּלַּת הַמִּתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכְּנָסֶת. שֶׁכָּךְ

8 ישעיה ו ג

4 תהלים כב ד

3 שם כח א—ב

8 סיטה כב א

2 מגילה כט א

7 איוב לד יא

1 יחזקאל יא טו

6 שמות כ כד

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ, ¹כֹּל הַמִּתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, כְּאֵלּוּ מְקִיפּוֹ חוֹמָה שֶׁל בְּרוֹזַל. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁתְּפִלָּתוֹ מִתְקַבֵּלֶת לְרָצוֹן כְּאֵלּוּ הַקָּרִיב מִנְחָה טְהוֹרָה, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ²כַּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמִּנְחָה בְּכֹלֵי טְהוֹר בֵּית יי. וְכֹל הַמְּשָׁכִים וּמַעֲרִיב לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, כְּאֵלּוּ מְקַבֵּל פָּנֵי-שְׁכִינָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ³אֵךְ צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יֵשׁבוּ יִשְׂרָאֵל-אֶת-פָּנֶיהָ.

וְאֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם אֶלָּא בְּזִכּוֹת בְּתֵי-כְנִסִּיּוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת. דְּתָנָא דְּבִי-אֱלִיהוּ, ⁴בְּכֹל יוֹם וְיוֹם מְלָאכִי-חֲפָזָה יוֹרְדִין מִלְּפָנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְחַבֵּל אֶת כָּל-הָעוֹלָם-כְּלוּ. שְׁאֵמְלָא בְּתֵי-כְנִסִּיּוֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת שֶׁהֵן יוֹשְׁבֵין וְעוֹסְקִין בָּהֶן בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת, הֵיוּ מִחֲבָלִין אוֹתוֹ מִיד, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ יֹגֵף.

הוֹאִיל וּבְתֵי-כְנִסִּיּוֹת חֲבִיבִין כָּל-כָּךְ לְפָנֵי הַמָּקוֹם שֶׁמִּשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ בְּחוּכָן וּקְרָאן ⁶מְקַדָּשׁ מַעַט, אִם כֵּן צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לַעֲמֹד לְבֵית-הַכְּנֶסֶת בְּאִמָּה וּבִירָאָה בְּרִתּוֹת וּבְזִיעַ וּבִדְעַת נֻחָה, כְּאָדָם הָעוֹמֵד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ, כְּדֵי שֶׁתְּתַקַּבֵּל תְּפִלָּתוֹ לְרָצוֹן לְפָנֵי הַמָּקוֹם. וְאֵל יִכְנֹס לְתוֹכָהּ מִתּוֹךְ קָלוֹת-רֹאשׁ וְעוֹזוֹת-פָּנִים וּפְרִיצוֹת וּמִתְקוּטֻט שֵׁם עִם הַבְּרִיּוֹת. שְׂאֵם עוֹשֶׂה כֵּן, נוֹחַ לוֹ שֶׁלֹּא הֵלֵךְ לְהִתְפַּלֵּל. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁגוֹרֵם לְשְׁכִינָה שֶׁתִּסְתַּלַּק מִיִּשְׂרָאֵל, וְגוֹרֵם לָהֶן לְבֵי-כְנִסִּיּוֹת לְיִחְרָבָה, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷כִּי לְכוּ-נָא אֶל-מְקוֹמִי אֲשֶׁר בְּשִׁילֹו אֲשֶׁר שִׁכַּנְתִּי שְׁמִי שָׁם בְּרֹאשׁוֹנָה וְרָאוּ אֶת אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי לוֹ מִפְּנֵי רַעַת עַמִּי יִשְׂרָאֵל. אִם בְּמִשְׁכַּן-שִׁידָה נֶאֱמַר כֵּן, כָּל-שָׁכֵן בְּבֵי-כְנִסִּיּוֹת.

לָכֵן בְּנֵי הוֹאִיל שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָפֵץ בַּתְּפִלּוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּבִיּוֹתֵר מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּבֵי-כְנִסִּיּוֹת עִם הַצִּבּוּר –

1 ירושלמי ברכות ה א, לג ב. וצריך עיון 2 ישעיה סו כ 3 תהלים קמ יד
4 אליהו זוטא פה ד 182 5 ישעיה נ ב 6 יחזקאל יא טו 7 ירמיה ז יב

כשִׁתְּקוּמוֹ מִמִּשְׁתַּכֶּם, הָיוּ זְהִירִין וְזִרְזִין לְנִקּוֹת אֶת עֲצָמְכֶם
מִכָּל טִמְאָה וְטִנוּף, וּתְלָכוּ לְבֵית-הַכְּנֶסֶת וּתְפַנּוּ לְפָנֶיכֶם מִכָּל
שָׂאֵר הָעֲנִינִים וְהָעֲסָקִים וּשְׂאֵר הַבְּלִי-הָעוֹלָם, כְּדֵי שֶׁיֵּשֶׁא
יִטְרִידוֹ אֶתְכֶם הַמַּחֲשָׁבוֹת וַיִּבְלְבְּלוּ אֶתְכֶם בַּתְּפִלָּתְכֶם.

וְהַשְׁתַּדְּלוּ לְהַתְפַּלֵּל כָּל תְּפִלּוֹתֵיכֶם בְּעוֹנָתוֹ וּסְדָרָן, וּתְקַרְאוּ
קְרִית-שְׁמַע שְׁחֵרִית וְעֶרְבִית בְּעוֹנָתָהּ, כְּדֵי שֶׁיִּקְבֹּל הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא תְּפִלּוֹתֵיכֶם לְרָצוֹן, וּתְזַכְּכּוּ לְרֹאוֹת בְּבִגְדֵי בֵית-
הַמִּקְדָּשׁ, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וְהִבִּיאוּתִים אֶל-הָהָר קִדְשֵׁי וְשִׁמְחָתִים
בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלָמִיתֶם וְזִכְחִיתֶם לְרָצוֹן עַל-מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי
בֵּית-תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל-הָעַמִּים.

וְאַל־הִינוּ בְּרַחֲמֵי יִשְׁמַע אֶת קוֹלֵנוּ וַיִּקְבֹּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן
אֶת תְּפִלָּתֵנוּ.

הַמַּצְלָה הַשְּׁמִינִית

מַעֲלֵת הָעֲנוּהָ

בְּנִי, בּוֹאוּ וְאַלְמַדְכֶם מַעֲלַת הָעֲנוּהָ. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הָעֲנוּהָ, מַעֲלָה גְדוֹלָה וְנוֹכְבֶּדֶת לְהַגִּיעַ בָּהּ אֶל כָּל שְׂאֵר מַעֲלֹת
הַמִּדּוֹת. שְׁכֹן מְצִינוֹ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְעַלֶּה שְׁמִתְנַהֵּג
בְּעֲנוּהָ עִם בְּרִיּוֹתָיו. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה,
²בְּשִׁבְעָה מְקוֹמוֹת מְצִינוֹ שֶׁהַשְּׁנוּהַ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עִם
חִבּוּרַת הַנְּמוּכִים. ³כִּי יִי אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וְגו',
וּכְתִיב בַּתְּרָה ⁴עֲשֵׂה מִשְׁפָּט יְתוֹם וְגו', ⁵כִּי-רָם יִי, וְשִׁפְלִי
יִרְאֶה וְגו'. ⁶כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשְׂא שֹׁכֵן עַד וְגו', עַד ⁷וְאֶת-
דָּכָא וְשִׁפְלִי-רוּחַ. ⁸כֹּה אָמַר יִי הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְגו', וּכְתִיב בַּתְּרָה
⁹וְאַל-זֶה אֲבִיט אֶל-עֲנִי וְנִכְה-רוּחַ וְגו'. ¹⁰יִי מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד,
וּכְתִיב בַּתְּרָה ¹¹תַּאֲזוּת עֲנוּיִם שְׁמַעַת יִי. ¹²סֵלֶּוּ לָרֶכֶב בְּעֶרְבוֹת
בְּיָה שָׁמוֹ, וּכְתִיב בַּתְּרָה ¹³אֲבִי יְתוּמִים וְדִין אֲלֻמָּנוֹת. ¹⁴עֲשֵׂה
שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וּכְתִיב בַּתְּרָה ¹⁵עֲשֵׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׂוּקִים.

1 ישעיה נז ו 2 תנחומא וירא ב 3 דברים יז 4 שם שם יח 5 תהלים קלח ו 6 ישעיה נז טו
7 ישעיה סו א 8 שם שם ב 9 תהלים י טו 10 שם שם יז 11 שם סח ב
12 שם שם 13 שם קצו ז 14 שם שם ח

ועוד אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ כל מקום שאתה מוצא גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, שם אתה מוצא ענותותו. דבר זה כתוב בתורה, ושנוי בנביאים, ומשקל בכתובים. כתוב בתורה, שנאמר, ² כי יי אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל הגדל הגבר והנורא אשר לא-ישא פנים ולא יקח שחד, וכתוב בתורה ³ עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר. ושנוי בנביאים, דכתיב, ⁴ כה אמר יי השמים כסאי והארץ הדם רגלי וגו', וכתוב בתורה ⁵ ואל-זה אביט אל-עני ונכה-רוח. וכן הוא אומר, ⁶ כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשכון ואת-דכא ושפל-רוח. כלומר, אף-על-פי שמרום וקדוש אשכון, אתי דכא ושפל-רוח. ומשקל בכתובים, דכתיב, ⁷ סלו לרכב בערבות ביה שמו ועזו לפניו, וכתוב בתורה ⁸ אבי יתומים ודין אלמנות אלהים במעון קדשו. וכן דוד מלך ישראל עליו השלום נתפלל להקדוש-ברוך-הוא שירבה לו מדת ענוה, כענין שנאמר, ⁹ ותתן-לי מגן ישעה וימינה תסעדני וענותה תרבני. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁰ מהו וענותה תרבני? בשעה שנגלה לו הקדוש-ברוך-הוא לאברהם אבינו, היה אברהם מצטער ממיתתו. אמר הקדוש-ברוך-הוא למלאכים, לכו אצלו, והלכו, שנאמר, ¹¹ והנה שלשה אנשים נצבים עליו וגו'. מה כתוב בסוף הענין, ¹² ואברהם עידנו עמד לפני יי. ¹³ תקון-סופרים הוא. לא היה לו למקרא לומר אלא ויי עידנו עמד על אברהם. כלום יש ענוה גדולה מזו? הוי אומר, ⁹ וענותה תרבני. ועוד אמרו, *תלמיד הולך אחר רבו, מי נוטל את הפנס לפני מי? לא התלמיד נוטל את הפנס? ברם הכא, ¹⁴ ויי הולך לפניהם יומם. הוי אומר, ⁹ וענותה תרבני. וכן בשעה שבקש

1 מגילה לא א 2 דברים י יז 3 שם טז 4 ישעיה טו א 5 שם טז ב
6 שם נז טו 7 תהלים סח ה 8 שם ו 9 שם יח לו 10 תנחומא וירא ב
11 בראשית יח ב 12 שם כב 13 שמות רבא מא ד 14 שמות יג כא
* מדרש תהלים יח—בט, ועיין תנחומא בראשית ד

הקדוש-ברוך-הוא לתן את התורה לישראל, נטל רשות ממש, שנאמר, 'וידבר אליהם את כל-הדברים האלה לאמר. מהו לאמר? שנטל רשות ממנו. כלום יש גדול שנוטל רשות מן הקטן? הוי אומר, ²וענותך תרבני. ³בנוהג שבועות, הרב אומר ותלמיד עונה. ברם הקא, ⁴משה ידבר והאלהים יענו בקול. בני, באו וראו, כמה גדולה מעלת הענוה, שהרי משה רבנו עזיו השלום היה רבן של כל הנביאים ומבחר כל הנבראים שהיו מאדם הראשון עד כאן. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵חמשים שצרי-בינה נבראו בעולם, ונתנו למשה חמשים חסר אחת, שנאמר, ⁶ותחסרהו מעט מאלהים וגו'. ואף-על-פי-כן, לא נשתבח אלא בענוה, כענין שנאמר, ⁷והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על-פני האדמה. ונכתב ענו חסר יו"ד, לפי שהיה עניו ושפל בתכלית-השפלות והענוה. ולפיכך כתוב בו מאד, שהיה משפיל עצמו ביותר. ורבותינו זכרונם לברכה צוו במדת הענוה ואמרו, ⁸מאד מאד הוי שפל-רוח, שתקנת אנוש רמה.

גדולה מעלת הענוה, שמביאה את האדם לידי יראת-שמים, וזוכה לשלש מעלות טובות בעולם הזה. ואלו הן, עשר, וכבוד, וחיים. וכן מצינו במשה רבנו עזיו השלום שהיה מתנהג בענוה ובשפלות, שזכה בכדון.

בעשר מנין? שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹מחצב של סגפירינון נתגלה לו למשה מתוך אהלו, ופסל ממנו לוחות-הברית. ואמר לו הקדוש-ברוך-הוא, ¹⁰פסל-לך, הפסלת יהא שלך. וכן אמה מוצא שזכה לכבוד, כענין שנאמר, ¹¹וקם כל-העם והשתחוו איש פתח אהלו. וכן הוא אומר, ¹²גם האיש משה גדול מאד וגו' בעיני עבדי-פרעה ובעיני העם. וכן אמה מוצא שזכה לחיים, כענין שנאמר, ¹³ומשה בן-מאה

1 עמית כ א	2 תהלים יח לו	3 כדרש תהלים יח כט	4 עמות יט יט
5 ראש השנה כא ב	6 תהלים ח ו	7 במדבר יב ג	8 אבות ד ד
9 עמות לר א	10 פסל לך	11 שם יא ג	12 דברים לר ז

הקדוש-ברוך-הוא לתן את התורה לישראל, נטל רשות ממש, שנאמר, 'וידבר אליהם את כל-הדברים האלה לאמר. מהו לאמר? שנטל רשות ממנו. כלום יש גדול שנוטל רשות מן הקטן? הוי אומר, וענותך תרבני. בנוהג שבועות, הרב אומר ותלמיד עונה. ברם הקא, משה ידבר והאלהים יענו בקול. בני, באו וראו, כמה גדולה מעלת הענוה, שהרי משה רבנו עזיו השלום היה רבן של כל הנביאים ומבחר כל הנבראים שהיו מאדם הראשון עד כאן. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, חמשים שצרי-בינה נבראו בעולם, ונתנו למשה חמשים חסר אחת, שנאמר, ותחסרהו מעט מאלהים וגו'. ואף-על-פי-כן, לא נשתבח אלא בענוה, כענין שנאמר, והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על-פני האדמה. ונכתב ענו חסר יו"ד, לפי שהיה עניו ושפל בתכלית-השפלות והענוה. ולפיכך כתוב בו מאד, שהיה משפיל עצמו ביותר. ורבותינו זכרונם לברכה צוו במדת הענוה ואמרו, מאד מאד הוי שפל-רוח, שתקנת אנוש רמה. גדולה מעלת הענוה, שמביאה את האדם לידי יראת-שמים, וזוכה לשלש מעלות טובות בעולם הזה. ואלו הן, עשר, וכבוד, וחיים. וכן מצינו במשה רבנו עזיו השלום שהיה מתנהג בענוה ובשפלות, שזכה בכדון. בעשר מנין? שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, מחצב של סגפירינון נתגלה לו למשה מתוך אהלו, ופסל ממנו לוחות-הברית. ואמר לו הקדוש-ברוך-הוא, פסל-לך, הפסלת יהא שלך. וכן אמה מוצא שזכה לכבוד, כענין שנאמר, וקם כל-העם והשתחוו איש פתח אהלו. וכן הוא אומר, גם האיש משה גדול מאד וגו' בעיני עבדי-פרעה ובעיני העם. וכן אמה מוצא שזכה לחיים, כענין שנאמר, ומשה בן-מאה

וְעֹשִׁים שָׁנָה בְּמַתּוֹ וְגו'. וְכֵךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, יְהוּי קָבֵל וְקִיִּים. כְּלוּמַר, תִּהְיֶה חֲשׂוֹךְ וְשֹׁפֵל בְּעִינֶיהָ, וְתִתְקַים בְּעוֹלָם וְתִחְיֶה. וְהוּא ²שֶׁשָּׂאֵל אֶלְפִּסְנִדְרוֹס מִקְדוֹן אֵת חֲכָמֵי הַנִּגְבַּ. אָמַר לָהֶן, מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם וְיִחְיֶה? אָמְרוּ לוֹ, יָמוּת. כְּלוּמַר, יָמִית אֵת עַצְמוֹ, שִׁירָאָה עַצְמוֹ בַּמִּדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל שְׁפָלוּת וְיִחָשֵׁב עַצְמוֹ כְּאִלּוּ מֵת וְאֵינוֹ כְּלוּם. אָמַר לָהֶן, מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם וְיָמוּת? אָמְרוּ לוֹ, יִחְיֶה. כְּלוּמַר, יִחְיֶה אָדָם אֵת עַצְמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמֵאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה וּבְתַעֲנוּגִים וְהַנָּאוֹת גּוֹפְנִיּוֹת, וְאִזּוּ תָמוּת הַנֶּפֶשׁ.

בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ בְּמָה גְדוֹלָה מַעֲלַת הָעֲנוּהָ וּמִי שֶׁשִּׁשְׁפִּיל עַצְמוֹ בְּעִינֵי הַמָּקוֹם, כְּעֹנֵן שֶׁנֶּאֱמַר, ³לֹא מִרְבָּכֶם מִכָּל־הָעַמִּים חֶשֶׁק יִי בָכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם כִּי אַתֶּם הַמַּעֲט מִכָּל־הָעַמִּים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁴אָמַר לָהֶן הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל, חוֹשֵׁק אֲנִי בָכֶם, שֶׁאֶף־עַל־פִּי שֶׁאֲנִי מִשְׁפִּיעַ לָכֶם גְּדֻלָּה, אֵין אַתֶּם מִתְרַבְּרִין לְפָנַי כְּאֻמוֹת הַלָּלוּ, אֲלֹא אַתֶּם מִמְעִיטִין עַצְמְכֶם לְפָנַי. נִתְמִי גְדֻלָּה לְאַבְרָהָם, אָמַר ⁵וְאֲנֹכִי עֹפֵר וְאֹפֵר. נִתְמִי גְדֻלָּה לְמֹשֶׁה וְלֹאֲהֲרֹן, אָמְרוּ ⁶וַיִּנְחֲנוּ מָה. דָּוִד אָמַר, ⁷וְאֲנֹכִי תוֹלַעַת וְלֹא־אִישׁ חֶרֶפֶת אָדָם וּבִזּוּי־עַם. וְמַהוּ חֶשֶׁק בָּכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם? חֶשֶׁק בָּכֶם, בְּעוֹלָם הַזֶּה. וַיִּבְחַר בָּכֶם, לְעוֹלָם הַבָּא. אֲבָל אֻמוֹת־הָעוֹלָם אֵינָן כֵּן. נִתְמִי גְדֻלָּה לְנִמְרוֹד, אָמַר ⁸הִבָּה נִבְנֶה־לָּנוּ עִיר וְגו'. לְפָרְעָה, אָמַר ⁹מִי יִי אֲשֶׁר אֲשַׁמַּע בְּקִלּוֹ. סִנְחָרִיב, אָמַר ¹⁰מִי בָכֶל־אֲדָהִי הָאֲרָצוֹת וְגו'. חִירָם, אָמַר ¹¹אֵל אֲנִי מוֹשֵׁב אֲדָהִים יִשְׁבְּתִי. נְבוּכַדְנֶצַּר, אָמַר ¹²אֲעֲלֶה עַל־בְּמִתִּי עַב אֲדַמָּה לְעִלּוֹן.

בְּנִי, אֲהַבּוּ אֵת הָעֲנוּהָ וְהַדְּבִקוּ בְּשְׁפָלוּת, מִפְּנֵי שֶׁמִּבְיֵאֵן אֵת הָאָדָם לְיַד־הַכְּבוֹד, כְּעֹנֵן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹³וְלִפְנֵי כְבוֹד עָנּוּהָ. וְלֹא עוֹד אֲלֹא שֶׁמַּעֲלִין אֵת הָאָדָם לְגְדֻלָּה, כְּעֹנֵן שֶׁנֶּאֱמַר,

1 סנהדרין יד א	2 תמיד לב א	3 דברים ז ז	4 חולין פט א	5 בראשית יח כז
6 שמות טז ז	7 תהלים כב ז	8 בראשית יא ד	9 שמות ה ב	10 מלכים ב יח לה
11 יחזקאל כח ב	12 ישעיה יד יד	13 משלי טו לג, יח יב		

יכיהשפילו ותאמר גוה ושח עינים יושע. דעו דכם שכן, שלא זכה שאול למלכות, אלא בשביל הענוה שהיה בו. ומזין אנו אומרים כן? שנאמר, ²הלא בן-ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל ומשפחתי הצערה מכל-משפחות שבטי בנימן. וכן הוא אומר, ³פן-יחדל אבי מן האתנות ודאג לנו. שקל עבדו לו. וכשהיה בורח מן השררה מה כתוב בו? ⁴הנה-הוא נחבא אל-הכלים. מה עתה לו? ⁵ושאול לכד המלוכה על-ישראל. וכן דוד מלך ישראל לא זכה למלכות אלא לפי שהיה בו מדת ענוה והיה משפיל את עצמו, כענין שנאמר, ⁶ודוד הוא הקטן. ומזין שהיה משפיל את עצמו? שנאמר, ⁷מי אנכי וגו' ומי ביתי פי הבאתני עד-הלם. ואומר, ⁸ואנכי תולעת ולא-איש חרפת אדם ובזוי-עם. וכן הוא אומר, ⁹ויאמר דוד הנקלה בעיניכם התחמתי במלך ואנכי איש-רש ונקלה. ואומר, ¹⁰ונקלתי עוד מזאת והייתי שפל בעיני וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה ¹¹, ¹²ושם אחיו יקטן, למה נקרא שמו יקטן? שהיה מקטין עצמו, ולפיכך זכה להעמיד שלש-עשרה משפחות. קל-וחמר, ומה אם הקטן שמשפיל את עצמו, כך. גדול שהוא מקטין את עצמו, על אחת כמה וכמה שהקדוש-ברוך-הוא מגדילו. וחסידים הראשונים בחרו במדת הענוה, מפני שהיא ממבחר מעלות המדות. ויש מהם שנשתבח ואמר, שהיה מוחל על ערבונו, והיה אומר תמיד, הבורא ימחול דכל מי שצער אותי. ודבר זה, מדרכי הענוה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹³לעולם יהא אדם ענוותן כהלל. ואמר חכם אחד, ¹⁴כל מעלה, מתקנאים באדם עליה, חוץ מן הענוה. ואמר אחר, ¹⁵מי שהוא עניו, יהיה אדון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹⁶אי זו היא מדת

1 איוב כב כט	2 שמואל א ט כא	3 שם שם ה	4 שם י כב	5 שם יד מז
6 שם יו יד	7 שמואל ב ז יח	8 תהלים כב ז	9 שמואל א יח כב	
10 שמואל ב ו כב	11 בראשית רבא לו י	12 בראשית י כה	13 שבת ל ב	
14 חיקון מדות הנפש שער ב חלק א	15 מבחר-הפנינים ג יא		16 הזוהר, אבות	

עֲנֶנָּה? כֹּל שְׂרוּחַ הַבְּרִיּוֹת נֹחָה הַיָּמִנִי, וְכָל מִי שְׁאִינוּ מַתִּיָּהר
כְּנֶגֶד הַבְּרִיּוֹת, וְשׁוֹמֵעַ חֲרָפְתּוֹ וְשׁוֹתֵק, וְכָל מִי שְׁאִינוּ מְקַפִּיד
בַּשְּׂעֵת בַּעֲסוֹ, וּמְקַבֵּל אֶת כָּל הָאָדָם בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, וְכָל
מִי שְׁאִינוּ מַשְׁגִּיחַ בְּדַבְרֵי הַבִּטְלָה.

הֲלֹא תֵרְאוּ בְּנֵי מֶה שְׂפָחוּב, וְיִתְדַבֵּר מְרִים וְאַהֲלֹן בְּמִשָּׁה
וְגו'. וּמִפְּנֵי שֶׁשָּׂמַק מִשָּׁה וְלֹא הִשִּׁיבָם, נִחָשֵׁב לֹו לְעֲנֶנָּה וְנִתְיַחֵס
בָּהּ, כְּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר אַחֲרָיו, ² וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָנָו מְאֹד וְגו'.
וּמִדַּרְכֵי הָעֲנֶנָּה שִׁיָּהִי הָאָדָם עָלֹוּב וְלֹא עוֹלָב, וּמַעֲנָה
רַךְ בְּפִיו וּמַשִּׁיב חֲמָה, וּמְרַבֶּה שְׁלוֹם עִם אָבִיו וְעִם אָמֹו וְעִם
רַבּוֹ וְעִם חֲבֵרָו בְּשׁוֹק וְאַפִּילוֹ עִם גּוֹי, כְּדִי שִׁיָּהִי אֱהוּב לְמַעֲלָה
וְאַהוּב לְמַטָּה, כְּדִי שִׁיָּהִי מְקַבֵּל בְּפָנֵי הַבְּרִיּוֹת. וְאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ³ הֵי עָלֹוּב לְכָל אָדָם, וְלֹא נִשְׁי-בֵיתָהּ יוֹתֵר
מִכָּל הָעָם, וְיִהְיֶה נִבְזָה בְּעֵינָיו וּמְאֹס בְּפָנֵי עַצְמוֹ, וּמִשְׁפִּיל
אֶת רוּחוֹ, וְכוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ, וּמְכַנִּיעַ אֶת לִבּוֹ, וּבוֹלֵם אֶת פִּיו
בַּשְּׂעֵת מְרִיבָה, וּמְקַדִּים שְׁלוֹם לְכָל אָדָם, וּמְחַזִּיק לְכָל אָדָם
נִכְבֵּד מִמֶּנּוּ, וּבוֹרֵחַ מִן הַשָּׂרָרָה, וְאִינוּ רוֹדֵף אַחֵר הַכְּבוֹד,
יּוֹשֵׁב בְּשֹׁפֶל הַמוֹשְׁבוֹת וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ.

גְּדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעֲנֶנָּה בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴ אֵין הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם אֶלָּא בְּמִי שֶׁמַּשִּׁים
עַצְמוֹ כְּמִי שְׁאִינוֹ. כְּתִיב הֵכָא ⁵ תִּלָּה אֶרֶץ עַל-בְּלִימָה, וְכְתִיב
הֵתָם ⁶ וְנִחַנּוּ מֶה.

וְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מִדַּת עֲנֶנָּה, זֹכֶה לִירֵשׁ אֶת הָאֶרֶץ
וְלִהְתַּעֲנֹג כָּל יָמָיו בְּשְׁלוֹם, כְּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ וְעֲנוּיִם יִירָשׁוּ-
אֶרֶץ וְהִתְעַנְּגוּ עַל-רֹב שְׁלוֹם. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוא נֹתֵן לֹו תַּאֲנֵת נִפְשׁוֹ וְשׁוֹמֵעַ תַּפִּלָּתוֹ, כְּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁸ תַּאֲנוֹת עֲנוּיִם שִׁמְעָתָּ יי תִּכֵּן לָבָם תִּקְשִׁיב אֲזִנָּה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ⁹ קְרוֹב יי לְנִשְׁבָּרֵי-לֵב וְאֵת-דַּכְּאֵי-רוּחַ יוֹשִׁיעַ.

1 במדבר יב א 2 שם שם ג 3 דרך-ארץ וזטא ג 4 חולין פסא 5 איוב כו ז
6 שמות טז ז 7 תהלים לו יא 8 שם י טז 9 שם לד יט

בני, הווי זהירין במעלה החשובה הזאת, מפני שהיא מן המעלות העליונות, ובה ישלמו להם כל עניינם. ובעבורה, תנחלו שם טוב ואהבת כל אדם ותמצאו מנוחה ומרגוע בעולמכם. כמו שאמר חכם אחד, 'פרי השפלות, האהבה והמנוחה. ואמר אחר, 'יועץ המדע, הענוה. ואמר, כי פרי הענוה, הנצחון. ופרי השפלות, השלום והשקנה. ומעולם לא ראינו עניו מתחרט ושפל נכשל. וכבר צוה חכם אחד את בנו ואמר לו, סבול דבר אחד, כדי שלא תשמע דברים רבים. ומי שהוא נקל אצל עצמו, יהיה נכבד אצל בני-אדם. ואמר, מה טובה הכנעת פי העניו מחרב פיפיות הגבור. ואמר חכם אחד, 'הענוה תודע בשעת הפעס. ואמר אחר, 'הענוה, משען הנבל ומגן מהזק האויב. ועל כן, לא תוכל להלחם עם נבל כמו שתחריש. ובה, תכניעו ותשיב צור חרב, ותשלוף עזי חרבות העדים אשר יראו מחילתך לו, והם יקחו נקמתך ממנו.

גדולה היא הענוה, שכל מי שיש בו מדת ענוה, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עונותיו ועובר לו על כל פשעיו, שנאמר, 'נשא עון ועבר על-פשע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'כל המעביר על מדותיו, מעבירין לו על כל פשעיו, שנאמר, 'נשא עון ועבר על-פשע לשארית נחתו, 'דמי שמשים עצמו כשירים. ולא עוד אלא, שהקדוש-ברוך-הוא מחיה אותו בעולם הזה ומקיצו לעולם הבא, כענין שנאמר, 'להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים. ומעלין עזי כאלו בית-המקדש קים והקריב עזי כל הזבחים בלון, כענין שנאמר, 'זבחי אלהים רוח נשברה לב-נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'מה שפסל בבהמה, הכשיר

1 מוסה"פ ב ב ג 4
8 תהלים נא יט

3 מוסה"פ ב כא 57
7 ישעיה נז טו

2 מוסה"פ ב כא 58
6 ראשית-שנה יא א-ב

1 מבהר-הפנינים י טו
5 מיכה ו יח
9 ויקרא רבא ז ב

בָּאָדָם. פֶּסֶל בְּבִהְמָה! עֹנֶת אוֹ שְׁבוּר, הַכָּשִׁיר בָּאָדָם² וְזָכִי אֱלֹהִים
רוּחַ נְשָׁפָה. וְעוֹד אָמְרוּ בְּאִגְדָה,³ הַהֲדִיּוֹט הַזֶּה אִם מִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּכִלֵי שְׁבוּר, גָּנְאִי הוּא לוֹ. אָבֵל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ כֵּן,
אֲלֹא כָל כְּלֵי תַשְׁמִישׁוֹ שְׁבוּרִין הֵן, שֶׁנֶּאֱמַר,⁴ קָרוֹב יִי לְנִשְׁבְּרֵי-לֵב.
² וְזָכִי אֱלֹהִים רוּחַ נְשָׁפָה. ⁵ הָרוּפָא לְשְׁבוּרֵי לֵב. ² לֵב-נִשְׁבָּר
וְנִדְכָה אֱלֹהִים לֹא תִכְזֶה.

הוֹאִיל וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְכַּרֵּךְ מִתְּנַהֵג בְּעֲנָוָה עִם
בְּרִיּוֹתָיו וְאוֹהֵב אֶת הָעֲנָוָה בְּכָל עֲנִין וּבְכָל מְקוֹם, אִם בֶּן
צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לְהַגְבִּיר מִדַּת הָעֲנָוָה עַל כָּל טִבְעָיו, כְּדִי
שִׁיחָא עָנִיו וְשַׁפֵּל. שֶׁהֵרִי הַדְּבָרִים קִלְ-נֶחֱמָר. וְמָה הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא שֶׁהוּא מִלֵּךְ-מַלְכֵי-הַמַּלְכִּים וְשֹׁלֵיט בְּעוֹלָמוֹ לַעֲשׂוֹת
מִמֶּנּוּ כִּרְצוֹנוֹ, וְלֹא הַנְצַח וְהַגְדָּלָה וְהַהוֹד, וְגִאָה עַל כָּל גֵּאִים
וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל נִשְׂאִים, וְהַעֲשֶׂר וְהַכְּבוֹד שֶׁלוֹ, וְאַף-עַל-פִּי-
כֵן מִתְנַהֵג בְּעֲנָוָה עִם בְּרִיּוֹתָיו. קִלְ-נֶחֱמָר לְבָשׁוּר-נָדָם שֶׁהוּא
הַבֵּל נְרִיק רַמָּה וְתוֹלַעֶה צִיץ נוֹבֵל עֲלֶה נִדָּף, שֶׁהֵיטָם כָּאֵן
וּמִחֵר בְּקִבְרָא, וְיֵשׁ לוֹ לְדָאָג מִן הַמִּיתָה וּמִיּוֹם הַדִּין, עַל אַחַת
כַּמָּה וְכַמָּה שְׁצָרִיךְ לְהַשְׁפִּיל עַצְמוֹ בְּתַכְלִית הַשְׁפָּלוּת וּלְהַכְנִיעַ
יָצְרוֹ בְּתַכְלִית הַכְּנִיעוּת וְהָעֲנָוָה וּלְשְׁבוּר לָבוֹ וְרוּחוֹ לְפָנָי
הַמְּקוֹם, וְלְהַתְנַהֵג עִם הַבְּרִיּוֹת בְּעֲנָוָה וּבְשְׁפָלוּת, וְיַעֲשֶׂה עַצְמוֹ
⁶ כְּאֶסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהַכֹּל דָּשִׁין בָּהּ וּכְתִיד נְמוּכָה שֶׁהַכֹּל
תּוֹלִין עָלֶיהָ.

בְּנִי, הַתְּנַהֵגוּ בְּמִדַּת הָעֲנָוָה. כִּי בַעֲבוּרָהּ, יָרְבוּ אוֹהֲבֵיכֶם
וְיִמְעָטוּ אוֹיְבֵיכֶם, וְיָרְבוּ עוֹזְרֵיכֶם וְיִמְעָטוּ חוֹמְסֵיכֶם. כִּמוֹ שֶׁאָמַר
חֶכֶם אֶחָד, 'מִי שֶׁרַב סִבְלוֹ וְנִרְאִית עֲנוּתוֹ, יִמְעָטוּ חוֹמְסָיו
וְיָרְבוּ עוֹזְרָיו. וְאָמַר אַחֵר, ⁸ תַּחֲלַת רִנּוֹחַ הָעָנִיו, שִׁיעֲזְרוּ אוֹתוֹ
בְּנֵי-אָדָם עַל הַכְּסִיל. וְאָמַר אַחֵר, ⁹ הֵעֵז וְהַנְצִיחַ, לְעָנִיו.
לָכֵן בְּנִי, שִׁימוּ כּוֹנֶנְתְּכֶם אֶל מַעֲלַת הַמֶּדָה הַזֹּאת וּתִגְבְּרוּ

1 ויקרא כב כב 2 תהלים נא יט 3 ויקרא רבא ז ב 4 תהלים לד יט 5 שם קמו ג
6 דר' ארץ ויטא א 7 מבחר הפנינים ג י 8 מבחר הפנינים ג כ 9 מבחר הפנינים ג יט

אוֹתָהּ עַל כָּל טַבְעֵיכֶם, כִּי בָּהּ תַעֲלֶה אֶל אֲשֶׁר מַעֲלֹת מִדּוֹת
הַטּוֹבוֹת בַּעֲזָרַת שְׂדֵי. כִּמוֹ שֶׁאָמַר חֲכָם אֶחָד, כַּאֲשֶׁר הַמוֹסֵר
וְהַחֲכָמָה הַהִצְדָּקָה הַגְּלוּיָהּ, כֵּן הַמְחִילָה וְהַעֲנִיָּה כָּלֵל הַיָּשָׁר
וְסָבָה לְהַשִּׁיג רוּם הַמַּעֲלָה.

וְאַל־הֵינּוּ יַצְלִיחֵנוּ בָּהּ בְּרַחֲמָיו.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגַּעְנוּ עַד כָּאן לְסֹפֶר בְּשִׁבְחַ מַעֲלַת הַעֲנָוָה
וְהַשְׁפָּלוֹת וּבַעֲלִיָּהּ, נִסְפֵּר בְּגִנוֹת הַגָּאוֹה וְגִסּוֹת-הָרוּחַ
וּבַעֲלִיָּהּ, כְּדִי לְהַדְרִיכֶם בְּמִדַּת הַעֲנָוָה בַּעֲזָרַת-שְׂדֵי.

דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מִדַּת הַגָּאוֹה וְגִסּוֹת-הָרוּחַ, מִדָּה שְׁנוּאָה
מְאֹד לִפְנֵי הַמָּקוֹם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבוֹיָהּ, ¹כֹּל
אָדָם שֶׁיֵּשׁ בּוֹ גִּסּוֹת-הָרוּחַ, אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּיכֹל
אֵין אֲנִי וְהוּא יְכוּלִין לְדוֹר יָחִיד בַּעֲוֹנָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ²גְּבַה-עֵינָיִם
וְרַחֲב לֵבָב אֹתוֹ לֹא אוֹכֵל. קָרִי בָּהּ, אֹתוֹ לֹא אוֹכֵל.

וְכֵן דּוֹד מְשַׁבַּח בַּעֲצָמוֹ, שֶׁלֹּא נִהַג עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַגָּאוֹה,
כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³יֵי לֹא-גְבַה לְבִי וְלֹא-רָמּוֹ עֵינִי וְלֹא-הִלַּכְתִּי
בְּגִדְלוֹת וּבִנְפִלְאוֹת מִמֶּנִּי.

בְּנֵי, צִאוּ וּרְאוּ כַּמָּה מְגֻנָּה הַמִּדָּה הַזֹּאת לִפְנֵי הַמָּקוֹם,
שֶׁכֵּן מְצִינוּ ⁴בְּשִׁלְשָׁה גְדוּלֵי עוֹלָם עַל שְׁנִתְגָּאוּ בָּאוּ לְיַדִּי
שִׁכְחָה. וּמִי הָיָה מִשֶּׁה וּשְׁמוּאֵל וְדוֹד. מִשֶּׁה רִבְּנוּ עֲדָיו הַשְׁלֹם
עַל שְׁנִתְגָּאוֹה בַּעֲצָמוֹ עַל הַדֵּינִים שֶׁמָּנָה וְאָמַר, ⁵וְהִדְבַּר אֲשֶׁר
יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרְבוּן אֵלַי וּשְׁמַעְתִּיו, הָעֲלִים מִמֶּנּוּ הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁפֹּט בְּנוֹת צִלְפָּחַד, וְהִצֵּרָה לְשֹׂאֵל דִּיןָּ מֵאֵת
הַמָּקוֹם, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶וַיִּקְרַב מִשֶּׁה אֶת-מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְיָ.
וּשְׁמוּאֵל עַל שְׁנִתְגָּאוֹה בַּעֲצָמוֹ וְאָמַר, ⁷אֲנִכִּי הִרְאָה. כְּשֶׁבֵּא
לְמִשׁוֹחַ אֶת דּוֹד, הָעֲלִימוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמֶּנּוּ, כַּעֲנִין
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸וַיֵּרָא אֶת-אֱלִיָּאֵב וַיֹּאמֶר אֵלָּה נִגַּד יְיָ מִשִּׁחוֹ. אָמַר
לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁמוּאֵל, לֹא אָמַרְתָּ אֲנִכִּי הִרְאָה? חֲיִיָּהּ,

¹ במדבר רבא כא יב
2 כסא ה א

³ שם קלא א
4 שמואל א ט יט

⁵ חלהים קא ה
6 במדבר כז ה

⁷ כסא ה א
8 במדבר כז ה

אני מודיעך שאין אתה הרוֹאֶה. ¹אל-תבט אל-מראהו
ואל-גבה קומתו כי מאסתיהו.

וכן דוד על שנתגאה בעצמו ואמר, ²זמרות היו-לי
חקיה, כלומר, היה משתבח בעצמו ואומר, שכל המצות היו
בעיניו קלות ורגילות בפיו בזמירות הללו – אמר לו הקדוש
ברוך-הוא, חיה שסופך לטעות בדבר שתינוקות של בית
רבן קוראין אותו. בשעה שהעלה את הארון, טעה ונתנו על
העגלה, כענין שנאמר, ³וירכבו את-ארון האלהים אל-עגלה
חדשה. תלה הארון באויר ונשטמו הפרות מתחתיו. קרב
עזה לסמכו, ⁴ויבהו שם האלהים על-השל. מהו על-השל?
מפני ששגגת תלמוד עולה ודון. מיד, ⁵ויחר לדוד על
אשר פרץ יי פרץ בעזה. אמר לו הקדוש-ברוך-הוא, דוד,
לא אמרת ²זמרות היו-לי חקיה? לא למדת ⁶ולבגי קהת
לא נתן כי-עבדת הקדש עליהם בכמף ישאו? התחיל דוד
תוהא ואומר, ⁷פרץ יי אלהינו בנו כי-לא דרשנוהו במשפט.
בני, הווי זהירין מאד שלא להשתמש במדת הגאון,
מפני שהיא מלבוש המקום, כענין שנאמר, ⁸יי מלך גאות
לבש. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁹מלך בשר-
ודם מי שרובש בלדירין שלו, כלום יש לו חיים? מי
שרובש מלבוש של מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא,
על אחת כמה וכמה.

ועוד אמרו באגדה, ¹⁰ארבעה גאים נכראו בעולם. הגאון
שבבריות, אדם. הגאון שבעופות, נשר. הגאון שבבהמות,
שור. הגאון שבחיות, ארי. וכלן נטלו מלכות ונתנה להם
גדלה, והן קבועין תחת המרכבה של מי-שאמר-והיה-העולם,
שנאמר, ¹¹פני האחד פני הפרוב ופני השני פני אדם והשלישי
פני אריה והרביעי פני-נשר. וכל כך למה? כדי שלא יתגאו

1 שמואל א טו ז 2 תהלים קיט נד 3 שמואל ב ו ג 4 דם דם ז
5 דם דם ח 6 במדבר ז ט 7 דברי הימים א טו יג 8 תהלים צג א
9 למ"מ 10 שמות רבא כג יג 11 יחזקאל י יד

בעולם וידעו שיש מלכות-שמים עליהם.

ואמר חכם אחד, ⁰הגדלה, מעטה לבורא וכל מי שרוצה להכנס עליו במעטהו, יהדפהו.

וכל המתגאה, הקדוש-ברוך-הוא משפילו, כענין שנאמר, ¹גאות אדם תשפילונו. ואם השפיל עצמו, עולה לגדלה וקבוד, כענין שנאמר, ²ושפל-רוח יתמך כבוד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³רחק ממקומה שנים ושלשה מושבות ושב, כדי שיאמרו לה עליה. ואל תעלה, כדי שלא יאמרו לה רד. מוטב שיאמרו לה עליה עליה, ואל יאמרו לה רד רד.

וכן היה הלל אומר, ⁴הגבהתי היא השפלתתי, והשפלתתי היא הגבהתי. ומה טעם? ⁵המגביהי לשבת, ⁶המשפילי לראות. ועוד אמרו, ⁷רד למטה, עליה למעלה. עליה למטה, רד למטה. כלומר, אם השפיל אדם את עצמו למטה, מגביהין אותו למעלה. ואם הגביה אדם את עצמו למעלה, משפילין אותו למטה.

בני, הוי בורחין מן השררה ושנאו את הגאווה, כי היא סבה מוכנת לתקלות רבות, כענין שנאמר, ⁸לפני-שבר גאון ולפני כשלון גבה-רוח.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, *מיטטור לשבר, גאווה. ומיטטור לשלון, גבה-רוח. ברית כרותה לעולם, שאין גסות-הרוח שלא יהיה אחריו שבר וכשלון.

צאו וראו מה שארע לפרעה ולסנחריב ולנבוכדנצר ולחירם מלך צר. על שנתגאו בעצמן, הקדוש-ברוך-הוא השפילן בתכלית השפלות, כדי שידעו הכל שיש אלוה ואדון עליהם. וכן הוא אומר, ⁹יען כי גבהו בנות ציון ותלקנה נטויות גרון ומשקרות עינים וגו'. על שנתגאו בעצמן, מה

1 משלי כט כג 2 ויקרא רבא אה 3 שמות רבא מה ה 4 תהלים קיג ה 5 שם שס ו
6 שוחר טוב הנדפס בביהמ"ד ח"ה 7 משלי טו יח 8 ישעיה ג טז
* שלי-הרך המכריז לפני בוא הדבר, למ"מ

פתיב בענין, ¹ביום ההוא יסיר אדני את תפארת העצבים וגו'. והביאן בתכלית השפלות והבזיון.

בני, מאסו הגאונה ותמעבו גסות-הרוח, מפני שהדבר שנאוי מאד בעיני המקום. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל מי שיש בו גסות-הרוח פועל עבודה-זרה, שנאמר, ³תועבת יי כל-גבה-לב יד ליד לא ינקה. מלמד, שאפילו יש בו תורה וחכמה כמשה רבנו עליו השלום שקבל את התורה מידו של הקדוש-ברוך-הוא לידו, ויש בו גסות-הרוח, לא ינקה מדינה של גיהנם.

וכל מי שיש בו גסות-הרוח ומתגאה על הבריות, לסוף מתמעט והולך לשעה קלה ואיננו בעולם, בענין שנאמר, ירמו מעט ואיננו וגו'. כלומר, רוממותן של רשעים אינו אלא זמן מעט. הלא תראו מה שכתוב בהמן, ⁵אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את-המן וגו' ונשאוהו וישם את-כסאו מעל כל-השרים אשר אתו. מה עלתה לו? ⁶ויתלו את-המן על-העץ וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁷כלי זכויות לפי נפחתן היא שבירתן. ולא עוד אלא שכל מי שיש בו גסות-הרוח, נטרד מחיי העולם-הבא ואשה-של-גיהנם אוכלתו. דתנא דבי-אליהו, גסי הרוח ומספרי לשון הרע ומדברי כזב והחכמים בעיניהם, עליהן הכתוב אומר, ⁸כי הגה היום בא בער פתגור והיו כל-יודים וכל-עשה רשעה קש ולהט אתם היום הבא וגו'.

וכל מי שיש בו גסות-הרוח, יצר-הרע שולט בו וכופר בעקר, בענין שנאמר, ⁹רשע כגבה אפו כל-דרש אין אליהם כל-מזמותיו. וכן משה מזהיר את ישראל ואומר, ¹⁰ורם לבבך ושכחת את-יי אליהך.

ואמר חכם אחד, ¹¹העשר מעטה-הגאונה, והגאונה מרפכת-

1 יסעיה ג יח 2 סוטה ד ב 3 משלי סו ה 4 איוב כד כד 5 אסתר ג א
6 שם ז י 7 למ"מ 8 כלאכי ג יט 9 תהלים י ד 10 דברים ח יד

הָרָשָׁע. וְאָמַר אַחֵר, יִסְמוּךְ לַגְּאֹנָה, רוּעַ מַעֲלָלִים.
וּמַצִּינוּ בְּאַגְדָּה, ²כִּי בְּגִי-סִימוֹנְיָא בָּאוּ לִפְנֵי רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ
עָלְיוֹ הַשְּׁלֹמֹם, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ שְׂיִתֵּן לָהֶם אָדָם אֶחָד שְׂיִהְיֶה לָּהֶם
לְמַלְמִיד-חֶכֶם וְחֹזֵן וְדִין וְדָרְשׁן וּבַעַל-מִשְׁנָה, שְׂיַעֲשֶׂה לָּהֶן
כָּל צְרֻכֵיהֶן. וְנָתַן לָהֶן לְוִי בֶר-סִיסִי. וַעֲשׂוּ לוֹ בֵּימָה גְדוֹלָה
וְהוֹשִׁיבוּהוּ עָלֶיהָ. וְשָׁאֲלוּ לוֹ, גְּדָמַת בְּמָה חוֹלְצָת, וְלֹא יָדַע
לְהַשִּׁיבָם. וְעוֹד שָׁאֲלוּהוּ, הִיכְמָה שְׂרַקְקָה דָם מֵהוּ, וְלֹא יָדַע
לְהַשִּׁיבָם. אָמְרוּ, שָׁמָּה אֵינוּ בַּעַל-מִשְׁנָה נִשְׁאָלָהוּ בְּדִבְרֵי אַגְדָּה.
וְשָׁאֲלוּ אוֹתוֹ, מֵאֵי דְכְּתִיב, ³אֲבָל אֶגִּיד לָךְ אֶת-הָרָשׁוֹם בְּכֶתֶב
אַמֶּת? אִם אַמֶּת לָמָּה רָשׁוֹם, וְאִם רָשׁוֹם לָמָּה אַמֶּת? וְלֹא
יָדַע מָה לְהַשִּׁיבָם. בָּאוּ לִפְנֵי רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְאָמְרוּ לוֹ, אוֹתוֹ
הָאִישׁ שֶׁנִּתְּתָ לָנוּ, לֹא הִשִּׁיב לָנוּ דָּבָר עַל שְׁאֲלוֹתֵינוּ.
אָמַר לָהֶן, אָדָם גְּדוֹלָ גִּתְמִי לָכֶם. שְׁלַח רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ
וְהִבִּיאוּ אֵצֶלּוֹ. וְשָׁאֲלָ אוֹתוֹ לִפְנֵיהֶן, גְּדָמַת בְּמָה חוֹלְצָת?
אָמַר לוֹ, אֶפִּילּוּ בַשְּׁנִיָּה. רַקֵּת דָּם מֵהוּ? אָמַר לוֹ, אִם יֵשׁ בּוֹ
צַחְצוּחִית שֶׁל רֶק, כָּשֶׁר. אִם אַמֶּת לָמָּה רָשׁוֹם, וְאִם רָשׁוֹם
לָמָּה אַמֶּת? אָמַר לוֹ, עַד שֶׁלֹּא נִתְחַתֵּם גְּזֵר-דִּין, רָשׁוֹם.
מִשְׁנִתְחַתֵּם גְּזֵר-דִּין, אַמֶּת. אָמַר לוֹ, וְלָמָּה לֹא הִשְׁבֵּת לָהֶם
מִתְחֻלָּה כְּשֶׁשָּׁאֲלוּהוּ? אָמַר לוֹ, עָשׂוּ לִי בֵּימָה גְדוֹלָה וְהוֹשִׁיבוּנִי
עָלֶיהָ, וְנִתְגָּאָה רוּחִי עָלַי, וְלֹא יָדַעְתִּי מָה לְהַשִּׁיבָם. וְקָרָא
רַבְּנֵי עָלְיוֹ, ⁴אִם-נִבְלָתָ בְּהִתְנַשֵּׂא. מִי גֵרָם לָךְ לְהִתְנַבֵּל בְּדִבְרֵי-
תוֹרָה? בְּשִׁבִּיל שְׁנִשְׂאֵת עֲצָמָה בָּהֶן.

אִי לָהּ לַגְּסוּת-הָרוּחַ כְּמָה עוֹשָׂה. מִשְׁכַּח אֶת הַשֵּׁם,
מִשְׁכַּח אֶת הַתְּלָמוּד, מִשְׁכַּח אֶת מַעֲשִׂים-טוֹבִים, וּמִשְׁכַּח
דֶּרֶךְ-אֲרָץ, וְאֵינוּ מִתְעַסֵּק בְּמַלְאַכָּתוֹ.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ⁵הַרְבֵּנוּת מְקַבֶּרֶת בְּעָלֶיהָ,
שֶׁכֵּן מַצִּינוּ בְּיוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁמֶת קֹדֶם אָחִיו, מִפְּנֵי שֶׁנִּהְיָ עֲצָמוֹ

1 חִיקוּן מִדּוֹת הַנֶּסֶךְ יו א א 2 יְרוּשָׁלַּיִם יְבֻמוֹת פֶּרֶק יב הִלְכָה ו, ס ב, ס א א 3 דְּנִיָּאל י ב א
4 מִשְׁלִי ל לב 5 בְּרֻכּוֹת נה א, מִסְחִים פו ב

ברבנות, שנאמר, וימת יוסף וכל-אחיו וכל הדור ההוא. וכן ציו חכמינו זכרונם לברכה, ¹אהב את המלאכה, ושנא את הרבנות. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל העושה עצמו גדול, אינו גדול, אם אין אחר גדול ממנו מגדלו. וכל מי שהוא רודף אחר השגרה, השגרה בורחת ממנו. וכל מי שבורח מן השגרה, השגרה רודפת אחריו. ואמר חכם אחד, מי שלא התגאה בנפשו, עזר אותה. ומי שהתגאה בה, השפילה. ואמר, מי שסמך על עצתו, תעה. ומי שבטח על שכלו, נכשל. ומי שהתגאה על בני-אדם, שפל. ואמר, *אני תמה ממי שעבר במעבר השתן והדם, איך יתגאה.

וכל מי שמואס את הגאון ומתעב את הגדלה וגסות הרוח והוא שפל בפני כל האדם, הרי זה משבח, מפני שמסתפק בין בדבר מעט בין בהרבה. כמו שאמר חכם אחד, מי שנכנסה בו הגאון והגדלה, אין כל העולם וכל אשר בו מספיק לכלכלתו לגבה לבו ולרב תאותו. ומי שנכנע, הוא מסתפק למזונותיו ולספקו.

אוי להן לגאים, שבדבר שמתגאין, באותו הדבר עצמו נפרע מהן הקדוש-ברוך-הוא. צא ולמד מאנשי דור-המבול ומדור-הפלגה ומאנשי סדום ועמורה וממצרים, שבדבר שנתגאו, בו בדבר נפרע הקדוש-ברוך-הוא מהן. בדור-המבול פתיב, ³וירא אלהים את-הארץ והנה נשחיתה פי-השחית כל-בשר את-דרך כל-הארץ – שהיו כאין על נשי חבריהן. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴שאפילו בהמה חיה ועוף היו נזקקין לשאינו מינו. ברותחין קלקלו וברותחין נדונו, שהיו מי המבול חמין. ובדור-הפלגה פתיב, ⁵הבה גבה-לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה-לנו שם פן-נפויץ על-פני כל-הארץ. מה פתיב בענין, ⁶ויפץ יי אתם וגו'. וזהו שאמר

1 שמות א ו 2 אבות א ו 3 ריש אבות דרבי נתן, שכטר נוסחא ב' 4 השוה עירובין יב - 5 בראשית ו יב 6 סנהדרין קח ב, רש"י נח ו יב 7 בראשית יא ד 8 שם שם ח
* מבחר הפנינים נח 2

הַכָּתוּב, ¹מְגוֹרֶת רָשָׁע הִיא תְּבוֹאָנוּ. וּבְאֲנָשֵׁי-סְדוֹם כָּתִיב,
²פָּרִץ נַחַל מֵעַם-גָּר הַנִּשְׁכָּחִים מִגִּי-רָגֶל דָּלּוּ מֵאֲנוּשׁ נָעוּ.
³שְׁמַתוֹךְ שֶׁהָיוּ צָרִי-עֵין בְּמִמוֹנָם, שֶׁלֹּא הָיוּ מֵהֵנִין (לָהֶם)
מִשְׁלָהֶם לְעוֹבְרִים וְשָׂכִים, לֹא הָיוּ הָעֲנִיִּים עוֹבְרִים דֶּרֶךְ שָׁם.
וּמִתּוֹךְ כֵּן, נִהְפָּכָה אֶרֶצָם וְהָיְתָה שְׁמָמָה מִבְּלִי עוֹבֵר וְשָׁב.
וּבַמִּצְרִיִּים כָּתִיב, ⁴כִּי בִדְבַר אֲשֶׁר זָדוּ עָלֵיהֶם. ⁵הֵם אֲבָדוּ
זְכוּרֵיהֶם בַּמַּיִם, לְפִיכָךְ טִבְעָם בַּמַּיִם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁶בְּסִאסְאָה
בְּשִׁחָה תִּרְיַבְנָה. ⁷בַּמִּדָּה שֶׁאָדָם מוֹדֵד, כֵּן מוֹדֵדִין לוֹ.
כֵּן, הָיוּ זֵהִירִין מִלְּהִתְחַבֵּר עִם בַּעַל-גִּאָּוָה וְגִסּוֹת-הָרוּחַ,
וּתְבַרְחוּ מִמֶּנּוּ מִלֹּא-עֵינֵיכֶם כַּאֲשֶׁר יִבְרַח הָאָדָם מִשׁוֹר
הַמוּעָד, מִפְּנֵי שֶׁאֲפָשָׁר שִׁיעֲמִיד אֶתְכֶם אֶל הַסִּכָּנוֹת בְּגִאָּוָה
לָבוֹ וְגִסּוֹת רוּחוֹ. וְכֵן שְׁלֵמָה מִזֵּהִיר בְּחֻקְמָתוֹ וְאוֹמֵר, ⁸טוֹב
שְׁפַל-רוּחַ אֶת-עֲנוּיִם מִחֻלָּק שְׁלָל אֶת-גִּאִים.

צֵא וְלִמַּד מִזְכָּרֶיהָ בֶּן-יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן, שְׁמַתוֹךְ שֶׁנִּתְגָּאָה
לָבוֹ עָלָיו וְנִתְיָהַר, נִהְרַג וְנִהְרָגוּ בְּדַמּוֹ כַּמָּה נַפְשוֹת מִיִּשְׂרָאֵל,
כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹וְרוּחַ אֱלֹהִים לָבָשָׁה אֶת-זִכְרָהּ בֶּן-יְהוֹיָדָע
הַכֹּהֵן וַיַּעֲמֵד מֵעַל לָעָם. ¹⁰מֵהוּ וַיַּעֲמֵד מֵעַל לָעָם? שָׂרָאָה עֲצָמוֹ
גְּבוּהַ מִכָּל הָעָם, חֲתָן-הַמֶּלֶךְ וְכֵן וְנִבִּיא וְדִין, וְהִתְחִיל לְדַבֵּר
גְּדוּלוֹת. וּמִתּוֹךְ כֵּן, נִהְרַג.

וְאוֹמֵר חָכָם אֶחָד, אֶרְבָּעָה דְּבָרִים מֵאֲבָדִים אֶת הָאָדָם,
הַגִּאָּוָה, וְהַעֲקָשׁוּת, וְהַעֲצָלָה, וְהַמְהִירוּת. וְאוֹמְרוֹ עַל דֵּל גִּאָּה
אֶחָד, שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ וְרָאָה עַל הַדֶּרֶךְ מִשְׁלָךְ דִּינָר זָהָב,
וְלֹא רָצָה לָשׁוּם אֶת עֲצָמוֹ וְלִטְלוֹ, וְקָרָא אָדָם אַחֵר וְאוֹמֵר לוֹ
שִׁיטְלֵהוּ, וְנִטְלוֹ. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ עַל הָעֲנָן. וְהָשִׁיב לוֹ, מִפְּנֵי
שֶׁהוּא (הָיָה) אָדָם חָשׁוּב וְנִכְבָּד, וְגִנָּאי עָלָיו הַדְּבָר לָשׁוּם
וְלִטְלוֹ. וְאוֹמֵר לוֹ, כַּמָּה אֶתָּה מְגַנָּה יוֹתֵר מִן הַבְּגָדִים הַבְּלוּיִים
שֶׁעָלֶיךָ מִמָּה שֶׁהָיְתָה מִתְגַּנָּה לָשׁוּם לְטוֹל דִּינָר זָהָב.

1 משלי י כד 2 איוב כח ד 3 סנהדרין קט א 4 שמות יח יא 5 מכילתא בשלח יד כו
6 יסעייה כח כ 7 סוטה ח ב 8 משלי טו יט 9 דברי חיים ב כד כ 10 פתיחתא איכה רבא כג

ושמַעתי כי המַלְךְ פְּרִידִירִיקוֹ רָאָה עַל הַדֶּרֶךְ מַשְׁלָכֶת פְּרוּטָה אַחַת שֶׁל נַחֲשֶׁת וְשַׁח אֶת עֲצָמוֹ וְנִטְּלָהּ. וְנִשְׁאַל עַל הָעֲנָן, וְהָשִׁיב, כְּדִי לְלַמֵּד דֶּרֶךְ-אֶרֶץ לְשָׂאֵר בְּנֵי-אָדָם. וַדְּעוּ לָכֶם בְּנֵי, כִּי טוֹב לוֹ לָאָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם הַשּׁוֹטֶה כְּשֶׁאֵי-אֶפְשָׁר לוֹ לַעֲשׂוֹת בְּעֲנֵן אַחֵר, מִלְּהִתְחַבֵּר עִם בַּעַל-גֹּאֲוָה. מִפְּנֵי שֶׁהַשּׁוֹטֶה, חוֹבֶה עַל הָאָדָם לְסְבּוֹל מִפְּנֵי שְׁטוּתוֹ. וּבַעַל-גֹּאֲוָה, יִתְרַהֵב וַיִּתְגַּדֵּל עַל הָאָדָם עַל כֵּל דִּבְרַר עַד שִׁילָאָה לְסְבּוֹל מִמֶּנּוּ, וְנִמְצָא מְרִיב וּמִתְקוּטֵט עִמּוֹ, וְאֶפְשָׁר שִׁיכֶלֶה הַקָּרָן.

וְשִׁאלוּ הַחֲכָמִים, ¹יֵמָּה הִיא הַגֹּאֲוָה? וְאָמַר, שְׁטוּת שְׁאִין בַּעֲלֶיהָ יָכוֹל לְהִנִּיחָהּ. וְאָמַר, אֵלֶּי יָדַע הַגֹּאֲוָה עֶרֶךְ עֲצָמוֹ, לֹא הִיא מִתְגֹּאֶה.

וְיָמָּה הִיא הַגֹּאֲוָה, וְאֵיךְ בָּאָה בְּלֵב הָאָדָם? שֶׁהָאָדָם מִתְגֹּאֶה בְּעֲצָמוֹ עַל שׁוּם מַעֲלָה אֲשֶׁר הוּא סְבוֹר שֶׁתִּהְיֶה בּוֹ. אֶפְשָׁר שֶׁהוּא סְבוֹר לְהִיטּוֹ מִפְּלֶג בְּחֻקָּהּ אוֹ בְּנוֹי אוֹ בַּעֲשָׂר אוֹ בַּגְבוּרָה אוֹ בַּאֲחַת מִשְׁאָר מַעֲלֹת הַמַּדּוּת, וּמִתּוֹךְ כֵּן, רוֹאֶה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁהוּא בַּמַּעֲלָה הַעֲלִיוֹנָה, וּמַגִּיס לְבוֹ וּמִתְנַשֵּׂא בְּעֲצָמוֹ, וְאִין כֵּל אָדָם חָשׁוּב בְּעֵינָיו לְכֹלָם, וְאִין נִרְאִין בְּעֵינָיו מִנְהַגוֹת הָאֲנָשִׁים, וְנוֹהֵג מִנְהַגוֹת בְּפָנֵי-עֲצָמוֹ חֲלוּקִין מִשְׁאָר הָאֲנָשִׁים, וּמִתְבוֹדֵד וַיּוֹשֵׁב לוֹ בְּפָנֵי-עֲצָמוֹ. כְּלוּמַר, שְׁאִינוֹ רְאוּי לֵישֵׁב וּלְהִתְעַרֵּב עִם כֵּל אָדָם. וּכְשֶׁהוּא מֵהַלֵּךְ בַּדֶּרֶךְ, הוֹלֵךְ עָקֵב בַּצַּד גּוֹדֵל עַל דֶּרֶךְ גֹּאֲוָה וְגִסּוֹת.

וּכְבָּר אָמְרוּ ²עַל אֶחָד מֵהַמַּלְכִּים שֶׁהָיָה מִמֶּהֱרַ בְּהַלִּיכָתוֹ כְּשֶׁהָיָה הוֹלֵךְ, וְשִׁאלוּ אוֹתוֹ עַל עֲלַת הַדָּבָר, וְאָמַר, לִפִּי שֶׁהוּא רְחוּק יוֹתֵר מִדֶּרֶךְ הַגֹּאֲוָה וַיּוֹתֵר מֶהֱרַ לְהַשְׁלֵמַת הַחֲפִץ. וְעוֹד מַדּוּת אַחֲרוֹת גְּרוּעוֹת יֵשׁ לְבַעַל גֹּאֲוָה, שֶׁכְּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִם הָאֲנָשִׁים, מַגְבִּיהַ קוֹמָתוֹ וְהוֹלֵךְ בְּקוֹמָה זְקוּפָה, וְאִינוֹ מְקַדִּים

1 מבחרי הפנינים נח ה

2 חובות הלבבות שער הכניעה פרק י

שְׁלוֹם לְכָל אָדָם, וְאִינוּ מְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת, וְרוֹצֶה שִׁיכְבְּדוּהוּ
 אֲחֵרִים. וְכָל דְּבָרָיו וּמִנְהֻגוֹתָיו וּמִשְׁאָו וּמִתְּנוּ עִם הַבְּרִיּוֹת,
 הֵם עַל דֶּרֶךְ הַגָּאוֹה וְגִסּוֹת-הָרוּחַ, עַד שִׁילָאוּ מִמֶּנּוּ הָאֲנָשִׁים
 וַיִּתְּנֶנָּה בְּעֵינֵיהֶם וַיִּתְּרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ בְּתַכְלִית הָרַחוּק, מִפְּנֵי גְאוֹתוֹ.
 וּמִסְעִיפֵי הַמֶּדָּה הַמְּגַנָּה הַזֹּאת יוֹצֵאת הִהִירוֹת, שֶׁהִיא
 מֶדָּה שְׂנוּאָה וּמִשְׁקָצַת בְּיוֹתֵר לְפָנֵי הַמָּקוֹם וּלְפָנֵי הַבְּרִיּוֹת,
 יִשְׁכַּן מִצִּינוּ בְּאֵלֵי שַׁע, מִפְּנֵי שְׁנִיתִיהָר וְאָמַר ² לְוָלִי פְּנִי-יְהוֹשָׁפָט
 מִלֶּךְ-יְהוּדָה אֲנִי נָשָׂא אִם-אֶבִּיט אֵלֶיךָ וְאִם-אֶרְאֶךָ, נִתְעַלְמָה
 מִמֶּנּוּ רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ, שְׁנֵאמַר, ³ וַעֲתָה קָחוּ-לִי מִנֶּגֶן וְהָיָה כִּנְגֹן
 הַמִּנְגֵּן וַתְּהִי עֲלָיו יַד יְיָ. וְאָמְרוּ חֲכָמָיו וְזָכוּנָם לְבָרָכָה, ⁴ כָּל
 הַמִּתִּיָּהֵר, אִם חָכָם הוּא – חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת מִמֶּנּוּ, וְאִם נָבִיא
 הוּא – נְבוּאָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת מִמֶּנּוּ. אִם חָכָם הוּא חֲכָמָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת
 מִמֶּנּוּ מִנְּלֵן? מֵהֵלֶל. כִּשְׁשָׁאֲלוּהוּ בְּנֵי-בְתִירָה, אִם פֶּסַח דּוֹחָה
 שְׁבַת אִם לֹא, וְהַשִּׁיב לָהֶן, שֶׁדּוֹחָה שְׁבַת וּמִנּוּהָ נָשִׂיא עֲלֵיהֶן.
 וְהָיָה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ בְּהִלְכוֹת פֶּסַח כָּל הַיּוֹם כָּלוּ. הַתַּחֲבִּיל
 מִקִּנְטָרֵן בְּדִבְרִים, וְאָמַר לָהֶן, מִי גֵרָם לָכֵם שְׁאֲעֵלָה מִבְּכָל
 וְאֵהִיָּה נָשִׂיא עֲלֵיכֶם, עֲצָלוֹת שֶׁהִיתָה בָּכֶם שֶׁלֹּא שִׁמְשַׁתֶּם שְׂגִי
 גְדוּלֵי הַדּוֹר שִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלְיוֹן. אָמְרוּ לוֹ, שָׁכַח וְלֹא הִבִּיא
 סִפִּין מִעֶרֶב-שְׁבַת מֵהוּ? אָמַר לָהֶן, הִלֵּכָה זֹו שִׁמְעִתִּי וְשִׁכַּחְתִּי,
 אֲלֹא הִנֵּחַ לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל, אִם אֵינֶן נָבִיאִים, בְּנֵי-נָבִיאִים הֵן.
 לְמַחֵר, מִי שִׁפְסָחוּ טָלָה, תָּחַב לוֹ בְּצִמְרוֹ. מִי שִׁפְסָחוּ גָדִי, תָּחַב
 לוֹ בֵּין קֶרְנָיו. רָאָה מַעֲשֵׂה, וְנִזְכַּר הִלֵּכָה וְאָמַר, כֹּף מִקְבֵּל
 אֲנִי מִפִּי שִׁמְעִיָּה וְאַבְטָלְיוֹן. וְהִלֵּא הֵלֵל עֲנוּתָן גְּדוּלָּה הָיָה
 וְלֹא קִנְטָרֵן מִתּוֹךְ גִּסּוֹת-הָרוּחַ אֲלֹא דֶּרֶךְ תּוֹכָחָה, וְאַף-עַל-
 פִּי-כּוֹ, מִתּוֹךְ שִׁקְנִטָרֵן דֶּרֶךְ יְהִירוֹת, נִתְעַלְמָה הִלֵּכָה מִמֶּנּוּ
 וְאָמַר, הִלֵּכָה זֹו שִׁמְעִתִּי וְשִׁכַּחְתִּי.
¹ וְאִם נָבִיא הוּא נְבוּאָתוֹ מִסְתַּלֶּקֶת מִמֶּנּוּ מִנְּלֵן? מִדְּבוּרָה,

שנתייהרה ונתגאטה בעצמה ואמרה, ¹חדלו פרוזן בישראל
חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל. ולבסוף
נסתלקה ממנה רוח-הקדש, שנאמר, ²עורי עורי דבורה עורי
עורי דברי-שיר וגו', שכבר נסתלקה ממנה רוח-הקדש.
ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³כל המתיהר, אפילו על

אנשי-ביתו אינו מקבל, שנאמר, ⁴גבר יהיר ולא יגוה.

וכל מי שמתגאה ומתיהר, סוף שיורש הבוץ והקלון,
כענין שנאמר, ⁵בא זדון ויבא קלון וגו'. ולא עוד אלא,
שנקרא לץ, כענין שנאמר, ⁶זד יהיר לץ שמו. ולא עוד אלא
⁷שכל המתיהר נופל בגיהנם, שנאמר, ⁸עושה בעברת זדון.
ואין עברה אלא גיהנם, כענין שנאמר, ⁹יום עברה היום ההוא.
לכן בני שמעוני, כדי שלא תבוא לידי גסות-הרוח
ויהירות. תחלה, הסתכלו בעצמכם, שלאחר שעה, מיתה. ושאו
עיניכם למרום וראו מי ברא חמה ולקנה כוכבים ומזלות
וכל צבא השמים וכל מעשה בראשית כלם, שבחכמת הבורא
יתברך ובתבונתו ובחסדו עם כל אחד, כלן מלויין במאמר
שפתיו, כענין שנאמר, ¹⁰בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו
כל-צבאם. ותחזרו ותסתכלו באדם ובבהמה ובעוף השמים
ובדגי הים, שמוזנות כל אחד ואחד בידו, ונשמת כל אחד
ואחד בידו, כענין שנאמר, ¹¹אשר בידו גפש כל-חי ורוח
כל-בשר-איש. וכן הוא אומר, ¹²בידך אפקיד רוחי.

לפיכך, חייב אדם לברך ולשבח ולרום ולקדש שמו
של מי-שאמר-והיה-העולם על רוח ונשמה שנותן אותה
לבעל-הפקדון בערב, ובבקר מחזירין אותה אליו.

לפיכך, צריך לו לאדם להשפיל את עצמו ולהקניע לבו
לפני בוראו ולפני כל הנריות ואל ירגיל עצמו במדת הגאונה,
כי הגאונה איננה נמצאת בתסידים ויראי-האל, מפני שהיא

1 טופטים ה ו 2 שם שם יב 3 סוטה מז ב 4 חבקים ב ה 5 משלי יא ב 6 שם כא כד
7 נבא בהרא י ב 8 צפניה א טו 9 תהלים לג ו 10 איוב יב י 11 תהלים לא ו

מדה גרועה. וכל מי שמשתמש בה, אינו יכול להכניע יצרו ולשבור לבו לעבוד לבוראו.

אמנם מי שמתגאה בלבו ושם לבו עליו על מעשיו הטובים אשר קדם ועושה תמיד בכל יום, לא שיתגאה בעבורם על בני-אדם, אלא שמתגאה בנפשו ושם לבו עליו על שפקח לו האל עיני לבו והאיר עיני שכלו לבחור בדרך החיים והטוב, דבר זה איננו מזיק לענוה ולנמיכות ולשפלות הרוח כלל, אבל הדרך הזה מסקל מלפניו הגאות הרע ומוסיף חיל ואמץ לילך בדרךי האל.

וכן מצינו ביהושפט מלך יהודה ששם לבו וזכה לבו עליו, מפני שהלך בדרךי השם, כענין שנאמר בו, ¹ויגפה לבו בדרךי יי. ועל זה צו חכמים ואמרו, ²הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביה שבשמים. ואלהים יצליחנו לעשות רצונו ויכניע ערפנו לעבודתו ברחמי הרבים.

המצלה התשיעית

מצלת הצניעות

בני, בואו ואלמדכם מצלת הצניעות. דעו בני, כי מצלת הצניעות היא מן המדות החשובות והמיתסות, מפני שהיא משלש מדות שהקדוש-ברוך-הוא מבקש מ ישראל, כענין שנאמר ³ומה יי דורש ממך כי אם-עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם-אלהיך. ולא עוד אלא, שמגניה על האדם מעין רעה ומצלת אותו מן החטאים והעברות, שכן מצינו ביוסף הצדיק עליו השלום, שמפני שנהג עצמו בצניעות, נצל מאדונתו אשת פוטיפר שלא נכשל בה, כענין שנאמר, ⁴ותשא אשת-אדניו את-עיניה אל-יוסף. היא נשאה עיניה כדי להסתכל בו והוא לא נשא עיניו להסתכל בה, שכך אמרו חכמינו

זכרונם לברכה באגדה, ¹ 'שרתוע' של ברנל נתנה תחת צוארו, כדי שיתלה עיניו ויביט בה. ואף-על-פי-כן, לא הביט בה, שנאמר, ² 'ענו בכבל רגלו ברנל באה נפשו'.

ומצינו ³ שמטרונה אחת שאלה את רבי יוסי, אמרה לו, אפשר יוסף בן שבע-עשרה שנה עומד בפרקו ולא היה עושה את הדבר הזה? הוציא לפניו ספר בראשית התחיל קורא מעשה ראובן ובקעה, יהודה ותמר. אמר לה, ומה אלו שהיו גדולים וברשות אביהן, לא כסה עליהן הכתוב. זה שהוא קטן וברשות עצמו, על אחת כמה וכמה.

גדולה היא מדת הצניעות לפני המקום, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴ 'התורה תחלתה צניעות, וסופה צניעות. תחלתה צניעות, שנאמר, ⁵ 'בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, סתם ולא פרש לה ברייתם כמו שפרש לה בשאר תולדות השמים והארץ, וכאן סתם את מאמרו. שבכל שאר התולדות כתוב, ויאמר ויאמר, וכאן לא נאמר בו ויאמר, אף-על-פי שפרש בקבקה, ⁶ 'בדבר יי שמים נעשו וגו'.

וכשם שמאמרו סתום, כך צריך לסתום את דבריהם, שלא לחקור ולדרוש, מה למעלה ומה למטה, מה לפניו ומה לאחור. ועוד אתה למד מתחלתה צניעות, ⁷ 'שנאמר, ויתחבא האדם ואשתו מפני יי אלהים בתוך עץ הגן. ואומר, ⁸ 'את-קלה שמעתי בגן ואירא כי-עירם אנכי ואחבא. וסופה צניעות, שנאמר, ⁹ 'ויקבר אתו בגי וגו' עד ולא ידע איש את-קברתו וגו'. למה הדבר דומה? למלך שהיתה לו מרגלית מעלה, והיה מצניעה כדי שלא תשלוט בה את העין. כך הצניע הקדוש-ברוך-הוא למשה מעיני הכריות שלא תשלוט בו את העין, שמה יבואו לעשותו עבודה-זרה.

1 בראשית רבא פו יא 2 תהלים קה יח 3 בראשית רבא פו ו 4 למ"מ
5 בראשית א א 6 תהלים לג ו 7 בראשית ג ח 8 שם שם ט 9 דברים לד ו
* הערוך מביא שבילמדנו הגירסא שפור

וְהַתּוֹרָה עֲצָמָה הִיְתָה מְצֻנְעַת בְּחִיקוֹ שֶׁל מְקוֹם אֲלֵפִים שָׁנָה קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, שֶׁנֶּאֱמַר, ² וְאַהֲיָה אֲצִלוֹ אֲמוֹן וְאַהֲיָה שֶׁעָשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְיוֹמוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלֶּף שָׁנָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³ כִּי אֵלֶּף שָׁנִים בְּעִינֶיךָ כִּיֹּם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר וְגו'. וּמִפְּנֵי מָה הַצְנִיעָה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? מִפְּנֵי הַשְׁטָן וּמִפְּנֵי הַמַּלְאָכִים שֶׁלֹּא יִקְטְרוּ בִּיְגִיהֶן.

בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֹאוּ כַּמָּה גְדוּלָּה מִדַּת הַצְנִיעוּת, ⁴ שֶׁהִרִי הַלּוּחוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת מִפְּנֵי שֶׁנִּתְּנוּ בַּפְּמִי, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר ⁵ וְכָל-הָעָם רֹאִים אֶת-הַקּוֹלֹת וְאֶת-הַלְּפִידִם וְגו', שֶׁקָּטָה בָּהֶן עֵין-רָעָה וְנִשְׁתַּבְּרוּ. לְפִיכָךְ, כְּשֶׁבָּא לָתֵן לּוּחוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת, נִהַג בָּהֶן דֶּרֶךְ צְנִיעוּת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ וְאִישׁ לֹא-יַעֲלֶה עִמָּךְ וְגו', כִּדִּי שֶׁלֹּא תִשְׁלֹט בָּהֶן עֵין-הָרֶעַ.

וְכֵשֶׁם שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה בַּצְנִיעוּת, כֵּךְ תִּפְאָרְתָּה לְהִיּוֹת בַּצְנִיעוּת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ בְּנִי אִם-תִּקַּח אֲמָרִי וּמִצּוֹתִי תִצְפֹּן אִתָּךְ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ⁸ אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לִישְׂרָאֵל, לֹא תִהְיֶה תּוֹרַתִּי עִמָּכֶם כְּאֶדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ בֵּת בּוֹגֶרֶת וְהוּא מִבְּקֹשׁ לְסַפְּנָה אֲצִל מִי שֶׁמוֹצֵא, אֵלֹא הַצְפִּינוּהָ בְּלִבְבְּכֶם, שֶׁמַּלְאָכֵי-הַשָּׁרֵת נִתְּאוּ לָהּ וְלֹא נִתְמִיָּה לָהֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ מַלְכֵי צְבָאוֹת יִדְּדוּן יִדְּדוּן וְנֹת בֵּית תְּחֻלֶּק שְׁלָל. וּמָהוּ ⁷ וּמִצּוֹתִי תִצְפֹּן אִתָּךְ? שֶׁלֹּא תִהְיֶה מוֹסֵר רֵזִי-תּוֹרָה אֵלֹא לְצָנוּעִין כְּמוֹתָךְ.

גְדוּלָּה הִיא מִדַּת הַצְנִיעוּת, שֶׁהִרִי אֲבוֹת-הָעוֹלָם הַחֲזִיקוּ בָּהּ, שֶׁהָיוּ צָנוּעִין בְּמַעֲשֵׂיהֶן וְלֹא הָיוּ מִפְּרָסְמִין אוֹתוֹ. בְּאַבְרָהָם כְּתִיב, ¹⁰ גֵּר-וְתוֹשֵׁב אֲנִי עִמָּכֶם, שֶׁלֹּא הָיָה מִפְּרָסֶם אֶת עַצְמוֹ בְּרִבְנוּת, שֶׁאֵף-עַל-פִּי שֶׁהָיוּ קוֹרְאִין אוֹתוֹ ¹¹ גִּישֵׁי אֱלֹהִים, הוּא קוֹרֵא אֶת עַצְמוֹ גֵּר וְתוֹשֵׁב. בְּיִצְחָק כְּתִיב, ¹² רָאוּ רָאִינוּ כִּי-הָיָה יְיָ עִמָּךְ. רָאִינוּ מַעֲצָמְנוּ, וְלֹא שֶׁהָרַאתָ לָנוּ. מִפְּנֵי שֶׁהָיָה נוֹהֵג בְּמִדַּת

1 בראשית רבא ח ב 2 משלי ח ל 3 תהלים צ ד 4 תנחומא תשא לא
5 שמות כ יח 6 שמות לד ג 7 משלי ב א 8 תנחומא עקב ה, דברים רבא ז י 9 תהלים סח יג
10 בראשית כג ד 11 בראשית כג ו 12 שם כו כח

הצניעות. וביעלב כתיב, ¹ ויאמר יעלב לבניו למה תתראו. ² אמר להן יעלב לבניו, בבקשה מכם, אל תראו עצמכם שבעים בפני בני-עשו ובני-ישמעאל ובני-קטורה, שמה יתקנאו בכם ויתנו בכם עין-רעה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³ שצנה יעלב לבניו שאל יבנסו כלן בפתח אחד, מפני שהיו כלן נאים וגבורים, ויתנהגו בצניעות שאל יעמדו כלם במקום אחד, כדי שלא תשלוט בהן עין-הרע. וכן מצינו ביוסף הצדיק עליו השלום שצנה לגדלה בשביל הצניעות, כענין שנאמר, ⁴ בן פרת יוסף בן פרת עלי-עין בנות צעדה עלי-שור. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵ עלי לפרוע לה מן אותה העין. לפי שנהג בצניעות על אמו שקדם ועמד לפניו, כדי שלא תשביע עשו הרשע עינו ממנה, לפיכך זכה למלכות. והיו בנות-מצרים צועדות להסתכל בפייו.

ודעו לכם בני, שהצניעות מעלה חשובה, שכן מצינו בחזקיה מלך יהודה שכתוב בו, ⁶ ויעש הישר בעיני יי. ומפני שלא נהג עצמו במדת הצניעות ופרסם עצמו לשלוחי בלאדן, נענש, כענין שנאמר, ⁷ בעת ההיא שלח בראדך בלאדן וגוי. וכתיב, ⁸ ויראם את-כל-בית נכתו וגוי עד לא-היה דבר וגוי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ מאי לא-היה דבר? זה ספר תורה. מה כתיב בענין, ¹⁰ הנה ימים באים ונשא כל-אשר בביתה וגוי. וכל כך למה? על ידי שפרסם את עצמו ולא נהג עצמו בצניעות.

וחכמינו זכרונם לברכה צוו במדת הצניעות, שכל אדם חכם וזכרונם לברכה, ¹¹ אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות ואל תתודע לרשות, שלא יהא אדם מתודע למלכות מתוך עשרו כדי לקבל מהן שררה ורבנות, לפי שאין

1 בראשית מבא 2 תענית יב 3 בראשית רבא ב, רש"י בראשית מבא, ועיין תרגום יונתן בן עוזיאל
4 בראשית מס כב 5 בראשית רבא צד 6 מלכים ב יד ג 7 שם כ יב 8 שם שם יג
9 עיין פרקי דרבי אליעזר פרק גב 10 ישעיה לס ו 11 אבות א ו

המלכות נותנת שררה לאדם, אלא כדי לטול ממנו לבסוף. וכל מי שיש בו מדת צניעות, נצול מן המיתה. שכן מצינו בשאול, שבשביל הצניעות שראה בו דוד, נמנע ולא הרגו, כענין שנאמר, ¹ ואמר להרגה ותחס עליה. לא היה צריך למקרא דומר, אלא ואמרתי להרגה ואחס עליה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² אמר לו דוד לשאול, מן התורה מתר להרגו. מאי טעמא? רודף הוא. והתורה אמרה, הפא להרגה, השפם להרגו. אלא, אמה הוא שחסת על עצמה. צניעות שהיתה בה, היא חסה עליה.

ומה צניעות היתה בו בשאול? דכתיב, ³ ויבא אל-גדרות הצאן על-הדרך ושם מערה ויבא שאול להסד את-רגליו וגו'. תנא, ⁴ גדר לפני-מגדר ומערה לפני-ממערה. ומהו להסד את רגליו? מלמד, שעשה וסבך את עצמו בספה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ אי זהו צנוע? זה הנפנה בליקה בדרך שהוא נפנה ביום. כלומר, שלא יהא פורע* את עצמו בליקה אלא בדרך שהוא פורע ביום. אי נמי, כשם שביום מצניע עצמו ונפנה בקרן זוית ובמקום צנוע, כך מצניע עצמו בליקה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ האיש כשהוא נפנה, מגלה מאחריו טפת, ומלפניו טפחים. והאשה, מאחריה טפת, ומלפניה ולא-כרום.

ומדרכי הצניעות, שיהו מלבושיו של אדם, ארבים ונקיים. שכן שלמה מזהיר בחקמתו ואומר, ⁷ בכל-עת יהיו בגדיה לבנים. ושיהא צנוע בהליכתו. ⁸ כיצד? אל יצא כשהוא מבשם לשוק, ואל יצא יחידי בליקה. ולא ילך במקום שיוכל להגיע אליו בו שום צד חשד ושום כעור. ואל יספר עם אשה בשוק. ואל יפסע פסיעה גסה יותר מדי. וכן אל ילך בנחת

1 שמואל א כד יא 2 ברכות סב ב 3 שמואל א כד ג 4 ברכות סב א
5 שם כג ב 6 קהלת ס ח 7 ברכות מג ב * מגלה

הרבה, עקב בצד גודל. כי דבר זה, מדרכי הגאון וגסות-הרוח. ולא יהלך בקומה זקופה, משום דכתיב, ימלא כל-הארץ כבודו. ואל יסב בחבורה של עמי-הארץ. ואל ישב אצל מי שגדול ממנו, אלא-אם-כן נותנין לו רשות לישב, כענין שנאמר, ויִקַּח עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מִזְּקָנֵי הָעִיר וַיֹּאמֶר שְׁבוּ-פֹה וַיֵּשְׁבוּ. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³מכאן, שאין רשות לקטן לישב עד שימן לו הגדול רשות. ויהיה צנוע בדרכיו לדבר מעט ובקשון נקיה, ויהא משאו ומתנו בנחת ובצניעות. ויהיה צנוע באכילתו ובשתיתו, שלא יהא גרגרן. ואפילו בתוך ביתו, צריך לו לאדם להיות צנוע ובישן מבני-ביתו. ושאלו דתכם, מהו הצניעות? אמר, שיחוס האדם על תורתו, ויתקן ממונו, ויעשה מה שהוא חייב בו, ויתנהג בצננה עם שמירת התורה והחקמה והנהגה הטובה והסדר במחיה וסכל הפגעים. ואמר, מהו הצניעות? התרחק מן העונות והעברות, כי אין צניעות לאדם אם לא יהיו לו בגדים לבנים. ואמר, ⁴אין תורה אלא בצניעות. והצניעות, עזיבת הפענוגים. וכן מדרכי הצניעות, מי שרוחו נדיבה, ומקבל פני אזהביו בשמחה ובסבר פנים יפות, ומראה להם אהבתו, ועושה להם חפציהם, ומשתתף עמם בצרתם, כמו שאמר חכם אחד, ⁵אין יכול לסבול מדת הצניעות אלא מי שרוחו נדיבה. ואמר, ⁶מתחלת הצניעות, הקבלת פני האוהב. השניה, להראות לו אהבתו. השלישית, לעשות לו חפציו. והרביעית, להשתתף עמו בצרתו. ואם הצניעות מדה טובה לאנשים, קל-וחמר לנשים, שצריכות להתנהג במדת הצניעות ביותר. צניעות גדולה צריכות הנשים לנהוג בעצמן, כענין שנאמר, ⁷כל-כבודא בתי-מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸לא תצא אשה בשפת בעיר של זהב, ולא בטבעת שיש עליה

3 ירושלמי כתובות פרק א הלכה א, ג

2 רות ד ב

1 ישעיה ו ג

8 שבת נא א במשנה

7 תהלים מה יד

6 שם שם ח

5 שם שם ו

4 מבחר-הפנינים לא ו

חותם, ולא במחט שאינה נקיבה. ואם יצאת בהן לרשות-
 הרבים, חִיבת חטאת. אבל לתוך חצר, פטורה. ומה טוב
 מאמר הירושלמי שאמר, שאף בחול אסור לצאת בהן
 לרשות-הרבים, מפני שהעם מסתכלין בה, וגנאי גדול הוא
 לאשה כשהעם מסתכלין בה, מפני שהאנשים חושדין אותה.
 ולא נתנו תכשיטין לאשה אלא שתהא מתקשטת בתוך ביתה
 בפני בעלה, כדי שתמצא חן בעיניו ולא תתגנה עָלָיו.
 לפיכך, צריכה האשה להיות יושבת בכבודה בתוך ביתה,
 ולא תחזר בעיר לְכָאן וּלְכָאן, כדי שלא תכשיל את עצמה
 ולא תביא מכשול לבני-אדם ונמצאו מסתכלין באשת-איש,
 כי דבר זה מדרכי הזנות שכתוב בהן ² פעם בחוץ פעם
 ברחבת ואצל כל-פנה תארב. וקכל-הפחות, מביאה חשד
 על עצמה בלכתה לְכָאן וּלְכָאן.

וכן מצינו בדינה בת יעקב אבינו עָלָיו השלום, שעל
 ידי שלא ישבה בצניעות בתוך ביתה ויצאה ³ לראות בכנות
 הארץ, גרמה תקלה לעצמה. תדע, שמתחלת ברייתה של
 אשה לא נבראת אלא לצניעות, כענין שנאמר, ⁴ ויבן יי
 אלהים את-הצלע. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,
⁵ מהו ויבן? קרי בה, ויבן. התבונן בה הקדוש-ברוך-הוא
 מהיכן לבראתה. אמר, לא אברא אותה מן הראש, שלא
 תהא מזקפת ראשה. ולא מן העין, שלא תהא סקרתנית.
 ולא מן האזן, שלא תהא ציתנית. ולא מן הפה, שלא תהא
 דברנית. ולא מן הלב, שלא תהא קנטרנית. ולא מן היד, שלא
 תהא ממשמשנית. ולא מן הרגל, שלא תהא פרדנית. אלא,
 בראה ממקום צנוע באדם, שאפילו בשעה שאדם עומד ערום,
 אותו-מקום מכסה הוא. ועל כל אבר ואבר שהיה בורא בה,
 היה אומר לה, [תהי אשה צנועה] אשה צנועה. ואף-על-פי-כן,

1 נמצא בתנחומא וישלח ה 2 משלי ו יב 3 בראשית לר א 4 שם ב כב
 5 בראשית רבא יח ג

יִתְפָּרְעוּ כָל-עֲצָתִי. לֹא בָרָאתִי אוֹתָהּ מִן הָרֹאשׁ, וְהִיא זֹקֶפֶת רֹאשָׁה, שֶׁנֶּאֱמַר, ² וַתִּלְכְּנָה נְטוּיֹת גְּרוֹן. וְלֹא מִן הָעֵין, וְהִיא סִקְרָתָנִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ וּמִשְׁקְרוֹת עֵינַיִם. וְלֹא מִן הָאָזֶן, וְהִיא צִיתָנִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴ וּשְׂרָה שְׁמַעַת. וְלֹא מִן הַלֵּב, וְהָרִי הִיא קִנְטְרָנִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וַתִּקְנֶנּוּ רַחֵל בְּאַחֲתָהּ. וְלֹא מִן הַיָּד, וְהָרִי הִיא מִמִּשְׁמַשְׁנִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶ וַתִּגְנֹב רַחֵל אֶת-הַתְּרָפִים. וְלֹא מִן הָרֶגֶל, וְהָרִי הִיא פֶרְדָּנִית, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ וַתֵּצֵא לָאָה לְקִרְאָתוֹ. בְּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ, כִּמָּה גְדוֹלָה מִדַּת הַצְּנִיעוּת לָאָה, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ, ⁸ כָּל כֶּלֶה שֶׁצְנוּעָה בְּבֵית חֲמִיָּה, זֹכֶה וַיִּצְאִין מִמֶּנָּה מְלָכִים וְנָבִיאִים. מִנֶּלֶן? מִתֵּמֶר, דְּכָתִיב, ⁹ וַיֵּרָא אֶהְיֶה וַיִּחְשְׁבֶהָ לְזוֹנָה כִּי כִסְתָהּ פָּנֶיהָ, מִשּׁוּם שֶׁכִּסְתָהּ פָּנֶיהָ בְּבֵית חֲמִיָּה, וְלֹא הִפִּיר בָּהּ יְהוּדָה כְּשָׁבָא לְיָדֵי אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה, וּכְסָבוֹר שֶׁהִיא זֹנָה, וְזָכָתָה וַיִּצְאוּ מִמֶּנָּה מְלָכִים וְנָבִיאִים. מְלָכִים, מִדָּוִד. וְנָבִיאִים, מֵאַמּוֹץ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ, ¹⁰ כְּשֶׁהָאָה מַצְנוּעַת עֲצָמָה בְּחוּף הַבַּיִת, רְאוּיָה לְהִנָּשֵׂא לְכֹהֵן-גָּדוֹל וּלְהַעֲמִיד כֹּהֲנִים גְּדוֹלִים, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹ כָּל כְּבוֹדָה בַּת-מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבָּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה. כְּלוּמַר, אִם יוֹשֶׁבֶת בְּכְבוֹדָה לְפָנִים בַּצְּנִיעוּת, רְאוּיָה לְהִנָּשֵׂא לְכֹהֵן-גָּדוֹל, דְּכָתִיב, ¹² וְשִׁבְצָתָהּ הַכֹּתֶנֶת שֵׁשׁ.

גְּדוֹלָה מִדַּת הַצְּנִיעוּת לְנָשִׁים, וְאַפִּילוּ בְּחוּף בֵּיתוֹ. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ, ¹³ שֶׁבָּעָה בָּנִים הָיוּ לָהּ לְקַמְחִית, וְכֵלָם שִׁמְשׁוּ בִּכְהֻנָּה גְּדוֹלָה. נִכְנְסוּ חֲכָמִים אֲצִלָּהּ וְאָמְרוּ לָהּ, אֲמָרִי לָנוּ, מַה מַּעֲשִׂים טוֹבִים יֵשׁ בְּיָדָהּ? אָמְרָה לָהֶן, הַעֲבוּדָה, אִם רָאוּ קוֹרוֹת בֵּיתִי שֶׁעֲרוֹת רֹאשִׁי. אָמְרוּ לָהּ, כָּל קַמְחִיא קַמְחִין, וְקַמְחָא דְקַמְחִית סִלְתָּא*. וְקִרְאוּ עָלֶיהָ הַפְּסוּק הַזֶּה, ¹⁴ כָּל-כְּבוֹדָה בַּת-מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבָּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה.

וְכֵן מְצִינוּ בְּרוֹת הַמוֹאֲבִיָּה, שֶׁעַל יְדֵי הַצְּנִיעוּת שֶׁרָאָה

1 משלי א כה	2 ישעיה ג טז	3 בראשית יח י	4 שם ל א	5 שם לא יט
6 שם ל טז	7 מגילה י ב	8 בראשית לח טו	9 ירושלמי יומא ד ב	
10 תהלים מה יד	11 שמות כח לו	* כל הקמחים הם קמח רגיל והקמח של קמחית סולת (מליצה)		

בה בעז, נזדוג לה. יומה צניעות ראה בה? שכל הנשים שוחחות ומלקטות, והיא יושבת ומלקטת. כל הנשים מסלקות את בליהן*, וזו משלשלת את בליה. כל הנשים משחקות עם הקוצרים, וזו מצנעת את עצמה מהן. כל הנשים מלקטות מבין העמרים, וזו מלקטת מן ההפקר. ועוד צניעות אחרת נמצאת בה, שאמרה לה נעמי, "ורחצת וסכת ושמת שמלתך עלך וירדת הגרן. והיא לא עשתה כן, אלא ותרד הגרן תחלה, כדי שלא תלך בדרך כשהיא מקשטת, ואחר כך ותעש ככל אשר צוהה חמותה. כיון שראה בעז כל הצניעות הזו, אמר, בנדאי זו היא ראוייה למלכות, שנאמר, ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלים. ואין הלים אלא מלכות, כענין שנאמר, מי אנכי אדני אלהים ומי ביתי כי הבאתני עד-הלים. ויצבט-לה קלי, ויתן-לה לא נאמר אלא ויצבט-לה – לפי שאמר לה גשי הלים והיא לא נתקרבה אליו מפני שהיתה בושה, לפיכך ויצבט-לה קלי. ומהו קלי? קלי בשרי בשתי אצבעותיו. ואף-על-פי-כן, כתוב ונתאכל ותשבע ותתר, שהיה מאכלה דרך צניעות ולא דרך גרגרנות. כיון שראה בעז כל מדות הצניעות הללו, עמד וקנסה והעמיד ממנה מלכים ונביאים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁶ בזמן שהאשה צנועה בתוך הבית, כשם שהמזבח מכפר על ישראל, כך היא מכפרת על ביתה, שנאמר, ⁷ אשתה כגפן פריה בירכמי ביתה בניה כשתלי זיתים סביב לשלחנה. ואין ירכמי אלא מזבח, שנאמר, ⁸ ושחט אתו על ירך המזבח צפנה. ותנא דבי-אליהו⁹, ⁷ אשתה כגפן פריה, כגפן שהיא עושה פרות ולא כגפן שאינה עושה פרות. כל זמן שאשתה בירכמי ביתה – בניה כשתלי זיתים. מה זית זה יש בו זית לאכילה, זית ליבש, זית לשמן, זית לשמר, ושמןו דלוק בכל הנרות,

1 רות רבא ה ו	* בגדיהן	2 רות ג א	3 שם שם ו	4 שם ב יד
5 שמואל ב ז יח	6 תנחומא וישלח ו	7 תהלים קכח ג	8 ויקרא א יא	

9 עמוד 92, פרק יח טז, עד לפיכך

כך כל זמן שאשתך בִּירְכֵתי בֵּיתְךָ, אֵינָה דוֹמָה אֵלָּא לַגֶּפֶן
הַזֹּאת שְׂאֵינָה זֹזָה מִמְּקוֹמָהּ לְעוֹלָם. וּבֵאִין בְּנֵיהָ, מִהֵן בְּעָלֶי
מִקְרָא, מִהֵן בְּעָלֵי מִשְׁנָה, מִהֵן בְּעָלֵי מִשָּׂא וּמִתָּן, מִהֵן חֲכָמִים,
מִהֵן נְבוֹנִים, מֵהֶם יוֹדְעִים דְּבָר בְּעַתּוֹ, לְכָךְ נֹאמֵר, 'אֲשֶׁתְּךָ
כְּגֶפֶן פְּרִיָּה.

שְׂנֵיָה לָּהּ – טוֹוָה בְּשׂוֹק, וּמִדְּבָרַת עִם כָּל אָדָם, נוֹתֶנֶת
עֵינֶיהָ בְּכָל אָדָם, וְגוֹרֶמֶת לְעֲצָמָהּ רָצָה, וּמְחִיבֶת בְּעֲצָמָהּ וּבְכַנְיָהּ.
מִכָּאֵן אָמְרוּ, אִשָּׁה גּוֹרֶמֶת לְעֲצָמָהּ וּלְכַנְיָהּ שֶׁהִינָּה בְּעָלֵי
מוֹמִין. כִּיצַד? מִתְגַּבֶּהֶת עַל בְּעָלָהּ, גּוֹרֶמֶת לְעֲצָמָהּ שֶׁהִינָּה
בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. מְקַלֶּלֶת יוֹלְדֵיו בְּפָנֶיהָ, גּוֹרֶמֶת לְעֲצָמָהּ שֶׁהִינָּה
בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין.² פָּעַם בַּחוּץ פָּעַם בְּרַחוּבוֹת, גּוֹרֶמֶת לְעֲצָמָהּ
שֶׁהִינָּה בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. לֹא קוֹצֶה לָּהּ חֶלֶה בְּטֶהְרָה, נוֹדֶרֶת
וְאֵינָה מְקַיֶּמֶת, גּוֹרֶמֶת לְעֲצָמָהּ שֶׁהִינָּה בְּנֵיהָ בְּעָלֵי מוֹמִין. וְאֵינָה
מוֹצֵאָה קוֹרֶת-רוּחַ בְּעוֹלָם. וּבִשְׂבִיל מַעֲשֵׂיהָ מְקַלְקְלִים, הֵינָּה
בְּנֵיהָ, אֶחָד חָגֵר, אֶחָד סוּמָא, אֶחָד שׁוֹטֵה וְרָשָׁע.

לְפִיכָךְ, צְרִיכוֹת הַנָּשִׁים לְנַהוֹג בְּעֲצָמָן צְנִיעוּת גְּדוֹלָה
בְּכָל עֲנָוָה, בֵּין בְּתוֹךְ בִּתְיָהֶן וְאֶפִּילוֹ בְּפָנֶיהָ בְּעֲלֵיהֶן וְקַל-וַחֲמֵר
חוּץ מִבִּתְיָהֶן, בֵּין בִּישִׁיבָתָן, בֵּין בְּהִלְכָתָן, בֵּין בְּמַאֲכָלָן, בֵּין
בְּמִשְׁתִּיהֶן, בֵּין בְּדַבּוּרָן, בֵּין בְּמַלְבוּשֵׁיהֶן, בֵּין בְּתַכְשִׁיטֵיהֶן, בֵּין
בְּכָל עֲנָוָה וְעֲנָוָה שְׁעוֹשׂוֹת, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵגִיעַ לָהֶן שֵׁם-רָע וְחָשָׁד.
לְכֵן עָנִי, הָיָה זֶהִירִין מְאֹד בְּמִדַּת הַצְּנִיעוּת, כְּדֵי שֶׁתִּגְדָּלוּ
שֵׁם טוֹב בְּעוֹלָמָכֶם. וְהֶאֱלֹהִים יִדְרִיכֶנּוּ בָּהּ לְמַעַן רַחֲמֵיו הַרְבִּים.
וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגְעֵנוּ עַד כָּאֵן לְסֵפֶר בְּשִׁבְחַת מַעֲלַת
הַצְּנִיעוּת וּבְעָלֶיהָ, נִסְפֵּר בְּגִנּוֹת הַפְּרִיצוֹת וְהַנִּבְלָה וּבְעָלֵיהֶן,
כְּדֵי לְהַדְרִיכֶם בְּמִדַּת הַצְּנִיעוּת, בְּעֶזְרַת הָאֵל.

דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מִדַּת הַפְּרִיצוֹת וְהַנִּבְלָה הֵן מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגֻנּוֹת
וְהַמְכַזְּרוֹת לְפָנֵי הַמָּקוֹם, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ,

¹ כֹּל הַמִּנְבֵּל אֶת פִּיּוֹ, אֶפִּילּוּ נִתְחַתֵּם עָלָיו גִּזְר־דִּין שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, נִהְפָּךְ עָלָיו לְרָעָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ² עַל־כֵּן עַל־בְּחורָיו לֹא־יִשְׁמַח אֲדָנִי וְאֶת־יִתְמָיו וְאֶת־אַלְמָנָתָיו לֹא יִרְחֹם כִּי כָלֹ חֲנֹף וּמִרְעַע וְכֹל־פֶּה דֹבֵר נִבְלָה בְּכָל־זֹאת לֹא־שָׁב אָפוּ וְעוֹד יָדוּ נְטוּיָה. ¹ הַכֹּל יוֹדְעִין, כִּלְּה לָמָּה נִכְנָסָה לְחֻפָּה. אֲלָא, כֹּל הַמִּנְבֵּל אֶת פִּיּוֹ, אֶפִּילּוּ נִתְחַתֵּם עָלָיו גִּזְר־דִּין שֶׁל שְׁבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, נִהְפָּךְ עָלָיו לְרָעָה.

וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָה, ¹ כֹּל הַמִּנְבֵּל אֶת פִּיּוֹ, מַעֲמִיקִין לוֹ גִּיהֶנֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, ² שׁוּחָה עֲמָקָה פִּי זְרוֹת. וְלֹא עוֹד אֲלָא אֶפִּילּוּ שׁוֹמֵעַ וְשׁוֹתֵק, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ יָעוֹם יִי יִפְלֶ־שָׁם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴ כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרָא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מֶה־שָּׁחוּ. ⁵ עֶבֶד שָׂרְבוּ מַגִּיד עָלָיו מֶה־שָּׁחוּ, כָּלוּם תִּקְנָה יֵשׁ לוֹ ? ! וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָה, ⁵ שֶׁאֶפִּילּוּ שִׁיחָה קָלָה שֶׁל פְּרִיצוֹת שָׁבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, מַגִּידִין לוֹ לְאָדָם בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ.

פְּרִיצוֹת גְּדוּלָּה הִיא לְאָדָם שֶׁמַּרְבֶּה דְּבָרִים עִם הָאִשָּׁה. שֶׁכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֻנָם לְבָרְכָה, ⁶ כֹּל זֶמֶן שֶׁאָדָם מַרְבֶּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה, גּוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ, וּבֹטֵל מִדְּבָרֵי־תוֹרָה, וְסוֹפּוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֶנֶם. וְאֵל תֹּאמַר לֹא נֶאֱסְרוּ אֲלָא דְּבָרִים שֶׁל תַּפְּלוֹת אוֹ דְּבָרִים הַמְּבִיאִים לַיָּדִי תַּפְּלוֹת, אֲלָא אֶפִּילּוּ בְּדְּבָרִים שֶׁאֵינָן שֶׁל תַּפְּלוֹת, אֲסוּר לְהִרְבוֹת שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה. וְאִם הֶעֱרַךְ לְדַבֵּר לָהּ בְּדְּבָרִים בְּעֶלְמָא, יִקְצֹר בְּדְּבָרָיו בְּכָל־יְכַלְתּוֹ, וַיִּדְּבַר בְּדֶרֶךְ קִצְרָה, כְּדִי לְהִפְרֹד מִמֶּנָּה מְהֵרָה, כְּדִי שֶׁלֹּא יִחְשְׁדוּהוּ עָלֶיהָ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה הִזְהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ עָלֵיהֶם הַשָּׁלוֹם בְּעֵנִין הַפְּרִיצוֹת כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְאַוֶּה לְדַבֵּר־עֲבָרָה עֲצֻמָּה, שֶׁאֲסָרוּ לְשִׁמוֹעַ קוֹל שִׁיר מִפִּי הָאִשָּׁה, וְאָמְרוּ, ⁷ קוֹל בְּאִשָּׁה עֲרוּהָ,

שנאמר, ¹כי-קולך ערב ומראיך נאווה. וכך כף קמה? כדי שלא יתאווה לה. ועוד הזהירו חכמינו ואמרו, שלא לומר יחד האנשים עם הנשים, כדי שלא יתפוצו זה עם זה. שכתב אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²זמרון גברי וענין נשי, פריצותא. זמרון נשי *וענין גברי, כאש בנערת. ואם להרבות שיחה בזה עם האשה ולהתבונן לשמוע קולה — אסור ופריצות, קל-נחמר להסתכל בה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³לא יהלך אדם אחורי אשה בשוק ואפילו היא אשתו. נודמנה לו על הגשר, יסלקנה לצדדיו. וכך העובר אחרי אשה בנהר, אין לו חלק לעולם הבא. וכן הוא אומר, ⁴ועצם עיניו מראות ברע, ⁵זה שאינו מסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל המרצה מעות לאשה מידו לידה כדי להסתכל בה, אפילו הוא כמשה רבנו שקבל התורה מידו של הקדוש-ברוך-הוא לידו, לא ינקה מדינה של גיהנום, שנאמר, ⁷יד ליד לא-ינקה רע.

ועוד אמרו, ⁸כל המסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה, כאלו נסתכל במקום התרף.

פריצות גדול הוא לאדם שמהלך ערום בתוך ביתו. שכל מי שהולך ערום, הרי הוא מבזה את עצמו, והרי הוא חשוב כפהמה שאין לה בושה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁹אין שבחו של אדם להיות עומד ערום. שכשברא הקדוש-ברוך-הוא את האדם, לא בראו ערום, שנאמר, ¹⁰בשומי ענן לבשו וערפל חתלתו. בשומי ענן לבשו, זה השפיר. וערפל חתלתו, זו השליא. וכן הוא אומר, ¹¹אמר נבל בללו אין אליהם. במתניתא תנא, ¹²אלו בני ברבריא ובני-מרטניא שהולכין ערמין בשוק, שאין לה משקץ

1 שירהסירים ב יד 2 סוטה מח א 3 ברכות סא א 4 ישעיה לג טו 5 בבא בתרא נז ב
6 ברכות סא א 7 משלי יא כא 8 ברכות כד א 9 תוספתא ברכות ב יד 10 איוב לח ט
11 תהלים יד א 12 יבמות סג ב * לפי שהעונה כסה אוננו לשמוע את הזמר (רש"י)

ומתעב לפני המקום יותר ממי שמהלך ערם. הא למדת, שכל מי שמהלך ערם, נקרא נבל וחצוף.

ומדרכי הפריצות והנבלה, האדם שמשמש את מטתו ביום. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אסור לו לאדם שישמש את מטתו ביום, שנאמר, 'וזהבת' לרעה פמוה וגו', שמא יראה בה דבר מגנה ותתגנה עליו. וכן המשמש מטתו בפני כל הבריות, הוא דבר נבלה ופריצות.

וכיון שהפריצות ודברי הנבלה הן גנאי גדול לאנשים, קל וחמר לנשים, שצריכות להזהר בעצמן בתכלית הזהירות, שלא תהינה פרוצות, אף לא מדברות דברי הנבלות.

פריצות גדול הוא לאשה שמדברת תמיד עם האנשים. ולא עוד אלא שמביאה עצמה לידי חשד. ומן הפריצות, האשה שאין לה בעל ומתקשטת אפילו בתוך ביתה, מפני ששיוצאה בשוק, בגי-אדם משיחין בה.

בני, צאו וראו כמה מלערת מדת הפריצות לנשים. שהנשים שהן פרוצות בשום דבר-פריצות, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'שיוצאות בלא כתבה, כגון האשה שיוצאה בשוק וראשה פרוע, שהוא דבר-פריצות. ויפיקך כתוב בסוטה ופרע את-ראש האשה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'מפאן לבנות-ישראל שלא תצאנה בפריעת-הראש. שכן שערות האשה דבר-פריצות וערוה, ומרגילין את האדם לידי הרהור ותאוה, שנאמר, 'שדים נכנו ושערך צמת.

וכן האשה שטונה בשוק, הוא דבר-פריצות, מפני שמגלה זרועותיה ובגי-אדם רואין אותה, שמא יתאוה לה ותבוא לידי עברה.

וכן האשה שמשחקת עם הבחורים, הוא דרך פריצות. וכן האשה שמקללת חמיה בפני בעלה, הוא דבר-פריצות

ונחציפות. וכן הקולגנית שמדברת בביתה ושכנותיה שומעות את קולה, וכן האשה שמשמעת קולה על עסקי תשמיש-המטה. כל אלו — אמרו חכמינו זכרונם לברכה, שיוצאות בלא כתבה, מפני שנהגות עצמן בפריצות.

ומדרכי הנבלה והפריצות, האשה שהיא גרגרנית ושונה מן הנין יותר מן השעור הראוי לה. ופריצות גדול הוא לאשה שמדברת בעסקי-התשמיש אפילו עם בעלה, אלא צריכה להיות צנועה ובלשנית אפילו עם בעלה.

ודעו בני, כי הפריצות ודברי-הנבלה, הן סרסורין של זנות, והן תחלת הקלקול, ומבואות פתוחות לזנות. ולפיכך, הזהירו רבותינו זכרונם לברכה על המדה המגנה הזאת שירחיקה מעליהן בין האנשים בין הנשים בתכלית הרחוק. לכן בני, היו זהירין במדות המגנות הללו להרחיקם מעליכם, כדי שתתקדשו לפני המקום ותתקרבו אליו. ואלהינו בהמון רחמי יקדשנו במצותיו ויקרבנו לעבודתו.

המצלה העשירית

מעלת הבשת

בני, באו ואלמדכם מעלת הבשת. דעו בני, כי מעלת מדת הבשת, מעלה חשובה עד-מאד. שכל מי שיש לו בשת-פנים, נצול מן החטאים והעונות, כענין שנאמר, ¹ ויאמר משה אל-העם אל-תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על-פניכם לבתי תחטאו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² בבעבור תהיה יראתו על-פניכם, זו בושה. לבתי תחטאו, מלמד, שהבושה מביאה לידי יראת-חטא. מכאן אמרו, סימן יפה לאדם שיהא בישן. ואמר חכם אחד, ³ סימן הבנים הכשרים, הבשת הנראה

על פניהם. ומעלת המדה הזאת אינה נמצאת אלא בחסידים ויראי-חטא, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'כל המתביש, לא במהרה הוא חוטא. וכל מי שאין לו בשת-פנים, בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני.

בני, באו וראו כמה גדולה מעלת הבשת לפני המקום. ²שאפילו עבר אדם כמה עברות ומתביש מהן ואינו שונה בהן, הקדוש-ברוך-הוא מוחל לו על כל עוונותיו, כענין שנאמר, ³למען תזכרי ובשת ולא יהיה-לך עוד פתחון פה מפני כלמתך בכפרי-ך כל-אשר עשית נאם אדני אלהים. וכן מצינו בשאול, בשעה שהעלה שמואל על ידי האשה בעלת-אב, ואמר לשאול, ⁴למה הרגזתני להעלות אתי ויאמר שאול צר-לי מאד ופלשתיים נלחמים בי ואלהים סר מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנבאים גם בחלמות ואקראה לך להודיעני מה אעשה. אבל אורים ותמים – נתביש להזכירם, מפני שהרג פהגני-נב. ומחל לו הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ⁵ומחר אתה ובגיד עמי, במחיצתי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל העושה דבר-עברה ומתחרט בה, מוחלין לו מיד, כענין שנאמר, ⁷וקרבתני אליכם למשפט והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר ובעשקי שכר-שכיר אלקמה ויתום ומטי-גר ולא יראוני. הא יראוני, מוחלין להו. וכן הוא אומר, ⁸ומודה ועוזב ירחם.

ואמר חכם אחד, ⁹הזהר במדת הבשת, כי הבשת מורה על פני הנדיב. ואמר, ¹⁰מי שיעטהו הבורא מעיל הבשת, יעלמו מוקיו מבני-אדם.

גדולה היא מדת הבשת, שבעבורה יזכה האדם למעשים טובים. ולא עוד אלא שזוכה לגן-עדן, שכה אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹¹עז-פנים לגיהנם ובשת-פנים לגן-עדן.

1 נדרים כא 2 ברכות יב ב 3 יחזקאל מז סג 4 שוואל א כח טו 5 שם שם יט
6 חגיגה ה א 7 מלאכי ג ה 8 משלי כה יג 9 מבהר-הפנינים יב א 10 שם שם ב 11 אבות ה ב

ואמר חכם אחד, ¹הבשת והאמונה, נצמדות. כשתסתלק האחת, תסתלק חברתה.

ומהו הבשת? שיהיה האדם מתביש מנפשו וממעשיו בינו לבינו ויתביש גם מן האנשים, ויהיה צנוע בכל דרכיו ובכל עניניו וידקדק עליהם שלא תולד בהם שום דפי ודבר של גנאי, שאם יראו אותם או ישמעו אחרים שלא יוכל להתביש מהם. ויסתכל בתחלת הדבר קדם שיעשנו, כדי שישתדל לעשותו שלא יבא עָיו לידי בושה. ויהיה צנוע במאכל ובמשתה, כדי שלא יתגנה ויתביש ויתבזה מן הבריות, ²ויתרחק מן הכעור ומן הדומה לו. כָּל־הדבר, יתביש מן הבורא, ואז תשלם לו מעלת מדת הבשת על שלמותה. כמו שאמר חכם אחד, כשתעשה דבר בתוך ביתה, תתביש מבני-ביתה. וכשתעשה דבר בשוק, תתביש מן האנשים. ואם לאו, תתביש מעצמך. ואם לא תתביש מעצמך, תתביש מנפשה. ואם לא תתביש מנפשה, תתביש מאת הבורא הרוֹאֶה אותך. בְּנִי, הוּא זְהִירִין בְּמִדַּת הַבִּשְׁת, שְׁבִשְׁעָה שְׁאֵדָם מִתְבִּישׁ מִן הָאֲנָשִׁים, הֵרִי הוּא נֹזֵהר מִן הַדְּבָרִים הַמְּגִנִּים וְהַמְּכַעֲרִים וְאִינוּ נִכְשָׁל בָּהֶן. וְכִל־שָׁכֵן אִם מִתְבִּישׁ מִן הַבּוֹרָא, שְׁלֹא יִכְשָׁל בַּעֲבָרָה וְעוֹן.

³וְכִל מִי שֶׁאֵין לוֹ בִּשְׁת־פָּנִים, כָּכֵר הִתְרָה הַתּוֹרָה בְּעִינָיו. כְּמוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁴סוּף מֵה שֶׁקִּבְּלָנוּ מִדְּבָרֵי הַנְּבוּאָה, כְּשֶׁאֵינָה מִתְבִּישׁ, עֲשֵׂה כֹל רְצוֹנָךְ. וְאָמַר, לֹא יִגִּיעַ לְבִישָׁן חֶשֶׁד, כְּאֲשֶׁר לֹא יִגִּיעַ לְנֶאֱמָן קוֹל מִן הַגּוֹזְלוֹת וְהַגְּבוֹת. וְשֶׁאֵלֹו לְחָכָם, מֵהוּ הַבִּשְׁת? אָמַר, הַשְׂכָּל. אָמְרוּ לוֹ, וּמֵהוּ הַשְׂכָּל? אָמַר, הַבִּשְׁת. וְאָמַר אַחֵר, ⁵הַבִּשְׁת הִיא דֶּרֶךְ הַחַיִּים הָאֲרָכִים. וְאָמַר אַחֵר, ⁶חַיִּין בְּנִי־הָאָדָם בִּזְכוֹת הָאֱמוּנָה וְהִירָאָה יָמִים רַבִּים, וְאַחֵר כָּךְ חַיִּין בְּמִדַּת הַבִּשְׁת וְהַעֲנָה וְהַשְׁפָּלוּת.

בני, הוּוּ זֶה־יִרְיִן שֶׁלֹּא לְבִישׁ פָּנֵי חֲבֵרֵיכֶם אֲפִילוּ בִּינְכֶם
 לְבִינֶם, וְכָל־שָׁפֶן שֶׁלֹּא לְבִישָׁם בְּרָבִים, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִן
 הַעֲבֵרוֹת חֲמוּרוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם
 לְבָרְכָהּ, יְכַל הַמַּלְבִּין פָּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרָבִים, כְּאִלּוּ שׁוֹפֵךְ דָּמִים,
 דִּחְזִינָא לָהּ דְּאִזִּיל סִמְקָא וְאֵתִי חוּרָא. וְעוֹד אָמְרוּ, ²כֹּל
 הַמְבִישׁ אֶת חֲבֵרוֹ, סוּפוֹ מִתְבִּישׁ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁמֶלְאֲכִי־
 הַשָּׂרֵת דּוֹחֲפִין אוֹתוֹ וּמֵרָאִין קָלוֹנוֹ לְכָל בְּאִי־עוֹלָם. וְעוֹד
 אָמְרוּ, יְכַל הַיּוֹרְדִין לְגִיּהֶנָּם, יוֹרְדִין וְעוֹלִין, חוּץ מִשְׁלָשָׁה
 שְׂיֹרְדִין וְאֵינָן עוֹלִין, וְאִלּוּ הֵן. הֵבֵא עַל אֶשֶׁת־אִישׁ, וְהַמְכִּנָּה
 שָׁם [רַע] לְחֲבֵרוֹ, וְהַמַּלְבִּין פָּנֵי חֲבֵרוֹ בְּרָבִים. תִּדַּע, שֶׁבִשְׂבִיל
 שֶׁהִלְבִּינוּ פָּנֵי בֶר־קִמְצָא ³בְּרָבִים, סִיעוּ הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
 וּנְחַרְבַּ בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

וְאֶף־עַל־פִּי שֶׁהִזְהַרְתִּי אֶתְכֶם בְּמַעֲלַת הַבוּשָׁה, אֲזַהִירְכֶם
 שְׁאֵם טְעִיתֶם בְּדָבָר מִן הַדְּבָרִים, שֶׁאֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ לַחֲזוֹר
 וּלְהוֹדוֹת עַל הָאֲמָת. כִּי כֹל מִי שֶׁהוּא בּוֹשׁ לַחֲזוֹר לְהוֹדוֹת
 עַל הָאֲמָת, הוּא הַנִּקְרָא עֲזו־פָנִים בְּלִי סִפְק. וְאִם תִּטְאֲתֶם
 שׁוֹגֵג אוֹ מִזִּיד בְּדָבָר מִדְּבָרֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ
 לְהַתְּנוּדוֹת עָלֶיךָ לְפָנֵי הַמָּקוֹם. וְכֵן כִּשְׁתַּסְתַּפְּקוּ בְּדָבָר מִדְּבָרֵי
 תּוֹרָה אוֹ מִדְּבָרֵי קִבְלָה אוֹ בְּשׁוֹם דְּבַר מִצְוָה, אֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ
 לְשׂאוֹל עָלֶיךָ אֲפִילוּ [מִן] קָטָן מִכֶּם בְּמַעֲלָה וּבִשְׁנִיִּים. וְאֵל תִּתְבַּיֵּשׁוּ
 לֹמֵר בְּדָבָר שְׂאִינְכֶם יוֹדְעִים אֵין אָנוּ יוֹדְעִים, וְעַל מָה שֶׁלֹּא
 שָׁמַעְתֶּם לֹמֵר לֹא שָׁמַעְנוּ, אוֹ אִם שָׁמַעְתֶּם וּשְׁכַחְתֶּם וְאֵינְכֶם
 זֹכְרִים אוֹתוֹ לֹמֵר שָׁמַעְנוּ וּשְׁכַחְנוּ. שָׁפֶן מִשָּׁה רַבָּנוּ עָלֵינוּ
 הַשְּׁלוֹם הַזֶּה וְלֹא בּוֹשׁ לֹמֵר, לֹא שָׁמַעְתִּי, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר,
 יִישָׁמַע מִשָּׁה וַיִּיטֹב בְּעִינָיו.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ, ⁵לֹא הִבִּישָׁן לְמַד, וְלֹא
 הִקְפְּדוּ מִלְּמַד. וְתָנָא דְּבִי־אֱלִיהוּ, ⁶יִשְׁאֵל אָדָם אֶת הַפֶּסוּק

1 בבא כיעא נח ב 2 מסכת כלה 3 גיטין נח ב, נו א 4 ויקרא י כ
 5 אבות ב ה 6 תנא דבי אליהו רבא יג כח 6%

אף-על-פי שהכל משחקין עליה, ואת ההלכה אף-על-פי שהכל משחקין עליה. יכנים אדם עצמו לגופה של תורה, אף-על-פי שאינו בקי בהלכה כלום, שנאמר, 'ואם-נבלת בהתנשא ואם-זמות יד לפה. וכן אל תתבישו להזהיר את האדם ולהדריכו בדרך טובה, כי דבר זה אינו מדרכי האנשים השלמים במדותם. והבשת ההוא, רע מהעזות. לכן בני, הוי זהירין במדת הבשת, כדי שתהיה תמיד יראת-האל על פניכם לבקתי תחטאו. ואלהים ברחמי יצליחנו בה.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת הבשת ובקליה. נספר בגנות העזות ובקליה, כדי להדריכם במדת הבשת, בצורת שדי.

דעו בני, כי מדת העזות, מדה שנואה בעיני המקום, מפני שהיא כסעוף מעבודה-זרה. ולא עוד אלא, שבשביל עזי-פנים, השמים נעצרים מלהוריד טל ומטר, כענין שנאמר, 'וימנעו רבבים ומלקוש לוא היה ומצח אשה זונה היה לך מאנת הכלם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'לא חרבה ירושלים אלא מפני שלא היה להן בשת-פנים זה מזה, שנאמר, 'גם-בוש לא-יבשו והכלם לא ידעו וגו'. והמדה המגנה הזאת אינה נמצאת בחסידים ואנשי-מעשה, אלא ברשעים, כענין שנאמר בהם, 'חזקו פניהם מסלע מאנו לשוב. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'כל אדם שיש בו עזות-פנים, מתר לקרותו רשע בפניו, שנאמר, 'העז איש רשע בפניו. ולא עוד אלא, שמצוה לשנאתו, שנאמר, 'ועז פניו ישנא. אל תקרי, ישנא אלא ישנא. וכל מי שיש בו עזות-פנים, סופו לשבר ולפול, דתנא דבי-אליהו, 'האימתנין והזיותנין ועזי-פנים ובעלי-זרועות, עליהם הכתוב אומר, 'כי זרועות רשעים תשברנה.¹⁰

1 משלי ל לב 2 תענית ז ב 3 ירמיה ג ב 4 שבת קט ב 5 ירמיה ח יב 6 שם ה ב
7 משלי כא כט 8 קהלת ח א 9 תנא דבי אליהו רבא טו כח, 77 10 הילים לו יז

בני, בואו וראו כמה קשה מדת העזות. שפיון שיש בו באדם עזות-פנים, בא לידי רשע, כענין שנאמר, ¹העו איש רשע בפניו. ²ולא עוד אלא, כל מי שיש בו עזות-פנים, בידוע שנכשל בעברה, כענין שנאמר, ³ומצח אשה זונה הנה לך. יהיה לך לא נאמר, אלא הנה לך כבר.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴ארבעה נקראו רשעים, ואלו הן, הפושט יד על חברו להכותו, אף-על-פי שלא הכהו נקרא רשע, שנאמר, ⁵ויאמר לרשע למה תכה רעה, הכית לא נאמר, אלא תכה. והללנו ואינו משלם, שנאמר, ⁶למה רשע ולא ישלם. ומי שיש בו עזות-פנים, שנאמר, ⁷העו איש רשע בפניו. ומי שהוא בעל-מחלקת, שנאמר, ⁸סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה. ושניהם היו בדתו ואבירם עזות-פנים ומחלקת. ואין לה עז-פנים שאין בו שמץ פסול, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹עז-פנים — רבי אליעזר אומר, ממזר. רבי יהושע אומר, בן-הנדה. רבי עקיבא אומר, ממזר ובן-הנדה.

ומהו העזות? שעובר עברה בפני בני-אדם ואינו מתבייש מהן, נקרא עז-פנים. והעובר עברה ושנה בה. וההלך בקומה זקופה ובעזות-מצח ואינו מתבייש מן האנשים. שכל מי שיש בו עזות-פנים ואינו מתבייש, הרי הוא כעובד עבודה-זרה, כענין שנאמר, ¹⁰הובישו כי-תועבה עשו גם-בולש לא-יבולשו גם-הכלים לא ידעו לכן יפלו בנפלים בעת-פקדתיים יכשלו אמר יי. ואומר, אחרית העזות, מחלקת. ואחרית המחלקת, חרטה. ואומר, העזות, הוא החלי הגדול. ורפואתו, בעז-פנים כמוהו. אמנם לעמוד בעזות-מצח נגד הרשעים ועוזבי התורה כדי ליסרם ולהוכיחם, דבר זה טוב עד מאד, כענין שנאמר, ¹⁰הנה נתמיה היום לעיר מבצר ולעמוד ברזל ורחמות נחשת

¹ משלי כא כט ² תענית ז ב, ילקוט שמעוני חלק ב רסח ³ ירמיה ג ב ⁴ במדבר רבא יח י
⁵ שמות ב יג ⁶ חלהים לו כא ⁷ במדבר סז כו ⁸ כלה רבתי ב ⁹ ירמיה ו טו ¹⁰ שם א יח

וגוי. ועל זה צוה שלמה ואמר, ¹ענה כסיל כאולתו.
 לכן בני, הוי זהירין במדה המגנה הזאת ותרחיקוה
 מעליכם. ואל תשתמשו בה, כדי שלא תוכלו להתגבר עליכם.
 כי כל מי שיש בו המדה המגנה הזאת, יתרחקו ממנו בני-
 אדם ויסורו מעליו.

והאלהים יצילנו מן המדות המגנות והפחותות, ויעלנו
 אל המעלות העליונות ברחמיו וחסדיו הרבים.

המעלה האחת-עשרה

מעלת האמונה

בני, בואו ואלמדכם מעלת האמונה. דעו בני, כי מעלת
 האמונה מעלה נכבדת וגדולה מאד בעיני המקום. שכל
 הנושא ונותן עם הבריות באמונה, זוכה ויושב במחיצתו
 של הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ²עיני בנאמני-ארץ
 לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ישרתני. ולא עוד אלא
 שהקדוש-ברוך-הוא נותן עיניו תמיד בבצלי-אמונה, כענין
 שנאמר, ³י עיניו הלא לאמונה. ובמעלת המדה הזאת, נתיחס
 בה המקום, כענין שנאמר, ⁴אל אמונה ואין עול וגוי.
⁵ובכל מקום שהנאמנות מצויה, שם הברכה והגדלה מצויה.
 שם הברכה מצויה, כענין שנאמר, ⁶איש אמונות רב-ברכות
 וגוי. ושם הגדלה מצויה, שכן מצינו במשה רבנו עליו השלום,
 שעל ידי שנהג עצמו בנאמנות ונתרחק מן הגזל כענין
 שנאמר ⁷וינהג את-הצאן אחר המדבר וגוי, שם נגלה לו
 השכינה, ומשם עלה לגדלה, ושלחו הקדוש-ברוך-הוא
 בשליחותו אל פרעה. מה כתוב בענין, ⁸גם האיש משה גדול
 מאד וגוי בעיני עבדי-פרעה ובעיני העם. וכן הכתוב משבח
 בענין הנאמנות, כענין שנאמר, ⁹בכל-ביתי נאמן הוא.

¹ משלי כו ה

² תהלים קא ו

³ ירמיה ה ג

⁴ דברים לב ד

⁵ השוה שמות רבא נא א

⁶ משלי כח ב

⁷ שמות בא

⁸ שם יא ב

⁹ במדבר יב ז

וְכֵן מְצִינוּ בְּדוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עָלָיו הַשְּׁלוֹם, עַל יְדֵי שְׁנֵהָ
 עֲצָמוּ בְּנֵאֲמָנוֹת וְנִתְרַחַק מִן הַגָּזֵל, זָכָה וְעָלָה לְגִדְלָהּ, כְּעִנְיָן
 שְׁנֵאֲמַר, 'וְעַל-מִי נִטְשֶׁתָּ מַעַט הַצֵּאן הַהֵנָּה בַּמִּדְבָּר וְגו'. וּמִשָּׁם
 זָכָה לְגִדְלָהּ, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, 'מֵאַחֵר עֲלוֹת הַבֵּיאוֹ לְרַעוֹת
 בִּיעֲקֹב עָמּוֹ וּבִיִּשְׂרָאֵל נִחְלָתוֹ. וְכֵן הַפְּתוּב מְשַׁבְּחוֹ בְּעִנְיָן
 הַנֵּאֲמָנוֹת, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, 'חֲסִדֵי דָוִד הַנֵּאֲמָנִים. וְכֵן הוּא
 אוֹמֵר, 'וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כֶּסֶף וַיֵּשֶׁב עָלָיו בְּאַמֶּת בְּאֵהֶל דָּוִד.
 הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, מֶה עָלְתָה לוֹ לִיעֲקֹב אֲבִינוּ מִפְּנֵי שְׁנֵהָ
 עֲצָמוּ בְּמִדַּת הַנֵּאֲמָנוֹת וְעַל שְׁמִסֵּר אֶת עֲצָמוֹ עַל מְמוֹנוֹ שֶׁל
 לָבֵן וְשָׁמַר אוֹתוֹ בְּאֱמוּנָה, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמַר, 'הֵייתִי בְּיוֹם אֲכַלְנִי
 חֶרֶב וְקָרַח בְּלִילָהּ, וְאוֹמֵר 'טִרְפָּה לֹא-הִבֵּאתִי אֵלַיָּה אֲנֹכִי
 אַחֲשֹׁנָה מִיָּדִי תִּבְקָשְׁנָה גִּנְבֹתִי יוֹם וּגְנֹבֹתִי לִילָהּ, מֶה עָלְתָה
 לוֹ לְבִסּוֹף? 'אִם-כֹּה יֹאמֵר נִקְדִּים יִהְיֶה שְׂכָרָהּ וַיָּלְדוּ כָל-
 הַצֵּאן נִקְדִּים וְאִם-כֹּה יֹאמֵר עֲקָדִים יִהְיֶה שְׂכָרָהּ וַיָּלְדוּ כָל-
 הַצֵּאן עֲקָדִים. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּהּ, 'צָפָה הַקְּדוֹשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא מֶה הָיָה לָבֵן עֲתִיד לַעֲשׂוֹת לוֹ לִיעֲקֹב, וְהָיָה צָר
 צוּרָה בַּיּוֹצֵא בָּהּ. אִם-כֹּה אָמַר אֵין כְּתִיב כָּאֵן, אֵלֶּא אִם-כֹּה
 יֹאמֵר. 'כִּי רָאִיתִי אֶת כָּל-אֲשֶׁר לָבֵן עָשָׂה לָבֵן אֵין כְּתִיב
 כָּאֵן, אֵלֶּא אֶת כָּל-אֲשֶׁר לָבֵן עָשָׂה לָבֵן.

וּמִנֵּין שֶׁעָבַד יַעֲקֹב אֲבִינוּ לְלָבֵן בְּאֱמוּנָה אֵף לְאַחֵר שֶׁרָמָה
 אוֹתוֹ? שְׁנֵאֲמַר, 'וַיַּעֲבֹד עָמּוֹ עוֹד שְׁבַע-שָׁנִים אַחֲרוֹת. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּהּ, 'מֶהוּ עוֹד? בְּנוֹהֵג שְׁבַע-עוֹלָם, פּוֹעֵל
 עוֹשֶׂה עִם בַּעַל-הַפִּית שְׁתֵּים שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת בְּאֱמוּנָה. אֲבָל יַעֲקֹב
 אֲבִינוּ, מֶה הָרְאִינוֹת שְׁלֵמוֹת, אֵף הָאֲחֵרוֹנוֹת שְׁלֵמוֹת. מֶה
 הָרְאִינוֹת בְּאֱמוּנָה, אֵף הָאֲחֵרוֹנוֹת בְּאֱמוּנָה, וְאֵף-עַל-פִּי
 שְׁבַרְמָאוֹת בָּא עָלָיו. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֻרֹנָם לְבִרְכָּהּ, 'יְהִי
 מָמוֹן חֲבִירָה חֲכִיב עָלֶיהָ כְּשֶׁלָּהּ. וְכִבֵּר מְצִינוּ, 'שֶׁהַתּוֹרָה חֲסָה

1 שְׁמוּאֵל א יז כח 2 תְּהִלִּים עח עא 3 יִשְׁעִיָּה נה ג 4 שִׁם טו ה 5 בְּרֵאשִׁית לא מ
 6 שִׁם שִׁם לט 7 שִׁם שִׁם ח 8 בְּרֵאשִׁית רבא עד ב 9 בְּרֵאשִׁית לא יב 10 שִׁם כט ל
 11 בְּרֵאשִׁית רבא ע יח 12 אֲבוֹת ב יב 13 רֹאשִׁית־הַשָּׁנָה כז א, יוֹמָא לט א

על ממונן של ישראל. למדתה תורה דרך-ארץ, שיהא כל אחד ואחד מישראל חס על ממונ חברו כדרך שהוא חס על ממונו. ואמר חכם אחד, ¹בגיי-אדם, שאלו מאליהיכם שיחון אתכם האמונה, כי האמונה ראש התורה. ובקשו ממנו השלוח, כי היא הגדולה שבנעימות. בקשוה בעולם הזה, ובקשוה לעולם הבא. ודי באמונה עשר, ובעבודה עסק. ואמר אחר, ²באמונה, תעמוד האחנה.

בני, באו וראו כמה גדול כח הנאמנות, שבמקום שבעלי אמנה עומדין, אפילו מלאכי-השרת אין זוכין לה. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³אין ישיבה למעלה, שנאמר, ⁴ורגליהם רגל ישרה, אין להן קפיצין. ⁵קרבת על-חד מן קאמא - קימא. ⁶שרפים עמדים ממעל לו. ⁷וכל-צבא השמים עמדים עליו. ⁸ונתתי לה מהלכים בין העמדים האלה. ואלו בבעלי-אמנה כתיב, ⁹לשבת עמדי.

בני, התחברו לבעלי-אמונה ורדפו אחריהם, והיו מתאבקים בעפר רגליהם, כי הנאמנות היא ההצלחה הגלויה ותפארת כל משכיל. וכתוב בחותם פרפארוס הפילוסוף, ¹⁰מי שתדבק בו האמונה, ידבק בו רצון בגיי-האדם. ואמר חכם אחד, ¹¹אין דבר גדול מן האמונה. וקצת בגיי-אדם סובלים הפגעים יותר מקצתם והריש והחלי והפחד, ודע כי כל אלה, משערי האמונה. ואמר אחר, אין בטוח בנאמן.

בני, אל תהי מעצלת האמונה קלה בעיניכם, שהרי החזיקו בה אבות-העולם. באברהם כתיב, ¹²והאמן ביי ויחשבה לו צדקה. וביצחק כתיב, ¹³ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו יי. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁴למה מדדו? כדי לעשרן. ובתרומות ומעשרות מצינו אמונה, כענין שנאמר, ¹⁵והיה אמונת עתה חסן ישועת וגו', ופרשו

1 מב ר"הפנינים וי 2 מוס"פ א י 19 3 בראשית רבא סה יז 4 יחזקאל א ז 5 דניאל ו סז
6 ישעיה ו ב 7 מלכים א כב יט 8 זכריה ג ז 9 תהלים קא ו 10 מוס"פ א ה 11
11 מבחר-הפנינים ו ה 12 בראשית טו ו 13 שם כו יב 14 רש"י שם 15 ישעיה לג ו

חַכְמֵינוּ וּזְכוּנֵם לְבָרְכָה, ¹אֲמוֹנָת, זֶה סֵדֶר זִרְעִים, ²שֶׁהָאֲמִינָה
הַתּוֹרָה לְאָדָם לְתֵרוֹם וּלְעֹשֶׁר תְּבוּאָתוֹ וּפְרוּתוֹ בְּלִי עֲדוּת
וּרְאִיָּה אַחֲרָת. וּבִיַּעֲקֹב כְּתִיב, ³תִּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב וְגו'. וְעוֹד
אָמְרוּ, ⁴כֵּל מִי שֵׁשׁ לוֹ מֵה יֵאָכֵל הַיּוֹם וְאָמַר מֵה אֵכֵל לְמָחָר,
הָרִי זֶה מְחַסֵּר אֲמוֹנָה. מִי שֶׁבָּרָא הַיּוֹם, בָּרָא פְּרִנָּסוֹ.

בְּנֵי, הֵיוּ זֶה־יֵרִין לַעֲשׂוֹת מַלְאכְתְּכֶם בְּאֲמוּנָה. וְכָל מַעֲשִׂיכֶם
הַרוּחָנִיִּים וְהַגּוֹפְנִיִּים, יִהְיוּ בְּאֲמוּנָה וּבִישׁוּר, כְּדֵי שֶׁתִּתְּבָרְכוּ
מִפִּי הָאֵל וּמִפִּי הַבְּרִיּוֹת. כִּי בַעֲשׂוֹת הָאָדָם הַפֶּה הָאֲמוּנָה,
מְצִינֵה בּוֹ קִלְקָלָה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵אָרוּר עֹשֶׂה מְלָאכָת יי רְמִיָּה.
וּמִכָּלֵל אָרוּר, אֶתֶּה שׁוֹמֵעַ בְּרוּךְ. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, ⁶רְאוּי מִבְּנֵי
אָדָם לִהְיוֹת מְשֻׁבָּח, מִי שֶׁגִּדְּלָה תְּשׁוּבָתוֹ בְּקִנּוּת הַחֶסֶד וְהָאֲמוּנָה.
⁷גִּדְּלָה הִיא הָאֲמוּנָה. שֶׁכֵּל זֶמַן שֶׁהַבְּרִיּוֹת נוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין
זֶה עִם זֶה בְּאֲמוּנָה, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה עִמָּהֶן צִדְקָה
מִן הַשָּׁמַיִם, וּמּוֹרִיד לָהֶם גִּשְׁמֵי בְּרָכָה וּטְלָלֵי רִצּוֹן בְּעֵתָם,
כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸אֶמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף.
וְלֹא עוֹד אֱלֹא, שֶׁהַעוֹלָם מִתְקַיֵּם בְּזִכּוּת בַּעֲלֵי-אֲמוּנָה. שֶׁכֵּן
אָמְרוּ חַכְמֵינוּ וּזְכוּנֵם לְבָרְכָה, ⁹עַל שֶׁלִּשָּׁה דְּבָרִים הַעוֹלָם
עוֹמֵד, עַל הַדִּין וְעַל הָאֶמֶת וְעַל הַשְּׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰אֶמֶת
וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שֶׁפָּטוּ בְּשַׁעֲרֵיכֶם.

וּמֵה הִיא הָאֲמוּנָה? תַּחֲלַת הָאֲמוּנָה, שִׁיבְטָח הָאָדָם
בְּאֱלֹהִים, וְלֹא יִירָא מִשׁוֹם דָּבָר, וְיִרְצֶה בְּגִזְרַת הַמָּקוֹם, וְיִמְסֹר
עַצְמוֹ וּנְפִשׁוֹ אֵלָיו, וְשִׁיחֶיהָ מִשָּׂאוֹ וּמִתְּנוֹ וּדְבָרָיו בָּלָם בְּאֲמוּנָה
וּבִישׁוּר, וְיֹאמַר עַל הֵן הֵן וְעַל לָאוּ לָאוּ, וְאִינוּ אֵץ לְהַעֲשִׂיר,
אֱלֹא שֶׁבִטְחוֹנוֹ בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל עֲנִיָּנוֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,
¹¹בְּטַח בִּי וַעֲשֵׂה-טוֹב שְׁכֵן-אֶרֶץ וּרְעָה אֲמוּנָה. וּמֵה שִׁיבְטִית,
יָקִים בִּיקְלָתוֹ.

וּמִסְעִיפֵי הַמֶּדָּה הַמְּשֻׁבָּחַת הַזֹּאת, יוֹצֵא הַצִּדֵּק, שִׁיחֵיו

1 שבת לא א	2 רש"י (שם)	3 מיכה ז כ	4 תנחומא בשלח כ	5 ירמיה מח י
6 מוסיף ב כ	7 תענית ח א	8 תהלים פה יב	9 אבות א יח	10 זכריה ח סז
11 תהלים לו ג				

כֹּל מִשְׁקָלוֹתָיו שֶׁל אָדָם וְכֹל מְדוּתָיו, צָדֵק, כְּעִנְיָן שְׁנֵאֲמָר, יִמְאֲזֵנִי צָדֵק אֲבִנִי-צָדֵק אִיפֹת צָדֵק וְהִין צָדֵק יִהְיֶה לָּכֶם. וְכֹל דְּבָרָיו וְעִנְיָנָיו, מִתְקַנִּים וּמִסְדָּרִים עַל פִּי הַצָּדֵק, וְאִינוּ מִבְקֵשׁ שׁוּם מַעֲלָה וְיִתְרוֹן עַל בְּנֵי-אָדָם. וְאוֹמֵר, כִּי פָרִי הַנֶּאֱמָנוֹת, הָעֶשֶׂר. ² וּפָרִי הַכַּחַשׁ, הָרִישׁ וְהַעֲנִי. וְדָבָר נִמְנָע הוּא שִׁיְהִי הַנֶּאֱמָן עָנִי וְהַמְּכַחֵשׁ עָשִׁיר. וְדַעוּ בְּנֵי, כִּי הַנֶּאֱמָן, יַעֲלֶהוּ הָאֵל אֶל הַמַּעֲלֹת הָרְמוֹת וְלִמְשַׁרֵּת הַשָּׁרִים וְהַמְּלָכִים. בְּנֵי, הַדְּבָקִי בַּנֶּאֱמָנוֹת וּבַצָּדֵק, כִּי ³ הָאֱמוּנָה וְהַצָּדֵק תּוֹקְדוֹת הַנְּדִיבוֹת וְהַחֲסֵד. ⁴ וְאָמַר חָכָם אֶחָד, מִי שֶׁבָּחַר בַּצָּדֵק לְמַעוֹז, יִכְנָעוּ לוֹ בְּנֵי-אָדָם בְּעַל-כֹּרֶחַם.

וְצָרִיךְ לוֹ לָאֲדָם לִנְהוֹג עֲצֻמוֹ בַּאֲמוּנָה וּבַצָּדֵק אֲפִילוּ בַּדְּבָרִים בְּעֶלְמָא שְׁנוֹהֵג עִם חֲבֵרוֹ. שֶׁכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁵ מָה תִּלְמִיד לֹוֹמֵר, 'אִיפֹת צָדֵק וְהִין צָדֵק יִהְיֶה לָּכֶם, וְהִלָּא הִין בְּכֶלֶל אִיפֹה הִיא? אֵלֶּא, שִׁיְהִי הֵן שֶׁלָּךְ צָדֵק וְלֹאוֹ שֶׁלָּךְ צָדֵק. וְעוֹד אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁶ כֹּל הַנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בַּדְּבָרִים, אֵין מוֹסְרִין אוֹתוֹ לְמִי-שֶׁפָּרַע*. אֲבָל אָמְרוּ חֲכָמִים, ⁷ כֹּל הַמְּבַטֵּל אֶת דְּבָרָיו, אֵין רוּחַ חֲכָמִים נוֹחֶה הֵימָּנוּ. וְשִׁמָּא תֹאמַר, בְּמָה שְׂמוּצִיא בִשְׁפָתָיו בִּלְבָד צָרִיךְ לוֹ לָאֲדָם לְהִיּוֹת נֶאֱמָן, אֲבָל בְּמָה שֶׁמְּחַשֵּׁב בְּלִבּוֹ אֵין בְּכָךְ כָּלוּם — הָרִי כָּבֵד נֶאֱמַר, ⁸ הוֹלֵךְ תָּמִים וּפָעַל צָדֵק וְלִדְבָר אֲמֵת בִּלְבָבוֹ. וְכֵן מְצִינוּ בְּרַב סִפְרָא, ⁹ שִׁיְהִי לוֹ חֲמוּר לְמַכּוֹר, וְכֹא אָדָם אֶחָד לְקִנּוּתוֹ וְאָמַר לוֹ תִּגְהֹו לִי בְּכָךְ וְכָךְ מַעוֹת. וְאוֹתָהּ שָׁעָה, הִיָּה רַב סִפְרָא קוֹרֵא קְרִית-שְׁמַע, וְלֹא הִשִּׁיבוֹ. וּכְסָבוֹר אוֹתוֹ-הָאִישׁ, שֶׁלֹּא הִיָּה בּוֹדַעְתּוֹ שֶׁל רַב סִפְרָא לָתֵן לוֹ הַחֲמוּר בְּאוֹתָן הַדָּמִים שֶׁאָמַר לוֹ, וְלִפְיָכֵךְ לֹא הִשִּׁיבוֹ. וְהוֹסִיף לוֹ עַל דְּמָיו. וְאַחֲרֵי שֶׁסִּיִּם רַב סִפְרָא אֶת תַּפְלָתוֹ, אָמַר לְאוֹתוֹ-הָאִישׁ,

1 ויקרא יט לו 2 על פי מדרש תהלים ז יא 3 מבחר-הפנינים לג 4 שם שם א
5 בבא מציעא מט א 6 ירושלמי בבא מציעא ז ב, יב ב 7 תוספתא בבא מציעא פרק ג
8 תהלים טו ב 9 מכות כד א, ורש"י שם בשם השאלות
* כלומר, אינו בקללת "מי שפרע מאנשי דור המבול ודור הפלגה הוא ימרע ממי שאינו עומד בדבורי"

משעה שאמרתי לי תנה לי בכך וכך מעות, גמרתי בלבי לתנו לך. ומה שהוספת אחרי-כן, איני רוצה אותם.

ושמא תאמר, הריני נוהג באמונה עם ישראל, לפי שהוא נוהג עמי באהבה, אבל עם הגוי אין בכך כלום – כבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹גזל-גוי, אסור.

וכן אם הגוי סומך על אמונתך בין בדברים בין במקח וממכר, צריך אתה לנהוג עמו באמונה ובצדק, כדי שיתקדש שם-שמים על ידך. תנא דבי-אליהו, ²בארבעה דברים העולם מתעלם, מתוך צדקה, ומתוך הדין, ומתוך האמת, ומתוך השלום. בא אדם אחד ואמר לי, רבי, מעשה היה בי שמכרתי לגוי ארבעה כורים של תמרים ומדדתי לו בבית אפל מחצה על מחצה. ואמר לי, אתה והאֱלֹהִים אשר בשמים יודע על מדה שאתה מודד לי. מתוך שמדדתי לו, חסרתיו שלש סאין של תמרים. לאחר מכאן, נטלתי את המעות ולקחתי בהן כד אחד של שמן והנחתיו במקום שמדדתי התמרים לגוי. נקבע הכד, ונשפך השמן והלך לו. אמרתי לו, בני, הכתוב אומר, ³לֹא-תַעֲשֶׂק אֶת-רֵעֶךָ וגו'. רעה הרי הוא באחיה, ואחיה הרי הוא ברעה. הא למדת, שגזל הגוי, גזל, ואין צריך לומר של אח. לך הנה אבא אליהו שונה, ⁴לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם יֵרֵא-שָׁמַיִם בַּסֵּתֶר, ומודה על האמת, ודובר אמת בלבבו. שכל מי שנושא ונותן עם חברו באמונה, הרי הוא מודה בהקדוש-ברוך-הוא שהוא אמת. וכל המכחש בחברו, הרי הוא מכחש בהקדוש-ברוך-הוא, שנאמר, ⁵אִין

יֵי רֵאָה אֶתְנוּ עֵינֵינוּ אֶת-הָאָרֶץ.

בני, אם נתמניתם פרנסין על הצבור להוציא ממון על דבר ידוע או על כל עניניהם, עשו מלאכתכם באמונה. ואף-על-פי שמחזיקים אתכם לנאמנים, אל תתפארו

בַּעֲצָמְכֶם לֹאמַר, אֲלֵמָּלָא שְׁמַחֲזִיקִין אוֹתָנוּ נְאֻמָּנִים, דָּא הִיוּ
מִמֶּנּוּ אוֹתָנוּ עַל צָרְכֵיהֶן וְלֹא נִבְּוֹא עִמָּהֶן דְּחֻשְׁבוֹן, אֲלֵא
תִּבְּוֹאוּ עִמָּהֶן דְּחֻשְׁבוֹן וְאֵל תִּתְּבִישׁוּ. מִי לָנוּ נְאֻמָּן יוֹתֵר מִמֶּשֶׁה
רַבְּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלֹמִים שֶׁכָּתוּב בּוֹ ¹בְּכָל-בֵּיתִי נְאֻמָּן הוּא, וְאֶף-
עַל-פִּי-כֹן כְּשֶׁגָּמַר מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן, ²אָמַר לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל,
בּוֹאוּ וְנַעֲשֶׂה הַחֻשְׁבוֹן לְפָנֶיכֶם. נִתְּכַנְסוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֲצִלּוֹ וְאָמַר
לָהֶן מֹשֶׁה, ³אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד עַל-
פִּי מֹשֶׁה וְגו', כֹּה וְכֹה יֵצֵא עַל הַמִּשְׁכָּן. עִם כִּשֶׁהוּא יוֹשֵׁב
וּמִחֻשָּׁב, שָׁכַח אֵלֶּף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים שָׁקֶל שֶׁעָשָׂה
וַיֹּוֹם לְעַמּוּדִים. הִתְחִיל יוֹשֵׁב וְתוֹהֵא, אָמַר, עֲכָשִׁי יֹאמְרוּ
יִשְׂרָאֵל, מֹשֶׁה נִטְלָן לְעַצְמוֹ. הָאִיר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת
עֵינָיו וַרְאָה אוֹתָן עֲשׂוּיִין וַיֹּוֹן לְעַמּוּדִים. אָמַר, ⁴וְאֵת-הָאֵלֶּף
וְשִׁבְעַת הַמֵּאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים עָשָׂה וַיֹּוֹם לְעַמּוּדִים וְגו'. בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה, נִתְּפִיסוּ יִשְׂרָאֵל עַל מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן. וּמָהוּ מִשְׁכַּן הָעֵדוּת?
אָמַר לָהֶן מֹשֶׁה, הִרִי אֲתָם מְעִידִין עָלֵי מָמָה שְׁאֵנִי נוֹתֵן לָכֶם אֶת
הַחֻשְׁבוֹן. וְאֶף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא הִצְרִיךְ מֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲלֵיו הַשְּׁלֹמִים
לְעֲשׂוֹת חֻשְׁבוֹן עִם יִשְׂרָאֵל, לְמַד דְּרַךְ אֲרִיץ, שֶׁכָּל מִי שֶׁנִּתְּמַנֶּה
עַל הַצְּבוּר, יַעֲשֶׂה הַחֻשְׁבוֹן עִם הַצְּבוּר, כְּדִי לְהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ
מִן הַחֲשָׁד, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵וְהִייתֶם נִקִּים מִי וּמִיִּשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶אֶף-עַל-פִּי שֶׁיֵּשׁ לוֹ לְאָדָם גִּזְרֵי
נְאֻמָּן בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, יִצּוֹר וַיִּמְנָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וַיְהִי כִּרְאוֹתָם כִּי-
רַב הַכֶּסֶף בְּאֶרֶץ וַיַּעַל סֹפֶר הַמֶּלֶךְ וַהֲלֵהֵן הַגְּדוֹל וַיִּצְרוּ וַיִּמְנוּ
אֶת-הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בֵּית-יִי.

וְדַעוּ לָכֶם בְּנֵי, כִּי מִן הָאֱמוּנָה, תִּנְלַד הַסֶּכֶל, שְׂסוּבֵל
מֵאֲהָבָה כָּל מָה שִׁיגְזוֹר הַבּוֹרָא עֲלֵיו הֵן טוֹב הֵן רָע, וְסוּבֵל
בְּעַצְמוֹ מִכָּל מָה שֶׁאִסֵּר הַבּוֹרָא עֲלֵיו, וּמֵאֲמִין בּוֹ שִׁישְׁלֵם לוֹ
שְׁכָרוֹ לְעֵתִיד לָבוֹא. כִּמוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁸הַסֶּכֶל שְׁנֵי

1 במדבר יב ז 2 שמות רבא פרשה נא ד 3 שמות לח כא 4 שם שם כח
5 במדבר לב כב 6 בבא בתרא ט א 7 מלכים ב יב יא 8 מבחר-הפנינים ט ג

מינין, סבל הצרות, והסבל במה שאסר הבורא עליה. ואמר, 'הזכרון, שני מינין. זכרון הסבל בעת הפגע, וטוב ממנו זכרון הבורא במה שאסר עליה להיות מבדיל בינה לבינו. בני, אם בא לכם שום פגע, יהיה הסבל מזמן ותדחו אותו בסבל, ותנו הודאה לבורא במה שגזר עליכם, כי ²הסבל הוא העשר הגדול. ואמר חכם אחד, מי שיגביר הסבל בעת צרתו, יגיע אל חפצו מרום לבבו.

בני, אם תתגבר עליכם תאוותכם, תכניעוה בסבל, כי הסבל, ממדות החסידים. וכל מי שהוא סביל, יהיה אדון. ואם יסבול היום דבר אחד מן האנשים, סוף שיסבילו ממנו האנשים דברים רבים.

וממדת הסבל, אם יחרפוה בני-אדם ויגדפו אותו, שלא יענה אותם דבר. וכל-שכן אם יכו אותו ומתגבר בעצמו וסובל, שהיא ממדת החסידים ויראי-האל. ואמר חכם אחד, הסבל מר, ומעביר מבצקיו הנזק.

בני, אם לא תוכלו להנכם מאויביכם, אם לא יגיע אליכם נזק, טוב שתסבילו ולא תתנקמו, משתנקמו ותתנזקו. כמו ⁵שאמר חכם אחד, אין למי שאין לו יכולת טוב מן הסבל. ⁶ואמר, מי ששם הסבל תכליתו, יגיעהו הסבל אל חפצו.

אשריהן בעלי אמונה, שזוכין להן ולכל העולם כלו באמונתן, כענין שנאמר, ⁷שוטטו בחוצות ירושלים וראו-נא ודעו ובקשו ברחובותיה אם-תמצאו איש אם-יש עשה משפט מבקש אמונה ואסלח לה. ולא עוד אלא, שזוכה לחיים בעולם-הזה ולעולם-הבא, שנאמר, ⁸בחקותי הליך ומשפטי שמר לעשות אמת צדיק הוא חיה יחיה נאם אדני אלהים. חיה בעולם-הזה, יחיה לעולם-הבא.

1 מבחר-הפנינים ט ד 2 שם שם יג 3 שם שם יז 4 שם שם כ 5 שם שם טו
6 שם שם יט 7 ירמיה א ה 8 יחזקאל יח ט

לָכֵן בְּנִי, הָיוּ זְהִירִין בְּמַעֲלַת הַמִּדָּה הַזֹּאת, כְּדֵי שְׁתִּירְשׁוּ
חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְתִנְחַלְּוּ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְהָאֱלֹהִים יַצְלִיחֵנוּ
בָּהּ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח האמונה ובעליה, נספר בגנות
הגנבה והגזל ובעליהן, כדי להביאם למדת הנאמנות, בעזרת שדי.

דַּעוּ בְּנִי, כִּי מִדַּת הַגָּזֵל וְהַגְּנוּבָה מִדָּה מְשַׁקֵּצַת וּשְׁנוּאָה
מְאֹד לִפְנֵי הַמָּקוֹם, כְּעִנְיָן שְׁנֵאמַר, ¹כִּי-אֲנִי יי אֶהֱבֶה מִשְׁפָּט
שֶׁנָּא גֹזֵל בְּעוֹדָה. שֶׁכֵּל זֶמֶן שְׁאָדָם מְקַרֵּב קָרְבָּן מִן הַגָּזֵל,
לֹא יֵשֶׁר שְׁאִינוּ עוֹלָה לוֹ לְרָצוֹן, אֲלֹא שְׁמַלְמֵד עָלָיו קְטֹגוּרִיא
לִפְנֵי הַמָּקוֹם. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה, ²לְיוֹצֵב
הַגָּזֵל וְהַיָּבֵשׁ, פָּסוּל. מְשַׁלְּו חֲכָמֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה בְּאֵגְדָה
³לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְדַסְטִים שֶׁהִיא יוֹשֵׁב בְּפֶרֶשֶׁת דְּרָכִים
וּמַלְסֵטס אֶת הַבְּרִיּוֹת. פָּעַם אַחַת, עָבַר מֶשֶׁם שְׁלֹחֹו שֶׁל מֶלֶךְ
שֶׁהִיא הַמֶּלֶךְ שוֹלְחֹו לְגִבּוֹת מִסּ מִמָּקוֹם אֲחֵר, וְקָם עָלָיו הַלְסְטִים
הַזֶּה וְלָקַח מִמֶּנּוּ כָּל מָה שֶׁהִיא לוֹ. לְיָמִים, נִתְּפַס אוֹתוֹ הַלְסְטִים
וְנִתַּן בְּבֵית-הַסֵּהֶר. שָׁמַע עָלָיו אוֹתוֹ-הַשְּׁלִיחַ שֶׁל מֶלֶךְ וּבָא
אֲצִלּוֹ וְאָמַר לוֹ, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי כָּל מָה שֶׁלָּקַחְתָּ מִמֶּנִּי, אֶלְמַד
עָלֶיךָ זְכוּת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. אָמַר לוֹ, אֵין לִי מֶהֱם כִּי אִם זֶה
הַמִּלְבוּשׁ שֶׁהִיא מִן הַמֶּלֶךְ. וְנִתְּנוּ לוֹ. אָמַר לוֹ, לְמַחֵר בְּשִׁתְצָא
לְדִין וְיֹאמַר לָךְ הַמֶּלֶךְ יֵשׁ לָךְ אָדָם שֶׁיִּלְמַד עָלֶיךָ זְכוּת, תֹּאמַר
יֵשׁ לִי אִישׁ פְּלוֹנִי, וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁלַח וְיִקְרָאנִי וְאֶלְמַד עָלֶיךָ
זְכוּת. לְמַחֵר, כִּשְׁהִיא הוֹלֵךְ לְדִין, אָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ, כָּלוּם יֵשׁ
לָךְ אָדָם שֶׁיִּלְמַד עָלֶיךָ זְכוּת? אָמַר לוֹ, אִישׁ פְּלוֹנִי. שִׁלַּח
הַמֶּלֶךְ בְּשִׁכִּילוֹ וְאָמַר לוֹ, מָה אַתָּה יוֹדֵעַ זְכוּת בְּזֶה הָאִישׁ?
אָמַר לוֹ, יוֹדֵעַ [אֲנִי] שֶׁבִשְׁעָה שֶׁשִּׁלַּחְתָּ אוֹתִי לְגִבּוֹת הַמִּסּ מִמָּקוֹם
פְּלוֹנִי, קָם עָלַי וְלָקַח כָּל מָה שֶׁהִיא לִי, וְהָרִי זֶה הַמִּלְבוּשׁ
שֶׁהִחְזִיר לִי, יַעֲיֵד עָלָיו. הִתְחִילוּ הַכֹּל אוֹמְרִים, אוֹי לוֹ לָזֶה,

שנעשה סגורו קטגורו. כך אדם לוקח לולב כדי לזכות בו. ואם היה הלולב גזול, הוא צונח לפני המקום ואומר, גזול אני, חמוס אני. ומלאכי-השרת אומרים, אוי לו לזה, שנעשה סגורו קטגורו.

בני, בואו וראו כמה קשה מדת הגזל, שהרי הקישו הכתוב לעבירות חמורות שבתורה, כענין שנאמר, 'והייתי עד ממחר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר ובעשקי שכר-שכיר אלמנה ויתום ומטי-גר ולא יראוני. לךך משה מזהיר את ישראל, ² לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו. ³ שכל הגונב או גוזל דבר מחברו, הוא מכחש ואומר לו, לא גנבתי ולא גזלתי לך דבר, והנה מביאו לבית-דין וטוען עמו (כמו) שגנב או גזל ממנו דבר פלוני, והוא משקר בבית-דין ואומר, לא היו דברים מעולם, והנה משביעו ואומר, משביעה אני אם [לא] גנבת או גזלת ממני כך וכה, והוא עונה אחריו אמן, ונמצא עובר על ⁴ ולא תשבעו בשמי לשקר. ולכשיתפרסם הדבר שהוא גנב אותו-הדבר או גזלו, הרי נתחלל שם-שמים על ידו ועבר על ⁵ וחללת את-שם אליה. אוי להן לבריות שגונבין וגוזלין וחומסין ממון חבריהם ומרבין נכסים מממון שאינו שלהן. ועליהן הנביא צונח ואומר, ⁶ הוי המרבה לא-לו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, כל הגוזל את חברו שנה פרוטה, מעלה עליו הכתוב כאלו הרגו, שנאמר, ⁷ כן ארחות כל-בצע בצע את-נפש בעליו יקח. ולא עוד אלא שהקדוש-ברוך-הוא גובה נפשות מן הגזלן, שנאמר, ⁸ וקבע את-קבעיהם נפש. וכן מצינו ⁹ בדור המבול שלא נתחתם גזר-דין אלא בשביל הגזל, כענין שנאמר, ¹⁰ כי-מלאה הארץ חמס מפניהם. ואמר חכם אחד, ¹¹ אין דבר ממהר לאבד הטובות כמו השקידה לעשות עול.

1 מלאכי ג ה 2 ויקרא יט יא 8 מסיקתא רבתי כא, מפרא ויקרא (שם) 5 הבקוב ב ו 6 בבא קמא קט א, ויקרא רבא כב ג 7 משלי א יט 8 שם כב כג 9 מנהדרין קח א 10 בראשית ו יג 11 מוטה"ס א י 67

בְּנֵי, צֵאוּ וִירְאוּ בְּמָה קָשָׁה גִּזְלָן שֶׁל בְּרִיּוֹת לְפָנַי הַמָּקוֹם,
שֶׁהָרִי הַחֲמִיר בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַדְּיוּט יוֹתֵר מִשֶּׁל הַקֹּדֶשׁ. שֶׁבְּגִזְלוֹ
שֶׁל הַקֹּדֶשׁ כְּתִיב, וְיָאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם וְאֶת-
חֲמִשְׁתּוֹ יוֹסֵף עֲצִיו. וְאֵלּוּ בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַדְּיוּט כְּתִיב, וְנִחְמַשְׁתִּיו
יֹסֵף עֲצִיו, ³חֲמִישֵׁיּוֹת הִרְבָּה. שֶׁכֵּל מֵה שֶׁהוּא כּוֹפֵר וְחוֹזֵר וְכוּפֵר,
מוֹסִיף חֲמֵשׁ עַל חֲמֵשׁ. וְעוֹד, בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ כְּתִיב, וְיָאֵת
אֲשֶׁר חָטָא מִן-הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאִין בּוֹ לֹא תִשְׁלּוּמֵי-כֶּפֶל וְלֹא
תִשְׁלּוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה. וְאֵלּוּ בְּגִזְלוֹ שֶׁל הַדְּיוּט כְּתִיב, ⁴יִשְׁלַם
שְׁנַיִם לָרֵעֵהוּ, ⁵וְלֹא שֶׁל הַקֹּדֶשׁ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ,
⁶קָשָׁה גִּזְלַת הַדְּיוּט יוֹתֵר מִגִּזְלַת גְּבוּלָה, שֶׁזֶה הַקֹּדֶשׁ חָטָא לְמַעֲלָהּ,
וְזֶה הַקֹּדֶשׁ מַעֲלָהּ לְחָטָא. וְכֵן מְצִינוּ בְּעוֹלַת הָעוֹף שֶׁכְּתוּב
בּוֹ, ⁷וְהִסִּיר אֶת-מִרְאֲתוֹ בְּנִצָּתָהּ, ⁸מִפְּנֵי שֶׁהָעוֹף הַזֶּה, פּוֹרֵחַ
בְּאֵוִיר, וְטָס בְּכָל הָעוֹלָם, וְאוֹכֵל מִכָּל צֶד גִּזְלוֹת וְחֲמָסִים.
אָמַר הַקֹּדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּאֵיל וְהִנָּפֵק הַזֶּה מִלֵּא גִזְלוֹת וְחֲמָסִים,
אֵל יִקְרַב לִגְבֵי הַמְּזוּבָּח. לָכֵן נֹאמַר, ⁷וְהִסִּיר אֶת-מִרְאֲתוֹ בְּנִצָּתָהּ.
אֲבָל בְּהִמָּה שֶׁאוֹכֵלָת עַל אֲבוֹס בְּעֲלִיָּה וְאִינָה אוֹכֵלָת מִכָּל
צֶד הַגִּזְלוֹת וְהַחֲמָסִין, מִקְרִיבָהּ כָּלָה, שֶׁנֹּאמַר, ⁹וְהִקְרִיב הַפֶּה
אֶת-הַכֹּל וְהַקִּטִּיר הַמְּזוּבָּחָה.

הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי בְּמָה קָשָׁה מִדַּת הַגִּזְלָה לְפָנַי הַמָּקוֹם,
שֶׁהוּא רוֹאֶה אוֹתוֹ תָּמִיד לְפָנָיו וְאִינוּ שׁוֹכְחִים אוֹתוֹ. שֶׁכֵּן אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, *שֶׁלֹּשָׁה אֵין הַפֶּרֶגוֹד נִנְעַל בְּפִנֵּיהֶן.
וְאֵלּוּ הֵן, אוֹנָאָה, וְגִזְלָה, וְעִבּוּדָה-זָרָה. אוֹנָאָה, דְּכְתִיב, ¹⁰וְהִנָּה
אֲדִנִּי נָצַב עַל-חוֹמַת אֲנָה. וְגִזְלָה, דְּכְתִיב, ¹¹חָמָס וְשׁוֹד יִשְׁמַע
בָּה עַל-פָּנַי תָּמִיד. וְעִבּוּדָה-זָרָה, דְּכְתִיב, ¹²הָעַם הַמִּכְעָסִים
אֹתִי עַל-פָּנַי וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ¹³כֹּל מֵה
שֶׁאֲדָם גּוֹזֵל וְחוֹמָס בְּעוֹלָם הַזֶּה, אִינוּ יוֹצֵא מֵעוֹלָמוֹ עַד שֶׁאֲחָרִים
בוֹזְזִין אוֹתוֹ, דְּכְתִיב, ¹⁴וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. כָּשֶׁם שֶׁגִּזְלָה

1 ויקרא ה טו 2 שם שם כד 3 בבא קמא טו ב 4 שמות כב ח 5 מכילתא שם
6 בבא בתרא פח ב 7 ויקרא א טו 8 ויקרא רבא ג ד 9 ויקרא א יג 10 עמוס ז ז
11 ירמיה ו י 12 ישעיה סח ג 13 מדרש משלי יג כא 14 משלי יג כג * בבא מציעא נט א

וְעָשָׂה מִמּוֹן בְּלֹא מִשְׁפָּט, כִּךְ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט. וְלֹא עוֹד
 אֲלֵא, שֶׁהַחֲמֵס עֲצָמוּ מַעֲיֵד בְּפָנָיו וְקָם עָלָיו לְשֹׁבֵט מִכָּהוּ.
 שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה,¹ הַחֲמֵס קָם לְמִטָּה-
 רָשָׁע. הַחֲמֵס קָם! אֶתְמַהָּא. חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, אֵינּוּ קָם. וְאִם קָם,
 לְמִטָּה-רָשָׁע, לְחִיּוּבוֹ שֶׁל רָשָׁע. כְּלוּמַר, לִהְיוֹת לוֹ שֹׁבֵט מִכָּה.
 אוֹי לָהֶן לְגִזְלָנִין וְלַחֲמֻסָּנִין מִקּוֹל צַעֲקָתָן שֶׁל נִגְזָלִין
 וְשֶׁל נַחֲמָסִין שְׁעוּלָה בְּאֻזְנֵי הַמָּקוֹם. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
 וּזְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה,² קָפִי שְׁבַע עוֹלָם הִזָּה הָעֶשְׂרִי אוֹכֵל
 אֶת הָעֵנִי, אֲבָל לְעֵתִיד לְבוֹא, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא תוֹבְעוּ מִדּוֹ,
 שְׁנֵאמַר,³ מִשָּׁד עֲנִיִּים מֵאֲנָקַת אֲבִיוֹנִים עֲתָה אָקוּם יֹאמַר יי,
 הִגִּיעַ הָעֵת שֶׁאֲתַבַּע מִן הָעֶשְׂרִים צַעַר הָעֲנִיִּים וְשֹׁד וְאֲנָקַת
 אֲבִיוֹנִים שֶׁצַּעֲרָתָם אוֹתָם.

בְּנִי, פִּקְחוּ עֵינֵיכֶם וְתִבְנִינוּ עַל מַה שֶּׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּ
 לְבָרְכָהּ,⁴ עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע חֲטָאוֹת סֹדֵר יְחֻזְקָאֵל, וּמִכְלָם לֹא
 חָתָם אֲלֵא עַל הַגִּזָּל, שְׁנֵאמַר,⁵ וְהִנֵּה הַכִּיתִי כָפִי אֶל-בִּצְעָךְ.
 מַהוּ הַכִּיתִי כָפִי אֶל-בִּצְעָךְ? הַכְרַעְתִּי כָּף הַחֲמֵס, כְּדִי לְהַכְרִיעַךְ
 לְכַף-חֻבּוּכָהּ. וְכֵן הִנְבִּיא מִכְרִיו וְצוּנָתוֹ,⁶ הוּי בָצַע בָּצַע רַע
 לְבִיתוֹ לְשׁוֹם בְּמָרוֹם קִנּוּ לְהִנָּצֵל מִכָּף רַע.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ,⁷ קָשָׁה גִזָּל הַנֶּאֱכָל שֶׁאֶפִּילּוּ
 צָדִיק גָּמוּר אֵינּוּ יָכוֹל לְהַחְזִירוֹ, שְׁנֵאמַר,⁸ בְּלָעָדִי רַק אֲשֶׁר
 אָכְלוּ הַנְּעָרִים וְחִלַּק הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי וְגוֹ'.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה,⁹ קָשָׁה הוּא הַגִּזָּל
 שֶׁשְׁנֵי גִדּוּלֵי-עוֹלָם צָרְכוּ לְהִתְנוּפֵחַ עָלָיו, וְאֵלּוּ הֵן, מִשָּׁה וּשְׁמוּאֵל.
 מִשָּׁה אָמַר,¹⁰ לֹא חָמוּר אֶחָד מֵהֶם נִשְׁאָתִי. וְכִי מַה הַנִּיחַ
 מִשָּׁה לְגַנְבִּין וְלַקְּפָחָנִין? אֲלֵא אָמַר מִשָּׁה, בִּשְׁעָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
 מִתְנַדְּנִין מִמַּסָּע לְמַסָּע, לֹא אָמַרְתִּי לְאֶחָד מֵהֶן טַל כְּלִי זֶה
 בְּדֶרֶךְ, טַל כְּלִי זֶה עַל חֲמוּרָהּ. נִשְׁאָתִי, טַעַנְתִּי, כְּמָה דְתִימָא,

1 בראשית רבא לא א 2 יחזקאל ו יא 3 מדרש משלי יג כג 4 תהלים יב ו
 5 ויקרא רבא לג ג 6 יחזקאל כב יג 7 חבקוק ב ט 8 חולין פט א 9 בראשית יד כד
 10 מדרש שמאל יד ט 11 במדבר טז טו

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-אִשְׁתּוֹ וְאֶת-בָּנָיו וַיֵּרָכֶבּם עַל-הַחֲמֹר. גְּדוֹלַת-הַדֹּר בַּשָּׂעָה שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לַעֲשׂוֹת צָרְכֵי צְבוֹר, מִמִּי צָרִיךְ לְטוֹל אֶת הַחֲמֹר, לֹא מִשָּׁל צְבוֹר ? בָּרֵם הָכָא, 'וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-אִשְׁתּוֹ וְאֶת-בָּנָיו וְגו'.

וְכֵן שְׂמוּאֵל הַנָּבִיא אָמַר, ² אֶת-שׁוֹר מִי לְקַחְתִּי וְחֲמֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת-מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת-מִי רִצּוֹתִי. אָמַר לָהֶן שְׂמוּאֵל, כְּשֶׁאָמַר לִי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא ³ עֲגָלַת בָּקָר תִּקַּח בִּיגְדָה, לֹא מִשָּׁל צְבוֹר הֵייתִי רוֹצֶה לְטוֹל ! אֵלֶּא, מִשָּׁלִי לְקַחְתִּי אוֹתָהּ. ² וְחֲמֹר מִי לְקַחְתִּי, כְּשֶׁהֵייתִי מְסַבֵּב בַּעֲצֵרוֹת וְשׁוֹפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל, מִשָּׁל מִי הָיָה, וְכִי מִשְׁלָכֶם הָיָה ? מִשָּׁלִי הָיָה אוֹתוֹ-הַחֲמֹר. לֹא מִשְׁלָכֶם הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת ? ² וְאֶת-מִי עֲשַׁקְתִּי אֶת-מִי רִצּוֹתִי, מִי מִכֶּם שֶׁיָּבוֹא עִמִּי כְּפוֹעֵל וְלֹא נִתְּתִי לוֹ שְׁכָרוֹ ? בָּנִי, צֵאוּ וּרְאוּ כַּמָּה חֲמֹרִה מִדַּת הַגִּזְלָה. שְׁאִפְלוּ הָאָדָם עוֹבֵד עֲבוֹדַת-זָרָה וְשׁוֹפֵךְ דָּמִים וּמַגְלֵה עֲרִיּוֹת, הַגִּזְלָה חֲמֹר כְּנֶגֶד כָּלָם, כַּעֲנִין שְׁנֵאמַר, ⁴ רְאִיתִי אֶת-אֲדֹנִי נָצַב עַל-הַמִּזְבֵּחַ וַיֹּאמֶר הֵךְ הַכִּפְתּוֹר וַיִּרְעֲשׂוּ הַסָּפִים וּבִצְעַם בְּרָאשׁ כָּלָם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרַכָה בְּאַגְדָה, ⁵ מִשָּׁל לְקָפָה מְלֵאָה עֲוֹנוֹת, מִי מְקַטְרֵג בְּכָלָם ? גִּזְלָה. וּמִשָּׁלִי עוֹד מִשָּׁל, לְבָנֵי-אָדָם שֶׁהָיוּ בָּהֶן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת-זָרָה וְשׁוֹפְכֵי דָמִים וּמַגְלֵי עֲרִיּוֹת, הַגִּזְלָה חֲמֹר כְּנֶגֶד כָּלָם, שְׁנֵאמַר, ⁴ וּבִצְעַם בְּרָאשׁ כָּלָם. כְּלוּמַר, תַּחֲלֵת פְּרָעֲנוּתָן יָבוֹא לָהֶם בְּשִׁבִּיל הַגִּזְלָה שְׁגוּזָלִין וְחוֹמְסִין זֶה מִזֶּה.

וּמִפְּנֵי-מָה הַחֲמִירָה תוֹרָה בַּגִּנְבָּה יוֹתֵר מִבִּגְזָלָן, שֶׁהִגְנֵב מִשְׁלָם כֶּסֶף וְהַגְזָלָן אֵינוֹ מִשְׁלָם כֶּסֶף ? ⁶ מִפְּנֵי שֶׁהַגְזָלָן הַשָּׁנָה כְּבוֹד עֶבֶד לְכְבוֹד קוֹנוֹ, וְהַגִּנְבָּה לֹא הַשָּׁנָה כְּבוֹד עֶבֶד לְכְבוֹד קוֹנוֹ, שֶׁהָרִי עוֹשֶׂה עֵין הַעֲלִיּוֹנָה כְּאִלּוּ אֵינָה רוֹאֶה. וְשֵׁמָּה יֹאמַר אָדָם, מִכֵּינִן שְׂאֵנִי לֹא גוֹנֵב וְלֹא חוֹמֵס וְלֹא

1 שמות ד כ 2 שמואל א יב ג 3 שמואל א טו ב 4 עמוס ט א
5 ויקרא רבא לג ג 6 בבא קמא עט ב * פירוש ממונם, מלשון בצע כסף.

גוֹזֵל, מִתֵּר לִי לְחַדֵּק עִם הַגֵּנֵב בַּגִּנְכָּחוֹ, שֶׁהָרִי אֲנִי לֹא גִנְבָתִי כְּלוּם – הָרִי כָּבֵד נֹאמֶר, יְחוּלֵּק עִם-גֵּנֵב שׁוֹנֵא נִפְשׁוֹ אֶלֶּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד, שֶׁשׁוֹמֵעַ אֶת הַנִּגְזָל מִשְׂבִּיעַ אֶת הַגֵּנֵב בְּבֵית-הַכֶּנֶסֶת בְּאֶלֶּה, וְעוֹנֶה אַחֲרָיו אָמֵן, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא יִגִּיד. ²מִתְלָא מִתְּלִין, לָאוּ עֵכֶבְרָא גֵנֵב, אֶלָּא חוֹרָא גֵנֵב.

וְכָל מִי שֶׁהוּא לָהוּט אַחֵר הַגִּנְבָּה וְהַגִּזָּל, מֵאֲרֵה מִשְׁמַלְחַת בְּמִמוֹנוֹ וְאִפִּילוֹ בְּמֵה שֶׁבֶא לִידּוֹ בְּהִתֵּר, שֶׁנֹּאמֶר, ³הִנֵּה יִחְבֹּל-אֶנּוּ וְהִרָה עָמַל וְיִלְד שֶׁקֶר. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁנוּפֵל בְּגִיּהֶנָּם, כְּעִנְיָן שֶׁנֹּאמֶר, ⁴בוֹר כָּרָה וַיִּחְפְּרֵהוּ וַיַּפֵּל בְּשַׁחַת יִפְעֵל.

וְכִשְׁם שֶׁאֲסוּר לוֹ לָאֵדָם לְגֵנוֹב מִמּוֹן חֲבֵרוֹ, כִּךְ אֲסוּר לְגֵנוֹב דַּעְתּוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ. שֶׁאִף הַגֵּנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת, נִקְרָא גֵנֵב, שֶׁנֹּאמֶר, ⁵וַיִּגְנֹב אֶבְשָׁלוֹם אֶת-לֵב אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ⁶שֶׁגֵּנֵב שְׁלֹשׁ גִּנְבוֹת, לֵב אָבִיו, וְלֵב בֵּית-דִּין, וְלֵב יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁷שֶׁבַעָה גִנְבִים הֵן, וְהֵרָאשׁוֹן שֶׁבִּכְלָן גֵּנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת. כִּיצַד? הַמְסַרֵּב בַּחֲבֵרוֹ לְאַרְחוֹ וְאִין בְּלִבּוֹ לְקִרְוָתוֹ, וְהַמְרַבֵּה לוֹ בַּתְּקֻרְבָּת וַיּוֹדַע בּוֹ שְׂאִינוֹ מִקְבֵּל, וְהַפּוֹתֵחַ לוֹ חֲבִיּוֹת הַמְּכֻרֹת לְחִנּוּנִי, וְהַמְעוֹל בְּמִדּוֹת, וְהַמְשַׁקֵּר בַּמִּשְׁקָלוֹת, וְהַמְעַרֵּב אֶת הַגֵּרָה בַּתְּלָתּוֹ, וְאֶת הַחֲמִץ בַּשָּׁמֶן, אֶף-עַל-פִּי שֶׁאָמְרוּ, שֶׁהַשָּׁמֶן אֵינוֹ מִקְבֵּל דְּלוּס*, לְפִיכָךְ מוֹשְׁחִין בּוֹ אֶת הַמְּלָכִים. כֹּל הַמְתַּעַסֵּק בְּאַחַת מֵאלֵו הַדְּבָרִים, נִקְרָא גֵנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת.

וְלֹא דַעְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּד אֲסוּר לְגֵנוֹב, אֶלָּא אִפִּילוֹ דַּעְתּוֹ שֶׁל גּוֹי. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ⁷אֲסוּר לְגֵנוֹב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת וְאִפִּילוֹ דַּעְתּוֹ שֶׁל גּוֹי. כִּיצַד? לֹא יִמְכּוֹר לוֹ בֶּשֶׁר נִבְלָה בִּכְלָל שְׁחוּטָה, מִפְּנֵי שְׁמִתְעָהּ. וְעוֹד, שֶׁמֶא יַחְזוֹר וַיִּמְכְּרָנָה לְיִשְׂרָאֵל. וְכֵן כֹּל כִּיּוֹצֵא בַּדְּבָרִים הַקָּלִים, נִקְרָא גֵנֵב דַּעַת הַבְּרִיּוֹת, וְאֲסוּר לַעֲשׂוֹתָן וּלְהַזִּיק בָּהֶן אִפִּילוֹ עִם

1 משלי טו כד 2 גיטין מה א 3 תהלים ז טו 4 שם שם טו 5 שמואל ב טו ו
6 תוספתא בבא קמא טרס ז ג מכילתא שמות כב ג 7 חולין צד א
* פירוש חסרון וקלקול. כלומר, אינו מתקלקל על ידי תערובת זרה.

הגוים. ואם לגנוב דעתו של גוי — אסור, כל-שכן שאסור לגנוב לו ממונו, כדי שלא יתחלל שם-שמים על ידו. אוי לָהֶן לגנבים ולגזלנים, שאין מוצאין קורת-רוח והנאה בממון שעשו מגנבה וגזל. ולא עוד אלא, שממים בלא זמון, כענין שנאמר, ¹קרא דגר ולא ילד עשה עשר ולא במשפט בחצי ימיו יעזבנו ובאחריתו יהיה נבל.

ומפני שהגנבה והגזל ענין מרבה ונפשו של אדם מתאנה עליהן ומחמדתן, לפיכך רבחה תורה עליהן אזהרות הרבה, כענין שנאמר, ²לא תגנבו ולא תכבשו ולא תשקרו איש בעמיתו. ³אל-תונו איש את-אחיו. ⁴לא-תעשק את-רעהו ולא תגזל. ⁵לא-תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשיורה. כדי שלא למן פתחון פה לבצל-הדין לחלוק*לא הזהירה תורה בלשון הזה. לפיכך הקפידה תורה להזהיר בכל לשונות הללו, שבכללן הוא מפסידו ממון.

והאונאה, בכלל גזל וגנבה היא. והוא שהאדם מתעסק להונות את חברו, בין במקח וממכר, בין בדברים. ודבר זה, חטא גדול, שהרי על שניהם הזהירה תורה. במקח וממכר כתיב, ³וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל-תונו איש את-אחיו. ובאונאת דברים כתיב, ⁶ולא תונו איש את-עמיתו ויראת מאלהיה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷כשם שאונאה במקח וממכר, כך יש אונאה בדברים.

⁸גדולה אונאת דברים מאונאת ממון. שבאונאת ממון הוא אומר, ⁶אל-תונו איש את-אחיו. ובאונאת דברים כתיב, ⁶ולא תונו איש את-עמיתו ויראת מאלהיה, ממי שפקדה עליו. ⁸גדולה אונאת דברים מאונאת ממון, שזה בגופו וזה בממונו. ועוד, זה נתן להשכון, וזה אינו נתן להשכון. ואפילו אשתו ובניו ובני-ביתו, אסור להונותם בדברים. שכל אמרו

1 ירמיה יז יא 2 ויקרא יט יא 3 שם כה יד 4 שם יט יג 5 שם שם לה
6 שם כה יז 7 בבא מציעא נח ב (במשנה) 8 בבא מציעא נח כ * ולומר

חכמינו זכרונם לברכה, ¹מאי דכתיב ²ולא תונו איש את-
עמיתו? עם שאתה בתורה ובמצות, אל תונה. ועוד אמרו,
³לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו, שמתוך שדמעתה
מצויה, אונאתה* קרובה. והמדה המגנה הזאת, קרובה למדת
הגנב יותר מן הגזלן. שפשם שהאדם אינו יודע פשונגב
לו החפץ ומי גנבו, כך אין האדם יודע במה שנתאנה.
אבל הנגזל יודע מה שנגזל ממנו ומי גזלו. אבל אין כח
בידו להצילו מיד הגזלן.

ואונאת דברים כיצד? ⁴הרי שהיו חמרין מבקשין יין
ושמן, אל יאמר להם לכו אצל פלוני – והוא לא מכר יין
ושמן מעולם. היו חללים באין עליו ויסורין באין עליה, אל
יאמר לו בדרך שאמרו חבריו לאיוב, ⁵הלא יראתך כסלתך
תקנתה ותם דרכה, ⁶וכר-נא מי הוא נקי אבד וגו'. ראה
גר שבא לקמוד תורה, לא יאמר לו, פה שאכל גבלות
וטרפות שקצים ורמשים, בא לקמוד תורה. וכן כל פיוצא
באלו הדברים, נקרא אונאת דברים.

בני, באו וראו ⁷כמה הזהירה התורה על האונאה, וכמה
ענשה מרבה, שנאמר, ⁸וכי-תמכרו ממכר לעמיתך או קנה
מיד עמיתך אל-תונו איש את-אחיו. ואם עבר והונה, סוף
מוכר קרקעותיו, שנאמר, ⁹כי ימוך אחיה ומכר מאחתו. לא
חזר בו, סוף יורד מנכסיו ולקחם בהלואה, שנאמר, ¹⁰וכי ימוך
אחיה ומטה ידו עמך. לא חזר בו, סוף שהוא מוכר את עצמו,
שנאמר, ¹¹וכי ימוך אחיה עמך ונמכר-ך. לא חזר בו, סוף
שהוא נמכר לגוי, שנאמר, ¹²וכי תשיג יד גר ותושב עמך
ומך אחיה עמו ונמכר לגר ותושב עמך. לא חזר בו, סוף
נמכר לעבודה-זרה עצמה, שנאמר, ¹²או לעקר משפחת גר.
הרי כבר למדנו, כמה חמור ענש האונאה. וכל המאנה את

1 בבא מציעא נח ב 2 ויקרא כה יו 3 בבא מציעא נט א 4 תוספתא בבא מציעא ג יד
5 איב ד ו 6 שם שם ז 7 תנומא בהר א 8 ויקרא כה יד 9 שם שם כה
10 שם שם לה 11 שם שם ל 12 שם שם מז * פורענות אונאתה

חברו, סוף בא לידי עניות, כענין שנאמר, ¹השמר אל-תפן אל-און כי על-זה בחרת מעני. ולא עוד אלא, שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו נפָרע מן המאנה את חברו. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²הפל על ידי שלית, חוץ מן האונאה, שנפָרע הקדוש-ברוך-הוא בעצמו מן המאנה את חברו, שנאמר, ³והנה אלני נצב על-חומת אָנך. ובשכיל האונאה, קצף אף בא לעולם, כענין שנאמר, ⁴על-און פלִט-לְמו באף עמים הורד אלהים. ולא עוד אלא, שבעון האונאה, האמות פושטין את ידיהן על שונאיהן של ישראל. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁵אם ראית דור שמדותיו שקר, דע שהמלכות באה ומתגרה באותו-הדור. ומה טעם? ⁶מאזני מרמה תועבת יי. וכתיב בתרה, ⁷בא זדון ויבא קלון. לכן בני, הווי זהירין מאד במדות הגרועות הקלו והתרמקו מהן. והאלהים יצילנו מן המדות הגרועות והפחותות, ויפתח לנו דרך אמונתו ברחמי הרבים.

המצלה השתיים-עשרה

מצלת התמימות

בני, באו ואלמדכם מצלת התמימות. דעו בני, כי מצלת התמימות, מצלה גדולה ויקרה. שפל מי שהולך בתמימות, הקדוש-ברוך-הוא בוחר בשרותו, כענין שנאמר, ⁸הלך בדרך תמים הוא ישרתני. וכן צנה משה רבנו עליו השלום על עסק התמימות, כענין שנאמר, ⁹תמים תהיה עם יי אלהיה.

גדולה מצלת התמימות. שפל ההולך בתמימות-לב בכל דרכיו, זוכה ויושב במחיצתו של הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ¹⁰יי מי-גור באהלך מי-ישכן ביה קדשך, ¹¹הולך תמים ופעל צדק ולבר אמת בלבו. וכן מצינו ביעקב אבינו עליו

1 איוב לו כא	2 בבא מציעא נט א	3 עמוס ו ז	4 תהלים נו ח	5 תנחומא תצא ח
6 מטלי יא א	7 שם יא ב	8 תהלים קא ו	9 דברים יח ג	10 תהלים סו א
11 שם שם ב				

השלוש שנהג עצמו במדת התמימות, כענין שנאמר, ¹ ויעקב איש תם ישב אהלים. וכן דוד עציו השלוש שבח ההולכים בתמימות, שנאמר, ² אשרי תמימי-דרך ההלכים בתורת יי. ומה הוא התמימות? שיזכר האדם דבריו בלי רמאות, ומשאו ומתנו בלי רמאות ומרמה, ופיו ולבו שוין. שכל מי שהוא אחד בפה ואחד בלב, אינו נקרא תם, אלא שנקרא חנף ורמאי בלי ספק, כענין שנאמר, ³ מרמה בלב-חרש-רע וגו'. ומאותות התמימות, מי שעושה צדקה עם הבריות, כענין שנאמר, ⁴ צדקה תצר תם-דרך וגו'. וכל מי שהולך בתמימות, הקדוש-ברוך-הוא מסיעו במעשה עבודתו ומתמים דרכיו, כענין שנאמר, ⁵ עם-חסיד תתחסד עם-גבר תמים תתם. וכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ בא לטהר מסייעין אותו.

גדולה היא מדת התמימות לפני המקום. שכל מי שהולך בתמימות, הקדוש-ברוך-הוא רוצה וחפץ בו, כענין שנאמר, ⁷ וירצונו תמימי דרך. ולא עוד אלא, שבשביב התמימות, מישר האדם את דרכיו, שנאמר, ⁸ צדקת תמים תישר דרכו וגו'. וכל מי שהולך בתמימות עם האל והבריות, הקדוש-ברוך-הוא משמרו מן החטאים והעונות, ויושב שקט ובוטח כיון שוקט על שמרי, כענין שנאמר, ⁹ ואהי תמים עמו ואשתמר מעוני. וכן הוא אומר, ¹⁰ ואני בתמי תמכת בי ותציבני לפניך לעולם.

ומן המדה המשבחת הזאת, יוצאת מדת האמת שהיא משקש-עשרה מדות שנתחסס בהן הבורא, כענין שנאמר, ¹¹ ארך אפים ורב-חסד ואמת. ולא עוד אלא ¹² שחותמו של הקדוש-ברוך-הוא אמת, ¹³ שכן אתה מוצא אל"ף בראש האותיות, מ"ם באמצעו, תי"ו בסופן.

1 בראשית כה כז 2 תהלים קט א 3 משלי יב כ 4 שם יג ו 5 תהלים יח כו 6 שבת קד א
7 משלי יא כ 8 שם סה 9 תהלים יח כד 10 שם מא יג 11 שמות לר ו 12 שבת נה א
13 רש"י (ס)

גְּדוּלָּהּ הִיא מַעֲלַת הָאֱמֶת, שֶׁכָּל הָעוֹלָם כָּלּוּ עוֹמֵד עַל
הָאֱמֶת, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ¹ אֱמֶת מֵאֲרֵץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם
נִשְׁקָף. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ² בְּשַׁעַה שֶׁבָּרָא
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, נִעְשׂוּ מִלְּאֲכִי-הַשָּׂרָת
כַּתִּין כַּתִּין וְחִבּוּרוֹת חִבּוּרוֹת. מִהֵן אָמְרוּ, יִבְרָא. וּמִהֵן אָמְרוּ,
אֵל יִבְרָא. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³ חֶסֶד וְאֱמֶת נִפְגְּשׁוּ צִדֵּק וְשָׁלוֹם
נִשְׁקוּ. חֶסֶד אָמַר יִבְרָא, שֶׁכָּלּוּ גּוֹמֵל חֲסִדִּים. וְאֱמֶת אָמַר אֵל
יִבְרָא, דְּכָלָה שְׁקָרִין. ⁴ צִדֵּק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ – צִדֵּק אָמַר, יִבְרָא,
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה צִדְקוֹת. וְשָׁלוֹם אָמַר, אֵל יִבְרָא, דְּכָלָה קִטְטָה.
מָה עָשָׂה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא? נִטַּל אֱמֶת וְהִשְׁלִיכָהּ לָאָרֶץ,
שְׁנֹאֲמַר, ⁵ וְיִשְׁלַף אֱמֶת אֶרֶצָה וְעִשְׂתָּהּ וְהִצְלִיחָהּ. אָמְרוּ מִלְּאֲכִי-
הַשָּׂרָת לִפְנֵי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַבּוֹנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, עַד-מָתִי
אִתָּה מְבִנֶה הַטֶּכְסִיס ⁶ שֶׁלָּךְ? תַּעֲלֶה אֱמֶת מִן הָאָרֶץ. לָכֵן נֹאֲמַר,
'אֱמֶת מֵאֲרֵץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף. שְׂאֵלֵי' ⁷ שֶׁשְּׂתַף
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֱמֶת בְּבְרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם, לֹא הִיָּה רְאוּי
לַעֲמֹד, לְפִי שֶׁהִשְׁקַר אִינוֹ עוֹמֵד. וְכֵשֶׁם שֶׁהִשְׁקַר אִינוֹ עוֹמֵד,
כֵּךְ מַעֲשֶׂה הִשְׁקַר אִינוֹ עוֹמֵד, לָכֵךְ הִצְרַךְ לְשְׂתַף אֱמֶת בְּבְרִיתוֹ
שֶׁל עוֹלָם. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, 'רֹאשׁ-דְּבָרָךְ אֱמֶת וְלַעֲוֹלָם כָּל-
מִשְׁפָּט צִדְקָךְ. וְאוֹמֵר, ⁸ וַיִּי אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא וְגו'. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָהּ, ⁹ שֶׁהוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמִלֵּךְ עוֹלָם,
וּבִידּוֹ לְקַיֵּם אִמְרוֹתָיו.

לְפִיכָךְ יִלְמַד הָאָדָם מִמֶּדֶת קוֹנוֹ לְאֱמֶת אֶת דְּבָרָיו בְּכָל
עֲנָן שְׂיוֹכֵל, וַיּוֹדֶה עַל הָאֱמֶת בְּכָל מָה שִׁיעֲבוֹר עָלָיו הֵן
טוֹב הֵן רָע.

גְּדוּלָּהּ מַעֲלַת הָאֱמֶת, שֶׁכֵּן שָׁמָּה הוֹלֶכֶת מְסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּפוֹ, ¹⁰ כֵּשֶׁם שְׂאוֹתִיּוֹת אֱמֶת הֵן מְפֹרִיין, אֶל"ף בְּרֹאשׁ
הָאוֹתִיּוֹת, מ"ם בְּאַמְצָעוֹן, תי"ו בְּסוּפוֹן. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁהָאֱמֶת

4 דניאל ח יב

3 תהלים פה יא

2 בראשית רבא ח ה

1 תהלים פה יב

8 ירמיה י י

7 תהלים קיט קס

6 שלולא, שאכ לא

5 איפן הנהגות, חותם

10 דברים רבא א ו, רש"י שבת נה א

9 ירושלמי ברכות א ה, ט א

מִתְקִים וְעוֹמֵד עַל יְסוֹדוֹתָיו, יִכָּשֶׁם שְׁאוֹתִיּוֹת אֶמֶת מְרַבְּעוֹת
וַיֵּשׁ לָהֶן עַל מֶה שִׁיקְמָכוּ.

וְכֵן כְּשֶׁמֶנֶה מִשֶּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם אֶת הַדִּנִּים, בְּקֶשׁ
אֲנָשֵׁי אֶמֶת שְׁנָאֵי בָצַע, מִפְּנֵי שְׂכָל הַמַּחְזִיק בְּמִדַּת הָאֶמֶת,
אֵינוֹ קָרוֹב לָבֹא לִידֵי הַטִּית דִּין.

וְנִמְצָא, ³ שֶׁשָּׂאָלוּ אָדָם גְּדוֹלָה, בְּמֶה הִגַּעְתָּ אֶל הַכְּבוֹד
הַזֶּה, וְאָמַר מִן הַכּוֹשִׁים? אָמַר, בְּדַבֵּר-אֶמֶת וְהִנָּאֲמִנּוּת,
וְהִמָּנַע מִן הָעֵשֶׁק, וְשֵׁלֵא שְׁאֵלָתִי עַל מֶה שְׁאֵינוֹ צָרִיךְ לִי.
וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, ⁴ שֶׁפֶת-אֶמֶת פְּרִי הַצְּנִיעוּת, וְהַחֲרִיצוֹת מוֹתֵר
הַתְּאוּוֹת, וְהַמִּתּוֹן מְגִדֵּל-עוֹ, וְהַמְהִירוֹת מְבִיאָה אֶל הַחֲרָטָה.
בְּנִי, הוּא רִגְלִינִי לְדַבֵּר הָאֶמֶת, שְׂכָל מִי שְׁאוֹהֵב אֶת
הָאֶמֶת, מַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. וְלֹא עוֹד אֶלָּא,
שֶׁמַּצִּיל בְּמֶה נִפְשׁוֹת מִן הַמִּיתָה, כְּעֶנְיִן שְׁנֶאֱמַר, ⁵ מַצִּיל נַפְשׁוֹת
עַד אֶמֶת וְגו'. שְׂכָל הַמַּעֲיֵד עֲדוֹת אֶמֶת בְּדִין, מַצִּיל בְּמֶה
נַפְשׁוֹת, נַפְשׁוֹ, וְנִפְשׁ הַתּוֹבֵעַ וְהַנִּתְבָּע.

צָאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גְּדוֹלָה מַעֲלַת הָאֶמֶת, שְׂכָל מִי שֶׁהוּא
אוֹהֵב אֶת הָאֶמֶת, הָרִי הוּא מַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ וְנִפְשׁ בְּנָיו
וּבְנוֹתָיו מִן הַמִּיתָה, שֶׁכֵּן מַצִּינוּ ⁶ בְּתַלְמִיד-חֲכָם אֶחָד שֶׁאָמַר,
מִרִּישׁ הָיָה אֲמִינָא לִיכָא קוֹשְׁטָא בְּעַלְמָא*, וְאָמַר לוֹ תַלְמִיד
חֲכָם אַחֵר שֶׁאֲפִילוֹ הָיוּ נוֹתֵנִין לוֹ כֹּל מִמּוֹן שְׁבַע עוֹלָם לֹא
הָיָה מִשְׁנֶה בְּדַבּוּרוֹ, שֶׁפַּעַם אַחַת נִטְפַּל בְּמָקוֹם אֶחָד וְקִשְׁטָא
שָׁמָּה, וְלֹא הָיוּ מְשַׁנִּין בְּדַבּוּרוֹ, וְלֹא הָיָה מֵת אָדָם לָשֵׁם כִּי
אִם זָקֵן וְשִׁבְע־יָמִים. וְלָקַח אִשָּׁה מֵהֶם וְהָיוּ לוֹ מִמֶּנֶה שְׁנֵי
בָּנִים. פַּעַם אַחַת הָיְתָה יוֹשֶׁבֶת אִשְׁתּוֹ וְחוֹפֶפֶת רֹאשָׁהּ בְּמִסְרָק.
בָּאת אַחַת מִשְׁכְּנוֹתֶיהָ וְנִפְקָה עַל הַדֶּלֶת. אָמַר בְּלָבוֹ, אֵין
דֶּרֶךְ-אַרְץ שֶׁתִּכְנַס בְּבֵית בַּעֲדֵי שֶׁאִשְׁתּוֹ עוֹמֶדֶת פְּרוּעַת-רֹאשׁ.
וְאָמַר לְאוֹתָהּ הַשְׁכָּנָה, שְׁאֵין אִשְׁתּוֹ בְּבֵית. וּמָתוּ לוֹ שְׁנֵי בָּנָיו.

* שֵׁם שֵׁם ג

3 מִבְּחֵר־הַפְּנִינִים סֵד ד

2 שְׁמוֹת יח כא

1 שְׁבַת קד א

* פִּירוּשׁ, מִקּוֹדֶם הֵייתִי אוֹמֵר שְׁאֵין אֶמֶת בְּעוֹלָם

6 סְנַהֲדְרִין צו א

5 מִשְׁלֵי יד כה

באו אנשי-המקום לפניו ואמרו לו, מה זה ועל מה זה, ומה עון יש בידו שמתו בניו? אמר להם, כך וכך היה המעשה. אמרו לו, צא מעמנו ואל תגרה דבר באותן האנשים. וגדולי החכמים היו משתבחים בכלל שאר מדותיהן ואמרו, ¹מעולם לא אמרתי דבר וחזרתי לאחורי. ואף-על-פי שמדת האמת מעלה גדולה, אף-על-פי-כן יש דברים שמתר לו לאדם לשנות בהם אם ישאלו אותו עליהם, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, "בהני תלת מלי, משנו רבנן בדבוריהו ואין בקך כלום. ואלו הן, במסכתא, ובפוריא, ובאשפיזא. ועוד אמרו, ²מתר לשנות בדברי-שלו, שנאמר, ³כה-תאמרו ליוסף אגא שא נא וגו'.

לפיכך מתר לו לאדם לשנות בדבריו, כדי לקיים את התורה והמצוות, ולעשות שלום בין אדם לחברו, וכדי שדא להוציא דבר-נבלה ומגנה מפיו, הכל לפי השעה והצורך. לכן בני, הוו זהירין במעלת המדה הזאת, מפני שהיא מן המדות העליונות.

ואלהינו יצליחנו בה ברחמי וחסדיו הרבים.

ואחרי אשר הנחנו עד כאן לספר בשבח מעלת התמימות ובדליה, נספר בגנות הרמאות ובדליה, כדי להדריכם במדת התמימות, בעזרת שדי.

דעו בני, כי מדת הרמאות מדה שנואה ומגנה מאוד לפני המקום, שכל מי שמרגיל עצמו לרמות את חברו, הרי הוא חשוב כאלו הרגו, כענין שנאמר, ⁴כמתהלה הירה וקים חצים ומנות. ואומר, ⁵כן-איש רמה את-רעהו ואמר הלא-משחק אני. ולא עוד אלא, כל מי שמרגיל לרמות את חברו, בידוע שחורש עליו רעה, כענין שנאמר, ⁶מרמה בלב-חרש-רע וגו'. ועל זה הזהיר שלמה בחקמתו ואמר, ⁷אל-תחרש על-רעה רעה והוא-יושב לבטח אתה.

1 שבת קיח ב 2 בבא מציעא כג ב 3 יבמות טו ב 4 בראשית נ יו
5 משלי כו יח 6 שם שם יט 7 שם יב ב 8 שם ג כט

וכל מי שפא על חברו ברמאות, סופו לשקר לו. וכל מי שמרגיל עצמו לדבר בשקר, כביכול כאלו מכחיש בהקדוש-ברוך-הוא שהוא האמת, שאין השקר נקרא שקר אלא מפני שאינו אמת. וכל הדובר שקר על חברו, כביכול כאלו דבר שקר על בוראו.

צאו וראו כמה קשה מדת השקר, שבשביל הדבה והשקר שהוציאו המרגלים על ארץ-ישראל, נתחתם גזר-דין של ישראל למות במדבר מן עשרים שנה ומעלה. וכן אתה מוצא בדואג ואחיתפל, שלא נטרדו אלא מפני שהיו להוטים אחר השקר, כענין שנאמר, 'נפשי בתוך לבאם אשכבה להטים בגי-אדם שניהם חנית וחצים ולשונם חרב חדה. מדה שנואה היא השקר לפני המקום, שכל מי שהוא להוט אחר השקר, אינו מקבל פני שכינה, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'ארבע פתות אינן מקבלות פני שכינה. ואלו הן, פת לצים, פת שקרים, פת חנפים, פת מספרי לשון-הרע. פת לצים, דכתיב, 'משך ידו את-לצצים. כלומר, משך ידו מן הלצים, שלא ידורו עמו. פת שקרים, דכתיב, 'דבר שקרים לא-יכון לנגד עיני. פת חנפים, דכתיב, 'כי-לא לפניו חנף יבוא. פת מספרי לשון-הרע, דכתיב, 'כי לא אל חפץ רשע, אתה, לא יגרה רע.

בני, באו וראו כמה קשה מדת השקר, שהרי הקישה הכתוב לעברות חמורות שבתורה, שנאמר, 'לא-תענה ברעך עד שקר. ובכל העברות שבתורה תמצא לכל אחת ואחת מיתה מפרשת בה, ואין להמית העובר את העברה אלא במיתה הכתובה בה בלבד. וב'לא-תענה ברעך עד שקר' תמצא בה כל ארבע מיתות בית-דין. שפני המיתה שיעיד להעשות לחברו, באותה מיתה עצמה הוא נדון, כענין

שנאמר, ¹ ונעשיתם לו כבאשר זמם לעשות לאחיו. ² שכל הזוממין מקדימין לאותה מיתה, חוץ מגלות. שאם העידו על אדם שהרג נפש בשוגג והזזם, אין אומרים, יגלה זה מחתיו, אלא לוקה. ולמה לא תמצא גלות בעדים זוממין? לפי שהשקר אין מקום מחזיקו. ואם בא לגלות, אנה יגלה? וכן הוא אומר, ³ לא יושב בקרב ביתי עשה רמיה דבר שקרים לא יפון לנגד עיני. משל למה הדבר דומה? למלך שהעביר פרוז בכל מלכותו, כל מי שאינו נאמן במלכותו, יצא מן המלכות. ואם לאו, יתיוז את ראשו. כך אמר הקדוש-ברוך-הוא, כל מי שהוא קהוט אחר השקר, אינו ראוי לדור בעולמי, מפני שאני בראתי העולם באמת. שאלמלא כן, לא היה העולם מתקיים. ואין שקר דר אצל אמת. ואם יאמר אדם, לא נאסר אלא להעיד עדות שקר על חברו, אבל לדבר שקר בעלמא מתר, תלמוד לומר, ⁴ מדבר-שקר תרחק, אפילו מדבור קל של שקר, תרחק, ואף-על-פי שאינו מזיק לשום אדם.

ותנא דבי-אליהו, *הכל ברא הקדוש-ברוך-הוא בעולמו, חוץ ממדת השקר שלא ברא, ומדת העול שלא עשה, שנאמר, ⁵ הצור תמים פעלו כי כל-דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא. ואומר, ⁶ יי צדיק בקרבה לא יעשה עולה. ואומר, ⁷ חליקה לאל מרשע ושדי מעול, ⁸ כי פעל אדם ישלם-לו וכארח איש ימצאנו. *מעיד אני עלי שמים וארץ, שאלמלא (לא) נקנסו בני-אדם למיתה, אין כל בריה יורד לפני צער, אלא מתוך שיאכל וישתה ושמח הוא עם אשתו ועל בניו ועל בני ביתו ונפטר לבית עולמו. ואין פרות ותבואה באין לידי הרקבה, אלא מתוך דרכיהן של בני-אדם. ואין בני-אדם באין לידי בושה, אלא מפני

1 דברים יט יט 2 סנהדרין פט א במשנה 3 חלהים קא 4 שמות כג ו 5 דברים לב 6 צפיה ג ה 7 איוב לד א 8 שם שם יא * תנא דבי אליהו וזאת ריש פרק ג 175

דרכיהן. ואין עיניהן של בני-אדם כהות כחצי ימיהן, אלא מפני דרכיהן. ואין הנשים מטמאות בזיבה, אלא מתוך דרכיהן. שנאמר, ¹כי-לה אמר-י? בורא השמים הוא האלהים יצר הארץ ועשה הוא כוננה לא-תהו ברָאָה לְשֶׁבֶת יצרה אני י? ואין עוד.

²צא ולמד מדרך-ארץ. כלום אדם בונה בית, אלא להקנים בו פרות ולהקנים בו כלים ולהקנים בו כספים. או שמא להצית בו את האור. אף כאן, בני-אדם מתוך דרכיהן הן נדונין. דנין אותן מתוך דרך-הארץ בשביל להצילם מיום הפא לקראתם, שנאמר, ³אוי להם כי-נדדו ממני וגו'. ²בשלשה דברים יהא אדם מסתכל בכל יום, בשעה שנכנס לבית-הכסא, ובשעה שמקיזין לו את הדם, ובשעה שהוא עומד על המת. בשעה שנכנס לבית-הכסא, אומר לו, ראה דרכך דרך בהמה. ובשעה שמקיזין לו את הדם, אומר לו, ראה שבשר-נדם אתה. ובשעה שהוא עומד על המת, אומר לו, ראה, להיכן אתה הולך. ועדין אינו חוזר אלא שמרבה דברים בטלים, שנאמר, ⁴אולת אדם תסלף ורכו ועל-י? יזעף לבו. ובשקר הוא אומר, ⁵מדבר-שקר תרחק וגו', עד כי לא אצדיק רשע. ואומר, ⁶ואיש את-רעת רעהו אל-תחשבו בלבבכם ושבעת שקר אל-תאהבו כי את-כל-אלה שנאתי נאם-י?. ובאיוה צד יעשה אדם? עושה אדם עצמו צדיק לדבר אמת, מוסרין לו מלאך שמתנהג עמו כדרך הצדיקים ומדבר אמת. עושה אדם עצמו חסיד לסבול את הכל, מוסרין לו מלאך שמתנהג עמו כדרך החסידים ומקבל את הכל. ואם עושה אדם עצמו רשע לבחש ולשקר, מוסרין לו מלאך שמתנהג עמו כדרך הרשעים ומבחש ומשקר. עושה אדם עצמו מדה בינונית, מוסרין לו מלאך שמתנהג עמו כדרך מדה בינונית,

שנאמר, ¹אני יי חקר לב וגו' ונתת לאיש כדרךיו כפרי מעליו. ועל ידי דוד הוא אומר, ²עם-חסיד תתחסד עם-גבור תמים תתמם, ³עם-נזכר תתזכר ועם-עקש תתפל. ואומר, ⁴ואת-עם עני תושיע וענינה על-רמים תשפיל. ⁵עם עני תושיע, עם שעניות יפה לו. ⁶וענינה על-רמים תשפיל, אלו אמות העולם. ואומר, ⁷מפי עליון לא תצא הרעות והטוב. הטובה אינה יוצאה לעושה רעה, והרעה אינה יוצאה לעושה טובה, אלא טובה כלפי טובה, ורעה כלפי רעה. ⁸לפיכך, הבא על חברו בדברי שקר, סוף שנפצעין ממנו בשקר. וכן הוא אומר, ⁹אל-יזמן בשוא נתעה כי-שוא תהיה תמורתו. מדה כנגד מדה.

אוי להם לשקרנים ולנושאי שמו של הקדוש-ברוך-הוא על שקר, שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו נפרע מהו, כענין שנאמר, ¹⁰לא תשא את-שם-יי אלהיה לשוא כי לא ינקה יי את אשר-ישא את-שמו לשוא. ולא עוד אלא שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו מעיד עליו וממהר לפרע ממנו, כענין שנאמר, ¹¹והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר וגו'.

בני, בואו וראו כמה מגנה מדת השקר אפילו בדרךים בעלמא, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹²לא לימא לה אניש לזנוקא דהיבנא לה האי מדי ולא יהיב לה - דקא מליף לה שקרא*, שנאמר, ¹³למדו לשונם דבר-שקר וגו'. ולא עוד אלא שכל מי שהוא להוט אחר השקר, אין מאמינין לו כלום, ¹⁴שכך ענשו של בדאי, שאפילו אמת אמר, אין שומעין לו. וכך מי שהוא להוט אחר השקר, פורק מעליו עלו של הקדוש-ברוך-הוא שאוהב את האמת ושונא את השקר.

1 ירמיה יו י 2 שמואל ב כב כ 3 שם שם כז 4 שם שם כח 5 איכה ג לח
6 עד כאן תנא דבי אליהו 7 איוב טו לא 8 שמות כ ז 9 מלאכי ג ה
10 סוכה מו ב 11 ירמיה ט ד 12 סנהדרין פס ב
* פירוש, לא יאמר לו אדם לתינוק אתן לך דבר זה ואינו נוהן לו, כי מלמדו לשקר

מדע שפן הוא, שפשבבא הקדוש-ברוך-הוא את העולם
וכל אשר בו, לא ברא השקר. שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ¹ לא ברא האלהים שקר, אלא שקרא כל
הרשעים כמותו, ² והיה צמל וילד שקר. והיכן הן גדוליו של
שקר? בגיהנם. לך נאמר, ³ בור כרה ויחפרהו ויפל בשחת
יפצל, שפל מה שהשקר מוליד, לבאר שחת מוליד. לך
נאמר, ³ בור כרה ויחפרהו וגו'. אמרו במשל, ¹ מה דשקרא
מוליד - פחמא נסבה*.

וכל זמן שהבריות מתרחקין מן השקר ומדבקין באמת,
הקדוש-ברוך-הוא מושיען, כענין שנאמר, ⁴ ויאמר אף-עמי
המה בנים לא ישקרו, ויהי להם דמושיע.

ועם המדה המגנה הזאת, מסתעפת מדת החנף, שאין לה שקר
שלא תהיה חנפה עמו. והיא גם היא מדה שנואה ומשקצת
לפני המקום, שכל הרוואה את חברו עובר עברה או מדבר
דבר שלא כהוגן ואינו מוכיחו, אלא שמחניף לו, אין לו
חלק לעולם הבא, שנאמר, ⁵ גם-הוא-לי לישועה כי-לא
לפני חנף לבוא. ולא עוד אלא, כל מי שהוא רואה דבר-ערוה
בחברו ואינו מוכיחו אלא שמחניף לו ומחפה עליו, מעלין
עליו כאדו הרגו, כענין שנאמר, ⁶ בפה חנף ישחת רעהו וגו'.
ותנא דבי-אליהו, ⁷ חורשי רע, ומתפכי דברים, ומפטירי
שפה, ומחליקי לשון, עליהם הכתוב אומר, ⁸ יהי-דרךכם חשך
וחלקלקת וגו'.

ואמר חסיד אחד לתלמידו, אלו לא היה לכם עון,
הייתי מפחד עליכם בדבר שהוא גדול מן העון. אמרו לו,
ומה הוא? אמר להם, הגאות והחנף.

בני, צאו וראו כמה קשה מדת החנף, שכל מקום
שהחנפה מצויה, שם גלות מצויה, שפך אמרו חכמינו

1 מדרש תהלים ז יא 2 תהלים ז טו 3 שם טו טז 4 ישעיה טג ח
5 איוב יג טו 6 משלי יא ט 7 תנא דבי אליהו רבא פרק טו כס 77 8 תהלים לה ו
* פירוש, מה שהשקר מוליד, הפיחות לוקחו

זכרונם לברכה, ¹כל עדה שיש בה חנפה, לסוף גולה, שנאמר, ²כי-עדת חנה גלמוד וגו'. ולא עוד אלא, ³שכל עדה שיש בה חנפה, מאוסה בנדה, שכן בכרפי הים קורין לנדה, גלמודה. כלומר, גמולה דא מבצלה. כלומר, פרושה מבצלה, והוא מקשון ונגמל. ולא עוד אלא, ⁴שכל מי שיש בו חנפה, אשה של גיהנם אוכלתו, כענין שנאמר, ⁵ואש אכלה אהל-שחד, שאין לה לא שחד-ממון ולא שחד-דברים שאין בהם חנפה. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל המודה לרשע, סופו נופל בידו או ביד בנו, שכן מצינו בירמיה על שהודה לו לחנניה בן-עוזר, כענין שנאמר, ⁷ויאמר ירמיה הנביא אמן כן יעשה יי יקם יי את-דבריה אשר נבאת להשיב כלי בית-יי וכל-הגולה מבבל אל-המקום הזה. וסוף נפל ביד בן-בנו, שנאמר, ⁸ויהי-הוא בשער בנימן ושם בעל פקדת ושמו יראיה בן-שלמיה בן-חנניה ויתפש את ירמיה הנביא לאמר אל-הכשדים אתה נפל. אוי להם לחנפים, שכל מי שיש בו חנפה, מביא חרון-אף עליו ועל כל העולם כלו, כענין שנאמר, ⁹וחנפי-לב ישימו אף. ולא עוד אלא שאין תפלתן נשמעת לפני המקום, שנאמר, ¹⁰לא ישועו כי אסרם. ולא עוד אלא שבשביב עון בעלי-חנפה גורמין לארץ שאינה מוציאה פרותיה, שנאמר, ¹¹והארץ חנפה תחת ישיביה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹²אם סבור מחנפה לה, אף היא מחנפה לה. מראה לה קמה, ואינה מראה לה גדיש, גדיש ולא גרן, גרן ולא ערמה. וכל-כך למה? ¹³כי-עברו תורת חלפו חק הפרו ברית עולם.

ואינה נקרא חנה? זה הרוואה או שומע דבר-עברה או דבר שאינו הגון בחברו, ומהפך למצא לו זכות. ולא די שאינו מוכיחו, אלא שמחזיק ידו עליה, ¹⁴כשם שעשו

1 סוטה מב א	2 איוב טו לד	3 סוטה מא א	4 שם סב ב	5 ירמיה כח ו	6 שם לו יג
7 איוב לו יג	8 ישעיה כד ה	9 תנחומא ראה יד, פסיקתא דרב כהנא צח			

ישראל שבאותו-הדור לאגריפס המלך כשהיה קורא במשנה תורה, וכשהגיע ק' לא תוכל לתת עליה איש נכרי אשר לא אחיה הוא, וזגו עיניו דמעות, מפני שהיה מתירא שמא יעבירוהו מן המלכות, לפי שלא היה ראוי למלכות, שהיה מעבדי בית-חשמונאי. ולא די שלא שתקו, אלא שאמרו לו, אל תירא אגריפס, אחינו אתה, אחינו אתה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ אותה-שעה נתחייבו שונאיהן של ישראל בק'יה על שהחניפו לאגריפס. ועוד אמרו, ² כל אדם שיש בו חנפה, אפילו עברין שבמעי אמן, מקללין אותו, שנאמר, ³ אמר דרשע צדיק אתה, יקבהו עמים יזעמוהו לאמים. ואין לאם אלא עברין, כמו שנאמר, ⁴ ולאם מלאם יאמץ.

בני, אם ראיתם חברכם נוהג שלא בשורה, תוכיחוהו בינכם ובינו, אוילי ישמע לכם ויתחרט וישוב מדרךיו המכערים. ואם הוכחתם אותו בינכם ובינו פעמים רבות ולא נתחרט ולא שב, תוכיחוהו עוד ותלבינו פניו ברבים, ואל תאמרו, מה לנו ולצרה הזאת לגרום עלינו שנאה ואיבה ולהתקוטט עמו – הרי כבר נאמר, ⁵ הלא משנאיה יי, אשנא, ובתקוממיה אתקוטט. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ מפרסמין את החנפין מפני חיל-השם, שנאמר, ⁷ ובשוב-צדיק מצדקו ועשה עול ונתתי מכשול לפניו. ולמה נותן הקדוש-ברוך-הוא מכשול לפניו? כדי לפרסם מעשיו לכל, שאם יארע בו שום פרענות, ידעו הכל, כי מעשיו הרעים גרמו לו, ולא יבגנו אחרי מדת-הדין.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ מיום שגברה אגרופה של חנפה, נתעוהו הדינין ונתקלקלו המעשים, (ולא היה) [ואין] אדם (שהחניפו) [יכול לומר] לחברו מעשי גדולים ממעשיו. ולא עוד אלא, בזמן שהחנפה בעולם, הקדוש-ברוך-הוא ממליך

1 דברים יז טו 2 ט טה מא ב 3 מפלי כד כד 4 בראשית כה כג 5 תהלים קלט כא
6 יומא פו ב (יעיין ברש"י טז) 7 יחזקאל ג כ

עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ חֲנָף שֶׁמִּבְטִיחֵם לְטוֹבָה וְעוֹשֶׂה לָּהֶם רָצוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר,
 1 מִמֶּלֶךְ אָדָם חֲנָף מִמֶּקְשֵׁי עָם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּה
 בְּאַגְדָּה, 2 אִם רָאִיתָ רָשָׁע וְחָנָף מְנַהִיג אֶת הַדּוֹר, נוֹחַ לוֹ
 לְדוֹר לְפָרוֹחַ בְּאוֹרֵי וְלֹא לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, 1 מִמֶּלֶךְ אָדָם
 חֲנָף מִמֶּקְשֵׁי עָם. וּמִיָּיִן שֶׁהַלְשׁוֹן הַזֶּה לְשׁוֹן פְּרִיחָה? דְּכַתִּיב,
 3 הַתְּפוֹלֵר צִפּוֹר עַל-פֶּת הָאָרֶץ וּמוֹקֵשׁ אֵין לָהּ.

וְאֶף-עַל-פִּי שְׁמִדַּת הַחֲנֻכָּה דָּבָר שְׁנֹאֵי מֵאֵד בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם
וּבְעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת, אֶף-עַל-פִּי-כֵן מִתֵּר לוֹ לְאָדָם לְהַחֲנִיף
לְרָשָׁעִים מִפְּנֵי הַפֶּחַד וּמִפְּנֵי הַיִּרְאָה שֶׁמִּתְנַאֵּא אוֹ מִפְּחַד
מִמֶּנּוּ, שֶׁכֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ⁴ מִתֵּר לְהַחֲנִיף
לְרָשָׁעִים בְּעוֹלָם-הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ דֹּא-יִקְרָא עוֹד לְנֹכַח נְדִיב
וְלִכְלִי דֹּא יֵאמֶר שׁוּעַ. אֲבָל בְּעוֹלָם-הַזֶּה, מִתֵּר לְהַחֲנִיף לָהֶן.
⁶ וְכֵן מְצִינוּ בַּיִצְחָק אֲבִינוּ שֶׁהַחֲנִיף לַעֲשׂוֹ בְּנוֹ וּקְרָאוֹ גְּדוּלָּה, כְּעֵנֶן
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ וַיִּקְרָא אֶת-עֲשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדֹל, לְפִי שֶׁרָאָה שֶׁהַעוֹלָם-
הַזֶּה בְּיָדוֹ, לְפִיכֵן הַחֲנִיפּוֹ. ⁸ וְכֵן יַעֲקֹב אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הַחֲנִיף
לַעֲשׂוֹ, שֶׁאֵמַר לוֹ, ⁹ כִּי עַל-כֵּן רֵאִיתִי פְּנֵיךָ כִּרְאֹת פְּנֵי אֱלֹהִים
וַתֵּרָצֵנִי. לְפִי שֶׁמִּתְנַיֵּפִין לְרָשָׁעִים בְּשַׁעֲתָן. ¹⁰ אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, בְּעוֹלָם-הַזֶּה, לְפִי שֶׁהַשְּׁעָה בְּיַד עֲשׂוֹ, אֵתֵם מִתְנַיֵּפִין לוֹ,
כְּכִכּוֹל אֶף מִלְּכוּתֵי אֵינָה מִתְבַּסֶּסֶת. אֲבָל לַעֲתִיד לָבוֹא, אֲנִי
פוֹרֵעַ מִמֶּנּוּ, וּמִלְּכוּתֵי מִתְבַּסֶּסֶת, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ וַעֲלֹ מוֹשָׁעִים בָּהֶן
צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת-הָרָע עֲשׂוֹ וְהַיִּתָּה לִּי הַמְּלֹכָה.

לכן פני, הוּוּ וְהִירִין לְהִתְרַחֵק מִן הַמַּדּוֹת הַמְּגֻנּוֹת הַלָּלוּ, כְּדִי שֶׁתִּנָּצֵלוּ מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֶזֶם, וְתַעֲמִדוּ בְּמַחֲצָתוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ-כְּרוֹד-הוּא.

וְהָאֱלֹהִים יַצִּילֵנוּ מִן הַמַּדּוֹת הַמְּגִנּוֹת וְהַפְּחוֹתוֹת, וְיִתֵּן
תַּמִּים דְּרַכָּנוּ, בְּרַחֲמֵי הָרַבִּים.

1 איוב לך 9 2 דברים רבא פרק ה ח 3 עמוס ג ה 4 סוטה מא ב 5 ישעיה לב ה

6 תנחומא תולדות ח 7 בראשית כז א 8 שם לג י 9 עובדיה כא ו

הַמַּצְלָה הַשְּׁלִיש־עָשָׂרָה מַעֲלַת הַרַחֲמָנוּת

בְּנִי, בּוֹאוּ וְאַלְמַדְכֶּם מַעֲלַת הַרַחֲמָנוּת. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הַרַחֲמָנוּת מַעֲלָה חֲשׂוּבָה עַד מְאֹד. וְהִיא מְשַׁלֵּש־עָשָׂרָה מִדּוֹת
שְׁנַת־יַחַס בֵּהֶן הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, כַּעֲנִין שְׁנֵאמַר, יי, יי, אֵל
רַחוּם וְחַנוּן וְגו'.

וְהוּא בְּרוּךְ-הוּא מִתְּנַהֵג עִם בְּרִיּוֹתָיו בְּמִדַּת-רַחֲמִים,
כַּעֲנִין שְׁנֵאמַר, ²טוֹב יי לְכָל וְרַחֲמִיו עַל-כָּל-מַעֲשָׂיו. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וְזָכוּרֵם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ³טוֹב יי לְכָל וְרַחֲמִיו עַל
הַכָּל. לָמָּה? שֶׁהֵן מַעֲשָׂיו וּמִדּוֹתָיו הוּא לְרַחֵם עַל הַכָּל.

בְּנִי, בּוֹאוּ וְרֹאוּ כַּמָּה גְּדוּלָּה מִדַּת-הַרַחֲמִים, ⁴שֶׁכֵּן דָּא
הִיָּה הָעוֹלָם מִתְקִים עַד שֶׁשְׂתַּף הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִדַּת-
הַרַחֲמִים עִם מִדַּת-הַדִּין, כַּעֲנִין שְׁנֵאמַר, ⁵בְּרֵאשִׁית בָּרָא
אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, שֶׁכֵּן אֱלֹהִים מִדַּת-הַדִּין.
וְכָתוּב אַחֵר אוֹמֵר, ⁶בְּדִבֵּר יי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל-
צִבְאָם, שֶׁאֵין כָּאֵן אֵלָּא מִדַּת-רַחֲמִים בְּלָבָד. כֹּא הַכָּתוּב
הַשְּׁלִישִׁי וְהַכְּרִיעַ בִּיגִיחוֹ, שְׁנֵאמַר, ⁷אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יי אֱלֹהִים אֶרֶץ וּשְׁמַיִם.

מִשְׁלֹ חֲכָמִים, ⁸מִשְׁלַל לָמָּה הַדִּבֵּר דּוֹמָה? לְמַלְלָה שֶׁהִיוּ לוֹ
כּוֹסוֹת דִּקְיָם. אָמַר הַמֶּלֶךְ, אִם אֲנִי נּוֹתֵן בֵּהֶן חֲמִין, מִיָּד הֵן
נִבְקָעִין. צוּנוּ, מִיָּד הֵן נִקְרָשִׁין. מָה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ? עָרַב צוּנוֹ
בְּחֲמִין וְנִתְּנוּ בֵּהֶן וְעָמְדוּ. כֹּךְ אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם
אֲנִי בּוֹרָא עוֹלָם בְּמִדַּת-רַחֲמִים בְּלָבָד, הֲרִי הֵם חוֹטְאִים
גְּדוּלִּים. אִם אֲנִי בּוֹרָא אוֹתוֹ בְּמִדַּת-הַדִּין, אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲמֹד.
אֵלָּא הֲרִינִי בּוֹרָא אוֹתוֹ בְּמִדַּת-הַדִּין וּבְמִדַּת-רַחֲמִים, וְהִלְוִאִי
יַעֲמֹד. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהַקָּדִים מִדַּת-רַחֲמִים לְמִדַּת-הַדִּין,

שנאמר, ¹ביום עשות יי אלהים ארץ ושמים. וכן הוא אומר,
²זכר רחמיה יי וחסדיה כי מעולם המה.

גדולה היא מדת הרחמנות לפני המקום. שכל המרחם
 על הבריות, מביא טובה לעולם, שנאמר, ³טוב יי לכל.
 אימתי? בזמן ש⁴ורחמיו על-כל-מעשיו. כלומר, בזמן
 שהבריות מרחמין זה על זה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵לקמח שנת בצרת באה
 והבריות מתרחמין אלו על אלו, והקדוש-ברוך-הוא מתמלא
 עליהן רחמים. ועוד אמרו, ⁶מאי דכתיב ונתן-לך רחמים
 ורחמך והרבה - כל המרחם על הבריות, מרחמין עליו מן
 השמים. וכך מי שאינו מרחם על הבריות, אין מרחמין עליו
 מן השמים.

⁷אוי לך לרשעים שהן הופכין מדת-הרחמים למדת-
 הדין. שכל מקום שנאמר יי, מדת-רחמים. והרשעים
 הופכין אותו למדת-הדין, שנאמר, ⁸וירא יי כי רבה רעת
 האדם בארץ, ⁹ויאמר יי אמתה את-האדם. ¹⁰ואשריהן הצדיקים
 שהופכין מדת-הדין למדת-רחמים. שאין אלהים בכל מקום
 אלא מדת-הדין, כמו שנאמר, ¹¹עד האלהים יבא דבר-שניהם.
 והן הופכין אותו למדת-הרחמים, שנאמר, ¹²וישמע אלהים
 את-נאקתם. ואמר, ¹³ויזכר אלהים את-נח.

ומעלת הרחמנות אינה נמצאת אלא בחסידים, כענין
 שנאמר, ¹⁴וימהר יוסף כי-נכמרו רחמיו אל-אחיו. ואמר חכם
 אחד, מן הנדיבות, שיעמוד האדם במדת הרחמים.

גדולה היא החבה שחבב הקדוש-ברוך-הוא את ישראל
 שנתן להם הרחמים במתנה. שכל אמרו חכמינו זכרונם
 לברכה, ¹⁵שלוש מתנות טובות יש ביד ישראל, בישנין, ורחמנין,
 וגומלי-חסדים. בישנין, דכתיב, ¹⁶ובעבור תהיה יראתו על-

1 בראשית בד 2 תהלים כהו 8 שם קמח 4 בראשית רבא לג 5 שבת קנא ב 6 דברים יג יח
 7 בראשית רבא עג ב 8 בראשית ו 9 שם שם 10 שמות כח 11 שם ב כד 12 בראשית חא
 13 שם מג ל 14 מדרש שמואל כח ז 15 שמות כ כ

פניכם לביתי תחטאו—ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, זו בוששה. רחמנין, דכתיב, ¹ ונתן-לך רחמים ורחמך והרבה כאשר נשבע לאבתיה. וגומלי-חסדים, דכתיב, ² ושמר יי אלהיה לך את-הברית ואת-החסד אשר נשבע לאבתיה. גדולה היא מדת הרחמנות. שבזמן שישאל מרחמין זה על זה, הקדוש-ברוך-הוא מרחם עליהן וגואל אותן, שנאמר, ³ ברגע קטן עזבתך וברחמים גדולים אקבצך. שמא יאמר אדם, אם אני מרחם על הבריות, הרי ממוני מתמעט והולך וכלה, כבר מפרש על ידי שלמה, ⁴ טוב-עין הוא יברך כי-נתן מלחמו לדל. וכן הוא אומר, ⁵ גותן לרש אין מחסור וגו'. אשריהן בעלי-רחמנות, שאין הקדוש-ברוך-הוא פוסק רחמיו מהן, ומתנהג עמהם תמיד בחסד וברחמים. והן נוצרין אותן, כענין שנאמר, ⁶ אתה יי לא-תכלא רחמיה ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני.

וראוי לכל בעל-שכל לרחם על גופו ולחמול עליו, כדי שיהיה בריא בגופו וחזק, שיוכל לעבוד לבוראו. ואם התענית קשה לו, אל יסגף עצמו בתענית. שכן מצינו בנזיר, ⁷ על ידי שצער עצמו מן היין, נקרא חוטא, כענין שנאמר, ⁸ וכפר עליו מאשר חטא על-הנפש. אך אם הוא מתענה על דרך תשובה כדי לשבר לבו ולהכניע יצרו — שהוא ראוי והגון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁹ כל המקל בסעודת הקנה, מקילין לו מזונותיו מן השמים. וכן ראוי לו לאדם להיות רחמני על אשתו ועל בניו ועל בני-ביתו ביותר, מפני שהן תלויין בו, והוא תלוי במי-שאמר ויהיה-העולם, כענין שנאמר, ¹⁰ גמל נפשו איש חסד ועכר שארו אכזרי. בני, הוו רגילין במדת הרחמנות, מפני שהיא מדה מיחסת ויאות אל כל משכיל להתנהג בה, כמו שאמר חכם

1 דברים יג יח 2 שם ז יב 3 ישעיה נד ז 4 משלי כב ט 5 שם כח כז
6 תהלים מ יב 7 נזיר יט א 8 במדבר ו יא 9 שבת קכט א 10 משלי יא יז

אָחד, ¹אֲשֶׁר־מִי שֶׁלְבוֹתָם מְרַחֲמִים וְנִמּוּכִים. וְאָמַר עוֹד, מִי שֶׁאִינוּ מְרַחֵם, יִהְיֶה מוֹתוֹ עַל יְדֵי מִי שֶׁאִינוּ מְרַחֵם. וְאָף-עַל-פִּי שֶׁהִזְהַרְתִּי אֲתֶכֶם בְּמַדַּת הַרְחֻמְנוּת, יֵשׁ אֲנָשִׁים שֶׁאִינָן בְּנֵי-רְחֻמְנוּת, וְאֲסוּר לְהִתְנַהֵג עִמָּם בְּמַדַּת רְחֻמְנוּת. תִּדְעוּ, שֶׁאֲסוּר לְרַחֵם עַל הַרְשָׁעִים, שֶׁנֶּאֱמַר, ²כִּי לֹא עִם-בִּינוֹת הוּא עַל-כֵּן לֹא-יִרְחֻמְנוּ עֲשֵׂהוּ וַיִּצְרוּ לֹא יִחַנְנוּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³וְרַחֲמֵי רָשָׁעִים אֲכַזְרִי. שֶׁכָּל הַמְרַחֵם עַל הַרְשָׁעִים, לֹא דִי שֶׁאִינוּ נִקְרָא רַחֲמָן, אֵלָּא שֶׁנִּקְרָא אֲכַזְרִי, שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁴כָּל מִי שֶׁהוּא רַחֲמָן עַל אֲכַזְרִים, סוּף שֶׁהוּא נֶעֱשֶׂה אֲכֹזֵר עַל רַחֲמָנִים, שֶׁכֵּן מְצִינוּ בַּשְּׁאוּל, שֶׁעַל יְדֵי שִׁחְמַל עַל אֲגָג, אָמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלֹא תִהְיֶה נּוֹב עֵיר הַכֹּהֲנִים כְּזֶרְעוֹ שֶׁל עַמְלֶק? וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁵כָּל אָדָם שֶׁאֵין בּוֹ דְּעָה אֲסוּר לְרַחֵם עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶כִּי לֹא עִם-בִּינוֹת הוּא עַל-כֵּן לֹא-יִרְחֻמְנוּ עֲשֵׂהוּ. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁷כָּל הַנוֹתֵן פֶּתוֹ לְאָדָם שֶׁאֵין בּוֹ דְּעָה, יִסּוּרִין בָּאֵין עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸לְחֻמָּה יְשִׁימוּ מִזֹּר תַּחְתִּיהָ אֵין תְּבוּנָה בּוֹ. הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, מֶה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁹רוּעֵי בְּהֵמָה זָקָה וְהַגְזָלָנִין, לֹא מוֹרִידִין אוֹתָן לְבוֹר וְלֹא מַעְלִין. אֲבָל הַמִּינִין וְהַמְסוּרוֹת, מוֹרִידִין וְלֹא מַעְלִין, וּמִצְוָה לְאַבְדֵם בְּיָדַיִם, וְאֵין מְרַחֲמִין עֲלֵיהֶן, מִפְּנֵי שֶׁאִינָן בְּנֵי-רְחֻמְנוּת.

וְכֵן מְצִינוּ ¹⁰בְּאֲדָם אֶחָד שֶׁמְכַר עַצְמוֹ לְלוּדִים, שֶׁבֹא לְפָנָי רַבִּי אֲמִי וְרָצָה לְפָדוֹתוֹ. וְאָמְרוּ לֵה רַבֵּנָן לְרַבִּי אֲמִי, וְהֲלֹא רָאוּהוּ אוֹכֵל נִבְלוֹת. אָמַר לָהֶן, שְׂמָא לְתַאֲבוֹן הוּא אוֹכֵל. אָמְרוּ לוֹ, וְהֲלֹא לְפַעְמִים רָאוּהוּ שֵׁישׁ לְפָנָיו הֵהָמָר וְהָאֲסוּר, וּמִנִּים הֵהָמָר וְאוֹכֵל הָאֲסוּר. וְאָמַר רַבִּי אֲמִי לְאוֹתוֹ-הָאִישׁ, לָךְ לְזִרְכָּה, אֵינָן מְנִיחִין אוֹתִי לְפָדוֹתְךָ. הֲרִי כָּבֵד לְמִדְנָה, שֶׁאֲסוּר לְרַחֵם עַל הַרְשָׁעִים הַמּוֹרְדִים בְּמָקוֹם וּמִתְכַּוְּנִין לְהַקְעִים.

1 תקון מדות הנפש ב ג 2 ישעיה כז יא 3 משלי יב י 4 קהלת רבא ז לב 5 ברכות לג א 6 סנהדרין צב א 7 עובדיה א ז 8 סנהדרין נא א ורש"י שם, עובדיה נא כו א 9 גיטין מו ב, מו א

אוי קהן קרשעים שמורדין בהקדוש-ברוך-הוא וממרין את דבריו, שהקדוש-ברוך-הוא שולח בהן מלאך אכזרי ודן אותם באכזריות, שנאמר, 'אך מרי יבקש-רע ומלאך אכזרי ישלח-בו'.

ומהו הרחמנות? כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אינהו רחמני? זה המלכה לעני בשעת דחקו, ואחר כך חוזר ונותן לו לשם מתנה. והמצר על דאגת אחרים, ובלבד שיהא ביתו פתוח לרוחה, ומחזיר אבדה בצנעה, ומרגיל אחרים למצות, והרגיל בגמילות-חסדים'.
לכן בני, הווי זהירין במדת הרחמנות, מפני שהיא ממדות הבורא יתברך.

והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים וחסדיו הגדולים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת הרחמנות ויבציקה, נספר בגנות האכזריות ויבציקה, כדי להחזירם למדת הרחמנות, בעזרת השם.

דעו בני, כי מדת האכזריות היא מן המדות הרעות והמגנות. ואינה נמצאת לא באנשים חשובים ולא בחסידים ואנשי-מעשה, כי אם ברשעים ואויבי-השם, כענין שנאמר, 'ורחמי רשעים אכזרי. ולא עוד אלא, שכל המתאכזר על הבריות, מביא חרון-אף עליו ועל כל העולם כולו, כענין שנאמר, 'אכזריות חמה ושטף אף ומי יעמד לפני קנאה. ובכל מקום שהאכזריות מצויה, אין הרחמנות מצויה, והקדוש-ברוך-הוא נפרע מהן באכזריות, שכן מצינו באנשי סדום, שעל ידי שהיו אכזרים, נדונו באכזריות, כענין שנאמר, ⁵הכצעקתה הבאה אלי עשו כלה ואם-לא אדעה. מתחלה פסק עליהן הדין לכליה. ומנין שנדונו באכזריות? שנאמר, ⁶ויני המטיר על-סדם ועל-עמרה גפרית ואש מאת יי מן-השמים'.

ומהו האכזריות? כן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, יזה המפור מעותיו בהמתו, והקורע בגדיו מחמת כעסו, והמתאכזר על בניו ועל אשתו ועל בהמתו, שנאמר, ² יודע צדיק נפש בהמתו ורחמי רשעים אכזרי.

שבועה מיני רשעים הן, וכל המתאכזר באחד מהן, עליו הכתוב אומר, ³ אי קרשע רע. וכי איזהו רשע שהוא טוב? אלא זהו האכזרי שהוא רע לשמים ורע לבריות, שהוא שקול כנגד כלן, שנאמר, ⁴ ורחמי רשעים אכזרי. רשע אין כתיב כאן אלא רשעים. ואלו הן שבועה מיני רשעים, הראשון, עו פנים, שנאמר, ⁵ העז איש רשע בפניו. השני, דנה ואינו משלם, שנאמר, ⁶ דנה רשע ולא ישלם וגו'. השלישי, המדבר אחת בפה ואחת בלב, שנאמר, ⁷ אל-תמשכני עם-רשעים ועם-פעלי און דברי שלום עם-רעיהם ורעה בלבבם. הרביעי, המתהלל ברשע, שנאמר, ⁸ כי-הלל רשע על-תאות נפשו וגו'. החמישי, מי שיש בו שנאת-חנם, שנאמר, ⁹ נפש רשע אותה-רע וגו'. הששי, רודף צדיק, שנאמר, ¹⁰ צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. ורשע מכבד, אכזרי, זה המתפנק כנגד העניים, ומעכב את הרבים מלעשות דבר-מצוה. והטורף נפשו בכתל, עליו הכתוב אומר, ¹¹ ובעל חמה רב-פשע. אי להם לאכזרין שמתאכזרין על הבריות, שהקדוש-ברוך-הוא מתאכזר עליהן ומתנהג עמהן באכזריות ומביא עליהן יסורין קשין. צאו וראו מרבנו הקדוש עליו השלום, שהיה מחסידי-עליון. ועל שנתאכזר, הביא עליו הקדוש-ברוך-הוא יסורין קשין. אמרו, ¹² פעם אחת היו מוציין עגל אחד לשחיטה, וברח אותו-העגל תחת טליתו של רבנו הקדוש, ואמר, זיל פי לך נוצרת. ואמרו מן השמים, הואיל ואינו רחמני, נביא עליו יסורין. והביאו עליו יסורין קשים

1 עין אבות דרבי נתן ג א 2 משלי יב י 3 ישעיה ג יא 4 משלי כא כט 5 תהלים לו כא 6 שם כח ג 7 שם י ג 8 משלי כא י 9 תהלים לו לב 10 משלי כט כב 11 בבא כזיעא פה א

עד שִׁשְׁהָיָה צוֹעֵק, הָיָה נִשְׁמָע קוֹל צַעֲקָתוֹ יוֹתֵר מִצַּעֲקַת שַׁעֲטַת סוּסָיו. וְנִתְרַפָּא עַל יְדֵי רַחֲמָנוּת. שִׁפְעָם אַחַת שִׁפְחָתוֹ הָיְתָה מִטֹּאטָאָה הַבֵּית, וְהָיְתָה מִטֹּאטָאָה גַם אֶת הַזְּבוּבִים* וְהוֹרְגָתָם. וְאָמַר לָהּ רַבְּנוּ הַקָּדוֹשׁ, הִנֵּיחִי לָהּ, יוֹרְחָמִיו עַל-כֹּל-מַעֲשָׂיו כְּתִיב. וְאָמְרוּ מִן הַשָּׁמַיִם, הוֹאִיל וְהוּא רַחֲמָנִי, כְּדֵי הוּא לְרַחֵם עָלָיו, וְנִתְרַפָּא. וְהִלָּא דְבָרִים קֵל-וְחֹמֶר, וְמָה זֶה שֶׁהָיָה חֲסִיד וְקָדוֹשׁ, כָּף. שָׁאָר בְּנֵי-אָדָם שֶׁמֵּתְאֲכָרִין, עַל-אַחַת-כֶּפֶה-וְכֻמָּה.

וְנֹאמַר, כִּי מֵדַת הָאֲכָזְרִיּוֹת הִיא מִמְּדוֹת חַיִּית-הַיֶּצֶר. וּמִן הַמְּדָה הַמְּגִנָּה הַזֹּאת, יוֹצֵאת הַנְּקִימָה וְנִטְרִית-הַשְּׁנָאָה בְּלֵב, שֶׁהַתּוֹרָה הַזֹּהִירָה עָלֶיהָ, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ²לֹא-תִקֵּם וְלֹא-תִטֹּר אֶת-בְּנֵי עַמֶּךָ וְגו', וְכֵן הַזֹּהִיר שֶׁלֹּמָה בְּחֻכְמָתוֹ וְאָמַר, ³בְּנִפְלֹא אוֹיְבֶךָ אֶל-תִּשְׁמַח וּבְכַשְׁלֹו אֶל-יָגֵל לָבֹה.

בְּנֵי הַיּוֹי וְהִירִין מֵאֵד בְּמֵדַת הָאֲכָזְרִיּוֹת, שֶׁכֹּל הַמֵּתְאֲכָזֵר עַל הַבְּרִיּוֹת, הַבְּרִיּוֹת מֵתְאֲכָרִין עָלָיו, וְהַכֹּל מִלְּמָדִין עָלָיו קִטְגוֹרִיא, וְהַכֹּל מִתִּירִין אֶת דָּמוֹ וּמֵתְאֲכָרִין עִמּוֹ, כְּעֵנֶן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴כֹּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יַעֲשֶׂה לָּךְ גְּמָלָךְ יָשׁוּב בְּרֹאשְׁךָ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁵בְּסֹאסָאָה בְּשִׁלְחָה תִּרְיָבָנָה. ⁶בְּמֵדָה שֶׁאָדָם מוֹדֵד, כֶּה מוֹדֵדִין לוֹ.

לָכֵן בְּנֵי הַתְּרַחֲקֵי מִן הַמְּדָה הַמְּגִנָּה הַזֹּאת, וְאֵל תִּתְּעוּ בְּנִיתְבָּתָה.

וּמִן הַשָּׁמַיִם יִרְחָמוּ עָלֵינוּ כְּהַמּוֹן רַחֲמֵיו וְחֲסָדֵיו הַרְבִּים.

4 עובדיה א טו

3 משלי כד יו * בני חולדה (רש"י בבא מציעא פה א)

2 ויקרא יט' ח

6 סוטה ח ב במשנה

1 תהלים קמה ט

5 ישעיה כו ח

מַעֲלַת הָרָצוֹן

בְּנִי, בָּאוּ וְאֶלְמַדְכֶּם מַעֲלַת הָרָצוֹן. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הָרָצוֹן הִיא מִן הַמַּעֲלֹת הַנִּכְבָּדוֹת, וְהִיא סִגְלַת אֲנָשִׁים חֲשׁוּבִים
וְנִכְבָּדִים וּבַעֲלֵי נֶפֶשׁ גְּדִיכָה. וְכֵן מַצִּינוּ בְּמִרְדְּכִי הַצַּדִּיק עָלָיו
הַשָּׁלוֹם שֶׁנִּשְׁתַּבַּח בְּמִדַּת הָרָצוֹן, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹כִּי מִרְדְּכִי
הַיְּהוּדִי מִשְׁנֶה לְמַלְכָּה אַחַשְׁוֶרֶשׁ וְגִדּוֹל לַיְּהוּדִים וְרָצוֹי קְרוֹב
אֲחִיו וְגו'.

גִּדּוֹלָה הִיא מִדַּת הָרָצוֹן וְהַדַּעַת-נוֹחָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִדָּה מְקַבֶּלֶת בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם וּבְעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת. שֶׁכָּךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, ²כֹּל שְׁרוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הֵימָנוּ,
רוּחַ הַמָּקוֹם נוֹחָה הֵימָנוּ. וְכֹל שֶׁאֵין רוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הֵימָנוּ,
אֵין רוּחַ הַמָּקוֹם נוֹחָה הֵימָנוּ. וְכָךְ אָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻכְמָתוֹ, ³מִרְפָּא
לְשׁוֹן עֵץ חַיִּים וְסֵלָף בָּהּ שֶׁבַר בְּרוּת. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם
לְבָרְכָה, ⁴אַרְבַּע מִדּוֹת בַּדַּעוֹת, נוֹחַ לְכַעוֹס וְנוֹחַ לְרָצוֹת, יֵצֵא
הַפֶּסֶדוֹ בְּשִׁכְרוֹ. קָשָׁה לְכַעוֹס וְקָשָׁה לְרָצוֹת, יֵצֵא שִׁכְרוֹ בְּהַפְסְדוֹ.
קָשָׁה לְכַעוֹס וְנוֹחַ לְרָצוֹת, חֲסִיד. נוֹחַ לְכַעוֹס וְקָשָׁה לְרָצוֹת, רָשָׁע.
בְּנִי, בָּאוּ וְרֹאוּ כִּמָּה גִּדּוֹלָה מִדַּת הָרָצוֹן. שֶׁפִּינוֹן שֶׁהָאָדָם
רָצוֹי מִן הָאֲנָשִׁים וְאוֹהֲבִין אוֹתוֹ מִפְּנֵי מַעֲשָׂיו הַמֵּתְקָנִים,
הַקְדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֶה בּוֹ וְאוֹהֵב אוֹתוֹ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁵בְּרָצוֹת יְיָ דִּרְכֵי-אִישׁ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁשׁוֹנְאָיו מִשְׁלִימִין עִמּוֹ,
שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶גַּם-אוֹיְבָיו יִשְׁלָם אֹתוֹ. בְּנִי, הַתְּרָצוּ בָּמָה שֶׁגִּזְרוּ
עֲלֵיכֶם מִן הַשָּׁמַיִם וְקִבְּלוּ אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה, כִּי דֹא תוֹכְלוּ לְדַחֲתוֹ
מִעֲלֵיכֶם כִּי אַז בְּתִשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד,
מִי שֶׁרוֹצֶה בְּעֵינָיו לְרָצוֹנוֹ, רוֹצֶה בּוֹ בַּעַל-כָּרְחוֹ. בְּנִי, הַתְּרָצוּ
לְחִבְרֵיכֶם קִדָּם שִׁיבִקְשׁוּ מִכֶּם הַמַּחֲיָלָה. כִּי מִי שֶׁמְגִיעַ עַצְמוֹ

אל בקשת המחילה, אינו מבצלי הרצון הטוב. בני, התרצו
אל כל האנשים במיטב שפתותיכם, ולשאול בשלומם ולדבר
טוב עליהם. ועם האנשים החשובים, התנהגו בענוה ובשפלות,
כדי שתפיקו מהם רצון טוב.

ואזהירכם בני, שתהיו תמיד בדעת נוחה וברצון טוב,
כדי שישלמו לכם כל ענייניכם לטובה, כמו שאמר חכם אחד,
לדעת-נוחה, תחלה ותכלית. תחלה תחכה, ואחריה
השלום. ומי שדעתו נוחה, חייו בטוב, ושמחתו מתמדת,
לא יצטרו אותו הפגעים. ואמר אחר, הגדול שבבני-אדם,
מי שדעתו נוחה ואחריתו טובה.

גדולה היא מדת הרצון. שכל מי שהוא רצוי למטה,
בידוע שהוא רצוי למעלה. וכל מי שהוא אהוב למטה, בידיע
שהוא אהוב למעלה. וכל מי שמתנהג במדת הרצון, תפלתו
מתקבלת לפני המקום, כענין שנאמר, ¹ בעת רצון ענייתיה.
כלומר, בעת שאמה מתנהג במדת הרצון, תקרא אלי ואענה.
וכיון שבני-אדם מתנהגין זה עם זה במדת הרצון, הקדוש-
ברוך הוא מתרצה להן ומוחל עונותיהן, כענין שנאמר, ² לך
אכל בשמחה לחמה ושתה בלב-טוב יינה כי כבר רצה האלהים
את-מצותיה. וכל מי שדעתו נוחה עם הבריות ומאריך אפו,
בידוע שיש בו מדעת קונו, כענין שנאמר, ³ ארך אפים רב-
תבונה וגו'. והתבונה היא מן העליונים, כענין שנאמר, ⁴ יי
בחכמה יסד ארץ כוונן שמים בתבונה.

גדולה היא מדת הרצון והלשון-הרפה, שכל מי שדעתו
נוחה ולשונו רכה, אפילו אם היה מי שכנגדו שר וקצין
והיה לבו קשה כנגדו כעצם הזה מתוך כעסו, הרי הוא
מפתה אותו ברכות-לשונו ובטוב-שפתיו, ומשכר את כעסו
ומכניעו כנגדו, כענין שנאמר, ⁵ בארך אפים יפתה קצין

וְלָשׁוֹן רַכָּה תִּשְׁבֶּר-גֶּרֶם. וְכָל מִי שֶׁמִּתְנַהֵּג בְּמִדַּת-הַרְצוֹן
וְלָשׁוֹן-רַכָּה, סוּף שְׁעוֹלָה לְגִדְלָה וְלִשְׁרָרָה, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,
'קַח-לָהּ אֶת-יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון אִישׁ אֲשֶׁר-רוּחַ בּוֹ. וְכִי כָל שְׂאֵר
הָאֲנָשִׁים אֵין בָּהֶן רוּחַ? אֵלֶּא מֵהוּ אֲשֶׁר-רוּחַ בּוֹ? שְׁהִיתָה
רוּחוֹ נֹוחָה וְלָשׁוֹנוֹ רַכָּה לְסַבּוֹל אֶת הַבְּרִיּוֹת. צֵא וְלָמַד כִּמָּה
דָּבָר בְּלָשׁוֹן רַכָּה וּבִדְעַת-נֹוחָה כְּשֶׁבֹא לִידוֹ מַעֲשֵׂה עָכוֹ, כַּעֲנָן
שֶׁנֶּאֱמַר, ² בְּנֵי שִׁים-נָא כְבוֹד לִי אֵלֶּהי יִשְׂרָאֵל וְתֹן-לִּי תוֹדָה.
וּמִתוֹךְ רִצּוֹיִן וּפִיּוּסִין, נִתְרַצָּה לִּי וְהוֹדָה, וְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה,
וְקָנָה לִּי חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ יַעֲבֹרָה יְיָ בְּיוֹם הַזֶּה.
⁴ הַיּוֹם הוּא עָכוֹר, וְאֵינוֹ עָכוֹר לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְאָמַר חָכֵם
אֶחָד, * אֵין עֶשֶׂר כָּמוֹ הַרְצוֹן וְהַסְתַּפְּקוֹת, וְאֵין שֶׁכֶּל כָּמוֹ
הַהֲנַהֲגָה הַטּוֹבָה, וְאֵין חֲסִידוֹת כִּירָאָה, וְלֹא יָפִי בְּדַעַת-הַנּוֹחָה.
בְּנֵי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה חֲבִיבָה מִדַּת הַרְצוֹן. שְׁאֵפִילוֹ בְּשַׁעַת
שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל, אֵינוֹ מוֹכִיחֵם אֵלֶּא
מִתוֹךְ רִצּוֹן וּנְחִת-רוּחַ, כַּאֲשֶׁר יִסַּר אִישׁ אֶת בְּנוֹ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁵ כִּי אֶת אֲשֶׁר-יֵאָהֵב יְיָ יוֹכִיחַ וְכָאֵב אֶת-בֶּן יִרְצָה. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ⁶ וְיִדְעָתָ עִם-לִבָּךְ כִּי כַּאֲשֶׁר יִסַּר אִישׁ אֶת-בְּנוֹ יְיָ
אֵלֶּיָּהּ מִיִּסְרָהּ. לָכֵן בְּנֵי, הָיוּ זְהִירִין מְאֹד בְּמִדַּת הַרְצוֹן,
כְּדִי שֶׁתִּהְיֶה אֲהוּבִים לְמַעַלָּה וּנְחֻמִּים לְמַטָּה.
וְהָאֱלֹהִים יַצְלִיחֵנוּ בָּהּ בְּרַחֲמָיו הַרְבִּיּוֹם.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִנָּחֵנוּ עַד כָּאן לְסַפֵּר בְּשִׁבְחַת מַצֵּלַת הַרְצוֹן וּבִצְלִיתָ, נִסְפֵּר
בְּגִנוֹת הַכַּעַס וּבִצְלִיתָ כְּדִי לְהַרְוִילִם בְּמִדַּת הַרְצוֹן בְּעֹצֶת הָאֵל.

דַּעַי בְּנֵי, כִּי מִדַּת הַכַּעַס הִיא מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגִנּוֹת
וְהַפְּחוֹתוֹת, וְהִיא גַם הִיא אוֹצֵר-הַסִּכְלִים וּמִטְמוֹן עֲנִי-הַדַּעַת,
כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷ כִּי כַּעַס בַּחִיק כְּסִילִים יִנּוּחַ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, הַכַּעַס מְסַלֵּק אֶת הַדַּעַת. וְכָל מִי שֶׁהוּא כּוֹעֵס
וְאֵינוֹ עוֹבֵר עַל מִדּוֹתָיו, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כּוֹעֵס עָלָיו. שֶׁכֶּךָ

1 במדבר כו יח 2 יהושע ז יט 3 שם שם כה 4 סנהדרין מג ב 5 משלי ג יב
6 דברים ח ה 7 קהלת ז ט * מבחיר-הפנינים מג מט

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ, יִרְגֵּזוּ, לֹא עָלְתָה בְּיָדוֹ אֶלְאִי
רִגְזָנוּתוֹ, וְלֹא אָדָם מְטַעֲמִין לוֹ מִפְּרִי מַעֲשָׂיו בְּעוֹלָם הַזֶּה. לְפִי
שֹׁכֵל מְדוּתָיו שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה.

דָּבָר קָשֶׁה הוּא הַכַּעַס. שֹׁכֵל הַכּוֹעֵס, עֵינָיו כְּהוֹת, וְדוֹמָה
כְּאֵלֵינוּ רֹאֶה, כְּעֹנֵן שֹׁנְאָמֶר, ² וְנִתְכַּה מִכַּעַשׁ עֵינֵי וָגוֹ.
וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ³ עֲשֵׂשָׁה מִכַּעַס עֵינֵי וָגוֹ. וְלֹא עוֹד אֶלְאִי,
שֹׁכֵל הַכּוֹעֵס, יִצַּר-הָרָע מִתְגַּרֶּה עָלָיו וָגוֹרֵם לוֹ לַחֲטָא, כְּעֹנֵן
שֹׁנְאָמֶר, ⁴ אִישׁ-אֶף יִגְרֶה מְדוֹן וּבַעַל חֲמָה רַב-פֶּשַׁע. מִכָּאן
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, ⁵ כָּל הַכּוֹעֵס, בְּיָדוֹעַ שְׁעוֹנוֹתָיו מִרְבִּין מִזְכִּיּוֹתָיו,
שֹׁנְאָמֶר, ⁶ וּבַעַל חֲמָה רַב-פֶּשַׁע. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם
לְבָרְכָהּ, ⁷ הַמְקַרֵּעַ בְּגָדָיו בַּחֲמָתוֹ, וְהַמְשַׁבֵּר כִּלְיוֹ בַּחֲמָתוֹ,
וְהַמְפֹּזֵר מַעוֹתָיו בַּחֲמָתוֹ, יֵהָא בְּעֵינֶיהָ כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה-זָרָה. שֹׁכֵךְ
אֲמָנוּתוֹ שֶׁל יִצַּר-הָרָע, הַיּוֹם אוֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כָךְ, וְקִמְחָר אוֹמֵר
לוֹ לָךְ עֲבוֹד עֲבוּדָה-זָרָה. מֵאִי קִרְאָה? ⁸ לֹא-יִהְיֶה בָךְ אֵל זָר.
אִיזְהוּ אֵל זָר שֵׁשׁ בְּגוֹפוֹ שֶׁל אָדָם? הֵוִי אוֹמֵר, זֶה יִצַּר-הָרָע.
⁹ וְהֵינּוּ דֹאֹמֵר לָהּ אֶלְיָהוּ לְרַב יְהוּדָה אַחוּהַ דְּרַב סֵלָא חֲסִידָא,
לֹא תִרְתַּח דְּלֹא תַחֲטִי'¹⁰, וְלֹא תִרְוִי דְּלֹא תַחֲטִי'¹¹. וְכִשְׁאַתָּה יוֹצֵא
לְדֶרֶךְ, הַמְלִיךְ בְּקוֹנָה וְצֵא. מֵאִי הִיא? זֹו תַפְלֵת-הַדֶּרֶךְ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה קָשֶׁה מִדַּת הַכַּעַס. שֹׁכֵךְ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ, ¹² כָּל הַמְטִיל אִימָה יִתְרָה בַּחוּץ בֵּיתוֹ,
סוֹף בָּא לִיָּדִי שֶׁלֹּשׁ עֲבֻרוֹת גְּדוּלוֹת. וְאֵלֵינוּ הֵן, עֲבוּדָה-זָרָה,
וּגְלוּי-עֲרִיּוֹת, וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים. בְּעֲבוּדָה-זָרָה כְּתִיב,¹³ אֲנִי חֲטָא
הָעַם הַזֶּה חֲטָא גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהִי זָהָב. בְּגְלוּי-עֲרִיּוֹת
כְּתִיב, ¹⁴ וְאִיךְ אֶעֱשֶׂה הָרָעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְחֲטָאִי לָאֱלֹהִים.
בְּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים כְּתִיב, ¹⁵ גְּדוֹל עוֹנֵי מִנְשׂוֹא.

וּחֲכָמִים הִרְאִישׁוּנוֹם זְכוּרָנוֹם לְבָרְכָהּ, מִקְצָתָן הֵיוּ מִשְׁתַּבְּחִין

1 קִירוּשִׁין מֵא א 2 אִיּוֹב יז 3 תַּחֲלִים ו ח 4 מִשְׁלִי כֹט כב 5 נִדְרִים כב ב
6 שְׁבַח קה ב 7 מִהוּ פִסְקָה 8 תַּחֲלִים טא י 9 בְּרִכּוֹת כט ב 10 לֹא חֲכָמִים לֹא תַחֲטָא
11 וְלֹא תַחֲטָא שְׁלֹא תַחֲטָא 12 גִּטִּין ו ב 13 שְׁמוֹת לב לא 14 בְּרֵאשִׁית יט ט
15 שֶׁם ד יג

בכלל שאר מדותיהם ואמר, ¹מעולם לא צמדתי על מדותי, ¹מימי לא הקפדתי בתוך ביתי. וכל-כך למה? מפני שהפעם מן המדות המגנות. שאפילו היה אדם ראוי לגדלה, נטלת ממנו מתוך פעסו. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²כל אדם שכוועס, אפילו פוסקין לו גדלה מן השמים, נטלת ממנו. מנלן? מאליאב, שנאמר, ³ויחר-אף אליאב בדוד וגו'. וכשהלך שמואל למשוח את דוד, בכלן נאמר, ⁴גם-בזה לא-בחר יי. ואלו באליאב כתיב, ⁵אל-תבט אל-מראהו ואל-גבה קומתו כי מאסתינו. לא הצריך לומר כי מאסתינו, אלא שנבחר כבר, ומתוך פעסו נמאס.

וכל מי שהוא כוועס, אנחתו נראית וחרפתו נגלית בעיני הבריות, מפני שהפעס גורם לו טרוף-הדעת, כענין שנאמר, ⁶איל ביום יודע פעסו וגו'. כלומר, באותה שעה שכוועס, נודע פעסו ואנחתו. משלו חכמים משל למה הדבר דומה? לקדירה שהיא נתונה על-גבי גחלים. כל זמן שאינה רותחת, אין אדם יודע מה שבתוכה. עתה רתיחתה, הרי היא פולטת לחוץ והכל רואין אותה. אומרים במשל, כל מה שהאשה טוהה, על פלכתה עולה. וממה שקמקום מרתית, שופך על צדדיו. ומי שרוקק למעלה, על פניו יורד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷כל הפועס, כל מיני גיהנם שולטין עליו. כתיב הלא ⁸והעבר רעה מבשרה, וכתיב הלא ⁹וגם-רשע ליום רעה. וכל מי שאין פעס שולט עליו, אין אשה של גיהנם שולטת עליו, שנאמר, ¹⁰והסר פעס מלבה והעבר רעה מבשרה. ואין רעה אלא גיהנם, שנאמר, ¹¹וגם-רשע ליום רעה.

בני, הוו זהירין מאד במדת הפעס. שהרי משה רבנו עליו השלום שהיה רבן של נביאים, בעבור הפעס—בא לכלל

1 מגילה כח א 2 פסחים טו ב 3 שמואל א יו כח 4 ע"ס טז ח 5 שם שם ו
6 רש"י יב טו 7 נדרים כב א 8 קהלת יא י 9 משלי טז ד

טעות. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹ בשלשה מקומות בא משה לקבל פעם — ובא לקבל טעות. ² ויקצף על-אלעזר ועל-איתמר וגו' — ובא לקבל טעות, ³ מדוע לא-אכלתם את-החטאת וגו'. פיוצא בדבר אתה אומר, ⁴ שמעו-נא המרים וגו' — ובא לקבל טעות, ⁵ ויגרם משה את-ידו ויך את-הסלע וגו'. פיוצא בדבר אתה אומר, ⁶ ויקצף משה על פקודי החיל וגו' — ובא לקבל טעות, שנאמר, ⁷ ויאמר אלעזר הכלה אל-אנשי הצבא וגו'. אפשר משה עומד עמהן ואלעזר מורה להן הלכות הגזירה? אלא לפי שבא משה לקבל פעם — בא לקבל טעות. וכל מי שמרגיל בעצמו מדת הפעם, מביא לעצמו ענש גדול מאת הבורא, כענין שנאמר, ⁸ גזל-חמה נשא ענש. בנז, תשמרו עצמכם מן הפעם, כי הוא מן החללים שאין להן רפואה. לפיכך, ראוי לכם להסיר פעם מלבכם ולמשול ברוחכם, ואל יהי פעסכם מושל על שכלכם. וכך אמר שלמה בחכמתו, ⁹ שכל אדם האריך אפו ותפארתו עבר על-פשוט. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁰ איזהו גבור? הכובש את יצרו, שנאמר, ¹¹ טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר.

ואמר חכם אחד, ¹² מי שפעסו במחשבה, יראה עליו הישוב וההדר. ומי שפעסו שלא במחשבה, תראה עליו השטות. ונאמר, כאשר בעל-הרצון הטוב דעתו מושבת עליו ואינו בא לקבל פעם, כך בעל-פעם דעתו מטרפת עליו בכל עת ולא ימצא בדעת מושבת. ומעולם לא ראינו בעל-הרצון הטוב עצב, ולא בעל-פעם שמח. ואמר חכם אחד, מי שפעסו חזק ורגזו אמיץ, איננו רחוק מן המשגעים הנכפים. ואף-על-פי שהזהרתי אתכם במדת הפעם, לפעמים צריך לו לאדם להראות את עצמו כמי שפועס ואינו כעוס בלב,

1 סערי מסית לא בא, ויקרא רנא יג א 2 ויקרא יט טו 3 שם שם יז 4 במדבר כי 5 שם שם יא 6 שם לא יד 7 שם שם כא 8 משלי יט יט 9 שם שם יא 10 אבות דא 11 משלי טז לב

12 חיקון מרות הנפש דא

כִּי אִם שִׁירָאָה בַּעֲצָמוֹ כְּאֵלֶּיּוֹ הוּא כְּעוֹס, כְּדִי לְהוֹכִיחַ בָּנָיו
וּבְנֵי-בֵיתוֹ אוֹ אֲנָשִׁים אֲחֵרִים, הַכֹּל לְפִי הַשָּׁעָה וְהַצֶּרֶךְ. שָׂכָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ, וְלַעֲוֹתָם אֵל יִטִּיל אָדָם אִמָּה
יִתְּרָה בְּתוּךְ בֵּיתוֹ, שֶׁהָרִי פִילָגָשׁ בִּגְבֻעָה הֵטִיל בַּעֲלָהּ עָלֶיהָ
אִמָּה יִתְּרָה, וְנִפְּלוּ עָלֶיהָ כַּמָּה רַבּוֹת מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעוֹד אָמְרוּ, לַעֲוֹתָם אֵל יִטִּיל אָדָם אִמָּה יִתְּרָה בְּתוּךְ
בֵּיתוֹ, שֶׁהָרִי אָדָם גָּדוֹל הֵטִיל אִמָּה יִתְּרָה בְּתוּךְ בֵּיתוֹ. וּמִנּוּ?
רַבִּי חֲנִינָא בֶן גַּמְלִיאֵל, וּבִקְשׁוּ לְהַאֲכִילוֹ אָבִר מִן הַחִי.
וְחֹסִידִים הָרֵאשׁוֹנִים כְּשֶׁהָיוּ מֵרֵאשִׁית עֲצָמָן כְּעוֹסִין, יֵשׁ מֵהֶם
שֶׁהָיָה מִשְׁבֵּר כָּלִים שְׂבוּרִים בְּחֻמָּתוֹ. וְיֵשׁ מֵהֶם שֶׁהָיָה עוֹקֵר
עֲשָׂבִים מִגִּנְחוֹתָם.¹ וְיֵשׁ מֵהֶם שֶׁהָיָה מַשְׁלִיךְ צִיר שֶׁל דָּגִים
מִלְּוֹחִים עַל רֹאשׁ שַׁפְחָתוֹ. וְכֵן כָּךְ לָמָּה? כְּדִי שֶׁיְהִי נִרְאִין
בְּעֵינֵי בְנֵי-בֵיתָם כַּעֲסָנִין וְיִקְבְּלוּ מוֹסֵר וְיִשְׁמְרוּ עֲצָמָן מִכָּל
דְּבָר רָע וּמַכְאֵר.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ,² הֵא דְאָמֹר רַבָּנָן, שְׁלֹשָׁה
דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לִזְמַר בְּתוּךְ בֵּיתוֹ עָרֵב שִׁבְתָּ עִם חֲשֻׁכָה
עֲשֻׁרְתָּן, עֲרֻבְתָּן, הַדְּלִיקוּ אֶת הַנֵּר, צָרִיךְ לְמַמְרִינָהּ בְּנִיחוּתָא,
כִּי הֵיכִי דְלִקְבָּלִינָהּ מִנָּה. שְׂאֵם יֹאמֵר לָהֶם בְּלִשׁוֹן כַּעַס
וּגְעֻרָה, יֹאמְרוּ עַל מָה שֶׁלֹּא עָשׂוּ, כִּבֵּר עֲשִׂינוּ, וְיִבּוֹא
לְיָדֵי תַקְלָה.

לְפִיכָךְ צָרִיךְ לוֹ לְאָדָם לְהוֹכִיחַ בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ וְלַהֲטִיל
עָלֵיהֶן אִמָּה וְלַגְעוֹר בָּהֶן, וְאַחֲר־כֵּן תִּהְיֶינָה נֹחָה עִמָּהֶן
וּמְפִסִּין בְּדְבָרִים וּמוֹכִיחֵן מִתּוֹךְ יִשׁוּב הַדַּעַת, שָׂכָךְ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבָרְכָהּ,³ יִצָּר, תִּינוּק וְאִשָּׁה, תִּהְיֶה שְׂמֵאל
דְּנֹחָה וְיָמִין מִקְרָבָתָה. וְעוֹד אָמְרוּ,⁴ לַעֲוֹתָם תִּהְיֶה שְׂמֵאל דְּנֹחָה
וְיָמִין מִקְרָבָתָה. לֹא כְּאֵלִישָׁע, שֶׁדָּחְפוּ לְגִחוֹ בִּשְׂמִי יָדָיו.
⁵ וְלֹא כִּיהוֹשֻׁעַ בֶּן-פְּרֻחִיָּה, שֶׁדָּחְפוּ לְאוֹתוֹ-הָאִישׁ בִּשְׂמִי יָדָיו.

1 גִּיסִין ו ב 2 שֵׁם ז א 3 שִׁבְתָּ קה ב, וְעִינֵין הֵיטֵב בְּרִשְׁיֵי שֵׁם 4 שִׁבְתָּ ל ד א
5 סִיטָה מ ז א 6 סִיטָה מ ז א, סִנְהִדִּין ק ז ב

וְכָךְ אָמַר שְׁלֵמָה, ¹שָׁבַט וְתוֹכַחַת יִתֵּן חֻקָּהּ וְנִעַר מִשְׁלַח
מִבֵּישׁ אָמוֹ. כְּלוּמַר, אַף-עַל-פִּי שֶׁהִשְׁבַּט בֶּיַד הָאָדָם לְהַכּוֹת
בּוֹ בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ, תִּהְיֶה הַתּוֹכָחָה אֲצִלּוֹ, וַיִּפְיֶסֶם בְּדַבָּרִים
רַפִּים וְנִעְרָבִים מִתּוֹךְ יִשׁוּב־דַּעַת. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, יִתְחַכְּמוּ וַיִּקְבְּלוּ
מוֹסֵר. וְנִעַר מִשְׁלַח מִבֵּישׁ אָמוֹ, שֶׁכֵּל זִמְן שְׂאָדָם כּוֹעֵס עִם
בְּנוֹ וּמִשְׁלָחוֹ מִפְּנֵי וְדוּחָהּ בְּשֵׁתִי יָדָיו לְגַמְרֵי וְשְׂרוּי עִמּוֹ
בְּכַעַס וְאִינוֹ חוֹזֵר וּמִרְצָה אוֹתוֹ וּמַפְיִסוֹ בְּדַבָּרִים וְאִינוֹ מְקַרְבּוֹ
אֲצִלּוֹ, סוּף שֶׁמִּבֵּישׁ אֶת אָמוֹ, מִפְּנֵי שֶׁאִינוֹ מְקַבֵּל אֶת הַתּוֹכָחוֹת.
שֶׁכֵּל תּוֹכָחָה שְׁמוּכִיחַ אָדָם מִתּוֹךְ כַּעַס גָּמוּר, אֵינָה מִתְקַבֵּלָת
עַל הַלֵּב. וְכֵל תּוֹכָחָה שֶׁמִּרְאָה כְּעֶצְמוֹ כְּאֵלּוֹ הוּא כְּעוֹס וְאִינוֹ
כְּעוֹס בְּלֵב וְדַעַתוֹ נוֹחָה עָלָיו וְאַחֲר־כֵּךְ מִרְצָה אֶת הַנּוֹכַחַת,
הָרִי הִיא מִתְקַבֵּלָת עַל הַלֵּב. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²דַּבְּרֵי חֻקִּים
בִּנְחַת נִשְׁמָעִים מִזַּעֲקַת מוֹשֵׁל בְּכַסִּיָּלִים.

לְכֵן בָּנִי, הִסִּירוּ כַּעַס מִלִּבְכֶּם וְהַעֲבִירוּ רָעָה מִבְּשָׂרְכֶם,
כְּדִי שֶׁתִּנָּצְלוּ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶזֶם וְתִזְכּוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.
וְאַל־הִינוּ בִּרְחֻמֵּי יִצְיָלָנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגִנּוֹת וְיִזְרְנוּ
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ לְמַעַן חֲסִדּוֹ הַגְּדוֹלִים.

הַמַּעֲלָה הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר

מַעֲלַת שֵׁם-טוֹב

בָּנִי, בּוֹאוּ וְאַל־מַדְכֶּם מַעֲלַת שֵׁם-טוֹב. דַּעוּ בָּנִי, כִּי מַעֲלַת
שֵׁם-טוֹב שׁוֹיָא לּוֹ לְאָדָם בְּמַעֲשֵׂה עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים, הִיא מַעֲלָה
יְקָרָה, וְאֵינָה נִמְצָאֶת אֲלָא בַּחֲסִידִים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה וַיִּרְאִי
הָאֵל אֲשֶׁר בַּעֲבוֹדָתָם אֶת הָאֱלֹהִים, שֶׁמֶם הַטוֹב הוֹלֵךְ לְמַרְחוֹק.
וְאַפִּילוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֶצְמוֹ חוֹזֵר לְקִנּוּת שֵׁם-טוֹב
בְּעוֹלָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ³אֲשֶׁר-הִלְכוּ אֱלֹהִים לְפָדוֹת-לוֹ וְגו'. וְאָמְרוּ
חֻקֵּינֵנוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה, ⁴מִצִּינוּ שֶׁהִלֵּךְ הַקְּדוֹשׁ-

פרוף-הוא מהלך חמש-מאות שנה לקנות לו שם בעולמו, שנאמר, ¹ אשר הקכו-אלהים לפדות-לו וגו'. שכן מן הארץ עד לרקיע מהלך חמש-מאות שנה.

בני, הווי זהירין לקנות מעלת שם-טוב בעבודת האל ובמעשים טובים, מפני שהיא מעלה מעלה עד מאד. ואף שלמה משבחה בתכמתו, כענין שנאמר, ² טוב שם משמן טוב וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ³ שמן טוב, לשעה. ושם-טוב, לעולם, שנאמר, ⁴ יהי שמו לעולם. שמן טוב, בטל. ושם-טוב, קים, שנאמר, ⁵ ונתתי להם בביתי ובחומתי יד ושם טוב מבנים ומבנות וגו'. שמן טוב, בדמים. ושם-טוב, בחנם. שמן טוב, יורד. ושם-טוב, עולה. שמן טוב, נתן על גבי המת ומסריח, שנאמר, ⁶ זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח. שם-טוב, נופל על המת ואינו מסריח, שנאמר, ⁷ ויגהר עליו ויחם בשר היקד וגו'. שמן טוב, לחיים. ושם-טוב, לחיים ולמתים. שמן טוב, לעשירים. ושם-טוב, לעניים ולעשירים. שמן טוב, יורד למים ונמחה. שם-טוב, יורד למים ואינו נמחה, שכן מצינו ביונה שהשליך לים ועלה. שמן טוב, יורד לאור ונשרף. שם-טוב, יורד לאור ואינו נשרף, שכן מצינו בחנניה מישאל ועזריה שעלו מכבשן האש. שמן טוב, כמה ריחו מהלך – מקיסטון* לטרקלין. אבל שם-טוב, מסוף העולם ועד סופו, שנאמר, ⁸ ויהי יי את-יהושע ויהי שמעו בכל-הארץ. ואומר, ⁹ כי-גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל-המדינות. בני, בואו וראו כמה גדולה מעלת שם-טוב. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹⁰ בפעלי שמן הטוב, נכנסו למקום-חיים ויצאו שרופים. ומי היו אלו? נדב ואביהוא. ובעלי שם-טוב, נכנמי למקום-מיתה ויצאו חיים. ומי היו אלו? חנניה מישאל ועזריה.

1 שמואל ב ז רג 2 קהלת ז א 3 קהלת רבא ז א 4 תהלים עב יז 5 ישעיה נו ה
6 קהלת י א 7 מלכים ב ד לד 8 יהושע ו כז 9 אסתר ט ט * חזר-שינה

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹שלשה כתרים הן, כתר
כהנה, וכתר נבואה, וכתר מלכות. כתר כהנה, זכה בו אהרן
ונטלו. כתר נבואה, זכה בו משה ונטלו. כתר מלכות, זכה
בו דוד ונטלו. הרי כתר שם-טוב, מנח. לומר, כל מי שיוזנה
בו, מעלה אני עליו כאלו שלשתן מנחין וזכה בכלן. וכל
מי שלא יזנה בו, מעלה אני עליו כאלו שלשתן מנחין ולא
זכה באחת מהן.

גדולה מעלת שם-טוב יותר מכל כסף וזהב שבעולם,
כענין שנאמר, ²נבחר שם מעשר רב מכסף ומזהב חן טוב.
בני השתדלו לקנות שם-טוב בעולם אשר אתם עומדין
בו, ביראת-שמים, ובעבודת-המקום, ואהבת-הבריות, מפני
שהשם-טוב יעידה בעולם הזה ולעולם הבא. והשם-טוב הוא
הגדול שביחסים, כמו שאמר חכם אחד, ³הגדול שביחסים,
השם הטוב. ואין חוצץ בפני התאוות פעצימת העינים. ואמר
אחר, ⁴מיקר-הנפש, שיחוס האדם על זכרו ושיקנה השם
הטוב ויבטח באלהים, היא האמונה הגמורה.

חביבה מעלת שם-טוב וביותר ביום המיתה, כענין שנאמר,
⁵טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הנדלו. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה באגדה, ⁶שלשה שמות נקראו לו לאדם, אחד
שקראו לו אביו ואמו, ואחד שקורא לו הוא בעצמו, ואחד
שקרא לו הקדוש-ברוך-הוא בספר תולדות, שנאמר, ⁷זה
ספר תולדות אדם וגו'. ומה קורא אותו? אדם. אבל אין
אתה יודע איזה מהן חביב. בא שלמה ופרש, ⁵טוב שם –
שביום המות, מיום הנדלו. ⁸שבשעה שאמר לו הקדוש-ברוך-
הוא למשה מנה לי כהן-גדול, אמר לו משה, מאיזה שבט
יתמנה? אמר לו, משבטו של לוי. באותה שעה, שמח משה
ואמר, כך שבטי חביב? אמר לו הקדוש-ברוך-הוא, חביבין

1 קהלת רבא ז ב 2 משלי כב א 3 מבחר הפנינים יד א 4 שם שם ג 5 קהלת ז א
6 מדרש שמואל כג ו, קהלת רבא ז ג-ד 7 בראשית ה א 8 מדרש שמואל כג ד, קהלת רבא ז ב

עלי שמותיקן של שבטים משמן-המשחה שבהן-גדול נמשח בו. שאין עבודתו של כהן-גדול עבודה ואינו נכנס לכפר, אלא עלי שמותיקן של שבטים נתונים על לבו. ואפילו היו חסרין אות אחת או נקדה אחת, לא היה נכנס כהן לכפר, שנאמר: ¹ששה משמתם על האבן האחת וגו' – שיהא שמם תם. בשעה שהיו חיים, לא זכו לשמוע דבר זה. ובשעה שמתו, כתיב ²ששה משמתם.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³חביבה מיתתו של שאול משעת לדתו. שבשעת לדתו, לא נתבשר שיש לו חלק לעולם הבא. ובשעת מיתתו, בשרו ⁴ומחר אמה ובניה עמי, בשרו שיש לו חלק לעולם הבא.

ועוד אמרו, ⁵חביבה מיתתו של צדיקים משעת לדתו. שבשעת לדתו, לא הרגיש בהן כל בריה. ובשעת מיתתו, כל העולם מרגיש. בשעה שנולד שמואל, לא הרגיש כל בריה. ובשעה שמת, כתיב ⁶ושמואל מת. הרי אומר, ⁷ויום המות מיום הנולדו.

אשרי מי שגדל בשם-טוב ונפטר בשם-טוב. מה הבריות אומרות עליו? אשרי פלוני שגדל בשם-טוב, ועסק בתורה ובמצות ובמעשים טובים כל ימיו, והיה צדיק חסיד וירא-שמים, אוהב את המקום, אוהב את הבריות, אוהב את הצדקות, אוהב את המישרים. וכיון שהבריות מעידות עליו כך, הקדוש-ברוך-הוא מקבלו בסבר-פנים יפות ומוחל לו על כל עוונותיו. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸איהו בן העולם הבא, שנאמר, ⁹ואזניך תשמענה דבר מאחריה לאמר. ועוד אמרו, ¹⁰מהספדו של אדם נכר אם הוא בן העולם הבא. ועליו אמר שלמה בחכמתו, ¹¹טוב שם משמן טוב ויום המות מיום הנולדו. וכיון שזכה אדם לקנות שם-טוב בעולם בעבור מעשה

1 שמות כח י 2 מדרש שמואל כג ד 3 שמואל א כח ג 4 קהלת רבא ז
5 שמואל א כח ג 6 קהלת ז א 7 שבת קנב א 8 ישעיה ל כא 9 שבת קנב א

עבודת המקום ומפני שהוא מערב עם הבריות ואינו מתגאה עליהן, ישתדל להוסיף על מעלות-מדותיו מעלות יתרות, כדי שיהא שמו הטוב עולה למעלה עד יום מותו.

בני, תתאוו לשם-טוב בעבודת המקום ואהבת כל הבריות לכבוד שמים, לא לכבוד עצמכם ולא לשם שררה בעולם, כאשר יעשו הסכלים המתאווים לקנות שם-טוב בעולם לכבוד עצמם בהבלי-העולם ולא לכבוד שמים.

בני, אם יצא לכם שם-טוב במעלה שאין בכם, אל ירהיבכם לבכם, ואל תתפארו בעצמכם כאילו עליכם במעלה היא, ואל תתעטרו בה, אבל השתדלו לקנות על-כף-פנים אותה המעלה שמשבחין אתכם עליה, כדי להגדיל השם ולהאדיר. וכך אמר חכם אחד, ²כאשר ישבחוה בני-אדם במה שאין בה, דאג ואל תשמח. ואמר, ²בשתראה אדם מספר בה טובה שאין בה, אל תבטח בו.

לכן בני, הוו זריזין מאד במעלה החשובה הזאת, להנהיגה עליכם בעבודת המקום, כדי שיתן לכם הקדוש-ברוך-הוא בביתו ובחומותיו יד ושם טוב מבנים ומבנות. והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת שם-טוב המגיע לו לאדם בעבודת המקום, נספר בגנות שם-טוב המגיע לו לאדם בהבלי העולם והוא מתפבד ומתפאר בו, כדי להרגיעם במעלת שם-טוב השלמה לכבוד שמים בעזרת האל.

דעו בני, כי השם-טוב המגיע לו לאדם בהבלי העולם והוא מתפבד ומתפאר בו, לא די שאינו עולה לו לשם-טוב ומעלה טובה, אלא שעולה לו לשם גנות וחרפה, וטורדין אותו מחיי העולם הזה ומחיי העולם הבא. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³הקנאה והתאנה והפבוד, מוציאין את האדם מן העולם. צא ולמד מאדם הראשון, שבשביל השם שיצא

לו בעולם, שקרא שמות לכל בריות העולם בחקמתו, וזו
 לבו עליו ונתגאה, ובקש לו מעלה עליונה שלא היתה ראויה
 לו. ומתוך כך, נתקנאו בו מלאכי-השרת ונטרד מן העולם.
 שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹כשפא הקדוש-
 ברוך-הוא לבראת את האדם, אמרו מלאכי-השרת לפני
 הקדוש-ברוך-הוא, רבנו-של-עולם, ²מה-אדם ומה-עוהו, ³אדם
 להבל דמה, ואין אלא עפר משלו. אמר להן הקדוש-ברוך-הוא,
 כשם שאתם כלכם מקדשין לי בעליונים, כך הוא מיחד אותי
 בתחתונים. ולא עוד אלא, אם אתם יכולין לעמוד ולקרוא
 שמות לכל בריותי שבראתי? ועמדו, ולא יכולו. מיד, עמד
 אדם הראשון וקרא שמות לכל הבריות, שנאמר, ⁴ויקרא
 האדם שמות לכל-הבהמה וגו'. וזו לבו עליו ונתגאה. פיו
 שראו מלאכי-השרת כך, אמרו מלאכי-השרת, אם אין אנו
 באין בעצה על אדם הראשון שיחטא לפני בוראו, אין אנו
 יכולין לעמוד בו. והיה סמא"ל שר גדול בשמים, והחיות
 ושרפים משש כנפים, וסמא"ל משתים-עשרה כנפים. מה
 עשה? לקח פתו ויבד, וראה בכל הבריות שברא הקדוש-
 ברוך-הוא, ולא מצא ערום להרע בנחש, שנאמר, ⁵והנחש
 היה ערום וגו'. והיה דמותו כמין גמל, ועלה ורכב עליו.
 והיתה תורה צוהת ואומרת, סמא"ל, עתה נברא העולם,
 ועת למרוד במקום, כעת ⁶במרום תמריא. רבון כל העולמים,
⁶תשחק לסוס ולרכבו. דן נחש דין בינו לבין עצמו ואמר,
 אם אומר לאדם, יודע אני שאינו שומע לי, שהאיש קשה
 לעולם. הריני אומר לאשה, שהנשים שומעות לכל, שנאמר,
⁷פמיות ובל-ידעה-מה. הלא הנחש ואמר לאשה, אף אתם
 מצוין על פרות האילן הזה? אמרה לו, הן, ⁸ומפרי העץ
 אשר בתוך-הגן וגו'. מתוך דברי חנה, מצא לו פתח לכנס

1 סרקי דרבי אליעזר יב 2 תהלים קמד ג 3 שם שם ד 4 בראשית ב כ 5 שם ג א
 6 איוב לט יח 7 משלי ט יב 8 בראשית ג א

בו. אמר לה, אין הצווי הזה אלא עין-רעה. שבשעה שאתם אוכלין ממנו, תהיו כאלהים. כמו שהוא ברא את העולם, כך אתם יכולין לבראת. מה הוא ממית ומחיה, אף אתם יכולין להמית ולהחיות, שנאמר, 'כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע. מיד, ראתה חנה דבריו של נחש ונחנאוה. לפי שאמר 'והייתם כאלהים ידעי טוב ורע, לפיכך² ותקח מפריו ותאכל ותתן גם-לאישה עמה ויאכל. נתאוו למעלה עליונה אחרת, והיא הוציאתו מן העולם. הוא שאמר הכתוב,³ גאות אדם תשפילנו וגו'. שפיון שקרא שמות לכל הבריות ויצא לו שם, נתגאה בעצמו, ואכל מן העץ, ובקש להיות כאלהים. ומתוך כך, גרם מיתה לו וכלל הבריות, שנאמר, 'אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם,⁴ אכן פאדם תמותון וגו'.

ומתוך שאדם להוט אחר הכבוד ושררת העולם, אינו חושש לכבוד המקום, ונקל בעיניו לחטוא, ואינו נותן אל לבו מאין בא, ולאן הוא הולך, ולפני מי עמיד לטן דין וחשבון. ומתוך כך, טורד נפשו מחיי העולם הבא.

בני, הוי יודעין, שכל זמן שאדם מתפון להגדיל שמו בעולם, שמו אבד ומתמעט והולך. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה,⁵ נגד שמה – אבד שמה. ועליו אמר שלמה בתקמתו,⁷ כבוד חכמים ינחלו וכסילים מרים קלון. רוממותן של כסילים, הוא הקלון שלהן, מפני שמתגאין ומשתררין בה. וכן הוא אומר, 'לפני-שבר גאון ולפני כשלון גבה רוח. והמדה הפחותה הזאת, נמצאת ברשעים, כענין שנאמר,⁸ סביב רשעים יתהלכון כרם זית לבני אדם. הרשעים הללו, כשיצא להם שם בהבלי העולם הזה, מתרוממין ומתנשאים בעצמן, ומקיפין וסובבין והולכין להראות לבריות רוממותן וכבודן, וסוף שהקדוש-

1 בראשית ג ה 2 שם שם ו 3 משלי כט כג 4 תהלים סב ו 5 שם שם ז
6 אבות א יב 7 משלי ג לה 8 שם טו יח 9 תהלים יב ט

ברוך-הוא משפילן ומזלזלן בפני הבריות.

צא ולמד מבלעם הרשע, שבשביל השם שיצא לבלעם בעולם שהיה נביא, נתגאה בעצמו והיה רודף אחר הכבוד ואחר השכרה ונטרד מן העולם. ומנין שנתגאה בעצמו והיה רודף אחר הכבוד והשכרה? ששואמר לו הקדוש-ברוך-הוא ¹מי האנשים האלה עמך, השיב לו, בלק מלך מואב שלח אלי, לשון שכרה וגסות-הרוח. כלומר, שהוא אדם נכבד וחשוב בעיני המלכים. וכן השיב בשכרה וגסות לשלוחי בלק שואמר להן, ²מאן יי קתתי להלך עמכם. כלומר, שאין כבודו לילך עם אנשים פחותים כמוהם. מה עשה לו הקדוש-ברוך-הוא? הראה לכל שאינו ברשותו, ואמר, ³את אשר ישים יי בפי אתו אשמר לדבר. ואמר, ⁴אם יתן-לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר את-פי יי וגוי. מה עתה לו לבסוף? כעס עליו בלק ואמר לו, ⁵ועתה ברח-לך אל-מקומך אמרתי בך אכבדה והנה מנעך יי מכבוד.

וכל תלמיד-חכם שזכה לשם-טוב עבור תורתו ומתגאה בה ומשתרר על הבריות, הרי הוא מחלל שם-שמים ומחלל את התורה ואת לומדיה, ונות לו שלא למד תורה. ולא עוד אלא, שנוטל חיו מן העולם. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶ודאשתמש בתגא חלף. שכל זמן שאדם משתמש בכתרה של תורה, כבר התקבל שכרו עליה, מפני שהוא מכבד את עצמו ומבזה את התורה. וכל הדורש בתורה כדי להתכבד בה ולטול עטרה לעצמו ואינו דורש בה לשם-שמים ולכבוד התורה וכדי להוכיח ולגסר בה את הרבים אלא לכבוד עצמו ולהגדיל השם כדי שיקרא דרשן נאה, קורא אני עליו, ⁷וגם-אני נתתי להם חקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם. ועליו אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸והגס

1 במדבר כב ט, רש"י שם 2 במדבר כב יג, רש"י שם 3 במדבר כג יג
4 במדבר כב יח, רש"י שם 5 במדבר כד יא 6 אבות ד ה 7 יחזקאל כ כה 8 אבות ד ז

לְבוֹ בַּהוֹרָאָה, שׁוֹטָה, רָשָׁע, וְגַס־רוּחַ. וְאָמְרוּ עוֹד, ¹כֹּל
הַמְכַבֵּד אֶת הַתּוֹרָה, גּוֹפּוֹ מְכַבֵּד עַל הַבְּרִיּוֹת. וְכֹל הַמְחַלֵּל
אֶת הַתּוֹרָה, גּוֹפּוֹ מְחַלֵּל עַל הַבְּרִיּוֹת.

אָלָּא, זֶהוּ דִּרְכָן שֶׁל תַּלְמִידֵי-חֻכָּמִים הַצְנוּעִין בְּתוֹרָתוֹ,
לְכַבֵּד אֶת הַמָּקוֹם וְאֶת תּוֹרָתוֹ בְּמַעֲלוֹתֵיהֶן הַטּוֹבוֹת, וּמִתְפֹּנִין
בְּכֹל דִּרְכֵיהֶן וּבְכֹל עֲנִינֵיהֶן בְּעִבּוּדָתוֹ שֶׁל מָקוֹם וּבַעֲבוּר שְׁמוֹ
הַגָּדוֹל, וְלֹא כְּדֵי לְקִנּוּת מַעֲלָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְהַגְדִּיל אֶת הַשֵּׁם.
שֶׁכֵּל מִי שֶׁהוּא מְכַבֵּד אֶת הַמָּקוֹם בְּכַבּוּדוֹ אֲשֶׁר חָזַק לוֹ,
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בַּעֲצָמוֹ מוֹסִיף לוֹ מַעֲלָה וְכַבּוּד, כַּעֲנִין
שֶׁנֶּאֱמַר, ²כִּי-מְכַבְּדִי אֶכְבֹּד.

גִּנְאֵי גָדוֹל הוּא לְתַלְמִיד-חֻכָּם לְהִתְפָּאֵר בְּעַצְמוֹ וּלְהַשְׁתַּבַּח
בְּפָנֵי הַבְּרִיּוֹת, שֶׁכֵּן שְׁלֵמָה מוֹכִיחַ בְּחֻכְמָתוֹ וְאוֹמֵר, ³יִהְיֶה
זֶר וְלֹא-פִיָּה, נִכְרִי וְאֶל-שְׁפָתֶיהָ. שֶׁכֵּל זְמַן שְׁאֵדָם מְגִדֵּל וּמַשְׁבֵּחַ
אֶת עַצְמוֹ, הֵרִי הוּא מַשְׁפִּילוֹ. וְכֹל זְמַן שְׁאֵדָם מַשְׁפִּיל וּמַקְטִין
אֶת עַצְמוֹ, הֵרִי הוּא מְרוֹמְמוֹ.

לָכֵן בְּנֵי, אֵל תִּבְקָשׁוּ גְדֻלָּה וְאֵל תִּתְאָוּ כְּבוֹד. כִּי, אִם
תִּהְיֶי רְאוּיִין לְכָךְ וּתִכְבְּדוּהָ אֵל בְּכֹל דִּרְכֵיכֶם, סוֹף הַכְּבוֹד לָבוֹא.
וְהָאֱלֹהִים יַצִּילֵנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַפְּחוּתוֹת, וַיַּצְלִיחֵנוּ לְשֵׁם-
טוֹב וּלְמַעֲשִׂים-טוֹבִים, בְּרַחֲמֵי הַרְבִּים.

הַמַּעֲלָה הַשְּׁש־עָשָׂר

מַעֲלַת יִצְרֵל-טוֹב

בְּנֵי, בָּאוּ וְאֶלְמָדְכֶם מַעֲלַת יִצְרֵל-טוֹב. דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת
יִצְרֵל-טוֹב הִיא מִן הַמַּעֲלֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, מִפְּנֵי שֶׁיִּצְרֵל-טוֹב נִכְרָא
מִן הָעֲלִיּוֹנִים, מִמָּקוֹם טְהוֹרָה וְקֹדֶשׁהּ וּמִמָּקוֹם-דַּעָה בִּינָה
וְהַשְׁכָּל, וְהוֹלֵךְ אַחֵר טֹבַע הַנִּשְׁמָה שֶׁנִּבְרְאָת מִן הָעֲלִיּוֹנִים,
כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וַיִּפַּח בָּאָפִי נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ
חַיָּה. מֵה-שְּׁאִין-כֵּן בְּשָׂאֵר הַבְּרִיּוֹת. שֶׁשָּׂאֵר הַבְּרִיּוֹת, גּוֹפּוֹתָן

וּנְשַׁמְתָּן נִבְרָאוּ מִמָּקוֹם אֶחָד, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹מִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הֵעֲלָה הִיא לְמַעַלָּה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הִירְדָּת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ, שְׁחוֹזָרוֹת כָּל אַחַת וְאַחַת לְמָקוֹמָהּ. לְפִיכָךְ בַּבְּהֵמָה חָיָה וְעוֹף שָׁאִין בָּהֶן אֵלֶּא יִצִּירָה אַחַת, הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ בְּיַחַד מִמָּקוֹם אֶחָד, לְכָךְ פְּתִיב, ²וַיִּצֹר יי אֱלֹהִים מִן-הָאָדָמָה כָּל-חַיַּת הַשָּׂדֶה וְגו', ³וַיִּצֹר בְּיו"ד אַחַת. וּבָאָדָם פְּתִיב, ⁴וַיִּצֹר יי אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם עֶפֶר מִן-הָאָדָמָה, וַיִּצֹר בְּשֵׁתִי יוֹדִין, לְפִי שֵׁשׁ בּו שְׁתֵּי יִצִּירוֹת, גּוֹפוֹ מִן הַתְּחִלּוֹתָיו, וְנִשְׁמָה מִן הָעֲלִיּוֹנִים. וְכֵינֵן שִׁינֵי-טוֹב נִבְרָא עִם הַנִּשְׁמָה מִן הָעֲלִיּוֹנִים, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לְהַמְלִיךְ עָלָיו יִצֹר-טוֹב, וְלְהַתְּבוֹנֵן בּו וְלְהַתְּחַכֵּם בֵּין טוֹב לָרַע, וְלִירָא מִיּוֹצְרוֹ, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנֵהוּ, וְלִנְהַוֵּג בְּעַצְמוֹ טְהָרָה וְקִדְשָׁהּ, כְּדֶרֶךְ שֶׁהַמַּלְאָכִים עוֹשִׂים.

וְכָל זֶמֶן שֶׁמִּתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם [יִצֹר-הָרַע, יִגְבִּיר עָלָיו] יִצְרוּ הַטּוֹב, [עַל יְדֵי ש'] הוּא נוֹתֵן עֵינָיו לְמַטָּה לְהִסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם שֶׁהַגּוֹף נִבְרָא מִמֶּנּוּ וְהוּא עֲתִיד לְחַזֹּר שָׁם בְּסוּפוֹ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵כִּי-עֶפֶר אֶתָּה וְאֶל-עֶפֶר תָּשׁוּב. וְנוֹתֵן לָבו לְמַעַלָּה (מִקּוֹם שֶׁנִּבְרָא מִמֶּנּוּ) לְהַפִּיר מַעַלְת הַבּוֹרָא שֶׁנִּבְרָא מֵאִין, וּמִכֵּין יוֹדֵעַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹאֶה מַעֲשָׂיו, וְגִלְיוֹנִים לְפָנָיו כָּל סִתְרֵי לָבו וּמַחְשְׁבוֹתָיו, וְכָל מַעֲשָׂיו נִכְתָּבִין בְּסִפֶּר, וְעֲתִיד לִפְנֵי דִין וְחֶשְׁבוֹן לְפָנָיו אֲפִלּוּ עַל שִׂיחָה קְלָה שִׁיוָצָא מִפִּיו. וְרוֹאֶה אֶת בּוֹרָאוֹ לְנִגְדוֹ תָּמִיד, וּמִתְּיָרָא מִמֶּנּוּ, וְחֵרֵד מֵאִימָתוֹ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶שְׁוִיתִי יי לְנִגְדֵי תָּמִיד וְגו'. וּמוֹנֵעַ אֶת עַצְמוֹ מִכָּל הָעֲבָרוֹת, וּמִתְגַּבֵּר עָלָיו וְהוֹלֵךְ, עַד שֶׁמִּחְזִיר נִשְׁמָתוֹ טְהוֹרָה לְבַעֲלֶיהָ כְּמוֹ שֶׁנִּתְּנָה בַּגּוֹף. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, הוּא מְבִיא לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרֵיהֶן הַצְּדִיקִים שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עַל יִצְרָן וּמַגְבִּיהִין עַצְמָן עַל פִּשְׁעֵיהֶן, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי-פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה.

4 בראשית ב ו

3 תנחומא תוריע א, ורש"י שם ב ו

7 שם לב א

2 בראשית ג יט

6 תהלים טז ח

1 קהלת ג כא

5 בראשית ג יט

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אשריו לאדם שהוא גבוה על פשעו, ואין פשעו גבוה ממנו.

בני, תגבירו עליכם יצר-טוב ותשליטוהו עליכם, ותשאלו תמיד מאת האל שיפקח לכם עיני לבכם ושכלכם לבחור דרך הטובה, ויפתח לכם דלתי דרכיו, וילמד אתכם דרך ידיעתו ועבודתו, כענין שנאמר, 'אני יי אל ה' מלמדך להועיל מדריכה בדרך תלך. ומפעלות יצר-טוב, למאוס האדם בחיי ההבל הזה ולמעט בהנאות הגופניות, ומגביר על טבעו דברים המביאין אותו לחיי העולם הבא, ומדבק בהם, מפני שאי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד. כי אם האדם אדוק בהנאות הגופניות והכלי העולם הזה, אי-אפשר לו להדבק באהבת העולם הבא. כמו שאמר אחד מן החסידים, 'כאשר לא יתחברו בכלי אחד המים והאש, כן לא יתחבר בלב-המאמין אהבת העולם הזה ואהבת העולם הבא.

ואמר אחר, 'העולם הזה והבא, כשתי צרות. כאשר תרצה אחת מהן, תקציף השנית.

לכן בני, תפקדו את נפשכם בעודכם בעולםכם, ואל תבחרו במעדנים יתרים ונהנאות יתרות, כי-אם לקבל מהם די-ספקכם במאכל ומשתה ובכסות, כדי שתוכלו לחיות בהם, וכדי שתקנימו עצמכם רק שתוכלו לעבוד לבוראכם בעודכם בחיי ההבל הזה.

ומגריזות יצר-טוב, כשאדם פוקד כל מעשיו ועניניו כלם לתקן המענות ולמלאת החסרון, ולישר מפעלותיו בדרכי האל, כדי שילווהו בעולמו אשר הולך באחריתו. ומתוך כך, יזכה לחזות בנעם בוראו. וכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'העולם הזה דומה לפרוודור בפני העולם הבא, התקן עצמך בפרוודור כדי שתפגוש לטרקלין.

8 על פי רש"י בראשית א טו
5 אבות ד טו

1 בראשית רבא כב יא
4 חובות-הלבבות חשבון-הנפש חשבון חמשה ועשרים

בְּנֵי, תִּגְבְּרִירוֹ עֲלֵיכֶם יִצְרָטוּב. שָׁאם אַתֶּם עוֹשִׁין כֵּן,
הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסִיעַ אֶתְכֶם בְּמַעֲשֵׂה עֲבוֹדָתוֹ. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה, ¹ בָּא לְטָהֳרָה, מְסִיעִין אוֹתוֹ.
וְעוֹד אָמְרוּ, ² לְעוֹלָם יִרְגִּזוּ אָדָם יִצְרָטוּב עַל יִצְרָרַע,
שְׁנֵאמֶר, ³ רָגִזוּ וְאֶל-תַּחֲטָאוּ. אִם נִצְחוּ, מוֹטֵב. וְאִם לָאו, יַעֲסוֹק
בַּתוֹרָה וּבִקְרִית-שִׁמְעַ וּבִתְפִלָּה. בַּתוֹרָה, דְּכָתִיב, ⁴ אָמְרוּ
בְּלִבְבְּכֶם. וּבִקְרִית-שִׁמְעַ, דְּכָתִיב, ⁵ וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם עַל-לִבְבְּךָ, וְשִׁנְתָּם לְבָנִיָּה וְדַבָּרְתָּ בָּם.
וּבִתְפִלָּה, דְּכָתִיב, ⁶ בְּכָל-לִבְבְּכֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה,
⁷ אֵיזוֹ הִיא עֲבוֹדָה שֶׁהִיא בְּלִב, הֵנִי אוֹמֵר, זֶה תְּפִלָּה. וְכֵן
הוּא אוֹמֵר בְּדִנְיָאֵל, ⁸ אֵלֶּיךָ דִּי אַנְתָּ פִלְחִלָּה בְּתַדִּירָא הוּא
יְשִׁיזְבִּנְךָ. ⁹ וְכִי יֵשׁ פִּלְחָן בְּבִבְלָא? אֵלָּא, שֶׁהִיא מִתְפַּלֵּל שְׂדֵשׁ
פְּעָמִים בַּיּוֹם. ¹⁰ אִם נִצְחוּ, מוֹטֵב. וְאִם לָאו, יִזְכּוֹר לִי יוֹם הַמִּיתָה,
שְׁנֵאמֶר, ¹¹ עַל-מִשְׁפָּכְכֶם וְדָמוֹ סִלָּה. כְּלוֹמֵר, שֶׁהִיא דוֹמֵם וּמִחֻשָּׁב
עַל הַמִּיתָה.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה, *מֵאִי דְּכָתִיב
¹² עַל-כֵּן יֹאמְרוּ הַמַּשְׁלִים בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, הַמַּשְׁלִים, אֵלֶּי בְּנֵי-
אָדָם שְׁמוֹשִׁלִין עַל יִצְרָן. ¹³ בָּאוּ חֲשָׁבוֹן, בָּאוּ וּנְחָשׁב חֲשָׁבוֹנוֹ
שֶׁל עוֹלָם, הַפֶּסֶד מַצּוֹה כְּנֶגֶד שְׂכָרָה, וּשְׂכָר עֲבָרָה כְּנֶגֶד הַפֶּסֶדָה.
¹⁴ תִּבְנֶה וְתִכּוֹנֵן, אִם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן, תִּבְנֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְתִכּוֹנֵן
לְעוֹלָם הַבָּא. ¹⁵ עֵיר סִיחוֹן, אָבֵל אִם מַשִּׁים אָדָם אֶת עַצְמוֹ
לְלֶכֶת אַחֵר יִצְרוּ כְּעֵיר הַזֶּה שֶׁהוֹלֵךְ אַחֵר שִׁיחָה נָאָה אוֹ אַחֵר
סִיחָה נָאָה, מֵהַ כְּתִיב בַּתְּרָה, ¹⁶ כִּי-אֵשׁ יִצְאָה מִחֲשָׁבוֹן, תִּצָּא
אֵשׁ מִן הַמִּחְשָׁבִין וְתֹאכַל אֶת שְׂאִינָן מִחֲשָׁבִין. ¹⁷ לְהִבָּה מִקְרִית
סִיחון, לְהִבָּה מִקְרִית הַצְּדִיקִים, וְתֹאכַל אֶת הַרְשָׁעִים שְׁנִקְרָאוּ
סִיחון. ¹⁸ אֲכָלָה עֵר מוֹאֵב, זֶה הַמִּהְלֵךְ אַחֵר יִצְרוּ כְּעֵיר הַהוֹלֵךְ
אַחֵר סִיחָה נָאָה. ¹⁹ בְּעַלֵּי בְמוֹת אֲרִנָּן, אֵלֶּי גְסִי-הָרוּחַ. ²⁰ וְנִיכָרָם,

1 שבת קד א	2 ברכות ה א	3 תהלים ד ה	4 דברים ו ו-1	5 שם יא יג
6 תענית ב א	7 דניאל ו יו	8 ירושלמי ברכות פרק ד א, דף כו א	9 במדבר כא כז	
10 שם שם כח	11 שם שם ל	* מכאו עד סוף הקטע, בבבא בתרא עח ב, עט א		

אמר הרשע, אין רם. ¹אבד חשבון, אין חשבוננו של עולם.
²עד-דין, הממן עד שיבוא יום-דין. ³ונשים עד-נפת, עד
 שתבוא אשה של גיהנם שאינה צריכה גפות, כמו שנאמר,
⁴תאכלהו אש לא-נפת. ואשר עד-מידבא, עד שתדאיב
 נשמתו. ואמרי לה, עד דעביד מאי דבעי.

בני, אם תרצו להגביר עליכם יצר-טוב, תחשבו תמיד
 מה אתם, ומאין תבואו, וקרבנתכם ליום-המות, ומעמד הדין
 והחשבון. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵הסתפל
 בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה, דע מאין באת,
 ולאן אתה הולך, ולפני-מי אתה עתיד לטון דין וחשבון.
 מאין באת, מלחה סרוחה. ולאן אתה הולך, למקום עפר
 רמה ותולעה. ולפני-מי אתה עתיד לטון דין וחשבון, לפני
 מלך-מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא. ושששתם, הוציאו
 חכמינו זכרונם לברכה ממלת בוראך, שנאמר, ⁶יוזר את-
 בוראך בימי בחורתיך. ואמרו, ⁷בארה, בורה, בוראך. דע
 מאין באת, בארה. כלומר, מן הבאר שנבעת, והוא השקבת-
 זרע שממנו נוצרת. ולאן אתה הולך, בורה. דהינו הקבר
 שדה שהוא הבור שלך. ולפני מי אתה עתיד לטון דין וחשבון,
 בוראך. כלומר, לפני בוראך אתה עתיד לטון דין וחשבון.
 לכן בני, תמליכו יצרכם הטוב עליכם, ותגבירו אותו
 על כל טבעיכם הרעים, ואז תצליחו בכל דרכיכם ותנחלו
 חיי העולם הזה, ותזכו ותירשו שני המשיח וחיי העולם הבא.
 ואלהינו ימליך עלינו יצר-טוב ברחמי הרבים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלת יצר-טוב ובזליו,
 נספר בגנות יצר-הרע ובזליו, כדי להכניע לבות בני-האדם ולשבר את
 יצרם ולזכות אותם לפני המקום, כדי שישובו בתשובה שלמה לפניו בעזרת האל.
 דעו בני, שכל מי שיצר-הרע מתגבר עליו ושולט בו
 ושומע לו, טורדו מחיי העולם הזה ומחיי העולם הבא, שכן

מסיתו ומרגילו אחר הפאות הפהמיות וההנאות הגופניות
 לקבל מהם יותר ממה שיאות לו לקבל, ומושכו אל המענוגים
 והתפנוקים, וממתיק לפניו העברות, עד שטורדו מחיי העולם
 הזה וחי העולם הבא. ולא עוד אלא, שהוא בעצמו מעיד
 עליו שכך וכך עשה, כענין שנאמר, ¹מפנק מנער עבדו
 ואחריתו יהיה מנון. ²שכן בא"ט ב"ח קורין לסהדא מנון*.
 אוי להן לבריות מעלבוננו של יצר-הרע, מפני שהרשות
 נתונה ביד כל אדם להטיב מעלליו, ולתקן אורחותיו, ולישר
 דרכיו, ולבחור דרך החיים והטוב, כענין שנאמר, ³ראה
 נחתי לפניך היום את-החיים ואת-הטוב ואת-המנת ואת-
 הרע, ובחרת בחיים. ואומר, ⁴ועתה ישראל מה יי אליהך שאל
 מעמך כי אם-ליראת וגו'. וכן הוא אומר, ⁵לבד ראה-זה
 מצאתי אשר עשה האלהים את-האדם ישר והמה בקשו
 חשבנות רבים. ⁶לא ברא הקדוש-ברוך-הוא את האדם בצלמו
 אלא שיהא צדיק וישר כמותו, אלא שהם בקשו חשבנות רבים,
 שנשמת עבדו ליצר-הרע שבלבם. ואם יאמר אדם, הרי הקדוש-
 ברוך-הוא קראו רע, כענין שנאמר, ⁷כי יצר לב האדם רע
 מנעריו. ואם הקדוש-ברוך-הוא בעצמו קראו רע, איך יוכל
 האדם לחזור ולעשותו טוב? אמר הקדוש-ברוך-הוא, אמה
 בעצמה עושה אותו רע. שכשהיית תינוק, לא היית חוטא.
 משנתגדלת, נתגדל יצרך הרע עמה וחסאת. תינוק היית
 ולא חטאת, נתגדלת וחסאת. ואם יאמר אדם, מי יוכל לעמוד
 כנגדו ולהתחם עמו כדי להחזירו למוטב? אמר הקדוש-
 ברוך-הוא, כמה דברים קשים ומרים בראתי בעולם, ואתם
 מתחכמין להן וממתיקים אותם, כמו התרמוס והחרדל והצףף
 וכיוצא בהן. אף אתם, התחכמו למתק מרירות יצר-הרע
 ולהכניע את ערפו, כדי שלא יזיק אתכם.

5 שם י יב

1 שם שם יט

8 דברים ל טו

2 סוכה נב ב

1 משלי כט כא

* מירוש, עד

8 בראשית ח כא

7 תנחומא בראשית ז

6 קהלת ז כט

בני, התגברו על יצרכם ביראת-האל, כדי שלא יתגבר
הוא עליכם ויטרידכם מן העולם. שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה, 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו,
שנאמר, 'צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו וגו'. ואמלא
הקדוש-ברוך-הוא עוורו, אינו יכול לו, שנאמר, 'וי דא-
יעזבנו בידו וגו'.

צאו וראו כמה יצר-הרע גדל והולך בתוך האדם.
שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'יצר-הרע, בתחלה דומה
לחוט של בכיאה, ולבסוף דומה לעבות עגלה, שנאמר, 'הוי
משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה.

ועוד אמרו, 'יצר-הרע דומה לזבוב ויושב בין מפתחי
הלב, שנאמר, 'זבובי מות יבאיש יביע שמן רוקח. תחלתו
כזבוב. ואם שמע לו, הרי הוא מתגבר ועולה כמעין הנובע
על כל גדולתו, כך הוא גדל ומכסה את כל הלב.

ועוד אמרו, 'יצר-הרע, בתחלה קראו דוד הלב, ולבסוף
קראו אורח, ולבסוף קראו איש, שנעשה בעל-הבית. דכתיב,
'ויבא הלב לאיש העשיר ויחמל לקחת מצאנו ומבקרו לעשות
לארץ הבא לו ויקח את כבשת האיש הראש ויעשה לאיש
הבא אליו.

ועוד אמרו, 'יצר-הרע בתחלה מסיתו, שנאמר, 'כי
רוח זנונים התעה. ולבסוף מתגבר עליו, שנאמר, 'רוח זנונים
בקרבם.

בני, באו וראו, כמה דורות אבד יצר-הרע, דור אנוש,
דור המבול, דור הפלגה. כיון שעמד אברהם אבינו, נתגבר
עליו וכתתו, כמו שנאמר, 'וכתתי מפניו צריו וגו'. הוא
שאמר הכתוב, 'אשרי האיש אשר לא הלב בעצת רשעים
וגו'. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, 'זה אברהם אבינו,

1 סוכה נב ב 2 תהלים לו לב 3 שם שם לג 4 סוכה נב א 5 ישעיה ה יח
6 ברכות סא א 7 קהלת יא 8 סוכה נב ב 9 שמואל ב יב 10 הישע ד יב 11 שם ה ד
12 בראשית רבא כב יד 13 תהלים פס כד 14 שם א א 15 מדרש תהלים א יג * עכביש

שלא הִלָּךְ בַּעֲצַת אֲנָשִׁי דֹּר הַפְּלָגָה. מִפְּנֵי שְׁאֲנָשִׁי דֹּר הַפְּלָגָה, רְשָׁעִים הָיוּ, שְׁנֹאֲמַר, ¹הִבֵּה נִבְנָה-לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרָאשׁוּ בְשָׁמַיִם. ²וּבְדֶרֶךְ חֲטָאִים לֹא עָמַד, שְׁלֹא עָמַד בְּמוֹשֵׁב אֲנָשִׁי סְדוּם. מִפְּנֵי שְׁאֲנָשִׁי סְדוּם חֲטָאִים הָיוּ, שְׁנֹאֲמַר, ³וְאֲנָשִׁי סְדוּם רָעִים וְחֲטָאִים לִי מֵאֵד. ⁴וּבְמוֹשֵׁב לָצִים לֹא יָשָׁב, שְׁלֹא יָשָׁב בְּמוֹשֵׁב אֲנָשִׁי פְּלִשְׁתִּים. שְׁאֲנָשִׁי פְּלִשְׁתִּים לִיצְנִים הָיוּ, שְׁנֹאֲמַר, ⁵וַיְהִי כְּטוֹב לָבָם וַיֹּאמְרוּ קִרְאוּ לְשִׁמְשׁוֹן וַיִּשְׁחַק לָנוּ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ אֲמִנוֹתַי שֶׁל יִצְרָה־הָרַע. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה בְּאַגְדָּה, ⁶אֵין יִצְרָה־הָרַע מִתְהַלֵּךְ לְצַדִּיקִין אֲלָא בְּאַמְצַע פְּלִטְיָא. ⁷וּבְשָׁעָה שֶׁהוּא רוֹאֶה אָדָם מִמֶּשֶׁמֶשׁ בְּעֵינָיו וּמִתְקַן בְּשַׁעְרוֹ וּמִתְלָה בְּעַקְבָיו, הוּא אוֹמֵר, הִדִּין דִּידִי. ⁸בָּא לֹו מֵאַחֲרָיו כִּהְלִיךְ הָיָה הָעוֹבֵר מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, וּמִסַּפֵּר שְׂמוּעוֹת וְחֲדוּשִׁים, וְאוֹמֵר, יֵשׁ בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי קוֹרֵת-רוּחַ בְּשָׁחוֹק וְלִיצְנוֹת וְתַפְלוּת, אוֹי לֹו לָבֹן-אָדָם שְׂסוּפוֹ לְרָמָה וְאֵינוֹ מוֹצֵא קוֹרֵת-רוּחַ בְּחַיָּיו. מִי שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הָנָא תִּפְּץ בּוֹ, אוֹטֵם אֶת אָזְנוֹ וְעוֹצֵם אֶת עֵינָיו מִמֶּנּוּ וְאֵינוֹ מִשְׁגִּיחַ עָלָיו, אֲלָא מְנִיחוֹ וְהוֹלִיךְ לֹו. אֵף הוּא, כִּינּוֹן שְׂרוּאָה שְׁאֵין הָאָדָם מִשְׁגִּיחַ בּוֹ, מְנִיחוֹ וְהוֹלִיךְ לֹו. וּמִי שְׁאֵין הִמָּקוֹם תִּפְּץ בּוֹ, כִּשֶּׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרָיו, מְחַזֵּר אֶת רֹאשׁוֹ לְאַחֲרָיו וְאוֹמֵר לֹו, אָחִי, מָה אַתָּה אוֹמֵר, מָה חֲדוּשִׁים רָאִיתָ, מָה שָׁחוֹק וְלִיצְנוֹת אַתָּה אוֹמֵר. אֵף הוּא, כִּינּוֹן שְׂרוּאָה אוֹתוֹ מִשְׁגִּיחַ לְדְבָרָיו, הוּא מִתְקַרֵּב אֲצֵלוֹ וְנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן עִמּוֹ כְּאוֹרֵחַ הַזֶּה הֶרְגִּיל עִמּוֹ לְפָרְקִים, וְאוֹמֵר לֹו, אָחִי, שְׁמָא עֲבַרְתָּ מִמָּקוֹם פְּלוֹנִי, רָאִיתָ שָׁם צוּרוֹת גְּאוֹת וּבְרִיּוֹת מִפְּאֲרוֹת, רָאִיתָ שָׁם שָׁחוֹק וְלִיצְנוֹת שְׁאָדָם מִשְׁתַּדֵּל בָּהֶן אֶת חֲזִי הַהֶבֶל הַזֶּה, אֲשֶׁרִי מִי שֶׁעוֹבֵר מִשָּׁם וְרוֹאֶה אֶת מַעֲשֵׂיהֶן, וּמִמַּלְטָא אֶת נַפְשׁוֹ מֵהֶם, כִּמָּה הוּא זוֹכֶה לְנַפְשׁוֹ. וְכֵן הוֹלִיךְ וּמִשְׁדֵּל אוֹתוֹ בְּדְבָרִים הַלְלוֹ, עַד שֶׁמִּסִּיתוֹ לִילָךְ לְשָׁם, וְאֵף

4 שופטים טז כה

8 בראשית יג יג

2 תהלים א א

1 בראשית יא ד

8 פירוש, זה שלי.

5 רחוב

5 בראשית רבא כב יב

הוא הולך עמו ואינו מניחו. כיון שהולכיכו לשם, מחליק אצלו בעיניו, למצא עונו לשנא, והרי הוא נעשה לו כבעל-הבית הנעשה סרסור בין שני תגרים.

התחיל למתק לפניו את העברות ואומר לו, ראה הממון הזה, כמה הוא חביב, זונה זו כמה היא נאה, העון הזה כמה הוא מתוק, ממי אתה ירא, אין מי רואה אותך ואין מי יודיעך לבריות. שמא תאמר אבינו שבשמים רואה אותך, עוב יי את-הארץ. וכי אפשר שלא יהא מרחם על כמה בריות נאות שפרא בעולמו? מה שדי לאלו די גם לך. והולך ומסית אותו בדברים הללו, עד שהוא נכשל בעברה ומאבד חזיו מן העולם. ולאחר שהקשילו וקדו במצותו, יושב ומתהולל עציו. וכן הוא אומר, ¹כי-הלל רשע על-תאות נפשו ובצע ברך נאץ יי, זה יצר-הרע שיושב ומתהולל על הבריות, ומתהולל בעצמו על שעלה בידו להטעות את הבריות.

אוי להן לרשעים שהולכין אחרי שרירות לבם ואחר מראית עיניהם, מפני שהן מרמין לגוף לחטוא וטורדין את נפשן מן העולם, שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²לפא ועינא תרין סרסורי דחטא, שהעין רואה, והלב חומד, והגוף הולך ועושה. נמצא, שהלב והעין הן מרמין לגוף לחטוא. הוא שצנה משה רבנו עציו השלום, ³ולא-תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. וכך אמר שלמה בחכמתו, ⁴תנה בני לבך ויעיניך די ועיניך דרכי תצרנה. כלומר, אם תתן לי לבך ועיניך ותשמור אותם מלחטוא, נמצא שכל גופך שמור מן העברות ומתוך כך, אתה שלי, ואין יצר-הרע שולט בך.

גדול מי שמתגבר על יצרו וזובח אותו לפני בוראו, כענין שנאמר, ⁵זבח תודה יכבדני. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁶זובח חטאת זובח אשם אין כתיב כאן, אלא

1 תהלים יג 2 ירושלמי ברכות א ה, דף ט א 3 במדבר טו לט 4 משלי כג כו 5 זכרונם לברכה 6 ויקרא רבא ט א

זבח תודה. יכבדני אין כתיב כאן, אלא יכבדנני בשתי נוני"ן.
שכל מי שהוא זוכה יצרו ומתנדה על עונותיו, מעלין עליו
כאלו כבד להקדוש-ברוך-הוא בעולם הזה ובעולם הבא.
וכל מי שמגביר עליו יצר-טוב, הקדוש-ברוך-הוא
רוצה בו, ומשלים עמו יצר-הרע עד שאינו יכול להזיק
לו, כענין שנאמר, ¹ברצות יי דרכי-איש גם-אויביו ישלם
אתו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²ברצות יי דרכי-איש,
זה יצר-טוב. גם-אויביו ישלם אתו, זה יצר-הרע. בנהג
שבעולם, אדם גדל עם חברו שמים שלש שנים בכרך אחד,
והוא קושר בו אתקה. ויצר-הרע גדל עם האדם מזעוריו
ועד זקנתו ומבקש להכשילו ולהפילו. תדע שכן, שהרי
³* יוחנן פהן גדול שמש בקהנה גדולה שמונים שנה וקבסוף
נעשה צדוקי.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴למה יצר-הרע דומה,
לצור גבוה שהוא עומד בפרשת דרכים והיו בני-אדם נכשלין
בו. אמר להן המלה, סתתו בו קמעא קמעא עד שתבוא השעה
ואני מעבירו מן העולם. כך אמר להם הקדוש-ברוך-הוא
ל'ישראל, בני, יצר-הרע הזה, מכשול הוא לעולם, שנאמר,
⁵ואמר סלו-סלו פני-דרך הרימו מכשול-ימדרך עמי. אלא,
סתתו בו קמעא קמעא עד שתבוא השעה ואני מעבירו מן
העולם, שנאמר, ⁶והסירותי את-לב האבן מִבְּשַׁרְכֶּם וגו'.
ועוד אמרו, ⁷לצתיד לבוא, הקדוש-ברוך-הוא מביא
יצר-הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים. צדיקים
נדמה להן כהר גבוה, ורשעים נדמה להן כחוט השערה.
הללו בוכין, והללו בוכין. צדיקים בוכים ואומרים, היאך
יכולנו לקבול הר גבוה זה. ורשעים בוכין ואומרים, היאך
לא יכולנו לקסוק חוט השערה זה. ואף הקדוש-ברוך-הוא

8 פסיקתא דרב כהנא קסה א

2 פסיקתא דרב כהנא בשלח פ

1 משלי טו ז

* ברכות כט א

6 סוכה נב א

5 יחזקאל לו כו

4 ישעיה נו יד

תמה עמהן, שנאמר, 'כי יפלא בעיני שארית העם הזה בימים ההם גם-בעיני יפלא נאם יי צבאות.

בני, באו וראו כמה גדולה טפשותן של בריות. שבכל יום ובכל שעה אדם מחכה למות ואיננו בטוח בעצמו מן המיתה, והוא נפת אחר יצר-הרע שהוא מסיתו ומחטיאו ומחייבו לגיהנום, ויודע בו ומכיר מעשיו ואינו נזהר ממנו. בני, התגברו על יצרכם והלחמו בו, ואל תרפו ידיכם ממנו, אפילו שעה אחת, ואל תתעצלו לנצחו, כי מלחמת יצר-הרע היא הנקראת מלחמה גדולה. אשרי מי שזכה לנצחו. ותראו דבר-פלא. כי, אם יש לו לאדם אויב ומתגרה בו ונוצח אותו פעם ופעמים ושלש, אז ירף ממנו או ישלים עמו. אבל יצר-הרע, אין מספיק לו לאדם לנצחו אף פעמים, ובכל יום ויום הוא מתגרה עליו להחטיאו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'ואל תאמין בעצמך עד יום מותך. והענין, מפני שכל הימים אשר האדם חי על האדמה, יארוב לו ויגלה עמו כדי להחטיאו. לכן בני, אל תעלימו עיניכם ממנו ואל תתנו שנה לעיניכם ולעפעפיהם תנומה עד שתנצחוהו. כי, אם חס-ושלום הוא ינצח אתכם, ימיתכם ויטרידכם מחיי העולם הבא. ואם ינצחכם בקלה שבקלות, סוף שינצח אתכם בחמורה שבחמורות. 'שכך אמנותו של יצר-הרע, היום אומר לו לאדם עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך וכך, עד שיסיתו לעבור על העריות ולעבוד עבודה זרה. ואם תשתדלו תמיד לנצחו ותנצחוהו מעט היום ומעט למחר, אותו-המעט יעלה לדבר גדול, כי לא יעמוד לפניכם, ויפרד מכם, כענין שנאמר, 'ואליה תשוקתו ואתה תמשל-בו.

ואם יאמר אדם, טוב לו לאדם לאכול ולשתות ולשמוח בעולם הזה ולקבל כל הנאותיו ממנו ולהשיג את כל תאוותיו

וְלַמַּלְאָה נִפְשׁוּ מִכָּל אֲשֶׁר יִשְׁאָלוּ עֵינָיו, כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְחִשְׁבּוֹן
 בְּשֹׂאֵל אֲשֶׁר הָאָדָם הוֹלֵךְ שָׁם וְלִית דִּין וְלִית זֵין, כִּכְר נֶאֱמַר
 עַל יְדֵי שְׁלֵמָה עָלְיוּ הַשָּׁלוֹם,¹ שְׁמַח בְּחֹר בִּיְלָדוּתָהּ וִיטִיבָהּ
 לָבָה בִּימֵי בַחֲוֹרוּתֶיהָ וְהֵלֶךְ בְּדַרְכֵי לָבָה וּבִמְרָאָה עֵינֶיהָ וְדַע כִּי
 עַל-כֵּל-אֵלֶּה יִבְיָאָה הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנֵם
 לְבָרְכָהּ, בִּבְקָשׁוֹ חֲכָמִים לִגְנוּז סֵפֶר קֹהֲלֵת מִפְּנֵי שֶׁמִּצְאוּ בוֹ
 דְּבָרִים שֶׁהֵן מְטִין לְמִינוֹת. אָמְרוּ, כִּךְ הִיָּה שְׁלֵמָה צָרִיךְ לוֹמַר
¹ שְׁמַח בְּחֹר בִּיְלָדוּתָהּ וִיטִיבָהּ לָבָה בִּימֵי בַחֲוֹרוּתֶיהָ וְהֵלֶךְ בְּדַרְכֵי
 לָבָה וּבִמְרָאָה עֵינֶיהָ? מִשָּׁה אָמַר, וְלֹא-תַתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם
 וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. וְשְׁלֵמָה אָמַר, וְהֵלֶךְ בְּדַרְכֵי לָבָה וּבִמְרָאָה
 עֵינֶיהָ, הִתְרָה הִרְצוּעָה, לִית דִּין וְלִית זֵין? וְכִיּוֹן שֶׁאָמַר,
¹ וְדַע כִּי עַל-כֵּל-אֵלֶּה יִבְיָאָה הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט, אָמְרוּ, יִפָּה
 אָמַר שְׁלֵמָה.

בְּנִי, תִּשְׁמְרוּ עֲצָמְכֶם מִן הָעֲרִיּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהָאָדָם מִתְּפַתָּה
 אַחֲרֵיהֶן וְנִפְשׁוּ שֶׁל אָדָם מִחִמְדָּתָן בְּיוֹמָהּ. וְכֵל מִי שֶׁמִּתְּפַתָּה
 אַחֲרֵיהֶן, סוּפוֹ נִטְרָד מִן הָעוֹלָם הַבֶּא, מִפְּנֵי שֶׁהֵיא מִן הַמְּצוֹת
 הַחֲמוּרוֹת שֶׁבַתּוֹרָה. תַּדַּע שֶׁכֵּן, שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה רַבָּתָה עַל הָעֲרִיּוֹת
 שְׁמִירָה לְפָנֶיהֶן וְשְׁמִירָה לְאַחֲרֵיהֶן, לוֹמַר, שֶׁהֵיא אָדָם נִזְהָר
 וְנִשְׁמָר מִהֶן בְּיוֹמָהּ. שְׁמִירָה לְפָנֶיהֶן, דְּכָתִיב, וְשִׁמְרַתֶּם אֶת-
 חֻקְתִּי וְאֶת-מִשְׁפָּטִי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אִתְּם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם אֲנִי
 יי. וְשְׁמִירָה לְאַחֲרֵיהֶן, דְּכָתִיב, וְשִׁמְרַתֶּם אִתְּם אֶת-חֻקְתִּי
 וְאֶת-מִשְׁפָּטִי וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה הָאֲזוּרָה וְהַגֵּר
 הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם. שְׁתִּי שְׁמִירוֹת הִלְלוּ לָמָּה? שְׁמִירָה לְאִישׁ וְשְׁמִירָה
 לְאִשָּׁה. שְׁמִירָה מֵאֲשֵׁמוֹ, וְשְׁמִירָה מֵאִשָּׁה אַחֲרֵת. שְׁמִירָה בְּעֵינָיִם,
 וְשְׁמִירָה בְּלֵב. שְׁמִירָה בְּשִׁפְתַּיִם, וְשְׁמִירָה בְּמַעֲשֶׂה. שְׁמִתּוֹךְ
 שֶׁאָדָם נוֹתֵן אֶת עֵינָיו לְהִסְתַּכֵּל בְּאִשָּׁה, הָרִי לְבוֹ מִתְּאֵנָה לָהּ,
 וְהוּא כְּרוּךְ אַחֲרֶיהָ. וּמִתּוֹךְ שֶׁאָדָם מְרַבֵּה עֲמָה שְׁחוּק וְקִלּוֹת-

ראש, סוף שבא לידי הרגל עברה. לפיכך, רבתה עליה התורה שמירות הרבה. ומהו¹ ושמרתם את חקתי, עשו משמרת למשמרתי, כגון שניות לעריות, שהן מדברי-סופרים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, שכל תאמר, כל מי שנזאף בגופו בלבד נקרא נזאף, אלא אפילו הנזאף בעיניו, נקרא נזאף, שנאמר, ויעין נאף שמה נשף וגו'. וכן הוא אומר, ולא-תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר-אתם זנים אחריהם. הרי כבר למדנו, שכל מי שתר העברה בלב ובעינים, נקרא זונה.

בני, באו וראו כמה קשה ענשה של עברה. שאין לה שבט מישראל שלא העמיד מלך או שופט, חוץ משבט שמעון שלא העמיד לא מלך ולא שופט בשביל החטא שעשה זמרי בשטים עם המדינית, למדך כמה קשה הזנות. כיצד? עתניאל משבט יהודה, אהוד משבט בנימין, דבורה וברק מהר אפרים ומקדש נפתלי, גדעון משבט מנשה, ואבימלך בנו אחרי, תולע בן פואה משבט יששכר, יאיר הגלעדי מחוות יאיר משבט מנשה, וכן יפתח מיושבי גלעד, אבצן מבית-רחם יהודה, אילון משבט זבולון, עבדון בן הלל משבט אפרים, שמשון משבט דן, עלי ושמואל משבט לוי, מבנימין יצאו מלכים, ומיהודה יצאו מלכים, ומאפרים ירבעם, וממנשה יהוא בן-נמשי. אבל שמעון, לא העמיד לא מלך ולא שופט, בשביל עון הזנות של זמרי.

ולא עוד אלא, כל מי שהוא קהוט אחר בקמוס של עריות, הוא מאבד את נפשו וטורדה מחיי העולם הבא, שנאמר, נאף אשה חסר-לב משחית נפשו הוא יעשנה. וכל מי שבא דבר-עברה לידו ופרש ממנה מאהבת-הבורא לא מיראת-אנשים, זוכה ועולה לגדלה. תדע שכן,

1 איוב כד טו

2 ויקרא רבא כג יב

7 משלי ו לב

3 יבמות כא א

6 מדרש תרומה ח

1 ויקרא יח כו

5 במדבר טו לט

שלא עלה יוסף הצדיק לגדלה, אלא מפני שפרש מן העברה מאדונתו אשת פוטיפר.

בני, בואו וראו כמה האשה הזונה קשה שהיא מרה מן המות, כענין שנאמר, 'ומוצא אני מר ממות את-האשה אשר-היא מצודים וחרמים לבה אסורים ידיה'.² מצודים, בעולם-הזה. וחרמים, לעולם-הבא. לבה, שכל לבה אינו אלא לדברי תפלות וזמה. אסורים ידיה, תופשת את האדם בשוק ואומרת לו, בוא עלי ושכב עמי.³ משל לבקשה נשכנית שהיא נושכת את העוברים והשבים. מה עשו לה בעליה? עשו לה שלשלת, ואף-על-פי-כן הייתה מקרעת בבגדיה, ואלמלא שאמר הכתוב, אסורים ידיה, לא הייתה האדם יכול לעמוד בה.⁴ טוב לפני האלהים ימלט ממנה, זה יוסף. ויחוטא ילכד בה, זה זמרי.

בני, צאו וראו מה שפחוב באשה זונה שתופסת את האדם בחלקת לשונה ורכות שפתייה, כענין שנאמר, 'כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה'. אלו שפתי זונה שהן מתוקין כנפת להטעות את הבריות. מה כתיב בתרה, 'ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, שפתי ערבותה של עברה, תהיה מרירותה. ולא עוד אלא שמביאתו לידי מיתה, שנאמר, 'כי-רבים חללים הפיכה ועצמים כל-הרגיה'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,⁵ מאי דכתיב 'ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות, מה ההרב הזה אוכלת משני צדדיה, כך הזונה מאבדת חיו של אדם מהעולם-הזה ומעולם-הבא. וכן הוא אומר, 'רגליה ירדות מות שאול צעדיה יתמכו. רגליה ירדות מות, בעולם הזה. שאול צעדיה יתמכו, לעולם-הבא. וכך אמר בן-סירא, 'העלם עיניך מאשת-חן, פן תלכד במצודתה. אל תט אצלה

1 קהלת ז' כו 2 ילקוט שמעוני הלק ב' תתקע"ז, תנחומא נשא ב 3 משלי ה ג
4 שם שם ד 5 שם ז' כו 6 מדרש משלי ה ד 7 משלי ה ה 8 יבמות ג' כ

עִם בַּעֲלָה לְמִסּוּף עִמּוֹ יִזְן וְשָׂכָר, כִּי בְּתֹאֵר אִשָּׁה יָפָה רַבִּים
הִשְׁחַתָּה, וְעֲצוּמִים כָּל הַרוּגִיהָ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ בָּמָה קָשָׁה עָנְשָׁה שֶׁל עֲבָרָה. שְׂכָל מִי
שֶׁהוּא לָהוּט אַחֲרֵי הָעֲבָרָה, גֹּרֵם לְעֲצָמוֹ שְׁתַּנְּטֵל מִמֶּנּוּ הוּד
שְׂכִינָה, כַּעֲנִן שְׁנָאֵמֶר, ¹יִפְּן-תַּתֵּן לְאַחֲרִים הוּדָה. וְלֹא עוֹד
אֲלָא, מִכִּינּוֹן שְׁנַטֵּל מִמֶּנּוּ הוּד שְׂכִינָה, מִלְּאֲכִי-חֲבָלָה מוֹשְׁלִין
עָלָיו וְדָנִין אוֹתוֹ בְּאַכְזְרִיּוֹת, שְׁנָאֵמֶר, ²וּשְׁנִתָּה לְאַכְזָרִי.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ³אֵל תְּהִי רָגִיל בְּנִדְרִים,
שְׁסוּפָה לְמַעוֹל בְּשָׁבוּעוֹת. אֵל תְּהִי רָגִיל אֲצֶל כֹּהֵן עִם-הָאָרֶץ,
שְׁסוּפָה לְהַאֲכִילָהּ תְּרוּמָה. וְאֵל תְּרַבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה, שְׁסוּפָה
בָּא לִידֵי נְאוּף. וְכָל הַצּוּפָה בְּנָשִׁים, סוּף שֶׁהוּא בָּא לִידֵי עֲבָרָה.
וְכָל הַמְּסַתְּכֵל אֶפִּילּוֹ בַּעֲקָבָה שֶׁל אִשָּׁה, הוֹיֵן לוֹ בָּנִים שְׂאִינָן
מִהֶגְנִין.

דָּבָר קָשָׁה הוּא הַזְנוּת וְשְׁנֵאוֹי מְאֹד בְּעִינֵי הַמָּקוֹם, כַּעֲנִן
שְׁנָאֵמֶר, ⁴בְּגִדָה יְהוּדָה וְתוֹעֵבָה נַעֲשֶׂתָה בְּיִשְׂרָאֵל וּבִירוּשָׁלַיִם
כִּי חָלַל יְהוּדָה קֹדֶשׁ יְיָ אֲשֶׁר אָהֵב וּבָעַל בַּת-אֵל גָּכָר. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה, ⁵בְּגִדָה יְהוּדָה, זוֹ עֲבוּדָה-זָרָה, וְכֵן
הוּא אוֹמֵר, ⁶כֵּן בְּגִדְתֶּם בֵּי בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְתוֹעֵבָה נַעֲשֶׂתָה
בְּיִשְׂרָאֵל וּבִירוּשָׁלַיִם, זֶה מִשְׁכַּב-זָכוּר. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁷וְאֵת-
זָכָר לֹא תִשָּׁכַב מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה תוֹעֵבָה הִיא. כִּי חָלַל יְהוּדָה
קֹדֶשׁ יְיָ אֲשֶׁר אָהֵב, זוֹ זוֹנָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸וְלֹא-יְהִיָּה קֹדֶשׁ
מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּבָעַל בַּת-אֵל גָּכָר, זֶה הִבָּא עַל הַגּוֹיָה. וּבְחֵיב
בְּתֵרָה, ⁹יָכַרְתָּ יְיָ לְאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂנָה עֵר וְלַעֲנָה מֵאֲהָלָי יַעֲקֹב
וּמִגִּישׁ מִנְּחָה לִּי צְבָאוֹת. אִם תִּקְמִיד-חֲקֶם הוּא, לֹא יְהִיָּה
לוֹ לֹא עֵר בַּחֲכָמִים וְלֹא עֲנָה בַּת־מִיּוֹדִים. וְאִם כֹּהֵן הוּא, לֹא
יְהִיָּה לוֹ בֶּן מִגִּישׁ מִנְּחָה לִּי צְבָאוֹת. וְלֹא עוֹד אֲלָא, כָּל מִי
שָׁבָא עַל הַגּוֹיָה, כְּאִלּוֹ נִתְחַסֵּן לְעֲבוּדָה-זָרָה, שְׁנָאֵמֶר, ¹⁰וּבָעַל

4 סנהדרין פב א
8 מ'אכ"י ב יב

8 מלאכי ב יא
7 דברים כג יח

2 נדרים כ א
6 ויקרא יח כב

1 מסלי ה ט, במדרש
5 ירמיה ג כ

בת-אל נכר. וכי בת יש לו לאל נכר? אלא, זה הבא על הגויה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹הבועל ארמית, קנאין פוגעין בו בשעת מעשה. כלומר, מי שמקנא לא, יש לו רשות להרגו בשעה שעובר העברה, בדרך שעשה פינחס? זמרי שהרגו בשעת מעשה.

בני, באו וראו כמה קשה הנאוף. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ²הנואף והנוזפת עוברין על עשרת הדברות. על ³אנכי, כיצד? שכל מי שהוא בא על הערוה, כאלו כופר בהקדוש-ברוך-הוא, שנאמר, ⁴כחשו בני ויאמרו לא-הוא. ⁵לא-יהיה דך אלהים אחרים על-פני וגו', ⁶כי אנכי יי אלהיה אל קנא, ושתי פעמים אמור בסוטה ⁷וקנא וקנא. ולמה שתי פעמים? שהוא מקנא להקדוש-ברוך-הוא ולבעלה. וכן הוא אומר, ⁸כי-מנחת קנאת הוא, שהן שתי קנאות. ⁹לא תשא, שהוא נואף עם האשה ונשבע על שקר. ¹⁰כפד את-אביה, שהנזד הנזלד מן הערוה, עומד ומכבד למי שאינו אביו, ומכה ומקלל למי שהוא אביו כסבור שאינו אביו. ¹¹לא תרצח, שהנואף נכנס על-מנת שאם יתפש, להרוג או להרג. ¹²לא תנאף, שהרי הוא נואף. ¹³לא תגנב, כמו שנאמר, ¹⁴מים-גנובים ימתקו ולחם סתרים ינעם. ¹⁵לא-תענה ברעה עד שקר, שהוא נואף עם אשת חברו, והיא אומרת לבעלה ממה אני מעברת. ¹⁶לא תחמוד אשת רעה, שכל מי שהוא חומד אשת חברו ונואפה, חומד כל שלחברו. כיצד? שהוא נואף עמה והולך לו, והיא יולדת ממנו, וסבור בעלה שהוא בנו. בא להפטר מן העולם, עושה דיתקי ומורישו בקל שלו, ואינו יודע שאינו ממנו, ונמצא הנואף חומד כל שלחברו. ¹⁷זכר את-יום השבת לקדשו, כיצד? שהרבה

1 סנהדרין פא ב	2 במדבר רבא ט ה, ילקוט חלק א' תש"ד	3 שמות כ ב
4 ירמיה ה יב	5 3 שמות כ ג	6 שם כ ה
7 במדבר ה יד	8 שם כ יב	9 שם כ טו
10 שם כ יב	11 שם כ יג	12 שם כ יד
13 שם כ טו	14 שם כ טז	15 שמות כ טז
16 שם כ טז	17 שם כ טז	18 שם כ טז

פַּעַמִּים, כֹּהֵן יֵשׁ לוֹ כֹּהֲנִת, וְיִשְׂרָאֵל נִכְנָס עָלֶיהָ וְהִיא יוֹלֶדֶת מִיִּשְׂרָאֵל וְסִבּוּרִים שֶׁהוּא בְּנוֹ שֶׁל כֹּהֵן, וְעַמֵּד אוֹתוֹ הַתִּינוּק וְגִדֵּל, וּמִשְׁמֵשׁ בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ בַּשָּׁבֹת, וְאִינוּ אֲלָא יִשְׂרָאֵל, וְנִמְצָא מִחֲלָל אֶת הַשָּׁבֹת.

וּמַעֲשֵׂה בְרָשָׁע אֶחָד שֶׁחָמַד אִשְׁתּוֹ שָׂכְנוּ, וְהִיא הִיָּתָה יִפְתָּ-תָּאֵר וְטוֹבֵת-שִׁכְלָה. דְּבַר עֲמָה פַּעַם וּשְׁתִּים אִם תִּשְׁמַע לוֹ, וְהִיָּתָה מִמָּאֲנֵת לוֹ, לְפִי שֶׁאִשְׁתּוֹ-אִישׁ הִיָּתָה. פַּעַם אַחַת הִלָּךְ בַּעֲלָהּ לְמָקוֹם אֶחָד וְעָרַב-שָׁבֹת הִיא. עַמֵּד אוֹתוֹ-רָשָׁע בְּלֵיל שָׁבֹת וְחָתַר אֶת בֵּיתוֹ, וְאִנָּסָה וְשָׁכַב עִמָּה, וְאַחֲר־כֵּךְ הִרְגָה כְּדִי שֶׁלֹּא תִצָּעַק וְתִגִּיד אֶת קִלְוֹנוֹ, וְגִנֵּב כֹּל מֶה שֶׁבְּבֵית וְהִלָּךְ לוֹ. הָרִי עָבַר עַל זִכְר־אֶת-יוֹם הַשָּׁבֹת, וְעַל לֹא תִרְצָח, וְעַל לֹא תִנָּאֵף, וְעַל לֹא תִגְנוֹב, וְעַל לֹא תִחְמוֹד. לְמַחֲרָה, בָּאוּ הַשְּׂכָנִים וְרָאוּ אֶת הַמִּחְתָּרִת. נִכְנָסוּ לְבֵיתוֹ וּמִצְאוּ אֶת הָאִשָּׁה שֶׁהִיא נִהְרָגָת. אָמְרוּ מִי עָשָׂה זֹאת? לֹא עָשָׂה אֲלָא פְּלוֹנִי שָׂכְנָה. קָרְאוּהוּ וְאָמְרוּ לוֹ, לָמָּה עָשִׂיתָ כֹּזֵאת? אָמַר לָהֶן, אֲנִי נִשְׁבַּע לָכֶם שֶׁלֹּא עָשִׂיתִי אֲנִי. נִכְנָס לְבֵית-הַכִּנְסֹת וְנִשְׁבַּע לָהֶן וְעָבַר עַל לֹא תִשָּׂא. מֶה עָשָׂה? שָׁכַר אֶת הָעֲדִים שֶׁל שָׁקָר, כְּדִי שֶׁיַּעֲדוּ עַל אֶחָד מִשְׂכָּנֶיהָ הָאַחֲרִים שֶׁהוּא עֹשֶׂהָ, וְעָבַר עַל לֹא תַעֲנֶה. פִּשְׁפֹּשׁוּ עַל הַדָּבָר, וְיָדְעוּ שֶׁהוּא עָשָׂה כֹּל הַמַּעֲשֵׂה. וְנִתְּיָרָא שֶׁלֹּא יִהְרָגוּהוּ. וּבִרַח לוֹ לְעִבּוּדָה-זָרָה וְנִשְׁתַּמֵּד, וְכִפָּר בְּאֵלֵהֶי-יִשְׂרָאֵל, וְהוּדָה בְּעִבּוּדָה-זָרָה, וְעָבַר עַל אֲנָכִי וְלֹא יִהְיֶה לָּהּ. הָיוּ לוֹ אֵב וְאֵם, וְהִנִּיחֵן וְהִלָּךְ לוֹ, וְעָבַר עַל כִּבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ. הָרִי שֶׁעָבַר עַל עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. וּמִי גָרַם לוֹ? עַל שֶׁחָמַד אֶת הָעֵרְוָה. לְלִמְדָה, שֶׁמִּצְוָה גּוֹרֶרֶת מִצְוָה וְעִבְרָה גּוֹרֶרֶת עִבְרָה.

בְּנִי, בָּאוּ וְרָאוּ כִּמָּה קָשָׁה סְרִסוּרָה שֶׁל עִבְרָה. שֶׁהַעוֹבֵר עִבְרָה, מֵאֲבֵד אֶת נַפְשׁוֹ בְּלִבָּד. וּמִי שֶׁהוּא סְרִסוֹר לְדָבָר עִבְרָה, מֵאֲבֵד אֶת נַפְשׁוֹ וְנִפְשׁ חֲבֵרוֹ הַעוֹבֵר עִבְרָה עַל יָדוֹ.

צא ולמד מן הנחש הקדמוני שהחטיא את חנה ונתקלל עמה. ואם אדם וחוה חטאו, הנחש קמה נתקלל? אלא שהוא גרם להן לחטא. ¹שכל המחטיא את חברו, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, שלא יהו תלמידיו יורדין לבאר שחת והוא יורש גן-עדן. ²קפי שהמחטיא את חברו, קשה מן ההורגו. שההורגו, הורגו בעולם הזה. והמחטיאו, הורגו בעולם הזה ולעולם הבא. וכן הוא אומר, ³משגה ישרים בדרך רע בשחיתו הוא-יפול ותמימים ינחלו-טוב.

וכל מי שהוא להוט אחר הזונה, סוף שהוא מבקש כפר לחם בביתו ואינו מוצא, שנאמר, ⁴כי בעד-אשה זונה עד-כפר-לחם. ולא עוד אלא, כל הבא על אשת-איש, אפילו למד כל התורה כלה שכתוב בה ⁵יקרה היא מפנינים, היא צדתו לגיהנם, שנאמר, ⁶ואשת איש גפש יקרה תצוד.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, *מהו ענשה של אשת-איש לעתיד לבוא? בא וראה מה כתיב למטה מן הענין, ⁷היחמה איש אש בחיקו ובגדיו לא תשרפנה. ⁸אם-יהלך איש על-הגתלים ורגליו לא תכוונוה. ⁹כן הבא אל-אשת רעהו לא ינקה כל-הנגע בה. מאי תקנתו? ילך ויגדל יתום בתוך ביתו וילמדהו תורה ויתעסק בכל המצות, ויתכפר לו לעולם הבא, על-מנת שיחזור בו ויעשה תשובה. תשובה לדבר זה מנין? שנאמר, ¹⁰שובה ישראל עד יי אליהו וגו'. אפילו כפרת בעקר, הקדוש-ברוך-הוא מקבלה. קל-נחמה, ומה אם הכופר בעקר, הקדוש-ברוך-הוא מקבלו בתשובה. הבא על אשת-איש, על-אחת-כמה וכמה שהקדוש-ברוך-הוא מקבלו בתשובה.

קשה ענין של עריות. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה,

¹¹כל זמן שישראל פרוצין בעריות, השכינה מסתלקת מביניהן,

1 אבות דר' נתן מ ג	2 במדבר רבא כא ה	3 תנחומא פנחס ג	4 משלי כח י	5 שם ו כו
6 שם ג טו	7 שם ו כו	8 משלי ו כו	9 שם שם כט	10 שם שם כט
11 סוטה ג ב	* למ"מ			

שנאמר, וְלֹא-יֵרָאֶה בָּהּ עֲרֹת דָּבָר וְשֵׁב מֵאַחֲרֶיהָ. אֲפִילוּ עֲרֹת דְּבוּר, אָסוּר. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, ²שֶׁכֶּל הָעוֹבֵר עָבְרָה, מִלְּפָנָיו וְהוֹלֵכֶת לְפָנָיו לְיוֹם-הַדִּין, שֶׁנֶּאֱמַר, ³יִלָּפְתוּ אַרְחוֹת דִּרְכָם יַעֲלֻ בָתֵּהוּ וַיֵּאבְדוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁקְשִׁירָה בּוֹ כִּפְלָב, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴וְלֹא-שָׁמַע אֵלֶיהָ לְשֹׁכֵב אֶצְלָה לְהִיּוֹת עִמָּה. ⁵לְשֹׁכֵב אֶצְלָה, בְּעוֹלָם הַזֶּה. לְהִיּוֹת עִמָּה, לְעוֹלָם הַבָּא.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה קָשָׁה עֲנִשָּׁה שֶׁל עָבְרָה. שֶׁאֲפִילוּ הַצַּדִּיקִים, נֶעְנָשִׁין עִם עוֹבְרֵי עָבְרָה. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָהּ, *כָּכָל מְקוֹם שֶׁאֲתָה מוֹצֵא זְנוּת, אֵנִי דֹרְלָמוּסִיא ** בָּאָה לְעוֹלָם וְהוֹרֶגֶת רָעִים וְטוֹבִים.

וְעוֹד אָמְרוּ, *עַל הַכֹּל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְנַתֵּר, חוּץ מִן הַזֹּמָה. צָא וְלָמַד, שֶׁעַד שֶׁלֹּא נִצְטוּר עָלֶיהָ, מֶה כְּתִיב, ⁶וַיֵּרְאוּ בְנֵי-הָאֱלֹהִים אֶת-בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הָיָה וְגו'. מֶה כְּתִיב בְּתֵרָה, ⁷וַיִּנָּחֶם יי כִּי-עָשָׂה אֶת-הָאָדָם בָּאָרֶץ וְגו'. ⁸וַיֵּאמֶר יי אֲמַחֶה אֶת-הָאָדָם וְגו'.

וְכָל מִי שֶׁגִּדֵּר אֶת עֲצָמוֹ מִן הָעֲרוּה וְהַזְנוּת וּמִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ, נִקְרָא קָדוֹשׁ. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁹מִפְּנֵי-מָה נִסְמְכָה פֶּרֶשֶׁת עֲרִיּוֹת לְפָרֶשֶׁת קְדוּשִׁים תִּהְיֶה, לְלַמֵּד שֶׁכָּכָל מְקוֹם שֶׁאֲתָה מוֹצֵא גֵדֵר עָרוּה, אֲתָה מוֹצֵא קְדוּשָׁה, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰אֲשֶׁה זֹנֶה וְחֻלְלָה וְגו'. וְסָמִיךְ לָהּ, ¹¹וְקִדְּשָׁתוּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ¹²אֲלֵמְנָה וְגִירוּשָׁה וְחֻלְלָה זֹנֶה וְגו'. וְסָמִיךְ לָהּ, ¹³וְלֹא-יִחַלֵּל וְרָעוּ בְּעַמִּי כִּי אֲנִי יי מְקַדְּשׁוֹ.

וְעוֹד אָמְרוּ, ¹⁴שֶׁלֹּשָׁה הֵיוּ שֶׁבְּרַחוּ מִן הָעָבְרָה וְשִׁתְּףָה הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׁמוֹ בִּינִיחָן, וְאֵלֶּי הֵן, יוֹסֵף וְיַעֲלֵ וּפְלִטִי. יוֹסֵף מִנֵּין, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁵עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שְׁמוֹ. קָרִי בֵּה זֶה, שְׁמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַעֲיֵד עָלָיו שֶׁלֹּא נִגַּע בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁל פּוֹטִיפָר.

1 דברים כג טו 2 טוטה ג 3 איוב ו י 4 בראשית לט י 5 שם ו 6 שם ו ו
7 שם ז 8 ויקרא רבא כד ו 9 ויקרא כא ז 10 שם ח 11 שם יד
12 שם טו 13 ויקרא רבא כב י, ילקוט שמעוני חלק א' חקמ"ה בסוף 14 תהלים פא ו
* בראשית רבא כו י, ילקוט חלק א' חקמ"ה ** דבר ומגפה

יַעַל מִנִּין, שְׁנֹאמֶר, וְנִצָּא יַעַל לְקִרְאָת סִסְרָא וְתֹאמֶר אֵלָיו
 סוּרָה אֲדֹנִי סוּרָה אֵלַי אֶל־תִּירָא וְיִסֵּר אֵלָיָהּ הָאֱהָלָה וְתִכְסְּהוּ
 בְּשִׁמְיָהּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכֹרֶנָם לְבִרְכָּהּ,² תִּזְרְנוּ עַל כָּל הַמִּקְרָא
 כָּלֹו וְלֹא מַצִּינוּ כָּלִי שֶׁשָּׁמוֹ שְׁמִיכָה. וּמָהוּ שְׁמִיכָה, שְׁמִי כֹה.
 שְׁמִי מַעֲיֵד עָלֶיהָ שֶׁלֹּא נִגַּע בָּהּ אוֹתוֹ-רָשָׁע. פִּלְטִי מִנִּין, כְּתוּב
 אֶחָד אוֹמֵר, וְשֹׁאוֹל נָתַן אֶת־מִיכָל בִּתּוֹ אֵשֶׁת דָּוִד לְפִלְטִי
 בֶּן־לֵישׁ. וְכְתוּב אַחֵר אוֹמֵר, וַיִּקַּח מַעַם אִישׁ מַעַם פִּלְטִיאל
 בֶּן־לֵישׁ. קָרִי לָהּ פִּלְטִי, וְקָרִי לָהּ פִּלְטִיאל. כִּי נָסִיב, פִּלְטִי.
 וְכִי יִהְיֶה, פִּלְטִיאל? אֵלֶּא, אֵל מַעֲיֵד עָלָיו שֶׁלֹּא נִגַּע בְּאִשְׁתּוֹ
 שֶׁל דָּוִד. מָה עָשָׂה? נַעַץ חֶרֶב בֵּינוֹ לְבִנָּהּ וְאָמַר, כָּל מִי
 שֶׁעוֹסֵק בְּדִבְרֵי זֶה, יִדָּקֵר בְּחֶרֶב.

וְעוֹד אָמְרוּ, וְשֹׁלְשָׁה הֵן שְׂבָא יִצְרָן לְתַקְפֹּן וּנְזִדְרוּ עָלָיו
 בְּשִׁבּוּעָה, וְאֵלֶּי הֵן, יוֹסֵף, דָּוִד, וּבִעֵז. יוֹסֵף, דְּכַתִּיב, וְאֵיךְ
 אֲעָשֶׂה הִרְעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְחֻטְאֹתִי לְאֱלֹהִים. וְחֻטְאֹתִי לִי
 אֵין כְּתוּב כָּאֵן, אֵלֶּא וְחֻטְאֹתִי לְאֱלֹהִים. בְּאֱלֹהִים, אֵינִי עוֹשֶׂה
 רָעָה זֶה!

דָּוִד, דְּכַתִּיב, וַיֹּאמֶר דָּוִד חִי־יִי כִי אִם־יִי יִגְפְּנוּ. לְמִי
 נִשְׁבַּע? לִיִּצְרוֹ נִשְׁבַּע. שְׁהִיָּה יִצְרוֹ אוֹמֵר לוֹ, אֵלֶּי נִפְלֵת אַתָּה
 בְּיָדוֹ, לֹא הָיָה מִרְחָם עָלֶיהָ. וּמִן הַתּוֹרָה מִתָּר, לְהִרְגוֹ, שְׁהִרִי
 רוֹדֵף הוּא. לְפִיכָךְ, קִפֵּץ וּנִשְׁבַּע.

בִּעֵז, דְּכַתִּיב, חִי־יִי שְׁכָבִי עַד־הַבֹּקֶר. שְׁכָל אוֹתוֹ-הֶלְיָהּ
 הָיָה יִצְרוֹ מְקַטְרֵגוֹ, אַתָּה פְּנוּי וְהִיא פְּנוּיָה, לָמָּה אֵינָךְ פּוֹשֵׁט
 יָד עָלֶיהָ? נִשְׁבַּע לִיִּצְרוֹ וְאָמַר, חִי־יִי אִם אֶנְעֵ בָּהּ. וְלָהּ אָמַר,
 שְׁכָבִי עַד־הַבֹּקֶר. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, וְגִבְר־חֲכָם בָּעוֹז וְאִישׁ
 דַּעַת מֵאֲמִץ־כַּח. וְגִבְר־חֲכָם בָּעוֹז, זֶה בִּעֵז. וְאִישׁ דַּעַת מֵאֲמִץ־
 כַּח, שֶׁנִּזְדְּרוּ עַל יִצְרוֹ בְּשִׁבּוּעָה.

בְּנִי, אִם יֵשׁ לָכֶם לְדַבֵּר עִם הָאִשָּׁה, תִּקְצְרוּ בְּדִבְרֵיכֶם

1 שוּפְטִים ד יח 2 וִיקְרָא רַבָּא כג י 3 שְׁמוּאֵל א כה מד 4 שְׁמוּאֵל ב ג טו
 5 וִיקְרָא רַבָּא כג יא 6 בְּרַאשִׁית לט ט 7 שְׁמוּאֵל א כו י 8 רֹת ג יג 9 מְשַׁלִּי כד ה

וְאֵל תֹּאדְרִיכּוּ עִמָּה בְּדִבְרִים. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ, וְאֵל תִּרְבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה.² וּמָצִינוּ בְּרַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי שֶׁהָיָה מְהֵלֵךְ בְּדֶרֶךְ וּפָגַע בְּבִרְוּרְיָה אִשְׁתּוֹ רַבִּי מֵאִיר וְשָׂאֵל אוֹתָהּ וְאָמַר לָהּ, בְּתִי, בְּאִיזָה דֶּרֶךְ נִלְךָ לָלוּד? וְהִיא הִשִּׁיבָתָהּ, גָּלִילִי שׁוֹטָה, לֹא כֶךָ אָמְרוּ חֲכָמִים וְאֵל תִּרְבֶּה שִׂיחָה עִם הָאִשָּׁה, הָיָה לָךְ לֹמֵר בְּאִיזוֹ לָלוּד. וְכֵן מָצִינוּ, כְּשֶׁבָא הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְדַבֵּר אֶל חֲנָה, קָצַר עִמָּה בְּדִבְרִים וְאָמַר לָהּ,³ מִה-זֹּאת עָשִׂית יָגוּי.

וְלֹא תֹאמַר שֶׁאֵין יֵצֶר-הָרַע מִתְגַּרֵּה עַל הָאָדָם אֲלֹא כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן עִמָּה בְּדִבְרֵי לִיצָנוֹת וְתַפְלוּת, אֲלֹא אֲפִילוּ לְדַבֵּר עִמָּה בְּשֶׁאֵר דִּבְרִים בְּעֶלְמָא כְּדִי לְהַסְתַּכֵּל בָּהּ, אוֹ אֲפִילוּ לְהַסְתַּכֵּל בָּהּ בְּלֹא לְדַבֵּר עִמָּה, אוֹ אֲפִילוּ מִהֲרֵהר עָלֶיהָ בְּלֹא רְאוּת פְּנֵיהָ, יֵצֶר-הָרַע מִתְגַּרֵּה עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת-אִשְׁתּוֹ.⁴ מִהוּ עוֹד? נִתְוַסְּפָה לוֹ תֵּאוּהָ עַל תֵּאוּתוֹ. לְשַׁעֲבֵר, אִם לֹא הָיָה רוּאָה, לֹא הָיָה מִתְאוּהָ. וְעַכְשָׁיו, בֵּין רוּאָה בֵּין שְׂאִינוֹ רוּאָה, מִתְאוּהָ.

לְפִיכָּה, צָרִיךְ לוֹ לָאָדָם לְשַׁמּוֹר אֶת עַצְמוֹ מִכָּל דִּבְרַי הַמְּבִיא אוֹתוֹ לַיָּדִי הִרְהוֹר עֲבָרָה. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ,⁵ כָּל הַמְּבִיא עַצְמוֹ לַיָּדִי הִרְהוֹר, אֵין מְכַנִּיסִין אוֹתוֹ בְּמַחֲצֵתוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּרַע בְּעֵינָי יי אֲשֶׁר עָשָׂה וַיָּמָת גַּם-אִתּוֹ. וּכְתִיב,⁶ כִּי לֹא אֵל חִפְץ רָשָׁע, אֲתָה, לֹא יִגְרָה רָע. צָדִיק אֲתָה יי, לֹא יִגּוֹר בְּמַגּוּרָה רָע. וְכָל מִי שֶׁמִּגְרָה יֵצֶר-הָרַע בְּעַצְמוֹ, נִקְרָא מְשֻׁמָּד,⁷ שֶׁכֵּן אֲמָנוּתוֹ שֶׁל יֵצֶר-הָרַע, הַיּוֹם אוֹמֵר לוֹ עָשֵׂה כֶךָ, וְלִמְחֹר אוֹמֵר לוֹ לֵךְ עֲבוֹד עֲבוּדָה-זָרָה, וְהוֹלֵךְ וְעוֹבֵד.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ,⁸ כָּל הַמְּקַשֶּׁה עַצְמוֹ לְדַעַת, הוּא יֵהָא בְּנִדּוּי, מִפְּנֵי שֶׁמִּגְרָה בְּעַצְמוֹ יֵצֶר-הָרַע. וְעוֹד אָמְרוּ,

1 אבות א ה 2 עירובין נג ב 3 בראשית ג יג 4 שם ד כה 5 בראשית רבא כג ו
6 בנה יג ב 7 בראשית לח י 8 תהלים ה ה

ימאי דכתיב ²ונשמרת מפל דבר רע, שלא יתרחק אדם
ביום ויבוא לידי טמאה בליקלה, ³ושלא יסתכל אדם באשה
נאה ואפילו היא פנויה, באשת-איש ואפילו מלצרת,
ולא בבגדי צבע אשה, ולא בכל בהמה חיה ועוף בשעה
שנוקקין זה לזה, ואפילו מלא עינים כמלאך-המות. וכך
כך למה? כדי שלא לגרות עליו יצר-הרע.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴כל הממקד עצמו לדבר
עברה, פצעים וחבורות יוצאות בו, שנאמר, ⁵חבורות פצע
תמרוק ברע. ולא עוד אלא שלוקה בהדרקון, שנאמר, ⁶ומכות
חדרי-בטן.

אוי להן לרשעים שמתגאין בלבם ומתפתין אחר יצרן
ואחר תאנות לבם ואחר מראה עיניהם, שטורדין את עצמן
מחיי העולם הזה, וסופן יורשין גיהנם.

אשר יהיו הצדיקים שמכניעין את לבם ומדכדין את
נפשם ומשפילין את עצמן ומשברין את רוחם לפני בוראם,
וזוכין את יצרן ומתגברין עליו, ומשתדלין להתברכות
במעשיהן הנאים לפני מי-שאמר-והיה-העולם, ועוצמין
עיניהן כדי שלא להנות מדבר-ערוה בעולם הזה. ומתווד
כך, זוכין בעצמן להקביל פני-שכינה. שכך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ⁷מצינו שכל מי שהוא רואה דבר-ערוה
ואינו זן עיניו ממנו, זוכה ומקביל פני-שכינה. ומה טעם,
⁸ועלם עיניו מראות ברע. וכתיב בתורה, ⁹מלך ביקפו
תחזינה עיניו.

לכן בני תגערו ביצר-הרע, כדי שלא יסית אתכם
ויחטיאכם, כדי שיהיה זרעכם מתברך והולך ולא יכלה
לעולם, כענין שנאמר, ¹⁰לא יגעו לריק ולא ילדו לבהלה,
כי זרע ברוכי יי המה וגו'.

1 כחובות מו א 2 דברים כב י 3 עבודה-זרה כ א 4 שבת לג א 5 משלי כ ל
6 ויקרא רבא כב יג 7 ישעיה לג טו 8 שם שם יו 9 שם סה כב

והאלהים יסלק יצר-הרע מקרבנו, ויטהרנו מפל
טמאותינו, ויחדש בנו לב טהור ורוח חדשה ברחמי הרבים.

המצלה השבע-עשרה

מצלת התשובה

בני, באו ואלמדכם מצלת התשובה. דעו בני, כי מצלת
התשובה, מצלה גדולה עד-מאד. ומתוך חשיבותה, קדמה
הקדוש-ברוך-הוא לבריאית העולם, כענין שנאמר, 'בטרם
הרים יקדו ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד-עולם אתה אל.
וקתיב בתרה, 'תשב אנוש עד-דכא ותאמר שובו בני-אדם.
ולא עוד אלא, שמגיע עד כסא-הכבוד, כענין שנאמר,
'שובה ישראל עד יי אליהו וגו'.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, 'גדול כחה של
תשובה, שפיון שאדם מהרהר בלבו לעשות תשובה, מיד
היא עולה למעלה. ולא תאמר עד עשרה מילין או עד עשרים
או עד מאה מילין, אלא עד מהלך חמש מאות שנה. ולא
עד רקיע הראשון ולא עד רקיע השני, אלא עד שהיא עולה
ועומדת לפני כסא-הכבוד, שנאמר, 'שובה ישראל עד יי
אליהו וגו'. ולא עוד אלא, שהתשובה מקרבת הגאולה. שכן
אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'מתוך חמשה דברים ישראל
נגאלין, מתוך צרה, ומתוך קץ, ומתוך תשובה, ומתוך רחמים,
ובזכות האבות. מתוך צרה, דכתיב, 'בצר לה ומצאנוה כל
הדברים האלה וגו'. ומתוך קץ, דכתיב, 'באחרית הימים.
ומתוך תשובה, דכתיב, 'ושבת עד-יי אליהו. ומתוך רחמים,
דכתיב, 'כי אל רחום יי אליהו. ובזכות האבות, דכתיב,
'ולא ישכח את-ברית אבותיך. והתשובה גורמת לרחמים
ולזכות האבות, כענין שנאמר, 'ושבת עד-יי אליהו ושמעת

4 פסיקתא רבתי פרק מד, קפד ב, קפה א

8 הושע יד ב

2 שם שם ג

1 תהלים צ ב

5 דברים ד ז

6 שם שם ז

בָּקְלוּ. וּמִיד, יְכִי אֵל רְחוּם יי אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ
וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת-בְּרִית אֲבֹתֶךָ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ, כִּמָּה חֲבִיבָה הִתְשׁוּבָה לִפְנֵי הַמָּקוֹם.
שֵׁאֵם עוֹשֶׂה הָאָדָם תְּשׁוּבָה, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבַטֵּל דְּבָרָיו
בְּשִׁבְלֵו. צֹא וּלְמַד מִמָּה שֶׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, ³ כִּי-יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה
וּבְעֵלָהּ וְהָיָה אִם-לֹא תִמָּצָא-חֵן בְּעֵינָיו כִּי-מָצָא בָּהּ עֲרוּת
דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתוּת וְגו'. וְכָתַיב, 'וּשְׁנָאָה הָאִישׁ הָאֲחֵרוֹן
וְגו'. וְכָתַיב, ⁵ לֹא-יֻכַּל בַּעֲלָהּ הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁלָּחָהּ לְשׁוּב
לְקַחְתָּהּ וְגו' אַחֲרֵי אֲשֶׁר הִטְמֵאָהּ. אָבִל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
אֵינוֹ כֵּן. אֶף-עַל-פִּי שֶׁעָזְבוּ אוֹתוֹ וְעָבְדוּ לְאַחֵר, אָמַר לָהּ,
עֲשׂוּ תְשׁוּבָה וּבָאוּ אֵצְלִי וְאֲנִי מְקַבֵּל אֶתְכֶם, שְׂכֵן פֶּרֶשׁ עַל יְדֵי
יְרֵמְיָה, שְׁנֵאֲמַר, ⁶ לֹאמַר הֵן יִשְׁלַח אִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהִלָּכָה
מֵאֲתוֹ וְהָיְתָה לְאִישׁ-אַחֵר הַיֹּשֵׁב אֵלֶיהָ עוֹד הֲלֹא חֲנוּף תִּחְנַף
הָאָרֶץ הַהִיא וְאַתָּה זְנוּיָה רַעִים רַבִּים וְשׁוּב אֵלַי נָא-יְי, בָּאוּ
וְאֲנִי אֲקַבֵּל אֶתְכֶם בְּתְשׁוּבָה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא נִשְׁבַּע לְקַבֵּל שְׂבִים, שְׁנֵאֲמַר, ⁷ חִי-אֲנִי נָא אֲדֹנִי אֱלֹהִים
אִם-אֲחַפֵּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי אִם-בְּשׁוּב רָשָׁע מִדְּרָכּוֹ וְחָיָה.
גְּדוּלָּה הִיא הִתְשׁוּבָה, שֶׁהָרִי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הִכְתִּיב
בְּעֶצְמוֹ תְשׁוּבָה, כְּעֵנֶן שְׁנֵאֲמַר, ⁸ הִנְנִי-שֹׁב וְגו'.

מִשָּׁל לְכֹן-מַלְכִּים שֶׁהָיָה חוּלָה. אָמַר לוֹ הָרוּפָא, אִם
יֵאכֹל מִן הַחֶפֶץ הַזֶּה, הוּא מִתְרַפָּא. וְהָיָה הַכֹּהֵן מִתְרַפָּא לְאָבְלוֹ.
אָמַר לוֹ אָבִיו, תִּדַּע שֶׁאֵינוֹ מְזִיקָךְ, הָרִינִי אוֹכֵל מִמֶּנּוּ תִחְלָה.
כִּךְ אָמַר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל, מִתְבַּיִשִּׁין אַתֶּם לַעֲשׂוֹת
תְּשׁוּבָה, הִנְנִי שֹׁב רֵאשׁוֹן, שְׁנֵאֲמַר, ⁸ הִנְנִי-שֹׁב וְגו'. וְמָה
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְכַבֵּר, שֶׁאֵין בּוֹ לֹא חֲטָא וְלֹא סָרְחוּן,
הִכְתִּיב בְּעֶצְמוֹ תְשׁוּבָה וְאָמַר ⁸ הִנְנִי-שֹׁב. בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵן מְגַעֲלִין
וּמְטַנְפִּין בַּחֲטָאִים וְעוֹנוֹת, עַל-אַחַת-כִּמָּה וְכִמָּה שֶׁצְרִיכִין

4 שם שם ב

3 דברים כד א
8 ירמיה ל יח2 פסיקתא רבתי פרק מד, קפד
7 יחזקאל לג יא1 דברים ד לא
5 שם שם ד

לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלִהְיוֹת עַל פִּשְׁעֵיהֶן.

גְּדוּלָּהּ הִיא הַתְּשׁוּבָה. שְׁאֵפִירוֹ אִם הָיָה רָשָׁע גָּמֹר כָּל יָמָיו וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלָמָה בְּסוֹף יָמָיו, אֵין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְזַכֵּיר לוֹ כְּלוֹם מַעֲוֹנוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מִתְחִלָּה, שְׁנֹאמֶר, וְלֹא תִזְכְּרָנָה הָרָאשִׁנוֹת וְלֹא תַעֲלִינָה עַל-רֹב. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהַתְּשׁוּבָה גְּדוּלָּהּ יוֹתֵר מִן הַקִּרְבָּנוֹת, שְׁנֹאמֶר, ¹הִנֵּה שָׁמַע מִזֶּבַח טוֹב לְהַקְשִׁיב מִחֻלָּב אֵילִים.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ ²כַּמָּה גְּדוּל כֹּחַהּ שֶׁל תְּשׁוּבָה. שָׁכֵן מִלֶּךְ בְּשַׁר-וָנֶדֶם, כּוֹתֵב הַפֶּסֶק-דִּין שְׁלוֹ וּמַחֲלִיפוֹ בְּמָמוֹן הַרְבֵּה. וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כּוֹתֵב הַפֶּסֶק-דִּין שְׁלוֹ, וּמַחֲלִיפוֹ בְּדָבָר קָל. וְאֵיזָה דָּבָר קָל? כָּמָה שְׁנֹאמֶר, ³קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל-יְיָ וְגו'. מֵה כְּתִיב לְמַעַלָּה מִן הָעֲנָן, ⁴צָרוּר עֲוֹן אֲפָרִים וְגו', ⁵תִּשָּׁשׁ שְׁמִרוֹן כִּי מָרְתָה בְּאֵלֶיהָ. וְאַחֵר כָּל זֶה אָמַר, עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, וְאֲנִי מַחֲלִיף אֶת כָּלִי, שְׁנֹאמֶר, ⁶שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיהָ.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ⁷כָּל הַנְּבִיאִים קוֹרְאִין לְיִשְׂרָאֵל בַּתְּשׁוּבָה, אֲבָל לֹא כְּהוֹשֵׁעַ. יְרֵמְיָה אָמַר, ⁸אִם-תָּשׁוּב יִשְׂרָאֵל וְגו' אֵלֵי תְּשׁוּבָה. וַיִּשְׁעֶיהָ אָמַר, ⁹דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהַמָּצְאוֹ. וְאֵינֶן מַלְמְדִין לְיִשְׂרָאֵל מֵה לְיוֹמֵר בַּתְּשׁוּבָתָם לְפָנֵי הַמֶּקוֹם. אֲבָל הוֹשֵׁעַ אָמַר, עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, וּמַלְמְדִים מֵה יִפְסֹד עַל עֲצָמוֹ, ¹⁰שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיהָ וְגו', ¹¹קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל-יְיָ אָמְרוּ אֵלָיו כָּל-תִּשְׁאָ עוֹן וְקַח-טוֹב וַיִּנְשָׁלָמָה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ.

וְעוֹד אָמְרוּ, ¹²כָּל הַנְּבִיאִים שֶׁהָכִי אֶת יִשְׂרָאֵל, הַכּוֹס בְּנִפְיָהּ. יְרֵמְיָה אָמַר, ¹³לָכֵן יִהְיֶה דִּרְכָּם לָהֶם כַּחֲלָקִים בְּאַפְלָה יִדְחוּ וְנִפְּלוּ בָּהּ. וְכֵן עָמוֹס אָמַר, ¹⁴נִפְלָה לֹא-תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל. אֲבָל הוֹשֵׁעַ, לֹא עָשָׂה אֵלָּא מִתְקַלֵּת, שְׁנֹאמֶר, ¹⁵כִּי כְשֶׁלֶת בַּעֲוֹנָהּ.

1 יִשְׁעִיהָ סֵה יוֹ 2 שְׁמוּאֵל א טו כב 3 סִמְיָקָא רַבְחִי טַרְק מַד, קַמֵּי, קַפֵּד 4 הוֹשֵׁעַ יד ג 5 שֶׁם יג יב
6 שֶׁם יד א 7 שֶׁם כב ב 8 יְרֵמְיָה ד א 9 יִשְׁעִיהָ נה ו 10 יְרֵמְיָה כג יב 11 עָמוֹס ב ב

¹אוי זהו רשעים שמתיים בלא תשובה, שהן מאבדין סבבן ותקנתם מחיי העולם הבא. שהמלאכים המסורין לו לאדם בעולם הזה, כותבין בכל יום ויום את מעשיו, והכל צפוי לפני המקום והכל חתום. אם יצדיק אדם, כותבין צדקתו. ואם הרשיע אדם, כותבין רשעתו. לפיכך, כשפא הצדיק להפטר מן העולם, המלאכים מקדימין ומקלסין לפניו, ²יבוא שלום ינוחו על-משכבותם. ואם מת אדם רשע שלא עשה תשובה, הקדוש-ברוך-הוא אומר לו, תפח רוחך, כמה קראתי לך שתעשה תשובה ולא עשית. ³ועיני רשעים תכלינה ומנוס אבד מנהם ותקונתם מפח-נפש. אמרו הפקחין, הואיל וכך הוא מקנה לשבים, ⁴לכו ונשובה אל-יי כי הוא טרף וירפאנו יך ויחבשנו.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵גדולה תשובה, שבשכיל יחיד שעשה תשובה, מוחלין לו וכלל העולם כלו, שנאמר, ⁶ארפא משוכתם אהבם נדכה כי שב אפי ממנו. מהם לא נאמר, אלא ממנו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷היכי דמי בעל-תשובה? כגון שבא דבר-עברה לידו פעם ראשונה ושניה באותו-הפרק ובאותה-אשה שנכשל בה כבר ובאותו-מקום והיה יכול לעבור עברה עמה ופרש ולא עבר, הרי זה בעל תשובה גמורה. וכן אם גנב או אנס ממון מאחרים והחזירו שלא מחמת יראת-אדם אלא מיראת-האל, הרי זה בעל תשובה גמורה.

בני, באו וראו כמה גדול כחה של תשובה, שאפילו אלו היה האדם רשע גמור ונתתתם גזר-דינו לרעה ואחר-כך עשה תשובה, מעצבת הפרענות מלבוא עליו מהרה. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸תשובת מחלטין והן רשעים גמורין מחלטין ברשעו, מעצבת הפרענות מלבוא עליהן.

1 הושע ו א

3 איוב יא ב

2 ישעיה נו ב

1 פסיקתא רבתי פרק מד, קפד

5 יומא סו ב 6 הושע יד ה

בְּנִי, הִשְׁתַּדְּלוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה קֹדֶם בִּיאַת הַפְּרָעָנוֹת
וְהַצָּרוֹת. כִּי, אִם יָשׁוּב הָאָדָם לְבוֹרְאוֹ אַחֵר בִּיאַת הַצָּרוֹת
וְהַפְּגָעִים הָרָעִים, אֵינָנָה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה. וְשָׁמָּה לֹא יִקְבַּל הַבוֹרֵא
תְּשׁוּבַתְכֶם אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא אַרְךְ-אַפִּים וּמְלֵא-רַחֲמִים. אָמֵן
הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה הִיא, כְּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ בַּעֲצֻמוֹ שֶׁחָטָא לְבוֹרְאוֹ,
יִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְּמוּרָה עַל הָעֲבֵרוֹת שֶׁעָשָׂה, וְיַעֲזֹב דְּרָכֵי-חַטָּאוֹ,
וְאֵל יִשְׁנֶה עֲלֵיהֶם, וַיִּבְקֹשׁ עֲלֵיהֶם מַחִילָה לְפָנָיו בּוֹרְאוֹ, וְיִטִּיב
מִפְעָלָיו קֹדֶם שֶׁיָּבוֹאוּ עָלָיו הַצָּרוֹת וְהַפְּגָעִים הָרָעִים. שְׂפָךְ
אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, ¹תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים כְּתוּרִים
לְפָנָיו הַפְּרָעָנוֹת.

בְּנִי, אֵל תִּתְרַשְׁלוּ מִלְּשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְבוֹרְאֲכֶם,
וְאֵל תֹּאמְרוּ לְמַחֵר אוֹ לְמַחֲרָתִים נָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה לְפָנָיו, שָׁמָּה
תָּמוּתוֹ הַיּוֹם אוֹ לְמַחֵר בִּלְאִי תְּשׁוּבָה. שְׂפָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, ²שׁוּב יוֹם אֶחָד לְפָנָיו מִיתְתָּךְ. וְכִי יוֹדֵעַ אָדָם
בְּאִיזָה יוֹם יָמוּת שֶׁיָּשׁוּב יוֹם אֶחָד קֹדֶם מִיתָתוֹ? אֵלָּא, יָשׁוּב
הַיּוֹם שָׁמָּה יָמוּת לְמַחֵר, יָשׁוּב לְמַחֵר שָׁמָּה יָמוּת לְמַחֲרָתִים,
וְנִמְצָא כָּל יָמוּת הָאָדָם בַּתְּשׁוּבָה.

וְאִם חָטָא אָדָם וַעֲשָׂה עֲבֵרוֹת, בֵּין קִלּוֹת בֵּין חֲמוּרוֹת,
בֵּין שׁוּגֵג בֵּין מְזִיד, אֵל יִתְיַאֵשׁ וַיֹּאמֶר, כִּכְרָ אֲבָד סִבְרִי וְתוֹחֲלָתִי
מִי וְנִדְחָתִי מִחַיֵּי הָעוֹלָם הֵבֵא וְשׁוּב לֹא יִקְבַּל הַמָּקוֹם תְּשׁוּבָתִי,
אֵל יֹאמֶר אָדָם כֵּן, אֵלָּא יִשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְיָשׁוּב לְפָנָיו
בוֹרְאוֹ וַיִּכְנַע לְפָנָיו וַיִּתְחַרֵּט עַל עֲוֹנוֹתָיו, וְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
יִמְחֹל לוֹ עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו. שְׂפָן מְצִינוֹ בְּדוֹד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עָלָיו
הַשְּׁלֹמֹם שֶׁחָטָא וְשָׁב וְהִתְנַדָּה, וּמַחֵל לוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל
אוֹתוֹ עוֹן. וְכֵן מְצִינוֹ בְּאַנְשֵׁי גִיטָה שֶׁעָלְתָה רַעְתָּם לְפָנָיו הַמָּקוֹם
וְנִתְחַתֵּם גִּזְר־דִּינָן לְרַעָה. וְכֵינֵן שֶׁשָּׁבוּ בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו
הַבוֹרֵא, קָרַע גִּזְר־דִּינָן וּמַחֵל לָהֶן, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַיִּרָא

הָאֱלֹהִים אֶת-מַעֲשֵׂיהֶם כִּי-שָׁבוּ מִדֶּרֶךְ הָרָעָה וַיִּנָּחֵם הָאֱלֹהִים
עַל-הָרָעָה אֲשֶׁר-דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת-לָהֶם וְלֹא עָשָׂה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּנוֹם לְבִרְכָּהּ בְּאַגְדָּה! ² כִּי-הִנֵּה רַחֲקִיָּה יֹאכְדוּ וְגו', כְּלוּמַר,
מִי שֶׁמִּתְרַחֵק מִן הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַלְעָשׂוֹת תְּשׁוּבָה, אֲבָד
מִן הָעוֹלָם. ³ וְאֵנִי קֹרֵבֶת אֱלֹהִים לִי-טוֹב, שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּתְקָרֵב
לֹא, אֲשֶׁרִיו. תִּדַּע שֶׁכֵּן הוּא, יִתְרוֹ עַל-יְדֵי שְׁנֵתְקָרֵב לְהַקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, זָכָה לְהוֹרוֹת לְמִשָּׁה עַלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴ וְנֹאמְתָה
תַּחֲזֶה מִכָּל-הָעָם אֲנָשֵׁי-חֵיל וְגו'.

בְּנִי, בָּאוּ וְאוֹדִיעֶכֶם מִקְצַת מִן הַדְּבָרִים הַנוֹעֲלִים וְלִמִּי
הַתְּשׁוּבָה. וְאֵלֶּיךָ הֵן, מִי שֶׁמִּסְכִּים בְּלִבּוֹ לַעֲשׂוֹת הָעֲבֵרָה וְלֹא
נִכְשֵׁל בָּהּ בְּמִקְרָה אֲכָל מִסְכִּים בְּלִבּוֹ לַעֲשׂוֹת הָעֲבֵרָה וּמַחֲזִיר
לַעֲשׂוֹתָהּ בְּכָל יְכָלָתוֹ, וְהַמְתָּמִּיד עָלֶיהָ וּמִתְאַחֵר מִלְּהִנִּיחָהּ. וּמִי
שֶׁמִּחְשֵׁב בְּלִבּוֹ לָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה לְסוֹף יָמָיו וּבֵין כֶּף וּבֵין כֶּף
מַשְׁלִים כָּל תַּאוּוֹתָיו הַבְּהִמִּיּוֹת וְסִבּוֹר לְרַמּוֹת אֶת יוֹצְרוֹ, וְעַל
זֶה אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּנוֹם לְבִרְכָּהּ, ⁵ כָּל הָאוֹמֵר אֲחֻטָּא וְאִשׁוּב
אֲחֻטָּא וְאִשׁוּב, אֵין מִסְפִּיקִין בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. וְכֵן מִי
שֶׁשָּׁב בַּתְּשׁוּבָה מִמִּקְצַת חֻטְאָיו וּנְתַחֲרַט עָלֶיהָ וּמִתְמִיד עַל
קִצְתָּם וְלֹא עָשָׂה מֵהֶם תְּשׁוּבָה, כִּי בְּהִתְמַדְתּוֹ עַל מִקְצַת הָעֲבֵרוֹת
שֶׁעָשָׂה, אֲפָשָׁר שִׁישְׁנָה גַם עַל שְׁאָר הָעֲבֵרוֹת שֶׁשָּׁב מֵהֶן
בַּתְּשׁוּבָה. כָּל אֵלֶּיךָ, נוֹעֲלִין וְלִמִּי הַתְּשׁוּבָה.

בְּנִי, אִם עֲבַרְתָּם עַל עֲבֵרָה קְלָה-שֶׁבִּקְלוֹת, אַל תִּתְמִידוֹ
עָלֶיהָ, כִּי הִתְמַדְתָּה עַל הָעֲבֵרָה, מוֹרָה עַל חֲלוּל־הַשֵּׁם וְעַל
בּוֹזֵי מִצְוֹתָיו וּבִטּוֹל דְּבָרָיו, וְהוּא הַנִּקְרָא מִזִּיד, וְעַלְיוֹ נֶאֱמַר,
⁶ וְהִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר-תַּעֲשֶׂה בְּיַד-רָמָה. וְלֹא עוֹד אֲעֹא, שֶׁהִתְמַדְתָּ
עַל הָעֲבֵרָה אֲפִלּוּ אִם הִיא קִטְנָה, הוֹלֵכֶת וּמִתְגַּדֶּלֶת בְּהִתְמַדְתּוֹ
עָלֶיהָ, כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּנוֹם לְבִרְכָּהּ, ⁷ יִצָּר-הָרָע, בַּתְּחִלָּה
דוֹמָה לְחוּט שֶׁל בִּכְיָא*, וְלִבְסוֹף דוֹמָה לַעֲבוֹת הָעֲגָלָה, שֶׁנֶּאֱמַר,

1 פסיקתא רבתי פרק מא, קעג ב 2 תהלים עג כו 3 שם כח 4 שמות יח כא
5 יומא פה ב במשנה 6 במדבר טו ל 7 סוכה זב א * עכביש

יְהִי מִשְׁכִּי הָעוֹן בְּחִבְלֵי הַשָּׂוִא וּכְעִבּוֹת הָעֲגָלָה חֲטָאָה. וְאָמַר
חֲכָם אֶחָד, אֵין קִטְנָה בְּעִבְרוֹת עִם הַהִתְמַדָּה, וְלֹא גְדוּלָּה
בָּהֵן עִם בְּקֻשַׁת הַמְּחִילָה. כְּלוּמַר, אִם עֶבֶר אָדָם אֶפִּילוֹ הַקִּטְנָה
שֶׁבְּעִבְרוֹת וּמִתְמִיד עָלֶיהָ, אֵינָה נִחְשָׁבֶת קִטְנָה אֶלָּא גְדוּלָּה.
וְאֶפִּילוֹ אִם עֶבֶר אָדָם גְּדוּלָּה שֶׁבְּעִבְרוֹת וּבִבְקֻשׁ אָדָם מְחִילָה
עָלֶיהָ בְּכָל דָּבָר וּמִתְחַרֵּט עָלֶיהָ וְשֶׁב לִפְנֵי הַמָּקוֹם, אֵינָה נִחְשָׁבֶת
גְּדוּלָּה אֶלָּא קִטְנָה, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹחֵל לוֹ עָלֶיהָ.

וְמָה הִיא הַתְּשׁוּבָה, וּבִאֲיָנָה עֲנִין יָשׁוּב הָאָדָם לְבוֹרָאוֹ?
אֲחֵר שִׁידַע הָאָדָם שֶׁחֲטָא וַיּוֹדַע גְּנוּת מַעֲשָׂיו וְחִרְפָּתָם, יֵהָא
מִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ וְנִלָּחֵם עִמּוֹ, וַיִּשְׁתַּדַּל לְהַכְנִיעַ תְּאֻתּוֹ וְלִהְיוֹת
נִפְשׁוֹ לְהַסִּירָה מִתְּאֻוֹת הַבְּהִמִּיּוֹת וְהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה. וַיִּחְשַׁב
בְּעַצְמוֹ מִתִּיקוּת הָעֲבָרָה לְפִי שְׁעָה, כְּנֶגֶד מְרִירוּתָהּ וְאֶבְיוֹן
נִפְשׁוֹ מִחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. וַיִּתְמִיד לְחַשֵּׁב בְּעַצְמוֹ עַל הָעִבְרוֹת
שֶׁשָּׁעָה, וַיְהִי נֶגֶד עֵינָיו תְּמִיד, כְּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ^אכִּי-פֶשַׁעִי
אֲנִי אֲדַע וְחֲטָאִיתִי נֶגְדֵי תְּמִיד. וַיְהִיָּה יָרָא מְבוֹרָאוֹ וַיִּבּוֹשׁ
מִמֶּנּוּ, וַיִּחְשַׁב בְּעַצְמוֹ נֶגֶד מִי הַמֶּרֶה, וַיִּתְחַרֵּט עַל עֲוֹנוֹתָיו וְלֹא
יִשְׁנָה עָלֵיהֶם, וַיִּבְקֹשׁ עָלֵיהֶם מְחִילָה מֵאֵת הַבוֹרָא כָּל יְמֵי חַיָּיו,
כְּדִי שִׁיקְבֻּלָּנּוּ וַיִּמְחוֹל לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל עֲוֹנוֹתָיו.
וְצָרִיךְ לוֹ לְבַעַל-תְּשׁוּבָה ^[לִידַע] גְּנוּת מַעֲשָׂיו וְחִרְפָּתָם עַל הַבְּרוּר.
כִּי, אִם יִסְתַּפֵּק לוֹ בָּהֶם, אִי-אֶפְשָׁר לוֹ לְהִתְחַרֵּט עָלֵיהֶם חֲרָטָה
גְּמוּרָה. וְכֵן צָרִיךְ לוֹ לִידַע, שְׂאֵם דָּא יָשׁוּב בְּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה
מִחֲטָאָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם וְאֵינוֹ מִתְנַדֵּה עָלֵיהֶן, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא נִפְרָע מִמֶּנּוּ עַל מַעֲשָׂיו הָרָעִים.

וְעוֹד צָרִיךְ לוֹ לִידַע, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִין וַיּוֹדַע
כָּל מַעֲשָׂיו נִסְתָּרָיו וְנִגְלָיו, וְכָל מַעֲשָׂיו נִכְתָּבִין וְנִחְתָּמִין בַּסֵּפֶר,
וְאֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּנּוּ, וְאֵין שְׂכָחָה לִפְנֵי כֹסֵא כְבוֹדוֹ, כְּעֲנִין
שְׁנֵאֲמַר, ^בבִּיד-כָּל-אָדָם יִחְתוּם לְדַעַת כָּל-אֲנָשִׁי מַעֲשָׂהוּ. וְאִם

השב בתשובה לא יתן אל לבו את הדבר הזה, אי-אפשר לו לשוב בתשובה שלמה לפני הבורא.

ידעו לכם בני, כי התשובה, רפואה על החטאים והעונות באשר התחבשת ושאר מיני הרפואות רפואה אל הנגעים והמכות. ולא עוד אלא, שבתשובה יהיה האדם אהוב לבוראו תחת אשר היה הקדוש-ברוך-הוא שונאו בלכתו אחר תאות לבו ואחר מראה עיניו ואחר יצרו [הרע]. שכן מצינו שהרשעים נקראין שונאי-המקום, כענין שנאמר, ¹ וּמִשְׁלֵם לְשֹׁנְאָיו אֶל-פְּנֵיו לְהַאֲבִידוֹ. וכן הוא אומר, ² הֲלוֹא-מִשְׁנֹאֶיהָ, יֵי, אֶשְׁנֵא, וּבִתְקוּמָמֶיהָ אֶתְקוּטָט.

וצריך לו לבעל-תשובה להתחזק בעצמו למנוע עצמו מן העברות אשר היה רגיל בהן, וינסים בלבו לסור מהן לגמרי בכל לבו ובכל נפשו, ואל יחזור עליהן כלל, כענין שנאמר, ³ וְקִרְעוּ לְבַבְכֶם וְאֶל-בְּגְדֵיכֶם וּשׁוּבוּ אֵל-יְיָ אֱלֹהֵיכֶם כִּי-חֲנוּן וְרַחוּם הוּא אֲרֹךְ אַפַּיִם וְרַב-חֶסֶד וְנָחֵם עַל-הָרָעָה. ועוד צריך לו לבעל-תשובה לילך בהקנעה ובשפלות לפני המקום ולפני הבריות. שאם היה רגיל לילך בקומה זקופה, ישפיל עצמו ויפגע ויסתפל למטה במקום שנברא ממנו, ושם עתיד לחזור בסופו, כענין שנאמר, ⁴ כִּי-עָפוּ אַתָּה וְאֶל-עָפָר תָּשׁוּב.

וכן אם היה רגיל לקבוע מקבועים נאים ומכשירים הדורים, ישנה מקבועיו ומכשיריו, כדי שישבר לבו לאביו שבשמים. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ אם ראה אדם שיצרו מתגבר עליו, ילך למקום שאין מכירין אותו ויִלְבַּשׁ שחורים ויתעטף שחורים ויעשה מה שילבו חפץ. כלומר, מפיון שרואה בעצמו שנוי המלבושים וזוֹלָתָם, יתרחק תשובה בלבו, ויתאנה לעשות מעשים טובים על-כף-פנים.

וכן אם ה'ה רגיל בתפנוקים ובמצדנים ובמאכלים
ערבים, יפחות מהן ויסגף עצמו בתענית, מפני שהתענית
משבר לב האדם למקום ומכניע את יצרו.

וכן אם ה'ה רגיל לעמוד בעזות-מצח ולהיות עז-פנים
ולדבר גדולות, ירגיל עצמו למדת הענוה ולדבר רכות,
ויעשה עצמו כאסקפה התחתונה שהכל דשין בה. וכן אם
ה'ה רגיל להכות לאנשים, ירגיל בעצמו שאם יכו אותו
אחרים, שיסבול מהם ולא יתנקם. ויבכה ויאצק ויתחנן
לבוראו שימחול לו על כל עונותיו שחטא, ויוכיח נפשו
ויקלימנה על שגברו עליה התאוות הבהמיות ולא גברה עליהן.
וצריך לו לבצל-תשובה לפרוש את עצמו ולהזהר
מכל מה שהזהירנו הבורא עליהן, ולהתרחק מהן בתכלית
ההרחקה. גם צריך לו לפרוש את עצמו מן הדברים המספקים
אם אסורין או מתרין, כדי שלא יתקרב אל האסור כלל.
וצריך לו למנוע עצמו מן העברות מאהבת האל ומיראתו,
לא מיראת בני-אדם, ולא כדי שלא יבוא לידי בושה וגנות
בפני הבריות, כי אם הכל מאהבת האל ומיראתו. וכשם
שיש לו לבצל-תשובה למנוע עצמו מן העברות, כך צריך
לו להתעסק בכל המצות ולחזור עליהן לעשותן, כענין שנאמר,
סור מרע ועשה טוב.

ועוד צריך לו לבצל-תשובה שיתודה על עונותיו, וירבו
בעיניו פשעיו ויגדלו חטאתיו בלבו, כענין שנאמר,² כי-רבו
פשעיו וגדדו וחסאתיו ענתה בנו.

וצריך לו לפרט בפיו לפני המקום העברות שעשה,
שנאמר,³ אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם
אלהי זהב. ועוד צריך שימן אל לבו תמיד יום המיתה וקצף
הבורא עליו בעבור עונותיו שקדם, כענין שנאמר,⁴ ומי

1 תהלים לז טו

2 ישעיה כט יב

3 שמות לב לא

4 מלאכי ג ב

מבְּקֶלֶל אֶת-יוֹם בּוֹאוֹ וּמִי הֵעִיד בְּהִרְאוֹתָיו.
וְעוֹד צָרִיךְ לוֹ לְבַעַל-תְּשׁוּבָה שְׁאֵם גָּנֵב אוֹ גֹזֵל אוֹ עֹשֶׂה
מִמוֹן חֲבֵרוֹ, שִׁחְזִירָנוּ לוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹אִם-אָנוּ בִּידֵךְ
הִרְחִיקָהוּ וְאַל-תִּשְׁכַּח בְּאַהֲלֶיךָ עוֹלָה, ²כִּי-אִז תִּשָּׂא פָנֶיךָ מִמוֹם
וְהִיִּיתָ מֵצֵק וְלֹא תִירָא. וְכֵן אִם הִכָּה אֶת חֲבֵרוֹ אוֹ הוֹנֵהוּ
בְּדִבְרִים, יִשְׁתַּדֵּל לְפִיסוֹ עַד שִׁירְצָהוּ. וְאִם אֵינוּ מִתְרַצֶּה לוֹ,
יִרְבֶּה עָלָיו רַעִים, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ³עֲשֵׂה-זֹאת אִפּוֹא בְּנֵי וְהִנָּצַל
כִּי-בָאתָ בִּכְף-רָעָה לָךְ הִתְרַפֵּס וִירֵהֵב רַעֲיָה.

וְצָרִיךְ לוֹ לְבַעַל-תְּשׁוּבָה לְמַחוֹל לְכָל אָדָם שֶׁחָטָא וְשֶׁסָּרַח
לוֹ, כְּדֵי שִׁמְחוֹל לוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא עַל כָּל עוֹנוֹתָיו.
[כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ⁴נִשְׂא עוֹן וְעָבַר עַל-פֶּשַׁע. ⁵לְמִי נוֹשֵׂא עוֹן,
לְמִי שֶׁעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע].

וּמִדְרָכֵי הַתְּשׁוּבָה הַגְּמוּרָה, שִׁמְעָטוּ בְּעֵינָיו כָּל הַמַּצּוֹת
וְכָל הַחֲסָדִים וְכָל הַצְדָּקוֹת שֶׁעָשָׂה, וַיַּחֲשֹׁב בְּלִבּוֹ שֶׁלֹּא עָשָׂה
מֵהֶם כְּטִפָּה מִן הַיָּם לְפִי חֵיבוֹ בָּהֶם. וְאִם בָּאִין עָלָיו יְסוּרִין
וְחִלָּאִים, יִקְבְּלֵם מֵאַהֲבָה וַיַּצְדִּיק עָלָיו אֶת הַדִּין, וַיַּחֲשֹׁב בְּעַצְמוֹ
שֶׁלֹּא נִגְבָּה מַחֲבוּבָתוֹ אֶחָד מִנִּי-אֱלֹהִים, וְהִרְבֶּה יְסוּרִין יוֹתֵר
מֵאֵלּוּ הָיוּ רְאוּיִין לָבוֹא עָלָיו לְפִי רֵב עוֹנוֹתָיו.

לָכֵן בְּנִי, דַּפְקוּ תָמִיד בְּשַׁעַר הַתְּשׁוּבָה בְּכִי וּבְדַמְעָה.
שֶׁכֵּל מִי שְׂרוּצָה לְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֱלֹהִים, אֵין מִי שֶׁמוֹנֵעַ אוֹתוֹ
מִלְּהִתְקַרֵּב אֵלָיו, אֲבָל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא בְּעַצְמוֹ פּוֹתֵחַ לוֹ
דֶּרֶךְ הַטּוֹבָה וְהַיִּשְׁרָה, וּמַסְקֵל לְפָנָיו הַמִּסְלָה, וּמְסִיעוֹ בְּמַעֲשֵׂה
עֲבוֹדָתוֹ, וּמוֹרָה אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה בְּחִסְדּוֹ וְטוֹבוֹ, כַּעֲנִין
שְׁנֵאֲמַר, ⁶טוֹב וַיִּשֶׁר יְיָ עַל-כֵּן יוֹרֵה חֲטָאִים בַּדֶּרֶךְ. וְאוֹמַר,
⁷וַיִּבְקֹשְׁתֶּם מִשָּׁם אֶת-יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִצָּאתָ כִּי תִדְרָשְׁנוּ בְּכֹל-
לְבָבְךָ וּבְכֹל-נַפְשְׁךָ. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ⁸קְרוֹב יְיָ לְכָל-קֹרְאָיו לְכָל
אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה, ⁹בָּא

1 איוב יא יד 2 שם שם טו 3 משלי ו ג 4 מיכה ז יח 5 מגילה כח א
6 תהלים כח ח 7 דברים ד כט 8 תהלים קמה יח 9 שבת קד א

לטהר, מסייעין אותו. ואלהינו ברחמינו ישיבנו בתשובה
שלמה לפניו למען חסדיו הרבים.

המצלה השמונה-עשרה

מצלת החכמה

בני, באו ואלמדכם מצלת החכמה. דעו בני, כי מצלת
החכמה, מצלה יקרה, אשרי מי שזכה לעלות במצלתה, מפני
שהיא מתנה נתונה לאדם מאת הקדוש-ברוך-הוא, כענין
שנאמר, ¹כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה. וכן הוא אומר,
²אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה. וכן מצינו
בהקדוש-ברוך-הוא יתברך לנצח, שברא את העולם בחכמה,
כענין שנאמר, ³יי בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה.
וכן שלמה המלך עזיו השלום לא שאל מאת הקדוש-ברוך-
הוא לא עשר ולא בנים ולא אריכות-ימים, ואף לא שאל
שיתן הקדוש-ברוך-הוא את אויביו בידי, אלא ששאל ממנו
חכמה בלבד, כענין שנאמר, ⁴חכמה ומדע תן-לי ואצא
לפני העם הזה ואבואה. והקדוש-ברוך-הוא נתנה לו במתנה,
כענין שנאמר, ⁵החכמה והמדע נתון לך ועשר ונכסים וגו'.
וכן הוא אומר, ⁶הנה עשיתי כדברך הנה נתתי לך לב חכם
ונבון אשר כמוך לא-היה לפניך ואחריו לא-יקום כמוך.
ואומר, ⁷וי נתן חכמה לשלמה כאשר דבר-לו וגו'. ולא
נשתבח שלמה המלך עזיו השלום לא בעשר וכבוד ולא
בשום מצלה אחרת כשם שנשתבח בחכמה, כענין שנאמר,
⁸ויחכם מכל-האדם וגו'. וכן הוא אומר, ⁹ויבאו מכל-העמים
לשמע את חכמת שלמה מאת כל-מלכי הארץ אשר שמעו
את-חכמתו. ואומר, ¹⁰וכל מלכי הארץ מבקשים את-פני שלמה
לשמע את-חכמתו אשר נתן האלהים בלב. וכן מלכת שבא

1 משלי ב ו 2 שם ג יג 3 שם שם יט 4 דברי הימים ב א י 5 שם שם יב
6 מלכים א ג יב 7 שם-כו 8 שם שם יא 9 שם שם יד 10 דברי הימים ב ס כג

בָּאָה כְּדִי לְשִׁמוֹעַ חֻקֵּמָתוֹ, וּלְכַסּוֹף אֶמְרָה, ¹וְהִנֵּה לֹא-הִגִּד-
לִי חֲצִי מִרְבִּית חֻקֵּמָתְךָ וְגו'.

גְּדוּלָּהּ הִיא הַחֻקָּמָה, שֶׁמִּבִּיאָה אֶת הָאָדָם לִיְדֵי יִרְאֵת-
שָׁמַיִם, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ²תַּחֲלֵת חֻקָּמָה יִרְאֵת יי' וְגו'. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, ³חֻקֶּם יֵרָא וְסָר מֵרָע. וְאָמְרוּ חֻקְמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּה,
⁴אִם אֵין חֻקָּמָה אֵין יִרְאָה. וְאָמְרוּ הַחֻקָּמִים, ⁵בְּחֻקָּמָה מְשַׁלְּמִים
גְּמוּלַּת הַבּוֹרָא, וּמִגִּיעַ הָאָדָם לַעֲבוּדַת אֱלֹהֵיו בְּחַיָּיו, וּלְשֵׁם-טוֹב
אַחֵר מוֹתוֹ.

כְּנִי, צָאוּ וּרְאוּ כַּמָּה גְּדוּלָּה מַעֲלֵת הַחֻקָּמָה, שֶׁהִיא
קִרְיַת-עֵז לְבַעֲלֶיהָ, וּמִגִּינָה עַל הָאָדָם מִן הַחֻטָּאִים וְהַעֲוֹנוֹת.
שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֻקְמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁶מֵאִי דְכַתִּיב,
⁷הַחֻקָּמָה תָּעִז לְחֻקֶּם מַעֲשֶׂרָה שְׁלִישִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בָּעִיר, מִלִּמַּד
שֶׁהַחֻקָּמָה מִגִּינָה עַל הָאָדָם מַעֲשֶׂרָה הָאֲבָרִים שֶׁמִּחֲטִּיאִין אוֹתוֹ,
וְאֵלֶּי הֵן, שְׁתֵּי עֵינָיו שֶׁמֵּרְאִין לוֹ דְּבָרֵי עֲבֵרָה, וְשְׁתֵּי אָזְנוֹ
שֶׁבֶהֱן שׁוֹמְעֵי דְּבָרֵי עֲבֵרָה, וְשְׁתֵּי יָדָיו שֶׁבֶהֱן גּוֹזֵל וְחוֹמֵס, וְשְׁתֵּי
רַגְלָיו שֶׁמוֹלִיכִין אוֹתוֹ לְדָבָר עֲבֵרָה, וּפִיו אֲשֶׁר יְדַבֵּר בּוֹ דְּבַר
עֲבֵרָה וּרְכִילוֹת וּלְשׁוֹן-הָרֶעַ, וְלָבּוֹ שֶׁמִּחֻשָּׁב לַעֲשׂוֹת הַעֲבֵרוֹת.
וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁהַחֻקָּמָה מִבִּיאָה אֶת הָאָדָם לְקִיּוֹם הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוֹת, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸חֻכְם-לֵב יִקַּח מִצְוֹת וְגו'.

כְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ, כַּמָּה גְּדוּלָּה מַעֲלֵת הַחֻקָּמָה. שֶׁהִרִי יוֹסֵף
הַצַּדִּיק עָזְרוּ הַשָּׁלוֹם, בְּהִיּוֹתוֹ עֶבֶד אֶסּוּר בְּבֵית-הַסֵּהֶר, עָלָה
לְגִדּוּלָּה בַּעֲבוּר חֻקֵּמָתוֹ. וְכָךְ אָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻקֵּמָתוֹ, ⁹עֶבֶד מִשְׁכִּיל
יִמְשַׁל בְּכֵן-מִבִּישׁ וּבַחוּף אֲחִים יַחֲלֵק נַחֲלָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר,
¹⁰טוֹב יֵלֶךְ מִסָּפֵן וְחֻקֶּם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וְכַסִּיף.

הֵלֵא תִרְאוּ כְּנִי, כִּי בַמַּעֲלֵת הַחֻקָּמָה, יִתְקַרֵּב הָאָדָם אֶצֶל
הַמִּקּוֹם, וּמִצִּילָתוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, וּמִבִּיאָתוֹ לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא, כַּעֲנָנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹אֲרַח חַיִּים לְמַעַלָּה לְמִשְׁכִּיל לְמַעַן סוּר
מִשְׁאוֹל מָוֶה.

1 דברי הימים ב ט ו 2 משלי ט י 3 שם יד טו 4 אבות ג יו 5 כבוד הפנינים א א
6 דברים לב ב 7 קהלת ו יט 8 משלי י ח 9 שם יו ב 10 קהלת ד יג 11 משלי טו כד

ואמר החכם, 'החכמה, סלם המשכיל. מי שיחסרנה, יחסר קרבת הבורא. ומי שלא יהיה חכם, לא יחסר לו חלי. ולא עוד אלא, שמעשרת בעליה, כענין שנאמר, ²אוצר נחמד נשמן בונה חכם וגו'. וכן הוא אומר, ³בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן. ואומר, 'ובדעת חדרים ימלאו כל-הון יקר ונעים. וכתוב במוסרי אלכסנדר, וזכרו לפני אלכסנדר שני אנשים, האחד עשיר והאחד רש, אשר שאלו בת רומינוס לקחת אותה לאשה, וארס אותה לרש ולא רצה לארסה לעשיר, ושאל אותו על זה, ואמר לו, אדוני המלך, עשיתי זה, בעבור כי העשיר היה שוטה ולא היה בעל-מוסר לשמור העשר. והרש היה בעל-מוסר וחכם, ויש תקנה שיתעשר, ועל כן הוקרתי על העשיר. ואמר חכם אחד, ⁵יש לי תקנה במשכיל ההולך ודל, יותר מן הכסיל המצליח.

גדולה היא החכמה, שמצלת בעליה מן המיתה ומן הפגעים הרעים, כענין שנאמר, ⁶ויתרון דעת החכמה תחיה בעליה. וכן הוא אומר, ⁷החכם עיניו בראשו וגו'. ודעו לכם בני, כי החכמה היא הקנין הגדול שאינו כלה והולך, ואוצר אשר לא יסוף, ומטמון אשר לא יחסר, והולכת עם בעליה בכל מקום אשר ילך שם, והיא אור הנפש, וחי הגוף, ונעם הנשמה, ומנוחת הגויה, ובריאות הלב, ואור העינים, ומשען המשכיל, ועמוד המבין, ויסוד הדעת, והצלחת כל הענינים, וקנין כל הקנינים, ומהלל כל המסחרים. כי כל מי שקנה חכמה, קנה הכל ⁸. וכל מי שאין בו חכמה, אין לו כלום. ומדרכת בעליה לנתיב הישר. ודבר נמנע הוא ונגד הטבע אם ימצא אדם חכם נוטה מדרך הטובה והישרה וינעשה דבר שאינו מתקן, רק אם יתחברו עמו הרפבות הפוכות וטבעים לא מתקנים מתגברים על שכלו.

1 מוסה"פ ב ג, 10 2 ממלי כא כ 3 עם כדג 4 עם שסר 5 מוסה"פ ב א, 21
6 קהלת יב 7 שם ב יד 8 השוה נדרים מא א : דלא ביה, כולא ביה

ואמר חכם אחד, מיתרון החכמה, כי לא תוכל שיעבדך
אדם אחר בה כמו שיעבדך בשאר העסקים, אבל אתה
תעבדנה בנפשה, ולא יוכל אדם לשלול אותה ממה פאשר
ישלול אדם זולתה מן החפצים.

בני, באו וראו כמה גדולה מעלת החכמה. שאפילו
הבריות הקטנות, אם נתפרסמו בשום דבר-חכמה, נשתבחו
עליה, כענין שנאמר, 'לך-אל-נמלה עצל ראה דרכיה וחכם,
אשר אין-לה קצין שטר ומשל'.¹ תכין בקיץ לחמה אגרה
בקציר מאכלה. וכן הוא אומר, 'ארבעה הם קטני-ארץ
והמה חכמים מחכמים. הנהמלים עם לא-עו ויכינו בקיץ
לחמם. שפנים עם לא-עצום וישימו בסלע ביתם. מלך אין
לארבה ויצא חצץ כלו'.² שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך.
גדולה היא החכמה מכל קנין כסף וזהב שבעולם, כענין
שנאמר, 'קנה-חכמה מה-טוב מחרוץ וקנות בינה נבחר מכסף.
ואין דבר חשוב בעולם שיוירש אדם לבנו טוב כמו שאם
יורישנו חכמה ומוסר. כי כל מה שמוריש אדם לבנו, ספק
מתקיים בידו ספק אינו מתקיים. והחכמה, הולכת עמו בכל
מקום אשר ילך. ואפשר שיקנה בחכמתו עשר ונכסים.
ואמרו החכמים, 'לא הנחילו האבות לבנים דבר שהוא חשוב
מן החכמה, כי יש אדם קונה הון בחכמה ומאבדו באונות
וישאר חסר-כל. ואמר חכם אחד, 'לא תשלם החכמה לאדם,
עד שיהיה מקדם בשלשה, ומאחר בשלשה, ונקי משלשה,
וסומך על שלשה. השלשה המקדמות, השכל והענוה והדבור.
והמאחרות, החגף והמהירות וצויבת המוצצה. והשלשה
שיהיה נקי מהם, החמדה והחשק והכזב. כי מי שיחמד, יארב.
ומי שחשק, תעה. ומי שכזב, לא יועיל בכזביו ויחשדוהו באמת.
והשלשה שיסמך עליהם, אריכות אפים והשתיקה והסביל.

1 משלי יו 2 ים שם 1 3 שם שם ח 4 שם ל כד 5 שם שם כה 6 שם שם כו
7 שם שם כו 8 שם שם כח 9 שם טו טז 10 מבהר-הפנינים א כג 11 שם מג כו

ויאות לָכֶם בְּנִי, לֵישֵׁב בֵּין הַחֲכָמִים כְּדִי לִשְׁמוֹעַ דְּבָרֵיהֶם וְחֻקֵּיהֶם, כִּי תִלְמְדוּ מֵהֶם חֻקָּה וּמוֹסֵר, כַּעֲנִין שְׁנֹאמֵר, 'הוֹלֵךְ אֶת-חֲכָמִים יִחְכֶּם וגו'. ואומר, 'הט אֲזִנְךָ וּשְׁמַע דְּבָרֵי חֲכָמִים. וְכֵן צִוָּה חָכָם אֶחָד לְבָנוֹ וְאָמַר לוֹ, בְּנִי, הִנֵּה יוֹשֵׁב עִם הַחֲכָמִים. כִּי, אִם תִּדַּע, יִשְׁבַּחוּךָ. וְאִם תִּסְפָּל, יִלְמְדוּךָ. וְאִם יַעֲדוּךָ, יוֹעִילוּךָ. וְאִל תִּתְבַּיֵּשׁ לִשְׂאֵל דְּבַר-חֻקָּה מִן הַחֲכָמִים וְלִתּוֹר אַחֲרֵי הַחֻקָּה בְּכָל מָקוֹם אֲשֶׁר תִּמָּצְאוּ אוֹתָהּ, כִּי דָבָר זֶה, שָׂרַשׁ מִן הַחֻקָּה. כִּמּוֹ שְׁאָמַר חָכָם אֶחָד, 'שְׂאֵלֵת הַחֲכָמִים, חֲצִי הַחֻקָּה. וּפְיוֹם בְּנִי-אָדָם, חֲצִי הַשִּׁכָּל. וְאָמַר אַחֵר, 'אִם תִּפְנֹעַ לְדִרוֹשׁ הַחֻקָּה, תִּכְבֹּד כְּשֶׁדוֹרְשִׁין אוֹתָהּ מִמֶּךָ.

וְרָאִי לָכֶם בְּנִי לִהְיוֹת צְנוּעִים בְּכָל עֲנִינִיכֶם, וְדָבָר זֶה יִחְשַׁב לָכֶם לְחֻקָּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמֵר, 'וְאֵת-צְנוּעִים חֻקָּה. וְתִקְבְּלוּ עָצָה בְּכָל הָעֲנִינִים שֶׁיֵּשׁ לָכֶם לַעֲשׂוֹת. וְאִפְּלוּ בְּדָבָרִים שְׁנֵרָאִים בְּעִינֵיכֶם בְּרוּרִים עַד שֶׁלֹּא תִצְטָרְכוּ לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם עָצָה, תִּקְבְּלוּ עֲלֵיהֶם עָצָה, וְאַחֵר כִּךְ תִּחְשְׁבוּ בְּעֵין שְׁכֻלְכֶם עַל מֶה שֶׁיַּעֲצוּ אֶתְכֶם, וְתִבָּרְרוּ הָעֲנִין בְּבִינְתְּכֶם פַּעַם אַחֵר פַּעַם, וַעֲשׂוּ וְהִצְלִיחוּ, כַּעֲנִין שְׁנֹאמֵר, 'וּשְׁמַע לַעֲצָה חָכָם. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, 'אִין מִשְׁעָן חֹזֵק כִּבְקִשְׁתָּ הָעָצָה.

וְתִהְיֶה לָכֶם אֵין שׁוֹמֵעַת לְקַבֵּל תּוֹכַחַת-מוֹסֵר מִן הַחֲכָמִים וּמִן הַגְּדוֹלִים מִכֶּם. וּבְזֶה, תִּחְשְׁבוּ חֲכָמִים וְנְבוֹנִים, כַּעֲנִין שְׁנֹאמֵר, 'אֵין שְׁמַעַת תּוֹכַחַת חַיִּים בְּקֶרֶב חֲכָמִים תִּלְיִן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, 'אֵהָב מוֹסֵר אֵהָב דַּעַת.

בְּנִי, כְּשֶׁאַתָּם יוֹשְׁבִים עִם הַחֲכָמִים, הִטּוּ אֲזִנְכֶם לִשְׁמוֹעַ דְּבָרֵיהֶם וְתִשְׁתַּקּוּ וְאִל תִּדְּבְרוּ בַּפִּיָּהֶם. כִּי דָבָר זֶה, אוֹת גְּדוֹל מִן הַחֻקָּה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמֵר, 'חֹשֶׁךְ אֲמָרִי יוֹדֵעַ דַּעַת יִקְרֶה-רוּחַ אִישׁ תְּבוּנָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, 'גַּם אוֹיֵל מַחְרִישׁ חָכָם יִחְשַׁב אִטָּם שְׁפָתָיו נְבוֹן. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, 'סִיג לְחֻקָּה

1 משלי יג כ	2 שם כב יז	3 מבחר הסנינים א יג	4 שם שג ג	5 שם שם כד
6 משלי יא ב	7 שם יב טו	8 מוסה"פ ב ו, 16	9 משלי טו לא	10 שם יב א
11 שם יז כז	12 שם שם כח	13 אבות ג יג		

שְׁתִּיקָה. וְעוֹד אָמְרוּ, ¹כָּל יָמֵי גִדְלָתִי בֵּין הַחֲכָמִים וְלֹא מָצָאתִי
לְגוֹף טוֹב אֵלָּא שְׁתִּיקָה. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ²תַּחֲלַת הַחֲכָמָה,
הַשְׁתִּיקָה. וְהַשְׁנִית, הַשְׁמִיעָה. וְהַשְׁלִישִׁית, הַזְכָּרוֹנוֹת. וְהַרְבִּיעִית,
הַמַּעֲשֶׂה. וְהַחֲמִישִׁית, לְמוֹדָה. וְאָמַר אַחֵר, ³רֹאשׁ כָּל מוֹסֵר,
הַשְׁתִּיקָה. וְאָמַר אַחֵר, ⁴כִּשְׁתֵּשֵׁב עִם הַחֲכָמִים, יִהְיֶה רְצוֹנָה
לְשִׁמוּעַ יוֹתֵר מִדְּבַר.

בְּנֵי, כְּשֶׁתְּדַבְּרוּ עִם אַחֲרִים, יִהְיוּ דְּבָרֵיכֶם נֹחִים וְעָרִיבִים,
כִּי דָבָר זֶה כְּמוֹכֵן, מֵאוֹתוֹת הַחֲכָמָה, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר, ⁵דְּבָרֵי
חֲכָמִים בְּנִחַת נִשְׁמָעִים וְגוֹי, וְמֵה שֵׁשׁ לָכֵם לְדָבָר, תַּחֲשֹׁבוּ
הַדְּבָרִים בְּלִבְכֶם תַּחֲלֶה, וְתִרְגְּלֶה הַדְּבָרִים בְּפִיכֶם וּבְלִשׁוֹנְכֶם,
וְאַחֲרֵכֶן תְּדַבְּרוּ דְּבָרֵיכֶם לִפְנֵי כָּל מִי שֶׁתִּרְצוּ, כַּעֲנִין שְׁנֹאמַר,
⁶לֵב חָכָם יִשְׁכִּיל פִּיהוּ וְעַל שִׁפְתָיו יִסִּיף לֶקַח.

וְיִהְיוּ מַעֲשֵׂיכֶם כַּעֲנִינֵי הַחֲכָמָה מְרִבִּין עַל חֲכַמַת הַדְּבָרִים,
שֶׁכֶּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכְרוֹנֵם לְבָרָכָה, ⁷כָּל מִי שֶׁמַּעֲשִׂיו מְרִבִּין
מִחֲכַמְתּוֹ, הַכְּמָתוֹ מִחֲקִימָת. וְכֹל שֶׁחֲכַמְתּוֹ מְרַבֶּה מִמַּעֲשָׂיו, אֵין
הַכְּמָתוֹ מִחֲקִימָת. וְכֵן צִוָּה חָכָם אֶחָד לְבָנוּ, ⁸בְּנֵי, אַל תִּהְיֶה
חָכָם בַּדְּבָרִים, כִּי אִם בַּמַּעֲשֶׂה. כִּי הַחֲכָמָה שׁוֹמֵר עַל מַעֲשֶׂה, תוֹעִיף
לְעוֹלָם הַבָּא. וְהַחֲכָמָה שֶׁבַּדְּבָרִים, בִּכְאֵן תִּשָּׂאֵר.

וְאַתֶּם בְּנֵי, שִׁמּוּ כוֹנֵנְתְּכֶם עַל אֵלֵי הַמִּדּוֹת אֲשֶׁר אָנִי
זוֹכֵר עִתָּה, מִפְּנֵי שֶׁהֵן מִדּוֹת חֲמוּדוֹת וּמִיחֲסוֹת אֲשֶׁר יֵאוּתוּ
אֵל כָּל מַשְׁכִּיל לְהִתְנַהֵג בָּהֶם וּלְהִזָּהֵר עֲלֵיהֶם, כִּי כָלֵם שׂרָשִׁי
הַחֲכָמָה וְסַעֲיָפִי הַתְּבוּנָה.

*דַּעוּ בְּנֵי, כִּי רְאוּי לָכֵל מִי שֶׁנוֹדַע בַּחֲכָמָה וּנְתַפְרָס
בַּתְּבוּנָה, לְהִיּוֹת בִּישָׁן וְעִנּוּי וּשְׁפַל-בֶּרֶךְ וּסְבָלָן, קָשָׁה לְכַעֵס
וְנוֹחַ לְרַצוֹת, וּמַקְדִּים שְׁלוֹם לְכָל אָדָם, וְיִבְרַח מִן הַמַּחֲלָקָה,
וְיִהְיֶה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, וְיִמְחוֹל עַל עֲדוֹנוֹ, וְיִגְבִּיר
שִׁלְדוֹ עַל יָצְרוֹ בְּכָל תַּאוּתָיו, וְתִהְיֶה דַּעְתּוֹ נֹחָה עִם הַבְּרִיּוֹת,

1 אבות א יז	2 מבחר הפנינים א לט	3 שם סד ה	4 שם א מ
6 קהלת ט יז	8 משלי טז כג	7 אבות ג ט	8 מבחר הפנינים א יג

" בקטע זה, ניכרת השפעתו של ספר חובית הלבבות, שער הפריכות, טרק ד

ויהיו דבריו מעטים ובנחת, שואל כענין ומשיב בהקצה, ולא יהיה נבהל להשיב, ולא נחפו לעשות דבר, ויהיה דן את כל האדם לכף-זכות, ואל יהיה לא נוקם ולא נוטר, לא מקנא ולא חומד, ויספר בשבח האנשים ולא יספר בגנותם לעולם, ואל יבזה בעיניו קטן ממנו, ויהיה שונא גאות ובורח מן השררה, ואל ירבה לשחוק, כי השחוק מורה על השטות ומסיר הדת-פנים. ואל יוציא יותר מיכלתו. שכבר אמר חכם אחד, הנושא יותר מיכלתו, יפול. ויסתפק בכדי הצורך ויגים המותרות, ויעצום עיניו מן התאוות, וימנע הנקו מבני אדם. מכסה הפשעים, וזוכר החסדים. לא ילך רכיל, ולא יגלה סוד, כמו שאמר חכם אחד, ¹ העלמת הסוד, חובה על המשכיל. ומגלה סוד, אין לו שכל. ואל יקבל דברי רכילות, ויקבל ההתנצלות כמו שהוא וממי שהוא. ומה שיבטיח, יקים כיכלתו. ויודה על האמת וישפוט הצדק, ויתן הדין מעצמו לנפשו, ואל ישמח בקלקלה ואל יעלוז לאיד. ויאהב אנשי האמת והצדק. ויזריח בגי-אדם בדרך ישרה, ויוכיחם בינו לבינו, וימנעם מן העברות. ויתחרט בעצמו כשידבר או כשיעשה דבר שלא כהלגו, וישמח כשידבר צדק ואמת או בעשותו. ויכבד כל אדם כפי מעלתו, ויהיה מסדר ומתקן בכל עניניו. ויראה כל אדם למעלה ממעלתו, וישמור עצמו מן המדות המגנות והפחותות ומן המנהגות המגנים והמלכערים, ויתנהג גם בשאר מנהגות מיחסים אשר יאותו אל כל חכמי לב להתנהג בהם, והם תפארתם וכבודם ותפארת להם מן האנשים. כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² איזו היא דרך ישרה שיבור לו האדם? כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. ואמר חכם אחד, ³ אין דבר שמורה על דעת הדעתן כמנהגו הטוב.

בְּנִי, אֵל תְּהִי מַעֲלֵת הַחֻקָּה קִלָּה בְּעֵינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהִיא
מַעֲלָה כְּלָלִית וְכוּלָּלֶת עִמָּה כָּל שְׂאֵר מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת הַחֲמוּדוֹת.
כִּי, אִם הָאָדָם רִיק מִן הַחֻקָּה, לֹא יִתְכַּן שִׁיְהִי לּוֹ מִדּוֹת
טוֹבוֹת, כִּי בִּה יִבְחִין הַטּוֹב מִן הָרָע, וְדָבָר נָאֵה מִן הַמְכַּעֵר.
וְכֵל מִי שֶׁנֶּחֱנֵן לּוֹ הָאֵל חֻקָּה וְתְבוּנָה בְּלִבּוֹ, יִתְכַּן שִׁיִּשְׁכּוּ
אֲצִלּוֹ שְׂאֵר מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת הָרוּחָנִיּוֹת וְהַגּוֹפְנִיּוֹת. וְאֲשֶׁרִי מִי
שֶׁזָּכָה לַעֲלֹת בְּמַדְרַגַּת הַחֻקָּה, כִּי בִּה יִיָּשֶׁר הָאָדָם דַּעוּתוֹ
וְיִתְכַּן כָּל מִדּוֹתָיו, וְכִּה יִמָּצֵא חֵן וְשִׂכָּל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים
וְאָדָם, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמֵר, ¹אֲשֶׁרִי אָדָם מָצָא חֻקָּה וְאָדָם יִפִּיק תְבוּנָה.
וְעַם הַמִּדָּה הַמְשַׁבַּחַת הַזֹּאת, מִסְתַּעֲפֶת מִדַּת הַמוֹסֵר,
שֶׁהִיא עֲדִי-הַחֻקָּה וְחִלִּי-הַתְבוּנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֻכְמֵי הָרוֹמִיִּים,
²הַמוֹסֵר, צוּרַת הַשִּׂכָּל, וְעַל כֵּן יִיָּפֶה צוּרַת שִׂכָּלָה כְּפִי רְצוֹנָה.
דַּעוּ לָכֶם בְּנִי, כִּי לֹא תִשָּׁלַם לָאָדָם הַחֻקָּה אִם אֵין לּוֹ
מוֹסֵר. כִּי כְּמוֹ שֶׁהָרֹאשׁ עָקֵר הַגּוֹף, כֵּן הַמוֹסֵר עָקֵר הַחֻקָּה.
וְאַף שְׁלֵמָה עֲלֵיו הַשְּׁלֹום, סִמֵּךְ מוֹסֵר לַחֻקָּה, מִפְּנֵי שֶׁאֵין
חֻקָּה בְּלִי מוֹסֵר, כְּעֵנִין שְׁנֹאֲמֵר, ³לְדַעַת חֻקָּה וּמוֹסֵר לְהִבִּין
אָמְרֵי בִינָה. וְאָמַר חֻקָּם אֶחָד לְבָנוּ, ⁴דַּע בְּנִי, כִּי הַמוֹסֵר רֹאשׁ
הַשִּׂכָּל, וְהַשְׁתִּיקָה כּוּלָּלֶת הַחֻקָּה. וְאָמַר אַחֵר, שִׂכָּל בְּלֹא
מוֹסֵר, כְּאֵיֶלֶן בְּלֹא פֶרִי. וְשִׂכָּל עִם מוֹסֵר, כְּאֵיֶלֶן עִם פֶּרִי.
בְּנִי, כְּשֶׁתִּרְאוּ בַּעַל-מוֹסֵר, אֵל תִּשְׁאַלּוּ עַל אֲבוֹתָיו וְעַל
יְחוּסוֹ, כִּי הַמוֹסֵר הוּא הַיְחָס הַגָּדוֹל. וְאִם אֵין מוֹסֵר, אֵין יְחָס.
וְיִתְכַּן שֶׁהַיְחָס יַעֲזוֹר עַל הַמוֹסֵר, כְּשֶׁם שֶׁהָאֵלֶן הַטּוֹב יַעֲזוֹר
לְשֵׁאת עֲנָף וְלַעֲשׂוֹת פֶּרִי טוֹב פִּיּוּצָא בּוֹ. וְאָמַר חֻקָּם אֶחָד,
⁵הִנֵּה בֵּן מִי שֶׁתִּרְצֶה וְקָנָה מוֹסֵר, כִּי אֵין טוֹב בְּשִׂרְשׁ מְבָלִי
מוֹסֵר. וְאָמַר אַרִיסְטוֹ, ⁶בְּמוֹסֵר לֹא תִצְטָרֵךְ לַיְחָס. וְאָמַר, כִּי
פֶרִי הַמוֹסֵר, הַמְנוּחָה וְהַעֲלָחַת כָּל הָעֵנִינִים. וְאָמַר, טוֹב עֶבֶד
בַּעַל-מוֹסֵר, מִבֶּן-חֹרִין בְּלִי מוֹסֵר.

וידעו בְּנֵי, כִּי הַמוֹסֵר מִתְקַן הָאָדָם וּמִיָּפָה אֶת חֻקְמָתוֹ
בְּאִשֶּׁר הַצִּיּוּרִים וּשְׁאֵר הַתְּקוּנִים מִתְקַנִּים וּמִיָּפִים אֶת הַכְּלִים.
וְכִבֵּר דָּמוֹ הַחֻכְמִים מִי שֵׁשׁ לֹו מוֹסֵר, לְבֵית אֲשֶׁר יִסּוּדוֹ
חֲזָק. וּמִי שֶׁאֵין לֹו מוֹסֵר, לְבֵית אֲשֶׁר אֵין לֹו יִסּוּד.

וידעו, כִּי הָאָדָם יִכְבֵּד עַל־ מוֹסְרוֹ וְעַל תְּקוּן מַעֲשָׂיו, כְּעֵנִין
שֶׁנֶּאֱמַר, ¹וְשֹׁמֵר תּוֹכַחַת יִכְבֵּד. וּבְמוֹסְרֵי אֶלְקָסָנְדֵּר, ²בְּעַל־
הַמוֹסֵר יִכְבֵּד וְאִם הוּא רָשָׁע, כְּמוֹ הָאֲרִיָּה שֶׁיִּירָאוּ מִמֶּנּוּ וְהוּא
רוֹבֵץ. וְחֹסֵר־הַמוֹסֵר יִקַּל וְאִם הוּא עֲשִׂיר, כְּכֶלֶב וְאִם יוֹשֵׁם
רֶבִיד הִזְהָב עַל צִנְאוֹרוֹ. וְשֶׁאֵלֹו לְאֲרִיסְטוֹטֵלִים, ³מָה יָפָה לְאָדָם
בֵּין חֲבֵרָיו? אָמַר לָהֶם, הַמוֹסֵר, אֲשֶׁר יִיָּפָה עֲשֶׂר הָעֲשִׂיר,
וְיִסְתִּיר דַּלּוֹת הָעֵנִי.

בְּנֵי, אֲהָבוּ אֶת הַתּוֹכְחוֹת וּקְנוּ אֶת הַמוֹסֵר, כִּי הוּא עֶקֶר
כָּל הַמַּהֲלָלִים וְכִשְׁרוֹן כָּל מַפְעָלִים, וְהוּא חַיִּי הַנֶּפֶשׁ, וְבוֹ תִּלְוִיִּם
עֶקֶר חַיִּי הָאָדָם בְּעוֹלָם, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴הַחֲזֹק בְּמוֹסֵר אֶל־
תִּרְף נִצְרָה כִּי־הִיא חַיָּה. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, שְׁנֵי דְבָרִים יִתְקַן
הָאָדָם אֶת עוֹלָמוֹ. מוֹסֵר, יִתְקַן בּוֹ הַנֶּפֶשׁ. וְהַשְׁתַּדְּלוּת, יִטִּיב בּוֹ
חַיּוֹתוֹ. וידעו, כִּי אֵין מָמוֹן בְּעוֹלָם טוֹב כְּמוֹסֵר, שֶׁכֶּךָ אָמַר שְׁלֹמֹה
בְּחֻקְמָתוֹ, ⁵קָחוּ־מוֹסְרֵי וְאֶל־כֶּסֶף וְדַעַת מִחְרוֹץ נִבְחָר. וְאָמַר
חָכָם אֶחָד, ⁶מִצָּאתִי כָל קִנְיָנִי הָעוֹלָם וּמִכְמֶנִּי אוֹבָדִים, וְאֵין
מִכְמֶן כְּמוֹסֵר, וְלֹא מַעֲזוֹ כְּחֲבָרִים. וְאָמַר אַחֵר, ⁷אֵין יִרְשָׁה
טוֹבָה מִן הַמוֹסֵר. וּבְמִי שֶׁאֵין בּוֹ מוֹסֵר כְּתוּב, ⁸רִישׁ וְקֵלֶון פּוֹרֵעַ
מוֹסֵר. וְעָלְיוֹ אָמַר חָכָם אֶחָד, מִי שֶׁלֹּא יוֹסֵר בְּבִנְיָ־אָדָם,
יִיָּסֵר בּוֹ הָאֵל לְבִנְיָ־אָדָם. וְאָמַר אַחֵר, ⁹רַע־הַמוֹסֵר, מוֹרִישׁ
הַבְּזִיּוֹן וּמַצְמִיחַ הַדָּאָגָה. וְאָמַר אַחֵר, מִי שֶׁאֵינוֹ מְקַבֵּל מוֹסֵר,
אֶבֶד וְנִעְכֵּר.

בְּנֵי, אֵל תִּבְרָחוּ מִקֶּצֶף בְּעַל־מוֹסֵר וּמִכַּעֲסוֹ, כִּי כַּעֲסוֹ
רָצוֹן, וְקֶצֶפוֹ פְּיוֹם וְנַחַת־רוּחַ, כִּי תוֹכִיחֶנּוּ נַפְשׁוֹ וְתִיַּסְרֶנּוּ,

1 משלי יב יח 2 מוסה"פ ב ה, 7 3 שם שם ג, 21 4 משלי ד יג 5 שם ח י
6 מבחר הפנינים כ י 7 מוסה"פ ב ו, 16 8 מבחר הפנינים מב יג * בגלל

וְיָשׁוּב מִכַּעֲסוֹ. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, * לֹא־הַמוֹסֵר, הָיָה בְּנִי-אָדָם
שׁוֹיִן. אֲבָל יִתְרוֹן קִצְתָּם עַל קִצְתָּם, בַּמוֹסֵר הַטּוֹב. וְאָמַר אַחֵר,
כֹּאֲשֶׁר לֹא תוֹכֵל עֵין הָאָדָם לְקַבֵּל אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ, כֵּן לֹא יִשָּׁג
הַמִּסְפֵּר בְּסִפּוֹר בַּעַל-הַמוֹסֵר הַנָּבוֹן.

וּמִדְרָכֵי הַמוֹסֵר, מִי שְׁאִינוּ מְדַבֵּר בְּפָנָי מִי שְׁגָדוֹל מִמֶּנּוּ
בַּמַּעֲלָה וּבַשְּׁנִים, וְאִינוּ חוֹלֵק עַל דְּבָרָיו, וְאִינוּ נִכְנָס לְתוֹךְ
דְּבָרֵי חֲבֵרוֹ, וּמַכְבֵּד כָּל אָדָם—אִישׁ כְּפִי מַעֲלָתוֹ, וּמַקְבֵּל כָּל
אָדָם בְּשִׂמְחָה וּבְסִכָּר פָּנִים יְפוֹת, וְאִינוּ מְבַזֶּה הָאֲנָשִׁים, וְאִינוּ
עוֹזְפָנִים. וּמַבְטִיחַ וְעוֹשֶׂה, וְאִינוּ מְשַׁנֶּה בְּדַבּוּרוֹ, וְאִינוּ רָגִיל
בַּמִּדַּת הַכַּעַס, כַּעֲנָן שֶׁאֵמַר שֶׁלֹּמֶה בְּחֻקָּמָתוֹ, ¹אֶל-תְּבַהֵל בְּרוּחָךְ
לְכַעֵס כִּי כַעַס בְּחִיק כְּסִילִים יָנוּחַ.

וּמִן הַמוֹסֵר, אָדָם שְׂאוֹהֵב אֶת מוֹכִיחֵיו וּמַכְבֵּד מְדַרְכָּיו
בְּדַרְכֵי הַחֻקָּה וְהַמוֹסֵר, כִּי הֵם הוֹרוּהוּ דֶּרֶךְ חַיִּים, כַּעֲנָן
שֶׁנֶּאֱמַר, ²וְדֶרֶךְ חַיִּים תּוֹכָחוֹת מוֹסֵר.

בְּנִי, אֵל יִקַּל בְּעֵינֶיכֶם הַמוֹסֵר, מִפְּנֵי שֶׁמְבִיא אֶת הָאָדָם
אֶל תְּכֵלֶת-הַטּוֹבָה וְאֶל גְּמִיבַת-הַמְּנוּחָה, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ³יִסֹּר
בְּנֶה וַיִּנְיֹחַ וַיִּתֵּן מַעֲדָנִים לְנַפְשָׁהּ. וְאוֹמֵר, ⁴יִסֹּר בְּנֶה כִּי-יֵשׁ
תִּקְוָה וְגו'. וְאוֹמֵר, ⁵אֶל-תִּמְנַע מִנַּעַר מוֹסֵר כִּי-תִכְנוּ בַשָּׁבֶט
לֹא יָמוּת. ⁶אֵתָּה בַשָּׁבֶט תִּכְנוּ וְנִפְשׁוּ מִשְׂאוֹל תִּצִּיל.

וְמָה הוּא הַמוֹסֵר? שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה דָבָר בִּסְתֵר שִׁיתְּבִישׁ
מִמֶּנּוּ בַּגָּלוּי, וַיִּשְׁמֹר אֶת נַפְשׁוֹ, וַיִּכְנִיעַ יָצְרוֹ, וַיְבָרִיחַ תְּאוֹתָיו,
וַיַּחְזִיק כָּל אָדָם לְמַעֲלָה מִמַּעֲלָתוֹ, וַיִּשְׁמֹר אֶת עַצְמוֹ לַעֲשׂוֹת
וְלֹא לְחַבְרוֹ דָּבָר שֶׁהִיא קָשָׁה עָלָיו לְסִבּוֹל מִמֶּנּוּ.

וְכֵל מִי שֶׁמַּקְבֵּל מוֹסֵר, סוּפוֹ לְהִתְחַכֵּם, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,
⁷שָׁמְעוּ מוֹסֵר וְחֻכְמוֹ וְאֶל-תִּפְרָעוּ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸שָׁמַע
עֲצָה וְקִבֵּל מוֹסֵר לְמַעַן תִּחַכֶּם בְּאַחֲרִיתָהּ.

לָכֵן בְּנִי, הָיוּ יוֹשְׁבֵינִי עִם בַּעֲלֵי-מוֹסֵר וְרָדְפוֹ אַחֲרֵיהֶם,

כדי שתחשבו מהם, כי האדם נפר בחברתו אם טוב אם רע, כמו שאמר חכם אחד, יקשתש, שב עם הנדיבים, כי אין כבודו של אדם וקלוננו אלא בישיבתו.

והאלהים ברחמיו ידריכנו בדרך החכמה והמוסר. ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מעלות החכמה ובצליה, נספר בגנות הסכלות ובצליה, כדי ליסר הפתאים ולהורותם פחיתות הכסילים וגריעותם ואבדן נפשותם והפסד גופותם וממונם, כדי לנשדם בדרך החכמה והמוסר, בצורת שדי.

דעו בני, כי מדת הסכלות גרועה מאד, ואין בכל המדות מדה גרועה הימנה, מפני שמגנה את עצמו, ומגנה את אביו ואת אמו. מגנה את עצמו, שנקרא כסיל, כענין שנאמר, ²לא יחפץ כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו. ואומר, ³אם תכתוש את האויל במכתש בתוך הריפות בעלי לא תסור מעליו אולתו. וכן הוא אומר, ⁴אולת אדם תסלף דרכו ועל יד יזעף לבו. ומגנה את אביו ואת אמו, כענין שנאמר, ⁵כעס לאביו בן כסיל וממר ליוולדתו. ואומר, ⁶ילד כסיל קתוגה לו ולא ישמח אבי נבל.

ואמרו חכמי הרומיים, ⁷הסכל קטן ואם יהיה זקן, והחכם גדול ואם יהיה נער. ולא עוד אלא, שהכסיל מאבד את ממונו באולתו, כענין שנאמר, ⁸אוצר נחמד ושמן בגנה חכם וכסיל אדם יבלענו. וכן הוא אומר, ⁹הכסיל חבק את ידיו ואכל את בשרו. ואמר חכם אחד, ¹⁰אין הון עתק כמו השכל, ואין חסר כל כמו הסכלות.

בני, באו וראו, כמה קשה הסכלות וכמה היא מגנה. שכן בסכלותו מאבד האדם גופו בעולם הזה, ונפשו לעולם הבא, כענין שנאמר, ¹¹פי כסיל מחתה לו, ושפתיו מוקש נפשו. פי כסיל מחתה לו, שמאבד גופו בעולם הזה. ושפתיו מוקש נפשו, שמאבדה מן העולם הבא. והסכלות קשה מן המות,

1 מבחר הפנינים כו ז 2 משלי יח ב 3 שם כו כב 4 שם יט 5 שם יז כה
6 משלי שכ כא 7 מוסח"פ ב יג 26 8 משלי כא כ 9 קהלת דה 10 מוסח"פ ב ו 16 11 משלי יח ז

כמו שאמר חכם אחד, המות, שנים. והסכלות, המות הגדול שבהם.

בני, הזהרו מן הפסיל יותר ממה שאתם נוהרים מן האש. כי, אם תתקרבו אל האש על דרך בינוני, תהנו ממנו. וכל מה שתוסיפו להתקרב אל הפסיל אפילו כמלא עיניכם, תלקה, ולא תוכלו ללמוד ממנו לא יראת-שמים ולא דעת ולא תבונה ולא דרך-ארץ, כי אם דברי-הבל ושטות. ועל זה הזהיר שלמה בחקמתו ואמר, ¹ לך מנגד לאיש כסיל ובל-ידעת שפתי-דעת. ושאלו לחכם, ² מה התכלית אשר תשים אליו כונתך? והשיב, להשמר מן הפסילים.

בני, הזהרו מחברת הפסיל ותתרחקו ממנו. כי חברתו, סכנה. והדבק בו, אנוחה. וקרבתו, יגון ושברון-רוח. שפך אמר שלמה בחקמתו, ³ ורעה כסילים ירוע. ואמר חכם אחד, ⁴ חברת השוטה, ענוי-הרוחות. ואמר אחר, ⁵ חבר-הכסיל, מסתכן. ואמר אחר, ⁶ איבת-המשכיל טובה מחברת-הכסיל. ואל תעשו דבר מן הדברים על ידי הפסיל ואפילו אם תבטחו עליו שיעשה הדבר מתקן. אף-על-פי שדבר נמנע הוא ונגד הטבע שיעשה הפסיל או יאמר דבר מתקן, אבל אפשר שיעלה לידו כסומא בארבה, או יפול דבר בפיו על הדרך שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁷ מיום שחבר בית-המקדש, נטלה נבואה מן הנביאים ונתנה לשוטים ולקטנים.

ומן הזריזות, לשמור עצמכם מן הסכלים שפראין בעצמן שהן חכמים, ומדברים על דרך חידות ומשלים של שטות, והסכלים ופתאים בתכלית הסכלות והפתיות, אבל לא באו לכלל שוטים גמורים שיצאו מכל גדר החכמה עד שזרקין האכנים ומכין את האנשים בשטותם, ומפילין עצמן מן החומות ומן הבתים ומן המגדלים, והולכין ערמין בשוק ואינן מתבישין.

מאלו איני צריך להזהירכם, כי מפני אלו בורחין אפילו הנערים והקטנים והפתאים. ועל העושים ממני השטות הזאת, אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹חרש שוטה וקטן, פגיעתן רעה. הם שחבלו באחרים, פטורין. ואחרים שחבלו בהן, חייבין. ונתנו חכמים סימן לשוטה הזה, ²שמקרע פסותו, ומפזר מעותיו, ולן יחידי בבית-הקברות, ועושה כיוצא בדברים הללו מעניני השטות. ושוטה שדברו חכמים בכל מקום, שעושה ממני השטות הללו וכיוצא בהן.

אמנם, אם תראו נער עושה מעשה נערות וענינים של שטות ומדבר דברים של סכלות ונראה שאדוק וקשור בהם בשביל נערותו, אל תתיאשו ממנו מלהוכיחו ולנסרו ולרדותו בשבט. כי, אם תוכיחו אותו ותנסרוהו, יגיע לו מכס רפואה והצלחה גדולה, כענין שאמר שלמה בחכמתו, ³אולת קשורה בלב-נער שבט מוסר ירחיקנה ממנו. ואומר, ⁴שבט ותוכחת ימן חכמה וגו'.

בני, אל תדברו באוני הכסיל, כי לא ישמע אליכם, ויבזה את דבריכם. שפך אמר שלמה בחכמתו, ⁵באני כסיל אל-תדבר כי-יבזו לשכל מליה. ובמוסרי אלכסנדר, ⁶כשתדבר למי שאין בו דעה, דומה למי שמשקה אילן יבש. והסעת אבנים מראש הקר, יותר נקל מדבר למי שאין בו דעת. בני, אל תתאהבו עם הכסיל, כי אהבתו שואה, ואחזתו מריבה, ורעותו קטטה. ואמר חכם אחד, הכסיל, אויב נפשו. ואיך יהיה אוהב לזולתו! ואמר אחר, ⁷הזק איבת המשפיל. פחות מהזק אהבת הכסיל. ואמר אחר, טוב שונא חכם, מאוהב שוטה. בני, אל תשאלו מתנה מן הכסיל, כי מתנתו גרועה, ונדבתו בוז וקלון, כמו שאמר חכם אחד, ⁸טובות הכסילים כערוגות באשפתות.

1 בוא קמא פו א במשנה 2 חגיגה ג ב — ד א 3 משלי כב טו 4 מ כט טו
5 שם כג ט 6 מוסה"פ ב ה 7 שם שם כא 18 8 שם שם יא 17

בְּנִי, אֵל תִּשְׁאַלְךָ עַל הַכְּסִיל, כִּי מַעֲשָׂיו ודְּבָרָיו יורו עַל
עַצְמוֹ. וְאִפְּלִיךָ אִם יִהְיֶה בֵּין אֵלֶיךָ אֲנָשִׁים, תְּכִירוּהוּ, כְּעִנְיָן
שֶׁנֶּאֱמַר, 'וְגַם בַּדֶּרֶךְ כְּשֶׁסָּכַל הַדֶּךְ לָבוֹ חָסֵר וְאָמַר לְכָל סָכַל
הוּא. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ² כָּל-עָרוֹם יַעֲשֶׂה בְדַעַת וְכִסִּיל יִפְרֹשׁ אֲוֵלָתוֹ.
בְּנִי, אֵל תִּשְׁבּוּ בְּמוֹשֵׁב הַכְּסִיל, כִּי יִחְלֹק עִמָּכֶם לֹדָא
דָּבָר, וְרוּצָה לְנִצּוֹחַ עַל-כָּל-פָּנִים. וְאִם יוֹדֵעַ בָּכֶם דָּבָר רָע,
יִגְלֶהוּ. וּמִדּוֹתֵיכֶם הַטּוֹבוֹת, יִסְתִּיר. כִּמּוֹ שֶׁאָמַר חָכָם אֶחָד,
³ הַנְּבָלִים רוֹדְפִים אַחֵר מוֹמִי בְּנֵי-אָדָם וַיַּעֲזֹבוּ מִדּוֹתֶם הַטּוֹבוֹת,
כַּאֲשֶׁר יִבְקֹשׁ הַזָּכּוֹב הַמְּקוֹמוֹת הַמְּגֻנָּעִים בַּגּוֹף וַיִּנָּח הַבְּרִיאִים.
וְאָמַר אַחֵר, הַזֹּהֵר מִשְׁכַּת עִם הַכְּסִילִים, כִּי כַּמָּה פְּעָמִים הִפְסִיד
הַכְּסִיל אֶת הָעָנִיו. וְאָמַר אַחֵר, ⁴ יִרְא מִיִּשְׁיבַת הַכְּסִיל, כַּאֲשֶׁר
תִּבְטַח בִּישִׁיבַת הַחָכָם. וְהַעֲצָה הַטּוֹבָה לָכֶם בְּנִי, אִם יִחְרַף
אֶתְכֶם הַכְּסִיל, אֵל תַּעֲנֵנו אוֹתוֹ עַל דְּבָרָיו. כִּי, אִם תַּעֲנֵנו אוֹתוֹ,
כִּכֹּר יִצְאָתֶם מִגֹּדֶר הַחֲכָמָה אֶל הַסְּכָלוֹת. וְעַל זֶה הַזִּהִיר שְׁלֹמֹה
בְּחֻכְמָתוֹ וְאָמַר, ⁵ אֶל-תַּעַן כְּסִיל כְּאוֹלָתוֹ פֶּן-תִּשְׁוֶה-לּוֹ גַּם-
אֶתָּה. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁶ הַשְׁתִּיקָה לְכְּסִיל, הִיא תִּשְׁוֹכְתּוֹ.
וְאֶף-עַל-פִּי שֶׁהַכְּסִיל רָגִיל לְחֻרְף וּלְגִדּוֹף תְּמִיד, תִּנּוּ לוֹ מְקוֹם
וַעֲשׂוּ עִצְמָכֶם כְּחֻרָשִׁים, כִּי יִזְמֵן לוֹ הָאֵל כְּסִיל כְּמוֹתוֹ שִׁטּוֹל
נִקְמַתְכֶם מִמֶּנּוּ. אֲךָ אִם יִדְבֹּר הַכְּסִיל נֶגֶד הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אִזּוֹ
תַּעֲנוּהוּ וְתוֹכִיחוּ עַל פָּנָיו חֲרָפָתוֹ, כִּדִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה רָגִיל בְּכָךְ,
וְכִדִּי שֶׁלֹּא יִחְזִיק עִצְמוֹ חָכָם. וְעַל זֶה הוֹכִיחַ שְׁלֹמֹה בְּנִקְמָתוֹ
וְאָמַר, ⁷ עֲנֵה כְּסִיל כְּאוֹלָתוֹ פֶּן-יִהְיֶה חָכָם בְּעִינָיו. וְזוֹ הִיא
דֶּרֶךְ הַחֲכָמִים וְכָל בְּעָלֵי-מוֹסֵר הִירָאִים אֵת יִי, הַחֲרָדִים אֵל דְּבָרוֹ.
בְּנִי, אִם יִפְגַּע אֶתְכֶם הַכְּסִיל בַּדֶּרֶךְ, עֲקֻמוּ אֶת הַדֶּרֶךְ
וְסוּרוּ מֵעֲדָיו וְתִכְרַחוּ מִפָּנָיו יוֹתֵר מִמָּה שִׁיכְרַח הָאָדָם מִחַיּוֹת
הַיָּצֵר. שֶׁכֵּךְ אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָתוֹ, ⁸ פָּגַשׁ דָּב שְׂכוֹל בְּאִישׁ וְאֶל-
כְּסִיל בְּאוֹלָתוֹ. וְאָמַר חָכָם אֶחָד, ⁹ אִין רְפוּאָת הַשּׁוֹטָה כִּי אִם

1 קהלת י ג 2 משלי יג טו 3 מוסה"פ ב ב 35 4 מבחר הפנינים מג לא
5 משלי כו ד 6 מבחר הפנינים ג יד 7 שם שם ה 8 שם יז יב 9 מוסה"פ ב כא 32

להתרחק ממנו. ותברחו מקצף הכסיל ומכעסו, כי כמו שיאמר, יעשה, ואל יניח דבר מיכלתו. ואמרו, מעולם לא עבר דבר על לב הכסיל שלא הביאו אל הפעל, ומעולם לא נתחרט על דבר רע שעשה.

ואתם בני, שימו כונתכם ושכלכם על אלו המדות המגנות והפחותות אשר אני זוכר עתה, שיאות אל כל חכם לב להזהר בהם, כדי שלא יחשב לסכל ולשוטה. כי כל אלו המדות הגרועות, נמצאים בסכלים ובחסרי-הדעת.

דעו לכם בני, כי אלו הם מקצת ממדות הכסיל הרשע: חכם בעיניו, ומחזיק עצמו צדיק וחסיד וירא-שמים, ואינו מכיר ערך עצמו, ומחזיק כל אדם סכל ממנו. על כן בני, תשמרו עצמכם ממנו, כמו שתשמרו עצמכם מן הנחשים השרפים, ואל תתנכחו עמו בדבר מן הדברים, פן תחללו עצמכם עמו.

ידעו, כי מדת הכסיל, כשיעשה או ידבר דבר של שטות, אז מתנשא ומתפאר בעצמו ויעלוז וישיש כמוצא שכל רב, כענין שנאמר, ¹אונת שמחה לחסר-לב. ושונא את התוכחות ואת המוסרים, כענין שנאמר, ²ושונא תוכחת בער. וכן הוא אומר, ³אויל ינאץ מוסר אביו וגו'. ושונא מוכיחיו והמנסרים אותו, כענין שנאמר, ⁴אל-תוכח לץ פן-ישנאך וגו'. ושונה תמיד באונתו ואינו מתבייש, כענין שנאמר, ⁵ככלב שב על-קאו כסיל שונה באונתו. ומדבר בגאות ושררה, כענין שנאמר, ⁶בפי-אויל חטר גאון וגו'. ומריב עם כל אדם, וכועס ללא דבר, כענין שנאמר, ⁷כל-רוחו יוציא כסיל וגו'. ודן את כל האדם לכף-חובה, ואומר מה שיודע ומה שאינו יודע, ומה ששומע ואינו שומע, הולך רכיל ומגלה סוד, נוקם ונוטר, מקנא וחומד, ומרבה הזקיו לכל אדם, נבהל

5 שם כו יא

4 שם טו ה

3 שם טו ה

2 שם יב א

1 משלי טו כא

7 שם כט יא

6 שם יד ג

לְהָשִׁיב וּנְחַפּוּז לַעֲשׂוֹת כָּל מָה שִׁיעֲלָה בְּלִבּוֹ, זֹכֵר הַפְּשָׁעִים וּמִכֶּסֶה הַחֲסָדִים, וְשׁוֹנֵא הַחֲכָמִים וּבַעֲלֵי-הַמוֹסֵר לְפִי שְׁאִינוּ מֵהֶם, וּמִרְבֵּה הַשְּׁחוּק, וּמִהֲלָךְ בְּקוֹמָה זְקוּפָה, גְּבֵה עֵינָיִם וְרַחֲב לֵבָב, וּמִתְאַוֶּה לְכָל דָּבָר, חוֹלֵק עַל הָאֲמֶת וּמֵרִיב עַל הַצֶּדֶק, וְשֹׂמֵחַ בַּקְּלָקָלָה, וּמִבְּזֵה הָאֲנָשִׁים, וְכֵל בְּגִי-אָדָם שׁוֹיֵן בְּעֵינָיו. וְכִבֵּר אָמַר חֲכָם אֶחָד, יִכָּל מִי שֶׁבְּגִי-אָדָם שׁוֹיֵן בְּעֵינָיו, דָּא יְהִי לֹו חֲבָרִים, וְכֵל עֵינָיו וּמַעֲשָׂיו בְּלִי סֵדֵר וְתִקּוּן, וְכֵל מִדּוֹתָיו הַפּוֹכוֹת, וּמִנְהֲגָיו מְגֻנִּים וּמִכְלָעִים. וּמִנְהֵג הַכֶּסֶל לְקַנָּא עַל הַחֲכָם, וְלִהְשָׁתֵּרֵר עָלָיו בְּגֵאוּת, וְלִהְנַהִיגוֹ עַל דֶּרֶךְ סִכְלוֹתוֹ. וְהַחֲכָם הַמִּשְׁכִּיל, שׁוֹמֵעַ וְשׁוֹמֵק וְאִינוֹ מָשִׁיב, כְּדִי שֶׁדָּא יִתְחַלֵּל עִמּוֹ, כֵּן יִחַשֵׁב כֶּסֶל כְּמוֹהוּ. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, שְׁלֹשָׁה רְאוּי לְחִמּוּל עֲלֵיהֶם יוֹתֵר מִכָּל אָדָם, דַּעֲתָן שְׁמִנְהִיג אוֹתוֹ מִשְׁגָּע, וְצָדִיק שְׁמוּשָׁל בּוֹ רָשָׁע, וְנָדִיב שֶׁהוּא צָרִיף לְנִבֵּל. וְדַעוּ בְּנֵי, כִּי, אִם יַעֲשֶׂה אָדָם אוֹ יֹאמֵר אֲפִילוֹ דָּבָר אֶחָד מִעֲנִינֵי הַשְּׁטוּת, מִכְרִיעַ הוּא אֶת חֲכָמָתוֹ, וּמַחְזִיקִין אוֹתוֹ בַּחֲזָקַת שׁוֹטָה, כְּעֵינֵן שְׁנֵאמַר, ² יָקָר מִחֲכָמָה מִכְּבוֹד סִכְלוֹת מַעֲט. לָכֵן בְּנֵי, אֲהָבוּ אֶת הַחֲכָמָה, וְקִנּוּ אֶת הַמוֹסֵר, וְתִכְבְּדוּ אֶת בַּעֲלֵי הַחֲכָמָה וְהַמוֹסֵר, כְּדִי שֶׁתִּחַשְּׁבוּ מֵהֶם. וְהֵאלֹהִים יַצִּילֵנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגֻנוֹת, וְיַצִּילֵחֲנוּ בְּדֶרֶךְ הַחֲכָמָה וְהַמוֹסֵר, לְמַעַן רַחֲמֵי הַרְבִּים וְחֲסָדָיו הַגְּדוֹלִים.

הַמַּעֲלָה הַתְּשַׁע-עֶשְׂרֵה

מַעֲלַת הַעֲשָׂרָה

בְּנֵי, בָּאוּ וְאַלְמָדְכֶם מַעֲלַת הָעֶשֶׂר. דַּעוּ בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת הָעֶשֶׂר הִבָּא לֹו לְאָדָם בְּצֶדֶק וּבְאֱמוּנָה וּבִישָׁר, הִיא מִן הַמַּעֲלֹת הַטּוֹבוֹת, כִּי בָּהּ יִנְכָּה הָאָדָם לְנַחֲלֵל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְלִירֶשׁ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שְׁבֻזְמָן שֶׁהָאָדָם עָשִׂיר, יִחְיֶה אֶת עַצְמוֹ בְּלִי

צַעַר וּבְלִי יִגִּיעָה גְדוֹלָה וּבְלִי מַחֲשָׁבָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּעֵנִינִי
הַפְּרָנוֹס וְהַכְּפוֹל וְכָל מַחֲיַת בְּנֵי-אָדָם. וְבוּ יוֹכֵל הָאָדָם לְהַצִּיל
אֶת נַפְשׁוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, כִּי יַחֲלַק מִמָּמוֹנוֹ לְצַדִּיקָה וַיִּפְרֹנֶס
מִמֶּנּוּ הָעֲנִיִּים, כְּעֵנִין שְׁנֶאֱמַר, ¹כִּפָּר נַפְשׁ-אִישׁ עֲשָׂרוֹ וְגוֹי.
וְלֹא נִבְרָאת מִדַּת הָעֲלִי אֲלָא כְּדִי שְׂיִזְכוּ הָעֲשִׁירִים בָּהֶן, וַיִּנָּצְלוּ
מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. ²וְזֶוּ הִיא הַשְּׂאֵלָה שֶׁשָּׂאֵל טַרְגֵּסְרוּפּוֹס הַרְשָׁע
אֶת רַבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לוֹ, אִם אֵלֶיכֶם אוֹהֵב עֲנִיִּים הוּא,
מִפְּנֵי-מָה אֵינוֹ מִפְּרֹנֶסֶן? אָמַר לוֹ, כְּדִי שְׁנַנְצַל אָנוּ בָּהֶן מִדִּינָה
שֶׁל גִּיהֶנֶם. וְכֵן הוּא אוֹמַר, ³יֵשֵׁב עוֹלָם לִפְנֵי אֱלֹהִים חֹסֵד
וְאֶמֶת מִן יִנָּצְרֶהוּ. ⁴אָמַר דּוֹד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַבּוֹנוֹ
שֶׁל עוֹלָם, יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּשֹׁנָה. כְּלוּמַר, שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ הַבְּרִיּוֹת
זֶה לָזֶה. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִם כֵּן, חֹסֵד וְאֶמֶת מִן
יִנָּצְרֶהוּ? וְלֹא עוֹד אֲלָא שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁהָעֶשֶׂר הֵזֶה מְצוּי, שָׁם
הַבְּרָכָה מְצוּיָה, כְּעֵנִין שְׁנֶאֱמַר, ⁵בְּרַכַּת יי' הִיא תַעֲשִׂיר וְגוֹי.
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבְרָכָה ⁶, ⁷עֶשֶׂר תַעֲשֶׂר, עֶשֶׂר
בְּשִׁבִיל שְׁתַּתְעֶשֶׂר. כְּלוּמַר, עֶשֶׂר מְמוֹנָה וְתֵן מִמֶּנּוּ לְעֲנִיִּים
וְתִזְכֶּה לְהַתְעֶשֶׂר. וּמִן הַמַּעֲשָׂרוֹת, הֵיוּ זֹכִינִן בָּהֶן לְעֲנִיִּים.
וְכֵן מְצִינוּ בְּאַבוֹת-הָעוֹלָם שֶׁהֵיוּ עֲשִׁירִים וְהֵיוּ מַעֲשָׂרִין
אֶת מְמוֹנָם כְּדִי לְזַכּוֹת בָּהֶם לְעֲנִיִּים. וּמַנִּין אָנוּ אוֹמְרִים כֵּן?
בְּאַבְרָהָם אֲבִינוּ כְּתִיב, ⁸וְאַבְרָהָם זָקֵן כָּא בְּיָמִים וַיִּי בְרַךְ אֶת-
אַבְרָהָם בְּכָל. וְעֶשֶׂר מְמוֹנָה, כְּעֵנִין שְׁנֶאֱמַר, ⁹וַיִּתֵּן-לוֹ מַעֲשֶׂר
מִכָּל. וְעַל כֵּל זֶה, הָיָה בֵּיתוֹ פֶּתוּחַ לְכָל עוֹבֵר וְשֹׁב, וְהָיָה
מֵאֲכֻסָּנָם בְּבֵיתוֹ, כְּעֵנִין שְׁנֶאֱמַר, ¹⁰וַיִּטַּע אִשָּׁל בְּבֹאֵר שֶׁבַע וְגוֹי.
וְכֵן מְצִינוּ בִּיצְחָק אֲבִינוּ שֶׁהָיָה עֲשִׂיר, כְּעֵנִין שְׁנֶאֱמַר,
¹¹וַיִּתֵּן מִמֶּנּוּ כִי-עֲצַמָּת מִמֶּנּוּ מָאֵד. ¹²שֶׁהֵיוּ אוֹמְרִין, זָכַל פְּרִדּוֹתָיו
שֶׁל יִצְחָק, וְלֹא כֶסֶף וְזָהָב שֶׁל אַבְיִמֶלֶךְ. וְעֶשֶׂר מְמוֹנָה, כְּעֵנִין
שְׁנֶאֱמַר, ¹³וַיִּזְבַּע יִצְחָק בְּאֶרֶץ הַהִיא וַיִּמְצָא בְּשֹׁנָה הַהִיא מָאָה

1 משלי יג ח 2 בבא בתרא י א 3 תהלים סא ח 4 שמות רבא לא ח 5 משלי י כב
6 שבת קיט א 7 דברים יד כב 8 בראשית כד א 9 שם יד ב 10 שם כא לג
11 שם כו טז 12 בראשית רבא סד ו 13 בראשית כו יב

שָׁעִרִים וַיִּבְרָכֵהוּ יי. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּנוֹם לְבָרְכָהּ, ¹לְמַעַשְׁרוֹת הָיוּ. וְכֵן מְצִינוּ בַּיַּעֲקֹב אֲבִינוּ שֶׁהָיָה עָשִׂיר, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ²וַיְהִי-לִי שׂוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשֹׁפְחָה וְגו'. וְעָשִׂיר מְמוֹנוֹ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³וְכָל אֲשֶׁר תִּתֶּן-לִי עָשִׂיר אֲעַשְׂרֶנּוּ לָךְ. וּמֵאוֹתָן הַמַּעַשְׁרוֹת, הָיוּ זֻכִּין בָּהֶן לְעֲנִיִּים.

מַעֲלָה גְדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעָשִׂיר. שֶׁכֵּל זְמַן שֵׁישׁ לוֹ לָאָדָם עָשִׂיר וְנִכְסִים וְעוֹשָׂה מֵהֶן צְדָקָה, קוֹנֶה לוֹ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴הוֹן-וְעָשִׂיר בְּבֵיתוֹ וְצְדָקָתוֹ עֹמֶדֶת לְעַד. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁמִּגִּין עָלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה מִן הַפְּגָעִים וּמִמַּקְרִים הָרָעִים כְּאָדָם שֶׁנִּתּוֹן בְּעִיר בְּצוּרָה, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵הוֹן עָשִׂיר קָרִית עָזָה וְכַחוּמָּה נִשְׁגָּבָה בְּמִשְׁכָּתוֹ. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, ⁶הָעָשִׂיר, צָנָה וְסוֹחָרָה.

גְדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעָשִׂיר. מִפְּנֵי שֶׁהָעָשִׂיר בָּא לוֹ לָאָדָם מֵאֵת הַמָּקוֹם, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וְהָעָשִׂיר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיהָ. וְאוֹמֵר, ⁸לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נָא יי צְבֹאוֹת. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹כִּי-מִמָּה הַכֶּלֶל וּמִיָּדָה נִתְּנוּ לָךְ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גְדוֹלָה מַעֲלַת הָעָשִׂיר. שֶׁהָרִי הַכֶּלֶל מִתְקָרְבִין אֵצֶל הָעָשִׂיר, וְנַעֲשִׂים לוֹ מַהֵם קְרוֹבִים, וּמַהֵם אוֹהֲבִים וְרַעִים, כְּדִי לִהְיוֹת מִמֶּנּוּ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰וְאֶהְיֶה עָשִׂיר רַבִּים. וְאוֹמֵר, ¹¹הוֹן יִסִּיף רַעִים רַבִּים וְגו'. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁנַּעֲשֶׂה עֲלֵיהֶם שָׂר וְגְדוֹל, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²עָשִׂיר בְּרָשִׁים יִמְשֹׁל. גְדוֹלָה הִיא מַעֲלַת הָעָשִׂיר, שֶׁהַכֶּלֶל מִשְׁכִּימִין לְפָתְחֵי הָעָשִׂירִים וְנִמְצָאִין בְּבִתְיָהֶן. אִם חֲכָמִים הֵם, בְּבִתֵּי הָעָשִׂירִים נִמְצָאִים. וְאִם בְּעַלֵּי-מִקְרָא הֵם, בְּבִתֵּי הָעָשִׂירִים נִמְצָאִים. וְאִם בְּעַלֵּי-מִשְׁנָה, בְּבִתֵּי הָעָשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם בְּעַלֵּי תַלְמוּד הַלְּכוֹת וְאַגְדוֹת, בְּבִתֵּי הָעָשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם סוֹפְרִים, בְּבִתֵּי הָעָשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם בְּעַלֵּי-פְרָקֵמֶטְיָא, בְּבִתֵּי הָעָשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם

1 בראשית רבא סד ו	2 בראשית לב ו	3 כח כב	4 תהלים קיב ג
5 משלי יח יא	6 מוסה"פ ב כא 39	7 דברי הימים א כט יב	8 חגי ב ח
9 דברי הימים א כט יד	10 משלי יד כ	11 שם יט ד	12 שם כב ז

פרנס־סיצבור, בִּכְתִּי הַעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם גִּבְאֵי־צִדְקָה, בִּכְתִּי הַעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. וְאִם צְרִיכֵי־חֶסֶד, בִּכְתִּי הַעֲשִׂירִים נִמְצָאִין. אָמַר מַעֲתָה, ¹הִפֵּל צְרִיכִין לְמַר־חֲטִיָּא. וְשָׁאֵלוּ לְחֶכֶם אֶחָד, ²מִדּוּעַ הַחֲכָמִים שׁוֹקְדִים עַל דִּלְתֵּי הַעֲשִׂירִים, וְהַעֲשִׂירִים לֹא יִשְׁקְדוּ עַל דִּלְתֵּי הַחֲכָמִים? וְהָשִׁיב, כִּי יָדְעוּ הַחֲכָמִים מַעֲלַת הָעֹשֶׁר, וְהַעֲשִׂירִים לֹא יָדְעוּ מַעֲלַת הַחֲכָמָה.

לְפִיכָּה, אֲזַהֲרֶכֶם בְּנֵי לְכַבֵּד אֶת הַעֲשִׂירִים שְׂאִינֶן מִתְגָּאִין בְּעֶשְׂרֵן עַל הַבְּרִיּוֹת, וּמַחֲלִקִּין מִמָּמוֹנֵן לְצִדְקָה וּגְמִילוּת־חֲסִדִּים. שְׁכֹן מְצִינוּ ³בְּרַבִּי עֲקִיבָא שֶׁהִיא מְכַבֵּד אֶת הַעֲשִׂירִים, וְכֵן ⁴רַבִּנּוּ הַקָּדוֹשׁ כְּמוֹ־כֵן הִיא מְכַבֵּד אֶת הַעֲשִׂירִים וּמוֹשִׁיבֵן אֲצִלוֹ. וְכָל־כֶּף לָמָּה? מִפְּנֵי שֶׁעֲשִׂירִים גְּדוֹלִים הִיוּ, וְהִיוּ מְכִירִין מַעֲלַת הָעֹשֶׁר.

יָדְעוּ לָכֵם בְּנֵי, כִּי מַעֲלַת הָעֹשֶׁר, מְמִיטֵב מַעֲלֹת מְדוּת הָעוֹלָם הַזֶּה. כִּי בַעֲבוּר הַמָּמוֹן, יִהְיֶה הָאָדָם נִכְבָּד בֵּין הָעָרִים וְהַסִּגְנִים וַיִּתֵּר הָעָם. וְאִם יֵשׁ בּוֹ מוֹם וְדָפִי, יִסְתִּירוּהוּ. וְהוּא מְקוֹה טְהָרָה לְפָסוּלִין. שְׂפָךְ אֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָרוּנָם לְבָרְכָה, ⁵הַכֶּסֶף, מְטַהֵר אֶת הַמַּמָּזְרִים. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, מִיטֵב הַחַיִּים, הַמִּדָּע וְהָעֹשֶׁר. כִּי בִשְׁנֵיהֶם תִּשְׁיֵג כְּבוֹד, עַל הַיְחִידִים וְעַל הַקָּמוֹן. כִּי הַיְחִידִים יְכַבְּדוּהָ בָמָּה שֶׁתִּדַּע, וְהַקָּמוֹן יְכַבְּדוּהָ בָמָּה שֶׁיֵּשׁ בְּיָדָהּ. וְאָמַר אַחֵר, ⁶הָעֹשֶׁר יִסְתִּיר כָּל מוֹם. וְאָמַר אַחֵר, ⁷הָעֹשֶׁר יַגְלֶה הַטּוֹבָה.

בְּנֵי, אַל תְּהִי מַעֲלַת הָעֹשֶׁר קִלְיָה בְּעֵינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִמְבַּחֵר מַעֲלֹת מְדוּת הַגּוֹפְנִיּוֹת. לְפִיכָּה, הַשְׁתַּדְּלוּ לְקַנּוֹת עֹשֶׁר וְנִכְסִים בְּצִדָּק וּבְאַמּוּנָה וּבִישָׁר, כְּדֵי שִׁיתְקִים בְּיָדְכֶם וְתוֹרִישׁוּ אוֹתוֹ לְבָנֵיכֶם, כְּעֹנֵן שְׁנֵאמַר, ⁸טוֹב יִנְחִיל בְּנֵי־בָנִים וְגו'. שֶׁאִם לֹא כֵן, דָּעוּ לָכֵם כִּי הָעֹשֶׁר הַבָּא לְיַד הָאָדָם בְּגִנְיָה וְעֶשֶׂק וְגִזְלָה, לֹא יִתְקַים בְּיָדוֹ, וַיֵּאבֵד הָעֹשֶׁר הַהוּא כְּעֹנֵן רָע,

א קידושין עא א

ב עירובין פו א

ג משלי יג כב

ד מוס"פ ב ו 24

ה שם שם שם 51

ו ברכות סד א

ז מוס"פ ב כא 30

או יִרְשֶׁנוּ צַדִּיק, כַּעֲנָן שְׁנָאֹמֶר, ¹ וְצִפּוֹן לְצַדִּיק חֵיל חוּטָא. או שְׁמָא יָמוּת קֹדֶם וְמָנוּ וְלֹא יִמָּצָא מֵאוֹתוֹ הַמָּמוֹן קוֹרֶת-רוּחַ וְהִנָּאָה בְּעוֹלָם, כַּעֲנָן שְׁנָאֹמֶר, ² קָרָא דָּגֵר וְלֹא יָלֵד עֲשֵׂה עֶשֶׂר וְלֹא בְּמִשְׁפָּט בְּחֻצֵי יָמָיו יַעֲזֹבֵנוּ וְגו'. וְאוֹמֵר, ³ הוֹן מִהֶבֶל יִמְעַט וְגו'.

וְאֵל יֹאמֶר הָאָדָם הָעֹשִׂיר, ⁴ כִּחֵי וְעֵצִים יָדֵי עֲשֵׂה לִי אֶת-הַחֵיל הַזֶּה, כִּי דָּבָר זֶה מִמִּדַּת הָרָשָׁעִים הַמִּתְגַּאֲנִין עַל בְּנֵי-אָדָם בְּמָמוֹנָן שְׁסוּפוֹ לְאִבּוּד, אֲלֹא יָבִין וַיֵּדַע כִּי הָאֱלֹהִים הוּא הַנוֹתֵן לוֹ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חֵיל ⁵ וְלִקְנוֹת מָמוֹן. לְפִיכָךְ, יִתֵּן אֵל לְבוֹ שְׂכָל מֶה שְׁחַנְנוּ הָאֵל מִן הָעֶשֶׂר וְהַמָּמוֹן, הוּא אֲצִלּוֹ פְקֻדוֹן מֵאֵת הַבּוֹרָא, כִּי הַמָּמוֹן הַזֶּה כִּנְפִים יֵשׁ לוֹ. וְהַיּוֹם הָאָדָם עֹשִׂיר מְלֹא מִכָּל-טוֹב, וְלִמְחֹר אֵין לוֹ מֵאוֹמָה, כַּעֲנָן שְׁנָאֹמֶר, ⁶ הִתְעִיף עֵינָיָהּ בּוֹ וְאִינְנוּ כִּי עֲשֵׂה יַעֲשֵׂה-לּוֹ כִּנְפִים וְגו'. וְאֵל יִתְגַּאֲה וְיִתְרַהֵב עָלָיו וְאֵל יִבְטַח בּוֹ, כַּעֲנָן שְׁאֹמֶר אֵיבּוֹב, ⁷ אִם-שָׁמַתִּי זֶהָב כֶּסֶף וְלִכְתֹּם אֲמַרְתִּי מִבְּטָחִי. וַיִּתֵּן אֵל לְבוֹ תְּמִיד כִּי ⁸ יִי מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף-מְרוֹמָם, וְהָעוֹלָם הַזֶּה כַּגִּלְגָּל מִתְגַּלְגֵּל עַל בְּנֵי-הָאָדָם תְּמִיד. וַיִּירָא וַיִּפְחַד מִגְּזֵרַת הַמָּקוֹם, כַּעֲנָן שְׁנָאֹמֶר, ⁹ כִּי בְּגִלְגָּל הַדָּבָר הַזֶּה. וְאוֹמְרוֹ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּהּ, ¹⁰ גִּלְגָּל הוּא הָעֲנִיּוֹת שְׁחוֹזֵר בְּעוֹלָם. שָׁאֵם לֹא בָּא הוּא לְיַדֵּי עֲנִיּוֹת, בָּא בְּנוֹ. וְאִם לֹא בָּא בְּנוֹ, בָּא בֶן-בְּנוֹ. וְאוֹמֵר חֲכָם אֶחָד, טוֹב מִן הַמַּצְפּוֹנִים וּמִן הַמְּטַמּוֹנִים, עֶשֶׂר אֲשֶׁר הוֹשֵׁם לְדַעְתָּן שְׁמִירָה לְנַפְשׁוֹ וְקָנָה בְּמִתְנָתוֹ שֵׁם-טוֹב.

בְּנִי, בַּעֲבוּר אֲשֶׁר רָאִיתִי קִצָּת מִן הָאֲנָשִׁים הָעֹשִׂירִים מִתְגַּדְּלִים וּמִשְׁתַּרְרִים עַל בְּנֵי-אָדָם בַּעֲבוּר מָמוֹנָם, וּמִתְנַשְּׂאִים עַל אֲנָשֵׁי דוֹרָם וְחֲכָמֵי הַקְּהֵלוֹת, וְאֶף-עַל-פִּי שֵׁישׁ מִן הָעֹשִׂירִים הִלְלוּ שֵׁהֶם כִּכְלִי אֲשֶׁר אֵין חִפְזָן בּוֹ, וְאֵין בָּהֶם שׁוֹם מַעֲלָה

1 משלי יג כב 2 ירמיה יו יא 3 משלי יג יא 4 דברים ח יו 5 שם שם יח
6 משלי כג ה 7 איוב לא כד 8 שמואל א ב י 9 דברים טו י 10 שבת קנא ב

אחרת בעולם שיסמכו עליה, לא דעת ולא תבונה, לא תורה
ולא יראת-שמים ולא אפילו דרך-ארץ, ואף-על-פי-כן רוצים
להנהיג בני-דורם לפי דעתם בגאות לבם וגסות רוחם,
כמו שאמר חכם אחד, ¹העשר מעטה-הגאון, והגאון מרכבת
הרשע. לפיכך, ראיתי להזהירכם על זה, בלי להתגאות על
ממונכם, ולבלי השתרר בעשרכם על בני-אדם, ואפילו אע
עליהם לשאר מעלות המדות, מפני שהעשר והממון הוא משל
הקדוש-ברוך-הוא. וכדרך שנתנו ביד האדם, כן ברשותו לטלו
ממנו, כענין שאמר איוב, ²י נתן ויני לקח יהי שם יי מברך.
דעו לכם בני, כי יש מן האנשים העשירים, שכל שאר
מעלות המדות אשר יתכנו לבני-אדם הכשרים להחזיק בהם,
נראים בעיניהם הבל ורעות-רוח, וככלם כאין בעיניהם, וסבורים
הם שאין בכל שאר מעלות המדות תועלת של כלום לפי
מעלת העשר. ואומרים, שהעשר הוא התורה והוא היראה
והוא החכמה והוא היחס הגדול שבכל היחסים, כמו שאמר
אחד מן החכמים, ³העשר, יחס למי שאין לו יחס. ובעשר,
יקנו בני-אדם עבדים ושפחות כדי שישמשו אותם, ושוכרין
ממנו בני-חורין שמשמשין אותן ועושין מלאכתן, כמו שאמר
חכם אחד, האנשים יקנו העשר, והעשר יקנה האנשים.
ואומרים בלבם, אלמלא שהם חשובים וצדיקים בעיני המקום,
לא היו זוכים במעלת העשר. ולא נתנו אל לבם כי לפעמים
נותן המקום לאדם עשר ונכסים כדי לנסותו אם יעשה ממנו
צדקה וגמילות-חסדים ואם לאו. ואם לא יעשה ממנו צדקה
וגמילות-חסדים כפי הראוי לעשות מממנו, אז טוב לו אם
היה עני מחזר על הפתחים, כי יענש עליו בעולם הזה ולעולם
הבא. ועליו נאמר, ⁴עשר שמור לבבך לך רעתו.

הלא תראו בני, מה שארע לו לקרח על שנתגאה בעשרו

וערער על הַכֹּהֵנָה, מֶה עֲלֶתָה לוֹ לְבִסּוֹף? וְנִתְּפַח הָאָרֶץ אֶת־
פִּיהָ וְתִבְלַע אֹתָם וְאֶת־בְּתִיָּהֶם וְאֶת כָּל (אֲשֶׁר לָהֶם) וְגו'. גַּם
הֵמָּן הִרְשָׁע עַל שְׁנִיתָגָאָה בַּעֲשָׂרוֹ וְאָמַר, "וְעֲשֵׂרֶת אֲלָפִים
כֶּכֶר־כֶּסֶף אֲשָׁקוֹל עַל־יָדֵי עֹשֵׂי הַמִּלָּאכָה, מֶה עֲלֶתָה לוֹ לְבִסּוֹף?
וַיִּתְּלוּ אֶת־הֵמָּן עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־הָכִין לְמָרְדֳּכָי. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר, יְבוֹטַח בַּעֲשָׂרוֹ הוּא יִפֹּל וְגו'.

בְּנֵי, אֵל תִּתְּגָאוּ בַּעֲצָמְכֶם בְּשִׁבִּיל הַמָּמוֹן וְאַל תִּבְטְחוּ
עָלֵי, מִפְּנֵי שֶׁהַבְּטָחוֹן עַל הַמָּמוֹן הִיא מִדַּת הַרְשָׁעִים שֶׁכְּתוּב
בָּהוּ, ⁶הַבְּטָחִים עַל־חַיִּלָּם וּבָרַב עֲשָׂרָם יִתְהַדָּלוּ.

וידעו בְּנֵי, כִּי מִקְצֵת מִן הָעֲשִׂירִים, חֲכָמִים בְּעִינֵיהֶם.
וּכְשֶׁמְדַבְּרִים לְבְנֵי־אָדָם, מְדַבְּרִים דְּרָךְ חִידוֹת וּמִשְׁלָיִם. וְאַפִּילוֹ
אִם הֵם סִכְלִים וְחִסְרֵי־הַדַּעַת, מְדַבְּרִים עַל־פִּי הַמָּמוֹן לֹא עַל
פִּיהֶם, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶חֲכָם בְּעִינָיו אִישׁ עֲשִׂיר וְדַל מִבֵּין
יִחְקֶרנּוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁמִּקְצֵתָם עוֹי־פָנִים וּקְשֵׁי־מַצַּח בַּעֲבוּר
עֲשָׂרָם שְׁבוֹטָחִים עָלָיו, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וְעֲשִׂיר יַעֲנֶה עֲזוֹת.
וּמֶה מֵאֵד דְּכָר מְכַזֵּר וּמִגְנָה, הָעֲשִׂיר הַמְּבֹזָה אֶת הָעֵנִי, וּמִבְעַט
בְּהִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתּוֹךְ הָעֵשֶׂר. וְזוֹ הִיא מִדַּת הַרְשָׁעִים
שְׁבוֹעֲטִין בְּהִקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתּוֹךְ שְׁבַע וְשָׁלָלָה וְעֵשֶׂר, כַּעֲנָן
שֶׁכְּתוּב בְּרִשְׁעִים, ⁸כִּמְרַעִיתָם וַיִּשְׁבְּעוּ שְׁבַעוּ וַיָּרֶם לָבָם עַל־כֵּן
שֶׁכְּחוּנִי. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁹וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּכְבֹּט שְׁמֹנֶת עֶבֶת
כִּשִׁית וְגו'. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, שְׁתֵּי מִדּוֹת הֵן רָעוֹת, כִּשִׁיתָגָאָה
הַנָּדִיב בְּנִדְבָתוֹ, וּכְשִׁיבְעַט הָעֲשִׂיר בַּעֲשָׂרוֹ. וְאָמַר, עֲשֵׂר
הַרְשָׁעִים, רָעָה לָהֶם וְרָעָה לָּעוֹלָם. וְעֲשֵׂר הַצַּדִּיקִים, הִנָּהוּ
לָהֶם וְהִנָּהוּ לָּעוֹלָם.

בְּנֵי, הַשְׁתַּדְּלוּ לְקִנּוּת עֲשֵׂר וּנְכָסִים בְּאַמוּנָה וּבִישָׁר, כְּדִי
שֶׁתּוֹכְלוּ לַחֲיוֹת בָּעוֹלָם וְאַל תַּצְטָרְכוּ לְבָרִיּוֹת, וּכְדִי שֶׁתּוֹכְלוּ
לְזִכּוֹת מִמֶּנּוּ לַעֲנִיִּים. וּכְבֹּר שְׁאֵלּוֹ לְחֲכָם אֶחָד, ¹⁰מִדּוּעַ תַּצְבוּר

1 במדבר טו לב	2 אסתר ג ט	3 שם ז י	4 משלי יא כח	5 תהלים מט ז
6 משלי כח יא	7 שם יח כג	8 הושע יג ו	9 דברים לב טו	10 מוסה"ס בב ב 46

העֶשֶׂר וְאַתָּה זָקֵן? וְהַשִּׁיב, טוֹב שְׂמֹת הָאָדָם וַיִּנְחִיל לְאוֹיְבָיו
הַזֶּה, מִשִּׁיצְטָרֵף לְאַהֲבָיו בְּחַיָּיו.

בְּנִי, אִם חֲנֻנְכֶם הַמָּקוֹם עֶשֶׂר וּנְכָסִים, תִּחְלְקוּ מִמֶּנּוּ
וּתַעֲזְרוּ בּוֹ אֶת קְרוֹבֵיכֶם וְאַהֲבֵיכֶם וּשְׂכֻנֵיכֶם הַצְּרִיכִים לָכֶם,
כִּי הַדָּבָר הַזֶּה חֻבָּה עֲלֵיכֶם מֵאֵת הַבּוֹרָא. וְאָמַר חָכָם אֶחָד,
יָמִי שֶׁלֹּא יַעֲזוֹר אֶהְיֶה בְּעַשְׂרוֹ, יַעֲזוּרְהוּ בַּעַת חֲסָרוֹנוֹ.
לָכֵן בְּנִי, תִּשְׁמְרוּ הַמָּמוֹן שֶׁבָּא לְיַדְכֶם בְּהִתֵּר וּבִישָׁר,
וְאֵל תִּפְזְרוּ אוֹתוֹ כִּי אִם בַּעַת הַצָּרֶף, וּבִשְׁעַת הָרְאוּיָה, וּלְאֻנָּשִׁים
רְאוּיִים. וְתִהְיוּ נִכְנָעִים לִפְנֵי הַבּוֹרָא שֶׁחֲנֻנְכֶם הַמָּמוֹן הַהוּא,
וְתִשְׁמְחוּ בְּחִלְקֶכֶם עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר גָּמַל לָכֶם הַמָּקוֹם.
כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה, ² אֵיזֶהוּ עֶשֶׂיר? הַשִּׁמְחָה
בְּחִלְקוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ³ יִגִּיעַ כַּפִּיָּה כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ.
אֲשֶׁרֶיךָ בַּעֲוֹלָם הַזֶּה, וְטוֹב לָךְ לַעֲוֹלָם הַבָּא.
וְאַלִּהְיֶנוּ יִפְתַּח לָנוּ אֶת אוֹצְרוֹ הַטּוֹב בִּרְחֻמֵּי הַרְבִּיב.

הַמַּצְלָה הַעֲשִׂירִים

מַעֲלֵת הַזְּרִיזוֹת

בְּנִי, בָּאוּ וְאַלְמַדְכֶם מַעֲלַת הַזְּרִיזוֹת. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת
הַזְּרִיזוֹת הִיא מְדָה חֲשׁוּבָה, לְפִי שֶׁמִּתְחַלֶּלֶת בְּרִיתוֹ שֶׁל אָדָם,
לֹא נִבְרָא אֱלֹא לִהְיוֹת זָרִיו בְּמַעֲשָׁיו וּבַדְּרָכָיו, כַּעֲנִיָּן שֶׁנֶּאֱמַר,
¹ וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. מֵאִי חַיָּה? זְרִיזוֹתָא. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ² עֲשָׂאוּ עֶבֶד מְכַדָּן* לַעֲצֻמוֹ. שְׂאֵם
אֵינוֹ יָגַע, אֵינוֹ אוֹכֵל. רְאֵה מֶה שֶׁכָּתוּב בַּעֲנִיָּן, ³ וַיִּנְחֶהוּ בְּגֹן-עֵדֶן
לַעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה. ⁴ וְכִי עֲבֹדָה וּשְׁמִירָה הִנֵּה צָרִיךְ! אֱלֹא כִּדִּי
לְזִרְזוֹ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁵ עֶבֶד אֲדַמְתוֹ יִשְׁפַּע-לָחֶם וּמִרְדֹּף רִיקִים
חֲסֵר-לֵב. שֶׁכֹּל הַיָּגַע וְעִמָּל לַעֲבֹד אֶת שְׂדֵהוּ, הָרִי הוּא מְשַׁבֵּיעַ
אֶת נַפְשׁוֹ. וְכִי שֶׁהוּא רוֹדֵף וּמִרְדֹּף אַחֵר הָרִיקִים שְׂאֵינָן טוֹרְחִין

1 מוֹסֵת* פ' ב' כ"א 2 אבות ד' א 3 תהלים קכ"ב 4 בראשית ב' י 5 בראשית רבא י"ד
6 בראשית ב' טו 7 אבות דרבי נתן ג' כ"ב 8 משלי יב' יא * כבול לעבודה

ואינן עוסקין במלאכתו, הרי הוא מתרושש. וככל מי שהוא בעל-מלאכה ונתעסק במלאכתו ונשתכר ממנה עד שהעשיר וקנה עשר ונכסים, אל יניחנה וילך, אלא ישמיר להתעסק במלאכתו כל ימי חייו ואל יתבייש. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ¹ גדולה היא המלאכה. שכל מי שהוא עסוק במלאכה, אין ידו חסרה פרוטה לעולם. וככל מי שאינו עוסק במלאכה, סופו להתחייב בנפשו. כיצד? היה בטל ביום ראשון, ביום שני, ביום שלישי, ואין לו מה לאכל, והיו לו מעות של קדש ואכלן, הרי זה מתחייב בנפשו. מי גרם לו להתחייב בנפשו? על שלא היה עסוק במלאכה.

ועוד אמרו, ² גדולה היא המלאכה. שכל מי שהוא נהנה שנה פרוטה מן ההקדש, מצד. והפועלין, עושין מלאכה במלאכת-הקדש ונוטלין שכרן משל הקדש.

ועוד אמרו, גדולה היא המלאכה. שכל הגזול את חברו שנה פרוטה, יולייכו אחריו אפילו למדי. ופועל שהיה עושה מלאכה עם בעל-הבית לכותבות, אפילו אחת מהן יפה דינר, אוכל ואינו בוש.

בני, באו וראו כמה חשובה מדת הזריזות, שכן ממנין האדם הזריז במלאכת המלכים. והוא ששלמה משבח ואומר, ³ חזית איש מהיר במלאכתו לפני-מלכים יתיצב וגו'. ואמר להו רבא לרבנן, במטותא בעינא מניכו, ביומי ניסן וביומי שרי עסקו במזוניכו, כי היכי דלא תיתו לידי זילותא. ומן הזריזות, לשמור אדם את ממונו ואינו מפקירו ואינו מוציאו לבטלה אלא בשעת הצורך. ופוקד שדותיו וקרקעיו בכל יום לידע מה הן צריכות. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁴ מאן דסייר נכסה, משכח אסתרא*.

ומצינו, ⁵ שאביי היה רגיל לפקוד את פרמו תמיד. פעם

1 אבות דרבי נתן נוסחא ב, כב ב 2 שם שם כג א 8 משלי כב כט 4 ברכית לה ב 5 חולין קה א * פירוש, מי שמפקח על נכס י מוצא טלע (שמחנה בכל הצריך).

אחת, פגע באַריסו שױה מוֹלִיךְ חֲבִילַת זְמוּרוֹת וְעֵצִים עַל
כַּתְפוֹ, וְאָמַר לוֹ, אָנָּה אַתָּה מוֹלִיךְ אֵלָיו הָעֵצִים? וְהָשִׁיב הָאָרִיס,
אֲנִי מוֹלִיכֶם לְבֵית אֲדוֹנִי. וְאָמַר לוֹ, כָּכָר קִדְמוּהָ בַּבֶּן שְׁאָמְרוּ,
מֵאֵן דְּסִיר נִכְסָה, מִשְׁכַּח אִסְתְּרָא. שְׁאֵלְמָלָא שְׁפָגַעְתִּי בָּהּ,
הִיִּית מוֹלִיכֶם לְבֵיתָהּ.

גְּדוּלָּה הִיא מִדַּת הַזְּרִיוֹת. שְׂאֵם הַרְגִּיל אָדָם אֶת עֲצָמוֹ
בְּמִדַּת הַזְּרִיוֹת בִּימֵי הַנְּעוּרוֹת, יִהְיֶה זָרִיו וְהוֹלֵךְ אַפִּילוֹ בְּזֻקְנוֹתָו,
כְּעֵנֶן שְׁנֶאֱמַר, ¹חֲנֹךְ לִנְעָר עַל־פִּי דֹרְכוֹ גַם כִּי־יִזְקִין לֹא־יִסּוּר
מִמֶּנָּה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שְׂאֵם רְאִית בְּנָה נוֹהֵג בְּמִדַּת הַזְּרִיוֹת
בֵּין בְּמִלְאַכְתּוֹ בֵּין בְּהִלְיַכְתּוֹ בֵּין בְּכָל עֲנִינָיו, אֵל תֹּאמַר, מַעֲתָה
אֲנִי צָרִיךְ לְזִרְזוֹ, אֵלָּא תָּמִיד תּוֹסִיף לְזִרְזוֹ בְּמִלְאַכְתּוֹ. שְׁפֹן
מְצִינוֹ בְּהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שְׁאָמַר לוֹ לְמֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם,
²יָצוּ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקִהוּ וְאַמְצֵהוּ וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם
לְבָרְכָהּ, ³אֵין צוּ בְּכָל מְקוֹם אֵלָּא לְשׁוֹן זְרוֹז, שְׂאֵין מְזִרְזִין
אֵלָּא לְמִזְרִין.

וְדַעוּ לָכֵם בְּנֵי, שְׁכָל מִי שְׁזָרִיו לַעֲשׂוֹת מִלְּאַכְתּוֹ וּמִתְכַּבֵּד
בָּהּ, מִלְּאַכְתּוֹ מְכַבֵּדֵת אוֹתוֹ. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ,
⁴גְּדוּלָּה מְלָאכָה שְׁמִכְבֵּדֵת בְּעָלֶיהָ. וְגְדוּלַי הַחֲכָמִים הָיוּ נוֹשְׂאִין
כְּלִי־אֱמָנוּתָן עַל כַּתְפָן וְהָיוּ מִתְכַּבְּדִין בָּהּ וְהָיוּ אוֹמְרִים,
⁵גְּדוּלָּה מְלָאכָה שְׁמִכְבֵּדֵת בְּעָלֶיהָ. הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי, מֶה שְׁכָתוֹב
בְּמִדַּת הַזְּרִיוֹת, ⁶וְהוֹן־אָדָם יָקָר חֲרוּץ. כְּלוּמַר, הַיָּקָר שֶׁבְּהוֹן
הָאָדָם וּמְדוּתָיו, הַחֲרִיצוֹת, שֶׁהִיא הַזְּרִיוֹת.

וְכָל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מִלְּאַכְתּוֹ וְעֲנִינָיו בְּזִרְיוֹת,
בְּיָדוּעַ שְׁמַתְעֶשֶׁר, כְּעֵנֶן שְׁנֶאֱמַר, ⁷וְיֵד חֲרוּצִים תַּעֲשִׂיר וְגו'.
וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שְׁמוּצָא קוֹרֵת־רוּחַ בְּעוֹלָם וּמִדָּשָׁן אֶת בֵּיתוֹ
מִכָּל טוֹב, כְּעֵנֶן שְׁנֶאֱמַר, ⁸וְנִפְשׁ חֲרָצִים תִּדָּשֶׁן. וְלֹא עוֹד אֵלָּא
שִׂידוֹ מוֹשְׁלֵת בְּכָל, כְּעֵנֶן שְׁנֶאֱמַר, ⁹יֵד־חֲרוּצִים תִּמְשׁוּל וְגו'.

1 משלי כב ו 2 דברים ג כח 3 במדבר רבא ז ו 4 נדרים מט ב 5 משלי יב כו
6 שם יד 7 שם יג ד 8 שם יב כד

ומה היא הזריזות? שיהא אדם נזהר במעשיו מתחלה
שלא תבוא תקלה או דבר שאינו הגון לידו, ושיהיה משתדל
להוסיף על ממונו. כמו שאמר חכם אחד, ממבחר טובות הזריזות,
ההשתדלות. ואל יתרשל לעשות מלאכתו ועניניו. ואם יאמרו
לו לעשות דבר, מזדרז עליו לעשותו מיד. כמו שאמר חכם
אחד, ²מן הזריזות, לשמור מה שצוית, ולעזוב מה שלא צוית.
ואמר אחר, ³אבוד תועלת הזריזות, טוב מהתרשלות, מה
שיהיה בו רוח ותועלת.

ומן הזריזות, שיהא אדם מתקן את ביתו מכל מה שיצטרך
לו בעניני הפרנס והכפול בטרם הצרך. ובשעה שהתגרות
בזול, הולך וקונה ממנו, ומוכרו בשעת היקר או מוליכו למקום
שמוכרין אותו ביקר, ואינו מתביש להשכיר את עצמו לכל
מלאכה שיוכל להשתכר ממנה. שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה, ⁴יפשוט נבלתא בשוקא ושקול אגרא ולא תימא גברא
רבא אנא, כהנא רבא אנא, וזילא בי מלתא. ואמר חכם אחד,
⁵הזריז, מי שלא תמנעהו גאותו בטובה מעשות לאחריתו.
ואמר אחר, ⁶הזריז, מי שלא יטרידהו רב הטובה מחשוב
באחריתו, ולא רב הדאגה בתלתא מלבקש עצה מלהנצל
הימנה.

גדולה היא מדת הזריזות. שכל זמן שאדם זריז לעשות
מלאכתו ועניניו בזריזות, נכסיו מצליחין. ולא עוד אלא,
אפילו אם היה רש מתחלה, אין עניותו וחסרונו מתעכב
עמו, כענין שנאמר, ⁷מעט שנות מעט תנומות מעט חבק
ידיים לשכב. מה כתיב אחריו, ⁸ובא-כמהלך ראשך ומחסרך
כאיש מגן.

ידעו לכן בני, שכל זמן שאדם מתעסק לעשות מלאכתו
ועניניו בזריזות, נכסיו מצליחין והרי הוא מצליח בכל עניניו.
ואם מתעצל לעשות מלאכתו ועניניו, לא יצליח לעולם.

1 מוסה"פ ב טו 15 2 מבחר הפנינים א נד 3 מוסה"פ ב כ 24 4 פסחים ק"ג א
5 מוסה"פ ב יג 18 6 שם שם יא 54 7 משלי ו י 8 שם שם יא

בני, הווי זהירין וזריזין לעשות כל עניינכם בהשקדנות ובזריזות
ואל תאמרו כבר נגזר עלינו מן השמים מה לעתיד לבוא
עלינו ומה לנו עוד להמית את עצמנו ולסכן גופנו כדי
לחזר אחר טרפנו, ומן השמים ירחמו עלינו! — כבר אמר
חכם אחד, מי שאבד הזריזות לבטחונו על הגזר-דין, ימהר
להביא לנפשו הזק גדול. ואמר, ¹כי העצלות הוא עקר רע
מול האדם, אשר ראיתי קצת בני-אדם מתרעמים על רע
מזלם, ואינן נותנין אל לבם כי העצלות שבהם הביאם למה
שהם במעוט הטרף והפרנוס.

אמנם, הווי זהירין שלא לעשות דבר מעניינכם על
דרך המהירות, כי דבר זה אינו מן הזריזות, אלא שהוא
קלות ושטות, כי מן המהירות לא יצא דבר מתקן לעולם,
ובמתון יתקנו העניינים ויודמנו בהקשות. ואמר חכם אחד,
²מדת החריצות טובה, כשתהיה בלח הנפש ולא תראה בפעל
מהרה. כי, אם תראה בפעל מהרה, אז תהיה ראויה שתקרא
מהירות. ואמר אחר, ³מי שרכב על המהירות, איננו בטוח
מן המכשול.

וכשם שהזהרתי אתכם שתהיו זריזים וזהירים לעשות
מלאכתכם וכל עניינכם בזריזות, אזהירכם עוד שתהיו זריזים
וזהירים בענייני התורה והמצות לעשותן כמתקנן ובזריזות
עם המלאכה שאתם עוסקים בה. שכך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה, ⁴יפה תלמוד-תורה עם דרך-ארץ, שיגיעת שניהם
משפחת עון. וכל תורה שאין עמה מלאכה, סופה בטלה וגוררת
עון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵הזריזו, מקדימין למצות.
מנלן? מאברהם, שנאמר, ⁶וישכם אברהם בבקר וגו'.

⁷וכל מי שזריז וזהיר בתורה ובמצות, הן משמרין אותו
בעולם הזה. ולא עוד אלא, שמלמדין עליו זכות לעולם הבא,

1 מבחר הפנינים מג כו 2 תקון מדות הנפש ד ד בסוף 3 מבחר הפנינים סד א
4 אבות ב ב 5 פסחים ד א 6 בראשית כב ג 7 סוטה כא א

כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר ¹ בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אֹתָךְ בְּשִׁכְבָּךְ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ וְהִקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה, ² בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אֹתָךְ, בַּעֲדָם הָזֶה. בְּשִׁכְבָּךְ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ, בְּקִבְרְךָ. וְהִקִּיצוֹת הִיא תְּשִׁיחָה, לְעֵתִיד לָבוֹא.

וְדַעוּ בְּנֵי, שֶׁכָּל זְמַן שֶׁאָדָם קוֹבֵעַ עֵת לְתוֹרָתוֹ וְעֵת לְמַלְאכָתוֹ, שְׁגִיחָהּ מִתְקַיֵּמִין בִּידּוֹ. שֶׁכָּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה, ³ אִם אֵין קָמַח אֵין תּוֹרָה, אִם אֵין תּוֹרָה אֵין קָמַח. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁴ שׁוֹנָה אָדָם שְׁתֵּי הַלְּכוֹת שְׁחִירִית וּשְׁתֵּי הַלְּכוֹת עֲרֵבִית וְעוֹסֵק בְּמַלְאכָתוֹ כָּל הַיּוֹם, מַעֲלִין עָלָיו כָּאֵלֹה קִים כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְקִים ⁵ וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. ⁶ מִכָּאֵן הִיָּה רַבִּי שֶׁמַּעֲוֵן בֶּן יוֹחִי אָמַר, לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לְדָרֵשׁ אֱלֹא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיָּה לָהֶן צִרְף לֹא לְמַלְאכָה וְלֹא לְסִחוּרָה. הֲאֵל פִּיֶּצֶד? הִיָּה יוֹשֵׁב וְדוֹרֵשׁ וְלֹא הִיָּה יוֹדֵעַ מֵהֵיכָן הוּא אוֹכֵל וּמֵהֵיכָן הוּא לּוֹבֵשׁ וּמִכֶּסֶּה, הֵא לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לְדָרֵשׁ אֱלֹא לְאוֹכְלֵי הַמֶּן, וּשְׁנַיִים לָהֶם אוֹכְלֵי תְרוּמָה. אָמַר מַעֲתָה, שֶׁהַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת עִם הַמַּלְאכָה, וְהַמַּלְאכָה מִתְקַיֶּמֶת עִם הַתּוֹרָה.

לְפִיכָךְ, צָרִיף לוֹ לָאָדָם לְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּבְדֶרֶךְ-אֶרֶץ בִּיחָד. שֶׁמִּתּוֹךְ כָּךְ, שְׁגִיחָהּ מִתְקַיֵּמִין בִּידּוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה, ⁶ אֶהְיֶה אֶת הַמַּלְאכָה וּשְׁנֵא אֶת הַרְבֵּנוֹת. וְצָרִיף לָכֶם בְּנֵי, לְהִיּוֹת זְהִירִין וְזִרְזִין לְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּלְחַזֹּר עָלֶיהָ, כְּדֵי שֶׁלֹּא תִהְיֶה תּוֹרַתְכֶם מְשֻׁתְּפַחַת מִכֶּם. שֶׁכֵּן כְּתוּב בְּמִגְלַת חֲסִידִים, ⁷ יוֹם תַּעֲזֹבֵנִי, יָמִים אֶעֱזָבָהּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָה בְּאַגָּדָה, ⁸ אֲשֶׁרִי תִלְמִיד-חֶקֶם הִמְשִׁמַּר תִּלְמוּדוֹ בְּלִבּוֹ, כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לוֹ מַה לְהָשִׁיב לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹם-הַדִּין. וְעוֹד אָמְרוּ, ⁹ אֲשֶׁרִי מִי שֶׁבָּא לָכָאן וְתִלְמוּדוֹ בִּידּוֹ. וְצָרִיף לוֹ לָאָדָם לְהִיּוֹת זְהִיר וְזִרְזִין וְרָץ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּצּוֹת. שֶׁאִם בָּאת מְצוּה לָיִדּוֹ, יַעֲשֶׂה אוֹתָהּ מִיָּד, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰ וּשְׁמַרְתֶּם

1 משלי ו כב 2 אבות ו ט 3 שם ג יז 4 תנחומא בשלח כ 5 יהושע א ח
6 אבות א י 7 ירושלמי סוף ברכות 8 מדרש מעלי י א 9 פסחים א ג 10 שמות יב יז

את-המצות, יאל תקרי המצות אלא המצות. כדרך שאין מחמיצין את המצה, כך אין מחמיצין את המצוה, אלא מצוה הבאה לידיה, עשה אותה מיד ואל תחמיצנה.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,² תביכה מצוה בשעתה, שהרי בקרבן עולה ויורד, מביא מיד עשירית האיפה ואין ממתינין עד שיעשיר ויביא כשבה או שעירה. וכן בערכין מביא סלע, ואין ממתינין אותו עד שיעשיר ויביא חמשים סלעים. וכן הקטר חלבין קרבין כל הליכה ודוחין את השבת, ואין ממתינין להן שיקרבו למוצאי-שבת. וחכמינו זכרונם לברכה צויו לעשות המצות בזריות ואמרו,³ הני עו פנמר וקל פנשר ורץ פצבי וגבור פארי לעשות רצון אביה שבשמים.

לכן בני, הווי זריזין בתורה ובמצות, ולעשות כל עניינכם בזריות. שכל הזריז, הרי זה משבח. והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים.

ואמרי אשר הנחנו עד כאן לספר בשבח מדת הזריות ובדליה, נספר בגנות העצלות ובדליה, כדי להרגילם במדת הזריות, בעזרת האל.

דעו בני, כי מדת העצלות, מן המדות הפחותות והגרועות אשר ימצאו בבני-אדם, ואינה נמצאת בחכמים אלא בפתאים וחסרי-לב, כענין שנאמר,⁴ על-שדה איש-עצל עברתי ועל-כרם אדם חסר-לב.⁵ והנה עלה כלו קמשונים פסו פניו חרלים וגדר אבניו נהרסה. וכי היכן לבו של עצל הזה שרואה את כל הבריות עוסקין במלאכתן כדי לחיות בעולם הזה, זה חורש את שדהו וזה עוֹדֵר את פרמו, זה קוצר וזה בוצר, וכן בשאר כל המלאכות, והוא יושב ובטל! ידיו ורגליו למה נבראו! עיניו ואזניו למה נבראו! פיו ולשונו למה נבראו! וכן כל שאר האברים שבו למה נבראו! לא להתעסק בהן ולהשתדל עליהן להחיותם? והנשמה שבו למה נבראת, לא להתבונן עליה ולהתחכם בה?! ואם הוא אינו מתחכם

1 מכילתא בא יב יז 2 תורת-כהנים ויקרא ה יא 3 אבות פרק ה כ 4 משלי כד ל 5 שם שם לא

לַעֲצֹמוֹ, מִי יִתְחַכֵּם בְּשִׁבִּילֹו? ! וְאִם אֵינוֹ מִתְחַכֵּם בְּרֹאשִׁיתוֹ
וְעַמֵּל וְטוֹרֵחַ בְּכַתְרוֹתָיו וּבִשְׁעָה שֶׁהוּא בָּרִיא, מֶה יַעֲשֶׂה לִּימִי
הַזִּקְנָה וְלִימִי הַחֲלִי וְהִיסוּרִין? !

מִדָּה מְגֵנָה מְאֹד הַעֲצָלוּת. שָׂאֵם הָאָדָם מִתְעַצֵּל לַעֲשׂוֹת
מִלְּאֲכָתּוֹ וְעִנְיָנִיו, בְּגִי-אָדָם מְשִׁיחִין בּוֹ וּמְלִיזִין עָלָיו וְאוֹמְרִים,
תִּרְאוּ אָדָם עֲצֵל שֶׁהוּא בָּרִיא בְּגוֹפוֹ וּבְחֹור עוֹמֵד בְּתַקְפּוֹ וּבְכַחוֹ,
וְאֵינוֹ מִתְעַסֵּק בְּמִלְּאֲכָתּוֹ כְּדִי לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת בְּנָיו,
אֲלֹא שְׂיוֹשֵׁב וּבִטֵּל וַיִּשָּׁן כָּל הַיּוֹם וְכֵל הַלְּיָהָה! וּמִתּוֹךְ כֵּךְ,
אֵין הַבְּרִיּוֹת מִרְחֲמִין עָלָיו. וְעָלָיו אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָתוֹ, ¹עֲלֵ-
שְׂדֵה אִישׁ-עֲצֵל עֲבַרְתִּי וְעַל-כָּרֶם אָדָם וְסֹר-לֵב. ²וְהִנֵּה עֲלֶה
כְּלוֹ קִמְשׁוֹנִים כְּסוּ פָנָיו חֲרָלִים וְגִדְרֵי אֲבָנָיו נִהְרָסָה. כְּלוּמָר,
מִפְּנֵי שֶׁנִּתְעַצֵּל לְחֹרוֹשׁ וּלְזֹרֹעַ שְׂדֵהוּ וּלְעֹדוֹר וּלְנִכְשׁ כָּרְמוֹ,
עֲלֶה בָהֶם קוֹצִים וְדֹרְדָרִים, וְגַם הַגִּדְרֵי נִהְרָס וְנִפְלָ. ³וְאִחֲזָה
אֲנֹכִי אֶשִׁית לְבִי רְאִיתִי לְקַחְתִּי מוֹסֵר. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ זְכוּרֹנָם
לְבִרְכָה בְּאַגְדָּה, מֶהוּ רְאִיתִי? רְאִיתִי הֶקְטָן שֶׁבְּכָל הַבְּרִיּוֹת
וְלְקַחְתִּי מִמֶּנּוּ מוֹסֵר. וּמֶהוּ הֶקְטָן שֶׁבְּכָל הַבְּרִיּוֹת? הַנִּמְלָה
הַזֶּה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴לֵךְ-אֶל-נִמְלָה עֲצֵל רְאֵה דְרָכֶיהָ וְחֻכָּם. ⁵אֲשֶׁר
אֵין-לָהּ קֶצֶן שְׂטֵר וּמִשֵּׁל. ⁶תִּכְיֵן בְּקִיץ לְחֹמֶה אֲגִרָה בְּקֶצֶר
מִאֲכָלָהּ. וְאָמְרוּ חֻכְמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה בְּאַגְדָּה, ⁷שְׁלֹשָׁה בָתִּים
יֵשׁ לָהּ, וְאֵינָה כּוֹנֶסֶת לֹא בַּתְּחִתּוֹן וְלֹא בַּעֲלִיוֹן, אֲלֹא בְּאֶמְצָעִי.
לֹא בַּעֲלִיוֹן, מִפְּנֵי הַדִּלְגָּה. וְלֹא בַּתְּחִתּוֹן, מִפְּנֵי הַטִּינָה*. אֲלֹא
בְּאֶמְצָעִי. וְאֵינָה חִיָּה אֲלֹא שֹׁשֶׁה חֲדָשִׁים, וּמִתְחִיָּה חֹטָה וּמִחֻצָּה.
וְהִיא הוֹלֶכֶת וּמִכְנֶסֶת בְּקִיץ כָּל מֶה שְׂמוֹזְאָה, חֹטִים וּשְׁעוּרִים
וְעֹדָשִׁים. וּמֵאַחֵר שְׂאֵינָה חִיָּה אֲלֹא שֹׁשֶׁה חֲדָשִׁים, לָמָּה הִיא
כּוֹנֶסֶת כָּל-כֵּךְ? שְׂאוּמֶרְתָּ, שְׂמָא יְגֹזֹר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
עָלֵי חַיִּים וְיִהְיֶה לִּי מֶה לֶּאֱכֹל. מַעֲשֶׂה, וּמַצָּאוֹ בְּחֹר שְׂלָה
שֶׁלֹּשׁ מְאוֹת כּוֹר. וּמֶהוּ ⁸רְאֵה דְרָכֶיהָ וְחֻכָּם? רְבוּתֵינוּ אָמְרוּ,

1 משלי כד ל 2 עם שם לא 3 עם שם לב 4 דברים רבא ה ב 5 פסלי ו ו
6 עם שם 7 עם שם ח * טיט, כלומר חטב

יִרְאֶה דֶּרֶךְ-אֶרֶץ שְׁבֵה שְׁבוּרַחַת מִן הַגִּזְלִי. מַעֲשֵׂה בְנִמְלָה אַחַת שֶׁהִפִּילָה חֲטָה אַחַת, וְהָיוּ כָּלֵן בָּאוֹת וּמְרִיחוֹת אוֹתָהּ וְלֹא הִיָּתָה אַחַת מֵהֶן נוֹטְלָתָהּ. בָּאת אַחַת שֶׁהִיָּתָה שָׁלָה וְנִטְלָתָה. רָאָה חֲכָמָה שֵׁשׁ לָהּ! וְכֵל שָׁבַח זֶה, לֹא לְמַדָּה מִבְּרִיָּה. לְכָךְ נֹאמַר, ²רָאָה דֶּרֶכֶיהָ וְחָכָם.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ שָׂאִין בְּרַב הַמִּדּוֹת מַדָּה מִגָּנָה מִן הָעֲצָלוֹת. שְׂכַל מִי שֵׁשׁ בּוֹ הַמַּדָּה הַמִּגָּנָה הַזֹּאת, הֵרִי הוּא מִתְמַסְכֵּן וְהוֹלֵךְ, כַּעֲנִין שֶׁנֹּאמַר, ³בַּעֲצָלָתִים יִמָּךְ הַמְקָרָה וּבִשְׁפָלוֹת יָדִים יִדְלָךְ הַבֵּית. פִּיצַד? הֵרִי שָׁבָא לְקֹרֹת אֶת בֵּיתוֹ וּמִנִּיחַ קוֹרָה אַחַת הַיּוֹם, וּלְשִׁבּוּעַ הַבֹּא קוֹרָה אַחֲרָת, וְאִינוּ קוֹבֵעַ אוֹתָן בְּמִסְמְרִין, הֵרִי תִקְרָתוֹ מִתְמַסְכֵּנָת וְהוֹלֵכָת וְנוֹפֶלֶת לְאֶרֶץ. וּבִשְׁפָלוֹת יָדִים יִדְלָךְ הַבֵּית, פִּיצַד? הֵרִי שֶׁנִּשְׁבְּרָה לְבָנָה אַחַת מֵעַל גִּגּוֹ, וְנִתְעַצֵּל מִלְתִּקְנָהּ, וְאָמַר, וְכִי מָה חֲסֵרוֹן יֵשׁ בְּלִבָּנָה אַחַת, וְמָה יִכְוָה לְהוֹיֵק! וּמִתּוֹךְ הָעֲצָלוֹת הַזֹּאת, הִדְלָךְ נוֹפֵל עַל הָרֵהִיטִין וְעַל הַקּוֹרוֹת וְנִרְקָבִין וְהוֹלְכִין עַד שֶׁנוֹפֵל כָּל הַגִּבּוֹר.

וְכֵן אִם נִקְרַע חֲלוֹקוֹ בְּכוֹנֶס אֲצַבֵּעַ וְנִתְעַצֵּל לְתַפְרוֹ, וְאָמַר, וְכִי מָה חֲסֵרוֹן יֵשׁ בְּקִרְעַ קֶטָן כֵּזֶה! וְהִקְרַע מִתְרַחֵב וְהוֹלֵךְ עַד שֶׁמִּתְקַרֵּעַ כָּל הַחֲלוֹק.

וְכֵן אִם נִפְלָה אֶבֶן מִגִּדְרוֹ וְנִתְעַצֵּל לְכַנוּסָהּ, וְאָמַר, וְכִי אֶבֶן זֹאת מֵעַמֻּדַת כָּל הַגִּדָר הַזֶּה! נִתְעַצֵּל מִלְתִּקְנָהּ, וְנִפְלָה שְׁנִיָּה וּשְׁלִישִׁית, עַד שֶׁנִּפְלָה כָּל הַגִּדָר כֻּלָּהּ.

וְכֵן אִם נִמְצָא סֹדֵק בְּחִבִּיתוֹ וְנִתְעַצֵּל לְסִתְמָהּ, וְאָמַר, וְכִי מָה חֲסֵרוֹן יֵשׁ בְּטִפָּה אַחַת שֶׁל יַיִן אוֹ שֶׁל שֶׁמֶן! וְהוּא מִטְפֵּטֵף וַיּוֹרֵד טִפָּה אַחֵר טִפָּה עַד שֶׁמִּתְרוֹקְנָת כָּל הַחִבִּית כֻּלָּהּ. וְכִי יֵשׁ עֲצָלוֹת וְשְׁפָלוֹת גְּדוֹלָה מְזוֹ! וְעָלְיוֹ שְׁלֵמָה צֹחַ וְאָמַר, ⁴גַּם מִתְרַפֶּה בְּמַלְאכָתוֹ אֵחָ הוּא לִבְעַל מִשְׁחִית.

מדה גרועה היא העצלות, שכן מביאה את האדם לידי שנת תרדמה, כענין שנאמר, ¹עצלה תפיל תרדמה וגו'. ועליו שלמה צוח ואמר, ²עד-מתי עצל תשכב מתי תקום משנתה. ולא עוד אלא, שמתאנה לכל דבר ואינו מוצא, כענין שנאמר, ³מתאנה ואין נפשו עצל וגו'. ונמצא שמת מתוך תאוותו, כענין שנאמר, ⁴תאנות עצל תמיתנו כי-מאנו ידיו לעשות.

בני, באו וראו כמה מגנה מדת העצלות. שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵בשביל עצלות שהיתה בהן בנשיאים שלא התנדבו תחלה בנדבת המשכן, נחסרה אות מקריאתם, שנאמר, ⁶והנשאים הביאו, חסר יו"ד. ועוד אמרו באגדה, ⁷בפעצלתים ימך המקרה, על-ידי שהאדם מתעצל מלקבצות את ראשו כראוי, הרי הוא נעשה רומטיקוס*. ⁸ובשפלות ידים, על-ידי שהאדם הזה מתרשל לרחוץ וקנח את עצמו כראוי, ⁸יידלף הבית, יעלה גופו חטטים חטטים.

ועוד אמרו, ⁹שבועה עצלין הם, ונעצלו של משה גדול מקלן. וזהו שאמר שלמה, ¹⁰חכם עצל בעיניו משכעה משיבי טעם. כיצד? אמרו לו, לך ולמוד תורה בעיר פלוגית. אמר להן, ירא אני מן הארי שבדרך, שנאמר, ¹¹אמר עצל שחל בדרך. אמרו לו, הרי רבך במדינה, לך אצלו. אמר להן, ירא אני מן הארי שפרחוב, שנאמר, ¹¹ארי בין הרחבות. אמרו לו, הרי הוא אצל ביתה. אמר להן, ¹²ארי בחוץ. אמרו לו, הרי הוא בתוך ביתה. אמר להן, אם אני הולך, הריני חוזר ובא, שנאמר, ¹³הדלת תסוב על-צירה. אמרו לו, פתוח הוא. לסוף שאין לו מה להשיב, הוא אומר להן, הדלת בין פתוח בין נעול, מבקש אני לישון עוד מעט, שנאמר, ²עד-מתי עצל תשכב וגו'. עמד בבקר משנתו, נתנו לו לאכול,

1 משלי יט טו 2 שם וט 3 שם יג 4 שם כא כה 5 עיין בעל הטורים שמות לה כז
6 שמות לה כז 7 ויקרא רבא יט ד 8 קהלת י יח 9 דברים רבא ח ז
10 משלי כו טו 11 שם שם יג 12 שם כב יג 13 שם כו יד * חילה רבמטיזם

ומתעצל לתת ידו בתוך פיו, שנאמר, ¹טמן עצל ידו בצלחת. מהו בצלחת? נתן ידו בצלוחית של דבש ונקאה להשיבה אל-פיו, או נתן ידו בתוך הקדרה רותחת ונקוית ידו והיה עצל מלהשיבה אליו.

²ונעצלו של משה גדול מכון. אמר משה, איני אומר לך שתלך לקמוד מעיר לעיר ולא משכונה לשכונה ולא מבית לבית ולא מתצר לתצר, אלא ³כי-קרוב אליה הדבר מאד בפיה ובקבכה לעשותו. מפיה לדבך – מלא-הסיט*.

מדה פחותה היא העצלות לפני הבריות. שכל זמן שאדם מתעצל ואינו חורש וזורע בימות הגשמים, סופו בא לידי צרף הבריות ושואל מהן בימות הקציר ואין מי שישגיח עָלָיו, כענין שנאמר, ⁴מחרף עצל לא-יחרש ושאֵל בקציר ואין. וכן הוא אומר, ⁵שמר רוח לא יזרע וראה בעבים לא יקצור. שכל מי שמתעצל בשעת זריעה ואומר עת סגריר הוא, עת גשמים הוא, ואינו זורע, וכן בשעת הקציר אומר עתה חמימות גדולה והשמש מכה על ראשי, סוף שאין לו מה יאכל, ונמצא מצטרף לבריות ובא לידי בזיון. ועליו שלמה צוח ואמר, ⁶אל-תאהב שנה פן-תגרש פקח עיניה שבע-לחם. ואמר חכם אחד, ⁷רע העולם הזה והבא בשגי דברים, העניות והעצלה. וטובתם, בעשר ובזריות. ואמר, העצלות, מפתח העניות, כֹּאֶשֶׁר הזריות מפתח העשר. ואין לך עצלות גדולה ממי שאינו משתדל להוסיף על ממונו, אף כי מי שאינו זריז לשמור מה שבידו.

אמנם האדם שמתעצל לילך במקום הספנות הידועות ובמקום גדודי חיות ולסטים, בזה אין ספק שהעצל הזה הוא משבח, מן האנשים החכמים, ואין לתפשו על כף. כמו שנאמר על אדם אחד שהיה המלך רוצה לשלחו במקום

1 משלי יט כד 2 דברים רבה ח ו 3 דברים ל יד 4 משלי כ ד 5 קהלת יא ד 6 משלי כ יג 7 מוסה"פ א יד 6 * מרת מרחק שבין קצה הבורן לקצה האצבע הסמוכה כשהן מתוחות

הסכנה, ומאן ללכת, וחרפו המלך. ואמר לו, טוב שתחרפני ואני חי, משתתפלל בעדי ואני מת.

ומסעיפי המדה המגנה הזאת, יוצאת רב התענוג ורב המנוחה בעולם. שכל מי שמתאנה לרב התענוג והמנוחה ואינו מיגע עצמו לעשות מלאכתו ועסקיו, כבר נתעצל מקנות חיי העולם הזה וחי העולם הבא, כי לא תשלים לאדם התענוג והמנוחה אלא לאחר טרח גדול וגייעת הגוף ומתוך עשר גדול ותקון עניניו, כדי שיוכל להיות שבח נכסיו יתרים על ההוצאה, ואז יוכל אדם להתענג ולנוח כפי חפצו.

לכן בני, הוו והירין מאד במדת העצלות, מפני שגורמת לגוף חלאים גדולים ומדוים בפירים, כמו הנפח, והכבד, והכאביות, וחלי הפודגרא*, ושאר חלאים משנים אשר יקרו לאדם ממעוט כח המעכל, מלבד מה שיתגנה ויתבזה האדם בעצלותו בפני הבריות.

והאלהים ברחמיו יצילנו מן המדות המגנות, ויצליחנו במדות החמודות למען חסדיו הגדולים.

המצלה האחת ועשרים

מצלת ההסתפקות

בני, באו ואלמדכם מצלת ההסתפקות. דעו בני, כי מצלת ההסתפקות, מעלה חשובה ויקרה עד מאד. ואינה נמצאת אלא בחסידים שמסתפקין בדבר מועט, בדרך שמסתפקין שאר האנשים בדבר מרבה. שכל מי שמסתפק במה שיש לו ונהנה מיגיעו, קונה לו חיי העולם הזה וחי העולם הבא, כענין שנאמר, ¹יגיע בפיה כי תאכל אשריה וטוב לך. ²אשריה, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם הבא. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³גדול הנהנה מיגיעו

* מחלת פרקים

3 ברכות ח א

2 אבות ד א

1 תהלים קכח ב

יותר מִירָא-שָׁמַיִם, שֶׁאֵלֹו בְּנִהְיָה מִיגִיעוֹ כְּתִיב, ¹יִגִיעַ בְּפִיךָ כִּי תֹאכַל אֲשֶׁרֶךָ וְטוֹב לָךְ. וְאֵלֹו בִּירָא-שָׁמַיִם כְּתִיב, ²אֲשֶׁר־אִישׁ יֵרָא אֶת-יְיָ בְּמִצּוֹתָיו חֲפֹץ מְאֹד, וְלֹא כְּתִיב בֵּה טוֹב. מִדָּה טוֹבָה הִיא הֶהֱסַתְּפָקוֹת, שֶׁהִיא מַחֲיָה אֶת בְּעָלֶיהָ. שֶׁכֵּל מִי שֶׁמֶרְגִיל עֲצָמוֹ בְּאֲכִילָה וּשְׁתִּיָּה דִי-הֶסְפֵּק, הָרִי הוּא מִבְרִיא אֶת גּוּפוֹ, וּמַחֲיָה אֶת נַפְשׁוֹ, וְדַעְתּוֹ מִתְיַשְׁבֵּת עָלָיו, וּמְמוֹנָה מִתְקִיִּים בִּידּוֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ³וְיָדִי חֲלָב עֲזִים לְלַחֲמָךְ לְלֶחֶם בֵּיתְךָ וְחַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ. שֶׁאֶף-עַל-פִּי שֵׁשׁ לֹו לָאָדָם כָּמָה עֲזִים, לֹא יֵהָא מֶרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ אֲלָא בָמָה שְׂדֵי לֹו. ⁴לְלַחֲמָךְ לְלֶחֶם בֵּיתְךָ, שֶׁלֹא יֵהָא אָדָם מְרַבָּה סְעוּדָתוֹ בְּכָל מְקוֹם, וְלֹא יֵהָא רְגִיל בְּכַתִּי-מִשְׁתָּאוֹת, אֲלָא יֵהָא אוֹכֵל וְשׁוֹתָה עִם בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ. ⁵וְחַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ, כִּף אֱמָרוֹ חֲכָמִינוּ וְכְרוֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁶לְעוֹלָם תֵּן חַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ. מִכָּאן לְמִדָּה תוֹרָה דֶּרֶךְ-אֲרֶץ, שֶׁלֹא יִלְמַד אָדָם בָּנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ לְאָכוֹל בָּשָׂר וּלְשִׁתּוֹת יֵין הֶרְבֵּה וְאֲפִילוֹ הוּא עֲשִׂיר בְּיוֹתֵר, אֲלָא בָמָה שְׂיוֹכְלוֹ לְחַיּוֹת אֶת עֲצָמָן. וְאִם אִתָּה עוֹשֶׂה כֵּן, הָרִי אִתָּה גּוֹמֵן חַיִּים לְנַעֲרוֹתֶיךָ, שֶׁמְמוֹנָה מִתְקִיִּים בִּידָךְ וְאִתָּה מִסְפֵּק לָהֶם מְזוֹנוֹת.

וְאֱמָרוֹ חֲכָמִינוּ וְכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ⁷מֵאִי דְכְּתִיב ⁸טוֹב-אִישׁ חוֹנֵן וּמַלְּוָה יִכְלֹל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט, לְעוֹלָם יֹאכַל אָדָם וְיִשְׁתֶּה בְּפָחוֹת מִמָּה שֵׁשׁ לֹו, וְיִלְבֹּשׁ וְיִתְכַסֶּה בָמָה שֵׁשׁ לֹו, וְיִכְבֹּד אֶת אִשְׁתּוֹ וּבָנָיו יוֹתֵר מִמָּה שֵׁשׁ לֹו, שֶׁהֵן תְּלוּיִין בּוֹ, וְהוּא תְּלוּי בְּמִי-שֶׁאֱמַר-וְהָיָה-הָעוֹלָם.

וְעוֹד אֱמָרוֹ, ⁹יֹאכֹוֹל בָּצֵל וְשֶׁב בָּצֵל, וְאֵל תֹּאכַל אֲוִיָּן וְתִרְנְגוּלִין וְלֶבֶה רְדוּף עָלֶיהָ. ¹⁰מִתְּלֵי בְּמַעֲרָבָא, דְּאָכִיל אֲלִיתָא, טְשִׁי בְּעִלִיתָא*. ¹¹דְּאָכִיל קְקוּלִי, אֶקְקִלִי מְתָא יְתִיב**. וְכָךְ אֱמַר שְׁלֵמָה בְּחֻקְמָתוֹ, ¹²כְּבָשִׁים לְקְבוּשָׁה וּמַחִיר שְׂדֵה עֲתוּדִים. מֵהוּ

1 תהלים קכח ב 2 שם קיב א 3 משלי כו כז 4 חולין פד א 5 שם שם ב
6 תהלים קיב ה 7 פסחים קיד א 8 משלי כו כז * האוכל אליה, יתחבא בעלייה
** האוכל ירק, על מרומי העיר ישב (ואין לו לפחד ממי שהוא, כי אין לו בעלי-חובות)

כְּבָשִׁים לְבֹשֶׁת? שִׁיחָא אָדָם גִּזְזוּ אֶת צֵאֲנוּ וַיִּתְכַּסֶּה וַיִּקְבֹּשׁ
מִגִּזְזָתָם, וְלֹא יֵאָכְלָם, כְּדִי שֶׁלֹּא תִכְלֶה הַקֶּרֶן. וְכֵן הוּא אוֹמֵר,
יְיָ דִּי חֲלָב עֲזִים לְחֶמְקָה לְחֶסֶם בֵּיתָךְ וַחֲיִים לְנַעֲרוֹתֶיךָ, דִּי
לְאָדָם שִׁיחָא מִתְפָּרָגִים מִחֲלָב גְּדִיִּים וּטְלָאִים שֶׁבְּתוֹךְ בֵּיתוֹ,
וְלֹא יֵהָא מְכֻלָּה הַקֶּרֶן לְאָכֹל אֶת הַבָּשָׂר.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ,² מֵאִי דְכֶתִיב³ כִּי־יִרְחִיב
יְיָ אֶל־הִיָּה אֶת־גְּבֻלָּהּ בְּאֶשֶׁר דְּבַר־לָךְ וְאָמַרְתָּ אֲכֻלָּה בָּשָׂר כִּי־
תֵאָנֶה נַפְשָׁךְ לְאָכֹל בָּשָׂר בְּכָל־אֹת נַפְשָׁךְ תֹּאכֵל בָּשָׂר, לְמַדָּה
תּוֹרָה דֶּרֶךְ־אֶרֶץ שֶׁלֹּא יֵאָכֵל אָדָם בָּשָׂר אֲלָא לְתַאֲבוֹן. יְכוֹל
יִקַּח מִן הַשּׁוּק וַיֵּאָכֵל? תְּלָמוּד לּוֹמֵר, וְזִבְחָתָּ מִבְּקָרָךְ וּמִצֹּאֲנֶיךָ.
יְכוֹל יִזְבַּח כֹּל בְּקָרוֹ וְכֹל צֵאֲנוּ בְּבֵת־אֲחֶת? תְּלָמוּד לּוֹמֵר, וְזִבְחָתָּ
מִבְּקָרָךְ, וְלֹא כֹל בְּקָרָךְ. וּמִצֹּאֲנֶיךָ, וְלֹא כֹל צֹאֲנֶיךָ. מִכָּאן אָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ,² כֹּל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ מְנָה, יִקַּח לְפָסוֹ*
לִיטְרָא יֶרֶק. עֲשֶׂרָה מְנָה, יִקַּח לְפָסוֹ לִיטְרָא דָּגִים. חֲמִשִּׁים
מְנָה, יִקַּח לְפָסוֹ לִיטְרָא בָּשָׂר. מֵאָה מְנָה, יִשְׁפָּתוּ לוֹ קִדְרָה
בְּכָל יוֹם. וְאֵנָּן אֵימָת? מַעֲרֵב־שַׁבָּת לְעֵרֵב־שַׁבָּת.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה,⁵ מֵאִי דְכֶתִיב
צָדִיק אֲכֹל לְשֹׁבַע נַפְשׁוֹ, זֶה חֲזָקָתָהּ מִלֶּךְ יְהוּדָה, שֶׁלֹּא הָיָה
עוֹלָה עַל שְׁלֹחָנוֹ בְּכָל יוֹם, אֲלָא שְׁתֵּי אֲגֻדּוֹת שֶׁל יֶרֶק וְלִיטְרָא
בָּשָׂר, וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְלִיזִין עֲלָיו וְאוֹמְרִים, זֶה מֶלֶךְ? ! פֶּקַח
בֶּן־רַמְלֵיָהוּ נָאָה לְמֶלֶךְ, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, וּמִשּׁוֹשׁ אֶת־רָצִין
וּבֶן־רַמְלֵיָהוּ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כַּמָּה טוֹבָה מִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת. שְׂכַל מִי
שֶׁמֶרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת, זוֹכֶה לְהִיּוֹת בֵּיתוֹ
מִלֵּא מְכֹל־טוֹב, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר,⁶ חֲכָמוֹת בִּנְתָהּ בֵּיתָהּ חֲצֻבָה
עֲמוּדֶיהָ שִׁבְעָה.⁹ טְבִיחָה טְבִיחָה מְסֻכָּה יֵינָה אֲפִי עֲרֻכָה שֶׁלְחָנָה.
אֵימָתִי בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם בְּנוֹי? בְּזִמָּן שֶׁנוֹהֵג בְּמִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת,

1 משלי כו כז 2 דולין פדא 3 דברים יב כ 4 שם שם כא 5 פסיקתא רבתי טו, פב ב
6: משלי יג כה 7 ישעיה ח ו 8 משלי ט א 9 שם שם ב * מירוש, לקדירתו

שֶׁטָּבַח פֶּעַם אַחַת וְשִׁיר לְעֶצְמוֹ מִה לְטָבוֹחַ פֶּעַם אַחֲרָת, וּבְזִמָּן
 שֶׁהוּא מוֹנֵג אֶת יָדָיו בְּמִים וְאֵינוֹ שׁוֹתֵהוּ חַי דֶּרֶךְ שְׁכָרוֹת
 אֲלֵא דֶּרֶךְ הַסְּתַפְקוֹת. ¹אֵף עָרְכָה שְׁלֻחָנָה, בְּזִמָּן שֶׁהוּא מִסֵּב
 וְאוֹכֵל עַל הַשֻּׁלְחָן, וְלֹא יֵהָא עוֹמֵד וְאוֹכֵל, עוֹמֵד וְשׁוֹתֵה, מִהֲלֵךְ
 וְאוֹכֵל, מִהֲלֵךְ וְשׁוֹתֵה. שֶׁמֶמַּעַט דָּבָר שֶׁהוּא אוֹכֵל וְשׁוֹתֵה כִּשֶׁהוּא
 מִסֵּב עַל הַשֻּׁלְחָן, מִסְּתַפֵּק יוֹתֵר מִמָּה שֶׁאֵלָּו הִיָּה אוֹכֵל כִּפְלָיִים
 כִּשֶׁהוּא עוֹמֵד אוֹ כִּשֶׁהוּא מִהֲלֵךְ. וּמִפִּינָן שֶׁעָרַךְ אֶת הַשֻּׁלְחָן, יִקְרָא
 לְבָנָיו וּבְנֵי-בֵיתוֹ שִׁיאָכְלוּ עִמּוֹ, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ²שְׁלַחָה נְעֻלְתִּיהָ
 תִּקְרָא עַל-גַּפִּי מִרְמֵי קֶרֶת. וְלֹא יֵהָא הוּא מִסֵּב וְאוֹכֵל, וּבָנָיו
 וּבְנֵי-בֵיתוֹ עוֹמְדִין וּמַצְטַעְרִין. וְהֵינּוּ דְאָמְרֵי אֲנָשִׁי, ³שְׁתִּין
 וְחַד תִּכְלִי מִטֵּיִה לְכָכָא דְקֵל חֲבֵרָה שְׁמַע*, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁴וְלִי אֲנִי-
 עֲבָדָה וְלִצְדִּיק הַכֹּהֵן וְלְבָנָיָהוּ בֶן-יְהוֹיָדָע וְלִשְׁלֹמֹה עֲבָדָה לֹא
 קָרָא. אֲנִי בְּגִימָטְרִיא שְׁתִּין וְחַד הֵינִי.

מִדָּה טוֹבָה הִיא הַהִסְתַּפְקוֹת. שֶׁכֵּל זִמָּן שֶׁאָדָם מִסְּתַפֵּק
 בְּדָבָר מְעַט, מוֹצֵא בּוֹ קוֹרֵת-רוּחַ וְהִנָּאָה וּרְפוּאָה. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ וְכוֹרֵנָם לְבָרְכָה, ⁵הַרוּצָה שֶׁלֹּא יָבוֹא לִידֵי חֲלִי-מַעֲצִים,
 יֵהָא רָגִיל בְּטַבִּיף קִיץ וְחֶרֶף. סְעוּדָה שֶׁהִנָּאָתָהּ, מְשׁוּךְ
 יָדָהּ הִימָנָה. וְאֵל תִּשָּׁהָא עֲצָמָהּ בְּשַׁעָה שֶׁאֵתָהּ צְרִיף לְנִקְבִיָּה.
 וְכֵךְ אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻכְמָתוֹ, ⁶מִתּוֹקָה שְׁנַת הָעֶבֶד אִם-מְעַט
 וְאִם-הֶרְבֵּה יֹאכֵל וְהַשֹּׁבַע לְעֶשֶׂר אֵינָנוּ מְנִיחַ לוֹ לִישׁוֹן.
 בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גְדוּלָּה מִדַּת הַהִסְתַּפְקוֹת, שֶׁהִרִי
 יַעֲקֹב אֲבִינוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא שָׁאַל מֵאֵת הַמָּקוֹם אֲלֵא מִה
 שֶׁמִּסְפִּיק לוֹ בְּלֶבֶד בְּדָבָר שֶׁאֵין מְנוּס מִמֶּנּוּ וְלֹא יוֹכֵל לַחֲיוֹת
 בְּלִעְדָּיו, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷וְנִתַּן-לִי לָחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְדָבֵשׁ.
 וְכֵן שְׁלֹמֹה הִמְלִיךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לֹא שָׁאַל מֵאֵת הַמָּקוֹם אֲלֵא
 הַהִסְתַּפְקוֹת בְּלֶבֶד, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸רֹאשׁ וְעֶשֶׂר אֶל-תִּתֵּן-לִי
 הַטְּרִיפָנִי לָחֶם חֶקֶן, וְלֹא שָׁאַל מִמֶּנּוּ הַמּוֹתְרוֹת. גַּם בְּקֵשׁ רַחֲמִים

1 משלי ט ב 2 שם שם ב 3 בבא קמא צ ב 4 מלכים א א כו 5 גיטין ע א 6 קהלת ה יא
 7 בראשית כו כ 8 משלי ל ח * ששים ואחד כאבים הגיעו לשון הארבע ששמע שחברו איכל וה א לא אוכל

על מדת העניות שלא יהיה עני. ופרש בעשר ואמר למה יפן-אשבע וכחשתי ואמרתי מי יי. ובמדת העני פרש ואמר למה יפן-אנרש וגנבתי וחפשתי שם אלהי.

לכן בני חדלו לכם מלחור אחר המותרות, לפי שאין מביאין את האדם לידי יראת-שמים. והמדה הזאת, אינה נמצאת במדות החכמים והחסידים ויראי-שמים.

וכתב חכם אחד למלך שהיה בזמנו, טוב שבענינים, עזיבת המותרות. ואמר, ההסתפקות, רסן התאוות וכבישת המותרות. ואמר חכם אחר, ²מי שמבקש יותר מצרכו, טורד נפשו מתועלתו. ונאמר, כי ³מלך אחד אמר לחכם אחד, אלו היית שואל מפני הייתי מספיק לך כל ימיה. אמר לו, ולמה אשאל ממך ואני עשיר יותר ממך! אמר לו המלך, והיאך אתה עשיר יותר ממני? אמר לו, מפני שאני מסתפק יותר במעט אשר לי, יותר ממה שאמה מסתפק ברב אשר לך. ואמר, ⁴מי שדי לו במה שגזר הבורא, הוא עשיר מכל בני-אדם. ואמר, ⁵הסתפק במה שחלק לך הבורא, ואל תביט אל מה שיש לזולתך, ואל תתאוה מה שלא נתן לך. כי מי ששמח בחלקו, שבע. בני, אם אתם צריכין לקנות בגדים כדי לכסות את עצמכם ובני-בתיכם, תקנו בגדים הראויים לפי עשרכם, ואל תעלו אל הבגדים אשר הם יקרים יותר ממה שאין ידיכם משגת. כי יליוו עליכם האנשים, ושמא לא תוכלו להתדיר בבגדים יקרים כאלו. וכשתקנו בגדים הראויים לפי עשרכם, אל תחושו אם תקנו אותם מעט יותר מכדי שונים. אבל אם באתם לקנות ענגי אכילה ושתיה, אל תקנו אותם יותר מכדי שונים כלל. שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶עשיק לגביך ושוי לכריסך*.

לעולם ילמד אדם בננו ובני-ביתו לאכול קמעא ולשתות

1 משלי ל ט 2 מבחר הפנינים י א 3 שם ש ט ב 4 שם ש ט 5 שם ש ט ד
6 בבא מציעא נב א * קנה ביוקר לכסות גופך, וקנה בשויו למאכלך

קמץא כחק שיוכלו לחיות בהן, כענין שאמר שלמה בחקמתו, 'נתתן טרף לבימה וחק לנצרתיה. מהו וחק לנצרתיה? שיהא מאכילן כחקה של תורה. ומהו חקה של תורה? כענין שנאמר, ² ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בפקר לשבע וגו'. ³ למדה תורה דרך-ארץ, שדי לו לאדם לאכול שתי סעודות ביום, סעודת שחרית וסעודת ערבית, ושלא יהא ממשיך פרפריות לסעודת שחרית, כדי שלא יתגרה בשנה, ונמצא בטל מתורתו וממלאכתו. ובסעודת ערבית כתיב, ² בערב בשר לאכל, ולא לשבוע. שלא יהא אדם אוכל בשר דרך שביעה, שמא ימשך אחריו.

בני, אל תהיו רודפים אחר המאכלים הטובים ואחר המעדנים הערבים ואחר התענוגים, כדי שלא תמשכו אחריהם. ואם לפעמים אתם אוכלין מהן, אל תאכלו מהם יותר מדי, שכל שלמה מזהיר ואומר, ⁴ דבש מצאת אכל דקה פן-תשבענו והקאחו. ואמר חכם אחד, ⁵ מי שרצה מן העולם כדי ספקו, יהיה המעט שבו מספיק לו. ⁶ ומי שירצה במעט הטרף, יקבל הבורא המעט ממעשיו. ואמר, ⁷ ראוי לחכם שלא יבקש מן העולם יותר מן הספק שיצבור בו הצרך והנזק מעצמו, כי הממון ושאר הון העולם, בא במהרה וחולף במהרה. ואמר, ⁸ ההסתפקות שמונעת בעליה מן הנאות, טוב מן נממון המביא אל הבזיון. ואמר, ⁹ עשר הנפש, גדול מעשר הממון. ואמר, ¹⁰ ההסתפקות, פרי-המנוחה. ופרי-השפלות, האהבה. הנהג הנפש כדי הספק. ואם לאו, ידאג לגזרת הבורא.

ומן המדה המשבחת הזאת, תולד מדת הבטחון באלהים שהיא מדה מיחסת, אשרי מי שזכה בה, כענין שנאמר, ¹¹ ובוטח ביי ישגב. וכן הוא אומר, ¹² בטח ביי ועשה-טוב שכן-ארץ ורעה אמונה.

1 משלי לא טו 2 שמות טז ח 3 עיין יומא עה ב 4 משלי כה טו 5 מבחר הפנינים י ז
6 שם שם 7 שם שם י 8 שם שם יא 9 שם שם יב 10 שם שם טז, טז 11 משלי כה טז 12 תהלים לו ג

ימה הוא הבטחון באלהים? שיפקיד האדם בידו כל עניניו, וירצה כמה שחננו הבורא הן רב הן מעט, ואל ידאג במעוט הטורף שיש לו, ואל יקנא במי שלמעלה ממנו בממון. ושאלו לחכם אחד,¹ מהו הבטחון באלהים? והשיב, שתבטח בו בכל עניניה, ותניחם עליו. ואמר אחר,² ההכם שבבגדי אדם והבוטח מכלם, מי שהוא רוצה בדברים גבוהים ובפנותם. לכן בני, הוו מסתפקין בסעודה קלה ומעטת, ותרגילו עצמכם בה, כדי שתוכלו לחיות בעולם מעמל ידיכם ולא תצטרכו לבריות. וכן צו חכמים הראשונים,³ עשה שבתך חל ואל תצטרך לבריות. והאלהים יצליחנו בה ברחמי הרבים.

ואחרי אשר הגענו עד כאן לספר בשבח מצלת ההסתפקות ובצליה. נספר בגנות זוללים וסובאים וחרפתם, כדי להרגילם במדת ההסתפקות, בצורת שדי.

דעו בני, כי מדת זולל וסובא, מדה שנואה מאד בעיני המקום והבריות, שכן מאבד חיו מן העולם הזה ומן העולם הבא. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה,⁴ בן סורר ומורה מאימתי חייב? משיאכל תרטימר בשר וישתה חצי דג יין האיטלקי. וכי מפני שאכל תרטימר בשר ושתה חצי דג יין אמרה תורה יצא לבית-דין ויסקל? אלא הגיעה תורה לסוף דעתו של בן סורר ומורה שסוף מגמר נכסי אביו ומבקש למודו ואינו מוצא, ויוצא לפרשת-דרכים ומלסטס את הבריות, אמרה תורה ימות זכאי ואל ימות חייב, שמיתתן של רשעים הנאה להן והנאה לעולם. וכן שלמה מזהיר בחכמתו,⁵ אל-תהי בסבאי-יין בזללי בשר למו. ולא עוד אלא, כל המרגיל עצמו באכילה גסה ובשתיה מרבה, סוף שיורד מנכסיו, כענין שנאמר,⁶ כי-סבא וזולל יורש. ומגרה חלאים רעים בגופו, ומאבד את נפשו, ואין דעתו מישבת עליו. ורבותינו זכרונם לברכה צוו ואמרו,⁷ ואל תתאנה לשלחנם של מזככים.

1 מבחר הפנינים ז א 2 שם שם ב 3 שבת קיח א 4 סנהדרין ע א במשנה 5 משלי כג כ 6 שם שם כא 7 אבות ו ד

בני, אל תרגילו עצמכם בבתי־משפחות, פן תצאו מגדר
ההסתפקות ותמנו עם פת זוללים וסובאים, ואל תרגילו
עצמכם לאכל ולשתות עם הגוים. שפך אמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ¹כל מי שאוכל עם הערל, כאלו אוכל בשר
שקץ. וכל הרוחץ עם הערל, כאלו רוחץ עם הנבלה. וכל
הנוגע בערל, כאלו נוגע במת. שהן בחייהן פתחים. ובמותם,
בנבלת השדה. ואין תפלתו נכנסת לפני המקום. ונעליהן
הוא אומר, ²לא הפתים יהללו־יה. אבל ישראל שהן נמולין,
תפלתן נכנסת לפני המקום. ונעליהן הוא אומר, ³ונאנחנו
נברך יה מעתה ועד־עולם הללויה. ⁴רבי אלעזר המודעי
אומר, עמד פינחס והחרים על ישראל בסוד שם־המפרש בכתב
הנחתם על הלווחות בחרם בית־דין העליון ובחרם בית־דין
התחתון שלא ישתה אדם מִישראל מִיין של גוים כי אם מרפש
רגליהן, שנאמר, ⁵וצאני מרמס רגליכם תרעינה ומרפש רגליכם
תשתינה. שכל יין של גוים, לעבודה־זרה וזנות, שנאמר, ⁶זנות
וינותרו־ש יקח־לב. ואומר, ⁷אל־תהי בסכאי־יין בזללי בשר למו.
ואל תרבה סעודתה אצל עמי־הארץ, שפאחר שעה
מספרין עליה לשון־הרע. ולא עם הגוים ועמי־הארץ בלבד
אסור להרבות סעודתו, אלא אפילו עם בניו ובני־ביתו, צריך
לו לאדם לעשות סדר בסעודתו להרגילם באכילה קלה
ובשתיה מעטת די הספק בלבד. שכל מי שמרגיל את בניו
ואת בני־ביתו להאכילן אכילה גסה ושתיה מרבה, הרי הוא
מגדלן לתרבות־רעה. לפי שאין אדם מבעט בהקדוש־ברוך־
הוא אלא מתוך שבע ושלוה, כענין שנאמר, ⁸כמרעיתם
וישבעו שבעו ויִרם לבם על־כן שכחוני.

בני, הוי זהירין מאכילה גסה ומשתיה מרבה, מפני
שמביאין על האדם חלאים גדולים וכבדים, כענין שנאמר,

1 למ"מ 2 תהלים קטו יז 3 שם שם יח 4 סריק דרבי אליעזר מז 5 יחזקאל לד יט
6 חומע ד יא 7 משלי כג ב 8 חומע יג ו

¹ וַיִּמְדוּ בְעֵמֶר, וְלֹא הָעֵדִיף הַמֶּרְבֶּה, וְהַמִּמְעִיט לֹא הִחְסִיר, אִישׁ לְפִי-אָכְלוֹ לָקְטוּ. מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ² כָּל הָאוֹכֵל בְּשַׁעוֹר הַזֶּה, הָרִי זֶה בָּרִיא וּמְבָרֵךְ. פְּחוּת מִכּוֹן, מְקַדָּק בְּמַעֲיוֹ. יוֹתֵר מִכּוֹן, הָרִי זֶה רַעֲבָתָן. וְאָמַר חֲכָם אֶחָד, ³ הַמִּסְתַּמֵּךְ יִשָּׁבַע, וְהַבּוֹצֵעַ יִכָּשֵׁל.

בְּנֵי, בָּאוּ וַרְאוּ, כִּמָּה הִיא מִדֵּה מִגְנָה מִי שֶׁנִּמְשָׁךְ אַחֵר אַכִּילָהּ וּשְׁתִּיהָ⁴ שְׁלֹא גָלוּ עֲשֶׂרֶת הַשְּׂבָטִים אֲלֵא מִתּוֹךְ שֶׁנִּמְשְׁכוּ בְּשִׁלּוֹתָן אַחֵר אַכִּילָהּ וּשְׁתִּיהָ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵ וְאִכְלִים כָּרִים מִצֹּאן וְעֹגְלִים מִתּוֹךְ מֶרְבֶּק. וְאָמַר, ⁶ הַשְּׂתִים בְּמִזְרְקֵי יֵין וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכֵרֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁷ מִיָּא דְדַמְסַת וּחִמְרָא דְפְרוּגִיתָא קִפְחוּ עֲשֶׂרֶת הַשְּׂבָטִים מִיִּשְׂרָאֵל. וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּסֻדּוּמִיִּים שְׁלֹא מָרְדּוּ אֲלֵא מִתּוֹךְ שִׁבְעַת, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸ הִנֵּה-זֶה הָיָה עוֹן סֹדֶם אַחֲוֹתָיךְ גָּאוֹן שִׁבְעַת-לָחֶם וּשְׁלֹת הַשִּׁקֵּט הָיָה לָהּ וּלְבָנוֹתֶיהָ וַיִּדְ-עָנִי וְאֶבְיוֹן לֹא הִחְזִיקָהּ. וּמִתּוֹךְ כָּךְ, אָבְדוּ מִן הָעוֹלָם.

וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּדוֹר הַמִּדְבָּר, שְׁלֹא מָרְדּוּ אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ וַיֵּשֶׁב הָעָם לֵאכֹל וּשְׁתוֹ וַיִּקְמוּ לְצַחֵק. וּמִתּוֹךְ כָּךְ, נִעְנְשׂוּ.

וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּבָנָיו וּבְנוֹתָיו שֶׁל אִיּוֹב, שְׁלֹא בָּאָה עֲלֵיהֶן פְּרָעָנוֹת אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰ וַיְהִי הַיּוֹם וְגו' אִכְלִים וּשְׂתִים יֵין וְגו' וְהִנֵּה רוּחַ גְּדוֹלָהּ וְגו'. וְכֵן אִתָּהּ מוֹצֵא בְּבִלְשַׁצַּר, שְׁלֹא בָּאָה עָלָיו פְּרָעָנוֹת אֲלֵא מִתּוֹךְ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֶּה, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹ בְּלִשְׂאֲצָר מִלְּכָא עֲבַד לָחֶם רַב וְגו'. ¹² וְכֵן מִצִּינוּ בְּנִדָּב וְאֶבְיָהוּא, שְׁלֹא מִתּוֹ אֲלֵא עַל שֶׁנִּכְנְסוּ שְׁתֵּי-יֵין לְמִקְדָּשׁ. וּמִנֵּין אָנוּ לְמִדִּין? מִמָּה שֶׁמִּצְוָה אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בָּנָיו וְאָמַר לָהֶן, ¹³ יֵין וְשִׁכָּר אִל־תִּשְׁתְּ אִתָּהּ וּבְנֵיהָ אִתָּךְ וְגו', אָנוּ יוֹדְעִין שְׁלֹא מִתּוֹ אֲלֵא בְּשִׁבִּיל הַיֵּין.

1 נשמות טז יח. 2 עיין ערובין טב ב. 3 מוסה"ס ב. כא. 4 במדבר רבא ט ד. 5 עמוס ו ד. 6 שם שם ו. 7 שבת קמז ב. 8 יחזקאל טז מט. 9 שמות לב ו. 10 איוב א יג"ט. 11 דניאל ה א. 12 ויקרא רבא יב א. 13 ויקרא יט

בני, באו וראו כמה הזהיר שלמה על היין, כענין שנאמר, ¹אל-תרא יין כי יתאדם כי-יתן בכוס עינו יתהלך במישרים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²אל-תרא יין [כי יתאדם], כי אחריתו יהיה דם. כלומר, שאחריתו לבוא לידי שפיכות דמים. יתהלך במישרים, שכל מה שהוא עושה, נראה לפניו במישור הזה. ועוד אמרו, ³אל-תרא יין [כי יתאדם], שמאדים פניהן של רשעים בעולם הזה, שסוף שהוא מלבין פניהם לעולם הבא. ועוד אמרו, ⁴כתיב תירש, וקרינן תירוש, מלא בני"ו. זכה, נעשה ראש. כלומר, אם אדם שותה ממנו כהגון, מחכים אותו, ונעשה ראש-ישיבה, כדאמר רבא חמרא וריחני פקחוני. לא זכה, נעשה רש. שאם שותה ממנו יותר ממשעור והולך ומשתכר תמיד, סוף שמתרושש, מפני שהוא מוכר כל כלי ביתו ושותה בהן יין ועושה את ביתו במישור הזה שהוא פנוי. אוי להן לזוללין וסובאין, שמאבדין חלקן מן העולם הזה ומן העולם הבא. שכל מי שרודף אחר אכילה גסה ושתיה מרבה, לא די שמאבד את ממונו, אלא שמאבד את נפשו וטורדה מחיי העולם הבא. שמתוך שהוא משתכר ביינו, מתיר את האסור ואוסר את המותר, מטמא את הטהור ומטהר את הטמא, והולך ומריב עם כל אדם, והולך ופוצע את חברו ואחרים פוצעין אותו. וכן שלמה צנח ואמר, ⁵למי-אוי למי אבוי למי מדגינים למי-שיח למי פצעים חנם למי חקללות עינים. מה כתיב בתרה, ⁶למאחרים על-היין לבאים לחקור ממסך. מה כתיב בסוף הענין, ⁷אחריתו כנחש ישיך וכצפעני יפרש. ⁸מה הנחש הזה נושך וממית, כך היין נושך וממית. וכתיב בתרה, ⁹עיניך יראו זרות ולבך ידבר תהפוכות. תדע שדבר קשה לגוף האדם לסבול כח היין כשאדם שותה ממנו יותר מדי, שכל

1 מעלי כג לא 2 סנהדרין ע א 3 בלי ויין 4 משלי כג כט 5 שם שם לב
6 שם שם לב 7 מדרש משלי כג כט 8 משלי כג לב

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ¹הַגָּפֶן הַזֹּאת כְּשֶׁהִיא טְעוּנָה, מְסַתְמַכֶּת בְּכֶמֶה קָנִים וּבְכֶמֶה דּוֹקְרָנִין, וְאַף־עַל־פִּי־כֹן אֵינָה יְכוּלָּה לַעֲמֹד. וְהָאֵדָם הִנֵּה אֵיךְ יוֹכֵל לְסַבֵּל! וְעוֹד אָמְרוּ, יֵכֶל הַפְּרוֹת נִקְרָאִים עַל שֵׁם הָאֵילָנוֹת. *חֲזוּרָא מִתְקָרִי חֲזוּר, רְמוּנָא מִתְקָרִי רְמוּן, תְּמָרְתָא מִתְקָרִי תְמָר. אַבְל גִּפְנָא מִתְקָרִי תַלְתָּ שְׁמֶהּ. גִּפְנָא, וְנִפְקִין מִן גִּפְנָא עֲנָבִים, וְנִפְקִין מִן עֲנָבִים חֲמָרָא. לִימַר לָהּ, מַה עֲנָבִים הִלְדוּ כְּשֶׁאַתָּה מְמָרְסֵן אִתָּה מוֹצִיא כֹל מַה שֶׁבְּתוֹכָהּ, כֹּךְ כֹּל מִי שֶׁשׁוֹתָה זֵין הִרְבֵּה, סוּף שֶׁהוּא מְקִיא כֹל מַה שֶׁבִּמְעִיו.

הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי כֶּמֶה הַזֵּין וְהַשְׁכְּרוֹת עוֹשֶׂה. נַח עַד שֶׁלֹּא הִתְחִיל בְּנִטְיַעַת הַכֶּרֶם, נִקְרָא ²אִישׁ צָדִיק תָּמִים. מִשֶּׁהִתְחִיל בְּנִטְיַעַת, נִקְרָא אִישׁ הָאֲדָמָה, שְׁנֹאֲמַר, ³וַיִּחַל נַח אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כֶּרֶם. מַהוּ וַיִּחַל? שֶׁנִּתְחַלֵּל וְנַעֲשֶׂה חֲלִין. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ בְּאַגְדָּה, ⁴בְּשַׁעַת שֶׁהִיא הוֹלֶךְ נַח לִטַּע כֶּרֶם, פָּגַע בּוֹ שָׂדָא שְׁמָדוֹן. אָמַר לוֹ, לְהִיכֵן אִתָּה הוֹלֶךְ? אָמַר לוֹ, לִטַּע כֶּרֶם. אָמַר לוֹ, וּמַה טִּיבוֹ? אָמַר לוֹ, פְּרוּתִיו מִתּוֹקִין בֵּין לַחִים בֵּין יְבֵשִׁים, וְעוֹשִׂין מִמֶּנּוּ זֵין הַמְשַׁמֵּחַ בְּגִי־אֵדָם, דְּכָתִיב, ⁵וַיִּזֵּן יִשְׁמַח לְבַב־אֲנוּשׁ וְגו'. אָמַר לוֹ, בֹּא וְנִשְׁתַּתֵּף שְׁנֵינוּ בְּכֶרֶם זֶה. אָמַר לוֹ, לְחַיִּי. מַה עֲשֶׂה שָׁטֹן? הִבִּיא כֶּבֶשׂ וְהִרְגוּ תַחַת הַגָּפֶן, וְאַחֲר־כֵּךְ הִבִּיא אָרִי וְהִרְגוּ שֵׁם, וְאַחֲר־כֵּךְ חֲזִיר, וְאַחֲר־כֵּךְ קוֹף. וְהִטִּיפוּ דְמִיָּהֵן בְּאוֹתוֹ כֶּרֶם וְהִשְׁקוּהוּ מִדְמִיָּהֵן.

לְפִיכָךְ, קִדָּם שִׁישְׁתָּה אָדָם מִמֶּנּוּ, הָרִי הוּא כֶּרְחֵל הַזֶּה שֶׁאֵינָה יוֹדַעַת כְּלוּם, כֶּמֶה דְּתִימָא, ⁶וּכְרַחֵל לְפָנֶי גִּזְוִיָּה נֶאֱלָמָה. שְׁתָּה חֲמִשָּׁה שְׁבָעָה כּוֹסוֹת, מִתְגַּבֵּר כְּאָרִי וְאוֹמֵר, אֵין כְּמוֹנִי בְּעוֹלָם. כֵּינֵן לִישְׁתָּה עֲשָׂרָה, נַעֲשֶׂה כַחזִיר וּמִתְלַלֵּךְ בְּמִי־רַגְלָיִם וְדָבָר אַחֵר. נִשְׁתַּכֵּר, נַעֲשֶׂה כְּקוֹף, עוֹמֵד וּמִרְבֵּד וּמְשַׁחֵק

1 ויקרא רבא יב ד 2 בראשית ו ט 3 שם ט כ 4 תנחומא נח יג 5 תהלים קד טו
* תסוח נקרא תסוח 6 ישעיה נג ז

ומוציא נבילות-פה מפיו, ואינו יודע מה לעשות. וכל זה ארע לנח הצדיק, כענין שנאמר, ¹וישם מן-היין וישכר ויתגל בתוך אהלה. ואם לנח שפרש הקדוש-ברוך-הוא את שכחו ארע כך בשביל היין, שאר בני-אדם על-אחת-כמה-וכמה! ומפני שלא שטה ממנו במדה הראויה, נשתכר ונתבזה. לפיכך שלמה צוח ואומר, ²לץ היין המה שכר וכל-שגה בו לא יחכם.

לעולם אל ירגיל אדם עצמו במעדנים ובמאכלים צרכים ובתפנוקים. שכל המרגיל עצמו במאכלים הללו ומתמיד בהן, סוף שמבקש למודו ואינו יכול לסבול לאכול שאר המאכלים. ואם אוכלו, סוף שמחליאין את גופו, שכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ³שנוי וסת, תחלת חלי-מצים.

וכן מצינו באדם אחד ⁴שהרגיל עצמו לאכול תרנגולות פטומות וכיוצא בהן ממיני המעדנים ולשתות יין ישן. וכשלא מצא אלו, אכל מן העדשים ומת. וכן מצינו באדם אחד שאמר לתלמיד-חכם אחד, זכה עמי בתרנגולת אחת, ואמר לו, הא לך דמי התרנגולת וקנה לך מהם בשר אחר. הלך אותו-האיש וקנה בשר ואכל ממנו ומת.

ודעו בני, כי גנאי גדול הוא לאדם להיות זולל וסובא גרגון ורעבתן, מפני שהמדה הזאת אינה נמצאת אלא ברשעים גמורים, כענין שנאמר בהם, ⁵אתיו אקחה-יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מחר גדול יתר מאד. ודעו כי נקב הגרון, צר בכמותו ורחב מאד באיכותו, על כן תנו לו די-ספקו בלבד. שאם תכניסו בו היום מאכלים רבים וערבים ותרגילו אותו תמיד בכך, למחר מבקש למודו ורוצה יתר ואינו די לו דבר מעט. ואם תרגילוהו באכילה קלה ומעטת, יהיה הדבר לכם לטבע, ולא תתאוו לאכילות גסות ולמעדנים

עֲרִבִים. וְדוֹמָה לָמָּה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרָכָה, ¹אֲבָר
אֶחָד יֵשׁ בּוֹ בָּאָדָם, מִשְׁבִּיעוֹ רָעַב, מִרְעִיבוֹ שָׂבַע.

לָכֵן בָּנִי, הֵיוּ זֵהִירִין בַּמַּדָּה הַגְּרוּעָה הַזֹּאת, וְלֹא תִרְגְּלוּ
עֲצָמְכֶם בָּהּ, וְהִסְתַּפְקוּ בְּאֲכִילָה קִלָּה וּבִשְׂתִיָּה מְעֻטָּה, כְּדִי
שֶׁתַּחֲיוּ בַּמְנוּחָה וּבְהַשְׁקֵט בְּלִי מַדּוּה וְחֲלִי בְּעוֹדְכֶם בְּחַיֵּי הַהֶכֶל
הַזֶּה, וּכְדִי שֶׁתַּחֲשֹׁבוּ מִן הַצְּדִיקִים, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ²צָדִיק
אֵכֵל לְשֹׂבַע בְּפֶשֶׁוֹ.

וְאַל תִּהְיוּ בְּרַחֲמֵי יִשְׁבִּיעֵנוּ מְטוֹב הַצָּפוֹן לִירְאָיו וּלְחֻסָּיו.

הַמַּעֲלָה הַשְּׁתִּיָּים וְעֶשְׂרִים

מַעֲלַת הַנְּדִיבוּת

בָּנִי, בָּאוּ וְאַלְמַדְכֶם מַעֲלַת הַנְּדִיבוּת. דַּעוּ בָּנִי, כִּי מַעֲלַת
הַנְּדִיבוּת הִיא מִן הַמַּדּוֹת הַחֲשׁוּבוֹת וְהַמִּתְחַסּוֹת, וְאֵינָה נִמְצָאָה
אֶלָּא בְּאֲנָשִׁים חֲשׁוּבִים, וְחֻבִּיכָה מְאֹד לְפָנֵי הַמָּקוֹם, שֶׁלֹּא נִבְנְה
הָעוֹלָם עַד שֶׁלֹּא שֶׁתֵּף בּוֹ מִדַּת הַרַחֲמִים, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ³אֵלֶּה
תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יי אֱלֹהִים אֶרֶץ
וְשָׁמַיִם. וּמִזֵּינֵן אָנוּ יוֹדְעִין שֶׁמִּדַּת הַרַחֲמִים הִיא מִמִּדַּת הַנְּדִיבוּת?
שְׁנֵאֲמַר, ⁴טוֹב-עֵין הוּא יִבְרָךְ כִּי-נָתַן מִלְּחָמוֹ לְדָל. וְלֹא עוֹד
אֶלָּא שֶׁמִּמִּדַּת הַנְּדִיבוּת קוֹנֶה הָאָדָם חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא, כְּעֶנְיָן שְׁנֵאֲמַר, ⁵מִתֵּן אָדָם יֶרֶחִיב לוֹ וּלְפָנֵי גְדוּלִים
יִנְחֹנוּ. מִתֵּן אָדָם יֶרֶחִיב לוֹ, בְּעוֹלָם הַזֶּה. שִׁיְהֵא נִכְפָּד וְחָשׁוּב
בְּפָנֵי הַמַּלְכִּים וְהַשְּׁלִטוֹנִים וְשָׂרֵי הַמְּדִינּוֹת. וּלְפָנֵי גְדוּלִים יִנְחֹנוּ,
שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁרֵּה אוֹתוֹ לְעוֹלָם הַבָּא אֶצֶל אֲבִרְהָם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב שְׁנֵאֲמַר גְּדוּלִים. וּמִזֵּינֵן אָנוּ יוֹדְעִין שְׁנֵאֲמַר גְּדוּלִים
גְּדוּלִים? בְּאֲבִרְהָם כְּתִיב, ⁶הָאָדָם הַגָּדוֹל בְּעֶנְיָנִים. וּבִיִּצְחָק
כְּתִיב, ⁷וַיִּגְדַּל הָאִישׁ וַיִּלָּךְ הַלֵּךְ וַיִּגְדַּל עַד כִּי-גָדַל מְאֹד. וּבִיַּעֲקֹב
כְּתִיב, ⁸וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וְגו'. וְכִינּוֹן שֶׁקֵּלְקֵל עָשׂוּ וּמָכַר אֶת

1 סוכה נב ב 2 משלי יג כה 3 בראשית בר 4 משלי כב ט 5 שם יח טו
6 יהושע יד טו 7 בראשית כו יג 8 שם כה כז

בְּכוֹרְתוֹ לַיַּעֲקֹב, נֹאמֵר עָלָיו, ¹הִנֵּה קִטָּן נִתְּתִיהָ בְּגוֹיִם בְּזוּי
 אֹתָהּ מְאֹד. וְנִטֵּל מִמֶּנּוּ שֵׁם הַגְּדֻלָּה וְחָלַל עַל יַעֲקֹב. וְלֹא עוֹד
 אֶלָּא, כָּל הַעוֹשֶׂה צְדָקָה וּגְמִילוֹת־חֲסָדִים מִמֶּמֶנּוּ, הֵן מְקַדִּימִין
 לְיוֹם־הַדִּין וּמַעֲדִין עָלָיו, שֶׁנֹּאמֵר, ²וְהִלֵּךְ לִפְנֵיהָ צְדָקָה וּגְוִי.
 גְּדוּלָּהּ הִיא מַעֲלֵת הַנְּדִיבוּת, שֶׁבָּהּ נִתְיַחַס אֲבָרָהָם אֲבִינוּ
 עָלָיו הַשָּׁלוֹם, כַּעֲנָן שֶׁנֹּאמֵר, ³כִּי יִדְעִיתִי לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה
 אֶת־בָּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְלֵאמֹרוּ דֶּרֶךְ יְיָ לַעֲשׂוֹת צְדָקָה
 וּמִשְׁפָּט וּגְוִי. וְאוֹמֵר, ⁴נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסָפוּ עִם אֱלֹהֵי אֲבָרָהָם
 וּגְוִי. וְנִקְרָא נְדִיב עַל שֶׁהִיא בְּעַל־צְדָקָה וּגְמִילוֹת־חֲסָדִים.
 וְאֵמְרוּ חֻקֵּמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבָרְכָהּ, ⁵כָּל מִי שֵׁישׁ בּוֹ שֶׁלֹּשָׁה דְּבָרִים
 טוֹבִים הִלָּלוּ, מִתְלַמִּידוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ וּגְוִי. עֵין טוֹבָה, וְרוּחַ
 נְמוּכָה, וְנֶפֶשׁ שֶׁפָּרָה, מִתְלַמִּידוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם אֲבִינוּ. עֵין טוֹבָה
 מִזֵּין, דְּכַתִּיב, ⁶וְאֶקְחָה פֶת־לָחֶם וּגְוִי. וְלִבְסוּף, ⁷וְאֶל־הַבָּקָר רֵץ
 אֲבָרָהָם. הָרִי כָּכָר לְמַדְנֹו, שֶׁהִיטָה עֵינוֹ טוֹבָה, שֶׁהִיא מְמַדָּת
 הַנְּדִיבוּת. וְכֵן דּוֹד עָלָיו הַשָּׁלוֹם, שֶׁאֵל מֵאֵת הַמָּקוֹם שִׁיסְמוֹךְ
 לוֹ מִדַּת הַנְּדִיבוּת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מַעֲלָה חֲשׂוּבָה, כַּעֲנָן שֶׁנֹּאמֵר,
⁸הַשִּׁיבָה לִי שָׁשׂוֹן יִשְׁעָהּ וְרוּחַ נְדִיבָהּ תִּסְמַכְנִי.

בְּנִי, אִם בָּאתֶם לְשֹׁאֵל שְׁאֵלָה מִשׁוֹם אָדָם, שֶׁאֵלֹו אוֹתָהּ
 מִן הַנְּדִיבִים, כִּי יִשְׁמַחוּ בְּשִׂאֲלַתְכֶם וְיִשְׁתַּדְּלוּ לְמַלְאָתָהּ בְּעֵין
 טוֹבָה. וְאֵל תִּשְׁאֲלוּ שְׁאֵלָה מִן הַכִּילִי, כִּי יִתְעַצֵּב בְּשִׂאֲלַתְכֶם
 וַיִּפְנֶה אֲלֵיכֶם עֵרָף. וְשִׁאֲלוּ לְחֶכֶם, ⁹מֵהוּ הַפָּצַע שֶׁאֵין לוֹ רְפוּאָה?
 אֹמֵר, שִׁיטְרֵךְ הַנְּדִיב אֵל הַנִּבֵּל וַיִּמְנַע מִמֶּנּוּ. וְחֶכֶם אֶחָד
 הָיָה מִתְפַּלֵּל לָאֵל וְאוֹמֵר, ¹⁰אֱלֹהֵי, אֵל תַּצְרִיכֵנִי אֵל הַרְעִים
 שֶׁבְּבָנִי־אָדָם. וְאִם תַּצְרִיכֵנִי לְאֶחָד מִבְּרוּאֵיהָ, יִהְיֶה אֵל הַטוֹב
 שֶׁבָּהֶם, וְהַנֶּפֶשׁ הַנְּדִיבָה שֶׁבָּהֶם, וְהַשָּׁשׂוֹן הַמְתוֹקָה שֶׁבָּהֶם, וְאֲשֶׁר
 לֹא יִזְכּוּר טוֹבָתוֹ לִי מֵהֶם. ¹¹וְאֶחָד מִן הַנְּדִיבִים הָיָה אוֹמֵר לְחִבְרוֹ,
 כִּשְׂתַּצְטָרְכוּ לִי בְּדָבָר, אֵל תִּבְקָשׁוּהוּ מִמֶּנִּי פָנִים בְּפָנִים, כִּי

1 עובדיה א ב 2 ישעיה נח ח 3 בראשית יח יט 4 תהלים מז י 5 אבות ה כג
 6 בראשית יח ה 7 שם ז 8 תהלים נא יד 9 מבחר הפנינים מז ג 10 שם שם ו 11 שם שם יז

אינני רוצה שאראה בכם, זולת השאלה, אבל כתבו לי
שאלתכם באגרת.

בני, באו ולמדו נדיבות מהמרגול. הלא תראו מה
המרגול הזה עושה, כשיבוא לפניו שום דבר-מאכל, קורא
המרגולות שיאכלו עמו, ולפעמים מלקט ומניח לפניהם.
אף אתם בני, אם יש לכם מאכל ערב, אל תאכלו אותו לבדכם,
אלא תזמינו עמכם עניים או קרוביכם ואהביכם שיאכלו
עמכם, או תשלחו להם בבתיכם, כי הוא מדרכי הנדיבות.
צאו וראו שאין בכל המדות מדה טובה כעין טובה. שאם
האדם עושה כל המצות שבתורה ואינו נוהג בהן עין טובה,
אינן עולין לו מן המנין. שאם היה מאכיל לעני פטומות וכל
מעדני-העולם ועינו צרה עליו, טוב שלא האכילו, כענין
שנאמר, ¹טוב ארחת ירק ואהבה-שם משור אבוס ושנאה-
בו. ואם נתן לו בעין טובה, הוא מתברך, כענין שנאמר,
²טוב-עין הוא יברך כי-נתן מלחמו לדל. ולא עוד אלא,
שהוא מתעלה וגדל כמעין הנובע שהוא מתגבר ואינו פוסק
לעולם, שנאמר, ³לחמו נתן מימיו גאמים.

גדולה מדת הנדיבות, שהרי משה רבנו עליו השלום
החזיק במדת הנדיבות ועין טובה. ומנין אנו אומרים כן?
שנאמר, ⁴קח-לך את-יהושע בן-נון איש אשר-רוח בו וסמכת
את-ידו עליו, ⁵יד אחת. והוא נהג בו נדיבות ועין טובה,
שנאמר, ⁶ויסמך את-ידיו עליו, שתי ידיו. וכן מצינו שברך
את ישראל בעין טובה ובנדיבות, כענין שנאמר, ⁷וי אל-הי
אבותיכם יסף עליכם ככם אלף פעמים ויברך אתכם כאשר
דבר לכם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁸בא וראה,
כמה משכה ברכתו של משה מסוף העולם ועד סופו. אלף
פעם אין כתיב כאן, אלא אלף פעמים. ומהו ככם? יכולין

1 משלי טו יו 2 שם כב ט 3 ישעיה לג טז 4 במדבר כו יח 5 במדבר רבא מא טז
6 במדבר כו כג 7 דברים א יא 8 דברים רבא א יא

היו ישראל לומר, רבנו משה, אין בנו אחד מהדברים שאמרת
 אומר לקבל תוכחותיה, אלא שתקו. לפיכך אמר משה, יצמיד
 הקדוש-ברוך הוא מכס צדיקים מקבלי תוכחות ככם ושותקין.
 ומה היא הנדיבות? שיהא האדם ותרן בממונו לעשות
 ממנו צדקה וגמילות-חסדים, ושהא נושא ונותן עם הבריות
 באמונה, ומותר להן משלו, ואינו לוקח משלהן כלום. כמו
 שאמרו חכמינו באיוב, ואיוב ותרן בממונו הנה, שהיה מניח
 פרוטה לחנני, ומוציא הוצאותיו על הסדר, ונותן למי שראוי
 לתן, ומונע ממי שראוי למנוע, ומוציא הוצאותיו לשם-שמים,
 ושונא את ההונאות ואת העשק ואת הגזל. ואם באת מצוה
 לידו, מרחיב ידו עליה לעשותה בעין טובה ובדרך צניעות,
 שלא יקבל בה שקרו מתוך גאות לבו והתפארותו בבגיי-אדם.
 וחביב עליו ממון חברו כשלו. שכל מי שאוהב ממונו של חברו
 כשלו, בידוע שאינו בא לידי גזל וגנבה ואונאה. וכך האוהב
 ממונו של חברו לחברו, אינו אלא מן הנדיבים ובעלי עין
 טובה. ומתוך כך, מסתפק בשלו הן רב הן מעט, ומוציא קורת
 רוח והנאה לנפשו, מפני שהוא שמח בחלקו שחננו הבורא.
 ואמר חכם אחד,¹ אין הנדיב מי שהתנדב על מי שהתנדב
 עליו וקרוב מי שקרבו, כי זה גמול. אבל הנדיב, מי שהתנדב
 על מי שלא התנדב עליו, ומקרב מי שהרחיקו. ואמר,² מי
 שהתנדב, יהיה אדון. ומי שהוא כלי, יהיה נקלה. ואמרו,
 כי הנדיב אחד נכנס אל אחד המלכים. אמר לו המלך, הגידה
 לי קצת מנדיבותך. אמר לו הנדיב, טוב שתשמע ההגדה
 הזאת מוזלתי ממה שתשמענה ממני. אמר לו המלך, אני
 גוזר עליך שתאמר. אמר לו, מעולם לא ישב אדם עמי
 ופשטתי רגלי לפניו. אמר לו, ולמה? אמר לו, כדי שלא
 יראה שיש לי מעלה עליו ויתרון. ולא הרע לי אדם מעולם

*וגמלתיו רעה. אמר לו, ולמה? אמר לו, מפני שאם היה אדם חשוב, ראוי לו, והדין עלי למחול לאדם חשוב. ואם יהיה נבל, לא אחלל עצמי עמו שיזכרו בי הנבלים. ולא שאל ממני אדם דבר שלא מצאתי שאלתו וראיתי שחלול פניו תמורת מה שנתתי לו אפילו אם הייתי יוצא מכף קנייני. אמר לו המלך, יאות לך שתהיה אדון בעמך ובזולתם. וקבול ההתנצלות כמו כן מדרכי הנדיבות. כמו שאמר חכם אחד, ¹כשהתנצל לך אהבך באמת לא או בהודאה, אל תתפוש עליו ומחול לו, שהמחילה ממדות הנדיב. ואמר אחר, ²קבל התנצלות מי שבא להתנצל לפניך אם אמת ואם שקר. כי מי שרוצה אותך, בגלוי מוקירה. ומי שממרה אותך, בסתר מכבדה. ונאמר, ³כי אדם אחד התנצל לאהבו. ואמר לו אהבו, כבר לא הצריכה הבורא אל ההתנצלות בדוננו אותך לזכות, ולא הצרכנו לחשוב עליה רע באהבתנו אותך. ודעו לכם בני, כי הנדיבות על דרך הבינונית, היא מדה משפחת ונקבדת. ובני-אדם מתקרבים אל הנדיב ומשבחין אותו בנדיבותו ובמתנת ידו, כענין שנאמר, ⁴רבים יחיו פני-נדיב וכל-הרע לאיש מתן.

וכל מי שמרגיל עצמו במדה המשפחת הזאת ונותן בעת שראוי לתן ולמי שראוי לתן, הרי הוא אצלו כאוצר טמון אשר לא יכלה ולא יאבד אפילו עם ארך הזמן. וכן שלמה מצוה על מדת הנדיבות, כענין שנאמר, ⁵שלח לחמך על-פני המים כי-גרב המים תמצאנו. וכך אמר דוד במדת הנדיבות, ⁶פזר נתן לאבינים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. ודעו בני, כי הנדיבות מורה על היחס והחסידות, כאשר הפילות מורה על הנבלות והגריעות והרשע. ואמר חכם אחד, מי שחננו הבורא נפש הטובה, הוא מבני העולם הבא.

1 מבהר הפנינים כוד 2 שם שם 3 שם שם 4 משלי י טו 5 קהלת יא א 6 תהלים קיב ט
 *תיבת "לא" הנ"ל חזרת על וגמלתיו רעה, וכל"י לא וגמלתיו רעה, וכן חפרש במדה שלפניה ושל אחריה

ואמרו, מהו היחס הגדול? אמר, גמילות-החסד לבני-אדם. ומן הנדיבות, מי שדבריו בענוה ופיוס ונחת-רוח ורצון, וכל עניניו נעצתו על דרך הנדיבות, בענין שנאמר, ינדיב נדיבות יעץ. ולא עוד אלא, שמתקנים בעולם מתוך נדיבותו, שנאמר, והוא על-נדיבות יקום.

ודעו בני, כי הנדיבות מדה הבאה לו לאדם מן הלב מתוך שמחה, ששמח בלבו כשהוא נותן מממונו לאנשים הגונים, ומתנדב בלבו לעשות צדקה וגמילות-חסדים, בענין שנאמר, וינקחו-לי תרומה מאת כל-איש אשר ידבנו לבו וגו'. ואומר, כל נדיב לבו יביאה וגו'.

וכן מן הנדיבות, האדם שהוא רחמני ומרחם על הבריות. ואם נראה בעיניו שמצטרף אדם לבקש ממנו דבר, מקדים ונותן לו בטרם השאלה.

בני, אף-על-פי שהזהרתי אתכם במדת הנדיבות, אזהירכם שלא תרבו בה עד שתצאו מגדר הנדיבות אל הפזור וההפקר, כי אם על דרך הבינונית, וכפי מה שתוכלו לגמול חסד ולהתנדב לאנשים ממה שחונכם הבורא עד שלא תגיעו בסבת הנדיבות היתרה אל הרישות והעני. זו היא מדת הנדיבות אשר יגיע אדם בה למעלה ושם-טוב. אבל לפור האדם את ממונו דרך הפקר לתן למי שאינו צריך, ובמקום שאינו נאות מותר ממונו ומרחיב ידו יותר מן הראוי לו וממה שידו משגת, לא די שאינה עולה לו למעלת הנדיבות, אלא שעולה לו לגנאי וחרפה, ובני-אדם מליזין עליו ומדברים אחריו. ועל הכל, פן ירד מנכסיו ויצטרך לבריות, ונמצא מתבזה.

הלא שמעתם בני מה שארע לנדיב אחד שהיה בעל מלאכה, והיה כל כך נדיב שהיה עושה מלאכתו לכל הבא

אָצלו וְלֹא הָיָה לֹקַח מֵהֶם שְׂכִירוֹתוֹ. וְהָרְגִיל עֲצָמוֹ בְּזֶה, עַד שֶׁכָּל הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אָצְלוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה, כְּשֶׁנִּגְמְרָה מְלָאכְתָּן לֹא הָיוּ אוֹמְרִים לוֹ כְּמָה שְׂכִירוֹת תִּרְצָה מִן הַמְּלָאכָה שֶׁעָשִׂיתָ לִּי, אֲלָא שֶׁהָיוּ לֹקַחֲחִין מְלָאכְתָּן וְאוֹמְרִים לוֹ, תְּשׁוּאוֹת חֵן לָךְ, וְהוֹדִיכִין לָהֶן עִם מְלָאכְתָּן. וְהָרְגִיל בַּמַּדָּה הַזֹּאת, עַד שֶׁהָעָנִי וַיֵּרֶד לוֹ מִנְכָּסָיו. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה מִתְבַּיֵּשׁ לְבַקֵּשׁ לְאֲנָשִׁים שְׂכִירוֹת מְלָאכְתָּן, מִפְּנֵי שֶׁהָיָה רָגִיל לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶן נְדִיבוּת. מִה עָשָׂה אוֹתוֹ הָעָנִי, לָקַח כֶּלֶב אֶחָד וּקְשָׁרוֹ בְּרִגְלֵי הַסִּפְסָף שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בּוֹ לַעֲשׂוֹת מְלָאכְתּוֹ. וְכִשְׁהָיָה בָּא הָאָדָם כֹּפֶעַם בְּפֶעַם לְטוֹל מְלָאכְתּוֹ וְהָיָה אוֹמֵר לוֹ תְּשׁוּאוֹת חֵן לָךְ, הָיָה אוֹמֵר לוֹ, הַשֵּׁלֶךְ טוֹבַת הַנָּאָה זֹאת שֶׁאַתָּה מַחְזִיק לִי, לְפָנַי הַכֶּלֶב הַזֶּה. וְלֹא הָיָה מְאֻכֵּל לְכֶלֶב הַזֶּה שׁוֹם דָּבָר, עַד שֶׁמָּת. וְכִיּוֹן שֶׁמָּת הַכֶּלֶב וְהָיוּ בָּאִים הָאֲנָשִׁים כֹּפֶעַם בְּפֶעַם לְטוֹל מְלָאכְתָּן בְּלֵי מַעוֹת וְאוֹמְרִים לוֹ תְּשׁוּאוֹת חֵן לָךְ, הָיָה אוֹמֵר לָהֶם, הַמְתִּינוּ לָכֶם וְתַפְרְעוּ לִי שְׂכִירוֹתִי, כִּי כָּבֹד מֵת הַכֶּלֶב שְׁלִי מִטוֹבַת הַנָּאָה שֶׁהִחֲזַקְתֶּם לִי שֶׁהִשְׁלַכְתֶּם לְפָנָיו. וְכֵשֶׁם שֶׁלֹּא נִזּוֹן הַכֶּלֶב שְׁלִי מִטוֹבַת הַנָּאָה שֶׁהִשְׁלַכְתֶּם לְפָנָיו, כִּךְ אֵין אָדָם נִזּוֹן מִטוֹבַת הַנָּאָה שֶׁמַּחְזִיקִין לוֹ הָאֲנָשִׁים מִבְּלָעָדִי טוֹבָה אַחֲרָת. וְהָיוּ הָאֲנָשִׁים מְשִׁיבִין לוֹ, וְלֹנְאֵי תַקַּח מַעוֹת כְּרִצּוֹנָה. וּמֵאֲזֵי הָיוּ פּוֹרְעִין אוֹתוֹ מִמְּלָאכְתּוֹ*.

לָכֵן בָּנִי, הָיוּ זֵהִירִין שֶׁלֹּא לָצֵאת מִגֹּדֵר הַנְּדִיבוּת אֶל הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר. כִּי כְּמוֹ שֶׁהַנְּדִיבוּת מְשַׁבַּחַת מִן הַחֲכָמִים, כִּךְ הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר מְגַנֶּה מִן הַחֲכָמִים וּמְכַל עִם-הָאָרֶץ. וְנֹאמֵר, הַנְּדִיב, עֲשִׂיר, וְאֵם הוּא רָשׁ. וְהַמְּפֹזֵר, דֵּל, וְאֵם הוּא מְלָךְ עֲשִׂיר. וְנֹאמֵר, כִּי הַכִּילִי, טוֹב מִן הַמְּפֹזֵר. כִּי הַמְּפֹזֵר, יִמָּצֵא חֵן בְּעֵינֵי הָאֲנָשִׁים בְּעוֹד שֶׁיְדוֹ פְּתוּחָה לְפָנָיו לָהֶם. וְכִשְׁעִיָּצֵר יְדוֹ מֵהֶם, יִהְיֶה לוֹ לְאוֹיְבִים. וְהַנְּדִיב הַנּוֹזֵקֵר, אֲדוֹן עֲלֵיהֶם. וְנֹאמֵר, כִּי

הַנְּדִיבוֹת, מִדָּה נִחְמָדָת וְנִמְצָאָת בַּחֲכָמִים הַחֲסִידִים. וְהַפּוֹזֵר
וְהַהֶפְקֵר, טֹבֵעַ לֹא נוֹצֵר וּמִדָּה לֹא נִבְרָאָת, אֲבָל הוּא רוֹחַ
שׁוֹגֵעוֹן וְשִׁטּוֹת הֵבֵא לוֹ לְאָדָם לְהִפְקִיר מִמוֹנוֹ. וְהַכִּילּוֹת נִמְצָא
בְּאָדָם פְּחוֹת חֹסֶר-לֵב שֶׁמִּתְיָרָא פֶּן יִחְסֹר מִמוֹנוֹ, וְאִינוּ בּוֹטְחִים
בְּמִי שֶׁחֲנֻנוֹ הַמָּמוֹן הֵהוּא.

בְּנִי, הִיוּ זְהִירִין בְּמִדַּת הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר, וְאֵל תּוֹצִיאוּ
מִמוֹנְכֶם לְבִטְלָה כִּי אִם בְּדִבְרִים שְׂאִין מְנוּס מֵהֶם, כְּמוֹ עֲנִינֵי
אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּבִגְדִים, וְכֵל שְׂאֵר הָעֲנִינִים הַצָּרִיכִים לָכֶם
דִּי הַסֶּפֶק בְּלָבָד, לֹא דֶרֶךְ הַהֶפְקֵר, כִּי אִם דִּי מַחְסוֹרְכֶם אֲשֶׁר
יִחְסֹר לָכֶם. וּכְשֶׁאַתֶּם מְרוֹיַחִין שְׁתֵּי מַעוֹת, תּוֹצִיאוּ אַחַת וְתַעֲנִיעוּ
אַחַת, כְּדִי שֶׁתִּמִּיד יִמָּצְאוּ בְּיָדְכֶם מַעוֹת מְקַבְּצִין, עַל אֲשֶׁר
יֹאמְרוּ מוֹשְׁלֵי הַמְּשָׁלִים, עֲרֹךְ הָאָדָם, כְּפִי מַה שֵּׁישׁ לוֹ. וְאִם
אֵין בְּיָדוֹ מֵאוֹמָה, אִינוּ חָשׁוֹב לְכָלוֹם.

הֲלֹא תִרְאוּ בְּנֵי כְּפָה הָעֲנִינִים נִבְזִים בְּעֵינֵי קִצָּת הָעֲשִׁירִים
וּכְמָה שֶׁפְּלִים בְּעִינֵיהֶם, עַד שֶׁאֵינָן מִחְשְׁבִין חֲכָמָתוֹ לְכָלוֹם.
הוּא שֶׁאִמְרַת שְׁלֵמָה, 'וְנִחְכַּמְתָּ הַמִּסְכֵּן בְּזוּיָהּ וּדְבָרֵי אִינֶם
נִשְׁמָעִים. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁאֲחִיו וְקִרְוֹבָיו שֶׁל עֲנִי שׁוֹנְאִין אוֹתוֹ,
וְכֵל-שֶׁכֶּן שֶׁרָעִיו וְאֶהְבִּיו מִתְרַחֲקִין מִמֶּנּוּ, כְּעֵנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ²כֵּל
אֲחִי-רֵשׁ שֶׁנֶּאֱהָו אֵף כִּי מִרְעָהוּ רָחֲקוּ מִמֶּנּוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא,
שֶׁמוֹצְאִין לוֹ עֲלִילּוֹת וְסִבּוֹת יָדוּעוֹת, כְּדִי שֶׁלֹּא לְהַחֲנוּתוֹ
מִשְׁלָהֶם כָּלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ²מִרְדֹּף אֲמָרִים לֹא-הֵמָּה.

לָכֵן בְּנִי, הִיוּ זְהִירִין בְּמִדַּת הַנְּדִיבוֹת הַמְּשַׁבַּח וְתִרְגִּילוֹ
עֲצֻמְכֶם בָּהּ, וְתִשְׁמְרוּ עֲצֻמְכֶם מִן הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר וְהַמִּתְנָהוּת.
כִּי כֵּל מִי שֶׁמִּרְגִּיל אֶת עֲצֻמוֹ אֶל הַפּוֹזֵר וְהַהֶפְקֵר, סוֹף בָּא
לְיָדֵי עֲנִיּוֹת וּבְזִיוֹן וְשִׁפְלוּת, וְאֵין מְנוּס מֵהֶם.
וְאַל-הִינוּ בְּרַחֲמֵינוּ יִפְתַּח לָנוּ אֶת יָדוֹ הַפְּתוּחָה וְהַרְחֲבָהּ.
וְיִטּוֹב לְחִסּוֹת בֵּינֵינוּ מִבְּטָח בַּנְּדִיבִים.

ואחרי אשר הנחנו עד כאן לספר בשבח מעלת הנדיבות ובעליה. נספר בגנות
מדת הפילות ובעליה. כדי להרגילם במדת הנדיבות המשפחת. בעזרת שדי.

דעו בני, כי מדת הפילות וצרות-העין, מדה מגנה
עד מאד, ואין ברב המדות המגנות מדה פחותה ומגנה ממנה.
וראוי לכל אדם חשוב להתרחק מן המדה המגנה הזאת,
כי הסכימה דעת כל החכמים ואמרו, אין חשיבות עם הפילות,
ולא אמונה עם הבצע. וכך מי שמרגיל עצמו במדה הגרועה
הזאת, לא יזכר בין אנשים חשובים, כענין שנאמר, ילא
יקרא עוד לנבל נדיב ולכילי לא יאמר שוע. ואמר חכם אחד,
*הפילות גריעות, והחריצות הפסד, והמהירות טעות.

ידעו בני, כי הפילי חבר-הכלב. הלא תראו הכלב עומד
על גבלת בהמה שמספקת לכמה [כלבים]. ואם בא כלב אחר
לאכול עמו, מתרים בנגדו ומגרשו מעציו, מפני שאינו סבור
שיוכל להשביע נפשו. וכן הוא אומר, ²והכלבים עזי-נפש
לא ידעו שבעה.

דבר שנאוי מאד הפילות וצרות-העין, שכן טורד את
האדם מן העולם הזה ומן העולם הבא. שפך אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ³עין-הרע, ויצר-הרע, ושנאת-הבריות, מוציאין
את האדם מן העולם. ועציו שלמה צוח ואמר, ⁴אל-תלחם
את-לחם רע עין ואל-תתאו למטעמותיו. ⁵כי כמו-שער בנפשו
כן-הוא אכול ושתה יאמר-לך ולבו בל-עמך.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל הנהנה מצרי-העין,
עובר בשני לאוין, אל-תלחם, ואל-תתאו. וכיון שנאמר אל-
תלחם את-לחם רע עין, למה נאמר ואל-תתאו למטעמותיו?
לומר לה, כיון שאמתה יודע בו שעינו צרה, אינה רשאי לבגס
לביטו, ואפילו הוא מרבה לפניה כמה מיני מעדנים וכמה
מטעמים. למה? כי כמו-שער בנפשו כן-הוא. שמתוך שעינו

1 ישעיה לב ה 2 שם נו יא 3 אבות ב יא 4 משלי כג ו 5 שם שם ז
6 טוטה לח ב * מבחר הפנינים מז ט

צָרָה עָלֶיהָ, הָרִי הוּא עוֹמֵד וּמִשְׁעָר בָּלְבּוֹ כֹּל מֶה שְׁאַתָּה אוֹכֵל וְשׁוֹתָה, וּמִתּוֹךְ כֹּךְ אֵין הַבְּרָכָה שׁוֹרָה בְּמַעֲיָה, לְפִי שְׁעִינוּ רָעָה אוֹכְלֵתוֹ בְּתוֹךְ מַעֲיָה, כְּעֵנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹פִּתְּהָ-אֶכְלֶתָ תְּקִיאָנָה. שְׁאִינָה מִתְּעַכְלֶת בְּמַעֲיָה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, כֹּל הָאוֹכֵל וְשׁוֹתָה מִפֶּתֶן שֶׁל צָרִי-עֵין, כְּאֵלּוֹ אוֹכֵל וְשׁוֹתָה סֶם-הַמּוֹת, שְׁאִין בּוֹ הִנָּאָה אֵלָּא מִזִּיק לוֹ, כְּעֵנִין שְׁנֵאֲמַר, ²לִחְמוּ בְּמַעֲיוֹ נִהְפֹּךְ מְרוֹרֵת פְּתָנִים בְּקֶרְבוֹ. וְאָמַר חָכֵם אֶחָד, ³אֶכְסֵנָאִי הַכִּילִי, לֹא יִפְחַד מִן הַקֶּבֶסָא, וְלֹא יִצְטָרֵף אֶל הַמֶּרְקַחְתָּ. וְאָמַר אַחֵר, ⁴מִי שְׁמִתָּאֲרַח אֶצֶל הַכִּילִי, תִּתְּעֶנָּה בְּהִמָּתוֹ וְאִינְנוּ צָרִיךְ לְהַפְנוֹת. בְּנִי, בָּאוּ וַרְאוּ בְּמָה קָשִׁין הָעֲצָרָנִים וְצָרִי-הָעֵין. שְׁכָל מִי שְׁעִינוּ רָעָה, הָרִי הוּא כְּשׁוֹפֵךְ דָּמִים. שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה, ⁵אֵין עֲגָלָה עֲרוּפָה בָּאָה אֵלָּא בְּשִׁבִּיל צָרִי הָעֵין, שְׁנֵאֲמַר, ⁶וְעֵנּוּ וְאָמְרוּ יָדִינוּ לֹא שָׁפְכוּ אֶת-הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ. וְכִי עָלְתָה עַל לִבְנוֹ שְׁזָקְנִי בֵּית-דִין שׁוֹפְכֵי דָמִים הֵן! אֵלָּא, לֹא בָּא לְיָדֵינוּ וּפְטָרְנוּהוּ בְּלֹא מְזוֹנוֹת, וְלֹא רְאִינוּהוּ וְהִנַּחְנוּהוּ בְּלֹא לָנִיָּה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא אֶפִּילוֹ עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם מִפִּירִין בְּצָרִי-הָעֵין, שְׁכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁷מִנֵּין שְׁאֶפִּילוּ עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם מִפִּירִין בְּצָרִי-הָעֵין? שְׁנֵאֲמַר, ⁸כִּי-חֲנָם מְזַרְהָ הָרֶשֶׁת בְּעֵינֵי כָל-בָּעַל כֹּנֶף. וְהֵם לְדָמָם יֵאָרְבוּ, אֵלּוֹ צָרִי הָעֵין. וְכָל מִי שֶׁהוּא כִילִי וְצָר-עֵין בְּמָמוֹנוֹ וְאוֹהֵב אוֹתוֹ יוֹתֵר מִדִּי וְאִינוֹ עוֹשֶׂה מְמַנּוֹ צְדָקָה וּגְמִילוּת-חֲסָדִים, סוֹף שְׁמָמוֹנוֹ מִתְחַסֵּר וְהוֹלֵךְ, שְׁנֵאֲמַר, ⁹נִבְהֵל לַהּוֹן אִישׁ רַע עֵין וְלֹא-יֵדַע כִּי-חֲסָר יִבְאָנוּ. וְדַעוּ לָכֵם בְּנִי, שְׁכָל מִי שֶׁהוּא לָהוּט אַחֵר הַמָּמוֹן וְחוֹמֵד אוֹתוֹ יוֹתֵר, סוֹף שְׁתֹּאֲנוֹתוֹ מִבִּיאָתוֹ לְיָדֵי גֹזֵל וּגְנֵבָה וְחָמָס, וְנוֹשֵׂא וְנוֹתֵן עִם הַבְּרִיּוֹת שְׁלֹא בְּאֻמוֹנָה, וּמֵאֲנָה אוֹתָן, וּמִתְנַכֵּל עָלֵיהֶן לְקַח מְמוֹנָן בְּכָל עֵנִין שְׁיוֹכֵל, וְתֹאֲנוֹתוֹ וְחֲשָׁקוֹ בְּמָמוֹן מוֹנְעָתוֹ מִן הַצְּדָקוֹת וּמִן הַחֲסָדִים וּמִן הַמְּצוֹת, מִפְּנֵי שְׁצָרוֹת

1 משלי כג ח 2 איוב כ יד 3 מבחר הפנינים מז יג 4 שם שם יד 5 סוטה לח ב
6 דברים כא ו 7 משלי א יו 8 שם שם יח 9 שם כח כב * גיעול הבא מרבוי אכילה

עיני גורמת לו שאינו מאמין שיהא די לו הממון שלו
ואפילו הוא עשיר גדול. וממון אחרים, אפילו המצט, נראה
בעיני הרבה, ומכנים בו עין-הרע וחומד אותו. וכך מי
שעיניו צרה, לא די שמסיר בטחונו מאת המקום, אלא שתולה
בטחונו בממונו, וקרוב אני לקרות עליו המקרא הזה, 'אלהי
כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם.

בני, אל תשארו שאילה מן הפילי, כי לא די שימנע
מכם, אלא שישנא אתכם. ואמר חכם אחד, ²מי ששואל שאילה
מן הפילי, הוא יותר פחות ממנו. ואמר אחר, ³המבקש מן
הפילי בקשה, כמבקש לצוד דגים במדבר. ואמר, כי הפילי
לא די לו שהוא צר-עין בממונו, אלא ששונא את הנדיבים
ואת הנכבדים ומדבר אחריהם עם בני-גילו. ואם אתם רוצים
להפיר את האדם הפילי, בחנו מעשיו ותראו, אם ידור לאדם
שום דבר ומאחר את נדורו ומוצא עלילות וסבות שלא למלאת
הנדור ואפילו אם ימלאנו לאחר זמן, תחשבו אותו לנבל
וכילי. כמו שאמר חכם אחד, ⁴נדר הנדיב, המתנה מהרה.
ונדר הפילי, האחר והמליכה. ואולם הפילי הוא על שלשה
דרכים. יש לה אדם שהוא פילי לעצמו ונתרן לבני-ביתו.
ויש ונתרן לעצמו וכילי לבני-ביתו וכך-שפן לשאר בני-אדם.
ויש שהוא כילי לעצמו ולכל בני-אדם.

ושבח אני את הפילי בדבר אחד, כי יעצור ידו מן
הנבלים פאשר יעצר ידו מן הנדיבים והנכבדים. אמנם ראיתי
רב האנשים העצרנים המורשים לבניהם ממון מקבץ מפילות
ועצרנות, ויקומו בניהם אחריהם ויפזרו אותו בתכלית הפזור
וההפקר. וכבר שקלתי כל בני-אדם בכף מאזנים ולא מצאתי
כל יותר מן הפילי לעצמו, וכל מהקל מי שמפזר ומפקיר ממנו.
וכך מי שהוא להוט אחר הממון, אינו שבע ממנו,

כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ¹יִשְׁאֹל וְאֵבְדוֹן לֹא תִשְׁבַּעְנָה וְעִינֵי הָאָדָם לֹא תִשְׁבַּעְנָה. וְאוֹמַר, ²אֶהֱבֶה כֶּסֶף לֹא-יִשְׁבַּע כֶּסֶף. וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁגוֹרִם לוֹ לְעַבֵּד אֶת נַפְשׁוֹ, כַּעֲנִין שְׁנֹאֲמַר, ³וְנִתְמִי אֶת-לְבִי לְדָרוֹשׁ וְלִתְּוֹר בַּחֲכָמָה עַל כָּל-אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַיִם הוּא עֲנִין רַע נִתֵּן אֱלֹהִים לְבִנֵי הָאָדָם לַעֲנוֹת בּוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁴זֶה שְׁפוּטוֹ שֶׁל מָמוֹן. אִם זָכָה לַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ צִדְקָה וּגְמִילוֹת-חֲסִדִּים, לַעֲנוֹת בּוֹ, קוֹרֵא לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהוּא נַעֲנֶה. לֹא זָכָה, מְקַטְרֵגוֹ, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר, ⁵לַעֲנוֹת בּוֹ סָרָה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא, שֶׁכָּל מִי שֶׁהוּא כִּילִי וְצָר-עֵין בְּמִמוֹנוֹ וְאֵינוֹ מַחְלֵק מִמֶּנּוּ לַצִּדְקָה וּגְמִילוֹת חֲסִדִּים, מִדַּת הַדִּין מְקַטְרֵגֵת עָלָיו, וּמַעֲבִיד אֶת נַפְשׁוֹ וְאֶת מִמוֹנוֹ, וְעָלָיו הַכְּתוּב אוֹמֵר, ⁶וְאֵבֵד הָעֶשֶׂר הֵהוּא בְּעֵנִין רַע. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה בְּאַגְדָּה, ⁷בְּעֵנִין רַע שֶׁהֵשִׁיב לַעֲנִי, תִּרְאוּ שׁוֹקִים, תִּרְאוּ רִגְלִים, תִּרְאוּ כַּמָּה הוּא שָׁמֶן וּבַעַל-בָּשָׂר, לָמָּה אֵינָה טוֹרֵחַ וְאוֹכֵל. אָמַר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא דִי שְׁאֵינָה נוֹתֵן לוֹ כְּלוּם מִשְׁלָהּ, אֶלָּא שְׁאֵמָה מְכַנִּים בּוֹ עֵין-רָעָה בְּמָה שְׁנִתְמִי לוֹ! לְפִיכָּה, ⁸וְהוֹלִיד בֶּן וְאִין בִּידוֹ מְאוּמָה.

אִי לָהֶן לְצִיָּקָנִין וּלְצָרֵי-הָעֵין, שְׁמַאֲבִדִּין מִמוֹנָן בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹרְדִין אֶת נַפְשׁוֹתָם מִחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שֶׁכֵּן מְצִינוּ בְּאַנְשֵׁי-סְדוּם שֶׁלֹּא אָבְדוּ מִן הָעוֹלָם אֶלָּא לְפִי שֶׁהִתָּה עֵינָם צָרָה בְּמִמוֹנָם שֶׁהָיוּ עֲשִׂירִים גְּדוּלִּים וְלֹא הָיוּ מֵהֵנִין לְאַחֲרִים מִשְׁלָהֶן. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבִרְכָּה, ⁹עֲשִׂירֵי שָׁלָה הָיוּ אַנְשֵׁי-סְדוּם מִן הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְהַשְׂמֵנָה שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבֵין עָלֶיהָ, שֶׁכָּל צָרָךְ הָעוֹלָם הָיָה יוֹצֵא מִמֶּנָּה. וְהָב יוֹצֵא מִמֶּנָּה, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר, ¹⁰וְעַפְרַת זָהָב לֹא. מֵהוּ וְעַפְרַת זָהָב לֹא? הִיָּה אֶחָד מֵהֶן אוֹמֵר לַעֲבֹדוֹ, לָךְ לַגָּנָה וְלָךְ לִי בְּאֶסֶר יָרֵק, וְהִיָּה הוֹלֵךְ לְקַח וּמוֹצֵא תַּחְתּוֹ זָהָב. כֶּסֶף הִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנָּה, שְׁנֹאֲמַר,

1 מעלי כו כ 2 קהלת ה ס 3 שם א יב 4 קהלת רבא ג יב 5 דברים יט טו
6 קהלת ה יג 7 ויקרא רבא לד ז 8 שם ד א, ה ב, פרקי דרבי אליעזר כה 9 איוב כח ו

יְכִי יֵשׁ לְכֶסֶף מוֹצֵא. אֲכַנִּים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלִיּוֹת יוֹצֵאִין מִמֶּנָּה, שְׁנֹאֲמַר, ²מִקּוֹם-סִפִּיר אֲכַנִּיה. לָחֵם הִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנָּה, שְׁנֹאֲמַר, ³אֶרֶץ מִמֶּנָּה יֵצֵא-לָחֵם. וְלֹא בְטַחוּ בָּצֵל יוֹצֵרִם אֵלֶּא בָּצֵל עֲשָׂרִם, שֶׁהַעֲשָׂר דּוּחָה יֵרָאֵת-שָׁמַיִם מִבְּעָלָיו, שְׁנֹאֲמַר, ⁴הַבְּטָחִים עַל-חֵלָם וּבְרַב עֲשָׂרִם יִתְהַלְלוּ. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא שְׂלֵא חֲסוּ עַל כְּבוֹד קוֹנֵם לְשֹׁכֵר אֲכֵל לְאוֹרֶחַ וְלַגֵּר, שְׁנֹאֲמַר, ⁵פָּרִיץ נִחַל מֵעַם-גֵּר הַנִּשְׁכָּחִים מִנִּי-רָגֶל יָדָיו מֵאֲנוּשׁ נָעוּ. אֵלֶּא סָכוּ אֶת הָאֵילָנוֹת שֶׁלָּהֶן מִלְּמַעְלָה מִפְּרוֹתֵיהֶן, שְׂלֵא תִהְיֶה הַנָּיָה מִסְדּוּם אֲפִילוּ לְעוֹף הַשָּׁמַיִם, שְׁנֹאֲמַר, ⁶נִתִּיב לֹא יִדְעוּ עֵיט וְלֹא שֹׁנָפוּ עֵין אִיהָ. בְּנִי, הֲלֹא תִרְאוּ מָה הַעֲצָרָנוֹת וְצָרוֹת-הָעֵין עוֹשָׂה. הָרִי שֶׁבֶּא דְּבֶר-מִצְוָה לִידּוֹ, כְּגוֹן סָפָה וְלִוְיָב וְצִיצִית וְכִיּוֹצֵא בָהֶן, וְהִיתָה עֵינּוּ צָרָה בְּמִמוֹנּוּ, אוֹמֵר בְּלִבּוֹ, עַל מָה אֲנִי מִפְסִיד מְמוֹנִי וּמוֹצִיא מִשְׁלִי לְמִצְוָה זוֹ וְאֲנִי יָכוֹל לָצֵאת יָדִי חוֹבָתִי בְּשֵׁל אֲחֵרִים! וּמִדַּת-הַדִּין מְקַטְרֶגֶת עָלָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם וְאוֹמֶרֶת לִפְנָיו, רַבּוֹנוֹ-שֶׁל-עוֹלָם, זֶה מְכַבֶּדֶךָ בְּמִמוֹן אֲחֵרִים, דִּין הוּא שֶׁתִּפְסוֹק מְזוֹנוֹתָיו עַל יָדִי אֲחֵרִים. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ מְמוֹנּוֹ הוֹלֵךְ וּמִתְחַסֵּר. מִי גֵרֵם לוֹ זֶה? מִפְּנֵי שֶׁהִיתָה עֵינּוּ רָעָה בְּשָׁלוֹ. וְכֵן אִם בָּא דְּבֶר-מִצְוָה לִידּוֹ וְהוּא מְדַקְדֵּק בָּהּ לַעֲשׂוֹתָהּ בְּדִבְרֵי מַעַט וְאֵינוּ חוֹשֵׁשׁ לְנִאוּתָהּ וְאוֹמֵר, הֲלֹא אֲנִי יוֹצֵא יָדִי חוֹבָתִי בְּזֶה כְּאֵילוּ הִיתָה שְׁוֶה אֶלֶף זוּז, וְמָה לִּי לְהוֹצִיא מְמוֹנִי לָרִיק כְּדִי לַעֲשׂוֹת מִצְוָה מִן הַמִּבְחָר! וּמִדַּת-הַדִּין מְקַטְרֶגֶת עָלָיו לִפְנֵי הַמָּקוֹם שֶׁהוּא מְבִזָּה אֶת הַמִּצְוָה שְׂלֵא לַעֲשׂוֹתָהּ מִן הַמִּבְחָר וְשְׂלֵא לְהוֹצִיא עָלֶיהָ יוֹתֵר כְּדִי לְהִתְנַאוּת לִפְנֵי הַמָּקוֹם בְּמִצְוֹת נָאוֹת. וּמִתּוֹךְ כֵּךְ, מְמוֹנּוֹ אֶבֶד וְעָשָׂרוּ כָלָה.

מִדָּה מְגִנָּה מְאֹד הַכִּילּוֹת וְצָרוֹת-הָעֵין. שֶׁכֵּל זְמַן שֶׁעֵינּוּ צָרָה עַל הַבְּרִיּוֹת, נוֹתֵן לוֹ הַקְדּוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כִּלְיוֹן עֵינָיו, מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה. שֶׁכֵּן מְצִינוּ בְּבִלְעָם הַרְשָׁע, שֶׁמִּתּוֹךְ שֶׁבִקֵּשׁ

לְהַכְנִים עֵין הָרַע עַל יִשְׂרָאֵל, נִסְתַּתְּמָה עֵינוֹ אַחַת, שֶׁנֶּאֱמַר, יִנָּאם בְּלָעַם בְּנוֹ בְּעוֹר וַיִּנָּאם הַגָּבֵר שְׂתָם הָעֵין.

דָּבָר קָשֶׁה הוּא עֵין הָרַע, שֶׁהוּא שְׂקוּל כְּנֹגֵד כָּל הַחֲלָאִים כָּלֹ, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ²וְהִסִּיר יְיָ מִמֶּהָ כָּל-חֲלִי, וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָהּ, ³זוֹ עֵין הָרַע. וְאָמְרוּ, ⁴תַּשְׁעִים וְתִשְׁעָה מֵתוֹ בְּעֵין [הָרַע], וְאַחַד בְּדֶרֶךְ-אֶרֶץ. שֶׁכֵּל מְקוֹם שֶׁהָעֵין שׁוֹלֶטֶת בּוֹ, אוֹכֶלֶת מִמֶּנּוּ. וְשָׂמָּה תֹאמַר, אֵין עֵין-הָרַע קָשֶׁה אֱלָא עֵין שֶׁל אַחֲרִים, אֲבָל עֵין-הָרַע שֵׁשׁ לוֹ לְאָדָם עַל עֲצָמוֹ וְעַל נִכְסָיו, אֵינָה אוֹכֶלֶת בּוֹ וְאֵינָה מְזַקֶּת, תִּלְמִיד לּוֹמַר, ⁵עֵינִי עוֹלָקָה לְנַפְשִׁי מִכֵּל בְּנוֹת עִירִי. כְּלוֹמַר, שֶׁאֲכָלָה בִּי עֵין-הָרַע שְׁלִי יוֹתֵר מִמֶּה שֶׁאֲכָלָה בִּי עֵין-הָרַע שֶׁל אַחֲרִים.

וּמִפְּנֵי שֶׁעֵין-הָרַע דָּבָר קָשֶׁה מְאֹד וְאוֹכֶלֶת בְּמְקוֹם שֶׁהִיא נִכְנָסֶת בּוֹ, לְפִיכָךְ צִוָּה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַשֶּׁה וְאָמַר לוֹ, ⁶כִּשְׂאֻמָּה רוּצָה לַעֲמוֹד עַל מִנְיָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֵל תִּמְנָה אֶת עַצְמָן. לְפִי שֶׁכֵּל מְקוֹם שֵׁשׁ שָׁם מִנְיָן, שָׁם הַנֶּגֶף מְצוּי מִפְּנֵי עֵין-הָרַע שֶׁאוֹכֶלֶת בּוֹ, אֱלָא הִיא גּוֹבֶה מֵהֵן שְׂקָלִים לְכַפָּרְתָן וְאַתָּה מוֹנֶה אֶת הַשְּׂקָלִים וְעוֹמֵד עַל מִנְיָן.

לְפִיכָךְ, כָּל הַמַּשִּׁים עֵין-הָרַע עַל חֲבֵרוֹ, מַעֲלִין עָלָיו כְּאֵלֵּי הַרְגוֹ. וְכֵל מִי שֶׁאֵין עֵינוֹ רָעָה עַל הַבְּרִיּוֹת, אֵין עֵין-הָרַע שׁוֹלֶטֶת בּוֹ. וּמִנֵּין אֲנִי לְמַדִּין, מִיּוֹסֵף הַצַּדִּיק, שֶׁלֹּא נָתַן עֵינָיו בְּדָבָר שֶׁאֵינוֹ שְׂלֵו לְהַסְתַּכֵּל בְּאַשֶׁת פּוֹטִיפֶר, לְפִיכָךְ לֹא שָׁלְטָה עֵין הָרַע בּוֹ וּבְזָרְעוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁷בֶּן פֶּרֶת יוֹסֵף בֶּן פֶּרֶת עֲלִי-עֵין, שֶׁהוּא פֶּרֶה וְרֵבָה עַל הָעֵין וְאֵין עֵין מְזַקֶּתוֹ. וְשָׂמָּה תֹאמַר, עֵינוֹ צָרָה בְּמִמוֹנוֹ הֵיטָה? תִּלְמִיד לּוֹמַר, ⁸וַיִּבֶא יוֹסֵף אֶת-הַכֶּסֶף בֵּיתָה פְּרָעָה, שֶׁהִיא גִּזְבָּר נֶאֱמָן וְלֹא גִזְלָה כְּלוֹם.

וְכֵל מִי שֶׁעֵינוֹ צָרָה, אֵינוֹ רוֹאֶה סִימָן בְּרָכָה לְעוֹלָם. שְׂכָךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה, ⁹תִּגְרִי סִמְטָא וּמִגְדְּלִי

1 במדבר כד ג	2 דברים ז טו	3 בבא מציעא קו ב	4 איכה ג ג
5 יומא כב ב	6 בראשית מט כב	7 שם מז יד	8 פסחים נ ב

בְּהִמָּה דָקָה, וְקוֹצְצֵי אֵילָנוֹת טוֹבוֹת, וְנוֹתְנֵינִי עֵינִיָּהֵן בְּחֶלֶק יָפֶה, אֵינֶן רוֹאִין סִימָן בְּרָכָה לְעוֹלָם.

וְכָל מִי שְׁעִינוֹ טוֹבָה בְּמִמוֹנוֹ וּמִחֶלֶק מִמֶּנּוּ לְצִדְקָה וּגְמִילוֹת חֲסִדִּים וּמֵאֲכִיל פֶּתוֹ לְעֲנִיִּים וּמְרִנָּה אוֹתָן, הָרִי הוּא מְתַדְשֵׁן וּמְתַרְנֶה מִכָּל-טוֹב, כְּעֹנֵן שְׁנֵאֲמָר, 'נֶפֶשׁ-בְּרָכָה תִּדְשֵׁן וּמְרִנָּה גַם-הוּא יוֹרָא.

לָכֵן בְּנִי, הֵיוּ זֵהִירִין שֶׁלֹּא לְהִרְגִיל עֲצָמְכֶם בְּמִדַּת צָרוֹת הָעֵין וְהַפִּלָּאוֹת, כְּדֵי שֶׁתִּתְבָּרְכוּ מִפִּי הָאֵל וּמִפִּי הַבְּרִיּוֹת. וְאַל-הִינוּ שֹׁבְשָׁמִים יִצְלָנוּ מִן הַמִּדּוֹת הַמְּגֻנוֹת, וְיִצְלִיחֵנוּ בְּמַעֲלֹת הָעֲלִיוֹנוֹת, וְרוּחַ גְּדִיכָה יִסְמְכֵנוּ לְמַעַן רַחֲמֵי הַרְבֵּיִם.

הַמַּעֲלָה הַשְּׁלִישִׁית וְעֶשְׂרִים

מַעֲלַת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ

בְּעִבּוֹר שְׁמַעְלַת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ מְדָה חֲשׂוּבָה עַד כֹּאֵד, וַיִּקְרָה אֵצֶל בְּנֵי-אָדָם, וְהִיא מַעֲלַת מְדָה קְלִילִית וְכוֹלֶלֶת כָּל שְׂאֵר מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת הַרוּחָנִיּוֹת וְהַגּוֹפְנִיּוֹת, וְנִמְשָׁכוֹת עִמָּה, וְלֵה פֹארוֹת וְנִצְנִפִּים יוֹצְאִין לָכֵאֵן וּלְכֵאֵן, לְפִיקֵךְ אֲחֶרְתִּי אוֹתָהּ וּכְתֻבְתֶּיהָ בְּסוֹף כָּל שְׂאֵר הַמַּעֲלֹת. מִלְּבַד מַעֲלַת הַשְּׁלֹם שְׁאֲחֶרְתִּי וְכְתֻבְתִּי אוֹתָהּ בְּסוֹף כָּל הַסֵּפֶר כָּלוּ, כְּדֵי לְהַשְׁלִימוֹ וּלְחַתּוֹם בּוֹ בְּשֹׁלֹם. וְהַזְכָּרְתִּי בְּמַעֲלַת הַמְּדָה הַזֹּאת קֶצֶת מִכָּל שְׂאֵר הַמַּעֲלֹת הַכְּתוּבוֹת בַּסֵּפֶר הַזֶּה, וּכְתֻבְתֶּיהָ עַל דֶּרֶךְ קֶצֶרָה, כְּדֵי שֶׁאִם יִקְשֶׁה לְאָדָם לַעֲנֹן תְּמִיד בְּכָל הַסֵּפֶר, יִקְרָא הַמַּעֲלָה הַזֹּאת, וְכֵן יִזְכֹּר מִמֶּה שֶׁיֵּשׁ בְּשְׂאֵר מַעֲלֹת הַמִּדּוֹת. וְאַלּוֹ לֹא כְּתֻבְתִּי לָכֵם מַעֲלָה אֲחֶרֶת וּזְלָתִי זֹאת מַעֲלַת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ, הִנֵּה מְסַפֶּקֶת לָכֵם בְּהִנְהַגַּת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא.

לָכֵן בְּנִי, שִׁימוּ לְבָבְכֶם עָלֶיהָ, וּתְעִינוּ בָּהּ תְּמִיד. וְהַסֵּפֶר הַזֶּה כָּלוּ

מִסְחָרוֹ עָלָיו פָּעִם וּפְעָמִים בַּשָּׁנָה, וְיוֹצִיל לָכֵם בְּעֹזְרַת הָאֵל.

בְּנִי, בָּאוּ וְנִלְמַדְכֶם מַעֲלַת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ. דַּעוּ בְּנִי, כִּי מַעֲלַת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ מְדָה חֲשׂוּבָה עַד מְאֹד. וּבְעִבּוּרָהּ יִקְנֶה הָאָדָם חַיִּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְחַיִּי הָעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שֶׁבִּשְׂבִיל דֶּרֶךְ-אֶרֶץ, יִקְנֶה הָאָדָם תּוֹרָה וְחֻקָּהּ וּמִצְוֹת וְיִרְאָת-שָׁמַיִם וּמַעֲשִׂים טוֹבִים. שֶׁכֵּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה,² אִם אֵין תּוֹרָה, אֵין דֶּרֶךְ-אֶרֶץ. אִם אֵין דֶּרֶךְ-אֶרֶץ, אֵין תּוֹרָה. אִם אֵין חֻקָּהּ,

אין יראה. אם אין יראה, אין חכמה. אם אין דעת, אין בינה. אם אין בינה, אין דעת. אם אין קמת, אין תורה. אם אין תורה, אין קמת.

חכימה היא מדת דרך-ארץ לפני המקום, לפי שאין ישובו של עולם כלום אלא בדרך-ארץ. וכל מי שאינו בדרך-ארץ, אינו חשוב כלום, אלא פחיות שבמדבר. ועליו נאמר, ¹ ויעיר פרא אדם יולד. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ² כל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך-ארץ, אינו מן הישוב. והמחזיק בשלשון, עליו הכתוב אומר, ³ והחוטט המשלש לא במהרה ינתק.

בני, צאו וראו חכמה של דרך-ארץ לפני המקום, שהרי הקדים הקדוש-ברוך-הוא דרך-ארץ לתורה. דתנא דבי-אליהו, ⁴ ויגדש את-האדם וישכן מקדם לגן-עדן את-הפרכים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את-דרך עץ-החיים. ויגדש את-האדם, מלמד שנתן לו הקדוש-ברוך-הוא גרושין באשה. וישכן מקדם לגן-עדן את-הפרכים, מלמד שהפרכים קודמין למעשה-בראשית. ואת להט החרב המתהפכת, זו גיהנום. לשמר את-דרך, זו דרך-ארץ. עץ-החיים, זו תורה, כמו שנאמר, ⁵ עץ-חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר. הא למדת, שחכימה מעלת דרך-ארץ לפני המקום, שהקדימה לתורה. חכימה היא מדת דרך-ארץ לפני המקום. שכל זמן שיש בו באדם דרך-ארץ, הרי הקדוש-ברוך-הוא והבריות מתפארים בו. ואף התורה מתפארת בו, מפני שכל מי שיש בו דרך-ארץ עם התורה, היא מתקשטת בה ומתקנת את לומדיה, והרי הוא מקבל ומכבד בפני הבריות, והבריות מתקרבין אליו מפני דרך-ארץ שבו.

וכל מי שאין בו דרך-ארץ, לא ידור עם בני-אדם,

כי מעשיו אינן מקבלין, ודבריו אינן נשמעים, ובני-אדם מתרחקים ממנו הרחקה יתרה. מדע שפן, שכל מי שאין בו דרך-ארץ, אפילו הוא בן מאה שנה, הרי הוא חשוב כנער הזה שעושה מעשה נערות. ואין האדם מקבל לפני הבריות בעבור תורה ומעשים טובים ויראת-שמים ובעבור חכמה ותבונה בלבד אם אין דרך-ארץ מערב עמהן.

דרך-ארץ הוא שיהא האדם מחשב בלבו הדרכים שיש לו לנהוג ולילך בהן, כדי שיתרצה בהן בפני המקום ובפני הבריות, כענין שאמר דוד עליו השלום, יחשבת דרכי ואשיבה רגלי אל-עלתיה. כך אמר דוד, כל דרך שהייתי חפץ לילך בה וכל דבר שהייתי רוצה לעשות, הייתי מחשב בו בטרם שאעשנו. אם היא דרך טובה וישרה בעיני המקום ובעיני הבריות, הייתי הולך בה. ואם נראית בעיני דרך לא סלולה, הייתי מניחה והולך. לפי שכל דבר, יש לו שני דרכים. לפיכך יש לו לאדם לבחור מה הדרך הטובה והישרה בעיני המקום ובעיני הבריות. ומהו ואשיבה רגלי אל-עלתיה? כלומר, לא מלבי בחרתי הדרך הטובה והישרה, אלא תורתך למדתי דרך-ארץ ומנהגות ראויים, שאהיה מקבל בעיניה ובעיני כל הבריות, שהיא מחכימת פתי, כענין שנאמר, ² עדות יי נאמנה מחכימת פתי. וכן הוא אומר, ³ קלת לפתאים ערמה לנער דעת ומזמה. לפי שאין אדם למד דרך-ארץ כל-כך כמו שלומד אדם מן התורה, כמו שנאמר, ⁴ דרכיה דרכי-נעים וכל-נתיבותיה שלום.

בני, התנהגו בחסידות וביראת-שמים עם הבריות, ותתנהגו עמם בענוה ורוח נמוכה ולשון רכה, ואל תשנו ממנהגות בני-אדם. ⁵ שכל המשנה, ידו על התחתונה. ותשאו ותתנו בטובתן של בני-אדם ותדברו בשבחן, ותעשו כמעשה

הטובים שבהן. ונתהו מצינים במעשיכם ובדבריכם, באכילתכם ובשתיתכם, בעטיפתכם ובמלבושיכם, במשאכם ובמתנכם, בהליכתכם ובישיבתכם. ותרגילו עצמכם בכל דרך טובה ומנהג טוב שנוהגין בני-אדם החכמים והטובים, כדי שתהיו מקבלין בפני המקום ובפני הבריות.

ועתה אשוב לזכור מצט מוצר מכל מצלה ומצלה על הסדר בדרך קצרה. כי כלם יראת-שמים ודרך-ארץ. כדי שתהיו רגילין וזריזין בהן. בצוה שני. בני, השתדלו לידע ולהכיר את בוראכם שברא אתכם מאין והמציא אתכם מאפס, וגמלכם כל טוב, וגומל לכם תמיד בכל יום. ועקר ידיעתו, להדבק בו דבוק יתר וללכת בדרךיו ולעשות מצותיו ולשמור חקיו ומשפטיו. זהו עקר ידיעת האל יתברך. ודבר זה, חיבו השכל והראתו דרך-ארץ, שאם אדם פיוצא בה עשה עמה גמילות-חסד וטובה אחת מאלה ממה שגמל לה הבורא, היא אמה מקרח מן הדין לידע אותו ולהדבק בו ולעשות כל מה שיגזור עליה. קל-נחמר למלך-מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא.

וכמו כן צריכין אתם לעבוד לבוראכם מאהבה, ושיהו כל מעשיכם ודבריכם לזכר אהבתו, לא על-מנת לקבל שכר וגמול טוב ממנו, אף לא כדי להנצל מן העונשין, כי אם הכל על דרך האהבה, מפני שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את אהביו ביותר ועושה להם רצונם. ודבר זה כמו כן חיבו השכל והראתו דרך-ארץ, שאם יאהבה אדם פיוצא בה אהבה שלמה ועושה לה רצונה, היא אמה מקרח להיות אדוק וקשור באהבתו. קל-נחמר למלך מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא.

ותאהבו גם את חבריכם כגופכם, מפני שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את ישראל ביותר. לפיכך משה מזהיר את ישראל ואומר, ¹וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כָּמוֹךָ. ותאהבו גם את נשיכם ובניכם

ובנותיכם, כי עצמכם ובשרכם הם. ותאהבו תלמידי-חכמים ביותר, ¹שנתרבו באזהרה מ²את-י אל־היה תירא, לרבות תלמידי-חכמים. ותאהבו גרי-האמת והצדק, מפני שהתורה הזהירה עליהם, והקדוש-ברוך-הוא אוהב אותם.

וכמו כן צריכין אתם לירא מפני בוראכם, ולעשות כל מצותיו וחקותיו ביראת-שמים, לפי שאין דבר בעולם חשוב לפני המקום ביראת-שמים, מפני שהשליט האדם עליה, ³והיא ברשותו של אדם. ודבר זה, כמו כן חייבו השכל והראתו דרך-ארץ, שכן בני-אדם יראים לעבור על גזרת מלך בשר ודם ועל מצותיו מפני היראה. קל-וחמר למלך-מלכי-המלכים הקדוש-ברוך-הוא. וכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה במסכת דרך-ארץ בבה, ⁴כל דרכיה יהיו לשם-שמים. הוי אוהב את השמים וירא מן השמים, חרד ופש לכל המצות. הוי פנוד שאינו בקוץ, וכפתח שאינו נפתח להכניס בו את הרוח, וכערוגה עמקה שמחזקת את מימיה, וכקנקנה ופותה שמשמרת את יינה. שב לפני הזקנים, הט אונה ושמע דבריהם. הקשב לדברי חבריה, ואל תהי נבהל להשיב. והוי מחשב את הדברים בענינם, על דבר ראשון הוי משיב ראשון, ועל דבר אחרון הוי משיב אחרון, והוי מודה על האמת, ואל תדבר לפני מי שהוא גדול ממך בחכמה.

ותיראו אביכם ואמכם שטרחו ושעמלו בכם וגדלו אתכם עם סיוע המקום. ואם תיראו מהם ותכבדו אותם, יכבדו אתכם מן השמים ותזכו לחיי העולם הבא.

ותהגו בתורה יומם ולילה, כי היא חייכם וארך ימיכם, ובה תצליחו בכל עניניכם, ותזכו לירש חיי העולם הזה ולנחול חיי העולם הבא.

ותתעסקו לעשות כל המצות כתקנם וכוונתנן כמו

שִׁפְּרוּ אוֹתָם חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָּה, כִּי בַעֲשׂוֹתְכֶם אוֹתָם
כִּתְּקֹנָן, תִּנְצְלוּ מִכָּל צָרָה וְצוּקָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְתִזְכּוּ לְגֹן-עֵדֶן
לְעוֹלָם הַבָּא.

וְתִגְמְלוּ חֶסֶד לְכָל מִי שֶׁתּוֹכְלוּ, לְעֲנִיִּים וְלַעֲשִׁירִים, לְחַיִּים
וְלַמֵּתִים, כִּי הִיא מַעֲלַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׂגוּמָל חֶסֶד לְכָל בְּרִיּוֹתָיו.
וְתִחַלְקוּ מִמְּמוֹנֵכֶם לְצָדִיקָה, וְתֹאכִילוּ מִפִּתְּכֶם לְעֲנִיִּים, מִפְּנֵי
שֶׁכָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד בְּזָכוֹת בְּעָלֵי גְּמִילוֹת חֲסָדִים וְצָדִיקָה. וְשֵׁנוּ
חֲכָמִים בְּמִסְכַּת דֶּרֶךְ-אֲרִיז רַבָּה, יְהוֹי אוֹהֵב אֶת הָעֲנִיִּים, כְּדִי
שֶׁלֹּא יָבוֹאוּ בְּנִיָּה לְמִדָּה זוֹ. הֵנּוּ אוֹהֵב גְּמִילוֹת-חֲסָדִים, כְּדִי
שֶׁתִּנְצַל מִמִּלְאָךְ הַתְּשַׁחֲרֵת. יְהִי בֵיתְךָ פְּתוּחַ לְרוּחָה, כְּדִי שֶׁלֹּא
יִחַסְרוּ מְזוֹנוֹתֶיהָ. הֵנּוּ זֹהִיר בְּדִלְתֵי בֵיתְךָ שֶׁלֹּא יִהְיוּ סְגוּרוֹת
בְּשַׁעַר שְׁאֵתָה מִסָּב בְּאַכִּילָה וּבִשְׂתִּיָּה, מִפְּנֵי שֶׁדִּלְתֵי בֵיתְךָ
הֵן מְבִיאִין אוֹתְךָ לִיְדֵי עֲנִיּוֹת. וְהֵנּוּ זֹהִיר בְּכַבּוּד אֶשְׁתְּךָ, כְּדִי
שֶׁלֹּא תִהְיֶה עֲקָרָה. הֵנּוּ שֹׁמֵחַ בְּיִסּוּרֵין הַבָּאִין עֲלֶיךָ, מִפְּנֵי
שִׁיְסוּרֵין הַבָּאִין עֲלֶיךָ, הֵן מַצִּילִין אוֹתְךָ מִחֻלָּאִים שֶׁל מָטָה.
וְהֵנּוּ שֹׁמֵחַ עַל שֶׁלֵּתְנָה בְּשַׁעַר שְׁהֲרַעְבִּים נִהְיִין מִמֶּנּוּ, כְּדִי
שֶׁתֹּארִיךְ יָמִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלְעוֹלָם הַבָּא. הֵנּוּ שֹׁמֵחַ בְּמִתְּנָה
שְׁנִמְתָּ מִתּוֹךְ בֵּיתְךָ, כְּדִי שֶׁיִּכְפֶּה מִמֶּךָ מִלְּאֶף-הַמָּוֶת, שְׁנֹאֲמַר,
מִתֵּן בִּסְתֵר יִכְפֶּה-אֶף. אִם מִנֵּעַ אָדָם עֲצָמוֹ מִדְּבַר-מִצְוָה
וְעֹבֵר בְּדְבַר-עֲבָרָה, מִלְּאֶף-הַמָּוֶת קוֹדֵמוֹ. אִם פּוֹרֵת רַגְלֶיךָ
עַל הָעֲנִי וְעַל הַמִּצְוֹת, נִתְקַיֵּם עֲלֶיךָ ³ בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֶךָ וּבְרוּךְ
אַתָּה בְּצֵאתְךָ. וְתִנָּא דְבִי-אֵלֶיךָ, הִרְחֲמִינוּ, וּמֵאֲכִילֵי-רַעֲבִים,
וּמִשְׁקֵי-צִמָּאִים, וּמִלְּבִישֵׁי-עֲרֻמִּים, וּמִחֻלָּקֵי-צָדָקוֹת, עֲלֶיךָ
הַכָּתוּב אוֹמֵר, ⁴ אֲמָרוּ צָדִיק כִּי-טוֹב כִּי-פָרִי מֵעֲלִיתָם יֵאָכְלוּ.
וְהֵנּוּ זֹהִירִין וְזִרְזִין לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד בְּבֵית-הַפִּנְסָה עִם
הַצִּבּוֹר, וְלְהִתְפַּלֵּל כָּל הַתְּפִלּוֹת בְּעוֹנָתָן וְסִדְרָן, וְתִקְרָאוּ קְרִית
שְׁמַע שְׁחֲרִית וְעֶרְבִית בְּעוֹנָתָה, כְּדִי שֶׁיִּקְבַּל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

תפלותיכם לרצון, כי התפלות נתקנו במקום הקרבנות. ושנו
חכמינו במסכת דרך-ארץ רבא, ¹הוי זהיר בקרית-שמע
ובתפלה, כדי שתנצל מדינה של גיהנם.

בני, אהבו את הענוה ובחרו בשפלות, מפני שהקדוש
ברוך-הוא אוהב את הענוים והשפלים ונמוכי-הרוח. ואם
תהיו שפלים ונמוכי-רוח, לא יתקנאו בכם בני-אדם. ושנו
חכמינו במסכת דרך-ארץ רבא, ¹הוי אוהב את הענוה, כדי
שימלאו ימיה. ושנו חכמינו בתחלת מסכת דרך-ארץ, ²דרךן
של תלמידי-חכמים, עניו ושפל-רוח, זריז וממלא, עלוב,
ואהוב לכל יודעיו, ושפל-רוח לאנשי-ביתו, ירא-חטא, ודורש
כל אדם לפי מעשיו ואומר, כל מה שיש לי בעולם הזה,
אין לי חפץ בהן, לפי שאין העולם הזה שלי. יושב ומעטף
כסותו לפני תלמידי-חכמים, ואין איש רואה בו דבר רע.
שואל פענין, ומשיב כהקצת. וכל המשפיל את עצמו, מגביהן
אותו. וכל המגביה את עצמו, משפילן אותו. וכן הוא אומר,
³זאת לא-זאת השפלה הגבה והגבה השפיל. וכן תנא דבי-
אליהו, ההוגים פיונים, והמנהמין פדבים, והמנפנפין בידיהן,
והבועטין ברגליהן, והמהלכין בראשי אצבעותיהן, עליהן
הכתוב אומר, ⁴אל-תבואני רגל גאונה ונד-רשעים אל-תנדני.
ותנא דבי-אליהו, ⁵המאוסין בעיניהן, והמבזין בפני נפשם,
והכובשין את יצרן, והמשפילין את רוחן, עליהן הכתוב אומר,
⁶כה אמר-י: גאל ישראל קדושו לבזה-נפש למתעב גוי לעבד
משלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו. העניינים והשפלי-
הרוח, ובעלי-הבטחה, ונוחי-תשחרת, עליהן הכתוב אומר,
⁷ותגזר-אמר ויקם קד ועל-דרךיה נגה אור.

ותשנאו מדת הגאונה וגסות הרוח, מפני שהגאונה מלבוש
הבורא ולו יאות הגאות והגדלה. והיא מדה שנואה מאד

5 רבה טו 78

4 תהלים לו יב

3 יחזקאל כא לא

2 זוטא י

1 ישעיה מט ז

7 איוב כב ח

בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם וּבְעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת, כִּי יִתְרַחֲקוּ הַבְּרִיּוֹת מִבְּעֵלֵי
גִּסּוֹת-הָרִיחַ הַרְחָקָה יִתְּרָה. וְהַגָּאֹה מוֹכֶנֶת לְתַקְלֹת רַבּוֹת,
וּבְעֵלֶיהָ לֹא יִנָּצְלוּ מִן הַמַּכְשׁוֹלוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹לִפְנֵי-שָׂבֵר גָּאוֹן
וְלִפְנֵי כַשְׁלוֹן גְּבַה רוּחַ.

בְּנֵי, אֲהָבוּ אֶת הַצְּנִיעוּת. שֶׁכֹּל מִי שֶׁהוּא צָנוּעַ בְּדַרְכָּיו,
אֵינוֹ נִכְשָׁל בַּעֲבִירָה. וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת הָעוֹלָם
בְּצְנִיעוּת, וְנָתַן אֶת הַתּוֹרָה בְּצְנִיעוּת, וְאוֹהֵב מְאֹד אֶת הַצְּנוּעִים
וְאֵינוֹ מְקַפֵּחַ שִׁכְרָן.

וְתַשְׁמְרוּ אֶת עֲצֻמְכֶם מִן הַפְּרִיצוּת וּדְבָרֵי הַנִּבְלָוֹת, מִפְּנֵי
שֶׁהֵן סְרַסוּרִין רָעִים וּמְבוֹאוֹת פְּתוּחוֹת לְזָנוּת. ²וְכָל הַמִּנְבֵּל
אֶת פִּיו, מִעֲמִיקֵין לוֹ גִּיהֶנָּם. וְאֶפִּילוֹ נֶחֱמַם עָלָיו גִּזְר־דִּין שֶׁל
שָׂבָעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, נִהְפָּךְ עָלָיו לְרָעָה.

בְּנֵי, אֲהָבוּ מַעֲלַת הַבִּשְׁתׁ וְתַחֲזִיקוּ בָּהּ. ³שֶׁכֹּל הַמִּתְבַּיֵּשׁ,
לֹא בִמְהֵרָה הוּא חוֹטֵא, וְנִצּוֹל מִן הַחֲטָאִים וְהָעֲוֹנוֹת, וְזוֹכֶה
לְגוֹ-עֶדֶן. וְשֵׁנוּ חֲכָמֵינוּ בְּמַסְכַּת דֶּרֶךְ-אֶרֶץ, ⁴אֵל תֹּאמַר, אַחֲנִיךָ
לָזֶה שִׁיאֲכִילֵנִי, אַחֲנִיךָ לָזֶה שִׁישְׁקֵנִי, אַחֲנִיךָ לָזֶה שִׁיכַסֵּנִי,
אַחֲנִיךָ לָזֶה שִׁיבְשִׁישֵׁנִי. מוֹטֵב שֶׁתִּתְבַּיֵּשׁ מִעֲצָמָה, וְאֵל תִּתְבַּיֵּשׁ
מֵאַחֲרִים. אֵל יִבְיֹשֶׁךְ שִׁפְתוֹתֶיךָ, וְאֵל יִבְזֶה פִּיךָ, וְאֵל יִקְלָדְךָ
לְשׁוֹנְךָ, וְאֵל יִכְלִימוֹךָ שְׁנִיךָ, וְאֵל תִּשְׁתַּחֲוֶה לְדַבָּרֶיךָ.

וְשִׁנְאוּ אֶת הָעֲוֹת. שֶׁכֹּל מִי שֶׁהוּא עוֹ-פָּנִים, יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָּם,
וְהוּא הַנִּקְרָא רָשָׁע. ⁵וְלֹא חֲרָבָה יְרוּשָׁלַּיִם אֲלֵא מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
הָיָה לָהֶן בִּשְׁתׁ פָּנִים זֶה מִזֶּה.

בְּנֵי, בַּחֲרוּ בְּמַדַּת הָאֱמוּנָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִמְדוֹת הַבּוֹרָא.
וְכָל הַזּוֹכֶה בָּהּ, זוֹכֶה וְיוֹשֵׁב בְּמַחֲצֵתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.
וְלֹא עוֹד אֲלֵא, שֶׁכָּכֵל מְקוֹם שֶׁהִנָּאֲמָנוּת מְצוּיָה שָׁם, הַבְּרָכָה
וְהַגְדָּלָה מְצוּיָה. וְשִׁנְאוּ הַגִּזְלָה וְהַגְנֵבָה, שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
שׁוֹנֵא אוֹתָם. ⁶וְכָל הַגּוֹנֵב אוֹ גּוֹזֵל דָּבָר מִחֲבֵרוֹ, מַעֲלִין עָלָיו

1 משלי טו יח 2 שבת לג א 3 נדרים כ א 4 דרך ארץ ווטא ב 5 שבת קיט ב
6 עיין בבא קמא קיט א

כֹּאֲלוֹ הָרְגוּ. וְכֵל מֵה שְׁאֵדָם גּוֹזֵל וְחוֹמֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֵינוֹ יוֹצֵא מֵעוֹלָמוֹ עַד שְׁאַחֲרִים בּוֹזִין אוֹתוֹ.

בְּנִי, אֶהְיֶה אֶת הַתְּמִימוֹת, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חִפֵּץ בַּתְּמִימִים. וְכֵל מִי שֶׁהוֹלֵךְ בַּתְּמִימוֹת עִם הָאֵל וְהַבְּרִיּוֹת, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁמְרוֹ מִן הַחֲטָאִים וְהַעֲוֹנוֹת, וּמַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. וְשֵׁנָאוֹ אֶת הַרְמָאוֹת. שֶׁכֵּל מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּרַמְאוֹת עִם חֲבֵרוֹ, בִּידוּעַ שְׁחֹרֵשׁ עָלָיו רָעָה, וְסוֹפּוֹ לְשַׁקֵּר וּלְכַחֵשׁ לוֹ. וְכֵל הַמְּכַחֵשׁ וּמְשַׁקֵּר לְחֲבֵרוֹ, כֹּאֲלוֹ מְכַחֵשׁ אֶת הַמָּקוֹם שֶׁהוּא אֱמֶת. בְּנִי, אֶהְיֶה מֵדַת הַרְחֻמְנוּת, שֶׁהִיא מִמַּדּוֹת הַבוֹרָא. וְלֹא הִיָּה הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם אִלְמָלָא שְׁשִׁתָּף בּוֹ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵדַת הַרְחֻמִּים. 'וְכֵל הַמְּרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת, מְבִיא טוֹבָה לְעוֹלָם וּמְרַחֵמִין עָלָיו מִן הַשָּׁמַיִם. וְשֵׁנָאוֹ מֵדַת הָאֲכֻזְרִיּוֹת. שֶׁכֵּל הַמֵּתְאֲכֹזֵר עַל הַבְּרִיּוֹת, מְבִיא חֲרוֹן-אַף עָלָיו וְעַל כָּל הָעוֹלָם כָּלוֹ, וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִפְרָע מִמֶּנּוּ בְּאֲכֻזְרִיּוֹת.

בְּנִי, אֶהְיֶה מֵדַת הַרְצוֹן. שֶׁכֵּל מִי שֶׁהוּא רָצוּי וּמִקְבָּל מִן הַבְּרִיּוֹת לְמִטָּה בַּעֲבוּר שְׂיֻדָּע לְרִצּוֹתָם בְּדַבְּרָיו וּלְדַבֵּר לָהֶם בְּלִשׁוֹן רַכָּה, בִּידוּעַ שֶׁהוּא רָצוּי וּמִקְבָּל לְמַעֲלָה, שֶׁכֵּל שְׂרוּחַ הַבְּרִיּוֹת נוֹחֶה הַיָּמֵנוּ, רוּחַ הַמָּקוֹם נוֹחֶה הַיָּמֵנוּ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא מַעֲלָה אוֹתוֹ לְמַעֲלָה וּשְׂרָרָה. וְשֵׁנָאוֹ מֵדַת הַכַּעַס, מִפְּנֵי שֶׁהַכַּעַס מְסַלֵּק אֶת הַדַּעַת. וְהַמַּדָּה הַזֹּאת, אוֹת לְשׁוֹטִים וּלְסֹכְלִים. וְכֵל הַכּוֹעֵס, עֵינָיו כְּהוֹת, וְיִצְרֵל-הָרַע מִתְגַּרֵּה עָלָיו וְגוֹרֵם לוֹ לְחֲטוֹא.

בְּנִי, בְּחֵרוֹ בְּמֵדַת שֵׁם-טוֹב בַּעֲבוּדַת הַמָּקוֹם, שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא בָּעֲצָמוֹ חֲזַר לְקִנּוּת שֵׁם-טוֹב בְּעוֹלָמוֹ. וְשֵׁם-טוֹב, גְּדוֹל מְכֹל הַיְּחֻסִּים וְיִקָּר מְכֹל כֶּסֶף וְזָהָב שְׁבַע עוֹלָם. וְשֵׁנָאוֹ אֶת מֵדַת שֵׁם-רַע הַמְּגִיעֶכֶם בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם, כִּי הִיא חֲרָפָה וּגְנוּת וּמוֹצִיָּאה אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם. וְכֵל זֶמֶן

שֶׁאָדָם מִתְכַּנֵּן לְהַגְדִּיל שְׁמוֹ בְּהַבְלֵי הָעוֹלָם, שְׁמוֹ מִתְמַעֵט
וְהוֹלֵךְ. שְׂכָל הַרוֹדֵף אַחֲרֵי הַשָּׂרָרָה, שָׂרָרָה בּוֹרַחַת מִמֶּנּוּ.
בְּנִי, בַּחֲרוּ בְּמִדַּת יִצְרָטוֹב, מִפְּנֵי שֶׁנִּבְרָא מִן הָעֲלִיּוֹנִים
מִמָּקוֹם טְהוֹרָה וְקֹדֶשֶׁה, וְהוֹלֵךְ אַחֲרֵי טֹבַע הַנְּשָׁמָה. וְאֲשֶׁרִי מִי
שֶׁמִּגְבִּיר עָלָיו יִצְרָטוֹב וּמַחְזִיר נִשְׁמָתוֹ טְהוֹרָה לְבַעֲלָיָה כְּדֶרֶךְ
שִׁנְתָּנָה בַּגּוֹף. וְגַעֲרוּ בַּיִצְרָה־הָרַע וְזַבְחוּ אוֹתוֹ לְפָנַי הַבּוֹרָא,
כְּדִי שֶׁלֹּא יִכְשִׁיל אֶתְכֶם וְלֹא יַחְטִיאְכֶם וְיִטְרִידְכֶם מִחַי הָעוֹלָם
הַבָּא, כִּי הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶתְכֶם צַדִּיקִים וְיִשְׂרָאִים,
לְפִיכֶךְ אֵל תִּשְׁמַעְבְּדוּ לַיִצְרָה־הָרַע שֶׁבְּלִבְכֶם וְאַל תִּשְׁמְעוּ אֵלָיו.
בְּנִי, בַּחֲרוּ בַּתְּשׁוּבָה, שֶׁהִיא מַגַּעַת עַד כְּסֵא-הַכְּבוֹד,
וְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַבֵּל שָׂבִים וּמְקַרְבֵּן אֲצִלּוֹ וּמוֹשִׁיבֵם
לְפָנָיו. וְהִשְׁתַּדְּלוּ לָשׁוּב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנַי הַבּוֹרָא קֹדֶם
בִּיאַת הַפְּרָעָנוּת וְהַפְּגָעִים הָרָעִים, כִּי יִתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים
טוֹבִים כְּתָרִים לְפָנַי הַפְּרָעָנוּת. וְהַמָּקוֹם יִקְבֹּל תְּשׁוּבַתְכֶם,
וְיִסְלַח וְיִמְחֹל אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם.

בְּנִי, בַּחֲרוּ בְּמַעֲלַת הַחֲכָמָה, שֶׁהִיא מִתָּנָה נְתוּנָה לְאָדָם
מֵאֵת הַמָּקוֹם וּמִבִּינָאָה אֶת הָאָדָם לִידֵי יִרְאֵת-שָׁמַיִם וְלַעֲשֹׂר
וְכָבוֹד וְחַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלִירֵשׁ חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וּמִגִּינָה
עַל הָאָדָם מִן הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת, וּמִצִּילָתוֹ מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם.
וְשִׁנְאוּ אֶת הַשְּׁטוֹת וְהַסִּכְלוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהַכֹּסֶל מְגַנֵּה אֶת עַצְמוֹ
וּמְגַנֵּה אֶת אֲבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְאֶת כָּל מִשְׁפַּחְתּוֹ, וּמַאֲבֵד מְמוֹנוֹ
וְחַיָּיו מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִכְרִית גַּפְשׁוֹ מִן הָעוֹלָם הַבָּא.

בְּנִי, בַּחֲרוּ בְּמַעֲלַת הָעֶשֶׂר, וְהִשְׁתַּדְּלוּ לְקִנּוּת עֶשֶׂר וּנְכָסִים
בְּאֻמָּנָה וּבִישָׁר, וְתִזְכּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּלְעוֹלָם הַבָּא, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא
נִבְרְאָת מִדַּת הָעֵנִי אֲלֹא כְּדִי שִׁיזְכּוּ הָעֲשִׂירִים בָּהֶן וְיִנָּצְלוּ
מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. וְהָעֶשֶׂר הַזֶּה, הִיא מִתָּנָה נְתוּנָה לְאָדָם מֵאֵת
הַמָּקוֹם. וְאַל יֹאמֶר הָאָדָם הָעֲשִׂיר, ²כִּחִי וְעַצְם יָדִי עָשָׂה לִי

את-החיל הזה, כי הממון הזה כנפים יש לו, ובשמים הוא פורח. והיום האדם עשיר, ולמחר חלף חלף לו.

בני, בחרו במדת הזריזות, שלא נכרא האדם אלא שיהיה זריז ומהיר במלאכתו. והאדם הזריז, ממנין אותו על עבודת המלכים והשלטונים. וכל מי שמתכבד במלאכתו, מלאכתו מכבדתו, ונכסיו מצליחין. ושנאו את העצלות, מפני שהיא מדת הפתאים וחסרי-לב. וסימן לעצלות, עניות. בני, בחרו במדת ההסתפקות, מפני שהיא ממדות החסידים המסתפקים בין ברב בין במעט. וכל ההנהגה מיגיעו ומסתפק בו, קונה לו חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, ומוצא קורת-רוח ומנוחה בעולם הזה, ואינו בא לידי חלי-מצים וכאב-לב. ואיזהו מסתפק? זה השמח בחלקו שחננו המקום. ושנאו מדת זולת-סובא, מפני שהיא מדת הרשעים, וסופו לבוא לידי עניות, ומביא לעצמו חללים גדולים וכבדים, וסופו יורש גיהנם.

בני, בחרו במדת הנדיבות, שלא נבנה העולם עד שלא שפף בו הקדוש-ברוך-הוא מדת הנדיבות. והנדיבות מורה על היחס והחסידות. ושנאו מדת הכילות. שכל מי שעינו צרה, מוציאתו מן העולם, מפני שמסיר בטחונו מן המקום ותולה בטחונו על ממונו, והיא מן המדות הגרועות שימצאו בבני-אדם. דבר קשה הוא עין-הרע, שהוא שקול כנגד כל החללים כפון. וכל מקום שעין-הרע שולטת בו, אוכלת ממנו. וכל המשים עין-הרע על חברו, כאפו הרגו. בני, אהבו את השלום. שבכל מקום שהשלום מצוי, שם יראת-שמים מצויה. גדול השלום, שאפילו העליונים צריכין שלום. כל-שכן החיים. בקשו אחר השלום, ורדפו אחר השלום. שהקדוש-ברוך-הוא אוהב את השלום. ומתחלת בריתו של

עוֹלָם, נִתְעַסֵּק לְבִרְאֵת דְּבָר שֶׁל שְׁלוֹם וְהוּא הָאוֹר. וְלֹא עוֹד אֲלָא, שֶׁכֵּל הַבְּרָכוֹת-טוֹבוֹת וְנִחְמוֹת-טוֹבוֹת שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבִיאַן עַל יִשְׂרָאֵל, חוֹתֶמֶהֶן שְׁלוֹם.

וּתְבַרְחוּ מִן הַמַּחֲלָקָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא דְּבָר שְׁנְאוֹי מְאֹד בְּעֵינֵי הַמָּקוֹם, שֶׁמְצִינוּ שׁוֹמֵר עַל עֲבוּדָה-זָרָה וְלֹא וּמֵר עַל הַמַּחֲלָקָה. וְאִפְּלוּ כִּדִּי לַעֲשׂוֹת סִיג וְגֵדֵר לַמַּצּוֹת, הַתְּרַחֲקוּ מִן הַמַּחֲלָקָה, כִּי הַמַּחֲלָקָה מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לִידֵי מַלְקוֹת וְלִידֵי סִכְנַת נַפְשׁוֹת. וְשְׁנְאוֹ מִדַּת הַרְכִּילוֹת וְלִשׁוֹן-הָרָע, שֶׁכֵּן טוֹרְדִין אֶת הָאָדָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא. שֶׁכֵּל הַמַּסְפֵּר לִשׁוֹן-הָרָע, הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דוֹחֵפוֹ לְגִיּהֶנָּס וְתִלְוִי בִקְשׁוֹנוֹ בְּגִיּהֶנָּס, מִפְּנֵי שֶׁמְבִיא שְׁלֹשׁ פְּרָעָנוֹת גְּדוּלוֹת לָעוֹלָם, וְאֵלּוּ הֵן, מַחֲלָקָה, וְעֲבוּדָה-זָרָה, וְגִלוֹת. וְכֵל מִי שֶׁמֵּאֲמִין אֶל הַרוֹכְלִים, לֹא יִשְׁאַר לוֹ אוֹהֵב וְאִפְּלוּ יִהְיֶה לוֹ תְּכִיב וְקָרוֹב.

בְּנִי, אֵל תִּתְּפָאֲרוּ בְּנַפְשְׁכֶם וְאֵל תִּתְּנִשְׂאוּ בְּעַצְמְכֶם עַל הַבְּרִיּוֹת בְּשִׁבִּיל מַעֲלוֹתֵיכֶם וּבְשִׁבִּיל תוֹרָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁקִּדְמַתֶּם, אֲלָא תִשְׁפִּילוּ עַצְמְכֶם וְתִכְנִיעוּ רוּחְכֶם לְפָנָי כֹּל אָדָם, וְתִהְיוּ כְּאֶסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהַכֹּל דָּשִׁין בָּהּ, וְכִיתֵד נְמוּכָה שֶׁהַכֹּל תּוֹלִין עָלֶיהָ.

בְּנִי, אִם חֹסֶן-שְׁלוֹם לָקִיתֶם בְּגוּף אוֹ בְּמִמּוֹן, אֵל תִּתְּרַגְּזוּ וְאֵל תִּתְּקַצְפוּ נֶגֶד הַבּוֹרָא, אֲלָא הַצְדִּיקוּ עַלֵיכֶם אֶת הַדִּין וְקַבְּלוּ כֹל דְּבָר מֵאֱהָבָה. וְזָכְרוּ אֶת אִיּוֹב שֶׁלָּקָה בְּגוּפוֹ וּבְבָנָיו וּבְבִנוֹתָיו וּבְמִמּוֹנוֹ, וְלֹא חָטָא בְּשִׁפְתָיו וְלֹא נָתַן תַּפְלָה לְאֱלֹהִים. בְּנִי, אֵל תִּתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם, מִפְּנֵי שֶׁהֵם שְׁנַיִם סְרֻסְרִים רָעִים לְגוּף, שֶׁהַעֵין רוֹאֶה, וְהַלֵּב חוֹמֵד, וְהַגּוּף עוֹשֶׂה הַעֲבָרָה. וְאִין לָךְ אֶבֶר בְּאִיבְרֵי הָאָדָם שִׁיגְרָמוּ לוֹ מְכַשֵּׁל כְּמוֹ הָעֵינַיִם. וְזָכְרוּ אֶת שְׁמִשׁוֹן שֶׁהִלֵּךְ אַחֵר מִרְאֵה עֵינָיו, מָה עָלְתָה לוֹ !

בני, אל תשבו עם המינין, ואל תתנפחו עמהן בדברי התורה, פן תמשכו אחריהם ויביאו אתכם אל הבז והקלון בעולם הזה, וסופכם יורשין גיהנום.

בני, אם ידברו אחרים עליכם דבר רע גדול, אל תגדילו אותו יותר מדי, ואל יהי בעיניכם גדול, אבל יהי בעיניכם קטן כדי שתניחו מקום לשלום. וכן אם אמרתם על אחרים דבר רע קטן, אל תאמרו מה אמרנו, הלא דבר [קטן] הוא, ומה בכך! אבל יהי בעיניכם כגדול עד שתלכו ותפיסו אותם, ותרבו עליהם רעים עד שתפיסו אותם פיוס גמור ורצוי שלם. בני, יהי פרקכם נאה ושמועתכם טובה. והשתדלו להוסיף על השמועה הטובה, כדי שיבחרו הבריות בחברתכם וינדבקו בכם ויתקרבו אצלכם. כי כל מי שפרקו רע ושמועתו מגונה, לא ימצא חברים, ויתרחקו הבריות ממנו ויסורו מעליו. בני, אהבו את התורה ותכבדו אותה ואת לומדיה. ¹שפל המכבד את התורה, גופו מכבד על הבריות. וכל המחלל את התורה ואינו מכבדה כראוי, גופו מחלל ומבזה על הבריות. בני, אם תראו חברים תאבים וחפצים בדבר שבידכם ובכשותכם למלאת חפצם ורצונם, השתדלו לעשות חפצם, ובטלו רצונכם מפני רצון חברים, שכן עשה רחל ללאה. ותעבירו רצונכם ורצון חברים מפני רצון אביכם שבשמים בדרך שעשה יעקב אבינו, שלא נשק ליוסף כשהיה קורא קריית-שמע.²

בני, אל תלשינו חברים בדבר שיבוא להם שום הזק בסבתכם לא בגוף ולא בממון, מפני שהלשון נכנס תחלה לדיו. וכל המלשין את חברו, אין לו רפואה. ואם שמרתם פיהם מלשון הרע, תהיו כל ימיכם בשלום. בני, התרחקו מן הפעור ומן הדומה לבעור, שמא יחשדו

אתכם בדבר-עברה ואפילו במה שאין בכם. שכל המביא עצמו לידי חשד, אל יאשים את חושדיו, אלא יאשים הוא את עצמו, מפני שהוא בעצמו גורם עליו שם רע וחשד. בני, התרחקו שלא יתרעמו עליכם בני-אדם, שמא תצטרכו להתרעם על אחרים ותוסיפו לחטוא.

בני, אם תרצו ללמוד תורה או דבר-חכמה או דבר מדרך-ארץ, אל תאמרו על מה שלא שמעתם, שמענו. ואם ישאלו אתכם דבר ואין אתם בקיין בו, אל תתבישו לומר אין אנו יודעין אותו. אבל תאמרו, למדוהו לנו.

בני, אם תבטיחו את חבריכם בשום דבר, השתדלו להביאו לידי גמר, כדי שתהיו מבטיחים ועושים, מדברים ומקיימים. שכל מי שמבטיח ואינו עושה, עליו הכתוב אומר, ילמדו לשונם דבר-שקר וגו'.

בני, אהבו את התוכחות וקנו את המוסר, כי יביאו אתכם להצלחת העולם הזה, וינחילו אתכם חיי העולם הבא. בני, אהבו את כל אדם, איש כפי מעלתו. ותהיה לשונכם רכה עם כל אדם. כי בלשון רכה, יפגעו הקשים וישחו הגאים, והאויבים יתפכו לאהבים.

בני, הוו יראים וחרדים ונרתעים מחטא הקל, פן יביאכם חטא הקל לידי חטא חמור, ¹ שעברה גוררת עברה. והוו רצים למצוה קלה, שהיא תביאכם לעשות מצוה חמורה, ² שמצוה גוררת מצוה.

בני, ³ יהי כבוד חבריכם חביב עליכם כשלכם, ולא תתכבדו בקלונם. ⁴ שכל המתכבד בקלון חברו, אין לו חלק לעולם הבא. בני, אם תפצים אתם שתדבק בכם אהבת הבריות, הוו נושאים ונותנים עמהן באמונה ובישר ובצדק. והוו נושאים ונותנים בטובתן, ולא תספרו בגנותן. ויהיו דבריכם עמהן

נוחין וערבים, כדי שתהיו אהובים למעלה ונחמדים למטה. בְּנִי, אם תרצו להתרחק מן החטא, תחשבו בסופו. כי כפי ערבות החטא ומתיקותו בשעת עשייתו, כן יהיה מרירותו בסופו.

בְּנִי, תעשו המצות על דרך האהבה. ואם עשיתם מצות הרבה, יהו בעיניכם מעטים לפי חיובכם בהם.

בְּנִי, אם עשיתם טובה וגמילות-חסדים וצדקה, אל תאמרו, משלנו היטבנו, אלא ממה שהיטיבו לכם מן השמים. לפיכך, צריכין אתם לזמן שבח והודאה לבורא שספן לכם טובה והיטיב לכם. ואם היטיבו לכם מן השמים דבר מעט, יהי בעיניכם הרבה. ואל תאמרו, בשביל מעשי-ידינו שהן הגונים היטיבו לנו, אלא בשביל מעשינו שאינן הגונים ודרךנו שאינן מתקנין היטיבו לנו, כענין שנאמר, 'ומשלם לשנאיו אל-פניו להאבדו וגו'.

בְּנִי, אם הרעתם והרשעתם מעט, יהי בעיניכם הרבה. ואמרו, אוי לנו שחטאנו, אוי לנו שבא דבר-עברה ומכשול לידינו. אם הרעו לכם מן השמים הרבה, יהי בעיניכם דבר מעט. ואמרו, במעט נגבינו מחובותינו, והלא הרבה רעה יותר מזו היתה ראויה לבוא עלינו לפי רב עונותינו!

בְּנִי, תחשבו על דבריכם קדם שיצאו מפיכם. כי כשיצאו מפיכם, לא תוכלו להשיבם, כאשר לא יוכל המורה בקשת אחרי שירה החץ להשיבו אליו.

בְּנִי, תחשבו על כל מעשיכם ותתקנו כל ענייניכם לעשותם במוסר ובדרך-ארץ. וצדקו עליכם לעולם את הדין, ותוציאו עצמכם מן התרעומות.

בְּנִי, לעולם היו דגין את כל האדם לכף-זכות, ואל תכריעו אותו לכף-חובה. שכל המכריע את חברו לכף-חובה, מפריד החברה, וסוגר בלתי השלום, ופוחם בלתי התחרות

והאיבה. ולא עוד אלא, שמן השמים ידינו אותו לכה-חיבה. וכל המכריע את חברו לכה-זכות, ידינו אותו מן השמים לזכות. בני, הווי ששים ושמים במה שחונכם הבורא מן הטובה והממון ואפילו הוא דבר מעט. שכל מי ששם בחדקו, נקרא עשיר ואפילו הוא עני. וכל מי שאינו שם בחדקו, נקרא רש ואפילו הוא עשיר גדול.

בני, אם באת מצוה לידכם, אל תתרפו לעשותה. שאם תתרפו במצוה אחת, סופכם להתרפות באחרת. ואם עברתם על דברי תורה ברצונכם, מעבירין אתכם ברצונכם ושלל ברצונכם. בני, אל תחמדו ממון חבריכם, ואל תתנו עיניכם בממון שאינו שלכם, ואל תקוהו לעצמכם. כי, אם נטלתם את שאינו שלכם, סוף שיטלו את שלכם מכם.

בני, אל תהיו רגילין בנדרים. שכל הרגיל בנדרים, סופו למעול בשבועות. ותחלת נדרים, פתח לאונת. בני, אל יהי עסקכם עם הנשים, ואל תנהגו עמהן קלות ראש. שכל מי שעסקו עם הנשים, סורו רע, והוא תחלת פתח לגאוף, וסופו יורש גיהנם.

בני, אל תערבו את חבריכם בממון אלא על מנת לפרוע משלכם. ודעו שהערבות, מפתח העניות.

בני, אם לקחתם ממון בהלואה, תסגלוהו על הבטוח כדי שלא יכלה הקרן, ויהיה לכם מה לפרוע. שכל מי שמלוה מעותיו, רוצה להפרע. ואם הלוייתם ממון לאחרים, אל תתבישו מלבקש ממונכם, אלא תחזרו עליהם, ותפקדו אותם מדי יום-יום. כי הבשת ההוא, יוכל להביאכם אל הבזי ואל הקלון. בני, אל תתבישו לקמוד תורה וחכמה מפל אדם, ואפילו מן הקטנים מכם, כי ילא הבישן למד. ודעו כי הבשת ההוא, רע מן החציפות והעזות.

בְּנִי, הֵיוּ יוֹשְׁבֵין עִם הַחֲכָמִים, וְהִתְרַחֲקוּ מִשִּׁבְתָּ עִם הַפְּסִילִים, מִפְּנֵי שְׁאִין כְּבוֹדוֹ שֶׁל אָדָם וּקְלוֹנוֹ אֵלֶּא בִּישִׁיבָתוֹ. בְּנִי,¹ אַל תִּהְיוּ כְּאַסְקָפָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁמִּנְגַּפֶּת אֶת הַרְגָּלִים, וְלֹא כְּאַמְצָעִית שֶׁכָּל הַיּוֹשֵׁב עָלֶיהָ זּוֹעֵף וְסוֹפָה לְהִסְתַּר, אֵלֶּא הֵיוּ כְּאַסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁרַב בְּנֵי-אָדָם דּוֹרְסִין אוֹתָהּ וְסוֹף כָּל הַבְּנִין כְּלוֹ נִסְתַּר וְהִיא בְּמִקּוֹמָה עוֹמֶדֶת.

בְּנִי, אִם תִּרְאוּ אָדָם חָכָם יוֹתֵר מִכֶּם, אַל תֹּאמְרוּ מִפְּנֵי-מָה זֶה הָאִישׁ חָכָם יוֹתֵר מִמֶּנּוּ! מִפְּנֵי שֶׁלֹּא שִׁמְשַׁתֶּם כִּיּוֹצֵא בּוֹ וְלֹא נִתְעַפְּקֶתֶם בַּחֲכָמָה כְּמֹהוּ. לְפִיכָךְ, הִשְׁתַּדְּלוּ לְקִנּוּת הַחֲכָמָה וְהַמּוֹסֵר, מִפְּנֵי שֶׁהֵן עֵינֵי הָאָדָם שֶׁמֵּרְאִין לוֹ לְאָדָם הַדֶּרֶךְ הַטּוֹבָה וְהַיְשָׁרָה. וְכֵן אִם רְאִיתֶם אֲנָשִׁים עֲשִׂירִים גְּדוֹלִים יוֹתֵר מִכֶּם, אַל תִּתְקַנְאוּ בָהֶם, וְאַל תֹּאמְרוּ מִפְּנֵי-מָה הָאֲנָשִׁים הִזְלוּ עֲשִׂירִים יוֹתֵר מִמֶּנּוּ! מִפְּנֵי שֶׁהַעֲשֵׂר בָּא לוֹ לְאָדָם מֵאֵת הַבּוֹרָא, אוֹ שֶׁמָּא הָיוּ זְרִיזִין בְּמַלְאכְתָּן וּבַעֲנִיגֵיהֶם יוֹתֵר מִכֶּם, אוֹ אֲפִילוֹ אֵלּוּ הָיִיתֶם זְרִיזִין וְחֲרִיפִים לַעֲשׂוֹת מַלְאכְתְּכֶם וְעֲנִיגֵיכֶם יוֹתֵר מֵהֶם, דַּעוּ בְּנִי, שְׁאִין כָּל אָדָם זֹכֶה לְשְׁנֵי שְׂחָנוֹת, הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא. וְשֶׁמָּא אוֹתָם הָעֲשִׂירִים קִבְּלוּ שְׁכָרָן בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּגְמוּלָכֶם צָפוּן לְעוֹלָם הַבָּא. לְפִיכָךְ, אַל תִּהְרָהוּ אַחֵר רְצוֹן הַבּוֹרָא.

וְכֵן אִם רְאִיתֶם אָדָם נָאֶה בַּעַל קוֹמָה יְפֵה-תֹאֵר וְיָפָה מַרְאֶה יוֹתֵר מִכֶּם, אַל תִּתְקַנְאוּ בּוֹ, כִּי בְיוֹם הַמִּיתָה אַתֶּם שׂוִין וְחֲשׁוּבִין כְּגִבְיָהּ. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא, שֶׁהַנִּבְיָה יִהְיוּ הַנְּעָלִים מִן הָעוֹר. וּמִן הָאָדָם, אֵין כָּל בְּרִיָּה נְהִיגִית מִמֶּנּוּ כְּלוּם. בְּנִי,² הִסְתַּכְּלוּ בִּשְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, וּלְעוֹלָם לֹא תִבּוֹאוּ לְיַדִּי הַרְהוּר עֲבָרָה וְעוֹל, דַּעוּ מֵאֵין בְּאַתֶּם, וּלְאֵין אַתֶּם הוֹלְכִין, וּלְפָנֵי מִי אַתֶּם עֹמִידִין לְפָנֶי דִּין וְחֲשָׁבוֹן. בְּנִי, אַל תִּשְׁמִיעוּ לְאֲזִנֵּיכֶם דְּבָרִים בְּטָלִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן

יגזרות תחלה לאברים. ואם תשמעו דברים בטלים מאחרים, תכופו אלית האון לתוכה, כדי שלא תשמעו אותם. בנני, אל ימצא בידכם גזל וגנבה ולא דבר רע, שכל איבריה יעידו עליה.

בנני, אל תתיראו מבית-דין של מטה, שהרי עדיכם אהבי ממון הם ותוכלו לפיסם בממון. והיו מתיראין מבית דין של מעלה. שאם יש לה עדים למעלה, לא תוכל לפיסם בממון. ולא עוד אלא שמכריזין עליה מריבה בכל שעה ושעה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה במסכת דרך-ארץ¹, אמר הקדוש ברוך-הוא, אם עשית דברי בשמחה, פמליא שלי תצא לשחרה, ואף אני בעצמי אצא לקראתה ואומר לה, באה לשלום. עיניה שלא נתת בממון שאינו שלה, הם יאירו לה באישון לילה ואפלה, שנאמר, "וירח בחשך אורה. אזניה שלא שמעת בהם דברים בטלים, הן יאזינו לה לחיי העולם הבא. פיה שלא ספר בקשון הרע, עליו תהרגו כל בעלי-הריגה². פיה שעמל בדברי-תורה, עליה יתברכו כל בעלי-ברכה. ידיה ששפרתן מן הגזל, מה יעשו לה כל בני-עוולה! ידיה שלא קפצת מן הצדקה, מה יעשו לה כל בעלי כסף וזהב! רגליה שלא קדמוה לדבר-עברה, מה יעשה לה מלאך-המנות! דברי אלה הרצייתי לה. מה שתמצה, עשה. שלא תאמר, לא התרו בי.

בנני, אהבו את המוכיחים אתכם, מפני שהן מביאין אתכם לחיי העולם הבא. ושנאו את המשבחים אתכם אפילו במעלה שיש בכם, וכל-שכן שתשנאו המשבחים אתכם במעלה שאין בכם, מפני שהן מחניפין לכם, ולפיכך ראויים לשנאתם תכלית שנאה.

בנני, אהבו לילה תמיד לבית-הכנסת כדי להתפלל בו, כדי שתטלו שכרכם בכל יום. שאפילו על פסיעותיכם, אתם מקבלין שכר.

בני, אהבו את המדרש ואת חכמי-התורה, כדי שתזכו ויבואו בניהם לתלמוד-תורה.

בני, אל תעזו פניהם בפני מי שהוא גדול מכם. שפך אמרו חכמינו במסכת דרך-ארץ, כל מי שמעיו פניו בפני מי שהוא גדול ממנו, סוף שהוא בא לידי בהרת. ואם מנע אדם עצמו מדבר-מצוה ועסק בדבר-עברה, סוף שמתה אשתו במגפה, שנאמר, ²הנני לקח את-מחמד עיני במגפה. אם רצת לכבוד חכם, יהיו לך בנים ובנות נחונים למענה. ואם רצת לכבוד עני, יהיו לך בנים ובנות עוסקי-תורה ומקמי-מצות בישראל. אם ראית חכם שמת, עמד וחזור עליו עד שיפטר ממך. אם ראית עני שמת, עמוד וחזור עליו עד שתליכהו לקבר, שפחזירתה יספרו בשלומה בשלום פנינחם בן-אלעזר. אם ראית פני חברה שנדלדל ומטה ידו עמך, אל תחזירנהו ריקם, שנאמר, ³שומר מצוה לא ידע דבר רע. אם הלויט סלע או מאומה לעני בשעת דחקו, נתקיים עליה, ⁴אז תקרא וי' יענה. אם גדלת עצמך בפני חברה, הקדוש-ברוך-הוא משפילך. ואם גדלך אחרים בין בשיבה בין במסבה, עשה עמהם שלום, כדי שיבא שלום ויניחו על משכבה. בני, אהבו את תלמידי-חכמים שנוהגין בעצמן בדרך שתלמידי-חכמים נוהגין ותכבדו אותם כבוד גדול, והמקום יכבד אתכם ויעלה אתכם אל המעלות העליונות. ואיזהו דרכן של תלמידי-חכמים? כך שנו חכמים במסכת דרך-ארץ, חמש-עשרה מדות נאמרו בתלמידי-חכם, נאה בביאתו, חסיד בשיבתו, ערום בדעת, פקח במעשיו, מכיר את מקומו, שמח בחלקו, ואינו מחזיק טובה לעצמו, כונס זכרון, מרבה להשיב*, שואל ומשיב, שומע ומוסיף על כל פרק דבר, הולך אצל חכמים, ולומד על-מנת לעשות.

1 זוטא ט
2 יחזקאל כד טו
3 קהלת ח ה
4 יסעיה נח ט
* נ"א לחשב

5 חופת אליהו רבא, אוצר מדרשים דף 178 (שם נמצא בשינוי)

תלמיד-חכם צריך שיהא צנוע באכילה ובשתיה. לא יאכל מעמד, ולא ישמה מעמד, ולא יקנח את הקערה, ולא ילקק בשפתותיו, ולא יגסה בפני חברו, ויהא צנוע ברחיצה ובסיכה ובעטיפתו ובהליכתו וברקו ובקולו ובמעשיו הטובים, מעוט שחוק, מעוט שיחה, מעוט שנה, מעוט תענוג, מעוט הן הן*, מעוט לאו לאו.

בארבעה דברים תלמיד-חכם נפר. בכוסו, בכיסו, ובכעסו, ובעטיפתו. ויש אומרים, אף בדבורו. הדר-תורה, חכמה. הדר-חכמה, יראה. הדר-יראה, ענוה. הדר-ענוה, צניעות. ארבעה דברים גנאי לתלמיד-חכם. לא יהא מחשיך בדרך, ולא יצא מבשם לשוק, ולא יפנס לבית-המדרש באחרונה, ולא ירבה שיבתו עם צמי-הארץ.

צניעות גדולה צריך לו לתלמיד-חכם להיות נוהג בעצמו ככלה הזו, כדי שילמדו ממנו שאר בני-אדם ממעשיו הטובים. מה הפלה הזו כל זמן שהיא בבית אביה היא מצנעת עצמה, וכשהיא יוצאה לשוק מפרסמת עצמה ואומרת, כל מי שהוא יודע בי עדות יבוא ויעיד עלי, כך תלמיד-חכם צריך שיהא צנוע בדרךיו ומפרסם במעשיו הטובים, רודה אחר האמת לא אחר השקר, אחר האמונה ולא אחר הגזל, אחר השלום ולא אחר המחלוקת, אחרי הארי ולא אחרי האשה. דעוכם יהא אדם יודע אצל מי עומד, ואצל מי יושב, ואצל מי אוכל, ואצל מי שותה, אצל מי מסב, ואצל מי מסית, ואצל מי חותם שטרותיו.

דעוכם לא יהא אדם ער בין הישנים, ולא ישן בין הערים. לא בוכה בין המשחקים, ולא שוחק בין הבוכים. לא עומד בין היושבים, ולא יושב בין העומדים. לא קורא בין השונים, ולא שונה בין הקוראין. כללו של דבר, אל ישנה אדם ממנהג הבריות.

1 דרך ארץ ווטא ה 1 2 כלומר, ערוב המאכל בפיו המשמיע קול 3 דרך ארץ ווטא ה ה
ג שם שם ו * על פי מסכת שבעות לו ב, דהכופל הן הן, הוי שבועה.

לְכַנְיָסָהּ, הַגְדוֹל קוֹדֵם. לְבֵית-הַכֶּלָּא, הַקָּטָן קוֹדֵם. לִירִידַת הַסֵּקֶם, הַקָּטָן קוֹדֵם. לְבֵית-הַנוֹעַד, הַגְדוֹל קוֹדֵם. לְבִרְכָּהּ, הַגְדוֹל קוֹדֵם. וְהַמְהִלָּךְ שׁוֹאֵל בְּשָׁלוֹם הַיּוֹשֵׁב. לֹא יָסֵב אָדָם בְּפָנָי מִי שֶׁהוּא גָדוֹל מִמֶּנּוּ. בָּא לְפָרוֹס עַל הַכֶּכֶר, פּוֹרֵס מִמָּקוֹם הַצִּדִּי שָׁבוּ. בָּא לְאָכּוֹל צָנוּן וּבָצֵל, אוֹכֵל מִמָּקוֹם הָעֵדִין. וְלֹא יֵהָא נוֹטֵל אֶת הַכֶּכֶר וַיִּתְּלוֹשׁ בְּשָׁנָיו וַיַּחְזִירוּ עַל הַשִּׁלְחָן. וְכִשְׁבָּא לְשִׁתּוֹת בְּרָבִים, הוֹפֵךְ עֲצָמוֹ לְצַד אַחֵר וְשׁוֹתָהּ. לֹא יֵהָא עוֹקֵמָן וְלֹא גִרְגָּרָן וְלֹא נוֹקְדָן*, וּמִנְתָּר עַל קַלְקֶתוֹ, וְאִינוּ מִתְכַּבֵּד בְּקִלְיוֹן חֲבֵרוֹ.

תַּחֲלַת עֲבָרָה, הַרְהוּר. שְׁנִיָּה לָהּ, לִיצְנוּת. שְׁלִישִׁית לָהּ, גִּסּוֹת-הָרוּחַ. רְבִיעִית לָהּ, אֲכֹרִיּוֹת. חֲמִישִׁית לָהּ, הַבְּטָרָה. שְׁשִׁית לָהּ, שְׁנֵאוֹת-חֲנָם. שְׁבִיעִית לָהּ, עֵין-הָרֶעַ. הוּא שֶׁשְׁלֵמָה אָמַר, ²כִּי-יַחֲנֹן קוֹלּוֹ אֶל-תְּאֵמָן-בּוֹ כִּי שָׁבַע תּוֹעֲבוֹת בְּלִבּוֹ. ³הָיוּ בָרַךְ בְּקִנְיָה שֶׁהָרוּחַ מִנְשָׁבֶת בּוֹ לְכָל צַד שֶׁתִּרְצָהּ, שָׁאִין הַתּוֹרָה מִתְקִימָת אֵלָּא בְּמִי שָׁרוּחוֹ נְמוּכָה עָלָיו, וְלֹא בְּמִי שָׁרוּחוֹ מוֹשְׁלֶת עָלָיו. לְפִיכָךְ, נִמְשָׁלָה הַתּוֹרָה לְמִים. מֵה הַמִּים הִלָּלוּ אִין דִּרְכָן לְהִלָּךְ בְּמָקוֹם גְּבוּהָ אֵלָּא בְּמָקוֹם נְמוּךְ, כִּךְ אִין הַתּוֹרָה שׁוֹרָה אֵלָּא בְּמִי שָׁרוּחוֹ נְמוּכָה עָלָיו.

³כֹּל הַמַּעֲבִיר עַל מְדוֹתָיו, מַעֲבִירִין לוֹ עַל כָּל פֶּשַׁעֵי, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁴מִי-אֵל כְּמוֹהָ נָשָׂא עוֹן וְעָבַר עַל-פֶּשַׁע. כֹּל הַמִּתְנַבֵּל עַל דְּבָרֵי-תּוֹרָה, סוֹפּוֹ לְהִתְחַכֵּם בָּהֶן, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁵אִם-נִבְלָתָהּ בְּהִתְנַשֵּׂא. כֹּל הַמִּתְחַכֵּם בְּדְבָרֵי-תּוֹרָה, מוֹסִיפִין לוֹ חֲכָמָה עַל חֲכָמָתוֹ, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁶תֵּן לְחָכְם וַיַּחֲכֵם עוֹד. כֹּל הַמּוֹזֵל דְּבַר אֶחָד מִן הַתּוֹרָה, חַיֵּב כֶּרֶת, שְׁנֵאוֹמֵר, ⁷כִּי דְבָרֵי בְּזֵה וְאֶת-מִצְוָתוֹ הִפְרָה הִפְרַת תִּפְרַת הַנֶּפֶשׁ הֵיא עוֹנָה בָּהּ. מִלְּמַד, שֶׁהַנֶּפֶשׁ נִכְרַתֶּת וְעוֹנָה עִמָּה. כֹּל תִּלְמִיד-חָכֵם הַמּוֹזֵל בְּנִטְיִלַת יָדַיִם, הָרִי זֶה מְגָנָה. אוֹרַח מְכַנִּים אוֹרַח, מְגָנָה הַיִּמָּנּוּ. אוֹרַח מְטָרִיחַ אוֹרַח**, מְגָנָה מִשְׁלֵשֶׁתָן.

1 דרך ארץ ווטא ו 2 משלי כו כה 3 דרך ארץ ווטא ח 4 מיכה i יח
5 כשלי ל לב 6 שם ט ט 7 במדבר טו לא * כלומר, כדרך ** צ"ל בעל-הבית (נוסחת הגר"א)

¹שבעה דברים בגלגלם. מדבר בפני מי שהוא גדול ממנו, ונכנס לתוך דברי חברו, ונבהל להשיב, שואל שלא כענין ומשיב שלא כהלכה, ואומר על אחרון ראשון ועל ראשון אחרון, ועל מה שלא שמע אימר שמעתי, ואינו מודה על האמת. ²לעולם תהא נאה בכניסתך ותהא נאה ביציאתך, ותהא ממעט את העסק ועסק בתורה.

²ההולך אחר רבו, אינו רשאי לפטר מאחרי, עד שיטל ממנו רשות. היו שני תלמידים שקולין זה כזה, כשנכנסין בעל-הבית נכנס תחלה, ואורח אחריו. וכשהן יוצאין, אורח יוצא תחלה, ובעל-הבית אחריו. הנפטר מרבו, בין כשהוא גדול בין כשהוא קטן, אומר לו, הריני נפטר. ³לעולם לא יפטר אדם לא מאצל חברו ולא מאצל רבו, אלא ימתינו עד שיטל הימנו רשות. וילמדו כל אדם דרך-ארץ מן השמים שאמר לו לאברהם אבינו, אברהם, כלום אני צריך לך? אמר לפניו, רבוננו של-עולם, הן. ואל יפנס אדם פתאום לבית-חברו. וילמדו כל אדם דרך-ארץ מן השמים שעמד על פתחו של גן-עדן וקרא לאדם, שנאמר, ויקרא יי אלהים אל-האדם ויאמר לו איכה. ומעשה בזקנים שהלכו למלכות הפנימית והיה להם פילוסוף אחד חבר שם, ואליהו הן רבן גמליאל ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא. אמר לו רבי יהושע לרבן גמליאל, רבי, רצונך גלף ונקביל פני פילוסוף חברנו? אמר לו, הן. הלך רבי יהושע וטפח לו על הדלת. והיה פילוסוף ההוא מחשב בדעתו ואומר, אין זה אלא דרך-ארץ של חכם. לעולם יהיו כל [בני] אדם חשובין בעיניה פלסטים, והיו מכבדן כרבן גמליאל.

⁵הנכנס לבית בעל-הבית, כל מה שיגזור עליו בעל-הבית, יעשה. ולא יהא קפדן בתוך סעודתו. מניחין פאה במעשה

1 אבות ה' 2 דרך ארץ רבה ד' 3 שם שם ה' 4 בראשית ג' 5 דרך ארץ רבא ו' כביכול שאמר לאברהם הריני נפטר ממך, 7 ואמר בבראשית יח לג, וילך ה' כאשר כלה לדבר אל אברהם ואברהם שב למקומו (יג"א)

אֵלֶּפֶס, וְאֵין מְנִיחִין פָּאָה בְּמַעֲשֵׂה קְדֻרָּה. לְעוֹלָם תִּהְיֶה דַעְתָּךְ
מְעֻרְבָת עִם כָּל הַבְּרִיּוֹת. אֵל יֵאָחֵז אָדָם פְּרוּסָה בְּכִיצָה בִּידּוֹ.
וְהָאֵחִיז פְּרוּסָה בְּכִיצָה בִּידּוֹ, הֲרִי זֶה רַעְבָתוֹ. וְלֹא יִשְׁתֶּה אָדָם
כּוֹסוֹ בְּבֵת-אָחֶת. וְהַשּׁוֹתָה כּוֹסוֹ בְּבֵת-אָחֶת, הֲרִי זֶה גְּרָגְרוֹ.
וְכִמָּה הוּא שׁוֹתָה? שְׁנַיִם, דֶּרֶךְ-אֶרֶץ. שְׁלֹשָׁה, מִגְּסֵי-הָרוֹת.
וְלֹא יֵאָכֵל אָדָם שׁוֹם וּבִצָּץ מֵרֹאשׁוֹ וּלְמַעֲלָה. וְאִם עָשָׂה כֵן,
הֲרִי זֶה רַעְבָתוֹ. וְלֹא יִשְׁתֶּה אָדָם שְׁנֵי כּוֹסוֹת בְּחוּךְ סְעוּדָתוֹ
וַיִּכְרֹךְ בְּרַפְת־הַמְּזוֹן, מִפְּנֵי שְׁנֵי גְּרָגְרוֹ. שְׁנַיִם שְׁיוֹשְׁבִין
עַל שִׁלְחָן אֶחָד, הַגָּדוֹל שֶׁבֵּהֶן שׁוֹלֵחַ יָדוֹ תַּחֲלָה וְאַחֲרֵי כֵן הַקָּטָן.
וְהַשּׁוֹלֵחַ יָד בְּפָנָיו מִי שֶׁהוּא גָּדוֹל מִמֶּנּוּ, הֲרִי זֶה גְּרָגְרוֹ. לֹא
יֵאָכֵל אָדָם עַד אַרְבַּע שָׁעוֹת. חֲמִין, רֶבֶן קָשִׁין לַגּוֹף, וּמַעוּטָן
יָפִין. הַיּוֹ, רַבּוֹ קָשָׁה לַגּוֹף, וּמַעוּטוֹ יָפֵה. שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים,
שְׁקוּלִין זֶה כְּזֶה, הַחֲכָמָה וְהִירָאָה, וְהַעֲנָוָה.

1 הַנִּכְנָס לְבֵית חֲבֵרוֹ, אֵל יֹאמֶר תָּנוּ לִי וְאוֹכֵל, עַד שִׁיאֲמְרוּ
הֵן. מִזְּגוּ לּוֹ אֶת הַכּוֹס, שׁוֹהָה וְשׁוֹתָהּ. וְכִמָּה הוּא שׁוֹהָה?
בְּחֲמִין, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים. וּבִצְוֹנָן, אַרְבַּע. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּמָה
דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּכּוֹס שְׁבַגְלִיל. אָכֵל בְּכּוֹס שְׁבִיהוּדָה, שׁוֹהָה
וְשׁוֹתָה כָּל-צָרְכּוֹ. לֹא יֹאמֶר אָדָם לְחֲבֵרוֹ, בֹּא וְאַאֲכִילְךָ מֵהַ
שֶׁהָאֲכַלְתָּנִי, שׁוֹן דֶּרֶךְ הָרַבִּית. לֹא יִשְׁלַח אָדָם לְחֲבֵרוֹ חֲבִית
שֶׁל יֵין וַיִּתֵּן עַל פִּיהָ שָׁמֶן, שׁוֹן דֶּרֶךְ הַמִּיתָה. לֹא יֹאמֶר אָדָם
לְחֲבֵרוֹ סוּךְ שָׁמֶן, מִפֶּן רִיקוֹן, מִפְּנֵי שְׁמָנִים בּוֹ טוֹבַת הַנָּאָה חֲנָם.
וְלֹא יִשְׁקֶה אָדָם לְחֲבֵרוֹ יֵין חֲדָשׁ לְשֵׁם יֵין יֶשֶׁן, שׁוֹן דֶּרֶךְ הַגָּזֵל.
הִיא שׁוּפָה? יֵין לְחֲמָרִים, אֵל יֹאמֶר סִלְקוּ אֶת זֶה וַתָּנוּ אֶת זֶה,
שׁוֹן דֶּרֶךְ הַגָּזֵל. הִיא אָדָם עוֹבֵר בְּשׁוּק אֲצֵל מוֹכְרֵי תְבוּאָה, אֵל יֹאמֶר
סִלְקוּ אֶת זֶה וַיָּקֵנוּ אֶת זֶה, שׁוֹן דֶּרֶךְ הַגָּזֵל. הִיא אָדָם עוֹבֵר בְּשׁוּק אֲצֵל
מוֹכְרֵי חֲפָצִים, אֵל יֹאמֶר לָהֶם בְּכִמָּה חֲפִצְךָ, וְהוּא אֵינוֹ לּוֹקֵחַ, מִפְּנֵי
שֶׁמִּשְׁבִּיעַ דַּעְתּוֹ שֶׁל מוֹכֵר. לֹא יִפְרֹס אָדָם פְּרוּסָה עַל גְּבִי הַקַּעֲרָה,
אָכֵל מִקְּנֹחַ אָדָם קַעֲרָה בְּפְרוּסָה. וְלֹא יִלָּקֵט אָדָם פְּרוּרִין

וַיִּנָּחם עַל-גִּבִּי הַשֹּׁלֶחַן, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמָּרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ.
 וְלֹא יִשׁוּךְ מִפְּרוּסָה וַיַּחְזִירָנָה בַּקַּעֲרָה. וְלֹא יִשׁוּךְ אָדָם אֶת
 הַפְּרוּסָה וַיַּתְנֶנָּה לַחֲבֵרוֹ, לְפִי שֶׁאֵין דַּעַת הַבְּרִיּוֹת שְׁוֶה. וְלֹא
 יִשְׁתֶּה אָדָם מִן הַכּוֹס וַיַּתְנֶנּוּ לַחֲבֵרוֹ, מִפְּנֵי סַכְּנַת-נִפְשׁוֹת.
 וּמַעֲשֵׂה בְּרַבִּי עֲקִיבָא שֶׁהָיָה לוֹ אַכְסֵּנְיָא אֲצֵל אָדָם אֶחָד. נָתַן
 לוֹ אֶת הַכּוֹס, וּטְעָמוֹ. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, לָךְ וּשְׁתֵּהוּ. אָמַר
 לוֹ בֶן-עֲזַאי, עַד מָתִי אַתָּה מִשְׁקָה רַבִּי עֲקִיבָא כּוֹסוֹת הַטְּעוּמִין?
 שׁוּב מַעֲשֵׂה בְּרַבִּי עֲקִיבָא שֶׁהָיָה לוֹ אַכְסֵּנְיָא אֲצֵל אָדָם
 אֶחָד. נָטַל אֶת הַפְּרוּסָה וְסִמֵּךְ בָּהּ אֶת הַקַּעֲרָה. חֲסַפְפָה רַבִּי
 עֲקִיבָא וְאַכְלָהּ. אָמַר לוֹ, רַבִּי, אֵינְךָ פְּרוּסָה שֶׁתֹּאכַל אֲלֵא
 פְּרוּסָה שֶׁאֵנִי סוֹמֵךְ בָּהּ אֶת הַקַּעֲרָה? אָמַר לוֹ, כַּמְדָּפָה אֲנִי
 שֶׁאַתָּה נֹכְהָ בְּפוֹשְׁרִין. עֲכָשְׁיוֹ אִי אַתָּה נֹכְהָ אֶפִּילוֹ בְּרוֹתְחִין.
 וְלֹא יִשְׁתֶּה אָדָם כּוֹסוֹ וַיִּנָּחֲמוּ עַל-גִּבִּי הַשֹּׁלֶחַן, אֲלֵא יֶאֱחָזְנוּ
 בְּיָדוֹ עַד שֶׁיּוּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וַיַּתְנֶנּוּ לוֹ. חֲמִשָּׁה דְּבָרִים אָמַר רַבִּי. אֵין
 מִנִּיחִין בְּשָׂר חַי עַל-גִּבִּי הַפֶּת, וְלֹא קַעֲרָה עַל-גִּבִּי הַפֶּת, וְאֵין
 זוֹרְקִין אֶת הַפֶּת, וְאֵין יוֹשְׁבִין עַל הַשֹּׁלֶחַן שֶׁיֵּשׁ בּוֹ הָאֲכָלִין, מִפְּנֵי
 שֶׁמִּבְּזִין אֶת הָאֲכָלִין. וְהַנִּכְנָס לְסַעֲוָדָה, לֹא יִטֵּל חֵלְקוֹ וַיַּתְנֶנּוּ
 לְאַחֲרִים אוֹ לְשִׁמְשׁ, שֶׁמָּא יֵאָרַע דְּבַר-קִלְקוּל בְּסַעֲוָדָה, אֲלֵא
 יִטְלֶנּוּ וַיִּנָּחֲמוּ לְפָנָיו, וְאַחֲר־כֵּךְ יַתְנֶנּוּ לוֹ. אוֹרְחִים הַנִּכְנָסִין
 אֲצֵל בַּעַל-הַבֵּית, אֵינָן רִשְׁאִין לָתֵן מִשְׁלַפְּנִיָּהֶן כָּלוּם לֹא לִבְנוֹ
 שֶׁל בַּעַל-הַבֵּית וְלֹא לְשִׁלּוּחוֹ, אֲלֵא אִם כֵּן יִטְלוּ רִשׁוֹת מִבַּעַל-
 הַבֵּית. וּמַעֲשֵׂה בְּאָדָם אֶחָד שֶׁהִכְנִיס אֲצִלּוֹ שְׁלֹשָׁה עֲנִיִּים בִּשְׁנֵי
 בִצְרֹת, וְהָיוּ לוֹ שְׁלֹשׁ בֵּיצִים, וְהִנִּיחָן לְפָנָיִהּ. בָּא בְּנוֹ שֶׁל
 בַּעַל-הַבֵּית וְעָמַד לְפָנָיִהּ, וְנָטַל אֶחָד מֵהֶן חֵלְקוֹ וְנָתַן לוֹ.
 וְכֵן הִשְׁנִי, וְכֵן הִשְׁלִישִׁי. וְכֵין שָׂרָאָה בַּעַל-הַבֵּית שְׁלֹשׁ בֵּיצִים
 בְּיָד בְּנוֹ, עָמַד בַּעַל-הַבֵּית וְהִגְבִּיהוּ מִלֵּא קוֹמָתוֹ, וַחֲבָטוּ בְּאַרְץ
 וַמָּת. אַף אֲשֶׁתוֹ, כֵּין שָׂרָאָתָה אֶת בְּנָה שְׁמַת, עֲלָתָה לְרֹאשׁ

הגג והפיצה עצמה משם ומתה. אף אביו, כיון שראה פן שמתו בנו ואשתו, עלה לראש הגג והפיל עצמו משם ומת. הרי שלש נפשות נהרגו על דבר זה.

י' הנכנס למרחץ, אומר, יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי, שתכניסני לשלום, ותוציאני לשלום, ותצילני מזו ומכיוצא בו לעתיד לבוא. קדם שנכנס, כיצד יעשה? חולץ את מנעליו, ומסלק את טליתו, ומתיר את חגורו, ופושט את חלוקו, ואחר-כך מתיר את אפקרסו המתתונה. רחץ ויצא, הביאו לו את המפה, מקנח את ראשו תחלה, ואחר-כך מקנח את כל אבריו. הביאו לו שמן, סך את הראש ואחר-כך סך את כל האברים, מפני שהראש מלך על כל האברים. ואחר-כך מניח את אפקרסו המתתונה, ולובש את חלוקו, וחוגר את חגורו, ומתכסה בטליתו, ומניח את כובעו, ואחר-כך מניח את מנעליו. וכשהוא מניח, כיצד יעשה? מניח את של ימין תחלה, ואחר-כך של שמאל. וכשהוא חולץ, חולץ את של שמאל תחלה, ואחר-כך של ימין. וכן לענין תפילין, מניח של יד תחלה, ואחר-כך של ראש. וכשהוא חולץ, חולץ את של ראש תחלה, ואחר-כך חולץ של יד. אם יש לו עבד או בן, מניחין לו. ולא יכניס אדם שמן בזכוכית לבית-המרחץ, מפני הסכנה. ואל ירוק אדם בפני חברו, ולא ירוק אדם במרחץ, מפני הסכנה. ואומר אדם הלכה של בית-הכסא בבית-הכסא, והלכה של בית-המרחץ בבית-המרחץ. אין אדם שואל ומשיב במקום שרכון לבושין ומעוטן ערמים. ואל ישאל אדם שלום בבית-המרחץ, מפני הסכנה. ואם שאלוהו, אומר לו, מרחץ הוא. ויש אומרים, משיבו ואין בכך כלום. אל יניח אדם רגליו על שפת האמבטי ויהא קבוע בתוכה, מפני שהוא דרך גנאי. ואל יאמר אדם לחברו, דרוס ידך עלי

בבית-המרחץ. ואם עושה כן, אינו יוצא משם שלם. אמר רבי יהודה, במה דברים אמורים, במים המעוטין. אבל במים המרביין, הרי זה משבח. והקורא שתי פעמים, והטובל שתי פעמים, הרי זה מגנה. המתכסה בטליתו ועומד במקום הזעה, הרי זה גוזל את הרבים. והרוחץ בצונן ומשתטף בפושרין, הרי זה גוזל את הרבים. כיצד יעשה? ילך ויחפור בורות שיחין ומערות ויתקן דרכים וסרטאות, וימחל לו.

¹ היוצא לכרך קדם קריאת הגבר, רבי חיא אומר, לא יפחות משנים. ובאיזה תרנגול אמרו, בתרנגול בינוני, שנאמר, ²מי-שת בטחות חכמה או מי-נתן לשכוי בינה. אדם הבא מן הדרך ונכנס למרחץ והקיו דם, שתה ונשתכר ושמש מטתו על-גבי קרקע, דמו בראשו. ההורג כנה על-גבי מטה, דמו בראשו. האוכל שום קלוף או בצל קלוף או ביצה קלופה שלן עליהן הליכה, דמו בראשו. העומד [ערם] לאור הנר או לאור הלכנה, דמו בראשו. השותה משקין מזוגין שלן עליהן הליכה, דמו בראשו. השותה מי-נחלים או נהרות בפיו או בידו אחת, דמו בראשו, מפני הנימה.³ הקיו דם וישב במענית, דמו בראשו. תגרי-ספרים,⁴ הן ותגריהן ותגרי-תגריהן, אינן רואין סימן ברכה לעולם. תגרי דגים טמאים וארבה טמא, אינן רואין סימן ברכה לעולם. המשתכר בקנים ובקנקנים, אינו רואה סימן ברכה לעולם. ואמר רבי עקיבא, תלמידיה חכמים בטלין בתשעה-באב, וישימו הכל עצמן כתלמידיה חכמים. אמרו, פעם אחת היה יושב רבי עקיבא תחת הנוח מפני הסכנה, ואמר, קוצצי איקנות טובים, ומגדלי בהמה, ותגרי סמטא, והעושה מלאכה בערבי שבתות ובערבי ימים טובים מתשע שעות ולמעלה, אינן רואין סימן ברכה לעולם. המצפה לשכר חמור, ולשכר אשתו, ולשכר הרחמים, והמוכר

1 דרך ארץ רבא יא (כל העמוד)

2 איוב לח לו

3 רולעת המים

4 כותבי ספרים

אֶת סִפְרוֹ אָף-עַל-פִּי שְׁאִינוּ צָרִיךְ לוֹ, וְהַמּוֹכֵר אֶת בֵּיתוֹ
אָף-עַל-פִּי שְׁאִין לוֹ מֵה יֹאכֵל, אִינוּ רוֹאֶה סִימָן בְּרָכָה לְעוֹלָם.
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הָאוֹכֵל קָרָצִין, הָרִי זֶה מְשׁוֹפְכֵי דָמִים, שְׁנֹאֲמַר,
לֹא-תִלְךָ רַכִּיל בְּעַמִּיךָ לֹא תַעֲמֹד עַל-דָּם רַעָה אֲנִי יי. רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר אָמַר, הַשּׁוֹנֵא אֶת חֲבֵרוֹ, הָרִי זֶה מְשׁוֹפְכֵי דָמִים,
שְׁנֹאֲמַר, וְכִי-יִהְיֶה אִישׁ שָׁנֹא לְרַעְהוּ וְאָרַב לוֹ וְקָם עָלָיו וְהִכְהוּ
נַפְשׁוֹ. בֶּן-עֲזַאִי אָמַר, הַשּׁוֹנֵא אֶת אִשְׁתּוֹ, הָרִי זֶה מְשׁוֹפְכֵי
דָמִים, שְׁנֹאֲמַר, יְיָשֵׁם לָהּ עֲלִילַת דְּבָרִים וְהוֹצֵא עָלֶיהָ שֵׁם
רַע וְגו'. סוֹף שֶׁהוּא שׁוֹכֵר לָהּ עֲדִים וּמַקְדִּימָה לְסִקְלָהּ. רַבִּי
יוֹסִי אָמַר, הַנּוֹתֵן אֶת הַקֶּץ⁵ לְכָל אָדָם, אֵין לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם
הַבָּא. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, כֹּל מִי שֵׁישׁ לוֹ בֵּית-הַמְדָּרֶשׁ בְּעִירוֹ
וְאִינוּ הוֹלֵךְ שָׁם, חֵיב מִיתָה. וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר, וְמֵה פֶסַח
שֶׁהוּא אֶחָד מֵשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה,
כֹּל מִי שְׁאִינוּ בָּא וְעוֹמֵד עַל פֶּסַחוֹ מַשְׁעָה שְׁשׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ
עַד שֶׁעָה שְׁגוֹמְרִין אוֹתוֹ, חֵיב מִיתָה. בֵּית-הַמְדָּרֶשׁ שֵׁישׁ בוֹ
אֶלֶף-אַלְפִּים וְרַבִּי-רַבְבוֹת מִצְוֹת הָאֲמֻרוֹת בַּתּוֹרָה, עַל-אַחַת-
בִּמְה-וּכְמָה! וְעוֹד אָמַר רַבִּי מֵאִיר, כֹּל מִי שֵׁישׁ תִּלְמִיד-תַּחֲכֵם
בְּצִדּוֹ וְאִינוּ מְשַׁמְשׁוֹ, חֵיב-מִיתָה, שְׁנֹאֲמַר, כִּי דְבָרִי יי בְּזֶה
וְאֶת-מִצְוֹתוֹ הִפְרִי וְגו'. וְכֹל מִי שֶׁהוּא יְכוֹל לְלַמּוֹד תּוֹרָה וְאִינוּ
לּוֹמְדָהּ, עָלָיו אִמְרָה תּוֹרָה, כִּי⁷ אָמַר יי מֵה-מִצְוֹת אֲבוֹתֵיכֶם
בִּי עוֹלָ כִּי רַחֲקוּ מֵעָלֵי נִיֻּלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיִּהְבֵּלוּ.

הַרוֹחֵץ⁸ מִנְעָלָיו וְיָצָא לְשׁוּק, הָרִי זֶה מַגְסִי-הָרוֹחַ. סִנְטֵרוֹ
לְצַדִּין וְכוּבְעוֹ לְאַחֲרָיו וְיִרְכְּתוֹ עַל חֲכָרְתָּהּ וּרְצוּעוֹת תִּפְלִין
בִּידּוֹ וּמַחֲזִירֵן כִּשֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּשׁוּק, הָרִי זֶה מַגְסִי-הָרוֹחַ. וְכֹל
גְּסִי-הָרוֹחַ, נִדְמִין לְעִבּוּדֵה-זָרָה, שְׁנֹאֲמַר, וְלֹא-תָבִיא תוֹעֵבָה
אֶל-בֵּיתְךָ וְגו', וְלִהְיוֹן הוּא אָמַר, תּוֹעֵבַת יי כֹּל-גְּבִיחָה-לֵב.
נֹאֲמַר כָּאֵן תּוֹעֵבָה, וְנֹאֲמַר לִהְיוֹן תּוֹעֵבָה. מֵה תּוֹעֵבָה הָאֲמֻרָה

1 המשך דרך ארץ רבא יא 2 ויקרא יט טו 3 דברים יט יא 4 שם כב יד
5 המושב את הקץ 6 במדבר טו לא 7 ירמיה ב ה 8 גיא התיר 9 דברים י כו 10 משלי טו ה

כאן עבודה-זרה, אף תועבה האמורה להלן עבודה-זרה.
נאמר כאן, ¹ ויצאו אנשים בני-בליעל. ונאמר להלן, ² ובלעל
קוץ מגד בלהם. אלא, הווי גבורים לילך בדרך המקום.
שאין גבור אלא ההולך בדרך, שנאמר, ³ ברכו יי מלאכי
גברי כח עשי דברו וגו'.⁴

לכן בני, בחרו במעלת דרך-ארץ, מפני שאין בכל
המדות טובה הימנה, ובעבודה זרה יזכה האדם ויגיע לכל שאר
מעלות המדות. ואלהינו יזכנו להבין דרכה ולדע את
מקומה, למען רחמי הרבים וחסדיו הגדולים.

המצלה הארבע וצושים

מעלת השלום

בני, באו ואלמדכם מעלת השלום. דעו בני, כי מעלת
השלום היא מן המעלות הרמות, שכן הוא אחד משמותיו
של הקדוש-ברוך-הוא, כענין שנאמר, ⁵ ויקרא-לו יי שלום.
ובכל מקום שהשלום מצוי, שם יראת-שמים מצויה. ובכל
מקום שאין שם שלום, אין יראת-שמים מצויה.

גדול השלום לפני המקום. שכן אמרו חכמינו זכרונם
לברכה באגדה, ⁶ גדול השלום, שאפילו הפתובים, דברו דברי
בדאים להטיל שלום בין אברהם לשרה. שהרי היא אמרה,
⁷ ואלדני זקן. והוא ⁸ אמר לאברהם, ואלני זקנתי. וכן הוא אומר,
¹⁰ ויצו אל-יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר. ואין
אנו מוצאין שצוה אותו מכל הדברים הללו כלום, לפי שלא
היה חושדו. בא וראה, כמה דיות משתפכין וכמה קלמוסין
משתברין וכמה עורות אובדין וכמה תינוקות מתרצעין¹¹
לכתוב בתורה דבר שלא היה מפני השלום. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ¹² מתר לשנות בדברי שלום. ¹³ גדול השלום,
שאפילו המתים צריכין שלום, שנאמר, ¹⁴ יבוא שלום ינוחו

1 דברים יג יד 2 שמאל ב כג 3 תהלים קכ ב 4 עד כאן דרך ארץ רבא יא 5 שופטים כד
6 יבמות סה ב, בבא מציעא סא א 7 בראשית יח יב 8 והקב"ה 9 בראשית יח יג 10 שם סז
11 לוקים ברצועה 12 יבמות סה ב 13 ספרי נשא קמד 14 ישעיה נז ב

על-משכבותם. ¹ גדול השלום, שאפילו בשעת מלחמה, מבקשין שלום, שנאמר, ² כי-תקרב אל-עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום. גדול השלום, שאפילו העליונים צריכין שלום, שנאמר, ³ עשה שלום בברוכיו. גדול השלום, שחותמין בו בברכת כהנים, שנאמר, ⁴ וישם דה שלום. גדול השלום, שחותמין בסוף התפלה בשלום, שנאמר, ⁵ יי עז דעמו יתן יי יברך את-עמו בשלום. ורא עוד אלא, שביום נחמת ישראל, מתבשרין תחלה בשלום, שנאמר, ⁶ מה-נאוו על-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה גָּדוֹל כַּח הַשָּׁלוֹם, שֶׁאֶפִּילוֹ דְּשׁוֹנָאִים,
אָמַר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, פִּתְחוּ דְלָתַי בְּשָׁלוֹם, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר,
כִּי-תִקְרַב אֶל-עִיר הַהִיא וְהִיא עֲלִיָּה וְקִרְאתָ אֵלֶיהָ דְּשָׁלוֹם. וְאֶפִּילוֹ
בְּזִמָּן הַזֶּה, אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ, ⁷ שׁוֹאֲלִין בְּשָׁלוֹם
הַגּוֹיִם, מִפְּנֵי דִרְכֵי שָׁלוֹם. אָמְרוּ עֲלֵיו עַל רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַבְדִּי,
שֶׁלֹא הִקְדִּימוּ אָדָם שָׁלוֹם בְּעוֹקֶם וְאֶפִּילוֹ גּוֹי בְּשׁוֹק. וְאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ וּזְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ, ⁸ הֵיטֵב מִקְדִּים בְּשָׁלוֹם כֹּל אָדָם, וְהֵי
זָנוּב לְאֲרִיזוֹת, וְאֵל תְּהִי רֹאשׁ לְשׁוֹעֲלִים. מֵהוּ בְּשָׁלוֹם כֹּל אָדָם?
כְּלוּמַר, אֶפִּילוֹ אִם אַתָּה רוֹאֶה שֶׁלְּבוּ עָלֶיהָ, הֵיטֵב מִקְדִּים לוֹ
שָׁלוֹם. שְׂאֵם אַתָּה עוֹשֶׂה כֵּן, תִּגְרוּם קֵץ שִׂיאֵהֶבָה. וְלֹא עוֹד
אֶלָּא שֶׁאֶפִּילוֹ אִם אֵינוֹ נִכְנָע לְהַשְׁלִים עִמָּךְ, הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
מוֹסְרֵוּ בְיָדָהּ וּמִכְנִיעוֹ תַּחֲתֶיהָ, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹ וְאִם-לֹא תִשְׁלִים
עִמָּךְ וְעִשְׂתָּהּ עִמָּךְ מִלְּחָמָה וְצִרְתָּ עָלֶיהָ. ¹⁰ וּנְתַנָּה יי אֵלֶיהָ
בְּיָדָהּ וְגו'. וְכֵן מְצִינוּ בְּדוֹד עֲלֵיו הַשָּׁלוֹם שֶׁהִיא רוֹדֶף אַחֵר
שָׁלוֹם שֶׁל שְׂאוֹל, כְּעִנְיָן שֶׁנֶּאֱמַר, ¹¹ וְאִנִּי-שָׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר הִמָּה
לְמִלְחָמָה. וְשְׂאוֹל לֹא דִי שֶׁלֹא נִתְפָּסִים לוֹ, אֶלָּא שֶׁהִיא רוֹדֶפֶת
כְּדִי לְהִרְעֵ לוֹ, וּמִסְרֵוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּיַד דָּוִד בְּמַעֲרָה
וּבְמַעְגָּל. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא עֲלָתָה בְּלָבוּ שֶׁל דָּוִד לְהִרְעֵ לוֹ.

1 במדבר רבא ה'ב 2 דברים כ' י 3 איוב כה ב 4 במדבר ו' כו 5 תהלים כס יא
6 ישעיה נב ז 7 ברכות יא א 8 אבות ד' סו 9 דברים כ' יב 10 שם שם יג 11 תהלים קכ ז

כפי שצריך לו לאדם להיות אוהב שלום ורודף שלום, כענין שנאמר, 'בקש שלום ורחמיהו. בקש אותו עם אהבה, ורחמיהו עם שונאך. בקשהו במקומה, ורחמיהו במקומות אחרים. בקשהו בגופה, ורחמיהו בממונה. בקשהו לעצמה, ורחמיהו לאחרים. בקשהו היום, ורחמיהו למחר. ואל תתנאש לומר, לא אוכל להשלים, אלא רדוף אחר השלום עד שפגיענו. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה,¹ ברח מן השלשה, והדבק בשלשה. ברח מן הפקדונות, ומן המאונין, ומן לעשות שלישי² בין אדם לחברו. והדבק בשלשה, בחליצה, ובהתר נדרים, ובהקצאת שלום בין אדם לחברו. ואי זו היא רדיפת שלום? כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'זה המדבר שלום בשעת מחלוקת, ומבטל כבודו מפני הרבים בדרך שעשה משה, שנאמר, 'ויקם משה וילך אל־דתן ואבירם וגו'. והמבטל עסקיו ומטיל שלום בין איש לאשתו, בין אדם לחברו, בין רב למלמדו. ואפילו הוא עושה סעודה לשניהן, כדי לעשות שלום ביניהן.

בני, באו וראו כמה גדול כח השלום. שבתחלת בריתו של עולם, נתעסק הקדוש־ברוך־הוא לבראת דבר של שלום, שנאמר, 'ויאמר אלהים יהי אור ויהי־אור. ומנין שהאור שלום? שנאמר, 'יוצר אור ובורא חשך עשה שלום ובורא את־הכל. מפאן אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'גר ביתו וקדוש היום, גר ביתו עדיף, משום שלום ביתו. גר ביתו וגר חנקה, גר ביתו עדיף, משום שלום־ביתו. ולא עוד אלא שהרבה תקנות תקנו חכמינו משום דרכי שלום, שכך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, 'אלו דברים אמרו מפני דרכי שלום. כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל, מפני דרכי שלום. מערבין בבית ישו, מפני דרכי שלום. בור שהוא קרוב לאמה, מתמלא ראשון, מפני דרכי שלום. והרבה

1 תהלים לז טו 2 יבמות קט א 3 ערב 4 סנהדרין קי א 5 במדבר טו כה
6 בראשית א 1 7 ישעיה מה ז (בנוסח החפלה) 8 שבת כג ב 9 גיטין נט א במשנה

כיוצא באלו התקנות, תקנו חכמינו מפני דרכי שלום. וכן הוא אומר, ¹דרכיה דרכי-נעים וכל-גת-יבותיה שלום. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ²שלשה-עשר דברים חבבן הקדוש-ברוך-הוא, ומכבדן לא כפל אלא שלום, ואלו הן, פהנים, לויים, וישראל, סנהדרין, והבכורות, ותרומת-המקדש, והקרבנות, ושמן-המשחה, ארץ-ישראל, ירושלים, בית-המקדש, מלכות בית-דוד, והכסף והזהב. הפהנים, ³וכהנו-לי. הלויים, ⁴ולקחת את-הלויים לי. ישראל, ⁵ואתם תהיו-לי ממלכת פהנים. סנהדרין, ⁶אספה-לי שבעים איש. הבכורות, ⁷קדש-לי כל-בכור. התרומה, ⁸ויקחו-לי תרומה. הקרבנות, ⁹תשמרו להקריב לי במועדו. שמן-המשחה, שנאמר, ¹⁰שמן משחת-קדש יהיה זה לי לזרתיכם. ארץ-ישראל, ¹¹כי-לי כל-הארץ. ירושלים, ¹²העיר אשר בחרתי לי. בית-המקדש, ¹³הוא יבנה-לי בית. מלכות בית-דוד, ¹⁴כי-ראיתי בבניו לי מלך. הכסף והזהב, ¹⁵לי הכסף ולי הזהב. ומכלם לא כפל אלא השלום, שנאמר, ¹⁶או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה-לי.

גדול כח השלום, שאפילו העליונים צריכין לו, כענין שנאמר, ¹⁷המשל נפחד עמו עשה שלום במרומיו. כיצד? הרקיע הזה של מים, כענין שנאמר, ¹⁸המקרה במים עליותיו. והפוכים הן של אש, שנאמר, ¹⁹הדלוהו כל-פוכי אור. לא הן מרתיחין את הרקיע, ולא רקיע מכבה אותן.

ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²⁰אין אחד מן המזלות שמהלכין ברקיע עולה מלפניו, אלא לאחריה, כזה העולה בסלם לאחריה, שיהא כל מזל ומזל אומר, אני עולה ראשון. ומתוך כך, אין אחד מהן מתקנא על חברו, ויש ביניהן שלום. וכן בירידתן יורדין לאחוריהן בדרך שעלו לאחוריהן, וכל

1 משלי ב יז 2 במדבר רבא טו יג, תנחומא בהעלותך יא (בנוסח שונה) 8 שמות כח מא
3 במדבר ג מא 5 שמות יט ו 6 במדבר יא טז 7 שמות יב ב 8 שם כה ב
9 במדבר כה ב 10 שמות ל לא 11 שם יט ה 12 מלכים א יא לו
13 דברי הימים א יז יב 14 שמואל א טז א 15 חגי ב ח 16 ישעיה כו א
17 איוב כה ב 18 תהלים קד ג 19 שם קמח ג 20 דברים רבא ה יב

אחד ואחד רואה את עצמו למטה מחברו, והוא אינו יודע
כמה יש לו לירד. ומתוך כך, אין ביניהן קנאה ותחרות.
ומה העליונים שאין ביניהן קנאה איבה ותחרות, צריכין
שלום. התחתונים שכלן איבה שנאה ותחרות, על אחת כמה
וכמה שצריכין שלום. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹מיכאל
כלו אש, וגבריאל כלו שלג, ועומדין זה אצל זה ואין מזיקין
זה לזה. הוי אומר, ²עשה שלום במרומיו. ועוד אמרו, ³מעולם
לא ראתה חמה פגימתה של לבנה, משום דחלשה דעתה
של לבנה, משום שבתחלת בריתן נבראו החמה והלבנה שוין,
והלכה הלבנה וקטרגה על החמה לפני המקום ואמרה לו,
אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד? ואמר לה הקדוש
ברוך הוא, יפה אמרת, לכי ומעטי את עצמך. ולא פגימתה
של קשת, שלא יהו עובדי-החמה אומרים, ראו כמה גדול
כחו של אלהינו שהקשת הולך לפניו והוא יורה בו חצים,
ומתוך כך יתחזקו ידי עובדי עבודה זרה. לכך נאמר, ⁴עשה
שלום במרומיו.

גדול השלום שהוא קודם לשבחו של מקום, שכן כשבא
יתרו אצל משה, מיד ⁵וישאלו איש-לרעהו לשלום, ואחר-כך
⁶ויספר משה לחתנו את כל הנסים שעשה [הקדוש-ברוך-הוא]
לישראל. ולא עוד אלא שכל המצות שעושין הרשעים בעולם
הזה, הקדוש-ברוך-הוא נותן שכלן בעולם הזה, כגון עשר
וחיים ונכסים ובנים וכבוד ושאר הטובות, חוץ משלום שאינו
נותן להן, שנאמר, ⁷אין שלום אמר אלהי לרשעים. ולא
עוד אלא, שהשלום נתנו הקדוש-ברוך-הוא שכל צדיקים,
שנאמר, ⁸והיה מעשה הצדקה שלום וגו'. ולא עוד אלא
שבשלום מקרב את הגרים ובעלי-תשובה, שנאמר, ⁹בורא
גיב שפתים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יי ורפאתיו.

1 במדבר רבא ה יב 2 איוב כה ב 3 ראש השנה כג ב 4 שלא חגרום לה צער
5 שמות יח ו 6 שם שם ח 7 ישעיה נז כא 8 שם לב יו 9 שם נז יט

גדול השלום, שבכל המסעות כתיב¹ וינסעו ויחנו, שהיו
נוסעים במחלקת וחונים במחלקת. כיון שבאו לפני הר סיני,
נעשו כלן חנה אחת, שנאמר, ויחן-שם ישראל נגד ההר.
² אמר הקדוש-ברוך-הוא, הרי השעה שאני נותן תורה לפני.
שכל זמן שהן שרוים בשלום זה עם זה, השכינה ביניהן.
וכן הוא אומר, ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד
שבטי ישראל. אימתי מלכותו ושכינתו של מקום מתקיימת
בישראל? בשעה שכלן נעשין אספה אחת. ואמרו חכמינו
זכרונם לברכה, גדול השלום, ושנאוי המחלקת. גדול השלום,
שאפילו חס-ושלום ישראל עובדין עבודה-זרה וביניהן שלום,
כביכול אמר הקדוש-ברוך-הוא, אני יכול לפגוע בהם,
שנאמר, ³ חבור עצבים אפרים הנחלו. אבל לאחר שנחלקו,
ראה מה כתיב בהן, ⁴ חלק לבם עתה יאשמו וגו'.

בני, באו וראו כמה גדול כח השלום, שבכח השלום
העולם מתקיים. שכל אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁵ על
שלשה דברים העולם עומד, על הדין, ועל האמת, ועל השלום,
שנאמר, ⁶ אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם. ולא עוד
אלא בזמן שיש שלום בין הבריות, פרותיהן מתברכין, שנאמר,
⁷ כי-זרע השלום הגפן תתן פריה והארץ תתן את-יבולה
והשמים יתנו טלם והנחלתי את-ארית העם הזה את-כל-אלה.
וכן הוא אומר, ⁸ השוו-גבולך שלום חלב חטים ישביעך.
בני, באו וראו כמה גדול כח השלום, שכל אמרו חכמינו
זכרונם לברכה, ⁹ גדול השלום. שהמוחק אות אחת מן השם,
עובר בלא-תעשה, שנאמר, ¹⁰ ואפדתם את-שם מן-המקום
ההוא. וכתיב בתרה, ¹¹ לא-תעשון כן ליי אלהיכם, אוהרה
למוחק את השם. וכדי להטיל שלום בין איש לאשתו, אמרה

1 מכילתא שמות יב ט, דרך ארץ ווטא, טרק השלום, גם הרבה מקומות בחמשך הרברים.
2 שמות יב ט 3 ויקרא רבא ט ט 4 דברים לג ה 5 בראשית רבא לח ו 6 חושע ד ין
7 שם יב 8 אבות א יח 9 זכריה ח טו 10 שם שם יב 11 תהלים קמו יד
12 ויקרא רבא ט ט 13 דברים יב ג 14 שם ט ד

תורה יִכְתֹּב אֶת־הָאֱלֹת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בְּסֵפֶר וּמָחָה אֶל־מִי הַמָּרִים.
אָמַר הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׁמִי שְׁנֹכְתָב בְּקִדְשָׁהּ, יִמָּחֶה עַל הַמָּיִם.
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ, ²גְּדוּלַּת הַשְּׁלוֹם. שְׁכַל
הַבְּרִכּוֹת טוֹבוֹת וְנִחְמוֹת שֶׁהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְבִיאָן עַל יִשְׂרָאֵל,
חוֹתֶמֶתָהֶן שְׁלוֹם. בְּקִרְיַת־שֹׁמֶעַ, פּוֹרֵשׁ סִכַּת־שְׁלוֹם. בְּתַפְלָה,
עֲשֵׂה שְׁלוֹם. בְּבִרְכַּת־כֹּהֲנִים, וְיֵשֶׁם לָהּ שְׁלוֹם. אֵין לִי אֱלֹא
בְּבִרְכוֹת. בְּקִרְבָּנוֹת מִבֵּין, שְׁנֹאֲמַר, ³זֹאת הַתּוֹרָה לַעֲלֹה לַמִּנְחָה
וְלַחֲטָאֹת וְלָאָשָׁם וְלַמִּלּוּאִים וְלַזִּבְחַת הַשְּׁלָמִים. וְכֵן בְּפָרָשָׁן אֶתֶּה
מוֹצֵא הַשְּׁלָמִים לְבִסּוּף, ⁴זֹאת תּוֹרַת הָעֹלָה, ⁵וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה,
⁶זֹאת תּוֹרַת הַחֲטָאֹת, ⁷וְזֹאת תּוֹרַת הָאָשָׁם. וְאַחֲרֵי־כֵן לְבִסּוּף,
⁸וְזֹאת תּוֹרַת זִבְחַת הַשְּׁלָמִים. וְכֵן בְּקִרְבָּנוֹת־צִבּוֹר אֶתֶּה מוֹצֵא
שְׁלָמִים לְבִסּוּף, שְׁנֹאֲמַר, ⁹אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לִי בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבִד
מִנְדָּרֵיכֶם וּנְדִבְתֵּיכֶם לַעֲלֹתֵיכֶם וְלַמִּנְחָתֵיכֶם וְלַנְּסֻכֵּיכֶם
וְלַשְּׁלָמֵיכֶם. וְהִלָּא שְׁלָמִים בְּכָל־נְדָרִים וּנְדָבוֹת הֵן. וְמָה תִּלְמוּד
לוֹמַר וְלַשְּׁלָמֵיכֶם? וְלַשְּׁלָמֵיכֶם. שֶׁהַשְּׁלָמִים, שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. שֶׁהֵן
עוֹשִׂין שְׁלוֹם בֵּין הַמִּזְבֵּחַ וּבֵין הַכֹּהֲנִים וּבֵין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶן
שְׁבַשְׁמִים, שֶׁלֹּכְדָן יֵשׁ חֶלֶק בָּהֶן. הָאֲמוּרִים וְהַדָּם, לַמִּזְבֵּחַ. וְחוּה
וְשׁוֹק, לַכֹּהֲנִים. וְעוֹרָה וּבִשְׂרָה, לַבְּעָלִים. וְלִפְיָךְ נִקְרָאת זִבְחַת
הַשְּׁלָמִים, שֶׁהַכֹּל יִשְׁלָמִין בָּהּ.

לָכֵן בָּנִי, הֵיוּ זֵהִירִין בַּמָּנָה הַזֹּאת לְאַהֲבֵי שְׁלוֹם וְלִרְדּוּף
שְׁלוֹם, מִפְּנֵי שֶׁאֵין קֵץ לַמִּשְׁכָּן שֶׁל אֱהִי שְׁלוֹם וְרוֹדְפֵי
שְׁלוֹם. וְהָאֱלֹהִים יִטַּע בִּיגִינוֹ אֶהְכֶּה אַחֲרָה שְׁלוֹם וְרַעוּת.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הִגַּעְנוּ עַד כָּאן לְסֵפֶר בְּשִׁבְחַת מַעֲלַת הַשְּׁלוֹם וּבִפְלִיָּהּ.

נִסְפַּר בְּגִנוֹת הַמַּחֲלָקָת וּבִפְלִיָּהּ, כְּדֵי לִישְׁכֵּם אֶל הַשְּׁלוֹם, בְּעֹנֶת שְׂדֵי.

דַּעוּ בָּנִי, כִּי מִדַּת הַמַּחֲלָקָת הִיא מִדָּה שְׁנוּאָה מְאֹד בְּעִינֵי
הַמָּקוֹם. שְׁכַל מָקוֹם שֶׁהַמַּחֲלָקָת מְצוּיָה, אֵין טוֹבָה מְצוּיָה שָׁם,
צֵא וְלִמַּד מִבְּרִיתוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׁכַל יוֹם יוֹם, נֹאֲמַר בּוֹ

1 במדבר ה כג 2 ויקרא רבא ט ט בסוף 3 ויקרא ז לו 4 שם ו ב 5 שם שם ז
6 שם שם יח 7 שם ז א 8 שם שם יא 9 במדבר כט לט

כִּי-טוֹב, וּבָיֹום שָׁנִי לֹא נֹאמַר בּוֹ כִּי-טוֹב. וְלָמָּה לֹא נֹאמַר
בּוֹ כִּי-טוֹב? כִּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ¹לָמָּה לֹא
נֹאמַר כִּי-טוֹב בְּשָׁנֵי? לָפִי שָׁבוּ נִבְרָאת גִּיהֶנֶם, שְׁנֹאמַר, ²כִּי-
עָרוּךְ מֵאֵת־מוֹל תִּפְתָּה. יוֹם שֵׁשׁ בּוֹ תִּמּוֹל וְאִין בּוֹ שֶׁשָּׁשׁוּם.
וְלֹא עוֹד אֵלָּא שָׁבוּ נִבְרָאת הַמַּחֲלָקֶת, שְׁנֹאמַר, ³וַיְהִי מִבְּדִיל
בֵּין מַיִם לְמַיִם, שֶׁהִבְדִּיל בֵּין מַיִם הָעֲלִיוֹנִים לְמַיִם הַתַּחְתּוֹנִים.
וְמָה אִם מַחֲלָקֶת שֶׁהִיא לְתַקּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם וּלְיִשׁוּבוֹ, אִין כְּתִיב
בּוֹ כִּי-טוֹב. מַחֲלָקֶת שֶׁהִיא לְעַרְבּוּבוֹ שֶׁל עוֹלָם, עַל-אַחַת-
כִּמָּה וְכִמָּה!

צָאוּ וּרְאוּ כִּמָּה קָשָׁה הַמַּחֲלָקֶת. שֶׁכִּךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁴בֵּית-דִּין שֶׁל מַעֲלָה אִין קוֹנְסִין אֵלָּא מִבֶּן
עֶשְׂרִים שָׁנָה וְנִמְעָלָה. וּבֵית-דִּין שֶׁל מִטָּה, מִבֶּן-שְׁלֹש-עָשָׂרָה
שָׁנָה וְנִמְעָלָה. וְאֵלּוּ בַּמַּחֲלָקֶת שֶׁל קֶרֶחַ, אֲפִילוֹ תִּינוּקוֹת בְּנֵי-יֹמֶן
נִבְלָעוּ בְּשֹׁאֵל תַּחְתִּית, שְׁנֹאמַר, ⁵וַיְנַשִּׂיהֶם וַיְבָנִיהֶם וְטָפָם, ⁶וַיַּרְדּוּ
הֵם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׁאֵלָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ,
⁷אֶרְבָּעָה נִקְרְאוּ רָשָׁעִים, וְאֵלּוּ הֵן, הַפּוֹשֵׁט יָד עַל חֲבֵרוֹ לְהַכּוֹתוֹ
וְאֲפִילוֹ שֶׁלֹּא הִכְהוּ, נִקְרָא רָשָׁע, שְׁנֹאמַר, ⁸וַיֹּאמֶר לְרָשָׁע לָמָּה תִּכָּה
רָעָה, הַכִּיתָ לֹא נֹאמַר אֵלָּא תִּכָּה. וְהִלּוּהּ וְאִינוּ מְשַׁלֵּם, שְׁנֹאמַר,
⁹לָמָּה רָשָׁע וְלֹא יִשְׁלָם. וּמִי שֵׁשׁ בּוֹ עֲזוֹת-פָּנִים וְאִינוּ מַתְבַּיֵּשׁ,
שְׁנֹאמַר, ¹⁰הֵעִז אִישׁ רָשָׁע בְּפָנָיו. וּמִי שֶׁהוּא בַּעַל-מַחֲלָקֶת,
שְׁנֹאמַר, ¹¹סוּרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה. וּשְׁנִיָּהּ
הִיוּ בְּדָתָן וְאִבְיָרָם, מַחֲלָקֶת וְעֲזוֹת-פָּנִים.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה הַמַּחֲלָקֶת עוֹשָׂה. ¹²שָׁכַן מַחֲלָקֶת
בְּנוֹטְרִיקוֹן, מִכָּה, חֵירוֹן, לִיקוּי, קִלְקָלָה, תִּכְלִית. כְּלוּמַר,
שֶׁהַמַּחֲלָקֶת מִבִּיאָה כְלָיָה לְעוֹלָם. ¹³וְכָל הַמַּחְזִיק בַּמַּחֲלָקֶת, עוֹבֵר
בְּלֹאוֹ, שְׁנֹאמַר ¹⁴וְלֹא-יִהְיֶה כְּקֶרֶחַ וְכַעֲדָתוֹ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא
שֶׁרָאוּי לְהַצְטָרֵעַ. כְּתִיב הֵכָּא ¹⁵כַּאֲשֶׁר דָּבָר יִי בִיד-מִשָּׁה לֹא,

1 בראשית רבא ד ח 2 ישעיה ל לג 3 בראשית א ו 4 במדבר רבא יח ג
5 במדבר טו כו 6 שם שם לב 7 במדבר רבא יח י 8 שמות ב יג 9 תהלים לו כא
10 משלי כא כט 11 במדבר טו כו 12 סנהדרין קי א 13 במדבר יז ח

וכתביב התם ¹הבא-נא ידך בתיקה. ואמרו חכמינו זכרונם
 לברכה, ²בשלשה מקומות ותר הקדוש-ברוך-הוא על עבודה
 זרה, ולא ותר על המחלוקת. ראשונה, בימי דור אנוש. הן
 התחילו לעבוד עבודה-זרה, שנאמר, ³אז הוחל לקרא בשם
 יי. ולפי שהיה ביניהן שלום, האריך להן הקדוש-ברוך-הוא.
 אבל דור המבול שהיה ביניהן מחלוקת שהיו גוזלין וחומסין
 זה את זה, לא ותר להן, שנאמר, ⁴כי-מלאה הארץ חמס מפניהם
 וגוי. שניה, בדור המדבר. כשבאו ישראל לידי מעשה העגל,
 מחל להן הקדוש-ברוך-הוא. אבל כשהיו באין למחלוקת, לא
 ותר להן הקדוש-ברוך-הוא. שבכל מקום שאת מוצא נילוננו,
 את מוצא שם מכה. וגדולה מכך, מחלוקתו של קרת. שלישית,
 פסלו של מיכה. מתוך שהיה שלום ביניהן, נפו להן ארכא,
 שנאמר, ⁵ונקימו להם בני-דן את-הפסל ויהונתן בן-גרשם
 בן-מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדני עד-יום גלות
 הארץ. אבל כשנחלקו השבטים על שבט יהודה ובנימין ולא
 היה ביניהן שלום, נעשו אלו פרענות לאלו. כשהיו אלו
 חוטאים, היה הקדוש-ברוך-הוא מביא את אלו ופורעין מהן.
 וכן כשהיו חוטאים אלו, היה הקדוש-ברוך-הוא מביא את
 אלו ופורעין מהן, שנאמר, ⁶ויכו בהם אביה ועמו מכה רבה
 ויפלו חללים מישראל חמש-מאות אלף איש בבור. ואומר,
⁷ולא-עצר פח ירבעם עוד בימי אביהו. וכשחטאו שבט
 יהודה ובנימין, באו עשרת בני השבטים ופרעו מהם, שנאמר,
⁸וניהלג פקח בן-רמליהו ביהודה מאה ועשרים אלף ביום אחד.
 בני, באו וראו כמה קשה המחלוקת, מדור המבול ודור
 הפלגה. בדור המבול מהו אומר, ⁹וירא יי כי רבה רעת האדם
 בארץ וגוי. ובדור הפלגה מהו אומר, ¹⁰הבה נבנה-לנו עיר
 ומגדל וראשו בשמים. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה,

1 שמות ד ו 2 עיין ב"ראשית חכמה", שער הענוה, ריש פרק ד 3 בראשית ד כו
 4 שמו יג 5 שופטים יח ל 6 דברי הימים ב' יג 7 שם שם כ 8 שם כח 9 בראשית ו' 10 שם יא ד

אִי זֶהוּ קֶשֶׁה, זֶה שְׁאוּמֵר לְמֶלֶךְ אוֹ אֲנִי אוֹ אַתָּה בַּפִּלְטִין, אוֹ
 זֶה שְׁאוּמֵר לְמֶלֶךְ לֹא אֲנִי וְלֹא אַתָּה בַּפִּלְטִין? אָמַר מַעֲתָה,
 זֶה שְׁאוּמֵר אוֹ אֲנִי אוֹ אַתָּה בַּפִּלְטִין. כִּךְ דּוֹר הַמְּבוּל אָמְרוּ,
²מֶה-שְׂדֵי כִי-נִעְבְּדְנוּ וּמֶה-נוֹעִיל כִּי נִפְגַּע-בּוֹ. דּוֹר הַכִּלְגָּה
 אָמְרוּ, לֹא כָל-הַיָּמִינוּ לְבָרוּר לֹא אֶת הָעֲדִיּוֹנִים וְלִמֵּן לָנוּ
 הַתַּחְתּוֹנִים, אֲלֹא בָּאוּ וְנַעֲשֶׂה לָנוּ מִגְדָּל וְנִמְנֵן עֲבוֹדָה-זָרָה
 בְּרָאשׁוֹ וְנִמְנֵן חֶרֶב חֲדָה בְּיָדָהּ, וְתֵהִי נִרְאִית כְּאִלּוּ עוֹשֶׂה עִמּוֹ
 מִלְחָמָה. אוֹתָן לֹא נִשְׁתִּיר מִהֵן פְּלִיטָה, וְאִלּוּ נִשְׁתִּיר מִהֵן פְּלִיטָה?
 אֲלֹא, דּוֹר הַמְּבוּל לֹא נִשְׁתִּיר מִהֵן פְּלִיטָה, עַל-יְדֵי שֶׁהָיוּ שְׂטוּפִין
 בְּגִזְלֹת וְהִיטָה מְרִיבָה בִּינֵיהֶן. אֲבָל אִלּוּ, עַל-יְדֵי שֶׁהָיָה שָׁלוֹם
 בִּינֵיהֶן וְהָיוּ אֹהֲבִין זֶה אֶת זֶה, כַּעֲנָן שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַיְהִי כָל-
 הָאָרֶץ שָׁפָה אֶחָת וּדְבָרִים אֶחָדִים, לְפִיכָךְ נִשְׁתִּירָה מִהֵן פְּלִיטָה.
 וְעוֹד אָמְרוּ, ⁴קֶשֶׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת אֲפִילוּ כְּדֵי לַעֲשׂוֹת
 סִיג לַמַּצּוֹת. שָׁכַן מְצִינוּ בְּבָנֵי גֹד וּבְנֵי רְאוּבֵן שֶׁאָמְרוּ לֹא לְמֹשֶׁה,
⁵יִתֵּן אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לְאַחֲזָהּ. וּמִפְּנֵי-מֶה בָּחָרוּ אוֹתָהּ?
 מִפְּנֵי שֶׁהָיָה לָהֶן מִקְנֶה הָרֶבֶה, וְהָיוּ מִבְּקָשִׁין לְהִתְרַחֵק מִן
 הַגִּזְלֹת וּמִן הַמַּחֲלָקֶת. וְלִפִּי שֶׁפָּרְשׁוּ הֵם מִיִּשְׂרָאֵל תַּחֲלָה, הֵם גָּלוּ
 תַּחֲלָה, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁶וַיָּעַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-רוּחַ פּוֹל מֶלֶךְ-אֲשׁוּר
 וְגוֹי וַיִּגְלֹם לְרְאוּבֵנִי וְלַגָּדִי וְלַחֲצִי שִׁבְט מְנַשֶּׁה וַיְבִיאֵם לְחַלָּח
 וְחִבּוֹר וְהָרָא וְנָהָר גּוֹזֵן עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְהָרִי הַדְּבָרִים קִלְ-וַחֲמָר,
 וּמֶה אִלּוּ שֶׁפָּרְשׁוּ מֵאַחֲיָהֶם לְשֵׁם-שָׁמַיִם, לֹא מִתּוֹךְ שִׁנְאָה וְאִיבָה
 אֲלֹא כְּדֵי לְהִתְרַחֵק מִן הַגִּזְלֹת וּמִן הַמַּחֲלָקֶת, כִּךְ נַעֲנְשׁוּ. הַפּוֹרִשִׁין
 מִחִבְרֵיהֶן מִתּוֹךְ שִׁנְאָה וְתַחֲרוּת וּמַחֲלָקֶת, עַל אַחַת בָּמָה וּבָמָה!
 וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁷קֶשֶׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת כְּדוֹר
 הַמְּבוּל. נֶאֱמַר בְּמַחֲלָקָתוֹ שֶׁל לָרַח ⁸קְרָאִי מוֹעֵד אֲנִשֵּׁי-שָׁם,
 וְנֶאֱמַר בְּדוֹר הַמְּבוּל ⁹הִמָּה הַגִּבְרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם.
⁹קֶשֶׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהִיא מְבִיאָה לְיָדֵי סִכְנַת-נַפְשׁוֹת.

1 בראשית רבא לח ו 2 איוב טו ט 3 בראשית יא א 4 ילקוט שמעוני חלק א חספו 5 במדבר לב ה
 6 דברי-הימים א ה כו 7 בראשית רבא סוף כו 8 במדבר טז ב 9 בראשית ו ד

שַׁעַל-יָדַי מְרִיבָה שְׁהִימָה בֵּין רוּעֵי מִקְנָה אֲבָרָם וּבֵין רוּעֵי מִקְנָה לוֹט, נִתְפָּרְדּוּ זֶה מִזֶּה, וְנִתְגַּלְגַּל הַדָּבָר וְהַלָּךְ לוֹט לְסֻדּוֹם, וְכַמְעַט שָׁאֲבָד עִמָּהּ.

קָשָׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהִיא מְבִיאָה אֶת הָאָדָם לְיָדַי מַלְקוֹת, שְׁנֵאמַר, יִכְיֶי-יְהִי רֵיב בֵּין אַנְשִׁים וְגו'. אֵין שְׁלוֹם יוֹצֵא מִתּוֹךְ מְרִיבָה. ²וְהִיא אִם-בֶּן הַכּוֹת הַרְשָׁע, מִי גָרַם לוֹ לְמַלְקוֹת? הִנֵּי אוֹמֵר, הַמַּחֲלָקֶת.

קָשָׁה הִיא הַמַּחֲלָקֶת שֶׁהִיא מְבִיאָה לְיָדַי מִיתָה, שְׁנֵאמַר, ³וְכִי-יִנְצוּ אַנְשִׁים וְנִגְפּוּ אִשָּׁה הָרָה, וְאִם-אֶסוֹן יְהִי וְגו', מִי גָרַם לָהּ? הִנֵּי אוֹמֵר, הַמַּחֲלָקֶת. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, *מִתֵּר לֹמֵר לְשׁוֹן-הָרַע עַל בַּעַל-מַחֲלָקֶת. וְמָה טַעַם? ⁶וְאֵנִי אָבוֹא אַחֲרֶיךָ וּמַלְאֲתִי אֶת-דְּבָרֶיךָ. וּמִפְּגִימָה נִהְרָג אֲדוֹנֶיהָ בֶּן-חַגִּית? עֲלָה מִצָּאוּ, עַל שֶׁתִּבְעַ אֲבִישָׁג הַשּׁוֹנֵמִית. שֶׁבַעבּוֹר כֶּךָ לֹא הָיָה חֵיב מִיתָה, אֲלָא שֶׁמְבַקְשִׁין לְהַתִּיר דָּמָן שֶׁל בַּעַל-מַחֲלָקֶת, לְפִיכָךְ מִצָּאוּ לוֹ הַעֲלָה הַזֹּאת.

בְּנִי, תִּשְׁמְרוּ עֲצָמְכֶם מִן הַמַּחֲלָקֶת. שִׁכָּל מִי שִׁיוֹשֵׁב לוֹ מִן הַמַּחֲלָקֶת, הִנֵּי זֶה מְכַבֵּד בְּפָנַי הַבְּרִיּוֹת, כְּעִנְיָן שְׁנֵאמַר, ⁶כְּבוֹד לְאִישׁ שֶׁבֶת מְרִיב וְגו'. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ⁷וְמָה אִם מְרִיבָה שֶׁהִיא שֶׁל אָדָם עֲצָמוֹ, כְּבוֹד לוֹ אִם כְּכֹשֶׁה. קֵל-נֶחֱמֵר מְרִיבָה שְׁאִינָה שָׁלוֹ וְהוּא מְכַנִּים עֲצָמוֹ לְתוֹכָהּ! וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁸מִחֲזִיק בְּאֲזָנֵי-כָלֵב עֲבַר מִתְעַבֵּר עַל-רֵיב לֹא-לוֹ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנֵם לְבִרְכָּהּ, ⁹מַחֲלָקֶת בְּבֵית, סוּפוֹ לְחֶרֶב. מַחֲלָקֶת בְּבֵית-הַכְּנָסֶת, סוּפוֹ לְהַתְפַּזֵּר. וְלֹא עוֹד אֲלָא שְׁסוּפוֹ לְהַשְׁמֵם. מַחֲלָקֶת בְּעִיר, שֶׁפִּיכּוֹת-דָּמִים בְּעִיר. שְׁנֵי תַלְמִידֵי-חֲכָמִים הִדְרִין בְּעִיר אַחַת וְכֵן שְׁנֵי בְתֵי-דִינִין וּבִינֵיהֶן מַחֲלָקֶת, סוּפָן לָמוֹת. וְלֹא עוֹד אֲלָא, שֶׁמַּחֲלָקֶת בֵּית-דִין, חֶרֶב-עוֹלָם. תִּדַּע שֶׁכֵּן, שִׁכָּל זֶמַן שִׁישׁ שְׁלוֹם בְּפִמְלִיָּא שֶׁל

1 דברים כה א 2 שם שם ב 3 שמות כא כב 4 שם שם כג 5 מלכים א יד 6 משלי כג 7 ילקוט המכירי משלי כו יד, תנחומא בוכר וישלח ב הערה ג 8 משלי כו יז 9 דרך ארץ ווטא ט * ירושלמי פאה פרק א הלכה א, דף א, דרך ארץ ווטא פרק השלום.

מטה, יש שלום בפמליא של מעלה, שנאמר, ¹הבונה בשמים מעלותיו. אימתי? בזמן יואגדתו על-ארץ יסדה. כלומר, בזמן שישראל נאגדין באגדה אחת ושלום זה עם זה.

והמדה הארוכה הזאת, יונקת משדי מדת הרכילות ולשון-הרע, שגם היא מדה שנואה ומשקצת מאד בעיני המקום. שכל מקום שהרכילות ולשון-הרע מצוי, שם המחלקת מצויה. וכל המספר לשון-הרע על חברו, הרי הוא נטרד מחיי העולם הזה ומחיי העולם הבא. מדע שכן, שהרי לא נטרד דואג האדומי אלא בלשונו, שנאמר, ²בבוא דואג האדמי ויגד לשאול ויאמר לו בא-דוד אל-בית אחימלך. מה כתיב בו, ³גם-אל יתצה לנצח יחתה ויסחה מאהל ושרשה מארץ חיים סלה. יחתה ויסחה מאהל, בעולם הזה. ושרשה מארץ חיים סלה, לעולם הבא. וכן אתה מוצא בנחש הקדמוני, שצל-ידי לשון-הרע נתקלל בעולם הזה. ואף לעתיד לבוא, אין לו תקנה, שנאמר, ⁴ונחש עפר לחמו, ⁵אפילו לעתיד לבוא. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁶אומרים לו לנחש, מפני-מה אתה מצוי בין הגדרות? אמר להן, מפני שאני פרצתי גדרו של עולם. ומפני-מה אתה מהלך ולשונה שותת? אמר להן, מפני שהיא גרמה לי. ומפני-מה כל בהמה וחייה נושכין ואין ממיתין, ואתה נושך וממית? אמר להן, ⁷אם-ישך הנחש בדוא לחש, אפשר שאני עושה כלום שלא נאמר לי מן השמים! ומפני-מה אתה נושך אבר אחד וכלן מרגישים? אמר להן, ולי אתם אומרים! אמרו לו לבעל-הלשון שהוא אומר באספמא והורג ברומי.

בני, אם ראיתם בני-אדם מחזרים ומחפשים אחר מומי בני-אדם ומדברים עליהם, פתזיקו אותם בחזקת רשעים ובעלי לשון-הרע ובעלי-מומין. כמו שאמרו החכמים, ⁸שאדם

1 עמוס טו 2 תהלים נב ב 3 שם שם ז 4 תנחומא מצורע ב, ילקוט הלק ב תשכח בסוף
5 ישעיה סה כה, 6 בראשית רבא כ, 7 ירושלמי פאה א, א, דף א, 8 קהלת י, יא, 9 מבחר-הפנינים ריש פרק וא

אֶחָד דָּבַר בְּאָדָם אַחֵר אֶצֶל אֶחָד מִן הַגְּדוֹלִים. אָמַר לוֹ, הוֹדַעְתָּנִי עַל רֹב מוֹמֵיךָ בְּמָה שָׁאַתָּה מְרַבֶּה לְסַפֵּר בְּמוֹמֵי בְנֵי-אָדָם. כִּי מִחֲפֹשׁ הַמוֹם, אֵינָנו מִחֲפֹשׁ אֵלָּא כִּפִּי אֲשֶׁר בּוֹ מִמֶּנּוּ. בְּנִי, ¹בָּאוּ וִירָאוּ בְּמָה קָשָׁה לְשׁוֹן-הָרֶעַ, כְּנֹגֵד שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, לְמַח וְחֶרֶב וְחֵץ, שְׁנֵאֲמַר, ²מִפִּיךָ וְחֶרֶב וְחֵץ שָׁנוֹן אִישׁ-עֹנֶה בְּרַעְיוֹנוֹ עַד שֶׁקָּרַע. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ³מִפִּיךָ, זֶה הִלְמַחַת. חֶרֶב וְחֵץ, כְּמִשְׁמָעוֹ. מֶה הִלְמַח דּוֹקֵר וּמַמִּית, אִף לְשׁוֹן-הָרֶעַ דּוֹקֵר וּמַמִּית. מֶה הִחֲרִיב דּוֹקֵר וּמַמִּית, אִף לְשׁוֹן-הָרֶעַ דּוֹקֵר וּמַמִּית. מֶה הִחֵץ דּוֹקֵר וּמַמִּית, אִף לְשׁוֹן-הָרֶעַ דּוֹקֵר וּמַמִּית. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ⁴נִפְשֵׁי בְּתוֹךְ לְבָאִם אֲשֶׁכְּבָה לְהִטִּים בְּנֵי-אָדָם שְׁנֵיהֶם חֲנִית וְחֲצִים וְלִשְׁוֹנָם חֶרֶב חֲדָה. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, שְׁכָל הַמִּסְפָּר לְשׁוֹן-הָרֶעַ, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא דוֹחֲפוֹ לְגִיּהֶנָּם, שְׁנֵאֲמַר, ⁵אִישׁ לְשׁוֹן בַּל-יִכּוֹן בְּאַרְצָן אִישׁ-חֲמָס רָע יִצְוֶנּוּ לְמַדְחַפְתָּ. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּה, ⁶לְעֵתִיד לָבוֹא, נוֹטֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲמוֹת-הָעוֹלָם וּמוֹרִידֵן לְגִיּהֶנָּם וְאוֹמֵר לָהֶן, לָמָּה הֵייתֶם קוֹנְסִין אֶת בְּנֵי? וְהֵן מְשִׁיבִין וְאוֹמְרִים לוֹ מִהֵן* הֵיוּ בָּאִין וְאוֹמְרִים לְשׁוֹן-הָרֶעַ עֲלֵיהֶן. וְנוֹטֵל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵלָּו וְאֵלָּו וּמוֹרִידֵן לְגִיּהֶנָּם. לְכָךְ נֹאמַר, ⁷אִישׁ לְשׁוֹן בַּל-יִכּוֹן בְּאַרְצָן, אֵלָּו הַמְּלִשְׁיָנִין וְהַמְּסוּרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. ⁸אִישׁ-חֲמָס רָע, אֵלָּו אֲמוֹת-הָעוֹלָם, שְׁחוּמְסִין אוֹתָן עַל דְּבָרֵיהֶן. ⁹יִצְוֶנּוּ לְמַדְחַפְתָּ, שְׁאֵלָּו וְאֵלָּו נִצּוּדִין בְּמִצְוֵה רָעָה וְנִדְחָפִין לְגִיּהֶנָּם. וְכֵן מִשָּׁה מְזַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל, ¹⁰לֹא-תִלָּךְ רַכִּיל בְּעַמִּיָּה. וְכֵן דּוֹד מְזַהֵר כְּמוֹ כֵן, ¹¹מִי-הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים אֶהָב יָמִים לְרֹאוֹת טוֹב, ¹²נִצֵּר לְשׁוֹנָה מְרַע וּשְׁפָתֶיהָ מְדַבֵּר מְרָמָה. בְּנִי, אִם יִדְבְּרוּ בְּנֵי-אָדָם עַל אָדָם אַחֵר, אֵל תִּרְחִיקוּהוּ לְגַמְרִי, עַד שֶׁתִּדְעוּ בְּבִירוֹר אִם נִדְבָּרִים עֲלָיו בְּאַמֶּת אִם לֹא. וּבֵין כֶּף וּבֵין כֶּף, צָרִיף לָכֶם לְהִתְרַחֵק מֵאוֹתָם שֶׁמִּדְבָּרִים עֲלָיו

1 מדרש משלי כה יח 2 משלי כה יח 3 תהלים נו ה 4 שם קמ יב
5 בראשית רבא ריש פרק כ 6 ויקרא יט טו 7 תהלים לר יג 8 שם שם יד
* מישראל עצמם איש על חברו

הַרְחַקָה יִתְּרָה, כְּמוֹ שֶׁהָשִׁיב חָכַם אֶחָד לְחֻבְרוֹ, כְּשֶׁאָמַר לוֹ, ¹אֲנִי רוֹצֶה לְרַחֲקָה עַל מַה שֶּׁמִּדְּבָרִים בְּגִי-אָדָם בָּךְ. אָמַר לוֹ, שִׁמְעָתָנִי שֶׁדִּבַּרְתִּי בָהֶם? אָמַר לוֹ, לָאוּ. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, אוֹתָם הַרְחַק. וְאָמְרוּ, ²שֶׁאָדָם אֶחָד הָאָשִׁים אֶת חֻבְרוֹ עַל דְּבַר שֶׁשָּׁמַע עָלָיו, וְהִתְנַצֵּל לוֹ מִמֶּנּוּ. אָמַר לוֹ, הִגִּיד לִי נֶאֱמַן. אָמַר לוֹ, אֵלָיו הִיָּה נֶאֱמַן, לֹא הִיָּה מִגִּיד.

בְּנִי, צֹאוּ וִירָאוּ בְּמָה קָשָׁה לְשׁוֹן-הָרָע. שְׁהִרִי הַמְרַגְלִים שֶׁהוֹצִיאוּ דָבָה עַל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּלִשׁוֹנָם, בְּלִשׁוֹן עֲצָמָם נִפְרַע הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מֵהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַיָּמָתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דַבַּת-הָאֶרֶץ רָעָה בַּמִּגְפָּה לִפְנֵי יי. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁴מִלְּמַד שֶׁנִּשְׁתַּרְבֵּב לְשׁוֹנָם עַד שִׁבּוּרָם, וְהָיוּ תוֹלְעֵין יוֹצְאִין מִשִּׁבּוּרָן לְתוֹךְ לְשׁוֹנָם.

וְכֵן מְצִינוּ בְּאַגְדָּה, ⁵שֶׁבַעֲלֵי לְשׁוֹן-הָרָע תְּלוּיִין בְּלִשׁוֹנָן בְּגִיהָנָם, מִפְּנֵי שֶׁסִּפְּרוּ לְשׁוֹן-הָרָע עַל חֻבְרֵיהֶן וְעָבְרוּ עַל מַה שֶּׁכָּתוּב בַּתּוֹרָה, ⁶לֹא-תִלְךָ רֵכִיל בְּעַמִּיךָ. וְכָל הַמִּסְפָּר לְשׁוֹן-הָרָע עַל חֻבְרוֹ, סוּף שֶׁהוּא נִכְשֵׁל בְּדוּמָה לוֹ. צֹא וְלִמַּד מִיֹּסֵף הַצַּדִּיק, דְּכָתִיב, ⁷וַיָּבֹא יוֹסֵף אֶת-דִּבְתָּם רָעָה אֶל-אֲבִיהֶם. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, ⁸שֶׁהָיָה אוֹמֵר לְאָבִיו, חֲשׂוּדִין הֵן בְּנִיָּה עַל אָבִיר מִן הַחֵי, וּמִזְלָזִלִין בְּבִגְיֵי-הַשְּׁפָחוֹת וְקוֹרְאִין אוֹתָן עֲבָדִים, וְתוֹלְדִין עֵינֵיהֶן בְּבִגְיֵי-הָאֶרֶץ. וְעַל שֶׁשָּׁתָן נִכְשֵׁל. וְזֶהוּ שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹פֶּלֶס וּמֵאֲזִנִּי מִשְׁפָּט לִי וְגו'. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֵתָּה אִמְרָתְךָ, חֲשׂוּדִין הֵן עַל אָבִיר מִן הַחֵי-חֵיָּה, אִפִּילוֹ בִּשְׁעַת קִלְקָלָהּ, אֵינָן אֵלָּא שׁוֹחֲטִין וְאוֹכְלִין, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹⁰וַיִּשְׁחָטוּ שְׁעִיר עִזִּים. אֵתָּה אִמְרָתְךָ, מִזְלָזִלִין הֵן בְּבִגְיֵי-הַשְּׁפָחוֹת וְקוֹרְאִין אוֹתָן עֲבָדִים-חֵיָּה, ¹¹לְעֵבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף. אֵתָּה אִמְרָתְךָ, תוֹלְדִין עֵינֵיהֶן בְּבִגְיֵי-הָאֶרֶץ-חֵיָּה, שֶׁאֲנִי מְגֵרָה בָּךְ אֶת הַדָּב, שֶׁנֶּאֱמַר, ¹²וַיִּמָּשָׂא אֶשֶׁת-אֲדָמִי אֶת-עֵינֶיהָ אֶל-יוֹסֵף וְגו'. מַה

1 מבחר הפנינים נא 2 במדבר יד לו 3 כוטה לה א 4 למ"מ 5 ויקרא יט טו 6 בראשית לו ב 7 ירושלמי סאה א, ה, ג 8 משלי טו יא 9 בראשית לו לא 10 תהלים קה יו 11 בראשית לו ט

כְּתִיב בְּעֵינַי, וְלֹא יָכְלוּ דַבְּרוּ לְעַדָּם. ²מִתּוֹךְ גְּנוּתָן שֶׁל שְׂבָטִים, לְמַדְנוּ שֶׁבָּחָן, שֶׁלֹּא הָיוּ מְדַבְּרִין אֶחָד בִּפְהַ וְאֶחָד בִּלְבָב. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ³שְׁלֹשָׁה הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹנָאן, הַמְדַּבֵּר אֶחָד בִּפְהַ וְאֶחָד בִּלְבָב, וְהַיּוֹדֵעַ עֲדוּת בַּחֲבֵרוֹ וְאִינוֹ מַעֲיֵד לוֹ עָלָיו, וְהַרּוֹאֶה דְּבַר-עֲרֻה בַּחֲבֵרוֹ וּמַעֲיֵד בּוֹ עָלָיו יַחֲדִי.

אִי דָּהֵם לְמַסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, שֶׁהֵן מְבִיאִין שְׁלֹשׁ פְּרָעָנוֹת לְעוֹפָם. וְאֵלּוּ הֵן, מַחֲלָקָת, וַעֲבוּדָה-זָרָה, וּגְזֵלוֹת. שְׁבָשְׁבִיל מַסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, בָּא מַחֲלָקָת לְעוֹפָם. וְעַל-יְדֵי מַחֲלָקָת, בָּא הַגְּזֵלוֹת. וְעַל-יְדֵי הַגְּזֵלוֹת, בָּאִין בְּתוֹךְ הָאָמוֹת וּמִתְעַרְבִין בִּיְגִיהֵן וְלִזְמַדִּין מַעֲשֵׂיהֶן וְעוֹבְדִין עֲבוּדָה-זָרָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁴אֶלְמָלֵא לֹא קִבֵּל דָּוִד לְשׁוֹן-הָרַע, לֹא נִחְלָקָה מַלְכוּת בֵּית-דָּוִד, וְלֹא עָבְדוּ יִשְׂרָאֵל עֲבוּדָה-זָרָה, וְלֹא גָלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ. תִּדַּע שֶׁכֵּן, שֶׁעַל-יְדֵי לְשׁוֹן-הָרַע שֶׁהוֹצִיא יוֹסֵף עַל אָחִיו, נִתְגַּלְגַּל הַדָּבָר וַיִּרְדּוּ אֲבוֹתֵינוּ לְמַצָּרִים. וְלֹא עוֹד אֵלֶּא, שְׁבָשְׁבִיל מַסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, הַגְּשָׁמִים נִעְצָרִין, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵רוּחַ צָפוֹן תִּחְלָל גֶּשֶׁם וּפָנִים נִזְעָמִים לְשׁוֹן סִתָּר.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶כֹּל הַמַּסְפֵּר לְשׁוֹן-הָרַע, מְגִדִּיל עֲוֹנוֹת כְּנָגֵד שְׁלֹשׁ עֲבֻרוֹת, עֲבוּדָה-זָרָה, וּגְלוּי-עֲרִיּוֹת, וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים. עֲבוּדָה-זָרָה, דְּכָתִיב, ⁷אֲנֹא חֲטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָא גְדֹלָה. גְּלוּי-עֲרִיּוֹת, דְּכָתִיב, ⁸וְאִיךְ אֶעֱשֶׂה הָרָעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת. וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים, דְּכָתִיב, ⁹גְּדוֹל עוֹנֵי מִנְּשׂוֹא. וְאֵלּוּ בְּלְשׁוֹן הָרַע כְּתִיב, ¹⁰יִכָּרֵת יֵי כָל-שֹׁפְטֵי חֲזָקוֹת לְשׁוֹן מְדַבְּרֵת גְּדֻלוֹת. שֶׁהִיא שְׁקוּזָה כִּשְׁלִשְׁתָּן. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבָרְכָהּ, ⁶לִישָׁן תְּלִיתָאִי, קָטִיל תְּלִיתָאִי. כְּלוֹמַר, לְשׁוֹן-הָרַע הוֹרֵגֶת שְׁלֹשָׁה אָנָּשִׁים, הָאוֹמְרוֹ, וְהַמְקַבְּלוֹ, וּמִי שֶׁנֶּאֱמַר עָלָיו. וּבִימֵי שְׁאוּל, הָרַג אַרְבָּעָה. דּוֹאֵג שֶׁאֹמְרוֹ, שְׁאוּל שֶׁקִּבְּלוֹ, וְאַחִימֶלֶךְ

1 בראשית לו ד 2 רש"י שם ובבראשית רבא פד ח 3 פסחים קיג ב 4 שבת נוב 5 משלי כה כג
6 ערכין טו ב 7 שמות לב לא 8 בראשית לט ט 9 שם דיג 10 תהלים יב ד

שנאמר עליו, ואבנר על שהיה לו למחות שדא להרג נב
עיר הפהנים ולא מחה.

בני, אל תאמינו אל הרכילים, ואל תתפתו בדבריהם,
ונאפילו אתם יודעין שאמרין האמת. כמו שאמר חכם אחד,
מי שיאמין אל הרכילים, לא ישאר לו אוהב, ונאפילו אם
יהיה לו חביב וקרוב. ואמר אחר, ² אל תעזוב האוהב בעבור
רכילות הרכיל. ואף על פי כן, טוב לכם לשמור את עצמכם
ממי שאמרו עליהם הרכילות, כמו שאמרו חכמינו זכרונם
לברכה, ³ האי לישנא בישא, אף-על-גב דקבולי לה לא
מבעי, למיחש מיהא מבעי*.

בני, צאו וראו כמה צריך לו לאדם להיות זהיר בקשונו.
שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה באגדה, ⁴ מאי דכתיב,
⁵ מה-יתן לה ומה-יסיף לה לשון רמיה! אמר לו הקדוש-ברוך-
הוא לקשון, כל אבריו של אדם, וקופין, ואמה מטל. כל
אבריו של אדם מבחוץ, ואמה מבפנים. ולא עוד אלא,
שהקפתי לה שתי חומות, אחת של עצם ואחת של בשר.
מה-יתן לה ומה-יסיף לה! מעתה מה יש לי עוד להתחכם!
לעשות לה, שתי המחיצות הללו, הראשונה קשה שהיא
של עצם, והאחרונה רכה שהיא של בשר. ולמה הפנימית
קשה? כדי שלא תהא נוחה להפתח. לפי שהדברים היוצאים
מתוך פיו של אדם, הם על ארבעה פנים. יש מהן, שאם אדם
מדבר בהן, אפשר שיהיה לו תועלת בהן, ואפשר שיש מהן
ספק, שאינו בטוח בהם באחריתם, והטוב לאדם להנצל מספקם.
יש מהן, שכלאדם שומק מהן, עושה נחת-רוח לנפשו,
ומתברר בהן לבוראו. ואם מדבר בהן, אפשר שתבוא לו
מהן רעה והזק, כגון המחרף והמגדף, והלשון-הרע והשקר,
והחנף, וגנות בגי-אדם והדומה להן, כל-שכן שטוב לאדם

1 מבחר הפנינים נא 1 2 שם שם 3 נדה טא א 4 ערכין טו ב 5 תהלים כב ג
הלשון-הרע הזה, אף-על-גב שלקבלו לא צריך, לחשוש בכל-זאת צריך.

להנצל מהן שהן ודאי רעים באחריתם ואין בהם צד טובה
 כלל. ויש מהן שאם ידבר בהן, אינו מוצא בהן לא הנאה
 ולא תועלת. ואם ישתוק מהן, אין בהן הזק ותועלת. גם
 אלו, טוב לשתוק מהם להקל משאם מעל גופו ולשוננו ושרא
 יכלה בהן ימיו לריק. ויש דברים שהשותק מהן, מתחייב
 בנפשו. והמדובר בהן, קונה לו חיי העולם הזה וחי העולם
 הבא, כגון דברי-תורה ותפלה, והמוכיח את חברו, והנותן
 שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו, ומשא ומתן באמונה.
 ובדברים כיוצא באלו, צריך להתעסק בהן. אבל שלשת פנים
 האחרים, ראוי להם להנצל מהן. וכן הוא אומר, 'ברב
 דברים לא יחדל-פשע וחושך שפתיו משכיל'. ברב דברים
 לא יחדל-פשע, אלו שלשת חלקי הדברים שאדם צריך
 להנצל מהן. וחושך שפתיו משכיל, שאפילו יצאו ממחיצה
 הראשונה וחושך את שפתיו שרא יפתחם, נקרא משכיל.
 ואם אי-אפשר לו לחשוף את שפתיו, יהא מתחכם להוציאן
 בקשון רבה. לפיכך, המחיצה החיצונה, של בשר, כדי שיצאו
 ממקום כך ויהיו רבים עם כל אדם. וכן הוא אומר, 'בארץ
 אפים יפתח קצין ולשון רבה תשבר-גרום'. לפיכך, ראוי לו
 לאדם שתהיה לשוננו רבה לאחר שהיא שוכרת המחיצה
 הפנימית שהיא של עצם ויוצאה מבין השנים אל השפתיים.
 וּמַעֲשֶׂה בְּרַבִּן גַּמְלִיאֵל שֶׁאָמַר לְטָבִי עֲבֹדוּ, לָךְ לְשׁוֹק
 וּתְקֵנָה לִי חֵלֶק טוֹב שֶׁל בֶּשֶׂר. הֵלֵךְ וְהִבִּיא לּוֹ הַלָּשׁוֹן. לְאַחֵר
 יָמִים, אָמַר לּוֹ רַבִּן גַּמְלִיאֵל לְטָבִי עֲבֹדוּ, לָךְ לְשׁוֹק וּתְקֵנָה
 לִי חֵלֶק רָע שֶׁל בֶּשֶׂר. הֵלֵךְ וְהִבִּיא לּוֹ הַלָּשׁוֹן. אָמַר לּוֹ, כִּשְׂאֵמְרִיתִי
 לָךְ צֵא וּתְקֵנָה לִי חֵלֶק טוֹב, הִבֵּאתָ לִי הַלָּשׁוֹן. וּכְשֶׂאֲמַרְתִּי
 לָךְ צֵא וּתְקֵנָה לִי חֵלֶק רָע שֶׁל בֶּשֶׂר, הִבֵּאתָ לִי הַלָּשׁוֹן כְּמוֹ
 כֵּן? אָמַר לּוֹ, אֲדוֹנִי, יֵשׁ מִן הַלָּשׁוֹנוֹת, טוֹבִים וְרָעִים. כִּשְׂאֵהָ

טובה, אין למעלה הימנה. וכשהיא רעה, אין למטה הימנה. וכן מצינו ¹ בברבנו הקדוש עליו השלום שעשה סעודה לתלמידיו, והניח לפניהם לשונות רכין ולשונות קשין. התחילו התלמידים בוררין את הרכין ומניחין את הקשין. אמר להם, בני, כך תהא לשונכם רכה אלו עם אלו. ואמרו לו לחכם אחד, ² השמיענו בחסדך תכן הדברים ותועלתם והזקם. אמר להם, הדברים הם על ארבעה פנים. מהם, דברים שתקנה תועלתם ותירא מאחריתם. והרנח שבם, ההצלה. ומהם, דברים לא תקנה תועלתם ולא תירא מנזקם. אם תעזבם, תקל משאם מעל גופך ולשונך. מהם, דברים לא תקנה תועלתם ותירא מאחריתם, וזהו הנזק. ומהם, דברים תקנה תועלתם ותינה בטוח מאחריתם, ואלה הם הדברים אשר אתה חייב לדבר בהם. והנה בטלו שלשת רבעי הדברים. ואמר, ³ כשתדבר, תדבר מעט. כי כפי אשר ימעטו דברי האדם, ימעטו טעיותיו. ואמר, ⁴ ימות האדם בכשלונו לשונו, ולא ימות בכשלונו רגליו. כי כשלונו לשונו, יסיר את ראשו. וכשלונו רגליו, ירפא לזמן מעט. בני, באו וראו כמה קשה לשון-הרע ורכילות לפני המקום. שאפילו כשהנביאים מלמדין קטגוריא על ישראל אפילו כשהן רשעים גמורים, לא חסר עליהן הכתוב, אלא שנפרע מהן. תדע שכן, שהרי משה רבנו עליו השלום, כשאמר לישראל ⁵ שמעו-נא המרים, נענש ונגזר עליו שלא יכנס לארץ. וכן אתה מוצא בישעיה, על שאמר ⁶ ובחוף עם-טמא שפתים אנכי יושב, ראה מה כתיב שם, ⁷ וינעף אלי אחד מן-השרפים ובידו רצפה. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁸ מהו רצפה? רויץ פה של מי שאמר דלטוריא על ישראל. וכן מצינו באלהו, על שאמר דלטוריא על ישראל, כענין שנאמר, ⁹ קנא קנאתי ליי אלהי צבאות כי-עזבו בריתך בני ישראל

1 ויקרא רבא לג א 2 מבחר-הפנינים לב יט 3 שם שם בסוף הפרק 4 במדבר כ י
5 ישעיה ו ה 6 שם שם ו 7 ילקוט המכירי ישעיה ו ו 8 מלכים א יט י

את-מזבחתיך הָרָסוּ וְאֶת-נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחֶרֶב וְאֶתְרִי אֲנִי
 לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת-נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ. רָאָה מֶה כָּתִיב שָׁם, ¹וַיִּבְטַח
 וְהִנֵּה מְרֹאשֹׁתָיו עֲגַת רִצְפִּים, רוּץ פֶּה שֶׁל מִי שֶׁאָמַר דִּלְטוּרִיא
 עַל יִשְׂרָאֵל. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, ²אֶל-תִּלְשָׁן עֶבֶד אֶל-אֲדֹנָיו פֶּן-
 יִקְלָדָהּ וְאֶשְׁמַת. ³דֹּר אָבִיו יִקְלָד וְאֶת-אִמּוֹ לֹא יִכְרֶה. וְאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁴יִמְשׁוּם דְּאָבִיו יִקְלָד וְאִמּוֹ לֹא יִכְרֶה,
 אֶל-תִּלְשָׁן?! אֵלָּא, אִפְּלִי דֹר שֶׁאָבִיו יִקְלָד וְאִמּוֹ לֹא יִכְרֶה,
 אֶל-תִּלְשָׁן.

אִי לָהֶן לְרִכִּילִים וּלְבַעֲלֵי לָשׁוֹן-הָרַע מִיּוֹם-הַדִּין,
 שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹרֶה בָּהֶן חֲצִים מִלְּמַעְלָה וְאַחֲרֶ-כֵּךְ
 דּוֹחֵפֶן לְגִיהֶנָּם, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁵חֲצִי גְבוּר שְׁנוּנִים עִם גַּחְלֵי רְתָמִים.
 שָׁכַךְ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁶כֹּל הַמַּסְפֵּר לָשׁוֹן-הָרַע,
 אוֹמֵר הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְגִיהֶנָּם, אֲנִי יוֹרֶה בָּהֶן חֲצִים מִלְּמַעְלָה
 וְאֶת תְּהֵא מַסְקֶת עֲלֵיהֶן אֵשׁ מִלְּמַטָּה. לָכֵךְ נֶאֱמַר, ⁵חֲצִי גְבוּר
 שְׁנוּנִים וְגוֹי, גְבוּר, זֶה הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר,
⁷הֵאֵל הַגָּדֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. גַּחְלֵי רְתָמִים, זֶה אֵשׁ שֶׁל גִּיהֶנָּם,
 שְׂאִינָה גְכִבִּית לְעוֹלָם. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, כֹּל הַמַּסְפֵּר לָשׁוֹן-הָרַע,
 כֹּאֲלוֹ כּוֹפֵר בַּעֲקָר, כַּעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר, ⁸אֲשֶׁר אָמְרוּ לְלִשְׁנֵנוּ נִגְבִּיר
 שְׁפָתֵינוּ אֶתְנוּ מִי אֲדוֹן לָנוּ. וְלֹא עוֹד אֵלָּא, כֹּל הַמַּסְפֵּר לָשׁוֹן
 הָרַע וְהַמַּקְבִּילוֹ, רְאוּי לְהִשְׁלִיכוֹ לְכִלְבִּים, שֶׁנֶּאֱמַר, ⁹לְכִלְבִּי
 תִּשְׁלִיכוֹן אֹתוֹ, וְסָמִיךְ לָהּ ¹⁰לֹא תִשָּׂא שְׁמַע שׁוֹא, וְקָרִי בֵּה
 נָמִי לֹא תִשָּׂא. וְכֵן אֶתָּה מוֹצֵא בְּאִיזָבֵל, עַל שִׁגְרָמָה לְהַעֲדִיד
 עֲדוּת שֶׁקָּרַע עַל נְבוֹת, אָכְלוּ אוֹתָהּ הַכִּלְבִּים.

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, ⁶הִיכִי דָמִי לָשׁוֹן-הָרַע?
 כְּגוֹן דָּאָמַר, הִיכָא מִשְׁתַּכַּח נוֹרָא אֵלָּא בֵּי-פְלַנְיָא*. וְכָגוֹן
 שֶׁאָמְרוּ בִּלְשׁוֹן-הָרַע וְנִתְּבֹן לְאָמְרוּ דִּרְךָ לָשׁוֹן-הָרַע.
 בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ כִּמָּה קָשָׁה לָשׁוֹן-הָרַע, שֶׁהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

1 מלכים א יטו 2 מכלי ל י 3 שם שם יא 4 פסחים פז ב 5 תהלים קכ ד 6 ערי
 7 דברים י יז 8 תהלים יבה 9 שמות כב ל 10 שם כג א * היכן נמצא אש אם לא בבית

בַּעֲצָמוֹ נִפְרָע מִמִּסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרֶעַ, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹מִלְשָׁנִי
בִּסְתֵר רָעָהוּ אוֹתוֹ אֶצְמִית גְּבַה-עֵינִים וְרַחֲב לֵבָב אֹתוֹ לֹא
אוֹכֵל. שֶׁלֹּא תֹאמַר, אֵין אִסּוּרוֹ שֶׁל לְשׁוֹן-הָרֶעַ אֲלֵא בִּסְתֵר,
אֲבָל לֹאמַר לְשׁוֹן-הָרֶעַ בִּפְנֵי הַבְּעָלִים עֲצָמֵן, אֵין בּוֹ אִסּוּר!
לִכְךָ נֹאמַר, ²גְּבַה-עֵינִים וְרַחֲב לֵבָב אֹתוֹ לֹא אוֹכֵל. כִּלּוֹמַר,
מִי שֶׁהוּא כָל-כֶּף גִּסְרוֹחַ שְׁאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ וְאִינוֹ מִתְּיָרָא מִן
הַבְּרִיּוֹת כָּלּוֹם, אֹתוֹ לֹא אוֹכֵל לְסִבּוּל, מִפְּנֵי שֶׁהוּא חֲצִיפּוֹת
וְלְשׁוֹן-הָרֶעַ לִגְנוּת בְּגִי-אָדָם וְלִסְפָּר עֲלִיהֶן לְשׁוֹן-הָרֶעַ בִּפְנֵיהֶן.
דְּבָר שְׁנֵאוֹי מֵאֵד לְשׁוֹן-הָרֶעַ לִפְנֵי הַמָּקוֹם, שְׁנֵאֲמַר,
³שֶׁ-שֶׁהִנֵּה שָׁנָא יִי וְשִׁבְעַת תּוֹעֵבַת נִפְשׁוֹ. ⁴עֵינִים רַמּוֹת לְשׁוֹן
שָׁקָר וְגו'. אוֹי לָהֶן לְמִסְפְּרֵי לְשׁוֹן-הָרֶעַ, שְׁאִין לָהֶן תִּקְנָה
לְעוֹלָם. שֶׁכֶּךָ אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָּה, ⁵כִּינּוֹן שִׁסְפָּר אָדָם
לְשׁוֹן-הָרֶעַ, אֵין לוֹ תִּקְנָה, שֶׁכֶּכֶר כָּרְתוֹ דּוֹד בְּרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ,
שְׁנֵאֲמַר, ⁶יִכְרַת יִי כָל-שִׁפְתֵי חֲלָקוֹת לְשׁוֹן מִדְּבָרַת גְּדִלוֹת.
אֲלֵא מָה תִּקְנָתוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁלֹּא יָבוֹא לִיְדֵי לְשׁוֹן-הָרֶעַ? אִם
תִּלְמִיד-חֶכֶם הוּא, יַעֲסוֹק בַּתּוֹרָה, שְׁנֵאֲמַר, ⁷מִרְפָּא לְשׁוֹן עֵץ
חַיִּים. וְאֵין עֵץ-חַיִּים אֲלֵא תּוֹרָה, שְׁנֵאֲמַר, ⁸עֵץ-חַיִּים הִיא
לְמַחְזִיקִים בָּהּ. וְאִם עַם-הָאָרֶץ הוּא, יִשְׁפִּיל אֶת עֲצָמוֹ, שְׁנֵאֲמַר,
⁹וְסִלְף בָּהּ שֹׁכֵר בְּרוּחַ. וְאַף מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם קִלְד
הֶרְכִּיל וְהַמְלִישִׁין עַל חֲבֵרוֹ, שְׁנֵאֲמַר, ¹⁰אֲרוּר מִכָּה רָעָהוּ בִּסְתֵר,
זֶהוּ לְשׁוֹן-הָרֶעַ, כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹¹מִלְשָׁנִי בִּסְתֵר רָעָהוּ וְגו'.
יִתְנָא דְּבִי-אֱלֹהֵי, ¹²הַמְּכִים בִּסְתֵר, וְהַמְּחַרְפִּים בְּגִלּוֹי, וּמִלִּיזֵי
הַרְבִּים, וּמִטִּילֵי-מַחֲלָקַת, סוּפֵן לִהְיוֹת כִּקְרַח וּכְעֵדָתוֹ. עֲלִיהֶן
הַכְּתוּב אוֹמֵר, ¹³וְתַכֵּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ.

בְּנִי, בָּאוּ וּרְאוּ מָה הִלְשׁוֹן עוֹשֶׂה, שֶׁהִמָּנֹת וְהַחַיִּים בְּרִשּׁוֹתוֹ,
כַּעֲנִין שְׁנֵאֲמַר, ¹⁴מָוֶת וְחַיִּים כִּיד-לְשׁוֹן וְאַהֲבִיָּה יֹאכֵל פְּרִיָּה.
הַמָּוֶת וְהַחַיִּים יוֹצֵאִין מִן הִלְשׁוֹן, מָוֶת מִכָּאן וְחַיִּים מִכָּאן.

1 תהלים קא ה 2 משלי ו טו 3 שם שם יז 4 ערכין טו ב 5 תהלים יב ד
6 משלי טו ד 7 שם ג יח 8 דברים כז כד 9 פרק טו לג 10 במדבר טו לג 11 משלי יח כא

כיצד? כך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ¹היתה לפניו כלכלה של תאנים, אכלה עד שלא עשרה, עד שלא ברך עליה, מות ביד-לשון. עשרה ואכלה, ברך עליה ואכלה, חיים ביד-לשון. עסק בדברי-ליצנות, מות ביד-לשון. עסק בדברי-תורה, חיים ביד-לשון. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, ²רמה נסמכה יד אצל לשון? לומר כך, מה היד ממיתה, אף לשון ממיתה. שמא תאמר, מה היד בסמוך לה, אף לשון בסמוך לה! תלמוד לומר, ³חץ שחוט לשונם. שמא תאמר, מה חץ עד ארבעים עד חמשים אמה, אף לשון כן! תלמוד לומר, ⁴ישתו בשמים פיהם. וכן מצינו שלא נתחתם גזר-דין על אבותינו במדבר אלא על לשון-הרע, שנאמר, ⁵וינסו אתי זה עשר פעמים וגו'. מהו זה? בעבור זה נתחתם גזר-דין. לכן בני, הוי זהירין במדות הגרועות הללו ובדומיהן. שפך אמרו חכמינו זכרונם לברכה, ⁶כל מי שמדבר עם חברו ואוכל ושותה עמו ומספר עליו לשון-הרע, הקדוש-ברוך-הוא קורא אותו רע, שנאמר, ⁷מרמה בלב-חרשי-רע. וכל מי שאינו אוכל ושותה עם חברו ואינו נושא ונותן עמו ומספר עליו דברים טובים, הקדוש-ברוך-הוא קורא אותו שלום, שנאמר, ⁸ויליעצי שלום שמחה.

וכל מי שרגיל בשלום ואוהב שלום ורודף שלום ומשים שלום בין איש לאשתו ובין אדם לחברו, הקדוש-ברוך-הוא פורש עליו ספת שלומו, מדה כנגד מדה, כענין שנאמר, ⁹וי תשפת שלום לנו כי גם כל-מעשינו פעלת לנו.

וכל מי שאוהב שלום ורודף שלום, זוכה ורואה בביאת משיח, שבשעת ביאתו פותח תחלה בשלום, כענין שנאמר, ¹⁰מה-נאוו על-ההרים רגלי מבשר משמיע שלום. וכן הוא אומר, ¹¹הנני נוטה-אליה כנהר שלום.

1 ויקרא רבא לג א 2 ערכין טו ב 3 ירמיה טז ז 4 תהלים עג ט 5 במדבר יד כב
6 מדרש משלי ריש מרק יב 7 משלי יב כ 8 ישעיה כו יב 9 שם נב ז 10 שם טו יד

וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכָרוֹנָם לְבָרְכָהּ, ¹אֵין פֶּלִי שֶׁמִּחֲזִיק בְּרָכָה
אֲלֵא שְׁלוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר, ²יֵי עוֹלָם עִמּוֹ יִתֵּן יְיָ יִבְרַךְ אֶת־עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם.
וְאֵלֵהֵינוּ בְּרַחֲמָיו יִשְׁפּוֹת לָנוּ שְׁלוֹם, וַיַּעֲנֵנוּ בְּשָׁלוֹם,
כַּעֲנֵן שֶׁנֶּאֱמַר, ³וַעֲנוּיִם יִירָשׁוּ־אֶרֶץ וְהִתְעַנְּנוּ עַל־רֹב שְׁלוֹם.

שִׁיר חֲתִימָה

לרבי יחיאל ב"ר יקותיאל מהענויים

וְזִמְן סִבְלָךְ תְּמִיד לִנְגִדוֹ
וְתִתְּנוּן בְּסֵתֶר דֶּר מַעֲוִינִים
וְתִנּוּם וְתִשְׁקוּם מִזְמָנָךְ
וְתִנְפֵּשׁ לָךְ מִדְּאֲבוּנִים
וְשִׁמְעִי לְמַצּוֹתֶם לְמַעַן
חֲשַׁבְתִּימוֹ לְרַעֲיִים נֶאֱמָנִים
וְלִקְחִתִּי לְנַפְשִׁי תִּכְחוּתָם
וְהִיוּ לִי יְקָרִים מִפְּנִינִים
וְאֶמְרָתִי בְּלִבִּי אֵלֶכָה נָא
בְּעֻקְבִּי בְּעֻלִּי שָׁכַל נְבוּנִים
וְאוֹכִיחַ לְנַפְשִׁי בְּתַחֲלָה
וְכִי יִתְּסְרוּ שָׂרִים וְרוֹזְנִים
וְאַחֲרֵי־כֵן אֵיפֶר לְהַמּוֹן עִם
וְאוֹכִיחַ סְתָאִים עִם מְבִינִים
וּמוֹסְרֵי לְנַפְשִׁי יַעֲרִבּוּן
כִּסֵּל יוֹם חַם וְצֵת שֶׁלֶג וְצִנִּים
וְאֶף אֶמְנָה חֲמָסִי עַל זִמְן רַע
וְבוֹ אֲרִיב וְאֶשָּׂא רֹב תְּלָנִים
דְּלִקְנִי בְּיָלְדוּתִי וְרִדִּף
עָדִי בְּחֵרוֹת וְנָגַע עַד זְקוּנִים
וְשִׁלַּח אֵשׁ בְּעֻצְמוֹתִי וְחִיקָר
שְׁאוֹל תַּחֲתִית וְהִרְגִּיזָה אֲדָנִים
וְהִנִּיר לְחֻקָּה גַם דְּלִדְלָה הָרָה
וְסִכְסָכָה לְעֻצִּים וְאֲבָנִים
הִכִּי כְּנִי יִצְאוּנִי וְאֵינָם
לְנִכְרִים נִחְשְׁבוּ לִי גַם לְשׁוֹטְנִים
עֲזָבוּנִי וְנוֹתַרְתִּי לְבָדִי
וְכִכְלִי רִיק חֲשָׁבוּנִי כְּעוֹנִינִים
וְלֹא אָבוּ שְׁמוֹעַ לִי וְתִלְכוּ
בְּמוֹצָצוֹתָם לְאַחֲזֹר לֹא לְפָנִים

אֲנִי גָבֵר בְּסִבּוֹת הַזְמָנִים
שֶׁבַע רַגְזֵי שֶׁבַע בּוֹז עִם קְלוּנִים
וְדִלְקוּ אַחֲרֵי צְרוֹת מִצְרוֹת
וְשׁוּר עַל שׁוּר וְעַל שֶׁבַר חֲרוּנִים
וְעִלְלִי בְּעֻמְקֵי הַדְּאָגוֹת
וְעָלִי דְּבָרוּ גָלִי יְגוּנִים
וְטָרָם אֶמְצָא מִרְפָּא לְצִירִי
בְּצֶדֶם צִמְחוּ הָאֲחֵרוּנִים
לְהִנָּחֵי אִמַּת שְׁחָקוֹ צְעִירִים
לְמוֹ יָמִים וְשׁוֹעֲלִים קִטְנִים
מֵאֲסִתִּימוֹ וְתַעֲבִתִּי אָבוֹתָם
לְשִׁיתָם שׁוֹמְרֵי צִדִּים וְצֹאנִים
וְתִבְחַר מִחֻק נִפְשִׁי וּמִנָּח
רְאוּתִי בּוֹז וְלַעֲג שְׁאֲנָנִים
בְּשִׁמְרִיהֶם מֵאֵד שׁוֹקֵטִים וְיוֹשְׁבִים
בְּנוֹיָהם דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים
אֲשֶׁר צִמְרוּ לְנַפְשִׁי אֵין תְּשׁוּעָה
וְלֹא חֲלָה בְּיָה רֹכֵב עֲנָנִים
נְגִינָתָם אֲנִי שִׁבְתָּם וְקוּמָם
וְכִנּוּרוֹת וְעוֹגְבִים וּמִינִים
וְהִיָּיתִי לְמַשָּׁל וְשִׁנְיָה
לְשִׁתּוֹקִים אֲסוּפִים וְנִתְּנִים
וְכָל רוֹאֵי הַכִּי שָׁמְמוּ וְתִמְהוּ
לְקוֹרוֹתִי וְיִוְדְעֵי מַלְפָּנִים
וְיֹאכְרוּ לִי חֲלָצִיָּה תְּשׁוּסָה
כְּאִישׁ גִּבּוֹר בְּרִב־כַּחַם וְאוֹנִים
וְחִץ בִּינְתָה תּוֹרָה בְּלֵב הָרָה
זִמְן בּוֹגֵד בָּהּ בְּגֵד כְּמוֹנִים
חֲנִית חֲכֵמָתָהּ הִפָּה בְּקִרְבּוֹ
וְסִרְבּוֹת שְׁכִלָךְ הִרַק וְצִנִּים

לזאת אֶסְפֹּד אֶקוֹנֶן וְאֵלִיל
 וְאֶבֶל אֶעֱשֶׂה בְּבִנוֹת יְעָנִים
 קָוִל בְּכִי אֶעֱרֹר כָּל מְקוֹנָנוֹת
 וְכָל יוֹדְעֵי נְהִי עִם כָּל מְקוֹנָנִים
 וְאֶתְבַּיֵּשׁ לְהָרִים רֹאשׁ לְמַעַן
 כְּלָמָה כִּסְתָה פָנַי בְּשׁוֹנִים
 וְעִם כָּל זֶה הֶעִירֵנִי לִכְבִּי
 יִשְׁיבֹנִי סַעֲפֵי הַנְּבוֹנִים
 וַיֹּאמְרוּ לִי חֲמוּל עַל הַפִּתְאִים
 לְהַסִּיר מִפְּנֵיהֶם בְּשִׁלּוֹנִים
 וְחִבְרָתִי יִסּוֹד סֶפֶר קִשְׁרָתִי
 בְּצִגְדוֹת אֲמַתִּיִּים וְנָנִים
 בְּמִקְרָאוֹת וּמִשְׁלֵי הַחֻקִּים
 וְחִידוֹתֵם גְּלוּיִם עִם צְפוֹנִים
 חֲצוּבִים מִמְּקוֹר בֵּינָה וְהַשָּׁבֵל
 בְּמוֹדֵעַ מִיִּסְדִּים וְנִכְנִים
 כָּל־לִתְיָהוּ בְּכָל חֻקָּה וּמוֹסָר
 לְהוֹכִיחַ לִנְפִים הַהֹגְנוּם
 לְהִגֵּן בַּעֲדָם מִן הַזֶּמֶן מֵר
 לְמַתּוֹק שֵׁם וּמַתּוֹק רֹאשׁ סִתְנִים
 לְבִלְתִּי יִמְצְאוּם נֶגַע וּמִחְלָה
 בְּחִיָּהֶם וְאֵף לֹא קוֹל שְׂאוֹנִים
 וְאַחֲרֵיהֶם בַּעֲדֵן בֶּן אֱלֹהִים
 בְּצַד אֲבוֹת יְהוֹ שׁוֹכְנִים וְחוֹנִים
 וְכָל מַעֲלָה בְּסִפְרֵי זֶה כְּתוּבָה
 בְּקִצּוֹר אֲזַכֵּרָה בְּכַנֶּף רִנָּנִים
 שְׁגוּרוֹת לְהִיּוֹת תְּמִיד בְּפִיהֶם
 מִסְּדֵרוֹת בְּצִיּוּצֵי הַלְשׁוֹנִים
 (* דַּעוּ בְּנֵי דַעוּ הַצּוֹר יִלְדָּם
 וְהוּא מִבְּחַר וְרֹאשִׁית כָּל שְׂמָנִים
 וְאַהֲבֵהוּ בְּכָל נֶפֶשׁ וּבִמְאֹד
 בְּלֵב בֶּרֶא מִלֵּא רֶפֶשׁ וְטִינִים
 וְרָעִים אֲהַבּוּ יֵצֵן קְרוֹאִים
 בְּנֵי אֵל חֵי וּמִמְלַכַת סָגְנִים
 יִרְאוּ הָאֵל וְאוֹתוֹ כִּדְשׁוֹהוּ
 וְהוּא יִשְׁבִּיעֲכֶם מִכָּל צָדִים

בְּיִרְאָת אָב וְאִם תִּהְיוּ וְרִנִּים
 וּבִכְבוֹדָם בְּצָרִים לֹא יִשְׁנִים
 וּבַתּוֹרָה וּמִצְוֹת בָּהּ כְּתוּבוֹת
 וּבַחֻקִּים תִּהְיוּ עוֹסְקִים וְשׁוֹנִים
 וְחֹסֵד תִּגְמְלוּ חַיִּים וּמֵתִים
 וּלְעֹשִׂירִים וּלְדֹלִים אֲנוּנִים
 וְזֶרְעוֹ הַצֹּדָקָה תִּקְצְרוּהָ
 לִפִּי חֹסֵד לְמוֹ צֵתִים יִשְׁנִים
 תִּפְלוּמִיכֶם בְּעֹנוֹתֵן וְסִדְרֵן
 תִּהְיוּ עוֹרְכִים תְּמוֹר מַחִים וּמִשְׁנִים
 וְהַעֲנֶנָה תִּהְיֶה לָכֶם לְמִנָּה
 וְהַגָּאוֹת תִּגְרָשׁוּ מִמְּלוֹנִים
 בְּהַעֲנֵצַ לָכֹ עִם הָאֱלֹהִים
 בְּאֵין פֶּרֶץ וְלֹא צוֹחַת מִדְּנִים
 וְהַבִּשֵּׁת לְמִסְנָה עַל פְּנֵיכֶם
 תִּנּוּ תְּמִיד כְּכֹלוֹת וְחֻתְנִים
 וְאַל תִּקְשׁוּ בְּגִיד בִּרְזֵל לְעֶרְףְךָ
 וְאַל תִּהְיוּ קָשִׁי מִצַּח כּוֹזְנִים
 וְדִרְךְ הָאֲמוּנָה תִּדְרָכּוּ בָּהּ
 וְרִדְפוּהָ בְּכָל קִצְּוֹת וּפְנֵים
 וְרַחֲקוּ מִנְּבוֹת וּגְזֵלוֹת
 לְמַעַן הֵם שְׁנֵי אוֹדִים צְשִׁנִּים
 בְּמַעֲלַת הַתְּמִימוֹת תִּלְכּוּ בָּהּ
 וְאַל תִּהְיוּ כְּרַמָּאִים מִלְשָׁנִים
 וְרַחֲמוּ עַל בְּנֵי אָדָם וְחַמְלוּ
 וְאַל תִּתְּאֲכָזְרוּ לְמוֹ כְּתָנִים
 רְצוּיִם תִּהְיוּ אֵל כָּל אֲחֵיכֶם
 לְאֻזְרָחִים וּלְגָרִים מִצָּנִים
 וּבַעַל אֵף וְחַפְצֵס דַּעוּ כִּי
 מֵאֹד יִרְבֶּה פִּשְׁעִים וְעֹוֹנִים
 וְשֵׁם טוֹב בַּעֲבוּרַת הָאֱלֹהִים
 מֵאֹד עָרֵב וְטוֹב מִכָּל סִמְמָנִים
 אֶבֶל שֵׁם טוֹב בְּהִכְלֵי הַהִכְלִים
 גְּנָאִי וְבוּז לְשָׂרִים וְקִצְיָנִים
 וְתַמְלִיכּוֹ לִיָּצֵר טוֹב עֲלֵיכֶם
 וְיִצֵּר רַע תִּרְחֲקוּ מִנְּדִים

דעו בני דעו כי התשובה
מכפרת שגיאות עם זדונים
והתכמה כמגדל עז למשכיל
והסכלות ננה בצה וקנים
והעשר קנו אותו בצדק
אני תוכו להורישו לפני
ויתדורו במעשיכם למצן
וריוזים בית מקלים הם ממנים
ואל תתעצלו לתור מנוחות
ולאכול את בני תורים ויונים
ואם תסתפקו במצט כתרבה
לסטי עד תהיו זוכים ונקמים
ואל תהיו בכת זוללים וסובאים
למצן הם במדותם מגנים
והנדיב אמת יוצץ נדיבות
ונכל יצנה נבלות במענים
וזה דרך לכו בה כי קדומה
לדת האל והיא דרך סרנים
והשלום לכו בקשו ורדפו
לעצמכם ואל פת מאמינים
ומחלקת וריב אל תתמכו כי
אבוי למחזיקים גם וקינים
בכן בני בספרי זה כתבתי
הגו לילות והמים ושנים

וכתבוהו עלי לוח לבכם
וכחותם תנוהו על ימינים
לצנק יהיה על צואריכם
ועזרוהו עלי כל הגרונים
ומשכילו בקל מצשה ומפצל
ומצליחו קנות קנין ומקנים
ותנוחו ותשקטו צדי עד
כעץ שתול עלי מימי עינים
ולעושה שלומים במרומי
אני אקרא ואפיל תחנונים
היות צדיו צרכים מאמרי
תמור פרים וריח קמזונים
וישיב את נדודי מדודו
יקימהו בנפשי נעמים
לקים דת והמצות וחקים
נתנם אל באלפי שגאנים
וורעו יהיה נכון לפניו
כלובש בד וכמעיל פצמונים
ולי צדו ינחם את לבבי
בעוד סני (יטנה) [יטנה] כי ששונים
ואולם אחרי מותי בעדן
יניחני בעד חכרון ישנים
והצלני אל הי מקבוכות
ומנכבי מסבות הנמנים

נשלמו

אני יחיאל ביר יקותיאל ביר בנימין הרופא נבתיא
כתבתי זה הספר לבעל-בריתי ר' שלמה ביר משה ביר
יוסף נ"ע. הרחמן יזכהו להגות בו הוא וורעו וורע-זרעו
עד סוף כל הדורות. ויזכה לקיים כל הכתוב בו. אמן.

ונשלם באב של שנת מ"ז לפרט

הגהות והערות

מאת רבנו יעב"ץ זצ"ל

אשר רשמן בשולי גליונות ספרו „מעלות המדות“
(לפי צילום מכתב-יד אוקספורד שבידינו)

עמוד מו

אמרו עליו על אבויא שהיה מחשובי ירושלים. ובשעה שנולד לו אלישע, זימן אבויא אביו את כל זקני ירושלים שיסעדרו אצלו, וזימן ביניהן ד' אליעזר ור' יהושע. כיון שאכלו ושתו, מהן מרקדין ומהן מזמרין. אמר לו רבי אליעזר לרבי יהושע, כל אלו עוסקין במלאכתן, אף אנו נעסוק במלאכתנו. ישבו ונתעסקו בדברי-תורה, וירדה האש והקיפה אותם. אמר להם אבויא, באתם לשרוף את ביתי?! אמרו לו, לאו, אלא בתורה אנו עוסקין, ועיקר נתינתה לא באש ניתנה? שנאמר, וההר בוער באש. אמר, הואיל וכך הוא כבודה של תורה, אף אני איני מלמדו לתינוק זה אלא תורה, ועל-ידי שלא היתה לשם-שמים, לא עלתה בידו ונטרד מן העולם.

[דבר זה צריך באור, כי הלא יפלא מאדם להאמין כי מחשבת האב תפעל בנער אחר שיצא לאויר העולם להטות לבבו אל הרע, ודאי כמו זר נחשב. אבל עומק הענין הוא, כי באמת לא פעל אבויא בבנו מאומה משקנה הוייתו לעצמו בדבריו הללו, אף כי לטובה היו, ואם היתה כוונתו שלא לשם-שמים, לא יאומן שתגרע ממחשבת האדם בעצמו, שכבר אמרו, לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה, וכל-שכן שלא תזיק כוונת אביו בכך. אלא הוא הדבר אשר נתבאר אצלנו במטת-כסף ובחלון-צורי, שעיקר תכונת הנוצר ונטיית טבעו, בא לו מכוונת אבותיו בעת החיבור, והכל הולך אחר המחשבה אז, הטובה היא אם רעה, לפיה תהיה תשוקת הילד הבא מטפה ההיא לטוב או להפכו. והנה נודעת כוונת אבויא ומחשבתו בעת שנוקק לאשתו כשנתעברה באלישע שלא היתה טובה נקיה וזכה, כי לא עלה על לבו בעת ההיא להוליד בנים לתורה לעבודת בוראו, כי לא ידע ממעלת התורה עד עתה, כי על כן לא בא בדעתו להפרישו לתורה עד עכשיו, מכלל שמתחלה לא היתה כוונתו רק להעמיד תולדות לצרכו ולהנאותו לשמשו ולהשיג על-ידן תועלת בעולם העובר בלבד, והיא שגרמה לאלישע שהרשיע הרבה ולא הועילה לו תורתו, ומחשבת האב הגרועה בעת יצירתו, נתגלתה עתה מתוך דבריו אלה, לא זולת זה. וזה ברור ונכון.]

עמוד קמו

ושאלו לחכם, מהו הבושת? ואמר, השכל. ואמרו לו, מהו השכל?
אמר, הבושת.
[וראיה, כי קודם שאכל אדם-הראשון מעץ-הדעת נאמר ולא יתבוששו.
ומה שיקשה, אם כן, טובה גדולה נגמל אדם על עונו, עמ"ל בראשיתו
ישיב על-דרך הפשט].

עמוד רצו

ואל תשנו ממנהגות בני-אדם. שכל המשנה, ידו על התחתונה.
[כל שאפשר לקיים מנהגן, לאפוקי מנהג טעות].

עמוד שג

ואין לך אבר באיברי האדם שיגרום לו מכשול כמו העינים.
[שמהם בא חטא הראשון בעולם].

עמוד שה

בני, אם תרצו ללמוד תורה או דבר-חכמה או דבר מדרך-ארץ, אל
תאמרו על מה שלא שמעתם, שמענו.
[ואני אומר, אפילו כבר שמעתם, שמע עוד, ויהיה לך לזכרון טוב.
ואם שמוע בישן, תשמע בחדש].

עמוד שז

ואם הלויתם ממון לאחרים, אל תתביישו לבקש ממונכם, אלא
תחזרו עליהן ותפקדו אותם מדי יום-יום.
[חקור מעמדם אולי תוכלו הועיל להציל ולהוציא את שלכם
מה-שאינ-כן אחר שידוע שאין להם מה לשלם, אסור לנגוש בעל-חוב
ישראל. אפילו לעבור לפניו, אסור].

עמוד שט

בני, אהבו את המוכיחים אתכם, מפני שהם מביאים אתכם לחיי
העולם הבא. ושנאו את המשבחים אתכם אפילו במעלה שיש בכם.
[אין במשמע שנאה זו אלא העדר אהבה בלבד. כי המשבחים בדבר
אמת, כדין עושיין. ודבר ראוי הוא לחזק ידי עושי טוב, אך שלא יפליגו
בשבח אפילו באמת, אבל אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו. מכל-מקום
לא יאהב אדם לשמוע שבחו, כדי שלא יתגאה, ושלא יקבל עולמו. אבל
יאהב אדם לזכות לכתר שם-טוב באמת, שהוא מעלה מכל הכתרים].

הוספות למראה מקומות הגהות והערות

מאת הרה"ג בנימין זאב פרג שליט"א

עמוד	
יח	4 ראה רמב"ם יסודי התורה פ"ה ה"ד
כח	ואל יחלל שם שמים וכו', במ' חגיגה טז. וכפ"י התוס' שם
"	אוי לו למי שפוסל את זרעו, קידושין ע.
לג	חלק בתחית הכתים, טנהדרין ג.
לה	והיו שוקלין את בשרו במקלין. מנחות כטז
לו	אשירה ואברך אותה, ברכות ט:
מט	בעבור זה נברא האדם, ראה ברכות וז
נא	7 תנחומא משפטים יט: ואין צורך בסוגריים
נג	וטוב להם לעולם הבא, ברכות ה.
נד	7 קידושין לו:
סא	אשריהם אביו ואמו, ראה יומא ט.
סג	8 אבות פג מ"ד
סו	2 עיין ילקוט שמעוני סימן תתצא
סז	וח' בהם בעולם הזה, ע"י רש"י ובתורת כהנים שם
סז	ש"ע מטות [שש] של כסף
עז	שהרי מבטלין וכו', מגילה ג:
סג	8 רש"י ב"מ קיד: ובילקוט ט' פינחס
קז	2 תנחומא מקץ י'
קיא	לכל סעודת מצוה, ש"ע א"ח סי' קנא ומ"א סק"
קסו	9 יותר נכון, מדרש תנחומא פרשת תשא כט
קיו	מי שזיער אותי, מגילה כח.
קלב	מה לפנים ומה לאחור, חגיגה יא:
קלז	5 תנחומא פרשת וישב ו'
קלה	ותצא לאה לקראתו, עיין בתנחומא שם
קמו	הותרה (התורה), צ"ל הרצועה
קמז	הודה ולא בוש לומר לא שמעתי, זבחים קאז
קסח	לפי שהשקר אינו עומד, שבת קד.
קעב	אלא לוקה, מכות ב: ועיין שם בע"ב דיליף לה מקרא, וטעם רבנו לא מצאתי
קפד	וכל המחאכזר (ב) אחר מהן, [ו] עליו
"	רע לשמים ורע לכריות, קידושין ט,
קפח	מסלק את הדעת, פסחים טז:
קסט	היו משתבחין [בה] כצ"ל
קצד	חמש מאות שנה, חגיגה יג.
קצז	ונמטר בשם טוב, ברכות יז.
רא	בעבודתו של מק"ם, (ו) בעבור שמו
רב	על האדם יצרו הטוב היה נותן וכו', אין צורך בסוגריים
"	מקום שנברא רוחו ממנו, כצ"ל, ואין צורך בסוגריים
"	שיחה קלה שיוצאה מפיו, חגיגה ה:
רד	ובתפלה (בתורה) דכתיב אמרו בלבבכם [בתורה] ובק"ש
"	2 עי"ש דלא נזכר תפלה, וק"ש דריש מקרא אחרינא
"	אחר שיחה נאה, ליתא בגמרא שלפנינו
ריב	מחמדתן ביותר, חגיגה יא:
ריח	כבר לחם בביתו, סוטה ג:
"	אפילו כפרת בעיקר, ילקוט הושע סימן תקלב
ריט	אפילו ערות דיבור אסור, ירושלמי תרומות ט"א הלכה ד
רכז	שמענת עד כסא הכבוד, יומא ט.
רכה	אשר עשה מתחלה, ראה קידושין מז
רכז	אלא ישוב היום וכו', שבת קנב,
רלח	דבר זה פמובן, צ"ל "כמובן"
"	תועילך [לעולם הזה] ולעולם הבא

עמוד	
רמא	אבר, ונעכר, צ"ל ונעקר
רמב	דבר, שהיה צ"ל שיהיה
רנז	בגמ' איתא: כי היכי דלא תטרונו במזוניכו כולא שתא
רנח	כענין שנאמר מעט שנות וגו', עיי'ש במי' רש"י ובאב"ע שפירשו להיטך, וכפירוש רבינו איתא במאירי שם בפירוש השני, ועייין גם בילקוט שפעוני שם
רסט	סעודה שהנאתך [ממנה] כצ"ל
רעג	1 עיין שביעית פ"ח מ"י
רעז	ונעשה חולין, ב"ר פל"ז ד
רעט	הם מקדימין ליום הדין, ראה סוטה ג:
רפ	קורא התרנגולות שיאכלו עמו, עיין ירושלמי ב"ם פ"ג הלכה ה
רצז	ותגמלו חסר, ראה סוכה מט:
שא	שהיא מגעת עד כטא הכבוד, יומא פ.
"	וינצלו מדינה של גיהנם, ב"ב י.
שב	שנים סרסורים רעים לבון, ירושלמי ברכות פ"א הל"ה
שג	(שכן), [שהן] שורדין, כצ"ל
"	מה עלתה לו, סוטה ט.
סד	שכן עשתה רחל ללאה, ראה מגילה יג:
"	מן הכיעור ומן הדומה, חולין מד:
סז	סורו רע, קידושין פב, ועיין רש"י שם, ועיין הוריות יג וברש"י ד"ה א"ל
שח	חכם יותר מכם, דרך ארץ זוטא ט"ד
שט	המשכחים אתכם, אדר"נ ריש פכ"ט
שי	וה' יענה, יבמות טג.
"	ואם גידלוק, במבדל עוז הבירסא [ביוזק], ובהגהות הגר"א [יריבו עמך].
שיב	כ"כ הרמב"ן שם בשם פרקי דר"א, ולפנינו ליתא, ומדברי רבינו נראה שכן חיתה הבירסא בפרקי דר"א, וכן איתא בירושלמי פאה פ"א הל"א עיי"ש
שטז	במקום שרובן לבושין, ועיין בגירסתנו ובגמ' שבת י. ובש"ע א"ח ס"י פ"ד ס"א וצ"ע
שטז	ויתא, קבוצ", צ"ל רבון, וכן הוא לפנינו, ועיי"ש שאיתא: ואל יניח אדם רגליו "לתוך" האמבטי ויהא רבון לתוכה, ונוסחת רבינו על "שפת" האמבטי, מבוארת
שיז	היוצא לכרך, צ"ל [לדרך]
שיט	כמה דיות משתפכין וכו', תנחומא שומטים יח
"	6 ירושלמי פאה פ"א הל"א
שכ	שאפילו לשונאים, תנחומא שומטים יח
שכא	ורדפהו במקומות אחרים, ירושלמי פאה פ"א הל"א, תנחומא חקת.
שכב	לכי ומעטי את עצמך, חולין ט:
שלד	כל ארבעה שנים, ראה רמב"ם אבות פ"א מי"ז
שלט	פותח תחילה בשלום, דרך ארץ זוטא פרק השלום

